

Hôn Nhân Mạnh Mẽ: Sếp Tha Cho Tôi Đi

Contents

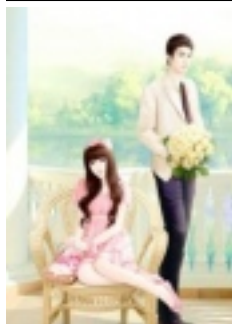
Hôn Nhân Mạnh Mẽ: Sếp Tha Cho Tôi Đi	4
1. Chương 1: Chỉ Chơi Đùa Một Tí Mà Thôi	4
2. Chương 2: Bỏ Rơi?	5
3. Chương 3: Bị Bỏ Thuốc	6
4. Chương 4: Hai Trăm Đồng Đây Là Sao?	8
5. Chương 5: Chuẩn Bị Vào Doanh Trại	10
6. Chương 6: Làm Cho Bảo Táp Tối Mạnh Liệt Hơn Nửa Đi	11
7. Chương 7: Mạnh Phục Linh, Con Mẹ Nó Cô Thật Muốn Ăn Đón	13
8. Chương 8: Chờ Bỗng Đại Gia Buổi Tối Trở Về Chơi Đùa Với Cô	14
9. Chương 9: Mẹ Nó, Thật Đúng Là Chờ Được	16
10. Chương 10: Mày Là Cái Thá Gì	17
11. Chương 11: Hết, Hết Nửa Đi, Bỗng Đại Gia Thích Nghe Mày Hết	19
12. Chương 12: Hai Con Khổng Tước Kiều Ngạo	20
13. Chương 13: Thật Lòng Cảm Ơn Tôi, Lấy Thân Dền Đáp Đi	22
14. Chương 14: Vận Động Kịch Liệt Trong Xe	23
15. Chương 15: Giẫm Phải Ổ Kiến Lửa	24
16. Chương 16: Có Người Thì Làm Thư Ký, Không Có Người Thì Làm?	26
17. Chương 17: Không Phải Là Tôi Thích Anh Chứ?	28
18. Chương 18: Báo Cáo, Em Gái Trại Tân Bình	29
19. Chương 19: Đã Không Ai Cứu Giúp, Đành Phải Chấp Nhận	31
20. Chương 20: Ngải Khỏe, Đây Là Bộ Phận Pr Của Quán Bar	33
21. Chương 21: Đây Không Phải Nhất Chi Hoa Tiểu Thư Sao?	36
22. Chương 22: Tập Kích	38
23. Chương 23: Mạnh Tiểu Thư Mất Tích	39
24. Chương 24: Đứa Bé Canh Điện Quan Âm	42
25. Chương 25: Sao Các Người Không Sử Dụng Biện Pháp An Toàn?	43
26. Chương 26: Cho Nên Tôi Bỏ Đói Người Phụ Nữ Của Hấn	45
27. Chương 27: Cô Chờ Hưởng Thụ Cơ Giận Dữ Của Hấn Đi	48
28. Chương 28: Mẹ Ơi, Trở Thành Quốc Bảo?	50
29. Chương 29: Đồng Trắc Khiêm, Anh Có Thích Em Không?	52
30. Chương 30: Còn Nữa, Anh Có Tiền Không?	53
31. Chương 31: Oan Gia Ngõ Hẹp	55
32. Chương 32: Sao Không Để Séc Lại?	57
33. Chương 33: La Lão Gia Đến Thăm	59
34. Chương 34: Thủ Trưởng, Đoan Trang Một Tí	62
35. Chương 35: Cô Là Muốn Khiêu Chiến Với Tôi Sao?	64
36. Chương 36: Trường An Bị Sa Thái	67
37. Chương 37: Hấn Quả Nhiên Đã Tối	69
38. Chương 38: Trắc Khiêm, Phải Chờ Vợ Anh Đến Đó!	70
39. Chương 39: Bộ Tộc Coyah	72
40. Chương 40: Người Đàn Ông Cả Người Đắm Máu	74

41. Chương 41: Chúc Mừng Cô Trở Thành Tế Phẩm	76
42. Chương 42: Mạnh Phục Linh, Em Là Đồ Khốn	79
43. Chương 43: Phi Cơ Trực Thăng Dỏm	82
44. Chương 44: Chọn Đói Chết Hay Là Độc Chết	85
45. Chương 45: Em Thích Nude	88
46. Chương 46: Một Cái Quần Lót Dẫn Đến Án Mạng	90
47. Chương 47: Không Thể Để Cho Ai Biết	93
48. Chương 48: Chỉ Sợ Cô Bất Tỉnh	94
49. Chương 49: Anh Tự Giết Anh Đi	97
50. Chương 50: Anh Không Có Nhân Cách	98
51. Chương 51: Em Hiểu	99
52. Chương 52: Con Mẹ Nó, Đúng Là Oan Gia Ngổ Hẹp!	101
53. Chương 53: Hai Người Đạp Xong Chưa?	102
54. Chương 54: Cô Biết Ai Lý Khắc Tư Sao?	103
55. Chương 55: Nào Dám Không Tôn Trọng ?	105
56. Chương 56: Đừng Bất Thường Như Vậy	106
57. Chương 57: Tôi Muốn Làm Như Vậy Đã Lâu Rồi	108
58. Chương 58: Tại Sao Tôi Lại Muốn?	110
59. Chương 59: Dám Bỏ Đứa Con Của Tôi Đi	114
60. Chương 60: Một Đêm 200 Ngàn???	116
61. Chương 61: Đêm Trước Ngày Đính Hôn	118
62. Chương 62: Sóng Gió Đính Hôn P.1	119
63. Chương 63: Sóng Gió Đính Hôn 2	120
64. Chương 64: Sóng Gió Đính Hôn 3	122
65. Chương 65: Sóng Gió Đính Hôn 4	124
66. Chương 66: Sóng Gió Đính Hôn 5	125
67. Chương 67: Sóng Gió Đính Hôn 6	127
68. Chương 68: Sóng Gió Đính Hôn 7	128
69. Chương 69: Sóng Gió Đính Hôn 8	129
70. Chương 70: Sóng Gió Đính Hôn 9	131
71. Chương 71: Sóng Gió Đính Hôn 10	132
72. Chương 72: Sóng Gió Đính Hôn 11	133
73. Chương 73: Sóng Gió Đính Hôn 12	135
74. Chương 74	136
75. Chương 75: Kế Hoạch	136
76. Chương 76: Đi Moscow	138
77. Chương 77: Muốn Ông Đây Đội Nón Xanh Sao?	139
78. Chương 78: Trường An, Em Trốn Không Thoát Đây	142
79. Chương 79: Sẽ Làm Em Vui Về	143
80. Chương 80: Đồng Thiếu Gia, Cậu Thật Nồng Cạn	145
81. Chương 81: Tôi Tự Nhiên Cũng Sẽ Tin Cô	146
82. Chương 82: Tập Đoàn Anh Liên	148
83. Chương 83: Đừng Có Quyền Rũ Anh!	149
84. Chương 84: Rời Hang Hổ Vào Ổ Sói	154
85. Chương 85: Giúp Ông Đây Bớt Bận Rộn Đi	161
86. Chương 86: Đại Khái Thỏa Mãn Người	165
87. Chương 87: Người Là Ma Quỷ	171
88. Chương 88	176
89. Chương 89: Ông Đây Không Đánh Đàn Bà	176
90. Chương 90: Tôi Sẽ Không Cho Anh Nhặt Xác	180
91. Chương 91: Cái Chuyện Rầm Lớn Có Một Chút	185
92. Chương 92: Bị Thương	189
93. Chương 93: Vậy Thì Thử Một Chút Đi	196
94. Chương 94: Gia, Anh Ta Khi Để Em!	200

95. Chương 95: Cô Trêu Chọc Anh Vui Vẻ.	204
96. Chương 96: Cho Hấn Ta Trở Về Với Mẹ	207
97. Chương 97: Nhà Họ La Bắt Đầu Hành Động	211
98. Chương 98: Ngụy Thuyền Diễn Trong Truyền Thuyết	215
99. Chương 99: Ít Nhiều Không Thấy Mặt Thật Của Cô	219
100. Chương 100: Sẽ Không Buông Tay	223
101. Chương 101: Rau Cải Trắng Bị Heo Vây Quanh	227
102. Chương 102: Lời Cầu Nguyện Không Muốn Tin Tưởng	229
103. Chương 103: Dám Đem Ra Hù Dọa Chị Sao?	231
104. Chương 104: Cậu Là Người Lính Đủ Tư Cách	235
105. Chương 105: Đã Rất Chậm Rồi	238
106. Chương 106: Hoang Vu Vô Tận	240
107. Chương 107: Trác Khiêm, Em Rất Khổ Sở	242
108. Chương 108: Anh Sẽ Cho Em Hạnh Phúc	245
109. Chương 109: Phải Trả Lại Toàn Bộ	248
110. Chương 110: Mùi Tên Đã Bắn Đi Không Thể Quay Đầu Lại	250
111. Chương 111: Giết Gà Dọa Khi	253
112. Chương 112: Hoa Chân “trang Phục Rực Rỡ” Xuất Hiện	257
113. Chương 113: Đây Là Đang Quậy Sao?	260
114. Chương 114: Tôi Tên Là Hướng Oản	262
115. Chương 115: Bảo Bối Yêu Thích Không Thể Buông Tay	266
116. Chương 116: Giải Độc	269
117. Chương 117: Rốt Cuộc Cũng Lấy Được Vi Khuẩn.	272
118. Chương 118: Ngục Tù Kỷ Niệm	276
119. Chương 119: Kiếp Này Đã Là Người Khác	279
120. Chương 120: Đây Là Vị Hôn Thê Của Tôi	282
121. Chương 121: Trường An, Em Có Nguyện Ý Hay Không?	284
122. Chương 122: Trường An, Em Có Nguyện Ý Hay Không? (2)	286
123. Chương 123: Cô Thật Sự Quá Mệt Mỏi	287
124. Chương 124: Em Được Hưởng Chút Ánh Sáng Của Anh.	291
125. Chương 125: Anh Nói Tôi Là Con Nhóc Vô Dụng ?	294
126. Chương 126: Đây Mới Là Cường Hào	298
127. Chương 127: Kim Gia Kỳ Lạ	300
128. Chương 128: Tử Vong	304
129. Chương 129: Năm Năm Sau	306
130. Chương 130: Ai Nói Tôi Xấu Xí	309
131. Chương 131: Cô Ấy Sẽ Không Chết	311
132. Chương 132: Gặp Nhau	313
133. Chương 133: Người Phụ Nữ Không Tim Không Phổi	315
134. Chương 134: Đính Hôn, Chưa Kết Hôn	316
135. Chương 135: Đồng Trác Khiêm Tìm Tới	320
136. Chương 136: Anh Cho Rằng Em Đã Chết	323
137. Chương 137: Mạnh Thiếu Gia Mất Tích	327
138. Chương 138: Tổ Tình Làm Bạn Là Say Tình Trường	330
139. Chương 139: Năm Tháng Đã Qua Lâu Như Vậy	334
140. Chương 142: Tự Mình Gạt Mình	337
141. Chương 143: Thật Sự Đi Sao?	340
142. Chương 144: Có Quan Hệ Như Thế Nào Với Tôi	344
143. Chương 145: Ông Ta Không Quan Tâm	347
144. Chương 146: Suy Đoán Rõ Ràng Chính Xác Lúc Đầu	350
145. Chương 147: Tôi Là Mẹ Ruột Của Mạnh Phục Linh	354
146. Chương 148: Đại Kết Cục 1	358
147. Chương 149: Đại Kết Cục 2	362
148. Chương 150: Đại Kết Cục 3	365

149. Chương 151: Đại Kết Cục 4	368
150. Chương 152: Đại Kết Cục 5	372
151. Chương 153: Đại Kết Cục (thượng)	376
152. Chương 154: Đại Kết Cục (hạ)	379

Hôn Nhân Mạnh Mẽ: Sếp Tha Cho Tôi Đi

Giới thiệu

Truyện Hôn Nhân Mạnh Mẽ: Sếp Tha Cho Tôi Đi của tác giả Giáp Đồng xoay quanh về một người c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-nhan-manh-me-sep-tha-cho-toi-di>

1. Chương 1: Chỉ Chơi Đùa Một Tí Mà Thôi

Thành phố Bắc Kinh vào mùa hạ, đặt một quả trứng gà trên đường cũng có thể nấu chín, nhưng vào ban đêm lại có gió mát thổi hiu hiu, làm cho người ta thoải mái.

Mạnh Phục Linh phe phẩy chiếc quạt, đôi mắt được tô màu đen liếc nhìn đồng hồ, lúc này kim đồng hồ chỉ đúng 12 giờ, cười cười, xoay người nói với cô gái xinh đẹp bên cạnh: “Tiểu Nhạn, đêm nay nơi này giao cho các em, chị đi trước đây.”

“Chị đi đâu thế?”

“Đi bắt gian.”

Tiểu Nhạn kinh ngạc, hồi lâu cười với vẻ thấu hiểu vẫy tay nói : “Đi thông thả, chúc chị chiến thắng trở về nhé”

Phục Linh nhú mày: “Đồ quỷ, trù ẻo chị mày à?”

“Không, em nào dám đâu? Chị đi nhanh đi.”

Đi ra khỏi quán bar, Phục Linh thở dài một hơi, lúc này cảm thấy môi trường của thủ đô thật là kém, đang suy nghĩ xem có nên chuyển chỗ ở hay không thì một chiếc taxi đã dừng lại bên cạnh

“Phố Hoa đạo.”

Mang theo thức ăn khuya vừa mua, móc chìa khóa từ trong túi xách, nhẹ nhàng tra vào ổ.

Nhưng tình huống này sao cảm thấy có chút không đúng?

Nội y vút khắp nơi trên sàn nhà, trên bàn là khoai tây chiên nhẹ và rượu đỏ, cửa phòng ngủ khép hờ, truyền đến từng đợt sóng tình dục

“Giai Thành, người ta còn muốn nữa.” Từ trong phòng ngủ vọng ra tiếng nỉ non của phụ nữ.

Sau một hồi trầm mặc, truyền đến tiếng nói khàn khàn của người đàn ông.

“Baby, em vẫn chưa no à?” Dứt lời, liền xoay người lên, bắt chợt hôn lên đôi môi kiều diễm ướt át.

“Ai da , không sợ có công mài sắt, có ngày nên kim hay sao?” Ngoài cửa bất ngờ vang lên tiếng nói, cắt đứt một màn kịch liệt trên giường, cô gái yêu kiều thét lên một tiếng, lập tức kéo chăn lên che đi thân thể đã trần trụi của mình. Gương mặt điển trai của Thẩm Giai Thành có phần kinh ngạc.

Cô nhận ra được, cô gái kia, là khách hàng thường xuyên của quán bar, con gái nhà công chức, tên là Tô Hoán Nhiên.

“Có gì mà che? Có che cũng chỉ có 34A, cô tưởng rằng che thì sẽ ra cỡ D sao?”

Cô gái lập tức nhận ra lời ám chỉ, khẽ à một tiếng, ôm cái chăn từ trên giường bước xuống, có chút hả hê nhìn Phục Linh nói : “Nhưng, Mạnh Phục Linh, người đàn ông của cô không thích D , cổ tình thích 34A như tôi đây.”

Một tiếng bốp vang lên, Phục Linh tát vào mặt Tô Hoán Nhiên, sau đó nở một nụ cười mê người: “Trông cô vui vẻ như vậy, xem ra, là muốn được dạy dỗ?”

“Cô——”

“Đủ rồi” Thẩm Giai Thành lúc này đã mặc xong quần áo, ôm lấy Tô Hoán Nhiên, nhìn Mạnh Phục Linh nói rành mạch: “Mạnh Phục Linh, cô rút ngay cho tôi, từ nay tôi không muốn nhìn thấy cô”

“Cái gì!” Phục Linh trợn tròn hai mắt kêu một tiếng, ngoáy ngoáy lỗ tai ngơ mình nghe nhầm : “Thẩm đại thiếu gia, ột lý do đi, vì sao lại muốn chia tay?”

Nhìn người phụ nữ với bộ dáng kỳ quái, ngẫm lại chính mình ngay cả tay cô cũng chưa nắm lấy một cái, Thẩm Giai Thành không khỏi có chút tức giận, quát một tiếng chói tai: “Cô cả đêm đi làm má mì, còn muốn bản thiếu gia thật lòng yêu cô sao? Chẳng qua là chơi đùa một tí mà thôi, lại cũng chưa lên giường với cô”

Trong lòng nháy mắt lạnh lẽo, thể nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười như cũ, Phục Linh càng cười thật xinh đẹp, gương mặt không trang điểm nhìn vô cùng trong sáng, hoàn toàn không giống người vừa nãy làm má mì ở vũ trường.

Mà có lẽ là, chính cô cũng cảm thấy như thế!

2. Chương 2: Bỏ Rơi?

“Lúc mới quen biết tôi, chẳng phải anh cũng đã biết tôi làm nghề này sao? Bây giờ không sờ được, không hôn được thì bỏ rơi như thế hả? Đi chết đi”. Câu cuối cùng vừa thốt, Phục Linh dùng sức đá mạnh mũi chân, chợt đá vào hạ bộ Thẩm Giai Thành, nhìn gương mặt hấn bởi vì đau đớn mà trở nên vặn vẹo, trong lòng không nhịn được cảm thấy sảng khoái.

“Giai Thành, Giai Thành, anh có sao không?” Tô Hoán Nhiên lập tức tiến lên đỡ hấn, trong mắt hiện lên sự tức giận tột độ, nhìn đôi mắt sáng ngời và nụ cười giễu cợt trên khóe môi của cô gái trước mắt, cứ như gai đâm thật sâu vào mắt cô.

“Mạnh Phục Linh, cô nhớ đó”

“Được, tôi sẽ ở đây chống mắt chờ cô”

Nói xong câu đó, Phục Linh suy nghĩ kỹ một chút, câu nói này có phải là bị đảo ngược? Người nổi giận phải là cô mới đúng chứ, vội vàng bước lên nói :”Tô Hoán Nhiên, cô chờ mà xem tôi đi”.

Cô gái vẫn còn khỏa thân, quần chắn, giống như chim công cao ngạo đắc y ngẩng cao đầu, vừa vuốt ve bờ vai gã đàn ông, vừa hả hê nói:“được đó, tôi chờ”.

Nghe thấy buồn cười, Phục Linh cười một hơi không ngừng đến lạc cả giọng, khiến hai người trước mặt càng thêm tức giận, vỗ vỗ cặp mông, xoay người rời đi.

“Thẩm thiếu gia, mau đến bệnh viện khám một chút đi, đừng để sau này bị bắt lực”

“Con mẹ nó”

Thầm mắng chửi ở trong lòng, Phục Linh vẫn như cũ, mặc bộ sườn xám với họa tiết chòm mây màu tím, tùy tiện tìm một nhà vệ sinh công cộng trang điểm thật đậm, liền đi taxi đến quán bar.

Hiện đã gần rạng sáng, quán bar lúc này ồn ào tiếng nói cười, rất náo nhiệt, mặc sườn xám màu đỏ, Tiểu Nhạn đứng ở cửa quan sát xung quanh, nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, lập tức chạy ra chào đón, miệng lẩm bẩm.

“Chị Phục Linh, sao lại trở lại nhanh như vậy? Chị đúng là đánh nhanh thắng nhanh nha”

Một tay choàng qua vai Tiểu Nhạn, tay còn lại nhẹ xỉ vào trán cô: “Em thật nhiều chuyện đó nhé”.

“Sắp xếp cho chị một phòng, lấy chai rượu đỏ năm 87 đến, hôm nay, không say không về”.

Nghe vậy, sắc mặt Tiểu Nhạn có chút khó coi: “Chị Phục Linh, hôm nay La gia tới, bảo chị giới thiệu cho hẳn một em đây”

“Giới thiệu cái mẹ gì, nói với hẳn hôm nay chị nghỉ làm, không có ở đây, vậy là xong sao hẳn trách chị được”

“Hả ——” dừng một chút, Tiểu Nhạn khôi phục khuôn mặt tươi cười: “Được.”

Chỉ một lát sau, rượu được mang tới, nhìn dáng vẻ thất tình của Phục Linh, Tiểu Nhạn còn đặc biệt chuẩn bị một cái ly nhỏ, nhưng người trong phòng cầm ly nhỏ được uống vài ngụm, dường như cảm thấy chưa đã ghiền, liền cầm cả chai rượu đỏ vào miệng, uống ừng ực.

Tiểu Nhạn sững sốt.

Má ơi, đây chính là rượu tây, một chai mấy vạn đó.

Uống một hơi hết nửa chai rượu, cộng thêm mới vừa rồi cũng đã uống khá nhiều, chai rượu cũng chẳng còn bao nhiêu, Mạnh tiểu thư nhất thời đứng lên, cảm thấy đầu không choáng váng, chân cũng không lảo đảo, không khỏi thở dài nói: “Rượu uống không say lòng người say, haizz”

Vừa bước chân ra khỏi cửa quán bar, gió lạnh thổi, nỗi buồn càng thêm sâu, Mạnh tiểu thư bước chân lảo đảo.

Ngước mắt, nhìn thấy tòa nhà đối diện như đang lay động, bước vài bước từ bậc thang quán bar xuống đường tốn hơn 10 phút, tiếp đó thông dong bước từng bước trên đường trong cơn say.

3. Chương 3: Bị Bỏ Thuốc

“A, lão đại, phía trước có mỹ nữ.”

Người đàn ông nghe tài xế phía trước nói, không có phản ứng gì, cho đến khi xe bất ngờ bị buộc phải dừng ở bên đường anh ta mới ngẩng đầu lên

Một gương mặt góc cạnh rõ ràng, ngũ quan như điêu khắc, đôi môi mỏng mím chặt, toàn thân toát ra một hơi thở lạnh lẽo, đôi mắt sắc bén như loài báo đi săn như muốn hút hồn kẻ đối diện lúc này càng tỏ ra lạnh lùng.

Có ai nói cho anh biết, cái người phụ nữ đang không ngừng ói trước đầu xe kia là ai không?

“Tiểu Chấn, bắt người phụ nữ này giam lại đi”

“Dạ”

Mạnh tiểu thư lúc này còn ỏi đến hồn vía lên mây, cánh tay đột nhiên bị kéo mạnh, quay đầu nhìn lại, thấy hai người đàn ông đẹp trai giống hệt nhau đang nắm cánh tay cô nhe răng cười, cô vỗ vỗ đầu, lại thấy hai người lúc này nhập thành một: “Có chuyện gì sao?”

“Đi một chuyến.”

“Đi mẹ mày”

“Con gái nhà ai mà ăn nói thô tục thế chứ?”

“Thô tục con mẹ mày”

“_____”

Không khí lúc này chợt kỳ dị, một cơn gió lạnh đột nhiên thổi qua, Phục Linh không khỏi rùng mình một cái, nhưng không cảm thấy lạnh, ngược lại cảm thấy toàn thân đều bắt đầu trở nên nóng rực lên.

Trong nháy mắt, đôi mắt đỏ ngầu của cô như phủ một tầng sương mờ, ánh mắt mơ màng, trông thật gợi tình. Đường như phát hiện ra gì đó, Tiểu Chấn không khỏi run lên, vội vàng kéo tay Phục Linh nhét vào trong xe.

Đang lúc đầu óc mờ mịt, nhìn thấy người đàn ông phong cách lạnh lùng với gương mặt điển trai đầy nam tính, trái tim Phục Linh không kìm nổi đập loạn xạ, cảm giác miệng đắng lưỡi khô, một cảm xúc khác thường nhất thời trào dâng mãnh liệt, không cách nào ngăn cản được.

Con mẹ nó, đây không phải cảm giác say rượu nha.

Cả người bị cảm giác nóng rực chi phối, nhin không được mà trở nên vẩn vơ, cảm nhận từng cơn kích tình ập đến.

Gương mặt điển trai của người đàn ông tối sầm, giữ chặt tay Phục Linh ngăn lại động tác của cô, lúc này mới nhìn rõ bộ dạng cô.

Chiếc sườn xám màu tím đã bị bung ra vài nút áo lộ ra bộ ngực quyến rũ, cô gái độ đôi mươi với khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế, đôi mắt to tròn hút hồn người lúc này hơi khép hờ càng tăng thêm vẻ quyến rũ, mà ở dưới đôi mắt là đôi môi đỏ tươi đang thở ra hơi thở nóng bỏng.

Bộ dạng này?

“Ưm”

Âm thanh trầm thấp mà quyến rũ, yết hầu Đồng Trác Khiêm khẽ chuyển động.

Hai tay anh nhanh chóng buông cô gái ra, thấy cô nàng say bất tỉnh nhân sự, tức thì muốn vứt cô ra khỏi xe.

Thật không ngờ, cô gái này vốn chẳng phải người bình thường? Ngay lúc này, Mạnh tiểu thư vô cùng vô sỉ ôm chặt lấy anh, đôi tay lại đưa xuống phía dưới mông, hai cánh tay trắng nõn vuốt ve quần quít, đôi môi nóng rực khẽ cắn lấy vành tai anh.

Quá bất ngờ, Đồng Trác Khiêm chấn động, người anh em phía dưới cũng bắt đầu hăng hái dựng cờ nổi dậy.

Cho dù chưa có kinh nghiệm quan hệ với phụ nữ, Đồng thiếu gia cũng biết được chuyện gì đang xảy ra.

“Đáng chết, thật biết hành hạ người ta, Tiểu Chấn, lái xe!”

“Đi đâu đây lão đại?”

“Khách sạn Tân Hà”

“Dạ”

Muốn! Rất muốn được một cái gì đó có thể tưới mát khát vọng đang cháy bỏng trong lòng, Mạnh tiểu thư lúc này vô cùng đáng thương, ý thức dần biến mất, hai tay không ngừng đốt lửa.

Cảm giác từ đôi tay mềm mại không ngừng vuốt ve, thiếu chút nữa làm cho Đông Trác Khiêm bật ra tiếng rên, bàn tay bất chợt áp lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái, lại phát hiện ra người cô cực nóng, hơn nữa sắc mặt rất đỏ có vẻ không bình thường, hơi thở nóng bỏng mang theo mấy phần dục vọng. Đôi môi thoáng chốc tiếp xúc cảm giác mềm mại, dường như chỉ dò xét chứ không tiến vào bên trong, làm cho cô gái có chút thất vọng.

Nếu như là một người đàn ông bình thường, nhìn thấy một cô gái đẹp như thế, chắc sẽ ngay lập tức muốn cô, nhưng đây là Đồng thiếu gia, hai mươi sáu năm chưa từng động lòng trước phụ nữ, vẫn còn là xử nam nha.

Khóa dây nịt bị cô bật ra, một cái tát đập vào đầu của Phục Linh, ngay lập tức vang lên tiếng hét phẫn nộ của anh: “Cô đang hoang một chút coi”

“Thủ. . . Trưởng.” Tiểu Chấn nói với giọng run rẩy .

“Nói đi.”

“Thủ trưởng, anh không thấy cô ta có vẻ không bình thường sao?”

“Cậu nói vậy là sao?”

Tiểu chấn sửng sốt, nói: “Ý của em là, anh không nhận thấy cô ta bị bỏ thuốc rồi sao? Dù sao quán bar cũng không phải là nơi sạch sẽ”

4. Chương 4: Hai Trăm Đồng Đây Là Sao?

Hơi thở nóng bỏng của cô gái xinh đẹp không ngừng dâng lên trong xe, khiến Tiểu Chấn không khỏi đỏ mặt, cố gắng trấn tĩnh tinh thần, nhéo vào bắp đùi mình một cái thật mạnh, có chút cảm giác khốc không ra nước mắt, thật quá đáng, có cần phải giày vò người khác như thế không chứ? Trong lòng cực kỳ oán hận, nhưng vẫn phải tập trung hết sức lái xe.

Lúc này, xe đã ra khỏi trung tâm thành phố, chạy về hướng ngoại ô, cửa sổ đã bị mở ra, một làn gió lạnh nhẹ thổi vào xe, nhưng cũng không thể khiến Phục Linh tỉnh táo lại chút nào, đôi tay chốc chốc lại sở loạn.

Tiểu Chấn thật vất vả tập trung lái xe, trong lòng không ngừng tự nhủ mình không nhìn thấy cũng không nghe thấy, bất chợt lại bị lời của Đồng thiếu gia làm cho kinh hãi.

“Đổi đường khác, đi khách sạn Hoàng Thiên”.

Đây có phải là thủ trưởng đã động tâm rồi không? Muốn phá thân sao?

Mặc dù còn nghi hoặc trong lòng, nhưng vẫn vội vàng rẽ sang đường khác, Đồng thiếu gia mà tức giận hẳn không thể gánh nổi.

Lúc này ở ghế sau xe, đôi nam nữ đã hoàn toàn mất khống chế.

“Hừm”, hít một hơi thật sâu, trên gương mặt Đồng thiếu gia đã nổi gân xanh, báo hiệu mức độ chịu đựng đã đi đến giới hạn.

“Tiểu Chấn”

“Dạ”, Tiểu Chấn sửng sốt

“Nhanh chóng xuống xe, tự mình tìm xe trở về”

“Nhưng mà thủ trưởng, nơi này rất nguy hiểm”

“Im mồm, lấy đầu ra nhiều lời như vậy, mau biến đi”

Cửa xe nhanh chóng được mở ra, chân như được lắp bánh xe, nhanh chóng chạy vụt đi như một làn gió.

“Rất thức thời”

Anh khê nói một câu, thân hình cao lớn đột nhiên trầm xuống, trong nháy mắt bị dục vọng bao phủ, mang dục vọng nóng bỏng chôn vùi vào bộ phận sớm đã ẩm ướt của cô gái.

“Ách.. Cảm giác này..”

Một lớp màng bất thành linh bị xuyên qua.

Buổi sáng tỉnh mơ thức dậy thoải mái nhất là điều gì?

Là ánh nắng tươi sáng, là bầu trời trong xanh mát mẻ, nhẹ nhàng tỉnh giấc, đón chào một ngày mới.

Mà bi thảm nhất là, khi thức dậy đã giữa trưa, máy điều hòa không mở, cứ như đang xông hơi, cả người đau đớn như vừa bị xe nghiền qua, không mảnh vải che thân quần ở trong chăn, mồ hôi đầm đìa, nhìn mình trong chăn, toàn thân loang lổ vết bầm xanh tím.

Mạnh Phục Linh lúc này chính là như thế.

Nhìn mặt trời đã lên cao, cả người tím bầm, cô cảm thấy mình cực kỳ thống khổ.

Nhớ lại hôm qua đi bắt gian, đập Thẩm Giai Thành một cước trí mạng, sau đó trở lại quán bar uống rượu, một mình uống đến say khướt, sau đó trí nhớ có chút mơ hồ.

Bất chợt gõ mạnh vào đầu mình, chỉ nhớ lại gương mặt đẹp trai của một người đàn ông.

Đáng chết, cô thất thân.

Một lúc sau, Phục Linh rốt cục cũng nhận thức được sự thật này, trong lòng có chút không cam tâm, nhưng phút chốc cũng nghĩ thông suốt, cho ai cũng tốt hơn cho tên khốn Thẩm Giai Thành kia.

Tâm tình dần hồi phục, chuẩn bị bước xuống giường, chợt mềm nhũn, vô lực ngã xuống giường.

Gã đàn ông này đúng là cầm thú, mấy đời không được chạm phụ nữ, gặp được một người liền làm đến chết à.

Bên giường, quần áo của cô đã được đặt ngay ngắn ở đó, đang định cầm lấy, lại nhìn thấy hai tờ một trăm đồng mà gương mặt người ở chính giữa tờ tiền đang nhìn cô mỉm cười.

Hai trăm đồng.

Đây, đây là.... tình huống gì?

Dù đã nhiều năm lẫn lộn giữa vũ trường, cộng với sự giáo dục nghiêm khắc của gia đình, Mạnh tiểu thư vẫn cho rằng trái tim mình được rèn luyện rất tốt, nhưng vẫn không thể nhận được mà xổ ra một câu chửi tục.

“Con mẹ nó”

Hai trăm đồng này là y gì chứ ? Chị đây cũng không có bán thân.

Cũng phải nói, xử nữ cũng không phải giá này.

Một nam một nữ cũng một chỗ, sao hỏa đụng địa cầu, xảy ra quan hệ là chuyện khó tránh, vốn dĩ rất bình thường. Nhưng hấn để lại hai trăm đồng làm cho trở nên bất thường.

Vẫn còn đang suy nghĩ, điện thoại trong túi xách chợt reo lên, vừa nhấn phím trả lời, liền nghe thấy tiếng la hét của cha.

“Mạnh Phục Linh, con đang trốn ở đâu? Sáng sớm ta và mẹ con đến nhà trọ của con, lại không thấy ai, từ nhà bếp cho đến phòng khách, bụi bặm khắp nơi, con mau thành thật khai báo, rốt cục mấy ngày nay con đi đâu hử?”

“Con không có đi đâu hết”

“Không có đi đâu? Vậy con nói tại sao cái phòng trọ này lại giống như mấy trăm năm rồi không có người ở?”

“Được rồi, con lập tức về ngay”

Mặc quần áo chỉnh tề, nhìn những vết hôn trên cổ, Phục Linh khẽ nhú mày, mở túi xách lấy ra một cái khăn lụa trắng choàng lên cổ, nhìn trái nhìn phải, thấy cái gì cũng nhìn không thấy mới yên tâm ra khỏi khách sạn, chuẩn bị tinh thần đón nhận cơn giận dữ của cha.

Ưỡn ngực ngẩng đầu bước ra cửa chính khách sạn, nhân viên phục vụ bốn phía đều nhìn cô một cách quái dị, Phục Linh cúi đầu nhìn mình, cảm thấy rất bình thường. Nhìn đi nhìn lại, vẫn thấy không có gì không ổn.

Giày cũng không có gì, đây là kiểu giày mùa hè mới của Dora mà ?

Đưa chân ra, Mạnh tiểu thư rút cục nhìn ra điểm không đúng, lúc mặc sườn xám vào cô đã quên mất, trên chân cô vốn cũng chẳng chít vết bầm xanh tím.

Khốn kiếp, chuyện này người bình thường sao có thể làm được, dù là làm hòa thượng mấy trăm năm cũng không đến nỗi cảm thú như vậy.

Vội vã chạy ra khỏi khách sạn, tùy tiện ghé vào tiệm quần áo ven đường, chọn một bộ quần áo mà mặc giữa ngày hè trông cứ như người ngoài hành tinh, liền bắt xe trở về nhà trọ.

Thế nhưng Mạnh tiểu thư không biết rằng, đi đến quán doanh chờ đợi cô là một câu chuyện tàn khốc làm cho lòng người thương tâm.

5. Chương 5: Chuẩn Bị Vào Doanh Trại

Xe dừng lại tại một khu chung cư ở ngoại ô thành phố, trả cho tài xế 30 đồng, mặt trời lúc này đã lên cao, cả người Phục Linh mặc một bộ quần áo thể thao, mang tâm trạng thấp thỏm đi vào nhà trọ của mình.

Mạnh Thiệu Đình giờ đang ngồi ngay ngắn trên ghế sofa trong nhà trọ, có lẽ do công tác trong quân đội nhiều năm, đã gần 50 tuổi nhưng trông ông vẫn khí phách mạnh mẽ như đàn ông mới hơn 30, ngồi bên trái Mạnh Thuộc Đình là người phụ nữ trong bộ váy màu trắng dài đến gối, cầm một tách trà trên tay, lắng lắng uống trà, trông rất tao nhã quý phái.

Cửa vừa mở ra, Mẫn Văn Quân nhìn thấy con gái mình tự nhiên mặc bộ quần áo thể thao khác người, nhất thời có cảm giác mờ hồ chảy rờn rờn, lập tức bước lên phía trước, sờ sờ vào bộ quần áo nói: “Phục Linh, con đang làm cái gì vậy? Thời tiết nóng nực thế này lại mặc quần áo thể này, định làm chuyện khác người à?”

Phục Linh mờ hồ lạnh chảy rờn rờn: “Có gì đâu, đây là style mới, con thấy rất đẹp, rất đặc biệt, liền mua”

“Hừ”, Mạnh Thiệu Đình hừ lạnh một tiếng, một tay vỗ lên bàn lạnh lùng nói: “Mau thành thật khai báo, tối hôm qua con đã đi đâu?”

“Sinh nhật bạn, mấy đứa bạn thân cùng họp mặt, uống say”

“Bốp”, lại một cái vỗ lên bàn, hoa quả trên bàn hơi nảy lên rồi xuống, hai mắt Mạnh Thiệu Đình như phóng ra lửa nói: “Còn uống say, con tập uống rượu khi nào hả?”

Phục Linh run rẩy, nếu để cha biết con gái mình nhân lúc rảnh rỗi đi làm má mì, có phải sẽ tức giận đến trời long đất lở, quý khốc thần sầu (he he cái này là mình chế chữ bản gốc của nó là “nhất Phật thắng thiên, nhị Phật xuất thế” mình thật không hiểu).

Mẫn Văn Quân lập tức đi đến bên cạnh chồng, nhẹ vuốt vuốt cho ông bớt giận: “Tức cái gì? Con đã lớn như vậy rồi, cũng đã biết suy nghĩ rồi”.

“Con gái em sinh ra có đầu óc hay không, cả em còn không biết sao?”. Lời này vừa nói ra, Mẫn Văn Quân nhất thời cảm thấy tức giận lên cao, nhưng trong chớp mắt ngẫm lại thấy vẫn là quên đi, dường như con gái mình đúng là có chút không có đầu óc.

“Ba đã ghi danh cho con vào đội tân binh, ngày mai tự mình đến quân khu của ta báo danh đi”.

Chuyện đáng sợ nhất rốt cuộc đã tới.

Cuộc sống vội vã, thời gian dường như qua quá nhanh, chuyện không muốn nhất vẫn bị chính miệng cha nói ra.

“Cha, con không đi, trong quân doanh có cái gì tốt chứ? Qua mấy tháng, da con sẽ đen như quỷ Châu Phi, người thì gầy còn da bọc xương”

Nghe vậy, Mạnh Thiệu Đình nhíu mày, lòng lạnh xuống nói: “Con tính toán thương lượng cái gì, rốt cuộc là muốn tự mình đi báo danh hay là ta trối con đưa đi?”

Trối đưa đi? Đùa sao, nhưng trưởng phòng Mạnh là người nói được là làm được đấy.

Tính toán hồi lâu, Phục Linh không thể không đưa gương mặt cười lấy lòng, đột nhiên đứng thẳng lên, chào theo kiểu quân nhân nói: “Con tự mình đi”.

“Được”. Dứt lời, Mạnh Thiệu Đình đỡ Mẫn Văn Quân cùng đứng lên, đưa mắt quan sát khắp phòng trọ nói: “Gian phòng có bao lớn cũng không biết quét dọn, azzzz, nhưng thôi, dù sao con vào doanh trại rồi cũng không ở đây nữa”. Quay đầu lại, nhìn đứa con gái vẫn còn đứng ngu ngơ của mình, bất ngờ hét lên một câu: “Con mau thu dọn một ít đồ, ngày mai đi báo danh”.

“Dạ, Trưởng ban”

*Lời tác giả: thật mong nam nữ chính ở quân khu khô hài gặp nhau.

6. Chương 6: Làm Cho Báo Táp Tối Mãnh Liệt Hơn Nửa Đi

Phục Linh một thân quân phục màu xanh lá rằn ri đứng trước cửa lớn doanh trại chuẩn bị vào báo danh, trong lòng đột nhiên thấy bối rối.

Kỳ lạ, đây là tình huống gì?

Trước cửa lớn không thấy người nào, chỉ có một người đàn ông nhìn cứ như một hung thần mặc quân phục vẻ mặt nghiêm nghị đứng đó.

Hít sâu một hơi, bước từng bước nhỏ đi tới.

“Xin chào, tôi là tân binh mới được triệu tập, xin hỏi, nên đi hướng nào đến doanh trại tập huấn?”

Viên sĩ quan liếc ngang cô một cái, chỉ về phía sân tập trong góc khuất đằng xa nói: “Bên kia, mau chạy nhanh đi tập hợp, một lát nữa thủ trưởng muốn tới thị sát”.

Thủ trưởng? Thủ trưởng cũng rảnh rỗi như vậy sao? Không có việc gì chạy đến đội ngũ tân binh thị sát làm gì? Không thể không thừa nhận, Mạnh tiểu thư đúng là có cảm giác áp lực.

Chạy một đường như điên đến nơi tập huấn báo danh, thay quần áo, tận cho đến lúc bị xếp vào hàng chính giữa Phục Linh còn tưởng rằng mình đang mơ, cô nhìn xung quanh, nhất thời cảm thấy trong lòng như bị ai hung hăng bóp chặt.

Mẹ kiếp, sao lại chỉ có mình là nữ, đây không phải là thả vào hang sói sao? Cha, người vậy là muốn đẩy con gái mình vào hố lửa sao?

”Tân binh số 01 tiểu đội 01 báo cáo! Xếp thành hàng.”

”Tân binh số 02 tiểu đội 1 báo cáo! Xếp thành hàng.”

”Tân binh số 02 tiểu đội 2 báo cáo! Xếp thành hàng.”

Nghe âm thanh đội trưởng của mình mạnh mẽ vang lên, đội ngũ tân binh lập tức di chuyển.

Ngưng chạy theo chân mọi người, Phục Linh cố gắng tìm đến đứng tại vị trí theo đúng thứ tự của mình, ngược mặt nhìn trời, đến giờ vẫn chưa thể tiếp nhận được việc mình hiện tại đã là tân binh tiểu đội hai.

Toàn bãi tập huấn bỗng chốc yên tĩnh, phía trước vang lên tiếng bước chân, trong lòng mọi người bỗng thấy thật cao hứng, Phục Linh không khỏi đưa mắt nhìn theo, cái miệng lập tức há rộng muốn rót cả cái cảm xuống đất.

Đứng đầu là một người đàn ông hơn hai mươi tuổi, thân thể cường tráng, mày kiếm, ngũ quan anh tuấn tỏa ra một hơi thở lạnh lẽo, môi mỏng hơi nhếch lên, tuy rằng cả người mặc quân trang, nhưng đáng chết lại nhìn cực kỳ hấp dẫn.

Đi theo phía sau anh những người mặc quân trang đồng loạt giống nhau, người bên trái có vẻ hơi gầy, bên phải là một gã hớt đầu đinh trông như một con nhím, môi trên hơi vểnh, đôi mắt như cười, trên tay cầm một cái nón quân phục chờ đến giờ điểm danh liền đội cái nón lên đầu.

Đồng Trác Khiêm mặt lạnh lùng đứng giữa quan sát đội ngũ, quét mắt nhìn xung quanh, cất cao giọng:”Nghiêm! Điểm số.”

“Một”

“Hai”

“Ba”

....

“Một trăm ba mươi lăm”, một giọng nữ lãnh lút vang lên, một người phụ nữ xuất hiện ở nơi này cứ như nắng hạn gặp mưa rào, mọi người chăm chú nhìn nơi cất giọng, một bóng dáng nhỏ nhắn khoát một bộ quân trang tay ngắn, khuôn mặt xinh xắn thanh tú đang mỉm cười làm cho hết thấy sững sờ, nhất là bộ ngực nở nang đầy đặn trông thật mê hồn, làm cho không ít người âm thầm nuốt một ngụm nước bọt.

Đồng Trác Khiêm nhìn thoáng qua mắt nhất thời híp lại, ngón tay chỉ vào Phục Linh nói:”Cô, bước ra khỏi hàng”.

”Tân binh 2 tổ 2 tiểu đội ba Mạnh Phục Linh báo cáo! Chào thủ trưởng”.

Người đàn ông hài lòng gật đầu một cái, lập tức nói:”Đến văn phòng làm việc”

Cầm nhất thời rút đầy đất.

Thủ trưởng đại nhân, cho dù có gấp, cũng không gấp như vậy chứ?

Ầm một cái, cửa phòng bị đóng lách, người đàn ông đi thẳng đến chiếc ghế trong phòng làm việc, khước miệng khẽ nhếch cười quỷ dị nhìn Phục Linh.

Mà Phục Linh lúc này đứng thẳng lưng, ánh mắt trong veo, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ quật cường, trong lòng thầm nói nào hãy làm cho bão táp đến mãnh liệt hơn nữa đi.

Nhưng mà, nhìn gã đàn ông cực kỳ đẹp trai trước mắt này, chắc chắn là chưa gặp qua lần nào, sao lại thấy có chút quen mắt?

Đồng Trác Khiêm không nói lời nào, Phục Linh cũng duy trì im lặng.

Không khí trong phòng nhất thời vừa có chút căng thẳng lại vừa tẻ ngắt.

7. Chương 7: Mạnh Phục Linh, Con Mẹ Nó Cô Thật Muốn Ăn Đòn

Nhóc con, muốn cùng chị thử sức chịu đựng hả, cứng thua chắc rồi, Phục Linh ngẫm nghĩ, chân lại đứng thẳng hơn.

Đôi chân thon dài, cặp đùi trắng nõn bị che khuất dưới bộ quân phục, nhớ đến cảm giác kích thích một đêm nào, đôi mắt Đồng Trác Khiêm không khỏi càng thêm sâu, hét to một tiếng: “Nói cho tôi nghe xem, cô đang mặc quần áo gì hả?”

“Hả”, Phục Linh sửng sốt, thành thật trả lời: “Quần áo lãnh ở chỗ của tân binh”

“Mạnh Phục Linh, cô bản lĩnh lắm, cả trại tân binh cũng có thể trà trộn vào”

Trà trộn? Mẹ nó cũng quá khinh người đi, liền bĩu môi nói: “Thủ trưởng, tôi không phải là trà trộn vào”

Nhóc con, cũng chỉ là chủ quản trại tân binh, còn cho rằng mình tài ba lắm.

“Vậy cô nói cho tôi xem một chút, cô buôn bán cũng đủ xa a, ngay cả nơi này cũng không bỏ qua, Mạnh Phục Linh, cô thật tài giỏi”

Phục Linh sửng sốt, có chút nghĩ không ra, này là cái gì cùng cái gì?

Buôn bán? Ý tưởng trong đầu chợt lóe, gương mặt trong trí nhớ mơ hồ cùng gương mặt này chợt trùng khớp với nhau, hung tợn móc trong túi xách ra hai tờ tiền: “Cái này là của anh?”

Khuôn mặt tuần tú của Đồng thiếu gia tối sầm, có chút ngượng ngùng nói: “Đúng vậy”

“Bà mẹ nó”

“Vẫn còn chê ít phải không, tôi đây còn chưa truy cứu việc cô đến hành nghề trong trại tân binh của tôi đây”

“Hành nghề con mẹ anh, nói vậy là có ý gì chứ”

Câu nói vừa dứt, thân hình chợt nhảy lên như loài báo đi săn, một quả đấm bay tới, lại bị anh mạnh mẽ chụp lấy.

“Mạnh Phục Linh”. Tiếng vang rung trời, không khí lãnh lẽo chọc thẳng vào sống lưng, thu hồi quả đấm, Phục Linh hơi co rúm lại, nhưng ý chí chiến đấu lập tức sôi sục trong cơ thể, chào theo quân lễ:

“Có mặt”

Nhìn sắc mặt anh vì tức giận mà trở nên u ám, Phục Linh có chút lo lắng, nhưng mà, vừa rồi cô cũng đâu có đánh trúng hấn, không phải là vào phút cuối cú đấm kia đã bị bàn tay to lớn của hấn chặn lại hay sao?

“Lại đây”, giọng nói âm trầm vang lên, Phục Linh quyết chết không nghe nói: “Không đến”

“Tới đây cho tôi”. Một tiếng rống thật lớn, làm chấn động cả mảng nhĩ, thấy anh rống lớn tiếng, Phục Linh cũng hét lên: “Không đến”.

“Được lắm”. Anh hừ lạnh một tiếng, trong nháy mắt toàn thân cô bị thân hình to lớn bao phủ, tay giơ lên, một cái tát đập lên đầu Phục Linh: “Cô chính là muốn ăn đòn có phải không?”

Con mẹ nó, đáng chết, tên này không biết cái gì là thương hương tiếc ngọc sao?

“Thủ trưởng, anh như vậy có tính là lạm dụng tư hình không?”

“Cô cứ thử xem”. Dứt lời, một cánh tay bất ngờ nâng Phục Linh lên, để cho cô đưa lưng về phía mình, một cái lại rơi lên cặp mông tròn trịa của Mạnh tiểu thư.

Da mặt thuộc loại dày có thể so với áo chống đạn rồi cuộc bị đạn pháo bắn vỡ, khuôn mặt Mạnh tiểu thư đỏ bừng, liền chết phản kháng.

“Anh là cái đồ khôn kiếp, buông lão nương ra, cầm thú, lấy việc công làm việc tư, ở trong văn phòng bóp vú lão nương, cầu cho anh không được chết tốt”

“Lão đại mạnh thật!”, Tiểu Chấn đang chuẩn bị vào phòng làm việc báo cáo tin tức bỗng dừng lại, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, ấp úng nói một câu, liền rời đi.

Bóp, lại một cái tát, Mạnh tiểu thư nhất thời cảm thấy tê rần, xong đời, bị đánh đến mất cảm giác đau.

Thù này không báo, không phải phụ nữ.

Bất chợt, Mạnh tiểu thư khẽ rên rỉ một tiếng làm động tác của anh hơi ngừng lại.

Chính là lúc này.

Mạnh tiểu thư xoay người, nhìn vào khuôn mặt anh tuần bá đạo của anh, đột nhiên cởi ra nút áo thứ hai rồi thứ ba, thấp thoáng lộ ra bộ ngực trắng nõn đầy đặn.

Đôi mắt Đồng Trác Khiêm càng thêm thâm trầm, hô hấp trong nháy mắt trở nên dồn dập. Người phụ nữ này đúng là một lão yêu tinh.

Chu đôi môi mềm mại đến gần, đến thời điểm sắp cùng soái ca hôn môi thì Mạnh tiểu thư vô cùng vô sỉ ngồi xổm xuống, há to miệng cắn một cái vào đùi Đồng thủ trưởng.

“Mạnh Phục Linh, con mẹ nó, cô thật muốn ăn đòn”

Quát lên một tiếng chói tai, sau đó lại tiếp tục yên tĩnh.

8. Chương 8: Chờ Bỗng Đại Gia Buổi Tối Trở Về Chơi Đùa Với Cô

Anh chàng đầu đinh đứng bên ngoài cửa ra vào suy đi nghĩ lại, nghĩ không ra liền rút ra một điều thuốc hút, lúc ngẩng đầu nhìn sắc trời, lúc lại nhìn đến cửa phòng, không biết lão đại muốn làm bao lâu?

“Tiểu Chấn”

Một lúc sau, bên trong vọng ra âm thanh đè nén tức giận của Đồng Trác Khiêm.

Anh chàng đầu đinh đi vào, hành quân lễ: “Lão đại, Tiểu Chấn không có ở đây, anh có gì phân phó?”

Nói xong, lúc này mới chú ý đến tình trạng hiện tại của phòng làm việc, trên bàn văn kiện nằm loạn xạ, dưới đất bút nằm rải rác khắp nơi, còn cô gái thì hai tay bị cột chặt bởi một sợi dây, đôi mắt uất ức nhìn anh đầu đinh, dường như chỉ một giây nữa sẽ rơi lệ.

“Anh đầu đinh, có phải tôi đã đi nhầm chỗ không, đây không phải trại tân binh mà là sơn trại thổ phỉ sao?”

Hả? Anh đầu đinh sửng sốt, có chút khó hiểu nhìn về phía lão đại của mình.

Đồng Trác Khiêm lạnh lùng nhìn Phục Linh, căn dặn: “Đưa cô ta đến khách sạn Tân Hà, khóa cửa cẩn thận, đừng để cô ta chạy mất, cậu tự mình xử lý đi”.

Nhàn nhạt nói mấy câu, lại làm cho anh đầu đinh mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, bộ dáng cô gái này như vậy, có thể quây cho phòng làm việc biến thành như thế, cũng chẳng hiền lành gì? Mặc dù trong lòng biết rõ đây là một nhiệm vụ nhiều áp lực, anh đầu đinh vẫn là đứng thẳng lưng kính một quân lễ: “Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ”.

Kéo tay cô gái lôi ra ngoài, Đồng Trác Khiêm dường như vừa nghĩ ra điều gì, quay đầu lại, kẻ sát tai cô nói nhỏ: “Chờ bỗng đại gia buổi tối trở về chơi đùa với cô”.

Phục Linh sửng sốt, đây là có ý gì?

Trưởng phòng Mạnh, mau tới cứu con gái đi, bằng không, có hối cũng không kịp nha.

Không khí trên xe có chút quỷ dị.

Anh đầu đình một tay cầm điều thuốc, một tay nắm tay lái, thỉnh thoảng lại nhìn vào kính chiếu hậu quan sát phía sau.

Phục Linh cảm thấy vô cùng bị phẫn, hai tay bị trói ngược về phía sau, ghê tởm nhất chính là cả cánh tay cô đã bị đổ, không thể tự cởi trói, nhìn động tác của cô, anh đầu đình có chút vô lại cất tiếng nói.

“Em gái, chớ có phí sức, lão đại đã trói thì không có ai có thể chạy thoát đâu”.

“Anh đầu đình, anh giúp tôi cởi trói đi”.

Anh đầu đình lầm bầm hai tiếng: “Nếu cô chạy thoát, tôi xách đầu đi gặp lão đại, không chừng sẽ bị xử đến thịt nát xương tan”.

“Anh đẹp trai! Giúp đỡ em đi mà”

Nghe giọng nói nhỏ nhẹ nũng nịu, anh đầu đình nhất thời nổi da gà khắp người, không thể ngờ cô gái này thoát nhìn có vẻ trong sáng ngây thơ, lại có thể nhả ra những lời này, người như vậy sẽ rất rầy rà đây.

Ồi chào, nhìn Mạnh tiểu thư giống như tiểu Cường cứ cố cởi dây trói, anh đầu đình hít một hơi thật sâu, khuyên: “Chớ phí sức, chân thành nói cho cô biết, coi như tôi có giúp cô cởi dây trói, cô cũng không trốn thoát được”.

“Vì sao?”

“Vì đây là xe quân dụng, nếu không có chút lợi hại thì sao được gọi là xe quân dụng? Khắp bốn bên đều là cơ quan”.

Mẹ nó, cơ quan, đúng là như chim trong lồng rồi.

Im lặng ngấm mui xe, Mạnh tiểu thư quyết định từ bỏ giấy dựa, toàn tâm toàn ý ngủ một giấc, dù sao cũng trốn không thoát, cũng phải bổ sung năng lượng chiến đấu.

Nói xong, phát hiện chỗ ngồi phía sau không còn tiếng động, anh đầu đình liếc mắt qua kính chiếu hậu một cái, nhất thời sững sốt.

Mẹ kiếp, như vậy cũng ngủ được?

Phục Linh bị cơn gió lạnh thổi cho tỉnh dậy, nhìn bốn phía tối đen, đưa tay không thấy được năm ngón, cửa sổ mở toang, do gió thổi mà không ngừng lay động.

Chúa ơi, đây rõ ràng là một nghĩa trang?

Cộp ... Cộp ... Cộp... Âm thanh truyền đến ngày càng gần, tiếng bước chân ổn định từng bước đạp trên sàn nhà, vang lên trong màn đêm an tĩnh làm cho sống lưng người ta không khỏi rét lạnh, Phục Linh nhất thời dựng cả tóc gáy, lỗ tai vểnh lên, mắt to mũi nhỏ vận vẹo.

Cửa phòng bất ngờ bị hé ra, ánh sáng màu trắng mờ mờ lọt theo khe cửa chui vào, ầm một tiếng, cánh cửa lại bị người nào đó đá bung ra, Mạnh tiểu thư nhìn bóng dáng của người đứng trước cửa, khóe miệng không khỏi giựt giựt, máu mũi muốn trào ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, lớn tiếng gầm thét.

“Anh là cái đồ điên”.

9. Chương 9: Mẹ Nó, Thật Đúng Là Chờ Được

Đồng thiếu gia trên tay cầm một điều thuốc, trên người mặc độc nhất một chiếc quần quân phục, tay đẩy cửa, chào đón anh là một tiếng gầm thét chói tai.

“Còn la lối, tôi sẽ đánh cô”.

“Tôi cho anh biết, việc anh làm với tôi bây giờ là giam giữ người phi pháp, anh là quân nhân, không cần tôi nói luật pháp cho anh biết chứ”. Hừ lạnh một tiếng, Phục Linh ổn định tinh thần, từ trên giường ngồi dậy, đứng đối mặt nhìn thẳng vào mắt gã đàn ông trước cửa.

Một người đàn ông lạnh lùng như băng tuyết, một cô gái xinh đẹp với đôi mắt trong veo ánh lên vẻ quật cường.

“Cô trà trộn vào trại tân binh để làm gì? Muốn cùng bọn đại gia nói chuyện tâm tình sao?”

“Trà trộn? Anh cũng quá xem thường người khác”.

Cười lạnh một cái, Đồng thiếu gia vô cùng có khí chất bước đến ghế salon ở giữa phòng ngồi xuống, lặng lẽ đợi câu tiếp theo.

Lại thấy Mạnh tiểu thư khúm núm hơi cười cười nói: “Anh gì đó, có thể giúp tôi lấy vật trên tay này xuống hay không?”

“Không được”. Lạnh lùng cứng rắn nhả ra hai chữ, ngay lập tức khiến cho cơn giận của Mạnh tiểu thư bốc lên cao: “Anh rốt cuộc muốn gì hả?”.

“Coi trọng cô”. Chỉ là ba chữ ít ỏi.

Phục Linh sững sốt: “Gì?”

“Cô không phải tiểu thư (ý nói con gái nhà quyền quý đóá^^) sao? Buổi tối muộn như thế còn ở bên ngoài có phải là hơi bất ổn?”

“Anh mới là tiểu thư, cả nhà anh đều là tiểu thư”

Đồng thiếu gia lạnh lùng cười một tiếng, ngang ngược áp sát cô: “Cô không phải là tiểu thư sao? Hừm?”

Đêm đó, cô từ nơi đó lao ra, mặc bộ quần áo đó bước lên xe của anh, còn có bộ dáng quyền rũ chết người, mỗi lần nhớ tới, cũng đều làm cho yết hầu người nào đó mất kiểm soát chuyển động .

Đối với Đồng thiếu gia mà nói, phụ nữ thì có cũng được mà không có cũng chẳng sao, mặc dù tính tình anh coi như cũng có chút phóng túng, không chịu gò bó khuôn phép đồng thời cũng rất lạnh lùng thô bạo, nhưng đối với cô gái này, anh thật sự không thể giải thích nổi.

Gương mặt bị hơi thở nóng rực của người đàn ông phủ lên, Phục Linh vội vã lui về phía sau, đường đường chính chính giải thích: “Đó là má mì”.

Đồng thiếu gia không nén được kinh ngạc, run lên, trong lòng rốt cuộc cũng tìm được một từ để diễn đạt: “Là dẫn mối sao?”

“Ách.. Cứ coi là như thế đi”.

“Đường đường là con gái của trưởng ban hậu cần, lại đi làm má mì, trưởng phòng Mạnh không cho cô cơm ăn à ?”

“Đó là nhiệm vụ”

Nói xong, lúc này mới chú ý từ “Trưởng phòng Mạnh”, mưa gió từ đâu như cuộn cuộn kéo tới, Mạnh tiểu thư dốc hết sức bình sinh rống lên.

“Anh sớm đã biết thân phận của tôi, thế còn bắt tôi tới đây làm gì?”

Người đàn ông nào đó ngoáy ngoáy lỗ tai: “Bọn đại gia thích”.

“Con mẹ nó, anh thật vô sỉ”

“Cảm ơn đã khen ngợi”

Nếu như hiện tại trên tay có một cây đao, Phục Linh nhất định sẽ xông lên đâm thẳng vào miệng của gã đàn ông phúc hắc này, để cho hắn không thể nói lời ác độc, để cho hắn không thể ăn cơm, để cho hắn không thể...liếm.

Dừng lại, xóa hết những tư tưởng bệnh hoạn trong đầu, Phục Linh chấp tay sau lưng đứng dậy hỏi: “Vây đại gia, ngài muốn em gái đây phục vụ gì nè?”

Âm thanh kiều mị truyền vào tai, lại gợi nhớ đến hôm đó ở trong xe, cô ở dưới thân anh không ngừng thổ gấp, bộ dáng rên rỉ mềm mại đáng yêu. Phải biết rằng, tình dục là nhu cầu nguyên thủy của đàn ông, họ sẽ luôn nghĩ đến những chuyện kia, đây vốn là chuyện hết sức bình thường.

“Không phải nói rồi sao, coi trọng cô”.

Anh còn có thể cưỡng lại sao, sẽ không muốn cưỡng bức một lần nữa chứ.

Đang suy tư, điện thoại trong túi xách chợt reo lên mãnh liệt, đôi mắt Phục Linh rưng rưng nhìn anh, hy vọng anh giúp một tay, Đồng thiếu gia liền cầm lên một cái điện thoại di động màu trắng vừa nhìn.

Người gọi đến – Tiểu Nhận!

Sắc mặt Phục Linh nhất thời biến đổi, Tiểu Nhận gọi đến giờ này, nhất định là ở quán bar đã xảy ra chuyện gì.

Nhấn phím nghe, đưa điện thoại đến tai Phục Linh, ngay lập tức truyền đến tiếng nói gấp gáp giống như là đang ngồi trên đồng lửa của Tiểu Nhận .

“Chị Phục Linh, xảy ra chuyện lớn”.

“Chuyện gì?”

“Tối nay, anh Giai Thành đến tìm chị, còn có một mỹ nữ họ Tô tìm chị, một lát sau, La đại gia cũng tới tìm chị”.

Phục Linh mồ hôi lạnh chảy ròng: “Nói trọng điểm.”

“Trọng điểm chính là, bây giờ em mới biết tiểu thư nhà quan Tô Hoán Nhiên là tình nhân của anh Giai Thành, La đại gia vừa đứng lại là anh họ của tình nhân kia, hai người đó giờ gọi đích danh chị, em nói chị không có ở đây, liền náo loạn lên, còn có La đại gia trực tiếp để cho người tới đập phá quán rồi, nói chị không ra mặt thì không dừng lại”.

Tiểu Nhận nói xong, Phục Linh lúc này mới nhớ, hôm đó ở bên ngoài nhà trọ, Tô Hoán Nhiên từng hò hét rằng : “Cô chờ đó”.

Mẹ nó, thật đúng là chờ được.

10. Chương 10: Mà Là Cái Thá Gì

Cúp điện thoại di động, nói một tiếng chờ chị, Phục Linh nhìn Đồng thiếu gia, bộ dáng cười đến vô cùng dễ tiện nói:

“Thủ trưởng đại nhân, giúp một chuyện đi, tôi có việc gấp .”

“Hửm”

“Van xin anh, giúp tôi một chút thôi”

“Hửm”

Như thế là có đồng ý hay không?

“Việc này cũng không phải là không được, nhưng cô phải đáp ứng tôi một việc”

Đầu gật lia lịa như bữa củi, đứng lên nói: “Anh cứ nói, nói đi”.

“Khi về sẽ nói”. Dứt lời, lập tức đi lên phía trước cởi sợi dây trói trên tay xuống, kéo Phục Linh đi xuống lầu.

Ra khỏi phòng, lúc này mới nhìn thấy nơi này được trang hoàng cực kỳ xa hoa, so với biệt thự của nhà mình còn rộng rãi hơn một bậc.

Chiếc Land Rover đang đậu an tĩnh ngoài cửa, còn chưa có phản ứng kịp liền bị nhét vào trong xe, nhìn Đồng thiếu gia bộ dáng anh tuấn cao lớn chen vào trong xe, trái tim bé nhỏ của Phục Linh nhất thời nhảy loạn.

“Này, anh làm gì vậy?”

“Tôi đi cùng cô”

Lặng yên, thôi, có một trợ thủ không cần là người ngu, tên này mặc dù vô sỉ một chút, nhưng nhìn thấy con gái bị bắt nạt, sẽ không bằng quan đứng nhìn chứ?

Lúc này, Tiểu Nhạn đang đứng trước cửa quán bar, nhìn từng chiếc xe chạy qua lại, nhất thời muốn bật khóc.

Tô Hoán Nhiên ngậm một miếng thuốc dựa vào ngực của Thẩm Giai Thành. La đại gia vẻ mặt hồng hắc, gương mặt hơi phù lại xanh tái của người hút thuốc phiện, cầm chai rượu giá mấy vạn uống không ngừng, còn lại bốn phía toàn là người một thân áo đen, đeo mắt kính đen, hai tay chắp sau lưng, làm giống như là người của xã hội đen, đứng đầy cả quán.

Quản lý quán bar cười làm lành đứng trước ba người, trên mặt mồ hôi lạnh chảy ròng ròng nói: “La đại gia, ngài xin bớt giận.”

“Hừ!” Hừ lạnh một tiếng, La đại gia không đáp lời, ngược lại Tô Hoán Nhiên trực tiếp cầm lên một bình rượu liền quăng xuống đất, giận dữ hét: “Nhanh chóng gọi con tiểu tiện nhân kia ra đây, bằng không đến lúc đó đập không chỉ là bình rượu này, có phải hay không, anh họ?”

La đại gia gật đầu nói: “Tiểu Hàn, em gái kia sao tới giờ vẫn chưa tới? Bình thường cô ta đều cho La đại gia đây nhiều mặt mũi, hôm nay thì không nể mặt nữa hay sao?”

“Ấy ấy, nào dám”. Tiểu Hàn nhất thời mồ hôi lạnh lại tuôn rơi, trong lòng cầu nguyện cho Phục Linh mau tới, ngoài miệng lại mỉm cười nói: “La đại gia, cô ấy không nể mặt người nào, chứ La đại gia làm sao dám không nể mặt chứ”.

Thẩm Giai Thành ngồi trên ghế sofa, từ lúc vừa vào cửa đã mang vẻ mặt buồn rầu, hôm đó bị đá một cước, được Tô Hoán Nhiên nhanh chóng đưa vào bệnh viện, bác sĩ nói nhờ được cấp cứu kịp thời, nếu người hành hung dùng thêm chút sức lực, thực sự sẽ đoạn tử tuyệt tôn.

Nghĩ đến đây, hai tay đang ôm Tô Hoán Nhiên không tự giác càng xiết chặt.

Bị ôm xiết không thở nổi, Tô Hoán Nhiên nhỏ giọng kêu một tiếng, liếc mắt nhìn gương mặt đẹp trai, nũng nịu nói: “Giai Thành, anh nhẹ một chút đi”.

“Nhẹ không phải khó chịu, không thỏa mãn được Tô đại tiểu thư cô sao?”

Một giọng nói từng từng từ ngoài cửa truyền vào, cô gái trẻ mặc quân trang khoe miệng nở nụ cười mê người đứng ở cửa, mặc dù gương mặt không còn trang điểm lòe loẹt như lúc trước, nhưng Thẩm Giai Thành vừa nhìn đã nhận ra, nhất thời nổi trận lôi đình: “Cô cầm miệng cho tôi”.

“Cầm miệng con mẹ mày”. Đang định nổi giận, La đại gia đã đưa bàn tay to có đeo chiếc nhẫn vàng thật to động tác ngăn Thẩm Giai Thành cùng Tô Hoán Nhiên lại, giọng nói trầm thấp hướng về phía Phục Linh nói: “Em gái, không nhận ra La đại gia rồi hả? Sao lại không lễ phép như vậy?”

Len lén nhìn về phía sau một cái, thấy Đồng Trác Khiêm đã dựng xe xong, đang đi về phía quán bar, Phục Linh nhất thời cảm thấy phấn khích, quay mặt lại đối mặt với gã mập mạp mà mình đã sớm ghê tởm từ ngày đầu gặp mặt, liền chửi mắng một hơi:

“Mày là cái thá gì, quen biết con mẹ gì, dám tới địa bàn của bà đây đập phá, còn muốn bà lễ phép, có phải còn muốn bà đây tìm một em gái xinh đẹp phục vụ mày, bớt đem bộ dáng ghê tởm của mày khi khắp nơi hù thiên hạ đi, hứ”.

Điều thuốc trên môi của La đại gia run lên, suýt nữa rơi trên mặt đất.

11. Chương 11: Hét, Hét Nữa Đi, Bốn Đại Gia Thích Nghe Mày Hét

Nghे tiếng phụ nữ mắng chửi bên trong quán bar, Đồng Trác Khiêm đang bước vào cửa cũng run lên, gương mặt nhất thời tối đen như Bao công.

Người phụ nữ này thật quá mức hung hãn.

Suy nghĩ một chút, vội móc điện thoại di động trong túi ra gọi: “Mau đến quán bar cho tôi”.

Bên trong quán, yên tĩnh đến mức có thể nghe được cả tiếng kim rơi, người quản lý quán bar nhất thời kinh hãi, cô có xác định rõ tình huống không vậy? Cô không biết là mình đang yếu thế hay sao?

“Mẹ mày”. Tức giận chửi một tiếng, vứt điều thuốc đang cầm trong tay cầm chai rượu lên, La đại gia ngay lập tức xông tới, nhắm ngay đầu Phục Linh mà đập xuống: “Cho mày mặt mũi mày lại không cần, đi chết đi”.

Đang dốc hết toàn lực chuẩn bị đón lấy một đòn kia, thân thể lại bị một bóng dáng cao lớn bao phủ, sau đó bị đẩy qua một bên, Đồng thiếu gia lạnh lùng nhìn về hướng đó, chụp lấy cánh tay đang cầm chai rượu, sau đó tay xoay một cái.

Rắc..rắc...

Mạnh tiểu thư ngay lập tức đắc ý, miệng không ngừng cười châm chọc.

Gương mặt Tô Hoán Nhiên cùng Thẩm Giai Thành nhất thời vắn vẹo.

Cả quán bar một lần nữa rơi vào yên tĩnh, cả tiếng hít thở cũng nghe được, chỉ còn lại hơi thở lạnh lùng phát ra từ người đàn ông đẹp trai bá đạo cùng với tiếng rên la của La đại gia lúc này đã nằm trên mặt đất.

“Còn nhìn cái gì, xông lên cho tao, giết chết hai tên súc sinh này”. Nhìn mọi người sững sờ, La đại gia lập tức rống lên, mấy hộ vệ áo đen liền hùng hùng hổ hổ xông tới.

Trong lúc nhất thời, tên bay đạn lạc, máu me tung tóe, náo loạn, tiếng người la hét ầm ĩ.

Trên thực tế, trước giờ cũng chưa từng phát sinh chuyện như vậy, chính xác là thế.

Đồng thiếu gia cực kỳ dũng mãnh đánh ngã từng người từng người một, mà người xông lên cũng tựa như quyết tử, đem tinh thần của tiểu cường phát huy đến cực hạn. Nhìn bộ dáng cười hì hì của cô gái bên cạnh, liên tục né qua né lại, gương mặt điển trai của Đồng thiếu gia càng thêm tối đen.

Đem sự bức tức dồn vào từng cú đấm.

“Dừng tay”. Đồng thiếu gia hô to một tiếng, vẻ mặt lạnh lùng quét mắt nhìn bốn phía quát lên: “Giỏi lắm, muốn liều mạng, bốn đại gia thành toàn cho các người”.

“Tề Tiểu Chấn”. Một tiếng rống rung trời.

Cộp..cộp..cộp..một dãy âm thanh truyền đến, người đàn ông cao gầy thân mặc quân trang chậm chậm tiến vào, dừng lại trước mặt Đồng Trác Khiêm chào, nói: “Có mặt. Thủ trưởng, chiến đội Phi Hổ tiểu đội 1 tổ số 4 báo cáo, đã bao vây toàn bộ bên ngoài quán bar, chờ chỉ thị”.

Tiểu Nhạn vẫn còn đứng tại cửa ra vào ngầy ngẩn cả người, bỗng chốc liền chạy ra ngoài xem, lú đầu ra nhìn ngó xung quanh, đôi mắt nhất thời trợn trừng muốn tê liệt.

Trước cửa quán hiện có hai chiếc xe quân dụng đang đậu, vô số quân nhân trên vai súng đã lên nòng về mặt nghiêm túc đứng bên ngoài, đem quán vây thành một vòng. Trận thế này, cả một con muỗi cũng không thể ra vào.

La đại gia, Tô Hoán Nhiên sững sốt, Thẩm Giai Thành đáng vẻ như sắp khóc.

Con mẹ nó, đụng phải thứ dữ rồi.

Phục Linh vội vàng tìm chỗ, cầm một cái ghế, đặt xuống sau lưng Đồng thiếu gia hiện đang tỏ ra vô cùng bức bối, bộ dáng kia hiện rõ muốn bao nhiêu nịnh nọt thì có bấy nhiêu.

“Đồng đại gia, mệt không, đến đây, ngồi, có muốn uống nước không? Ta đi làm cho ngài ”.

“Cô đoan trang một chút cho tôi, đứng cho ngay ngắn”. Một tiếng hét to vừa cất lên, làm cho trái tim nhỏ bé của Phục Linh run rẩy không ngừng, lập tức nâng khuôn mặt đang co rút cổ nở nụ cười, sống lưng thẳng tắp, nhìn về phía trước nhẹ nhàng nở một nụ cười hết sức giả tạo.

“Tiên sinh”, La đại gia này giờ vẫn nằm trên mặt đất rên hừ hừ, không cam lòng vừa mở miệng định nói một câu.

“Hét, tiếp tục hét nữa đi, bốn đại gia thích nghe mày hét”.

Khóe miệng Phục Linh giựt giựt, người này nói chuyện khí thế luôn bức người.

Bất quá

Thật sáng khoái!!!!

12. Chương 12: Hai Con Khổng Tước Kiều Ngạo

Tê liệt ngã xuống đất, sắc mặt La đại gia mãnh liệt vặn vẹo, trong lòng từ khó chịu dần chuyển sang ồ ồ khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của một sĩ quan đang cầm súng thật chĩa vào mình.

Tô Hoán Nhiên nhất thời tay chân luống cuống, gương mặt tái nhợt nhìn khắp xung quanh, một lát sau, mới hít sâu một hơi, run run rẩy rẩy lấy điện thoại di động từ trong túi xách ra nhìn Đồng Trác Khiêm hỏi: “Tôi có thể gọi điện thoại chứ?”

“Dĩ nhiên”. Tùy tiện nói một câu xong liền chỉ tay phía Thẩm Giai Thành, hần lập tức móc điện thoại di động ra, bấm ngay một dãy số.

“Cha, con đây, con ở quán bar xảy ra chút chuyện, người mau đến đây, bằng không con trai của người sẽ phải bỏ mạng ở nơi này”. Bên đầu điện thoại kia hình như trầm mặc hồi lâu, sau đó tắt điện thoại, lại bỏ điện thoại vào trong túi quần, Thẩm đại công tử liền ngẩng mặt lên cười, một đám quân lính này xuất hiện nhanh như chớp, làm hần nhất thời quên mất người cha làm bí thư của mình.

Tô Hoán Nhiên vỗ đầu một cái, vội vàng tiến lên hỏi: “Bác Thẩm có tới không?”.

“Em ngốc thế, con trai xảy ra chuyện, cha có thể không tới sao?”. Một câu nói, Tô Hoán Nhiên không ngừng gật đầu, cũng lập tức cầm điện thoại lên bấm gọi: “Em cũng phải mau chóng gọi cha em tới, trường trị đôi cậu nam nữ này”.

Gọi điện thoại xong, hai người liền phấn khích, đứng thẳng lưng, hoàn toàn không giống như bộ dạng hèn nhát như vừa rồi, cùng nhau kiêu ngạo như một đôi Khổng Tước, trên khuôn mặt kiêu mỵ của Tô Hoán Nhiên tràn đầy vẻ đắc ý, cười hả hê nhìn Phục Linh, bộ dáng như đang nói: “Cô chờ chết đi”.

Cái bộ dáng kia, vẻ mặt kia, Mạnh tiểu thư thấy có chút rối rắm.

Cô cũng không quên cha của Thẩm Giai Thành kia là bí thư, còn Tô Hoán Nhiên kia gia thế chắc cũng không tầm thường, mặc dù cha mình chức vụ rất cao, nhưng là không dám kinh động, nếu để Mạnh Thiệu Đình biết con gái mình tới vũ trường làm má mì, không chừng cuối cùng còn phải thỉnh cầu ai đó tha mạng.

Suy nghĩ, liếc mắt nhìn sang Đồng Trác Khiêm một cái, không biết cái tên này có đối phó nổi hay không?

Nghĩ đến đây, Mạnh tiểu thư cảm giác mình nên chạy trốn.

Tên nhóc này dù sao cũng chỉ là quản lý một trại tân binh.

Quan tâm cái gì chí khí, thể diện, còn có tinh thần Tiểu Cường đến chết không thay đổi, tất cả đều bỏ quách sang một bên.

Trong quán nhất thời lại yên tĩnh, những thiếu gia tiểu thư nhà quyền thế đang bao phòng Vip tất cả đều thông minh trốn trong phòng không ai dám bước ra, không cần biết là hân chức quan lớn hay nhỏ, tóm lại là cần phải tránh xa phiền toái.

Hơn 10 phút sau, khoảng thời gian này những khách thuộc dạng trung lưu vào quán với người yêu đang đấm đuổi đưa tình cũng kéo nhau chạy mất, bộp..bộp..bộp tiếng bước chân vội vã vang lên, dường như có rất nhiều người đi vào quán, Đồng thiếu gia hững hờ gác chân lên, từ từ chờ đợi màn kết.

Người đàn ông mặc tây trang đeo caravat, chân mang giày da cùng người phụ nữ mặc sườn xám lụa tơ tằm đi vào, đi theo phía sau còn có hai nam hai nữ.

Thẩm bí thư năm nay đã 50 tuổi, dáng người thắt caravat tỏa ra khí chất của một quý ông, vừa vào quán, chưa nhìn thấy đứa con nhà mình, vừa lúc đó lại nhìn thấy một người, mắt lập tức sáng lên, chân liền bước qua.

“Đồng tiên sinh, sao ngài lại ở đây?”

Mang vẻ mặt nghi hoặc nhìn Thẩm bí thư, Đồng Trác Khiêm nói: “Ông là...?”

Bí thư Thẩm sững sốt, nhất thời trên mặt có chút không nhận được: “Là bí thư thành phố, ngài không nhớ sao, hôm hội nghị điều hành quân lễ lần thứ tám mươi một chúng ta đã gặp nhau”.

“Ồ”. Dường như là từ trong trí nhớ đã nhớ ra Thẩm bí thư, Đồng Trác Khiêm trưng ra bộ mặt thì ra là như vậy nói: “Thì ra là Thẩm bí thư, xem bộ dáng của ông như vậy, chắc là có chuyện mới tới nơi này, cứ lo việc trước đi”.

“Vâng, vâng, vâng”. Nói xong, mới nhìn thấy con trai đang nhìn mình với vẻ mặt oán trách, bí thư Thẩm liền đi tới, vợ của ông theo sát phía sau, vội vàng hỏi con trai: “Giai Thành, xảy ra chuyện gì vậy?”.

Nhìn thấy cha mình bày ra bộ dáng hèn mọn trước mặt Đồng Trác Khiêm, Thẩm Giai Thành biết chuyện này như vậy là game over rồi, thậm chí chính là, cha của hắn đến bây giờ cũng chưa nhận ra tình huống hiện tại.

Thấy Thẩm Giai Thành không nói lời nào, bí thư Thẩm ngay lập tức xoay người, quét mắt nhìn khắp bốn phía, chỉ chờ đợi mỗi mình Đồng thiếu gia.

Không có cách nào, người kia thế lực mạnh như vậy.

Tiến lên một bước, đè nén tức giận xuống, ánh mắt lướt qua La đại gia đang nằm trên mặt đất, Tô Hoán Nhiên đang đứng một bên, còn có Mạnh tiểu thư đang rơi vào si ngốc, nhất thời thông suốt hết lớn.

“Là con rùa nào đòi đánh con của ông nội mày bỏ mạng ở đây hả?”

13. Chương 13: Thật Lòng Cảm Ôn Tôi, Lấy Thân Đèn Đáp Đi

“Bí thư Thẩm, ăn nói cẩn thận”. Người đàn ông ngồi trên ghế nhíp nhíp hai chân mở miệng nhàn nhạt nói một câu, giọng nói mặc dù hờ hững, nhưng lại ẩn chứa ý lạnh, khiến ọi người đang có mặt không nhìn được run lên.

Hắc hắc, Mạnh tiểu thư suýt nữa cười đến lạc giọng, bí thư Thẩm lần này ba hoa không đúng chỗ rồi.

Giống như bị một búa Thiên Lô từ trên trời đánh xuống, đánh ngay vào đầu bí thư Thẩm, nhất thời bị đánh cho trong khét ngoài sống.

Bộp, bộp, bộp, một loạt âm thanh lại vang lên, hai nam hai nữ lúc này đi sau bí thư Thẩm, một người di chuyển, chạy thật nhanh lên phía trước, sau đó dừng lại trước mặt Tô Hoán Nhiên, bốp một tiếng, liền ột cái tát.

“Cha...”

“Câm miệng!”. Người đàn ông khoảng hơn 40 tuổi, mặc tây trang, trên mặt đeo một cái mắt kính gọng vàng, thì ra là Phó Bộ Trưởng, sau khi gầm lên một tiếng, liền kéo tay con gái đến trước mặt Đồng Trác Khiêm nói xin lỗi.

“Đồng tiên sinh, con gái tôi còn nhỏ, không hiểu chuyện, ngài đại nhân đại lượng bỏ qua cho nó”.

“Tôi đây chưa nói không bỏ qua nha? Vốn chỉ định dọa hai người một chút thôi, nhưng cô ta nhất định đòi gọi điện thoại kêu người tới để giáo huấn bốn đại gia, không đồng ý được sao?”

Đồng Trác Khiêm vừa dứt lời, Tô Triệu Đức lại tát một cái nữa vào má còn lại của Tô Hoán Nhiên, hai cái tát này là dùng hết sức lực, khuôn mặt xinh tươi của Tô Hoán Nhiên trong phút chốc trở thành cái bánh bao.

“Đồng tiên sinh, xin ngài bớt giận, đứa nhỏ này từ nhỏ đến giờ sống ở nước ngoài, lại được nuông chiều, hay gây họa, mong ngài tha thứ cho nó một lần”.

Đồng thiếu gia im lặng, không nói lời nào, đôi mắt thâm sâu hướng về phía bên kia.

Cho đến khi bị ánh mắt lạnh lùng quét đến, bí thư Thẩm mới xoay người lại, một khuôn mặt già nua đen thùi, thân thể không kiềm được run rẩy, ngay lập tức hôn mê bất tỉnh.

“Lão Thẩm, lão Thẩm..”

Nhìn sự biến hoá kinh người này, Mạnh tiểu thư kinh ngạc há hốc miệng ra, bác Thẩm, ngài dừng ngắt như vậy, ngài hãy giống như cha của Tô Hoán Nhiên cho Thẩm Giai Thành vài bạt tay rồi hãy ngắt a.

Thật không có thú vị rồi!

“Tề Tiểu Chấn, sưng sốt cái gì? Mau tìm người đưa bí thư Thẩm đến bệnh viện đi”.

“À, vâng”. Phản ứng kịp, Tề Tiểu Chấn liền lập tức kêu người vào, đưa bí thư Thẩm ra ngoài.

Mặc dù bí thư Thẩm bị đưa đi, nhưng vợ của ông không thể không lưu lại, vì dù sao con trai vẫn còn nằm trong tay của người ta.

Siết chặt bàn tay, Thẩm phu nhân đi qua, áp ứng nói: “Đồng tiên sinh..”

“Đứng một bên chơi đi”. Đồng thiếu gia hừ lạnh một tiếng: “Đàn bà mà xen vào việc của đàn ông, chẳng ra sao”.

Thẩm phu nhất thời đứng ở một góc, không nói được câu nào, trong lòng dâng trào ủy khuất, thiếu chút nữa là bật khóc lên.

Thấy mẹ mình bị uất ức, mắt Thẩm Giai Thành đỏ lên, hùng hổ hiện ngang xông lên, lại bị Tề tiểu chấn sừng chĩa vào ngực, buộc phải ngừng lại.

Cục diện này, lại tẻ ngắt lần nữa.

Đồng thiếu gia cũng buồn bực, vốn là định theo giúp cô gái này giải quyết phiền phức, giải quyết không xong, chuyện ngược lại càng ngày càng phiền toái.

Nghĩ đến đây, không khỏi toàn thân đều không thoải mái, hít một hơi thật sâu phân phó nói: “Đem người bắt giam lại đi, phần tội danh, là tụ tập gây sự”.

“Nhưng thủ trưởng, tụ tập gây sự là việc của cơ quan khác, chúng ta bên quân sự không quản lý đến”.

Tên này đúng thực ngu ngốc.

Chỉ thấy Đồng thiếu gia rít lên: “bọn chúng tụ tập, phá hoại chuyện của bốn đại gia, bốn đại gia còn không quản được sao?”

Đúng là đã phá hoại chuyện của Đồng thiếu gia, vốn dự định ở nhà trừng phạt cô gái đánh đá này, lại dính vào chuyện vô bổ, bắt buộc phải theo cô ta ra ngoài, còn kinh động quân đội của mình, mẹ kiếp, nếu mình không xen vào, cô ta còn không chết sao.

Mặc kệ tiếng rên la thảm thiết sau lưng, Đồng thiếu gia không thèm nhìn đến, thản nhiên kéo tay Phục Linh bước ra ngoài.

“Này anh gì gì, hôm nay cảm ơn”.

Đồng thiếu gia gật đầu một cái, có tiếng cũng có miếng mà nói: “Nếu cô thật lòng cảm ơn tôi, vậy thì hãy lấy thân đền đáp đi”.

Một câu nói thôi.

Mạnh tiểu thư triệt triệt để để ngổn ngang trong gió rồi.

14. Chương 14: Vận Động Kịch Liệt Trong Xe

Mạnh tiểu thư đã bị người vô sỉ nào đó làm cho thần hồn điên đảo rồi, cho đến tận khi ngồi vào chiếc xe quân dụng vô cùng oách Land Rover mới phản ứng kịp, tay chân nhất thời luống cuống, gương mặt đỏ bừng, không biết phải nói gì.

Làm má mị lâu như vậy, chuyện gì chưa từng thấy qua? Thế nào hết lần này đến lần khác đụng phải người mặt dày mày dạn này chứ?

Xe chậm rãi khởi động, Mạnh tiểu thư rốt cuộc cũng có dũng khí hỏi: “Thủ trưởng đại nhân, đi chỗ nào đây?”

“Về nhà!”

“À? Anh đưa tôi về nhà?”

” Chẳng lẽ cô mong rằng mình vừa vào doanh trại ngày đầu tiên đã bị đuổi về ? Nếu thật sự muốn vậy, tôi sẽ giúp cô ”.

Phục linh vội vàng lắc đầu: ” Không có, không có, không có ”.

Nói xong, đầu óc chuyển động, Mạnh tiểu thư lại bắt đầu bối rối, vào giờ này thì không thể về doanh trại rồi, nhà của trưởng ban Mạnh càng không thể về được, chìa khóa căn nhà ở chung cư đã bị Mạnh Thiệu Đình tịch thu, ai da chuyện này... Không lẽ lại phải trở về cái nơi vừa mới thoát ra sao ?

” Thủ trưởng đại nhân, nếu không thì thế này, tôi tự đi khách sạn thuê phòng ”.

” Kết ”, xe đột nhiên dừng lại, Phục Linh quay đầu lại, chỉ thấy Đồng thiếu gia đang nhìn mình, gương mặt điển trai góc cạnh rõ ràng, vẻ anh tuấn khó có người sánh kịp, thế nhưng ánh mắt đang tối dần đi, đáy mắt lóe lên một tia nguy hiểm, giống như con sói, nhìn cô, cứ như muốn nuốt cô vào bụng.

Đôi môi bất ngờ bị bao phủ, giọng nói mang theo hơi thở nóng rực của Đồng thiếu gia vang lên bên tai cô.

” Thuê phòng làm gì, chúng ta ở tại nơi này thực hiện luôn đi ”.

Dứt lời, lấy thế tấn công sôi trào mãnh liệt, đôi môi liền phủ lên đôi môi cô gái, ra sức gặm cắn.

Mặc dù suốt 26 năm chưa từng chạm tới phụ nữ, nhưng Đồng thiếu gia ở phương diện này rất phóng khoáng, đã gặp qua không ít phụ nữ đẹp nhưng không phụ nữ nào giống như người con gái trước mắt, cô luôn mang đến cho anh cảm giác khao khát như muốn đem cô hòa nhập vào người mình, cho dù chỉ là một ánh mắt nhìn thoáng qua.

Mùi hương riêng biệt của người con gái thoảng bên mũi, đôi mắt Đồng Trác Khiêm không khỏi sâu hơn mấy phần, người con gái phía dưới đang ngẩn ngơ nhìn anh, tay chân luống cuống, nghiễm nhiên là đã bị nụ hôn khí thế của anh làm cho ngây ngốc.

Mạnh tiểu thư lúc này cũng cực kỳ khó chịu, cái bàn tay anh đang chạy loạn trên khắp người cô, mỗi một điểm bàn tay kia đi qua liền đốt lên một ngọn lửa, dập không tắt, khi điểm hồng mê người trước ngực bị anh gặm mút, khoe miệng cô không kiềm nổi thở gấp.

Khi vật nam tính to lớn đưa vào, lấp đầy, một cảm giác đau đớn xông lên não, khoái cảm cũng theo đó dâng cao theo từng động tác kích tình, cuốn hai người rơi vào trầm mê.

Đặc biệt nhất là hiện tại xe nằm trên đường lớn, mặc dù đêm đã khuya nhưng vẫn có người qua lại, loại cảm giác này, giống như đang bị người ta dòm ngó, lại dễ dàng khiến cho người ta động tình.

” Phục Linh.. gọi tên anh...rhm...của em thật chặt... ”. Phía trên, người đàn ông phát ra giọng nói hơi khàn khàn vì dục vọng, khiến cho Phục Linh vốn đang bay bổng trên mây bỗng chấn động.

Thủ trưởng đại nhân, tôi thật sự vẫn chưa biết anh tên là gì nha.

Anh đột nhiên cúi người, nằm ở bên tai cô nói nhỏ : ” Nhớ kỹ cảm giác này, nơi này, anh tên là Đồng Trác Khiêm, là người đàn ông đã đưa em lên đỉnh ”.

Mặc dù biết quân nhân sống lâu trong quân đội, một đám đàn ông sống cùng nhau nên rất phóng khoáng, mở miệng là nói lời mắng chửi thô tục, thế nhưng khi chính tai nghe Đồng thiếu gia nói ra mấy câu vô cùng hạ lưu vô sỉ này, Mạnh tiểu thư cũng không kiềm được mắng to.

” Anh thật vô sỉ ”.

” Hử “. Anh hừ lạnh một tiếng : ” Vậy bốn đại gia liền vô sỉ cho em xem ”.

Dứt lời, động tác ra vào càng nhanh chóng, kịch liệt, khiến Mạnh tiểu thư hét lên một tiếng thất thanh.

Không biết làm bao lâu, toàn thân vô lực, tay chân cũng không nhấc lên được, mà người đàn ông phía trên vẫn còn tiếp tục vận động, trong miệng toàn là lời nói thô lỗ. Mạnh tiểu thư sớm đã không chịu nổi, liền hôn mê bất tỉnh.

Mẹ kiếp, không biết bà đây có phải là người phụ nữ đầu tiên bị ngắt đi như vì chuyện này hay không ?

Thật là quá mất mặt !

15. Chương 15: Giẫm Phải Ổ Kiến Lửa

Một buổi sáng tinh mơ tỉnh lại, nằm trên giường nệm mềm mại.

Mạnh Phục Linh ngồi dậy, cả người đầy dấu hôn tím bầm, cúi người ho khan một tiếng, cảm giác miệng đắng lưỡi khô, âm thanh khàn khàn vô lực.

Cảm giác này, khiến Mạnh tiểu thư thật muốn chửi tục một tiếng.

Chỗ nằm bên cạnh đã lạnh lẽo.

Mặc quần áo xong, mở cửa phòng, đã nhìn thấy Đồng Trác Khiêm ngồi ngay ngắn trên ghế salon, vẻ mặt lạnh lùng nhàn hạ thoải mái uống trà.

Bên cạnh còn có một người, nhìn từ bóng lưng có thể thấy đó là một người đàn ông cao lớn, trên người mặc một bộ quân trang rất chỉnh chu.

Âm thanh nói chuyện dưới lầu hơi nhỏ, Phục Linh không nghe được họ đang nói gì, chần chừ đứng trên lầu hồi lâu, cũng không thấy ai chào hỏi đến mình, Mạnh tiểu thư liền ho khan hai tiếng, đánh động cho người dưới lầu nhận ra sự hiện diện của mình.

“Ai da, Đồng thiếu gia, cô nàng này đến thật đúng lúc nha”. Người đàn ông quân trang chỉnh chu xoay người lại, liền nhìn thấy trên vai là quân hàm hai vạch, gương mặt đàn ông đẹp đẽ như yêu nghiệt đang cười tươi như hoa nhìn cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn chợt đỏ lên, vội vàng dời tầm mắt nhìn về phía Đồng thiếu gia: “Này, có gì ăn không, tôi đói bụng rồi”.

“Ừ”. Lạnh lùng trả lời một câu, cũng không thèm nhìn đến người nào đó một lần.

Hứ, tên đàn ông thật là khó chịu, tối hôm qua còn nhiệt tình như lửa, không thể tưởng tượng nổi, vừa mới tách ra liền lục thân không nhận.

“Mạnh Phục Linh”.

Vỗ vạt ba chữ, coi như là đã giới thiệu xong.

Gã đàn ông yêu nghiệt cười một tiếng, vô cùng bí ối nói: “Thật quá ngưỡng mộ, cả con gái rệu của Mạnh trưởng ban cũng bị anh đoạt tới tay rồi”.

Ách!!!!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phục Linh tối sầm lại, người này biết cô nhưng cô hoàn toàn không biết hắn.

Tề Phàm từ trên ghế salon đứng bật dậy, hướng về Phục Linh chào theo quân lễ: “Trợ thủ số một của thủ trưởng Tề Phàm báo cáo, chị dâu khỏe”.

Trong lúc nhất thời, sấm sét vang dội, mấy đạo tia chớp đánh xuống, Phục Linh bị sét đánh cho cháy sém, đảo mắt nhìn sang Đồng thiếu gia.

Thế nhưng tên này lại vô cùng thản nhiên làm cho người ta tức ói máu.

“Khỏe...Anh cũng khỏe..”. Run rẩy tiếp nhận rồi run rẩy trả lời, xong lập tức như làn gió vọt vào trong nhà bếp tìm đồ ăn.

Tề Phàm vẫn còn đứng nhìn theo mà cười, chợt cảm nhận được hai tia nhìn phát ra từ đôi mắt lạnh lùng của ai đó, nhất thời run lên, lập tức xoay người lại, vẻ mặt nghiêm túc ngồi xuống.

“Thị trưởng thành phố B và thị trưởng của mấy vùng lân cận sẽ cùng Tư Lệnh đến thủ đô thị sát đợt diễn tập chống khủng bố lần thứ tám mươi một, không thể để xảy ra sai sót gì”.

“Đó là đương nhiên, mà lão đại, anh có thể nào cho thằng em đây biết một chút anh làm thế nào cửa sổ Mạnh tiểu thư đó hay không?”

Mắt lạnh đảo qua, nhất thời xung lực như chấn động cả căn phòng.

Tề Phàm đứng lên chào quân lễ, nói một tiếng gấp lại, lập tức bay ra khỏi biệt thự.

Khí thế của người này, người bình thường không thể chịu nổi.

Trong phòng bếp không động tĩnh, nhìn đồng hồ một cái, Đồng thiếu gia nhả nhàn ngồi trên salon tiếp tục thông thả đọc báo.

Một phút trôi qua.

Ba phút trôi qua.

Mười lăm phút đã trôi qua.

“Mạnh Phục Linh, phải chăng tôi nhất định phải đánh cô, cô mới chịu ra ngoài hay không?”

Khóe miệng co quắp đi ra ngoài, Mạnh tiểu thư vô cùng uất ức nói: “Sao anh không chịu nói sớm, hại tôi ở trong đó ngồi chồm hổm đã nửa ngày!”

“Nhanh mà đi”.

Phục Linh sửng sốt: “Đi chỗ nào?”

Đồng thiếu gia hừ lạnh, cũng không nói chuyện.

Tên này thật làm người ta khó chịu.

Leo lên xe, mới phát hiện Tề Phàm đang ngồi chỗ tay lái vô cùng nhàn nhã hút thuốc, thỉnh thoảng còn hít hà một cái.

“Đến quân khu”

“Đến quân khu làm gì?”

“Ha ha ha”, phía trước liền truyền đến tiếng cười như điên của Tề Phàm: “Lão đại làm việc ở nơi nào a, không đi quân khu thì đi chỗ nào?”

Đi trại tân binh chứ. Đáng tiếc, những lời này Mạnh tiểu thư không dám nói ra ngoài, ngại vì khí thế của Đồng thiếu gia quá lớn, vội vàng chồm sát lại ghé vào bên tai Tề Phàm khẽ hỏi: “Anh ta chức vị gì vậy?”

Eo bị người nào đó ôm chặt lấy kéo trở về, Mạnh tiểu thư liền phát huy tinh thần tiểu Cường, bám chặt lấy ghế tài xế, chết cũng không buông ra.

“Haizz cô gái này!!!!”. Tề Phàm vừa lái xe, vừa từng từng nói: “Cô có thể không đọc qua sách, cũng có thể không biết đường đi, nhưng sao cô có thể không biết Đồng Trác Khiêm chứ?”

Đồng trác khiêm? Trong đầu tinh quang chớp lóe.

Người đàn ông độc thân kim cương nổi tiếng nhất thủ đô, giữ mình trong sạch, tuổi gần 26, cũng không dựa vào thế lực gia đình leo lên tới quân hàm Trung Tướng, chiến đội lính đặc công nổi tiếng nhất cả nước – chiến đội Phi Hổ cũng do một tay hắn thành lập, ở trong quân doanh hắn chính là một thần thoại.

Đây đều là Mạnh lão cha nói, hơn nữa buổi tối hôm qua, trong lúc hắn đang say sưa bên cạnh cô, thì thầm bên tai cũng là cái tên này.

Đồng Trác Khiêm.

Má ơi, thế là không chỉ Thẩm Giai Thành cùng Tô Hoán Nhiên giẫm phải ổ kiến lửa.

Bà đây cũng giẫm ổ kiến lửa nữa sao?

16. Chương 16: Có Người Thì Làm Thư Ký, Không Có Người Thì Làm?

Trên suốt đoạn đường đi, sắc mặt Mạnh tiểu thư đặc biệt khó coi, ngồi bên cạnh vị đại gia này chỉ sợ không cẩn thận liền bị gây khó dễ.

Khốn kiếp, nếu sớm biết hắn đường đường là quân khu trưởng, là chiến binh thần thoại thì cho dù có bị cưỡng bức, bị đánh thì vẫn nhịn là chính, phản kháng làm cái gì chứ? Mạnh Phục Linh, mày đi chết đi!

Xe chạy một mạch, không người nào nói chuyện. Cũng may là chỉ chốc lát đã đến cửa lớn quân khu, vừa trông thấy chiếc xe quân dụng Land Rover lính canh cửa liền liên tục chạy ra mở cửa, sau đó thẳng lưng hành quân lễ.

“Chào thủ trưởng”.

“Ừ”. Nhân nhạp đáp một tiếng, xe lập tức chạy vào, dừng tại bãi đậu xe chuyên dụng cao cấp.

“Tề Phàm, cậu lấy tất cả tài liệu chuẩn bị cho ngày diễn tập sắp tới mang đến cho tôi”.

“Dạ, thủ trưởng”. Trả lời xong, lập tức bước đi.

Chân không ngừng dạo bước theo người đàn ông, ít ra, Phục Linh xem đó là đi dạo, đi tới đi lui đi không tới mục đích, không phải đi dạo là cái gì?

“Đồng thiếu gia, tôi bây giờ làm cái gì đây?”

Đồng thiếu gia tà tà liếc nhìn cô một cái cũng không nói chuyện, không khí tiếp tục tẻ ngắt.

Tên này sao lại khó chịu vậy chứ, hỏi cái gì cũng không trả lời.

Đi một mạch hồi lâu, cuối cùng cũng đến phòng làm việc của Đồng Trác Khiêm, bên trong không dính một hạt bụi, màu đen kết hợp cùng màu xám tro có chút vắng lặng, điểm sáng duy nhất chính là chậu lan hồ điệp trước cửa.

Tề Phàm nhanh chóng lấy tài liệu diễn tập mang đến, đặt trên bàn làm việc, cho Phục Linh một ánh mắt “tự giải quyết chuyện của mình đi”, rồi hất mặt rời đi.

Máy điều hòa nhiệt độ trong phòng làm việc phả ra không khí mát mẻ, Đồng thiếu gia cầm viết ký duyệt tài liệu, thỉnh thoảng nhíu mày một chút.

Người ta nói, đàn ông lúc làm việc nghiêm túc là đẹp trai nhất, quả nhiên, nhìn xem, Đồng thiếu gia không phải vậy sao?

Ngũ quan hết như điêu khắc, chân mày hơi nhíu, đôi mắt lạnh lùng còn có vóc người chắc khỏe tràn đầy sức sống, Đồng Trác Khiêm, có phải là anh đang quyến rũ tôi không vậy. Hấp dẫn như vậy, chị đây lại muốn ngủ với anh.

“Nhìn đủ chưa?”. Âm thanh nhân nhạp, đem Mạnh tiểu thư kéo về thực tế, vội vàng gạt đầu: “Nhìn đủ rồi, nhìn đủ rồi”.

“Ý là về sau không muốn nhìn nữa?”

“Hả?”. Phục Linh sững sốt, thành thật trả lời: “Không có”.

Gương mặt anh tuần đột nhiên nở một nụ cười, cầm tư liệu trên tay đưa cho Phục Linh: “Đưa cái này cho Tề Phàm, để cậu ta giao cho hai bộ phận khác thực hiện”.

“Tôi làm sao biết Tề Phàm ở đâu?”

“Sát vách”.

Cầm lấy tài liệu đi ra ngoài, quả nhiên nhìn thấy Tề Phàm đang làm việc trọng căn phòng sát vách, đem tài liệu đặt trên bàn chuẩn bị đi, lại bị Tề Phàm gọi lại: “Em gái, thủ trưởng không có căn dặn gì thêm sao?”

“Không có”.

“Được rồi, em ra ngoài đi”. Không có gì giao phó, giao phó chính là cái người đi.

Vào phòng làm việc của Đồng thiếu gia lần nữa, phát hiện Đồng thiếu gia đã đứng lên, thu dọn đồ đạc, không khỏi hỏi: “Đồng thiếu gia, đây là???”.
“Không đi còn đợi ở chỗ này làm gì?”

Mạnh tiểu thư khóc không ra nước mắt, đi tới quân khu lâu như vậy cô hoang mang không hiểu gì cả, rốt cục cô tới đây làm gì?

“Mạnh tiểu thư, tôi hiện tại chính thức thông báo cho cô, chức vụ của cô bây giờ là trợ lý cho tôi, phụ trách tất cả mọi công việc của tôi bao gồm cả sinh hoạt hằng ngày”.

Đây có thể coi là thăng chức không? Trợ lý của thủ trưởng, đây là công việc bao nhiêu người mong chờ đổ cả mắt nha.

Trợ lý thủ trưởng, thư ký tổng giám đốc, hai cái này hình như na ná nhau, nghĩ đến như thế, ánh mắt nhìn về phía Đồng Trác Khiêm không khỏi thêm mấy phần quái dị.

Đồng thiếu gia là ai a? Chỉ một cái liếc mắt còn không thoát khỏi ảnh hưởng chi, lập tức rống lên: “Ánh mắt cô nhìn vậy là sao? Muốn ăn đòn hả?”

“Đồng thiếu gia anh nói thật đi, có phải anh muốn bắt chước mấy cái nhà tư bản hút máu người kia làm cái chuyện...?”

“Chuyện gì?”

“Có người thì làm thư ký, không có người thì thư ký trở thành...”

“.....”. Gương mặt anh tuấn của Đồng thiếu gia tối sầm lại, khóe miệng không kiềm nổi giựt giựt.

17. Chương 17: Không Phải Là Tôi Thích Anh Chứ?

Đồng thiếu gia cảm thấy mình đã có một quyết định thật ngu ngốc, đó chính là để cô gái ngu ngốc này ở bên cạnh mình.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy cũng có chỗ tốt, thôi cũng không nghĩ nhiều nữa.

Cửa bỗng nhiên bị đẩy ra, vẻ mặt anh lại khôi phục vẻ lạnh lùng.

“Trác Khiêm, anh có khỏe không?”. Cửa chậm rãi mở ra, cô gái với mái tóc màu nâu uốn xoăn gọn sóng, trên người mặc một cái đầm màu trắng, nhìn đã biết là cô gái thuộc hàng danh gia vọng tộc xã hội thượng lưu, vẻ mặt tươi cười thẹn thùng đứng trước cửa, đôi mắt phát ra vẻ say mê đắm đuối.

“Khỏe”. Anh lạnh giọng trả lời: “Mới về hôm nay sao?”.

“Dạ”. Khẽ đáp nhẹ một tiếng, đột nhiên kinh ngạc nhìn Phục Linh nói: “Vị tiểu thư này là?”

“Chào cô”. Mặc dù trong lòng không ưa cô gái này, nhưng Phục Linh vẫn lịch sự đáp: “Trợ lý của thủ trưởng, Mạnh Phục Linh”.

Bất ngờ, trong lòng Roman Nghê chấn động, nhìn về phía Đồng Trác Khiêm, lại thấy anh gật đầu một cái, cô liền hỏi: “Trác Khiêm, không phải là anh không tuyển dụng trợ lý nữ sao?”

Không khí bốn phía nhất thời lạnh xuống, Đồng Trác Khiêm quay đầu lại, ánh mắt có chút quái dị nói: “Tôi tuyển dụng ai là chuyện của tôi, chẳng lẽ về sau ngay cả quân vụ tôi cũng phải xin phép cô sao? Hả, La tiểu thư?”

Một câu La tiểu thư, đem khoảng cách giữa hai người kéo ra xa, dù trong lòng đã sắp không nhịn được mà bộc phát, nhưng dù sao vẫn là thể diện của danh gia vọng tộc, lập tức bình ổn tâm trạng ra vẻ áy náy nói: “Trác Khiêm, thật xin lỗi, là em quá phận rồi”.

“Được rồi, tôi còn bận việc, cô đi về trước đi”.

Dứt lời, liền xoay người rời đi, cũng không thèm quay đầu lại.

Mạnh tiểu thư như một cơn gió vội vàng chạy theo sau.

“Trác Khiêm, ông nội bảo anh tối nay về biệt thự ăn cơm đấy”.

“Ừ”. Anh vẫn như cũ lạnh lùng đáp một tiếng, sau đó sải bước rời khỏi.

Bước chân nhanh một cách khác thường, khiến Mạnh tiểu thư phải chạy bộ mới có thể đuổi kịp.

“Chậm một chút, anh đó liền giả bộ văn nhã, gặp gái đẹp cũng biết giả vờ thâm trầm lãnh khốc, nhóc con, cũng nhiều mưu mô lắm”.

Đồng thiếu gia không lên tiếng.

“Này, nói thật, cô gái đó quả thật xinh đẹp, ai thế?”

“Vị hôn thê của tôi”.

Cuối cùng cũng biết được đáp án, bước chân Mạnh tiểu thư bỗng chậm lại, đột nhiên phát giác lòng mình thật lạnh, đã có vị hôn thê rồi còn tới chọc mình làm gì? Hắn còn tàn nhẫn nói vị hôn thê với mình? Rốt cuộc coi mình là cái gì chứ?

Nghĩ đến đây, cục tức cứ liên tục trào lên trong ngực.

Cúi đầu đập đập đôi chân trên mặt đất, một đôi giày quân nhân đột nhiên xuất hiện trước mắt cô: “Cô ghen?”

“Không có”.

Âm thanh có chút trầm thấp, có chút buồn bực.

Đồng thiếu gia nghe giọng điệu này, nhất thời trên dưới cả người cũng cảm thấy không thoải mái, một tay nắm bả vai cô, trong lòng như có ai nhéo, nhẹ giọng hỏi: “Nói cho tôi nghe, giận dữ sao?”

“Anh đó, đã có vị hôn thê rồi, sao còn trêu chọc tôi, bà nội anh”. Đấm một cú vào ngực Đồng thiếu gia, nói xong liền chạy đi, trong miệng còn không ngừng chửi rủa.

“Bây giờ chị đây trở về trại tân binh, từ đây sẽ khai tử cái tên này”.

“Mạnh Phục Linh, quay lại đây cho tôi”.

“Con mẹ anh xéo đi”.

“Muốn ăn đòn đúng không?”

“Anh quản tôi sao?”. Lớn tiếng rống lên một tiếng, đập đôi giày quân nhân chạy ra xa, mà người nọ phía sau lưng cũng không có đuổi theo.

Trong lòng lại bắt đầu buồn bực, cô gái đó cô đã từng gặp qua, cũng tại quân khu, vào tiệc liên hoan năm ngoái, cháu gái Tư Lệnh, xinh đẹp như tiên nữ, còn cô thì sao? Con gái trưởng ban hậu cần? Thôi bỏ đi, cô cũng không muốn mang danh cha ra ngoài dọa người, vậy thì cũng chỉ có, má mì ở quán bar? Tung hoành ngang dọc bốn phương tám hướng khắp các quán bar ở thủ đô – má mì sao?

Mạnh Phục Linh, mày thật là mất mặt quá!

Trong lòng thấy buồn bực không thôi, còn có lúc này nhìn thấy cô gái đó cả người cảm thấy không thoải mái, Mạnh tiểu thư đột nhiên dừng lại đè lại trái tim.

Đồng Trác Khiêm, không phải là tôi thích anh chứ?

18. Chương 18: Báo Cáo, Em Gái Trại Tân Binh

Chạy một mạch như điên đến giữa đường, trời nóng như lửa thiêu, mồ hôi chảy ròng ròng, thực sự chẳng khác nào muốn luộc chín người ta, chạy một hồi lâu mới phát hiện ra, quân khu này cách trại tân binh không xa, vốn là cùng một khu, chạy này giờ cũng chưa ra khỏi khu này, cô liền cầm đầu cầm cổ chạy đến cổng chính trại tân binh.

“Đứng lại, có việc gì?”

“Tân binh trại huấn luyện tổ hai tiểu đội hai hạ sĩ Mạnh Phục Linh tới trình diện”.

Dứt lời, ngược mắt nhìn chỉ thấy anh chàng quân nhân gác công nhìn cô với ánh mắt kinh dị, sau đó nhìn cô đi vào mà tủm tủm cười, cũng không ngăn cản.

Vừa vào sân huấn luyện, dường như ai ai cũng dùng ánh mắt gian tà nhìn cô, cứ như trên người cô có dư một thứ gì đó, bị vô số ánh mắt khiếm nhã nhìn soi mói, hồi lâu, Mạnh tiểu thư rốt cuộc nhin không được quát to một tiếng.

“Khốn kiếp, nhìn đủ chưa, chưa từng thấy qua mỹ nữ sao?”

Trong lúc nhất thời, yên lặng như tờ, bọn người nam binh mắc cười lại cố nín nhin không dám cười.

Đến khi rống lên xong, Mạnh tiểu thư mới phát hiện nhóm người này toàn những gương mặt xa lạ, trước giờ cô chưa gặp qua lần nào, đám người này mặc đồng loạt bộ quân phục một màu xanh dã chiến, gương mặt tô đen, cô nhất thời sững sờ, nhìn trái nhìn phải, liền chớp lấy một người hỏi: “Ồ đây không phải là trại tân binh sao?”

Người chiến sĩ cười một tiếng, da đen nhánh, hàm răng lại trắng như tuyết nói: “Những tân binh kia trời vừa sáng đã chuyển địa bàn rồi, nơi này là sân huấn luyện bộ đội đặc chủng”.

Mẹ nó, xảy ra chuyện gì chứ? Nếu như nơi này là sân huấn luyện bộ đội đặc chủng tại sao tên gác cửa lại cho cô đi vào, để rồi phải chịu đựng những ánh mắt giễu cợt như thế này chứ?

Nhanh mà chuẩn đi thôi.

Sau lưng chợt có người thân thiết gọi cô lại: “Trợ lý Mạnh”.

Quay đầu lại, gương mặt yêu nghiệt của Tề Phàm đang đứng đối diện cười với cô, tay cầm một xấp giấy A4 mỏng quăng vào tay cô: “Chắc, nhìn đi, đây là quyết định bổ nhiệm của cô”.

Vừa nhìn thấy bốn chữ quyết định bổ nhiệm, đầu óc Mạnh tiểu thư muốn nổ tung, lật tới lật lui từng tờ từng tờ mới thấy được mấy chữ quan trọng.

Vinh dự đặc biệt, được thăng cấp thành trợ lý riêng của Trung tướng Đồng Trác Khiêm.

Hóa ra mấy lời của Đồng thiếu gia, không phải đùa giỡn với cô, nhưng mà, tốc độ này có hơi nhanh một chút.

Hôm qua, buổi sáng còn ở trại tân binh, buổi tối ở biệt thự xa hoa của Đồng thiếu gia, sau đó đến quán bar, còn ở trên xe...

Con mẹ nó, một âm mưu hoàn hảo được lập từ trước.

“Đồng Trác Khiêm đâu?”

“Lão đại đang ở phòng làm việc”.

Người này làm việc không phải nhanh bình thường, vòng tới vòng lui không có đuổi theo cô, ngược lại chết dí ở trong phòng làm việc.

Đùng đùng chạy như ngựa phi nước đại vọt ra ngoài, kết quả, lại vòng trở lại.

“Đằng kia, phòng làm việc ở chỗ đó à?”

Tề Phàm chỉ ngón tay: “Chỗ đó”.

Bên tai nổi lên một cơn gió lạnh, chỉ thấy Mạnh tiểu thư chạy bán sống bán chết về phía trước.

Khóe miệng Tề Phàm co gập một cái, trợ lý Mạnh ơi trợ lý Mạnh, sao mà cô ngu ngốc như vậy chứ? Nhất định đi tìm chết sao?

Trong hành lang rất là vắng vẻ, đi một lúc lâu mới tới phòng làm việc của Đồng Trác Khiêm, nhìn cánh cửa trầm mặc trước mắt, trong lòng liền nổi lên một dự cảm không lành.

“Cốc, cốc, cốc...”

Hành lang dường như càng yên tĩnh hơn, bên trong không có ai trả lời.

“Ai đó?”. Một giọng nói trầm thấp và lạnh lùng vọng ra, chỉ mới là giọng nói thôi cũng đã khiến cho người ta mê muội chủ nhân của nó.

Mạnh tiểu thư cười lạnh một tiếng, liền nói: “Bảo cáo, em gái trại tân binh”.

Bên trong có chừng một phút yên lặng, tựa hồ có người ho khan vài tiếng.

“Là ai?”. Giọng nói trầm thấp nhàn nhạt lúc này hàm chứa tức giận vang lên lần nữa.

Anh cứ giả vờ đi, Mạnh tiểu thư cũng bắt chước ho khan lạnh lạnh mấy tiếng, liền nói tiếp: “Đội viên đặc biệt trại tân binh, tổ hai tiểu đội hai, Mạnh Phục Linh báo cáo”.

Bên trong nhất thời yên lặng như tờ, ngay cả tiếng ho khan cũng biến mất, trong lòng Mạnh tiểu thư liền bắn khoăn suy đoán, đây chắc là vẫn chưa hết tức giận. Đúng là quý hẹp hòi.

“Mạnh Phục Linh, vào đây cho tôi”.

Thật lâu sau, bên trong rốt cuộc vang lên tiếng trả lời, Mạnh tiểu thư cũng héch mũi, dương dương tự đắc hă hê đi vào, vẫn không quên giễu cợt nói: “Bày đặt, sao không tiếp tục làm bộ làm tịch nữa đi, anh đang đóng vai buồn hả?”

Lần này, Mạnh tiểu thư bị thống rồi.

Bởi vì cô nhìn thấy trong phòng làm việc không chỉ có một mình Đồng Trác Khiêm, còn có một người, nếu là người nào thì không nói, bất quá thì mất mặt thôi, nghiêm trọng hơn thì đóng cửa tạm giam, phạt cái tội danh không tôn trọng cấp trên vân vân...

Nhưng là người này, lai lịch khó lường, trong nháy mắt Mạnh tiểu thư thấy đầu vầng mắt hoa, khóe miệng co quắp, đôi mắt muốn rách ra, toàn thân run rẩy, hận mình không được như cha của Thẩm Giai Thành liền ngắt đi không tỉnh. Sau khi tỉnh lại, chính là một giấc mộng.

Khi cảm nhận được đôi mắt đang chăm chăm nhìn cô giống như rồng phun lửa, hồn vía Mạnh tiểu thư lập tức trở về với thân xác, liền đứng thẳng lưng, vẻ mặt nghiêm túc, mu bàn tay đưa về phía sau, ra dáng vẻ của một người đang thi hành nhiệm vụ, sau đó miệng phun ra mấy chữ.

“Cha, sao người tới đây?”

19. Chương 19: Đã Không Ai Cứu Giúp, Đành Phải Chấp Nhận

“Lại đây”. Mạnh Thiệu Đình bất ngờ gọi cô lại ngồi xuống, sắc mặt trầm tĩnh, cơn giận còn sót lại vẫn chưa tan.

Nhưng Phục Linh hiểu, đây là yên tĩnh trước cơn bão.

Mạnh tiểu thư lúc này còn ra vẻ oai phong, vào lúc này cả người chẳng còn tí sức lực nào.

Chờ đến khi Mạnh tiểu thư vừa chuẩn bị đặt mông ngồi xuống, Mạnh Thiệu Đình liền giận dữ gầm lên.

“Đứng ngay ngắn”.

Đầu óc căng thẳng nhanh nhạy, lập tức ngừng đầu ưỡn ngực đứng ngay ngắn.

“Thủ trưởng, chuyện như vậy anh không cần nể mặt lão Mạnh ta, đối với binh sĩ không tôn trọng cấp trên, cần trừng phạt thế nào liền trừng phạt thế ấy, bằng không cấp dưới sẽ không biết cải chính”.

Đồng Trác Khiêm đồng ý gật đầu một cái: “Vậy cứ theo như lời trưởng ban Mạnh đã nói, nên xử phạt thế nào?”

Vẻ mặt nhăn lên, miệng vừa nói: “Mạnh Phục Linh, lập tức đi vác vật nặng mười kí, chạy vòng quanh quân khu hai mươi lần, chạy xong, lập tức đến phòng tạm giam báo cáo”.

Mẹ ơi, cũng thật là tàn nhẫn quá đi!!

Liếc mắt nhìn về phía Đồng Trác Khiêm, tên này lại vô cùng bình tĩnh, cũng không thấy nói thêm câu nào.

Dầu gì thì cũng là nhất dạ phu thê bách dạ ân, tại sao anh thấy tôi chết cũng không cứu chứ?

Đã không ai cứu giúp, thôi thì đành phải chấp nhận.

“Tuân lệnh”. Đáp theo quân lệnh, lập tức đi ra ngoài, vô cùng nổi giận bỏ đi ra ngoài, đúng lúc đụng phải Tề Phàm đang cười cười đi tới đây.

Vỗ một cái bốp lên người hắn, Mạnh tiểu thư nghiêng rằng: “Tại sao anh không nói cho tôi biết cha tôi đang ở đây?”

“Vì cô chạy nhanh quá, tôi có muốn nói cũng không còn kịp nữa”.

“Đi chết đi”.

Phát tiết xong, vẫn chưa thể tiếp thu nỗi sự thật mình bị trừng phạt.

Mà ông trời, dường như thấy cô chưa đủ thảm, chỉ một lát sau mưa lại tí tách tí tách từng giọt rơi xuống.

Ông trời, tôi liều mạng với ông!!

Thay quần áo, cột một bao cát thật chắc trên đùi, chỉ còn thiếu mỗi buộc một dải lụa đỏ lên trán, Mạnh tiểu thư đội mưa vọt ra sân, chạy sau đít của đám binh lính đặc chủng vẫn còn đang huấn luyện.

Nhìn chân người ta chạy nhẹ nhàng như vậy, còn mình thì chạy chằng khác rùa bò.

Một lần nữa nung nấu ý chí tiểu cường, Mạnh tiểu thư cắn răng đuổi theo theo sát nút, trời thì mưa to mang theo bao cát nặng chạy, trên mặt trên lưng cô lúc này đổ đầy mồ hôi, tiếp đó bị mưa cuốn trôi đi.

Đồng Trác Khiêm đứng bên ngoài sân huấn luyện, nhìn theo cái người mặc quân trang xanh biếc, vẻ mặt khó đoán, gương mặt lạnh lùng, có người đứng sau lưng giờ lên một cái dù, lại bị anh kêu bỏ xuống.

Nhìn gương mặt cùng bộ dạng bi thống đó, cố sức từ dưới đất bò đi lên, cô gái cầm đầu một đường chạy băng băng, khóe miệng anh bất chợt nổi lên ý cười nhẹ nhẹ.

Đúng thật là một cô gái quật cường.

“Trưởng ban Mạnh điên rồi, vác vật nặng chạy 20 vòng, còn bị đóng cửa tạm giam, người không biết còn tưởng Mạnh Phục Linh là ông ấy nhất về nuôi đấy” Tề Phàm cười nói.

Đồng Trác Khiêm trầm ngâm, đột nhiên hỏi: “Bọn Tiểu Chấn đã trở lại chưa?”

“Vẫn chưa, chắc là sắp về rồi”

“Lão đại, anh không chuẩn bị đi làm anh hùng cứu mỹ nhân đi, anh xem bộ dạng Mạnh tiểu thư thật vô cùng đáng thương, anh cứu cô ấy, biết đâu chừng người ta sẽ lấy thân báo đáp rồi sao”. (anh sai lầm rồi, thân này đền đáp lâu rồi hehe..)

Đồng thiếu gia hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi: “Nhóc con kia, vẫn là cần phải tập luyện thêm”.

Chỗ bên kia, Mạnh lão gia ngồi vào trong xe, vợ ông đã ngồi ngay ngắn ở trên xe, Mẫn Văn Quân ngay lập tức tiến lại gần hỏi: “Có gặp Phục Linh chưa?”

“Hừ, xem bà dạy dỗ con gái tốt”. Trưởng ban Mạnh hừ lạnh một tiếng, bực bội ngồi nhìn về phía trước.

“Làm sao vậy?”

“Không tôn trọng cấp trên, không coi ai ra gì, nó cho rằng nó là cái gì, ở chỗ này, trong mắt của Đồng Trác Khiêm, nó chẳng là cái cóc khô gì cả”.

Mẫn Văn Quân nhất thời cau mày: “Được rồi lão Mạnh, phải nói con gái mình tới như vậy sao?”

“Đi”. Hừ lạnh một tiếng, nói một câu mệnh lệnh, Mạnh lão gia không nói thêm gì nữa.

20. Chương 20: Ngài Khỏe, Đây Là Bộ Phận Pr Của Quán Bar

Lúc Phục Linh chạy xong đã là xế chiều, không thấy ai đến hối thúc cô chạy nhanh hoặc tranh thủ thời gian đến trước khi phòng tạm giam đóng cửa.

Đã bảy giờ rưỡi tối rồi, sắc trời cũng không còn ánh sáng mà cũng chẳng âm u, thật là đói bụng, thậm chí phải đi ăn cơm trước khi đến phòng tạm giam báo danh, nhưng cô vừa ra khỏi sân tập đã có người đứng chờ sẵn.

Trợ lý của Mạnh Thiệu Đình là Triệu Dương gương mặt nghiêm túc nhìn Phục Linh hơi cười nói: “Tiểu thư, lão gia bảo cô phải lập tức đến phòng tạm giam báo danh”.

“Cái gì?”

“Lão gia nói, vốn dự tính cô sẽ hoàn thành trước bốn giờ rưỡi, giờ lại mất thêm ba giờ, cô đã câu giờ quá lâu, vì thế không còn thời gian ăn cơm”.

“Nói nhảm”. Phục Linh liền quát lạnh một tiếng, mắt nhìn khắp bốn phía nói: “Dù sao cha không có ở đây, anh châm chước một chút đi”.

Triệu Dương nhếch miệng cười một tiếng: “Không được”.

“Anh đúng là một người bỉ ổi”.

Biết có nhiều lời cũng vô ích, Phục Linh tuyệt vọng lắc đầu một cái rồi nhắm hướng phòng tạm giam đi tới.

Một căn phòng tối tăm ngoài trừ chiếc giường ra chẳng có gì cả, sợ hãi ôm đầu nhìn cửa đóng lại, gió lạnh từ cửa sổ thổi vào hù hù, lạnh thấu xương.

“Phòng này giam ai vậy? Nhìn bộ dáng thật sáng láng xinh đẹp nha”.

“Nghe nói là con gái của trưởng ban hậu cần, thiên kim tiểu thư đấy”.

Có người bật cười một tiếng: “Thiên kim tiểu thư này sao lại tới đây chịu tội chứ?”

Tôi cũng đâu có tình nguyện đến đây chịu tội. Trong lòng Phục Linh không ngừng gào thét, cảm thấy mình cực kỳ mệt mỏi.

“Ngày mai là ngày 25, thế là tên nhóc này kết hôn, thật tình chú mày làm cho anh em đây thấy trái tim bồi hồi rạo rức quá”.

“Sao lại trái tim bồi hồi?”

“Chú mày là thằng đàn ông ăn no đủ nên đâu biết nỗi lòng của những thằng đói, có vợ rồi liền quên mất chúng ta cả ngày ở doanh trại, ngay cả động vật giống cái còn không thấy nói gì đến phụ nữ”.

Ngày 25? Phục Linh nhất thời sửng sốt, ngày mai là ngày 25 tháng 06? Trong đầu chợt lóe, hiện lên gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo dịu dàng hết như con gái Giang Nam.

Chết tiệt, sáng ngày mai, Phó Trường An ra tù, sẽ không ai đi đón cậu ấy.

Nhớ tới cô bạn gái tốt nhất của mình, trong lòng Phục Linh liền cảm thấy đau, bốn năm trước, chỉ vì một tranh chấp thương nghiệp, cô bị mang tội đồng lõa, bị kêu án bốn năm, lại là một cô nhi không người thân để nương tựa hay giúp đỡ, lúc ấy Phục Linh chỉ là một cô gái nhỏ mới lớn, cũng không biết làm sao để giúp đỡ.

Ngày mai Trường An ra tù, không thể không đi đón.

Nhưng mà, tình hình này, phải làm sao bây giờ?

Mẹ kiếp, cắn răng một cái, liền nằm lăn lộn trên đất.

“Ai da, ai da... có ai đó không nhanh vào đây đi?”

“Nè tụi bây, hình như bên trong có tiếng gì đó?”

Tận đáy lòng gầm lên một tiếng, Mạnh tiểu thư tiếp tục lăn lộn rên rỉ: “Tôi.. đau quá, mau tới giúp tôi một chút!!!”

“Ken két”, cửa vừa mở ra, hai người mặc quân phục đi vào, nhìn thấy bộ dạng của Phục Linh, sắc mặt nhất thời khó coi: “Mạnh tiểu thư, cô làm sao vậy?”

Đôi mắt đầm lệ mờ mịt, cô gái mảnh mai vô lực thều thào nói: “Tôi...đau...quá...Mau giúp tôi gọi...bác sĩ dùm”.

Đau? Đau ở chỗ nào?

Viên sỹ quan nhất thời luống cuống.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạnh tiểu thư đỏ bừng, ngập ngừng nói: “Giúp tôi gọi bác sĩ tới đây...Nhanh đi...Đau quá ...đi mất”.

Bệnh của phụ nữ, đàn ông không rõ a.

“Mãnh Tử, cậu mau chạy đi gọi nữ bác sĩ quân y tới đây”.

Tên còn lại vừa nghe, liền vội vàng vọt ra ngoài.

Làm sao bây giờ, còn lại một người?

“Anh trai, anh giúp tôi gọi điện thoại được không, gọi cho anh trai của tôi”.

Anh trai? Viên sỹ quan vừa nghe liền ngấy ngẫn cả người, chưa từng nghe nói trưởng ban Mạnh có con trai nha?

Mạnh tiểu thư nói xong khóe miệng cũng run lên, vội vàng sửa lời: “Là anh họ của tôi”.

“Nhưng mà, không được, Mạnh tiểu thư, tôi mà đi cô phải làm sao?”

Please! Thời khắc mấu chốt, có thể đừng tốt bụng như vậy được không.

“Ông anh, xin anh xót thương, nếu để cha tôi biết tôi bị giam ở chỗ này còn gây ra nhiều chuyện như vậy, không biết tôi sẽ bị hành hạ thành cái bộ dạng gì nữa, cho nên tôi chỉ có thể tìm anh họ mà thôi”.

“Số điện thoại anh họ cô là số mấy?”

“xxxxxxxxxxx”

“Được, cô trước mắt nằm nghỉ ở đây, tôi đi một chút sẽ quay lại”.

Anh đi, không cần quay lại, bằng không sẽ phiền phức lớn.

Hé một con mắt nhìn viên sỹ quan đi ra ngoài, tiếng bộp bộp vừa biến mất, Phục Linh lập tức liền như cá chép hóa rồng bật người đứng dậy, lén lén lút lút đi tới cửa phòng tạm giam, nhìn trái nhìn phải.

Chạy vọt ra ngoài nhanh như chớp .

Làm thế nào để đi ra ngoài đây? Trèo tường? Không khả thi, tường vừa cao vừa dày như thế mà còn có lính trinh sát trông chừng, chưa leo lên tới trên cả người đã bị bắn như tổ ong rồi, lo trái lo phải, rốt cuộc Phục Linh nhận thấy, mình đường nào đi vào, đi ra đường ấy là tốt nhất.

Chạy như điên một mạch đến cửa lớn sân huấn luyện quân khu, nhìn thấy một viên sỹ quan đang đứng nói chuyện cùng một gã đàn ông cao gầy.

Tầm lưng kia, có chút quen thuộc, Phục Linh nhìn thoáng qua là nhận ra ngay, trên mặt liền hiện ra nụ cười phấn khởi, vui mừng nhanh chóng chạy đến.

“Tề Tiểu Chấn”

Gã đàn ông cao gầy quay đầu nhìn lại, thấy một người ăn mặc bộ quần áo rằn ri, cô gái có gương mặt thanh thuần đáng vóc bắt mắt đang nhìn mình, không khỏi có chút mờ mịt: “Cô là?”

“Anh không biết tôi sao?”

Tề Tiểu Chấn sửng sốt: “Tôi có quen biết cô sao?”

“Anh thật mau quên, buổi tối hôm trước anh cùng Đồng Trác Khiêm chạy ngang qua quán bar, còn mang tôi lên xe đấy”.

Trong lúc nhất thời, hô hấp của Tề Tiểu Chấn như chậm lại, hai mắt mở to nhìn Phục Linh, trong trí nhớ của anh, cô gái kia mặc một bộ sườn xám, cả người tản ra hơi thở ưu nhã của phụ nữ, như thế nào trong nháy mắt lại trở thành bộ dáng của một học sinh.

Bị nhìn đến ngượng ngùng, Phục Linh liền giải thích: “Không phải mọi người đều nói, phụ nữ khi trang điểm sẽ biến thành người khác sao?”

“Ồ ờ ờ”, rốt cuộc cũng tìm lại được chính mình, Tề Tiểu Chấn không khỏi hỏi: “Cô làm gì ở đây?”

“Tôi phụng lệnh thủ trưởng đến đây lấy ít đồ”.

“Lão đại vẫn còn ở bên trong mà?”

“....Ồ...”

“Không phải nói anh ra ngoài thi hành nhiệm vụ sao? Sao lại quay trở về?”

Tề Tiểu Chấn ồ lên một tiếng, liền đi ra bên ngoài: “Việc hoàn thành trước thời hạn, cho nên đã trở về lúc xế chiều, tôi cũng phải đi, cùng đi đi”.

Trong lòng không cảm được thở hắt ra, Tề Tiểu Chấn anh đứng là cứu tinh, ngay trước mắt anh lính gác cổng Mạnh tiểu thư quý quyết bỏ trốn.

Mạnh tiểu thư bỏ chạy thành công.

Nửa giờ sau, tại phòng làm việc.

“Người đâu?”

Binh lính đứng dưới dất nhất thời run lên, vẻ mặt như đã cảm chắc cái chết, ảm đạm hành lễ đáp: “Báo thủ trưởng, không thấy”.

Tròng mắt Đồng thiếu gia rét lạnh, có thể so với điện cao áp mấy ngàn Vôn: “Tôi đương nhiên biết không thấy cô ấy, vấn đề là cô ta đi chết ở đâu?”

“Đúng rồi, thủ trưởng, Mạnh tiểu thư trước khi đi có đưa cho tôi một số điện thoại, nói là của anh họ cô ấy, tôi vừa mới gọi, đường dây vẫn bận, hay là ngài tự mình gọi hỏi thăm một chút đi”.

Một tay nhắc lên điện thoại trên bàn: “Đọc”.

Yên lặng một lúc, đầu dây bên kia bắt đầu thông, chỉ nghe tiếng chuông đổ reng reng làm ọi người hồi hộp, sắp không nhẫn nại được nữa kích động định gác điện thoại, thì chợt có người bắt máy.

Là một giọng nói vô cùng nũng nịu, rả rích đi vào lòng người.

“Xin chào, ngài khỏe, đây là bộ phận PR của quán bar, xin hỏi tiên sinh, ngài định bao phòng với em gái nào? Phòng hạng sang, phòng riêng biệt, phòng đôi, Laury, phụ nữ thành thực, cô hầu gái, nữ sinh đại học đáng yêu trong sáng, em gái mới lớn trẻ trung ngây ngô hay thực nữ nóng bỏng quyến rũ,...chỗ chúng tôi kiểu nào cũng có. Tiên sinh, ngài muốn phục vụ kiểu nào?”

Điện thoại còn chưa tắt, giọng nói đầu bên kia vẫn không ngừng vang lên, tiên sinh, tiên sinh, âm thanh quyến rũ đến tận xương, làm cho người nghe tăng tăng rung động.

Nhưng mặt Đồng thiếu gia đã hoàn toàn đen thui.

“Tốt! Rất tốt! Mạnh Phục Linh, lão tử đã nói cho cô ăn đòn, cô vẫn chưa tin”.

21. Chương 21: Đây Không Phải Nhất Chi Hoa Tiểu Thư Sao?

Rốt cục trốn được đến trời sáng, Phục Linh thay xong một bộ quần áo đen, ngoài ra còn trang bị thêm một cái kính mắt tổ chảng che đi khuôn mặt khéo léo, liền gọi xe đi đến trại giam thành phố.

Mới vừa sáng sớm, trời vẫn còn chút lạnh, ngồi xe mười mấy phút là đến nơi, trả bác tài xể năm mươi đồng, bước xuống xe.

Cửa cổng trại giam không một bóng người, ngoại trừ lính gác cổng thường xuyên ra vào thì thầm, hoang vắng đến có chút đáng sợ, nhìn đồng hồ, thời gian cũng không còn xê xích gì nhiều.

Tiếng bước chân chậm rãi vang lên, một cô gái gương mặt tinh xảo có nét dịu dàng như con gái Giang Nam xuất hiện trước mắt Phục Linh, cô gây đi rất nhiều so với lúc mới bị bắt vào đây, áo sơ mi trắng phối với quần jean, đơn giản trang nhã, đi phía sau cô là hai gã hình cảnh, vẻ mặt nghiêm nghị, Phục Linh từ trong góc chui ra cười cười, liền chạy tới.

Gã hình cảnh nói nói gì đó với Phó Trường An, sau đó đưa cho cô một bọc đồ, mở cổng trại giam cho cô đi ra.

“Trường An”, Phục Linh ngoắc ngoắc tay, chạy tới đón người.

Trường An mím môi cười một cái, làn da đã lâu không thấy ánh mặt trời có hơi tái nhợt, Phục Linh ôm lấy cô, cười hì hì nói: “Cậu làm gì mà gây thế này? Ôm cả người chỉ có xương với da”.

“Ở trong đó ăn uống không được tốt”.

Một câu nói, giọng nói nhàn nhạt, không nghe ra chút ủy khuất nào.

Nhưng Phục Linh nhất thời cảm thấy trong lòng đau xót .

Nắm tay cô, gọi một chiếc taxi, đẩy cô vào trong: “Đi, Trường An, chúng ta đi ăn một bữa thật lớn”.

“Được”.

Phục Linh hiểu rõ tính cách của cô, giống như tiên nữ không dính phải khói bụi trần gian, cả hai cô gái đều rất bắt mắt, xinh đẹp như tiên nữ, có điều chỉ có Phó Trường An là đi qua xét duyệt, đường đường chính chính đi tới nhân gian, còn cô? Mọi người đều nói, cô là ốc chàm đất trước.

Một đường đi đến nhà hàng lớn nhất trên đường Kinh Đức, nhanh chóng kéo tay Trường An đi vào, đã thông suốt mấy cái suy nghĩ vớ vẩn trong đầu, cô cũng muốn hỏi han Trường An một chút về cái hôn ước, nhưng cô vừa mới ra tù cũng không cần gấp như vậy.

Xa cách mấy năm, con người chắc chắn sẽ thay đổi.

Một lúc sau, thức ăn rốt cục được mang tới, đây là món vịt quay nổi tiếng thủ đô, lớp da bóng bẩy, vừa nhìn đã muốn ăn ngay, đang định hạ thìa, lại thấy Trường An che miệng chạy ra ngoài.

Ai da, đây là tình hình gì?

Phục Linh cũng bước ra khỏi phòng, đang định đuổi theo, lại bất ngờ đụng phải một người, cô ngẩng đầu nhìn lại, chỉ cảm thấy cả người chấn động.

Trong lòng có chút không kiềm được tức giận, cô chuẩn bị trực tiếp đi vòng qua, cũng không ngờ lại bị người ta gọi lại.

“Mạnh Phục Linh”.

Người nọ gọi cô, anh tuấn sáng chói như ánh mặt trời, cả người mang hơi thở mạnh mẽ có thể so ngang với Đồng thiếu gia, chỉ nghe hắn nói: “Hôm nay Trường An ra tù”.

Phục Linh cười lạnh không nói, cũng không nhìn người nọ, trực tiếp đi qua, đi thẳng đến nhà vệ sinh.

Trường An nắm chặt bồn rửa mặt không ngừng nôn, rõ ràng chưa ăn cái gì, lại nôn đến kịch liệt, Phục Linh vội vàng chạy tới, vỗ vỗ lưng, miệng nói: “Sao cậu nôn dữ vậy, cứ như là mang thai”.

Bỗng dưng, âm thanh nôn khan ngừng lại, Trường An ngẩng mặt lên nhìn cô, khuôn mặt trong thoáng chốc không còn chút huyết sắc nào.

“Cậu nói....mang thai?”

Giọng nói của cô khẽ run run, giống như là không thể tin nổi.

Sắc mặt Phục Linh tái nhợt: “Bộ dạng của cậu không phải là giống như đang mang thai sao? Lúc chị dâu họ của mình mang thai cũng y như vậy”.

Trường An chậm rãi nhắm hai mắt lại, giống như là tuyệt vọng, run rẩy đi ra ngoài.

Gãi gãi đầu, có chút không hiểu, vẫn là đi theo sau.

Lại gặp lại người nọ, bên cạnh hẳn giờ có thêm một mỹ nhân xinh đẹp rực rỡ.

Trường An, thật xin lỗi cậu, đáng lẽ không nên dẫn cậu đến nhà hàng này.

Cô gái kia vừa nhìn thấy Trường An, có chút kinh ngạc tròn to hai mắt, lớn tiếng hỏi: “Đây không phải người mấy năm trước, bởi vì hồi lộ kinh doanh bị bỏ tù, Phó tiểu thư hay sao? Thế nào, mới ra tù?”

Người nọ bên cạnh cô ta, cũng chỉ rũ mắt xuống, không nói chuyện.

“Xin nhường đường”. Trường An thấp giọng nói xong, muốn tránh sang bên cạnh .

“Người kiêu ngạo như thế cũng sẽ nói xin nhường đường? Cảnh Sinh, anh nói xem có phải là mở rộng tầm mắt?”

Lục Cảnh Sinh trầm mặc, hồi lâu nói: “Thôi đi”.

Đáy lòng khổ sở cố gắng kiềm chế hít thở, Trường An nhịn xuống sự khó chịu trong lòng, bước tới chỗ rộng rãi hơn, không ngờ lại bị cô gái ngăn cản: “Trường An, không quen bạn cũ rồi sao?”

“Ai da, đây không phải tiếp viên hoa khôi của quán bar Nhất Chi Hoa tiểu thư sao? Sao lại tới chỗ này? Ban ngày không mở cửa tiếp khách sao?”

Giọng nói từng từng vang lên, Mạnh tiểu thư ôm lấy hai tay đi ra ngoài.

Cô gái kia lập tức phát cáu, vốn định nổi giận, lại thấy người bên cạnh không có biểu tình gì, nhất thời hơi sợ, vội vàng kéo cánh tay của hắn nói: “Cảnh Sinh, chúng ta đi”.

Ở thủ đô, hoa khôi của quán bar Nhất Chi Hoa tiểu thư là người đẹp trong lòng tất cả đàn ông, biết bao người mơ ước được gặp mặt, cũng rất ít người được gặp qua, vì thế vừa nghe là Nhất Chi Hoa tiểu thư, ánh mắt của tất cả đàn ông đều đồng loạt nhìn sang, không khỏi lộ ra vẻ mặt thất vọng.

Trừ có một chút xinh đẹp, dáng người có tí hấp dẫn, bộ dáng kia, thoạt nhìn đã biết là con gái một nhà quyền thế nào đó trong thủ đô thôi, cũng không có gì đặc biệt lắm, như thế nào làm cho nhiều người hâm mộ như vậy chứ?

Phục Linh gom hết phản ứng của mọi người vào trong mắt, không nhin được cười một tiếng, hoa khôi Nhất Chi Hoa chân chính làm sao có thể xoàng xĩnh như thế được a, Lục Cảnh Sinh, quý tộc cái gì, ta khinh.

Đang xoay người chuẩn bị trở về phòng riêng, lại đụng phải một bức tường thịt, ngẩng đầu nhìn lên, Mạnh tiểu thư nhất thời hóa đá.

“Ồ, đây không phải hạ sỹ trại tân binh, Mạnh tiểu thư sao? Đi như thế nào đến đây? Không phải là đang bị tạm giam sao?”

Đồng Trác Khiêm, sao anh có thể đề tiện như thế?

Trong lòng nghĩ như vậy, ngoài miệng lại nói: “Đồng thiếu gia, chưa ăn cơm à? Ghé chỗ tôi đi. Thật là may mắn, tôi cứ chờ anh mãi”.

Khoan nói đến chuyện khác, trước phải đem vị đại gia này vào phòng bao đã, tránh ở chỗ này động tay động chân, mất mặt xấu hổ. Dĩ nhiên, hành động lôi kéo của cô, không thể lọt qua mắt Đồng thiếu gia.

22. Chương 22: Tập Kích

Đồng thiếu gia chào cô bằng một gương mặt phủ một tầng sương, trong phòng lúc này, một trăm mặc không nói, một lạnh lùng như băng, còn có một gương mặt cười co quắp.

Phó Trường An từ lúc đi vào cũng chưa có ngẩng đầu lên, nghe tiếng động ở cửa, ngẩng đầu nhìn một cái, nở nụ cười: “Đồng thiếu gia”.

Mạnh tiểu thư sững sốt: “Hai người biết nhau?”

Đồng thiếu gia gật đầu, ngồi xuống ghế hỏi: “Hôm nay ra tù?”

Trường An gật đầu.

Đồng thiếu gia sao lại không biết cô. Ngay cả cái tên Lục Cảnh Sinh vừa đi anh cũng nhận ra, bốn năm trước, mọi người ai cũng biết hai người này chính là kim đồng ngọc nữ, chỉ vì xảy ra cái chuyện kia mà làm cho tan vỡ chuyện tình.

Tự tay Lục Cảnh Sinh đem Phó Trường An, người tình mà hắn muôn vàn yêu thương, tổng vào ngục.

Cái thế giới này quá nhỏ, cho tới ngày Phó Trường An vừa ra ngục liền bắt gặp.

“Mạnh Phục Linh, bây giờ hai chúng ta cần tính sổ hai chuyện”.

Cuối cùng tới lượt mình, Phục Linh chạy tới gần, cười gian nói: “Thủ trưởng, hôm nay sẽ không tìm tôi gây chuyện chứ, cho tôi thời gian đón tiếp Trường An đi”.

Đồng thiếu gia nâng bàn tay to lớn, vỗ một cái vào đầu Phục Linh, lạnh lùng quát: “Đứng nghiêm”.

Ngẩng đầu ưỡn ngực, đứng thẳng sống lưng, bộ dáng kia vô cùng bài bản, Đồng thiếu gia cười lạnh một tiếng hỏi: “Hôm qua đi ra ngoài như thế nào?”

“Đi ra từ cổng chính”.

“Gan cũng lớn lắm, thích thú lắm phải không?”. Lại một cái bóp vào đầu, da đầu Phục Linh lúc này cũng đã tê rần.

Con mẹ nó, gã đàn ông này thật không biết thương hương tiếc ngọc sao?

Trong miệng vẫn còn oán trách, nhưng Phục Linh không biết có phải Đồng thiếu gia một mình đến đây không, nếu không dẫn người tới, thì chính là sẽ không làm lớn chuyện này, trốn khỏi phòng tạm giam là tội tày lớn mà nhỏ, nếu ngộ nhờ bị người nào biết được nói lung tung, hậu quả không biết tốt đẹp như thế nào.

“Mạnh Phục Linh, tôi cảnh cáo cô lần nữa, cô sau này làm việc gì cũng phải dùng cái đầu óc ngu xuẩn của cô nghĩ trước nghĩ sau một chút, đừng làm việc bất chấp hậu quả, tôi thật sự không hiểu, cô bị nào tàn sao?”

Đã hiểu ý tứ trong đoạn chữ, Mạnh tiểu thư bị mắng vẫn gật đầu liên tục.

“Như thế này....”

“Đừng...a...”. Đột nhiên vang lên tiếng súng, lúc này phía dưới lầu vang lên tiếng thét hỗn loạn, tiếng bước chân bộp bộp truyền đến gần, Đồng thiếu gia liền ôm lấy Phục Linh nhét xuống gầm bàn móc súng trong túi quần ra, liền chạy đến núp phía sau cánh cửa, sử dụng ánh mắt ý bảo Phó Trường An nhanh nấp vào.

Giống như là tiếng bước chân tử thần, rầm một tiếng, cửa bị đá bung ra, một tên bịt mặt mặc đồ đen xông vào, vẻ mặt Đồng thiếu gia lạnh lẽo, xoay người một cái, bất ngờ bóp chặt cổ tên áo đen, dùng sức vặn một cái, liền vang lên tiếng xương bị bẻ gãy, nhẹ nhàng đặt hân xuống mặt đất không một tiếng động.

Rất nhanh chóng cởi quần phục trên người ra thay quần áo của tên áo đen vào, ý nhìn bảo hai cô gái tìm chỗ tốt núp vào, Đồng thiếu gia mặc áo đen, bịt mặt liền đi ra ngoài.

Lúc này, toàn bộ tầng dưới đã bị những tên áo đen bất ngờ xông vào này khống chế, toàn bộ khách đến ăn cơm đều ôm đầu ngồi chỗ hõm dưới bàn, thấy Đồng thiếu gia đi xuống, một người liền hỏi: “Bên trong không còn ai?”

“Ừ”. Phòng ngừa bị phát hiện, Đồng thiếu gia chỉ đơn giản đáp một tiếng.

Một cánh tay đưa về phía sau, Đồng thiếu gia yên lặng nhấn vào cái nút của máy truyền tin giấu trên dây lưng, gửi thông tin về tổng bộ.

Mỗi gian phòng đều có một tên áo đen đứng canh, dường như bọn chúng đang tìm kiếm cái gì đó, mục tiêu hình như không có ở chỗ này.

Một gã áo đen đi vào gian phòng Đồng thiếu gia vừa mới bước ra, phát hiện một người mặc đồ quân nhân bất tỉnh nằm ở giữa phòng, cũng không có gì bất thường, Phó Trường An núp phía sau tấm bình phong, tim nhảy lên tận cổ, nhìn xuyên qua khe hở nhìn thấy tên áo đen đang tìm kiếm khắp nơi, thời điểm nhìn thấy hân chuẩn bị kéo khăn trải bàn lên, cô cắn răng ngã nhào ra ngoài.

“Bà mẹ nó, còn một người”, bỏ khăn trải bàn xuống, tên áo đen chụp tay Trường An kéo ra ngoài đi xuống lầu.

Dưới mặt bàn, Mạnh Phục Linh muốn ngừng thở, cũng không dám để bị phát hiện, nếu cô mà xông ra ngoài, chắc chắn sẽ không có mình Trường An bị bắt xuống dưới.

23. Chương 23: Mạnh Tiểu Thư Mất Tích

Bầu không khí lúc này như tên đã đặt trên nổ, Đồng thiếu gia đứng lẫn trong đám người, không dám khinh suất, bình tĩnh chờ người đến cứu viện, cho dù anh có lợi hại như thế nào, cũng chỉ có một khẩu súng hơn nửa ở đây nhiều người như vậy, nếu như không có con tin, đến đường cùng liều mạng một cái, cố hết sức phần thắng sẽ cao hơn.

“Đại ca, nơi này còn có một người, anh nhìn xem có phải là cô ta?”. Giọng nói sang sảng truyền đến, một tên áo đen lúi theo Phó Trường An từ trên lầu đi xuống, trán cô đổ đầy mồ hôi, sắc mặt có chút tái nhợt, cũng không nói một tiếng nào.

Đồng Trác Khiêm nghi vấn nhìn người nọ, hình như hân là người cầm đầu, nghe tên kia nói vậy hân nheo mắt nhìn sang, liền lắc đầu một cái.

Rốt cuộc bọn chúng muốn tìm người nào?

Lục Cảnh Sinh đứng bên cạnh cầu thang, nhìn thấy Phó Trường An bị người ta bắt xuống, hô hấp nhất thời hơi chậm lại, đôi mắt sắc bén liền trở nên lạnh lùng, trong nháy mắt đứng bật dậy.

Xác định thời điểm mà tên áo đen kéo Phó Trường An đi ngang qua mình, thân thể hân liền chuyển động, nhảy lên như một con báo săn mồi, thúc đầu gối vào bụng tên áo đen, hai tay thừa cơ đoạt lấy súng ngắn, sau đó dè lên hai vai, đưa họng súng vào ngay huyệt thái dương tên áo đen.

“Tôi hiện tại rất có hứng thú thực hiện một giao dịch với các người”. Lục Cảnh Sinh không nhanh không chậm mở miệng, trên gương mặt anh tràn đầy vẻ lạnh lùng kiên nghị.

Tên cầm đầu hừ lạnh một tiếng, bước từng bước ra khỏi đám đông nói: “Mày nói sao? Con mẹ mày, đi chết đi”.

Tiếng hét giận dữ vừa dứt, trong thoáng chốc tên dẫn đầu giơ cây súng lục đang cầm trên tay lên bắn tới, thân thể Đồng thiếu gia trong nháy mắt đó cũng di chuyển, nhào tới một cước kẹp chặt tay cầm súng của hắn, đánh rớt khẩu súng, cả người Lục Cảnh Sinh bị một viên đạn lạnh lạnh lướt qua, hai tay ôm chặt cả người Phó Trường An, lăn một cái ra xa mấy thước, đụng vào vách tường phía sau cây cột.

“Áaaaaa”, tên dẫn đầu hét lên một tiếng chói tai, bọn đàn em bắt đầu cầm súng bắn càn quét xung quanh bốn phía xung quanh, trong nhất thời con tin đứng lên chạy loạn, trán Đồng Trác Khiêm lấm tẩm mồ hôi. Tình huống lúc này vô cùng hỗn loạn, loạn đến mức anh muốn đem một quả bom ném cho nổ chết Lục Cảnh Sinh.

Người ta bị bắt thì mặc kệ người ta, cũng không bị động một cọng tóc nào, ai mượn hắn đóng vai người hùng? Cái đồ đầu bò!

Trong lòng tức ới là tức, nhưng việc trên tay vẫn không có xao lãng chút nào, một tay nắm lấy tên cầm đầu che lấy thân thể mình, Đồng Trác Khiêm liền quát lên: “Mọi người đừng làm loạn, tìm chỗ nấp, không để mình trúng đạn lạc, nhất thiết phải bảo vệ đầu cho tốt”.

Dứt lời, bắt lấy thân thể tên cầm đầu đỡ đạn ỳnh, lùi về phía sau, tiếng súng nổ vẫn liên miên không ngừng, vì muốn bắn chết Đồng Trác Khiêm đã khiến cho thân thể tên cầm đầu lúc này giống hệt khối than tổ ong.

Lùi từ từ đến cây cột lớn phía sau đại sảnh nhà hàng, Đồng Trác Khiêm hất thi thể tên cầm đầu qua bên phải, đầu nhanh chóng đưa sang bên trái, tay cầm khẩu súng lập tức nổ súng.

Ba tên gã xuống đất! Chỉ một viên đạn, có thể nói kỳ tích.

Mà đang vào lúc này, máy truyền tin bên hông anh vang lên tiếng nói.

“Sói Già, Sói Già, tôi là Phi Hổ, nhận được xin trả lời! Nhận được xin trả lời”.

Đồng Trác Khiêm suy tính, gỡ lấy dây lưng đưa lên khoe miệng, nhẹ giọng nói: “Sói Già nhận được, Sói Già nhận được! Đội đặc chủng Phi Hổ lập tức bao vây nhà hàng lớn trên đường Kinh Đức, hai tổ từ tòa nhà đối diện lên vào cửa sổ phòng thuê riêng, nghe rõ trả lời”.

“Nghe rõ, nghe rõ”.

Tín hiệu sóng điện từ vang lên từng hồi, Đồng Trác Khiêm thấy an tâm hơn một chút, việc tối thiểu cần làm bây giờ là phải giữ an toàn cho toàn bộ con tin.

Bất chợt, một cơn chấn động quét qua người, Đồng Trác Khiêm nép cả người vào sau lưng cây cột, sắc mặt không khỏi trầm xuống, thân thể lộn một vòng, súng lục trong tay không kiềm được chấn động bắn một phát, an toàn di chuyển đến góc khuất dưới chân cầu thang.

Con mẹ nó, ngay cả súng ngắm bắn liên tục cũng dùng đến.

Lúc này, trước cửa lớn đã đóng chặt cửa nhà hàng, Tề Tiểu Chấn cùng anh đầu đình sắc mặt nghiêm túc đứng bên cạnh mấy chiếc xe quân dụng, ra lệnh bố trí người, bàn tay vung lên, toàn bộ quân lính liền tản ra, có hai đội đi chung với nhau, người tiếp người bò lổm ngổm lên lầu hai, từ từ mở cửa sổ phòng bao, người cầm súng ngắm tầm xa nhắm vào đầu của từng tên cướp, chỉ chờ đợi thủ trưởng ra lệnh một tiếng.

Đến lúc rồi, nhìn bốn phía đang lảng lạng thay đổi, còn có âm thanh đạn đang từ từ lên nòng, Đồng thiếu gia từ trong cầu thang lăn một vòng ra ngoài, quát lên: “Yểm trợ”.

Trong lúc nhất thời, tiếng súng vang lớn, đạn bay loạn, âm thanh nghe đinh tai nhức óc.

Lục Cảnh Sinh nằm trên người Trường An, sắc mặt có chút khó coi, trên trán mồ hôi từng giọt từng giọt rơi xuống, giống như là bị thương.

Trường An che giấu cảm xúc của mình, khẽ quay đầu đi, không thèm nhìn mặt hắn.

Hắn mạnh mẽ kéo đầu cô quay về phía mình, hỏi: “Ngay cả nhìn tôi em cũng không muốn sao?”

“Không có”.

“Phó Trường An, em nói láo”. Hắn tức giận quát, đột nhiên ho khan kịch liệt, một giọt nước tí tách rơi xuống tay Trường An, mang theo mùi máu tanh nồng đậm, trông mắt Trường An nhất thời đỏ lên: “Lục Cảnh Sinh, anh tránh ra, đừng đè nặng lên tôi”.

“Trường An, anh rất nhớ em!”

Nước mắt cô thoáng chốc không kiềm được chảy ra, cũng không mang bất cứ tia tình cảm nào, cô không nói gì, nhắm mắt lại, không chú ý tới Lục Cảnh Sinh, cũng không quan tâm đến vết thương của hắn.

Cánh tay bị hắn mạnh mẽ bắt lấy, gã đàn ông ở bên tai cô nghiêng răng nghiêng lợi nói nhỏ.

“Phó Trường An, em chính là yêu tinh, một con yêu tinh không có lương tâm”.

Hai người ở chỗ này nói chuyện yêu đương, Đồng Trác Khiêm thì ở chỗ kia gặp thần giết thần, gặp phật giết phật, có thể ví như một tuyệt thế sát thần.

Sau khi đợt tập kích chấm dứt, Tề Tiểu Chấn dẫn người vọt vào trong đại sảnh.

Thi thể nằm đầy trên sàn, còn có người bị thương do trúng đạn lạc, con tin bị ngắt, hình ảnh người nằm bừa bãi trên sàn thê thảm đến mức không dám nhìn, Đồng thiếu gia lạnh lùng nói: “Chuyện này giao cho Mã Ngọc điều tra, nói cho hắn, nếu không tra được lão tử phế thẳng đệ của hắn, mẹ kiếp, cả ngày cũng chỉ biết tìm vui bên đàn bà”.

Khóe miệng Tề Tiểu Chấn rụt rụt: “Vâng, thủ trưởng!”.

Khi đại sảnh từ từ yên tĩnh lại, Lục Cảnh Sinh nắm lấy tay Phó Trường An, lại thấy Trường An quay mặt chạy ngược lên lầu.

Nhìn theo bóng người lo lắng chạy đi, trong lòng Đồng Trác Khiêm bất chợt lại thấy bất an.

Quả nhiên !

Chỉ thấy Phó Trường An vội vã chạy vào, sau đó lại vội vã chạy ra ngoài, lớn tiếng nói: “Đồng thiếu gia, Phục Linh, không thấy cô ấy”.

“Con mẹ nó”. Đồng thiếu gia tức giận mắng một tiếng, dùng dùng chạy lên, vén rèm, quả nhiên không thấy bóng người nào.

Mạnh Phục Linh, cô sẽ chết với tôi.

“Tiểu Chấn, lập tức dùng định vị vệ tinh tìm vị trí Mạnh Phục Linh, tìm ra lập tức báo cho tôi, hiện tại lập tức rút quân về bộ. Gọi mấy tên cảnh sát tới thu thập hiện trường”.

Dứt lời, xoay người rời đi, gương mặt anh tuần đã đen thui.

Bỗng nhiên, như chợt nhớ ra điều gì, Đồng Trác Khiêm lại từ trong xe lao ra ngoài, nhìn về Phó Trường An nói: “Không có chỗ để đi, đến ở chỗ của tôi đi”.

Trường An sững sờ, vội từ chối: “Không cần”.

“Tôi đây có thể ăn thịt cô sao? Lên xe”.

Có hai nguyên nhân anh đến chỗ mình, thứ nhất là vì hiện tại còn chưa xác định Phục Linh là bị bắt hay là tự bỏ trốn, nếu là cô tự bỏ trốn, cô nhất định sẽ gọi cho Phó Trường An, còn thứ hai, chính là muốn kích thích Lục Cảnh Sinh, rõ ràng xem Phó Trường An như bảo bối lại còn thất đức hại người ta thê thảm như vậy.

Mẹ nó, càng nghĩ càng thấy không giống việc làm của một thằng đàn ông.

Nếu là anh đối với Phục Linh, anh nhất định không bao giờ làm như vậy.

Đúng thế, khẳng định không.

Đồng thiếu gia còn chưa nhận ra, đem mình cùng Phục Linh so sánh với Lục Cảnh Sinh cùng Phó Trường An, trước kia người ta là một đôi tình nhân

tình nồng ý mật, còn hai người thì sao?
Cùng lắm cũng chỉ là bạn bè sơ, tình một đêm thôi!

24. Chương 24: Đứa Bé Canh Điện Quan Âm

Biển cả xanh biếc dập dờn, trong không khí có hòa lẫn vị mặn cùng mùi tanh của biển, từng cơn gió nhẹ thổi qua, cả một khoảng trời rộng mở.

Phục Linh chậm rãi tỉnh lại, đầu óc cực kỳ choáng váng, vừa mở mắt ra, thấy mình đang nằm trên chiếc giường tròn to lớn, tay thì bị trói ngược ra sau lưng, không thể động đậy.

Cách đó không xa có một cửa sổ, nhìn thấy bóng dáng của một người đàn ông, bên ngoài cửa sổ, một mảnh màu xanh của biển, nhấp nhô từng cơn sóng nhỏ.

Đây là???? Trên biển sao????

Cô nhớ lại khi mình nấp bên dưới bàn ăn trong tiệm cơm trên đường Kinh Đức, lúc Trường An bị bắt đi, khăn trải bàn đột nhiên bị vén lên, cô ngửi thấy một làn hương thơm, liền hôn mê bất tỉnh.

“Tiểu thư thật là mạnh khỏe, ngủ cả một đêm”.

Giọng nói của người nọ vô cùng trầm thấp, giống như hoa anh túc nở rộ lúc nửa đêm, xinh đẹp nhưng có độc.

Hắn chậm rãi đứng dậy, sau đó quay đầu nhìn về phía Phục Linh, đó là đôi mắt của hồ ly, hẹp dài mà xinh đẹp, mang theo vẻ trống vắng của một người ngồi ở trên cao, đáng vẻ kia có thể ví như một hoàng tử u buồn.

Phục Linh không khỏi nhìn đến có chút ngây ngốc, một lát sau hoàn hồn, nhớ đến việc sao mình đến đây, liền tức giận quát: “Các người bắt tôi đến đây làm gì?”

Ánh mắt gã đàn ông hơi chớp, giống như cơn gió mùa xuân: “La tiểu thư người thật hay quên, thật sự đã quên thân phận của mình?”

La tiểu thư? Con mẹ nó, bắt lắm người, Phục Linh vội vàng giải thích: “Tôi không phải họ La, tôi họ Mạnh”.

Hầm dưới đột nhiên bị hắn bóp mạnh, mang đến từng cơn đau đớn, Phục Linh nhíu mày vì đau, vẫn không kêu la một tiếng: “Xa cách nhiều năm, quả nhiên đã quên”.

“Hừ, đừng nói người ta quên, ngay cả chính anh cũng quên hình dáng của La tiểu thư trong miệng anh như thế nào, còn ở đây mà đắc chí”.

Đôi mắt như hồ ly hơi híp, nhìn bộ dáng cô gái trước mặt, hắn không kiềm được bật thốt ra: “Cô ấy rời khỏi tôi năm mười tuổi”.

Mười tuổi? Bà đây cũng chỉ hơn hai mươi thôi chứ mấy. Tùy tiện bắt bà đến đây còn nói là La tiểu thư của mi, cũng không biết xấu hổ.

Về mặt của hắn bỗng nhiên chuyển sang thâm sâu, nhìn về Phục Linh với vẻ mê hoặc: “Cô không phải Roman Nghệ, sao lại ở cùng một chỗ với Đồng Trác Khiêm? Mà hắn lại còn bảo vệ cô như thế?”

Nói nửa ngày, thì ra là cô họ La kia, tiểu thư nhà Tư Lệnh, thật khôn kiếp, làm cho bà gánh tội thay.

“Các người là xã hội đen ư, có phải điều kiện để gia nhập là phải cận thị nặng hay không, hai người lớn sống sờ sờ như vậy mà cũng bắt lắm, còn đắc chí, tôi xấu hổ thay cho các người, phi, mẹ nó”.

“Vậy cô nói cho tôi biết, cô có quan hệ thế nào với Đồng Trác Khiêm?”

Quan hệ? Mạnh tiểu thư cũng sưng sốt, tình nhân sao? Không phải đâu, vợ chồng? Mẹ nó, quả thực là vọng tưởng, hay bạn bè trai gái? Phi, vậy là cái gì, nghĩ tới điều này, tức tối bứt tóc, rốt cuộc Mạnh tiểu thư cũng nghĩ tới một từ.

“Gi á, hai chúng tôi là tình một đêm, xem bộ dạng của anh, chắc cũng chưa biết danh từ mới này hả?”

Hắn ừ ừ gật đầu một cái, một lần nữa dùng ánh mắt mê hoặc nhìn Phục Linh: “Vậy hai chúng ta cũng làm tình một đêm đi, tôi đây thật thích dáng vẻ của cô”.

Đi chết đi!

Trong lòng Mạnh tiểu thư gào lên một tiếng, mà gã đàn ông trước mắt cũng đã bắt đầu thông thả ung dung cởi quần áo, yếm hầu từ từ lộ ra, xương quai xanh, cơ ngực, dù rất giỏi tiên liệu, nhưng Mạnh tiểu thư lúc này vẫn chưa thích ứng kịp, thật sự sẽ không phải bị gì gì kia chứ?

Cuối cùng?

Gã đàn ông đã cởi hết những trói buộc trên người, chỉ còn lại độc nhất chiếc quần đùi, vóc người hắn làm sao có thể hoàn hảo hơn cả siêu mẫu trên tivi thế chứ, còn cả khuôn mặt với ngũ quan anh tuấn, làm cho Mạnh tiểu thư vô cùng bối rối.

Hắn từ từ bước tới chỗ cô, trong lòng Mạnh tiểu thư hoảng hốt, trực tiếp nằm ngang trên giường, lớn tiếng kêu la.

“Anh tới đi, đến đây đi, nhớ phải dịu dàng một chút, bà đây đang mang thai, không có ai biết, anh là người đầu tiên, nếu như anh thật sự thích phụ nữ có thai, tôi thấy đáng đáp anh đẹp trai như vậy, tôi thành toàn giúp anh, nhưng mà, lúc ra vào nhất định phải nhẹ nhàng một chút, bằng không sẽ làm tổn thương cho đứa bé, tôi sẽ bị sét đánh chết”.

Gã đàn ông bất ngờ dừng bước, nhú mày hỏi: “Người nào?”

Mạnh tiểu thư vô cùng có chí khí ngoảnh cái đầu sang một bên không nói lời nào. Trong lòng vẫn đang suy nghĩ, đứa nhỏ này còn đang canh gác ở điện Quan Âm, vẫn chưa có tới đây a.

“Cô có thể gọi tên tôi, Ai Lý Khắc Tư”. Hắn vừa nói chi tiết, vừa đi ra ngoài: “Để rồi xem cha của đứa bé có đến đến đón cô hay không?”

Ở trong lòng của Ai Lý Khắc Tư, đứa bé trong bụng ngoại trừ Đồng thiếu gia, còn có thể là của ai chứ?

Mà Mạnh tiểu thư cũng hơi sầu não, hắn rõ ràng là người Trung Quốc, lấy tên nước ngoài làm gì, hắn đi đâu thì đi, dù sao cũng phải gọi người mang một chút thức ăn đến chứ.

25. Chương 25: Sao Các Người Không Sử Dụng Biện Pháp An Toàn?

Đón gió biển, Ai Lý Khắc Tư đốt một điếu thuốc, ánh mắt nhìn về một nơi xa xôi, một lát sau gọi trợ thủ của mình.

“Aizz, gửi cho Đồng Trác Khiêm một cái tin đi”.

“Dạ”.

Người nọ nhận lệnh rời đi.

Vào lúc này, trong tổng bộ của đội Phi Hổ là một mảnh yên lặng, trưởng ban Mạnh nghe tin con gái mình mất tích cũng cấp tốc chạy đến nơi này, vợ ông vẫn chưa tới, Đồng Trác Khiêm ngồi trên ghế chủ tọa nhìn xuống mọi người nói.

“Các vị, vừa qua nhà hàng trên đường Kinh Đức bất ngờ bị khủng bố, mặc dù chiến đội Phi Hổ một lần hành động đã tiêu diệt tất cả kẻ địch, nhưng thật bất hạnh là có một đồng đội của chúng ta trong đợt tập kích này đã bị mất tích, hiện nay sống chết chưa rõ”.

Nghe được bốn chữ sống chết chưa rõ này, sắc mặt của trưởng ban Mạnh càng thêm khó coi mấy phần, trên trán mồ hôi ra lấm tấm, khăn trương cũng dễ hiểu.

Cốc, cốc!!!!

“Mời vào”.

Tề Tiểu Chấn mặc một bộ quân phục màu xanh biếc đi vào, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Thủ trưởng, đã tìm được vị trí chính xác của trụ lý Mạnh”.

“Ở nơi nào?”

“Trên vùng biển Nhật Bản, nằm trong vòng bảy trăm sáu mươi bốn mét vuông gần kề đảo quốc”.

Vị trí này của Mạnh Phục Linh, có thể xác định là cô bị bắt cóc tổng tiền, bản thân cô không có khả năng chạy trốn xa như vậy.

Chân mày Đồng Trác Khiêm nhíu thật sâu, mặt nhăn lại thành một đoàn, trong lòng không khỏi xuất hiện từng hồi lo lắng, suy nghĩ rằng không có mình bên cạnh, ngộ nhỡ cô gái kia không biết vận dụng đầu óc, bị người ta giết thì phải làm sao?

Trưởng ban Mạnh hiển nhiên là cũng nghĩ đến điểm này, cả người đang ngồi trên ghế cũng tê liệt ngã xuống, vẻ mặt vô cùng lo lắng sốt ruột.

“Lập tức chỉnh trang quân đội, tiến về hải vực Nhật Bản giải cứu con tin, nhất định phải cứu được con tin ở khu vực hải vực cách đảo quốc chín trăm mét vuông, lập tức lên đường”.

Bởi vì, sau chín trăm mét vuông, là vượt biên, theo nguyên tắc biển đảo, vượt biên ở trên không là phi hành bất minh sẽ lập tức bị bắn tiêu diệt.

“Báo cáo thủ trưởng, bộ phận thông tin nhận được một thư nặc danh, xin hỏi thủ trưởng có muốn kiểm tra hay không?”

Đồng Trác Khiêm nhướng mày, cất cao giọng nói: “Nhanh chóng mang tới đây”.

Thư nặc danh? Theo tình huống hiện tại, vô cùng có khả năng là phần tử khủng bố đưa thư đến uy hiếp.

Chỉ trong chốc lát, binh sĩ trên tay cầm một văn kiện đưa cho Đồng Trác Khiêm, không ngờ Đồng Trác Khiêm chỉ khoát tay một cái nói: “Đọc đi”.

Do binh sĩ đọc, có thể tránh được một số phiền toái không cần thiết. (Haha sai lầm quá lớn rồi anh ơi!!!!)

“Đồng đại thủ trưởng, anh khỏe chứ, hiện tại người tình....”. Đọc đến đây, anh chàng binh sĩ đột nhiên ấp úng, vội vàng sửa lời: “Hiện tại người bạn của anh – Mạnh tiểu thư đang làm khách trên thuyền của tôi, vừa vặn đúng lúc, chúc mừng chúc mừng anh, được làm cha rồi, ôi chao, thật là ngưỡng mộ Đồng đại thủ trưởng, trong tay có quyền có thế, còn có người đẹp như hoa ở bên cạnh. Mạnh tiểu thư cùng đứa bé trong bụng vẫn ở đây chờ anh tới, tôi chỉ có một điều kiện, đem Roman Nghê đến đổi lấy người tình bé nhỏ của anh, hai ngày sau, hải vực Nhật Bản nghênh tiếp”.

Thình thịch!!! Thình thịch!!! Thình thịch!!!

Mạnh Thiệu Đình cảm nhận trái tim nhỏ bé của mình cũng run lên một cái, vị Mạnh tiểu thư kia chắc chắn là con gái của mình không sai, nhưng con gái của ông lúc nào thì có đứa bé?

Tề Tiểu Chấn ngồi phía dưới cũng có chút tức tối, liền buột miệng hỏi: “Thủ trưởng, còn trách ai? Lúc anh làm chuyện kia sao không chịu sử dụng các biện pháp an toàn? Lần này lại để người ta nắm được nhược điểm của anh rồi a?”

Lời này vừa nói ra, toàn hội trường khiếp sợ! Thì ra tác giả của cái bào thai trong bụng Mạnh tiểu thư đúng là Đồng đại thủ trưởng.

Gương mặt anh tuấn của Đồng thiếu gia đen như đất nồi.

Đáng chết! Như thế nào lại mang thai vào lúc này đây? Quay đầu nhìn, chỉ thấy Mạnh Thiệu Đình đang dùng ánh mắt quỷ dị nhìn anh, may là anh thân kinh bách chiến nhiều năm, Đồng thiếu gia đã được tôi luyện về mặt sắt, dù giờ trong lòng có chút chột dạ nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh.

Đem con gái người ta làm cho cái bụng phình to, còn không cho cha người ta biết, thật là đáng chết.

Thấp giọng ho khan hai tiếng, Đồng thiếu gia một lần nữa trưng ra bộ mặt lạnh băng, cúi kính quát lên: “Lên đường”.

Lúc này không trốn, còn đợi đến bao giờ?

Về phần Mạnh Thiệu Đình cũng không có can anh, dù sao trước mắt phải cứu được con gái về là tốt nhất, chờ người an toàn rồi nói sau.

26. Chương 26: Cho Nền Tôi Bỏ Đói Người Phụ Nữ Của Hần

Quân phục chỉnh tề, chuẩn bị xuất phát, Đồng Trác Khiêm lại nhíu mày, chuyện này có dính dáng tới Roman Nghê, không thể xem thường.

Hơn nữa, lần hành động này lại phải lấy Roman Nghê làm mồi nhử, thật là đại nạn.

Vị Tư Lệnh quân khu kia yêu cháu gái như mạng mình.

“Đồng thủ trưởng, tính mạng con gái lão giao cho ngài”. Làm cho con gái mình bụng lớn như vậy rồi, không làm chút áp lực với hắn sao được?

Đồng Trác Khiêm trịnh trọng gật đầu, xoay người đi lên phi cơ: “Trưởng ban Mạnh, có thời gian nhờ người đến viếng thăm lão Tư Lệnh, tôi cảm thấy chuyện này nên cho ông ấy biết, về phần Roman Nghê, chúng ta không thể nào mang theo, chỉ có thể tùy cơ hành sự”.

Mạnh Thiệu Đình gật đầu: “Hãy bảo trọng!”

Câu nói này giống y như lời dặn dò đối với con rể tương lai, khiến cho Đồng thiếu gia không khỏi nhếch miệng cười, liền xoay người bước lên phi cơ.

“Cất cánh, hành động”.

“Ai Lý Khắc Tư tiên sinh, thuyền của chúng ta còn khoảng năm trăm cây số nữa là đến đảo Nhật Bản, có cần phải thả chậm tốc độ lại không?”

Gật đầu một cái, Ai Lý Khắc Tư nâng gương mặt tinh xảo như yêu nghiệt của mình lên, nhìn xung quanh không thấy bờ bến hỏi: “Mọi chuyện đã làm xong?”

“Đã gửi một thư điện tử nặc danh đến tổng bộ chiến đội Phi Hồ”.

“Vị Mạnh tiểu thư kia đâu?”

“Vẫn ở trong phòng ngủ”.

“Thật là đáng yêu”. Hần cười một tiếng thật thấp, đứng dậy: “Tôi có hơi nhớ cô ấy rồi, đi thăm cô ấy một chút đi”.

Gót giày da dẫm trên mặt sàn gỗ phát ra âm thanh cộp cộp, thật ra thì nguyên nhân thật sự khiến Mạnh tiểu thư ngủ không phải vì mệt, mà là vì đói cho nên cô chỉ có thể cố gắng ngủ để quên đói, nghe tiếng bước chân vang đến gần, tiếng cửa bị mở ra nghe ken két, khuôn mặt anh tuấn của Ai Lý Khắc Tư ngay lập tức xuất hiện trước mắt Phục Linh.

“Mạnh tiểu thư thân mến, tôi đến thăm cô đây!”

Trong lòng gào khóc một tiếng, Phục Linh nói: “Anh là cái đồ Khắc Tử, sao có thể đối xử với phụ nữ có thai như vậy? Cả cơm cũng không cho ăn”.

Hắn bất ngờ lộ ra vẻ mặt mờ mịt, hàng lông mi dài như tranh vẽ khẽ chớp chớp, phun ra một câu khiến Phục Linh muốn học máu ngay tức khắc.

“Trước khi tôi bắt cô đến đây, không phải cô đã ở nhà hàng ăn no nê rồi sao?”

“Ăn no con mẹ anh”. Phục Linh khẽ quát một tiếng, gương mặt ngay lập tức hiện ra cơn thịnh nộ: “Bà đây còn tức anh ách đây, đũa bà còn chưa động, đám chó săn kia liền xông vào, xông vào cũng không nói, bà đây đã nắp rồi, khôn nạn, vậy còn bị phát hiện, còn bắt bà đi tới cái nơi chim không biết đẻ trứng này, bắt thì cũng thôi đi, các người nghèo nàn tới mức cơm cũng không cho bà ăn một miếng, Khắc Tử, anh thật là không có thể diện, sao anh không ôm cơm cùng đi xuống địa ngục để dành ăn luôn đi”.

Những lời này, thoát ra từ miệng của một cô gái xinh đẹp với vẻ ngoài vô cùng trong sáng, thật quá mức chán động đi.

Có vài từ, khiến ột người từ nhỏ đến lớn sống ở nước ngoài như Ai Lý Khắc Tư nghe mà không thể hiểu nổi, nhưng tóm lại hắn vẫn biết là cô gái trước mắt hiện tại đang rất tức giận cùng oán trách.

“Có thể cho tôi ăn cơm được chưa?” Phục Linh mắng xong, thấp giọng hỏi một câu.

Cho dù trời đất có bao la, thì cái bụng vẫn là lớn nhất nha.

Ai Lý Khắc Tư lắc đầu: “Không được”.

Phục Linh sừng sốt: “Vì sao? Tôi với anh có thù oán”.

“Không có”.

“Tôi giết chết cả nhà anh?”.

“Không có”.

“Tôi cướp vợ của anh?”.

“Không có”.

“Tôi lừa gạt tình cảm của anh?”. Được rồi, Mạnh tiểu thư sắp khóc.

“Không có”.

Ngước khuôn mặt nhỏ nhắn vô tội lên, Mạnh tiểu thư hỏi: “Vậy tại sao không cho tôi ăn cơm?”.

“Vì cô là người phụ nữ của Đồng Trác Khiêm”.

“Là sao?”.

“Đồng Trác Khiêm cướp người phụ nữ của tôi, để cho tôi bị đói, nên tôi bỏ đói người phụ nữ của hắn”.

Khắc Tử, anh là một tên bần tiện!

Ở trong lòng thầm nguyên rửa Đồng thiếu gia, đấu tranh, phản kháng đều không ích lợi gì, Mạnh tiểu thư quyết định không nói chuyện, chờ cứu viện, không nhìn tên Khắc Tử này.

Cho dù không có cơm ăn, bà đây cũng có thể sống bảy ngày đấy.

Phi cơ đã tiến gần đến bờ biển, cứ bay trên không trung, mục tiêu quá lớn, Đồng Trác Khiêm lý trí lựa chọn tàu lặn, các binh sĩ khác thì lái phi cơ, đến khi cần thiết thì cùng tấn công và yểm trợ.

Đứng trong buồng lái, chân mày Đồng Trác Khiêm nhíu liên tục, chưa một lần giãn ra.

Anh không dám tưởng tượng, nếu như anh chỉ vui đùa thôi, kiểu ăn bánh trả tiền, tại sao cứ phải là cô gái khiến cho người ta tức giận đó đến hai lần, hơn nữa cô ấy lại mang thai.

Ai da, Đồng Trác Khiêm anh, ấy vậy mà có con rồi.

“Lái nhanh một chút”.

Thao tác viên im lặng, đây đã là lần thứ bốn mươi Đồng thiếu gia thúc giục trong hôm nay rồi, có nhanh hơn nữa cũng chỉ có được như vậy thôi.

“Thủ trưởng, đã phát hiện mục tiêu, nằm ở năm mươi dặm phía trước”.

Đồng Trác Khiêm bước tới nhìn vào bản đồ, nhìn về cái chấm đỏ chớp sáng trên bản đồ, lập tức phân phó nói: “Giảm tốc độ lại, đừng để kẻ địch phát hiện, chuẩn bị đồ lặn”.

Tề Tiểu Chấn vừa mới bước tới, nghe vậy sững sốt nói: “Thủ trưởng, chuẩn bị đồ lặn để làm gì?”

Dùng tàu ngầm không phải là để tra xét mục tiêu sao?

Đồng thiếu gia háy mắt một cái không nói lời nào, mục đích anh dùng tàu ngầm là để nhanh chóng tiếp cận hải phận, dễ dàng lên lên thuyền, trước hết cần phải cứu Phục Linh ra.

Ở thời điểm cách mục tiêu năm trăm mét, tàu ngầm ngừng lại, mặc một bộ đồ dày cộm chuyên dùng để lặn xuống nước, Đồng thiếu gia lập tức lao ra ngoài, một đường bơi đi về hướng mục tiêu.

Vào lúc này, Mạnh tiểu thư lại gặp phải họa lớn.

Cô gái xinh đẹp, bộ ngực lộ ra ngoài, chân thon dài trắng nõn, tóc vàng mắt xanh, mang theo khí thế quý tộc, bấp bệ ở trước mắt Phục Linh đưa qua đưa lại, mà điều làm cho người ta hoảng sợ là trên tay cô ta đang cầm một con dao nhỏ.

“Cô chính là Roman Nghê”.

Mạnh tiểu thư không trả lời, dù sao cũng không phải là cô, không cần thiết trả lời.

Tóc nhất thời truyền đến cảm giác đau nhói, cô gái nắm lấy tóc của cô kéo ngược lên trên, hai tay cô đã bị trói chặt, không cách nào dùng lực, nhưng chân thì được, khẽ dùng sức ở vòng eo một cái, đứng lên, cảm giác đau nhói trên da đầu càng tăng thêm, cô cong đầu gối trực tiếp đập vào bụng của cô gái.

Cô gái ăn một cú đau, buông tay ra, tay cầm dao đột nhiên vung mạnh, quệt một đường ngang mặt Phục Linh.

Gò má chột lóe, dao kia xẹt một đường thẳng qua cổ Phục Linh, máu ngay lập tức ứa ra.

“Cô thật hèn hạ, tôi không nói lời nào cô cũng động thủ?”

“Cô là người Ai Lý Khắc Tư tâm tâm niệm niệm, tôi đương nhiên muốn mạng của cô”. Cô gái tàn nhẫn nói: “Các người vào đây”.

Lời vừa dứt, cánh cửa phòng bật mở, hai người đàn ông cao to lực lưỡng bước vào, thân hình giống như thú dữ, làm cho người lạnh cả người, hít thở cũng không thông.

“Dem cô ta vứt xuống biển làm mồi cho cá”.

Phục Linh cả kinh, cô ta cũng quá ác độc, vội vàng giải thích: “Tôi không phải Roman Nghê”.

Cô gái lại mắc diếc tai ngơ, nhìn hai gã đàn ông đứng bất động, lập tức rống lên: “Các người làm gì vậy? Còn không mau hành động”.

“Chỗ Ai Lý Khắc Tư tiên sinh...”.

“Tôi sẽ giải thích”. Cô ta lạnh giọng nói: “Hay là, ở trên thuyền này, cái cô gái bị bắt về thân phận còn cao hơn công chúa là tôi hả?”

Hai gã đàn ông lập tức cả kinh, ngay lập tức mỗi người một tay kéo Phục Linh lùi ra ngoài.

Đồng Trác Khiêm, mà không, hiện tại chính là cái tên Ai Lý Khắc Tư kia mau tới cứu tôi, cái công chúa chết bầm muốn lấy mạng tôi a.

Phục Linh bị áp giải ra cửa sau, bước đến hàng rào bảo vệ của thuyền.

Bị bắt lâu như vậy, đây là lần đầu tiên Phục Linh nhìn thấy cảnh biển bên ngoài, nhìn tới nhìn lui, không thấy điểm dừng, cho dù cô có cố bơi cũng sẽ bị cá mập ăn thịt.

Thân thể bị người ta nhấc lên, bay lên cao, bùm một cái, bọt nước văng khắp nơi.

Thân thể bị rơi vào trong nước liền trở nên nặng hơn, tay lại bị trói sau lưng, cô cố nín thở, hai chân không ngừng đạp đạp nhưng vẫn không lên, không khí càng lúc càng mỏng manh, đầu óc bắt đầu nặng trĩu.

Phục Linh bắt đầu run sợ, trong đầu lại hiện ra gương mặt anh tuấn treo ngược của Đồng Trác Khiêm.

Ông trời, ông chơi tôi sao, tôi mới hai mươi mấy tuổi, còn chưa kết hôn, ngay cả màng trinh cũng mới rách mấy ngày trước thôi.

Thân thể từ từ chìm xuống, bỗng nhiên, vòng eo căng thẳng, một bàn tay mạnh mẽ ôm chặt lấy eo của cô, trên môi truyền đến cảm giác ướt át, môi của anh trần trọc với môi cô, nhẹ thổi truyền không khí cho cô.

Ý thức dần dần khôi phục, gương mặt này, bờ môi này, gương mặt đẹp trai làm cho bao người thảm thương trộm nhớ xuất hiện trước mắt Phục Linh.

Vọt lên một cái, được người ôm nổi lên mặt nước, cảm giác ấm áp trên môi cũng biến mất, Phục Linh đánh nhẹ một cái vào người trước mặt, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

“Đồng Trác Khiêm, tôi chờ anh thật lâu”.

Giọng nói mềm mại, ôn nhu, làm cho tâm người ta mềm nhũn, đây là lần đầu tiên Đồng Trác Khiêm nghe Mạnh Phục Linh nói chuyện dịu dàng như thế.

Sự thay đổi này, thật tốt vô cùng.

27. Chương 27: Cô Chờ Hưởng Thụ Con Giận Dữ Của Hắc Đi

“Ai Lý Khắc Tư tiên sinh, vị Mạnh tiểu thư kia mất rồi”.

“Cái gì”. Ai lý Khắc Tư thét lên một tiếng kinh hãi, lập tức từ trên ghế sofa đứng bật dậy, dụi điều thuốc trên tay: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Là công chúa Phỉ Ly Á”.

Trong nháy mắt sắc mặt Ai Lý Khắc Tư liền trở nên khó coi, quát một tiếng kinh người: “Một lũ ngu xuẩn”. Dứt lời liền đi ra bên ngoài.

Vào gian phòng, đúng là không thấy một bóng người nào.

“Cô ta rốt cuộc đã làm cái quái gì chứ?”

Nổi giận bùng bùng bước ra khỏi gian phòng, vừa đúng lúc đụng phải Phỉ Ly Á, nhìn vị công chúa cao quý với dáng người quyến rũ, Ai Lý Khắc Tư chất vấn: “Cô mang cô ấy đi đâu rồi?”

“Ai Lý Khắc Tư, anh phải biết em là vị hôn thê của anh, em không cho phép trong lòng anh có người khác”. Phỉ Ly Á cao giọng nói, mỗi một nụ cười hay một cái nhăn mày đều tỏa ra khí chất quý tộc cao quý.

“Cô biết cô ấy là ai không?”

Phỉ Ly Á gạt đầu, tất nhiên là cô biết.

“Cô biết cái rắm”. Tức giận mắng một tiếng: “Cô ấy là người phụ nữ của Trung tướng Đồng Trác Khiêm, cô biết tôi dùng cô ta để trao đổi cái gì không? Con mẹ nó, rốt cuộc cô đã làm ra việc ngu xuẩn gì rồi”.

Phỉ Ly Á kêu lên một tiếng: “Cô ta không phải Roman Nghê?”

Thì ra cô cho rằng như thế. Ai Lý Khắc Tư hỏi: “Cô ta đâu?”

Trong lòng bắt đầu chột dạ, Phỉ Ly Á giơ cánh tay nhỏ bé lên chỉ chỉ: “Ném xuống biển rồi”.

Trong nháy mắt đó, Ai Lý Khắc Tư có một loại kích động muốn té xỉu, cho dù Đồng Trác Khiêm có thích cô gái kia hay không, trong bụng cô ta cũng đã có con của hắn, nghĩ đến đây, hắn thật muốn đánh cái cô gái tự cho là đứng trước mắt này một trận.

Nhưng mà, hắn không thể.

“Cô chờ hưởng thụ cơn giận dữ của Đồng Trác Khiêm đi”.

Dứt lời, nghiêng người bước qua Phỉ Ly Á: “Lập tức nhổ neo, rời khỏi biển Nhật Bản”.

Ngay vừa lúc lời của hắn vừa dứt, thân thuyền ầm một tiếng bắt đầu lắc lư, sắc mặt Ai Lý Khắc Tư biến đổi lớn, ngay lập tức xông ra ngoài.

Trên bầu trời, mấy chiếc máy bay chiến đấu lượn vòng vòng, mũi hướng xuống nổ súng không ngừng.

Đuôi thuyền đã bị phá hủy, khói bốc lên mù trời.

Phục Linh bị tiếng đạn pháo làm cho thức giấc.

Tỉnh dậy, thấy mình đang ở trên phi cơ, Đồng Trác Khiêm ngồi bên cạnh, phi công đang chăm chú lái, lượn một đường cũng không gây ra chút dao động nào.

Vẻ mặt Đồng Trác Khiêm lạnh lùng, mang theo tia sáng lạnh lẽo, vừa thấy Phục Linh tỉnh lại, lập tức ôm cô để lên đùi, sờ sờ cái trán của cô, hỏi: “Trong người còn có chỗ nào không thoải mái không?”

Gương mặt ngàn năm không đổi sắc của Mạnh tiểu thư rốt cuộc cũng đỏ bừng, ấp úng nói: “Không có....”.

Một bàn tay to lớn đưa xuống bụng cô xoa xoa, vẻ mặt Đồng thiếu gia trở nên dịu dàng: “Chuyện khi nào vậy?”

Phục Linh sửng sốt: “Gì?”

“Là hỏi em có thai lúc nào?”

Im lặng hồi trời, Mạnh tiểu thư nhất thời áy náy nói: “Không có, là gạt người thôi”.

Trong nháy mắt, không khí xung quanh bỗng trở nên đông lạnh, giọng nói lạnh buốt của Đồng thiếu gia vang lên.

“Không cần phủ nhận, anh không trách em, mặc dù việc này là ngoài ý muốn, nhưng đó là con của anh, anh sẽ chịu trách nhiệm”.

Lời nói này!

Mẹ nó, thật làm người ta ầm lòng.

Nhưng mà, thật sự là không có mà.

Lời đang chuẩn bị nói ra, lại nhìn thấy vẻ mặt lạnh lẽo của Đồng thiếu gia, nhất thời không dám nói câu nào.

“Đồng thiếu, thật không có”.

“Nói nhảm nhiều quá”. Chân mày cau lại, Đồng thiếu gia nghiêm túc xoay cả người cô lại, để cho cô đối mặt với đôi mắt thâm sâu như hồ không thấy đáy, khiến cho Phục Linh có chút thất thần.

“Chuyện này, cả quân doanh đều biết, bao gồm cả cha em, nhưng em không cần ngượng ngùng, anh đã nói, không trách em”.

Cái gì? Cha mình cũng biết? Lần này phiền phức lớn rồi.

Nhưng mà, người này rốt cuộc nghe có hiểu lời của mình không, không phải sợ anh trách, anh phải hỏi tôi có đồng ý hay không chứ?

Giờ bàn tay phải đã lâu năm quen cầm súng nhẹ nhàng lau trán cho cô, Đồng thiếu gia nhẹ giọng nói: “Nghe lời anh nghỉ ngơi thật tốt, đừng suy nghĩ nhiều”.

Là anh suy nghĩ nhiều thì có, Mạnh tiểu thư nghĩ ở trong lòng, đành im lặng, yên lặng ngủ.

Máy truyền tin chợt vang lên âm thanh sóng điện từ, sau đó truyền đến giọng nói trong trẻo của Tề Tiểu Chấn.

“Báo cáo thủ trưởng, đã tiêu diệt toàn bộ quân địch, phá hủy thuyền, nhưng có ba người nhảy xuống biển chạy thoát, tạm thời chưa tìm thấy bóng dáng”.

Gương mặt anh tuấn của Đồng thiếu gia lạnh lẽo: “Dùng ra-đa tìm kiếm, hai người kia nhất định là chủ mưu, bắt sống cho tôi”.

“Dạ”.

Tắt máy truyền tin, Đồng Trác Khiêm liền nhắm mắt dưỡng thần.

Phục Linh lắc lắc cánh tay của anh hỏi: “Đồng thiếu gia, giờ chúng ta đi đâu?”

Mở mắt lườm cô một cái, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng, ôm lấy Mạnh Phục Linh, bất ngờ hôn lên môi cô, trần trọc khát khao, mạnh mẽ cuồng nhiệt.

“Nếu như em dư thừa sinh lực như vậy, chúng ta cùng làm chuyện khác”.

Dứt lời, tăng thêm lực trên môi, bàn tay bất ngờ chụp lên bộ ngực mềm mại của cô, dùng sức vuốt ve, khiến cho Phục Linh thở gấp một hơi, động tác của Đồng thiếu gia càng thêm kịch liệt, Phục Linh vội vàng lấy tay ngăn cản: “Có người mà”.

Lời nói này? Không phải có ý rằng ở chỗ không có ai, anh muốn làm gì cũng được sao? Đồng thiếu gia tất nhiên cũng nghĩ ra ý này, ngọn lửa trong mắt càng bùng cháy dữ dội.

Cúi xuống hôn một lần nữa: “Hắn không dám nhìn”.

“Anh có thể dừng cầm thú như vậy được không?”. Gầm lên một tiếng, lập tức nhảy ra khỏi lồng ngực Đồng thiếu gia, đi đến một chỗ cách xa thật xa ngồi xuống.

“Được lắm”. Hừ lạnh một tiếng, khóe môi Đồng thiếu gia nâng lên một nụ cười quỷ dị: “Trở về xem anh trừng trị em thế nào!”

28. Chương 28: Mẹ Ơi, Trở Thành Quốc Bảo?

Ở trên bầu trời ấy vạn thước, nhìn mây trắng cứ liên tục bay qua, tâm hồn cũng nhẹ nhàng khoan khoái, kéo kéo tay Đồng thiếu gia, Phục Linh không kiềm được hỏi: “Anh mang Roman Nghê kia tới sao?”

Đồng thiếu gia liếc xéo cô một cái, nhưng thấy sắc mặt cô đỏ hồng, mắt mở to, bộ dáng rõ ràng là đang tức giận, tâm tình liền trở nên vui vẻ, nhéo mặt cô một cái nói: “Nhóc con, ghen à? Vì sao anh phải mang Roman Nghê theo?”

“Cô ấy không phải vị hôn thê của anh sao?”

“Cô ta tự xưng là vị hôn thê của anh, bổn thiếu gia đâu có nói mình là vị hôn phu của cô ta”.

Trên trán rơi xuống hai vạch đen, Phục Linh giơ ngón cái lên ngưỡng mộ Đồng Trác Khiêm nói: “Đồng thiếu gia, anh oách, anh thật oách”.

Đồng thiếu gia quay mặt về cười khẩy: “Cảm ơn quá khen”.

Đây chẳng phải câu nói của người quá đỗi chí không nhịn được mà phải tuôn ra sao?

Bay một hồi lâu, phi cơ chậm rãi đáp xuống, cảm giác chấn động đột ngột làm Phục Linh bỗng căng thẳng, một bàn tay chợt giữ lấy eo cô từ phía sau, ôm chặt cô vào lòng.

“Nhìn em sợ đến vỡ mặt, chuyện này làm em sợ lắm sao?”

“Không có”. Phục Linh lên tiếng phủ nhận.

“Được rồi, lập tức đáp xuống rồi, cũng không thể nghỉ ngơi”.

Âm thanh cánh quạt quay nghe ùng ùng, bên dưới có một tốp binh sĩ tiếp đón, xếp thành hai hàng, súng vác bên vai, vẻ mặt uy nghiêm như gặp phải đại địch.

Mà bất ngờ là, có một đôi nam nữ trung niên đang đứng giữa đám binh sĩ, cùng một ông lão ước chừng hơn sáu mươi tuổi thân mặc quân phục.

Phi cơ từ từ đáp xuống, khoang cửa mở ra, liền trông thấy Đồng Trác Khiêm ôm Phục Linh trong tay đi xuống.

Người phụ nữ trung niên vội chạy ra nghênh đón, vút Đồng Trác Khiêm qua một bên, bộ dáng cứ như hai người là chị em tốt nhẹ ôm lấy tay Phục Linh kéo đi.

Phục Linh cả kinh, mẹ ơi, cái này sao cứ như bị phục kích bất ngờ vậy.

“Dì gì ơi, hình như chúng ta không có quen biết?”

Quý phu nhân cười một tiếng, vừa nhìn y phục trên người bà là biết ngay bà là người thuộc giới thượng lưu, nghe cô nói xong lập tức trợn trừng mắt, không phải trợn Phục Linh mà là Đồng Trác Khiêm.

Nhận ra ám hiệu, Đồng thiếu gia lập tức giới thiệu: “Mẹ anh”.

“Còn đây là Mạnh Phục Linh”.

Quý phu nhân liền cười vui vẻ ra mặt: “Con gái của lão Mạnh đáng dấp thật chuẩn, nhìn vóc người này, nhất định có thể sinh cho ta một đàn cháu nội trắng trẻo mập mạp”.

Im lặng vô trán, Phục Linh nhất thời hít thở không thông, người ta nhiệt tình vui vẻ chạy đến đón thể này, hóa ra là vì cháu nội.

Người đàn ông trung niên kia chắc là cha của Đồng Trác Khiêm, vẻ mặt lạnh lùng nhưng lại mang theo vẻ hiền từ, nhìn dáng dấp của ông có thể đoán ra thời còn trẻ là một đại soái ca, ông nhẹ đỡ ông lão bên cạnh từ từ bước tới gần.

Đồng Trác Khiêm lập tức chạy tới cầm tay ông: “Ông nội”.

Đồng gia gia chỉ gạt đầu một cái, đi về phía Phục Linh nói: “Cháu gái, lặn lội một quãng đường xa, cháu cũng đã mệt mỏi rồi, mau trở về nhà nghỉ ngơi, chờ thêm mấy ngày nữa ba mẹ Trác Khiêm sẽ cùng trưởng ban Mạnh bàn bạc chuyện hôn sự của hai đứa”.

Trong lúc nhất thời, sao hỏa đưng phải trái đất, Ngọc đế cùng Vương mẫu đòi ly hôn, một câu nói cứ như đây là chuyện hiển nhiên kia làm cho Phục Linh vô cùng bối rối.

“Con không có....”, đang muốn giải thích, vòng eo bất ngờ bị Đồng Trác Khiêm siết chặt, anh thấp giọng rít ở bên tai cô.

“Nếu dám nói bậy, bốn thiếu gia không tha cho em”.

Haiz! Quên đi, cứ như vậy đi.

Cô trở về tự mình nói với cha là được.

Xe quân dụng đã dừng sát bên chân, bị mấy đôi mắt nhìn chăm chú như quốc bảo, Mạnh tiểu thư cả người khó chịu, vì thể hiện sự quan tâm đối với người mang thai, Đồng thiếu gia sốt sắng ôm Mạnh tiểu thư lên xe.

Bộ dáng này, là cứng chiu đến vô pháp vô thiên.

Thế nhưng, có ai có thể trả lời cho Mạnh tiểu thư, đây là tình hình gì? Làm thế nào chỉ sau một chuyến mạo hiểm từ biển Nhật Bản quay trở về, mà cô có cảm giác thế giới này cũng lật ngược luôn rồi?

29. Chương 29: Đồng Trác Khiêm, Anh Có Thích Em Không?

Xe chạy một mạch, đến khi xuống xe mới phát hiện, đây là nhà của Đồng Trác Khiêm.

Hỏi Đồng Trác Khiêm mới biết cha mẹ mình đang trên đường đến đây.

Nhưng mà, sự việc này sao cứ y như là sui gia gặp mặt?

Được Đồng Trác Khiêm vô cùng dịu dàng dìu vào phòng ngủ, Phục Linh nằm trên giường, trong lòng cảm thấy vô cùng buồn bực.

Từ lúc bắt đầu gặp nhau cho tới bây giờ, Đồng Trác Khiêm đều tuân lời ác độc, ngấm lại cũng không có gì tốt lành. Nhưng giờ vừa hay tin cô có thai, từ lão thái gia cho tới cháu nội đều đối xử với cô cực kỳ dịu dàng, làm cho cô không thể nào tiếp nhận nổi.

Kết hôn? Cô cũng đã hơn hai mươi tuổi, cũng nên kết hôn rồi.

Nhưng giờ sự việc như thế, có phải là điều cô muốn không?

“Đồng Trác Khiêm”. Cô thấp giọng gọi.

“Nói đi”.

“Anh muốn cưới tôi sao?”

Đồng thiếu gia xoay người, ánh mắt lóe sáng, hai cánh tay giữ bả vai cô, nhìn cái người phụ nữ mà từ lần đầu gặp gỡ đã khiến ình bó tay hết cách.

“Phục Linh, nói cho anh biết, em lo sợ điều gì?”

Lần đầu tiên, thật sự là lần đầu tiên, Đồng thiếu gia dịu dàng như thế, dùng giọng điệu nhã nhặn như thế nói chuyện với Phục Linh, Mạnh tiểu thư ôm đầu nhất thời có cảm giác sắp chết: “Đồng Trác Khiêm, anh đừng dịu dàng như thế, tôi không thể chịu nổi”.

“Không chịu nổi? Ừm”. Bỗng dưng, đôi mắt thâm sâu của Đồng thiếu gia chợt lóe: “Như lần đó thì e chịu nổi đúng không?”

Về mặt Phục Linh đỏ bừng: “Anh cảm thấy”.

Anh cúi người đôi môi dán lên đôi môi cô, trần trọc dây dưa, tràn ngập hơi thở thô bạo, hôn đến đôi môi cô sưng đỏ.

Bàn tay ở trên thân cô không ngừng di chuyển, bàn tay vuốt ve không quá dịu dàng khiến cho Phục Linh trầm mê, cô đột nhiên ôm lấy hông anh, ở bên tai anh nhẹ nhàng thở hổn hển: “Đồng Trác Khiêm, anh có thích em không?”

“...”. Anh im lặng dây dưa, làm như là không nghe thấy, hôn sâu hơn, quần áo trên người cô từng món từng món rơi xuống, trong đôi con người sáng rực phản chiếu hình ảnh của cô, cúi người, động tác phát ra càng thêm kịch liệt.

“Đừng”. Than nhẹ một tiếng, cô đẩy thân thể cường tráng của anh ra, tức giận quát lên: “Đồng Trác Khiêm, anh là tên lưu manh hạng nhất, không biết xấu hổ”.

“Nói rõ một chút, anh lưu manh như thế nào?”

“Nếu anh không thích tôi, sao còn làm loại chuyện này với tôi, đây chính là lưu manh”.

Trên đầu liền bị gõ một cái, không đau, nhưng lại vô tình kích thích tinh thần chiến đấu của tiểu Cường trong người Phục Linh, tức giận dùng dùng đứng lên, tức giận dùng dùng mặc quần áo vào, tức giận dùng dùng quay mặt lại mắng một câu.

“Anh đi chết đi, đi tìm Roman của anh mà chơi, đừng có đụng đến tôi”.

Dứt lời, liền hướng bên ngoài chạy đi.

Cũng không ngờ bị người nắm lấy cổ tay, mạnh mẽ kéo lại, liền bị ôm vào trong lồng ngực ấm áp.

“Thật ngốc, không thích em, có thể đối với em như vậy sao?”. Giọng nói tràn đầy từ tính vang lên bên tai, đôi môi bị chặn lại lần nữa, đầu lưỡi trơn tuột không ngừng quấy nhiễu, làm cho cô động tình.

Tình cảm nồng nàn, quần áo vương vãi khắp nơi, ái muội dây dưa, yêu kiều thở gấp.

Tất cả đều tự nhiên như vậy.

Nhưng!

Bàn tay đang vuốt ve trên bụng Phục Linh: “Ta nghe bọn họ nói, ba tháng đầu mang thai không nên làm việc này”.

Phục Linh im lặng vỗ trán: “Đồng thiếu gia, tôi thật sự không có mang thai”.

Ôm lấy thân thể cô, Đồng thiếu gia nói: “Anh biết em muốn, thật sự anh cũng rất muốn, nhưng vì đứa nhỏ, nhịn một chút”.

Làm sao anh có thể xuyên tạc ý của tôi như thế chứ?

“Đồng Trác Khiêm, anh hãy nghe cho kỹ, tôi không có mang thai, tôi chỉ tìm có lẽ gạt cái tên trên thuyền, nếu không đã bị hấn cường hiếp rồi”. Thêm dầu thêm mỡ, đem chuyện mình bị Ai Lý Khắc Tư cùng Phỉ Ly Á ức hiếp thế nào, tỷ như không cho ăn cơm, ném xuống biển, tất cả đều nhất nhất kể lại cho Đồng thiếu gia nghe.

Giờ phút này, Mạnh tiểu thư giống y như một oán phụ chốn khuê phòng, trách móc chồng của mình.

Bỗng dưng, thân hình cao lớn của Đồng thiếu gia đứng bật dậy, đi tới ngăn tủ bên cạnh lấy ra một cái hộp y tế, lấy ra thuốc nước khử trùng cùng băng gạc, Phục Linh bàng hoàng sửng sốt nhìn: “Anh bị thương”.

Đồng thiếu gia dùng ánh mắt xem thường như thấy một kẻ ngốc nhìn cô: “Vết thương trên cổ là em tự mình cắt”.

Lập tức sờ lên cổ mình, quả nhiên có một vết thương còn chưa kết vảy nằm vắt ngang trên cổ, mặc dù không thấy đau, nhưng khi bàn tay sờ đến, lại còn rất đau.

Thứ lỗi cho cô, xảy ra quá nhiều chuyện, cô thật đã quên.

30. Chương 30: Còn Nữa, Anh Có Tiền Không?

Lấy thuốc sát trùng cùng băng gạc từ trong hộp ra, đổ thuốc sát trùng vào miếng bông nhẹ nhàng bôi lên vết thương trên cổ cô, có cảm giác hơi đau nhói.

Gương mặt nam tính nghiêng nghiêng dưới ánh đèn, càng phát ra vẻ quyến rũ rạng ngời, vô cùng anh tuấn hấp dẫn, làm cho trái tim Phục Linh không khỏi chậm một nhịp.

Trời cao sao không công bằng, cho người đàn ông này một khuôn mặt như ngọc, gia thế thì cao có thể so với đỉnh Everest, thế mà hết lần này đến lần khác, lại cứ xui xẻo đụng phải cô.

“Đồng Trác Khiêm, nói thật nha, dáng dấp của anh thật đẹp trai”.

Người đàn ông kia cả lòng mày cũng không thềm động một cái: “Không đẹp trai thì lúc trước em sẽ leo lên xe cưỡng dâm bọn thiếu gia sao?”

Trong lúc nhất thời, Mạnh tiểu thư suýt nữa là phun ra một búng máu tươi, tức giận không nói ra lời, liền giơ chân đạp cho Đồng Trác Khiêm một cước, lại bị bàn tay đàn ông mạnh mẽ nắm lại, nắm lòng bàn chân cô không ngừng vẽ loạn.

Giật một cái, cả người như bị điện giật, Mạnh tiểu thư lập tức rút chân về, khoe miệng giựt giựt nói: “Anh có thể đứng đắn một chút được không?”

“Em có từng gặp qua thằng đàn ông nào đứng đắn ở trên giường chưa?”

Nói đến việc này, lấy kinh nghiệm làm má mì lâu năm của cô mà nói, quả thật đám đàn ông này, lên trên giường lập tức hóa thân thành mặt người dạ thú, ước chừng cả lục thân cũng không nhận.

Nhanh chóng thoa thuốc, đem hòm y tế cất vào, Đồng thiếu gia ôm lấy cô đặt ngồi lên đùi mình.

“Sáng mai, hai chúng ta đi đăng ký kết hôn trước”.

Hả!!!

Miệng của Mạnh tiểu thư lúc này mở to có thể nhét cả quả trứng gà: “Tôi chưa nói sao? Chuyện mang thai chỉ là biện pháp đối phó, lúc đó bắt đắ dĩ cái khó ló cái khôn mới nói láo, Đồng Trác Khiêm, nào anh bị tàn sao?”

Bất ngờ là, Đồng thiếu gia lần này không có cóc lên đầu cô, lại còn ôm cô chặt hơn.

“Em đã có chồng sao?”

Phục Linh sững sốt: “Không có”.

“Anh đã cưới vợ sao?”

“Không có, nhưng anh có một vị hôn thê như hoa như ngọc, không cần lo bị đói khát”.

“Em có thể đoan trang một chút khi nói chuyện được không?”

“Không thể, anh nói tôi cưỡng dâm anh, vậy tại sao lúc tôi cưỡng dâm anh, sao anh không thể vô cùng đoan trang mà cự tuyệt tôi?”

Đồng thiếu gia im lặng, anh thừa nhận, cô gái này không thể nào suy nghĩ giống như người bình thường.

“Còn nữa, Đồng thiếu gia anh có tiền không?”

Đồng thiếu gia không nói lời nào, buông cô xuống, dắt tay của cô đi ra cửa, vừa đúng lúc gặp Đồng phu nhân đang bưng canh đi lên.

“Phục Linh, trông vẻ mặt con có hơi tái, nhanh uống canh gà ác này đi”.

Gà ác, cô ghét nhất là gà!

Đồng thiếu gia ôm lấy hông cô, nhận lấy canh gà trên tay Đồng phu nhân uống một hớp, sau đó đưa cho Phục Linh: “Mẹ nấu canh bồi bổ cho em, mau uống đi, uống xong chúng ta đi”.

Thôi đi, cũng không nên phụ lòng, đây là tấm lòng của cửa người ta, uống vậy.

Nhận lấy canh gà từ tay Đồng Trác Khiêm, Mạnh tiểu thư trong bộ dáng bi thảm giống như là bộ dáng một trinh nữ bị lột sạch đồ đứng trước một bọn tội phạm cường hiếp, cắn răn nín thở, làm một cái ực nuốt xuống.

Đồng phu nhân liền vui vẻ ra mặt: “Uống ngon không? Buổi tối ta lại nấu cho con uống, thôi vợ chồng son hai đứa muốn đi đâu thì mau đi đi”.

Cười hiếp mắt đáp lại, trong lòng Phục Linh đang suy nghĩ, buổi tối, mình nên trở về chỗ của trưởng ban Mạnh mà ngủ thôi.

Bị dắt lên chiếc xe quân dụng Hummer, Phục Linh mới hỏi: “Đi chỗ nào?”

“Hôm nay bỗng thiếu gia vui vẻ, dẫn em đi dạo phố mua sắm”.

“Anh không đi làm?”

“Cấp trên cũng vui vẻ, cho anh nghỉ”.

Được rồi, cô không nói, có nói gì, hẳn cũng có cách phản bác.

Xe chạy nhanh một đường đến trung tâm thương mại sầm uất nhất thủ đô – cao ốc Long Thành.

Treo biển số xe quân dụng, dọc đường đánh đầu thắng đỏ không gì cản nổi, tùy tiện dừng xe, không biết lấy đâu ra một cái mắt kính đen, trong nháy mắt Đồng thiếu gia từ quân binh biến thành đạo tặc, dáng vẻ kia cực kỳ giống xã hội đen.

Nhưng mà, điều kiện trước tiên là phải đem bộ quân phục chói mắt trên thân người này thay ra.

Bàn tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, nhấn nút thang máy đi lên tầng cao nhất.

Trong lòng Phục Linh có chút nghi ngại không thông, cũng là quân nhân, tại sao sự khác biệt lại lớn như vậy? Cha cô dù gì cũng là trưởng một bộ phận, tiền lương mỗi tháng coi như cũng cao, nhưng quần áo cô mặc cũng chỉ là hàng chợ, cũng chưa từng mua cho cô đồ gì cao cấp, còn nói là rèn luyện bản năng sống cơ cực từ nhỏ gì đó, thật vất vả mới tìm được cái nghề má mì để làm kiếm chút tiền lẻ, thỉnh thoảng cùng chị em đi tới trung tâm thương mại Long Thành cần quét một trận, nhưng đó cũng chỉ là tầng thứ hai thôi.

Phải biết rằng, trung tâm thương mại Long Thành có tổng cộng bảy mươi tầng, trong đó năm mươi tầng là cửa hàng tổng hợp, còn hai mươi tầng trên cao là khu riêng phục vụ khách VIP, người lạ chó có bước vào.

Nếu có đi dạo, cũng không được lên khu riêng này, chỉ có thể tha hồ tung hoành mua sắm ở năm mươi tầng còn lại mà thôi.

Như vậy, Đồng thiếu gia, anh có rất nhiều tiền sao?

Cũng không thể trách Mạnh tiểu thư nghĩ như thế, bởi Đồng thiếu gia đã từng có lịch sử ngủ một đêm trả có hai trăm đồng, người có tiền đến mua sắm ở khu này, mua một cái mũ hai trăm đồng còn thấy mất mặt nữa là.

31. Chương 31: Oan Gia Ngõ Hẹp

Thang máy chạy một đường lên tầng cao nhất, đập vào mắt là một khung cảnh đầy màu sắc xanh đỏ tím vàng, các cửa hàng đều rực rỡ muôn màu, trang hoàng lộng lẫy, khí thế sang trọng, đủ các nhãn hiệu cao cấp.

Thế nhưng vừa bước đến cửa, cả hai người đều thất thần.

Một là vì cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy qua nơi mua sắm nào xa hoa như thế.

Một là vì cho tới bây giờ cũng chưa từng dẫn phụ nữ đi mua sắm, không biết phải bắt đầu từ đâu.

Thế là, Đồng thiếu gia vô cùng có khí phách kéo Phục Linh vào một cửa hàng bán trang phục nữ.

Nhân viên bán hàng nhiệt tình tiến lên phục vụ: “Tiên sinh, mời ngồi bên này”.

Đồng thiếu gia bước theo chân của nhân viên bán hàng, ngồi lên ghế sofa, mà Phục Linh vừa vặn vô tình liếc ngang nhìn thấy giá của chiếc váy màu vàng, đôi mắt tròn ngơ.

Má ơi, chín mươi bảy vạn! Vàng lá cũng chưa có đắt như vậy? Vội vàng chạy tới bên cạnh Đồng thiếu gia: “Đồng Trác Khiêm, đi thôi, tôi không thích”.

Nhìn bộ dạng kinh hãi của cô, Đồng thiếu gia nhất thời hiểu ra, đưa ánh mắt xem xét kỹ chung quanh: “Cô mang cái váy màu tím cho cô ấy thử”.

Theo tay của anh chỉ nhìn thấy đó là style mới được tung ra thị trường, Phục Linh giật mình, đây là nhãn hiệu rất đắt rất đắt tiền, kéo kéo Đồng thiếu gia, còn chưa kịp mở miệng đã bị ánh mắt lạnh lẽo của anh hù dọa, xong bị cô nhân viên bán hàng cười títt mắt mời cô vào phòng thay quần áo.

Sau một lúc lâu, rốt cuộc Phục Linh cũng mặc chiếc váy bước ra.

Chiếc váy lệch vai mang một màu tím quý phái mà huyền bí, phần eo kết một cái nơ hình con bướm đơn giản giúp tăng thêm phần tươi trẻ, chiếc váy này, Phục Linh mặc trên người càng tăng thêm vẻ trẻ trung trong sáng.

Vừa nhìn thấy bộ dáng kia, Đồng thiếu gia liền muốn phạm tội, trợn đôi mắt thâm sâu nói: “Lấy cái này”.

“Tôi không muốn, trông chẳng ra cái gì cả”.

Nhân viên bán hàng sửng sốt, có chút không biết phải làm sao.

“Không cần để ý cô ấy, lấy cái này”.

Được lắm, anh có tiền, vậy thì mua đi, vừa rồi trong lúc thử váy cô đã lên xem giá của nó, chỉ có vài miếng vải rách mà đòi hơn tám mươi vạn, cái giá này thật khiến người ta đau lòng mà.

Từ trong phòng thay quần áo bước ra ngoài, thấy Đồng thiếu gia đã trả tiền xong rồi, hết sức kiêu ngạo ngồi trên sofa xem tạp chí.

Trong nháy mắt, Phục Linh có chút buồn bực.

Thì ra cái người này có nhiều tiền như vậy, lại trong nháy mắt, cái nhìn kia liền thay đổi.

Ra khỏi cửa hàng này, hai người đi dạo lung tung xung quanh, không biết mua cái gì, bất chợt đi ngang qua một cửa hàng bán đồ lót, Đồng thiếu gia đột nhiên dừng lại: “Em không mua đồ lót sao?”

Gương mặt Phục Linh đỏ bừng, lắc đầu: “Tôi có rồi”.

“Hừ, mấy cái áo lót của em, có cho cũng không ai thèm, xấu xí không ra gì, sẵn tiện thay đổi phong cách cho em”. Đồng thiếu gia rất ư khinh thường hừ lạnh một tiếng, mạnh mẽ lôi kéo Phục Linh đi vào cửa hàng đồ lót.

Đi vào bên trong, Mạnh tiểu thư mới thật sự mở mang kiến thức, thì ra cái thứ mặc phía trong thể mà cũng có ẩn chứa nghệ thuật, nào là Tình yêu thâm lén, rồi Liếc mắt đưa tình...Ồi chao, thật quá nhiều, đếm cũng đếm không hết.

Mạnh tiểu thư ở bên này nhìn ngắm hăng say, Đồng thiếu gia ở bên kia thì vô cùng rảnh rỗi chỉ tới chỉ lui mười mấy bộ: “Gói tất cả lại cho tôi, giao tới biệt thự Tân Hà”.

Thất lạng bị ai đó ngắt một cái, Đồng thiếu gia nhăn nhó xoay người: “Em muốn ăn đòn à?”

“Không dám đâu, anh mua nhiều như vậy, cho ai mặc hở?”

“Bốn thiếu gia mua mười mấy bộ cho em, mỗi ngày thay đổi mười bộ cho bốn thiếu gia ngắm”.

Đúng là một tên háo sắc, vội vàng đứng cách Đồng Trác Khiêm xa một chút, tại sao cô lại không nhìn ra bộ mặt háo sắc này của hắn chứ.

Người kia hào phóng trả tiền, xong liền ôm lấy Phục Linh đi ra khỏi cửa hàng, lại phát hiện cô gái trong ngực đang dùng ánh mắt kinh dị nhìn mình.

“Đồng thiếu gia! Thì ra anh có nhiều tiền như vậy!”.

“Ừm”.

“Ái chà, Phục Linh là cô à”.

Sau lưng chợt vang lên giọng nói lạnh lạnh của phụ nữ, làm cho cả người Phục Linh run lên, xoay người quay đầu lại, nhìn thấy một người mặc sườn xám bằng tơ tằm, mặt trang điểm đậm, mỹ nữ chuyên phá của đang nhìn cô cười châm biếm.

Chắc, thật là oan gia ngõ hẹp!

Minh Xuân, một tiểu thư nhà quan vung tiền hạng nhất ở quán bar, cha là bí thư thị ủy, mẹ là chủ tịch hội phụ nữ, hết lần này đến lần khác đều thấy Phục Linh không.

Bởi vì, người đàn ông đứng bên cạnh cô ta, cao lớn anh tuấn, vô cùng đẹp trai nhưng lại cổ tình thua kém Đồng thiếu gia cái vẻ ngạo mạn cùng phong cách lạnh lùng khiến cho phụ nữ nhìn thấy liền bị mê hoặc, trước kia như thế nào không biết Phục Linh có một bạn trai như thế chứ.

Gã đàn ông kia vừa nhìn thấy dáng vẻ trong sáng ngây thơ của Phục Linh, cùng với bộ dạng quyến rũ thành thực ở quán bar lúc trước đã biến mất không còn chút dấu vết, trong lòng nhất thời có chút xao động, cười một tiếng, liền bỏ tay của Minh Xuân ra, từng bước lại gần: “Phục Linh, đã lâu không gặp em”.

Sắc mặt Minh Xuân trắng bệch, lại đột nhiên cười nói: “Hôm trước gặp Lý tiên sinh đến quán bar muốn tìm một em gái hầu hạ, rốt cuộc cô không có ở đó, thế nhưng Lý tiên sinh cứ nhiều lần hỏi thăm cô, cô cũng biết, mỗi lần Lý tiên sinh đến quán bar đều nói tìm gái, thật ra thì cũng chỉ muốn tìm cô thôi”.

Nói như vậy, không khác là nói Phục Linh cũng giống như gái gọi sao?

Đồng thiếu gia nhú mày, lấy mắt kính xuống, liền lộ ra một khuôn mặt đẹp trai tuấn tú khiến cho người người mê mẩn, khiến cho Minh Xuân tâm tình xao xuyến, lòng càng thêm oán ghét Phục Linh.

Cuối cùng thì cô ta có cái gì tốt hơn mình chứ, nghĩ đến như thế, ánh mắt nhìn về Phục Linh càng thêm hiểm ác.

32. Chương 32: Sao Không Để Séc Lại?

“Vị tiểu thư này, chúng ta có quen sao?”. Phục Linh bước lên, đột nhiên mở miệng hỏi.

Minh Xuân không khỏi có chút lúng túng: “Phục Linh, mới có mấy ngày không gặp, cô lại không nhận ra tôi rồi sao? Cô không nhớ tôi cũng không sao, nhưng làm sao có thể không nhớ Lý tiên sinh đây? Người từ lâu vẫn nhưng nhớ cô đấy!”.

Bên này, bàn tay nhỏ bé bị Đồng thiếu gia siết chặt, có chút đau.

Minh Xuân vẫn còn bô bô ba ba nói, kiên nhẫn trong đáy mắt Đồng thiếu gia đã mất hết, vứt Phục Linh sang một bên, nhìn đôi tiện nam tiện nữ trước mặt: “Cút ngay”.

Mẹ nó, người đàn ông này quá ngạo mạn rồi!

Sắc mặt của Minh Xuân cùng gã đàn ông liền trở nên khó coi, thấy bạn gái mình bị khi dễ, gã đàn ông có bộ dáng ẻo lả có thể ví như trời gà không chặt cũng thể hiện bản lĩnh vén tay áo bước lên, điệu bộ hùng dũng oai vệ khí thế bừng bừng xông tới.

“Anh bạn, chúng tôi là người mà anh có thể đụng vào sao? Muốn núp sau lưng đàn bà thì núp đi, đừng ra ngoài gây chuyện”.

Dứt lời, liền tung tới một cú đấm, hấn cũng đã sớm không vừa mắt tên đàn ông này, cứ ra vẻ như một quốc vương, người nào cũng phải cúi đầu thần phục.

“Tự cầu phúc ỳnh đi, a di đà Phật!”. Phục Linh đứng một bên nói rù rì, không biết là đang cầu nguyện cho ai.

“A....”

Đôi mắt Mạnh tiểu thư giật giật!

“Bỏn thiếu gia từ trước đến giờ cũng chưa từng gặp qua người ngông cuồng như mày, dáng vẻ ẻo lả ngờ nghệch cũng không nói, như thế nào cả lúc đánh nhau cũng ngờ nghệch ẻo lả thế chứ?”

Chỉ thấy Đồng thiếu gia chậm rãi nói ra những lời này, còn vẻ mặt của người vừa tung quả đấm đã hoàn toàn méo mó vì đau đớn, đôi tay thì bị vụn ngược ra sau như gà bị chéo cánh.

“Tiên sinh, ta sai lầm rồi, bỏ qua có được không”.

Bốp! Một cú đấm rơi xuống, hai chiếc răng lặn vào máu văng ra ngoài: “Mới vừa rồi sao mày không chịu nhìn thấy rằng tao không có chút phản kháng nào mà bỏ qua cho tao chứ? Đi chết đi”.

Minh Xuân sững sờ trợn trừng đôi mắt.

“Mạnh Phục Linh, còn chờ cái gì, đi thôi”.

“Hả? Ở ờ”.

Cười híp mắt vẫy tay chào tạm biệt đôi tiện nam nữ, liền cầm đầu chạy theo sau đít Đồng thiếu gia.

“Đồng thiếu gia, tôi càng ngày càng bái phục anh, đáng dập dẹp trai, lại có quyền thế, thế nhưng...”

“Thế nhưng cái gì?”. Đưa tay ôm siết ngang vòng eo cô, dùng sức bóp một cái, làm cho Mạnh tiểu thư khẽ rên rỉ một tiếng, một tiếng rên kia lại khiến cho Đồng thiếu gia cháy bừng ngọn lửa, toàn thân sôi trào.

“Bảo bối, chúng ta lên xe thôi”.

Nhìn ánh mắt như có lửa kia cùng bộ dạng bỉ ổi này, chính xác chính là muốn chuyện đó rồi, Phục Linh cự tuyệt: “Không đi, tôi đói bụng”.

“Hừm”. Nhíu mày, một tay đỡ lấy eo liền bế cô lên xe: “Anh đây cũng đói bụng, anh mà không no, em vĩnh viễn cũng không thể ăn no”.

Bị người này bế một mạch vào trong xe, đóng cửa xe lại trong buồng xe có chút tối tăm, Đồng thiếu gia thần trí bắt đầu mê muội: “Đồng Trác Khiêm, anh có thể đừng cầm thú như vậy được không?”

“Ừm! Không thể”. Trán Đồng thiếu gia đã toát ra mồ hôi lấm tấm, chồm tới đè lên người cô: “Con mẹ nó, em chính là một tiểu yêu tinh”.

Vài giờ sau đó, Đồng Trác Khiêm nằm trên ghế xe ôm lấy Phục Linh, đốt một điếu thuốc lá, chậm rãi nhả khói, khẽ néo mặt cô gái trong ngực một cái, Phục Linh tức thì phát ra tiếng kêu nheo nhéo như tiếng mèo kêu, thập phần hoang dã.

Một cuộc mây mưa, đến tận chiều tối.

Không thể không khen Đồng thiếu gia thật vô cùng lợi hại!

Từ từ mở mắt, nhìn ngoài cửa sổ đã là hoàng hôn, gương mặt Phục Linh cơ hồ co rút, một mỗi đưa tay mò mẫm khắp người mình chỗ nào cũng đau nhức, liền nện một đấm vào ngực Đồng Trác Khiêm: “Anh không sợ mệt mỗi quá độ mà chết sao?”

“Không có cửa, em đừng xem thường khả năng của lính đặc chủng. Đây là bảo đảm cho hạnh phúc nửa đời sau của em đó!”

Im lặng, nhanh chóng chuyển sang đề tài khác: “Đồng thiếu gia, tôi đói bụng!”

“Đi thôi, trở về ăn cơm”.

“Những thứ tôi vừa mới mua họ sẽ mang đến nhà sao?”

Đồng thiếu gia khẽ ừ một tiếng, lại phát hiện cô gái bên cạnh đang mang một bộ mặt hung ác nhìn mình, khiến cho trong lòng anh có chút sợ hãi: “Mạnh Phục Linh, không cần dùng ánh mắt đó nhìn anh, có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi”.

Ra vẻ bề trên cao ngạo, Phục Linh cười khan nói: “Đồng thiếu gia, anh thật có tiền đó”.

Đồng thiếu gia không nói lời nào.

Phục Linh nắm lấy cánh tay hắn, thuận nước đẩy thuyền hỏi tiếp: “Anh có thể nói cho tôi biết, đường đường là quân khu trưởng của nước Trung Hoa, là sỹ quan cao cấp, tại sao ngủ với bản thiếu thư một đêm trả có hai trăm đồng? Trong khi đó anh lại còn có nhiều tiền như thế?”

Gương mặt anh tuần của Đồng thiếu gia tối sầm: “Lúc đó tiền mặt mang theo trên người chỉ có bấy nhiêu”.

“Vậy sao không để séc lại?”

“Không mang theo”.

“.....”

Nhìn dáng vẻ không nói gì của Phục Linh, Đồng thiếu gia nhất thời rít lên: “Tự nhiên sao lại nói nhảm như vậy? Nếu sớm biết thế này, bản thiếu gia một đồng cũng không cho, trực tiếp đánh cho ngất đi, ai cũng không biết là ai”.

Phục Linh vẫn im lặng.

Đồng Trác Khiêm, anh có biết xấu hổ hay không? Thật tiếc cho anh có một cái tên văn nhã như vậy!

Ngồi trên ghế cạnh tài xế, nhìn phong cảnh bên đường không ngừng thụt lùi lại, Phục Linh chợt nhớ đến cha mẹ mình, xảy ra chuyện lớn như vậy cô còn chưa báo cho họ biết một tiếng, tuy nói rằng họ cũng đã biết nhưng dù sao cô cũng phải trở về báo bình an chứ.

“Đồng thiếu gia, đưa tôi về nhà đi, tôi cũng phải đi gặp cha tôi một chút”.

Người ngồi bên trái nói: “Khỏi cần đi về, trưởng ban Mạnh giờ chắc là đang ở Đồng gia cùng cha mẹ anh bàn về hôn sự của chúng ta rồi”.

Phục Linh kinh hãi nói: “Đồng thiếu gia, anh có phải đang nói giỡn không đấy”. Mặc dù trong lòng cô có chút vui mừng nhảy nhót, nhưng vẫn không quên người đàn ông này đã có một vị hôn thê như hoa như ngọc.

Dường như nhận ra cô đang lo lắng điều gì, Đồng Trác Khiêm khẽ xoa xoa đầu cô hỏi: “Lo lắng cái gì? Anh cưới em rồi, dù thế nào cũng sẽ không ra ngoài làm loạn”.

“Vậy anh cũng có thể mang về nhà làm, lại có thể tiết kiệm được giường phí”.

Về mặt lập tức đen xuống: “Mạnh Phục Linh, em có thể đem những ý tưởng bã đậu giết chết dưới lòng bàn chân hay không, có phải lúc mẹ em sinh em ra bị kẹt vào cửa hay không?”

33. Chương 33: La Lão Gia Đến Thăm

“Anh có thể bớt ăn nói độc địa như thế hay không?”. Phục Linh phản kháng nói.

Đồng thiếu gia hừ lạnh: “Anh là nói lời thật”.

Đối mặt với cái người lòng dạ độc địa này, Phục Linh thật sự bó tay, từ cái lần đầu tiên gặp được anh cho đến giờ, y như rằng chẳng có việc gì tốt, thật sự là nghiệp chướng, là họa thì không thể tránh khỏi.

Chỉ là trong chốc lát, xe đã dừng lại trước cửa Đồng gia, lão quản gia nở nụ cười bước lên nói: “Thiếu gia đã trở về”.

“Ừ”.

Trả lời một tiếng, liền kéo Phục Linh đi vào nhà.

Đồng gia là ngôi nhà hoàn toàn theo kiến trúc Trung Quốc cổ xưa, vào thời nhà Thanh nơi này là một vương phủ, sau đến thời kỳ dân quốc được xây dựng lại theo kiểu biệt thự, nơi này người có tiền cũng không thể vào ở, cần phải có quyền thế thật lớn mới có thể ở đây.

Đồng gia mấy đời đều gia nhập vào quân đội, phấn đấu hy sinh vì quốc gia, mới có được sự huy hoàng ngày hôm nay.

Còn chưa đi đến đại sảnh, đã nghe thấy tiếng khóc sùt sùi, Đồng Trác Khiêm nhướn mày lắng nghe âm thanh bên trong không ngừng vang ra.

“Lão Đồng, nói thật lòng hai chúng ta cũng coi như chiến hữu nhiều năm cùng nhau vào sinh ra tử, bây giờ xảy ra chuyện như vậy, ông cũng phải cho tôi một cái công đạo chứ”.

Âm thanh kia, tuy già nua nhưng lại có lực hùng hậu.

Là ông nội của Roman Nghê, La lão gia đến nhà viếng thăm.

Chuyện mà hai người này nhắc tới, không phải chuyện hôn ước của hai nhà Đồng La thì còn là chuyện gì, lần này đến tận cửa, chắc chắn đã nghe được chuyện kia.

“La tư lệnh, chuyện của bọn nhỏ tôi đây cũng không có khả năng quản nhiều như vậy? Ông cũng biết, Trác Khiêm đứa nhỏ kia trước giờ nói một là một, cũng không phải bởi vì một vài câu nói của tôi mà thay đổi”.

Đồng lão gia vừa dứt lời, Roman Nghê ngồi đối diện khóc càng lớn tiếng hơn, trong lòng nhất thời không khỏi có chút bực bội.

Con cái nhà ai tới nhà người khác lại ngồi khóc như vậy, cứ như khóc tang thảm thiết lắm, Đồng phu nhân là người có tư tưởng tương đối cổ hủ, hai bên lỗ tai không ngừng vang lên tiếng khóc của Roman Nghê, trong lòng có chút không chịu được, lập tức nói ra: “La tiểu thư, đừng khóc nữa, khóc thì được cái gì? Đàn ông trên đời nhiều như vậy, cần gì cứ phải nhất định là Trác Khiêm nhà tôi chứ?”

Lời này, chính là chê bai thẳng thừng nha!

Sắc mặt La tư lệnh trầm xuống: “Đồng phu nhân, Nghê nhi đứa nhỏ này từ nhỏ đã không sống với cha mẹ, chỉ đi theo ông nội là ta, ta không thể để nó bị người khác ức hiếp, hai nhà vốn đã hứa sẽ cho hai đứa nhỏ kết hôn, khi đó thằng nhóc Trác Khiêm cũng không có phản đối, bây giờ rốt cuộc là sao?”

Đồng phu nhân thở hắt ra một cái, không nói chuyện, đôi mắt nhìn ra cửa lại thấy con trai mình đang đi vào cùng với cô gái mà trong lòng bà đã nhận định là con dâu, lập tức vui vẻ ra mặt bước lên, cầm lấy một tay của Phục Linh nói: “Mạnh nha đầu, con xem con kìa, thân thể vừa khỏe lại liền đi ra bên ngoài dạo, nếu lỡ làm bị thương cháu nội bảo bối của ta thì phải làm sao bây giờ?”. Dứt lời, mắt còn liếc một cái về Roman Nghê.

Lời này vừa nói ra, cả sảnh đường đều hoảng sợ, sắc mặt của La tư lệnh đã hoàn toàn trầm xuống, mà Roman Nghê nhìn thấy người trong lòng, liền lập tức ngừng khóc lóc, bật người dậy nói: “Trác Khiêm, anh đã về. Vừa rồi ông nội cùng hai bác đang bàn bạc về hôn sự của hai chúng ta, anh về thật đúng lúc”.

Lời này của cô, chấn kinh so với câu nói của Đồng phu nhân còn mạnh hơn.

Phục Linh nuốt chút nữa bật cười.

Người ta đã nói rõ là muốn hủy hôn, các người cố chấp bức hôn, vừa đúng chính chủ tới, cô liền đổi trắng thay đen, nói người ta ở đây bàn bạc chuyện hôn sự của hai người, sao lại ngu ngốc như vậy chứ?

“La tiểu thư, ba mẹ ta đã nói rất rõ ràng, cuối tháng này ta và Phục Linh sẽ tổ chức đám cưới, nếu có thời gian, nhớ nể mặt đến tham dự”. Nói xong, lại hướng đến lão tư lệnh: “La lão tư lệnh, vị hôn thê của cháu mới có thai, vừa đi ra ngoài về trong người có chút khó chịu, cháu mang cô ấy lên phòng nghỉ trước”.

Chuyện tới nước này, người ta cả con cũng có rồi, còn tranh hơn thua cái gì nữa, uống một ngụm trà cuối cùng, nắm lấy Roman Nghê nói cáo từ, xoay người rời đi.

Từ lúc đi lên cho đến lúc vào trong phòng, Phục Linh cứ cười khúc khích, cho đến khi Đồng Trác Khiêm vỗ vỗ vào đầu cô mới tỉnh lại.

“Cười khúc khích chuyện gì?”

“Roman Nghê kia thật là tức cười, suy nghĩ thật không giống người thường nha, thật làm cho người ta kính nể! Bội phục!”

“Suy nghĩ của em còn khiến cho người ta kính nể hơn một chút nữa”.

Mạnh Phục Linh: “.....”

Tiếng gõ cửa cốc cốc vang lên, Đồng phu nhân cười híp mắt bưng một chén canh đi vào, đặt lên bàn nói: “Mau uống đi, rất tốt cho cơ thể”.

Phục Linh mở miệng gật đầu: “Dạ, dạ”

Buồng chén canh xuống, vẫn không thấy Đồng phu nhân đi ra ngoài, bà còn vượt lên trước mặt Đồng Trác Khiêm ngồi xuống cạnh Phục Linh nắm lấy tay nói: “Chuyện vừa rồi, con chớ có bận tâm, ta tuyệt đối không thích La tiểu thư kia, ta chỉ thích con”.

Tôi nghĩ là thích đứa cháu nội ảo ở trong bụng tôi thì có.

Đồng phu nhân cười tí mắt nhìn Phục Linh, gương mặt nhỏ nhắn trong sáng làm bà thật thích, đẹp hơn nhiều so với cái đứa phẫn son đầy cộm kia, cả người toát ra mùi hương của phụ nữ, liền nắm lấy tay cô nói: “Từ hôm nay, con cứ lo nghĩ ngơi thật tốt, về hôn sự của hai đứa, ba mẹ con đã đồng ý, những chuyện còn lại cứ để cho chúng ta xử lý, con không cần bận tâm gì cả”.

“Cái gì?”. Phục Linh sửng sốt: “Ba mẹ con đã đến rồi sao?”

“Đã ở đây cho tới lúc La lão gia đến thì đi, nếu không có thể sẽ gây hiểu lầm”.

“Được rồi, ta không quấy rầy vợ chồng son các con, nhớ uống hết canh”.

“Vâng ạ”

Sau khi nhìn thấy bóng dáng Đồng phu nhân từ từ rời đi, Phục Linh nhìn Đồng Trác Khiêm, lần đầu tiên đường đường chính chính mà hỏi anh: “Đồng Trác Khiêm, anh thật muốn cưới tôi sao?”

Đồng thiếu gia cười một tiếng, ôm lấy eo cô nói: “Ừ”

“Nhưng tôi không có mang thai”.

“Anh biết, em không cần nhắc đi nhắc lại”

Phục Linh kinh ngạc miệng mở to, ngón tay chỉ thẳng vào ngực anh: “Đúng là anh giả vờ, tôi sớm đã đoán ra, buổi tối hôm kia còn nói tôi mang thai không thể động, hôm nay liền mang tôi ra ăn sạch, anh thật muốn ăn đòn”.

Vừa nói, liền đâm một cái vào người anh, Đồng thiếu gia cũng thuận thế, ôm lấy cô ngã trên giường, để cô nằm phía dưới mình nói: “Em nói thử xem, nếu để mẹ anh biết trong bụng em cái gì cũng không có, thì sẽ như thế nào?”

Trong nháy mắt, trong đầu Phục Linh hiện lên một số hình ảnh.

Đồng phu nhân chống nạnh, cầm lấy thau nước hắt lên người cô hét lên: “Cô là cái đứa xui xẻo, cả ngày xem phim cũng thấy nhiều cảnh cung đấu đi, vì muốn gả vào Đồng gia chúng ta, cả việc giả vờ mang thai cũng dám làm, uống công cho bà đây còn cả ngày cung phụng cô như tổ tiên, kết quả thì sao? Cả tấm chân tình của bà, bị cô nhẫn tâm lừa gạt, lương tâm của cô ở đâu, đồ độc phụ, độc phụ!”

Nghĩ đến như thế, toàn thân không khỏi run lên, bật dậy kéo tay Đồng thiếu gia nói: “Bằng không hai chúng ta đi xuống trực tiếp nói rõ ràng mọi chuyện với mẹ anh, sẽ không có đám cưới, sau này hai chúng ta ai đi đường nấy”.

Sau khi nói xong, mới phát giác hô hấp của mình như nghẽn lại, trong lòng lại tự nhiên không nhin được nhối đau.

Mơ hồ nhìn về gương mặt tuần tú trước mắt, chỉ thấy cái miệng của Đồng thiếu gia khẽ động.

“Được thôi”

Phục Linh yên lặng, anh nói chuyện không thể giả vờ uyển chuyển một chút sao, sao cứ thẳng thừng đồng ý như vậy? Còn chưa kịp phản ứng, lại thấy trọng lượng cơ thể chợt nặng nề, những nụ hôn cứ như mưa mà

ùn ùn kéo đến, hơi thở mạnh mẽ của người đàn ông truyền đến bên tai cô: “Vây giờ anh sẽ bắt đầu giúp em thật sự mang thai con anh, có được không?”

Tất cả phản kháng từ từ chìm khuất vào trong nỗi khao khát đối phương, tiếng thở gấp cùng rên rỉ không ngừng vang lên, khiến cho ánh trăng trên bầu trời cũng không khỏi có chút ngưng ngừng.

34. Chương 34: Thủ Trưởng, Đoan Trang Một Tí

Hôm sau, khi mặt trời đã lên cao, Phục Linh mới bị đánh thức, Đồng Trác Khiêm sớm đã không còn bên cạnh, thay một bộ trang phục tử tế đi xuống lầu, phát hiện Đồng phu nhân đã chuẩn bị bữa ăn sáng thật ngon cho cô từ sớm.

Đồng phu nhân là mẫu người phụ nữ của gia đình điển hình, theo như quan niệm của bà, đàn ông phải đi ra ngoài gây dựng sự nghiệp của riêng mình, còn phụ nữ thì ngày ngày ở nhà nội trợ, hưởng thụ cuộc sống thanh nhàn.

Ăn xong bữa sáng, Phục Linh bị bà kéo ra vườn hoa phía sau đi dạo, nguyên nhân là vì Phục Linh mang thai, không thể xem tivi sợ có phóng xạ, sẽ không tốt cho cháu nội bảo bối của bà.

Trông đi, đúng là một bà nội tốt!

Nhưng bà càng tốt, Phục Linh càng thấy áy náy, mười tháng sau cô đi đâu tìm ra đứa bé làm cháu nội của Đồng phu nhân đây? Nhìn thấy Đồng phu nhân cứ mong mỏi được bỗng cháu nội, Phục Linh hận không thể lập tức lôi Đồng Trác Khiêm trở về sinh con.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, Vương quản gia cười nhẹ nói: “Phu nhân, thiếu phu nhân, trưởng ban Mạnh cùng phu nhân đã đến”.

“Ôi, tới thật đúng lúc, Mạnh nha đầu, con lâu rồi chưa được gặp cha mẹ, chắc rất muốn gặp, cùng đi với ta nào”. Vừa nói xong, liền kéo Phục Linh đi ra ngoài.

Thật ra thì trong lòng Phục Linh thấp thỏm không yên, mình đi lính không làm được việc gì tốt, bị bắt cóc thì không nói, khi trở về lại để cho cha mẹ lên chức ông bà ngoại, cũng thật là không biết xấu hổ mà.

Mặc dù trong bụng mình không có hàng, nhưng chuyện cô mang thai giờ tất cả mọi người đều biết, thật không biết ăn nói thế nào nữa.

Mạnh Thiệu Đình cùng Mẫn Văn Quân vừa bước vào ngồi xuống ghế salon, Mẫn Văn Quân liền nhìn ngó xung quanh tìm con gái mình, lập tức nhìn thấy Phục Linh được Đồng phu nhân cẩn thận dìu bước ra ngoài, nhất thời cười tít mắt, trong lòng suy nghĩ, vậy sau này chắc chắn sẽ không xuất hiện vấn đề mẹ chồng nàng dâu.

Vội vàng đứng lên đón, một tay nắm lấy tay Phục Linh nói: “Đồng phu nhân, Phục Linh nhà chúng tôi từ nhỏ được nuôi dưỡng nên hơi bướng bỉnh, trong người mang thai, được phu nhân chăm sóc tốt như vậy, coi như là cái phúc của Phục Linh”.

Phục Linh kinh ngạc nhìn Mẫn Văn Quân, mình cô như vậy là đồng ý gả cô cho Đồng Trác Khiêm sao?

Mà cũng đúng, Đồng Trác Khiêm gia thế tốt, bản thân cũng tài giỏi, càng không phải là cái loại đàn ông hay ra ngoài làm bậy, Mẫn Văn Quân làm sao có thể không thích, huống chi anh ta còn trẻ như vậy mà đã đạt quân hàm trung tướng, tiền đồ là không có giới hạn nha.

Nghe Mẫn Văn Quân nói mấy lời này, nụ cười trên mặt Đồng phu nhân càng thêm sâu nói: “Tôi vừa gặp Phục Linh đã rất thích, cũng không thích mấy cô gái giả vờ ông a ông ọ, lúc nào cũng bày ra dáng vẻ tiểu thư, rất khó hầu hạ”.

“Còn nữa, bà thông gia, phải đổi cách xưng hô rồi”.

“Xem tôi thật là, người già rồi, đầu óc không tốt nữa”. Vừa nói lại vừa giả vờ gõ nhẹ lên đầu mình, khiến cho Đồng phu nhân bật cười.

Mạnh Thiệu Đình là loại người không tùy tiện nói cười, nhìn thấy vợ mình chùng bà thông gia tương lai trò chuyện thật vui vẻ, cũng rất là cao hứng, đưa tay ngoắt Phục Linh lại nói: “Sau này con cũng đừng đến doanh trại, ở lại đây dưỡng thai cho tốt, hoặc là về chỗ ta và mẹ con dưỡng thai, đừng để cho Trác Khiêm cả ngày lo nghĩ, nó cũng rất bận”.

“Dạ, con biết rồi”. Nhỏ giọng đáp một tiếng, trong lòng cô đã sớm đổ lệ, cảm giác mình chưa lúc nào hạnh phúc như bây giờ, nhưng mỗi lần vừa nghĩ đến chuyện mình không có thai, ngay lập tức ngập tràn hổ thẹn.

Đồng phu nhân cũng đã ngồi xuống ghế salon, vội vàng nói: “Thông gia, chuyện này, hãy để Mạnh nha đầu ở lại Đồng gia đi, hai người cũng bận rộn, tôi thì ở nhà không làm gì, có nhiều thời gian chăm sóc thật tốt Mạnh nha đầu, hai người thấy được không?”

Mạnh Thiệu Đình sáng khoái gật đầu, Mạnh gia cùng Đồng gia cách nhau cũng không xa, lái xe cũng mất mười mấy phút là tới, cũng không quan trọng.

“Vậy thì tốt”.

“Bà thông gia, đối với hôn sự này, Trác Khiêm có ý kiến gì không?”

Đồng phu nhân nghe xong, hơi suy nghĩ một chút rồi nói: “Mùng ba tháng sau là ngày tốt, giờ cuối tháng cũng sắp đến mùng ba, Trác Khiêm là đàn ông, những chuyện này chỉ có phụ nữ chúng ta biết, nếu bà thông gia không ngại, hãy giúp tôi cùng nhau chuẩn bị, tổ chức hôn lễ cho hai đứa nhỏ này thật tốt”.

“Được được được”. Nói liên tục ba tiếng được, có thể thấy được Mẫn Văn Quân có bao nhiêu hài lòng.

Ăn xong cơm tối, Mạnh Thiệu Đình cùng Mẫn Văn Quân mới rời đi, nhìn theo bóng lưng cha mẹ mình, Phục Linh bỗng có một loại xúc động muốn khóc, nói tiếng chào với Đồng phu nhân, lên lầu nghỉ ngơi.

Lại bị Đồng phu nhân bắt cô uống xong một chén canh gà mới cho đi nghỉ.

Mẹ ơi, lúc nào mới thoát khỏi cảnh này? Canh gà, mẹ hẳn thật quá đả thương người mà.

Sau bữa cơm tối không lâu, Đồng Trác Khiêm trở về, Đồng lão gia đã đi công tác nước ngoài, Đồng lão thái gia cùng đi chung, trong nhà lúc này cũng chỉ còn lại hai người phụ nữ cùng một người đàn ông.

Mở cửa phòng, nhìn thấy Phục Linh đã nằm vùi trong chăn ngủ, bật đèn, một đôi mắt to tròn ngay lập tức nhìn anh, hơi ngập ngừng nói: “Chiều nay, ba mẹ tôi có tới đây”.

“Ừm”

“Bác gái nói, mùng ba tháng sau tổ chức hôn lễ cho hai chúng ta”.

“Chuyện này...”. Đồng Trác Khiêm vừa nói vừa nhíu mày, khiến cho lòng Phục Linh cũng run lên theo, không phải hẳn đã đồng ý sao? Lại nghe Đồng Trác Khiêm nói: “Cấp trên mới giao nhiệm vụ, ngày mai anh phải cùng binh sỹ lên đường thực hiện nhiệm vụ quan trọng, còn có hai mươi ngày nữa là đến mùng ba, anh sợ là không về kịp, hay là nói mẹ dời lại ít ngày, em có ý kiến gì không?”

Hoàn toàn không để ý đến mấy câu cuối, Phục Linh liền hỏi: “Anh đi đâu hả?”

“Đây cũng không phải chuyện bí mật gì, mấy tên trùm thuốc phiện Đông Âu muốn lấn sang địa bàn Châu Á, anh và bọn Tiểu Chấn phải đi xử lý một chút”.

“Có nguy hiểm không?”

Khẽ thở dài, Đồng thiếu gia ôm lấy cô: “Cùng giống như lần trước ra ngoài, không nguy hiểm. Chẳng phải lần nào cũng hoàn hảo trở về sao? Nói đi, có phải em lo lắng cho anh lắm không?”

“Lo lắng mẹ gì”.

Bàn tay bụm lấy miệng của cô, đợi đến khi cô muốn không thở nổi mới buông ra: “Ít nói chuyện thô tục lại, em sau này ở nhà phải đoan trang lại cho anh”.

Phục Linh hừ lạnh hai tiếng, ngủ.

Tiếng bước chân từ từ đi xa chiếc giường, hé một con mắt ra nhìn thấy Đồng thiếu gia đã đi tắm.

Không suy nghĩ nhiều, liền đi tìm Chu công nói chuyện phiếm.

Phục Linh đang ngủ say, đột nhiên cảm giác chỗ nhạy cảm trên cơ thể mình bị người sờ soạng, dùng sức vuốt ve, truyền đến từng dòng điện không ngừng lưu chuyển khắp cơ thể cùng khoái cảm cũng dâng cao, làm Phục Linh không khỏi khẽ rên rỉ một tiếng, sau đó bình tĩnh.

Bật đèn lên, lập tức nhìn thấy một đôi mắt sâu kín âm u, Đồng thiếu gia liền hóa thân thành sói nhào tới, không ngờ Mạnh tiểu thư nhe hai hàm răng trắng tinh cười giảo hoạt một tiếng, nhanh chóng tránh khỏi, mắt ngái ngủ mông lung nhìn Đồng thiếu gia, một tay chặn ở lồng ngực của anh, không để cho anh nhào tới.

“Phục Linh, anh muốn, nhanh đi”

Mạnh tiểu thư càng thêm vui vẻ: “Thủ trưởng, đoan trang một tí đi”.

“Lúc này không cần đoan trang”.

“Lúc này là?”

“Lúc ở trên giường”.

Cười hai tiếng gian xảo, tăng thêm lực trên tay, bộ dáng kia của Mạnh tiểu thư nói bao nhiêu đắc ý thì có bấy nhiêu: “Mới vừa rồi cũng ở trên giường, anh kêu tôi đoan trang, nên bây giờ tôi vô cùng đoan trang dứt khoát không cho anh xâm phạm, thủ trưởng, mong anh phối hợp”.

“Em đắc chí hả?”

Nói xong, tắt đèn, tập kích trong đêm.

Ồi chao, Mạnh tiểu thư không muốn nhớ đến hậu quả này, dĩ nhiên là bị trừng phạt thật nặng, sáng sớm ngày hôm sau thức dậy, xương sống cả người đau ê ẩm, cả người bầm tím.

Tỉnh dậy thấy bên cạnh một mảnh lạnh căm, Đồng Trác Khiêm đã đi rồi.

Khiến cô nhớ lại cảnh tượng ngày hôm đó tỉnh lại ở khách sạn, nhưng lần này càng tồi tệ hơn, cả hai trăm đồng cũng không có.

35. Chương 35: Cô Là Muốn Khiêu Chiến Với Tôi Sao?

Phục Linh bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, tiếng reo reng vang dội như muốn trêu ngươi, bật dậy chớp lấy điện thoại di động, vừa nhấn phím nghe vừa tức giận mắng.

“Nè bộ không biết là sáng sớm quấy rối giấc ngủ của người khác sẽ làm hoóc môn mất cân đối, dẫn đến sinh hoạt vợ chồng không hài hòa, tinh thần không ổn định sao hả?”

Đầu bên kia một khoảng im lặng, sau đó truyền đến giọng nói lạnh lùng của đàn ông: “Là anh đây”.

Nghe giọng nói lạnh lùng pha lẫn chút ngang tàng kiên định của ai đó, làm cho Phục Linh ngay lập tức tỉnh táo hẳn, cô có chút không dám khẳng định nói: “Đồng Trác Khiêm”.

“Ừ, chút nữa anh đi rồi, em ở nhà đừng gây ra chuyện gì đấy”.

“Vậy khi nào anh trở về”.

“Sẽ về trước mừng tám, thế nào? Còn chưa đi đã nhớ anh rồi hả?”

“Hừ!”. Khinh thường hừ lạnh một tiếng: “Anh tự đề cao bản thân quá đấy”.

“Được rồi, cúp máy đây”.

Tiếng tút tút vang lên, cho thấy đầu bên kia đã ngắt kết nối, Phục Linh đực mặt ra nhìn điện thoại, trong đầu liền suy nghĩ muốn đi gặp Phó Trường An, cô cảm thấy hơi áy náy, hôm đó cô ấy đã cứu mình, mình trở về cũng không gọi cho người ta một lần, vừa suy nghĩ liền muốn gọi điện thoại, lại không biết phải gọi số nào.

Hôm đó Trường An mới ra ngoài, cái gì cũng không có, vậy phải gọi cho ai?

Chợt hồi tưởng lại, hôm đó ở nhà hàng Trường An cùng Lục Cảnh Sinh ánh mắt không ngừng phát ra gian tình, lập tức bấm số gọi cho Lục Cảnh Sinh.

Reo nửa ngày mới có người bắt máy, đầu bên kia yên tĩnh đến dị thường.

“Tôi là Lục Cảnh Sinh, xin hỏi có chuyện gì”. Trong thoáng chốc một giọng nói lạnh lùng, bá đạo vang lên.

Phục Linh có chút e ngại nói: “Tôi là Mạnh Phục Linh”.

“Ừm, có chuyện gì không”.

“Anh có biết cách nào liên lạc với Trường An không?”.

Đầu bên kia im lặng một lúc, lần nữa vang lên giọng nói, là giọng của phụ nữ: “Alo, Phục Linh, là mình, Trường An đây”.

Gương mặt Phục Linh co rút lại, mặc dù trong lòng oán hận Lục Cảnh Sinh đối với Trường An bạc tình, nhưng lại thấy vui mừng khi tưởng tượng hai người kia được ở chung một chỗ, thật khiến người ta xúc động.

“Phục Linh, Phục Linh, cậu còn đó không?”

Nhanh chóng hồi hồn, Phục Linh cười ruồi nói: “Còn, mình ở đây, ừ nói mình nghe giờ cậu đang ở đâu?”

“Mình thuê một căn nhà ở ngoại ô, hôm đó sau khi cậu bị bắt cóc, Đồng tiên sinh đưa mình đến biệt thự Tân Hà ở, đến khi biết cậu không còn nguy hiểm, mình liền rời đi”.

“Ngoại ô, nhưng ở đó rất hỗn tạp, hay là vậy, mình tìm cho cậu một chỗ ở khác”.

“Không cần, mất công phiền phức”.

Phục Linh lập tức vỗ ngực tự nhận vì nghĩa quên mình, đang chuẩn bị một tràng diễn văn thuyết phục thì đầu bên kia điện thoại lại vang lên giọng nói đàn ông: “Cô ấy đang ở chỗ tôi, cô không cần lo lắng, cố gắng xây dựng gia đình hạnh phúc với Đồng tiên sinh đi, được rồi, tôi cúp máy đây”.

Âm thanh tút tút lại vang lên một lần nữa, Phục Linh có phần không biết nói gì, mới sáng sớm đã bị người ta dập điện thoại hai lần, đúng là xui xẻo.

Phi phi phi!

Phun vài cái ra vẻ khinh miệt, đối diện với bốn bức tường trống vắng, Phục Linh thở dài đứng dậy mặc quần áo vào, bắt đầu một ngày mới nhàm chán vô vị.

Ngày hôm đó, Đồng phu nhân dẫn cô đi dạo ở vườn treo nổi tiếng thủ đô, sau đó đi thăm mỹ viện, cuối cùng trở về Đồng gia. Phục Linh muốn đi dạo thêm một chút nhưng Đồng phu nhân không đồng ý.

Lý do hết sức chính đáng đó là sợ cháu nội bảo bối của bà mệt.

Một lần nữa nghe nhắc đến cháu nội, lần này Phục Linh tính bơ không nói gì, có câu nói, trên thế gian không có gì có thể đâm thủng da mặt đây, gần đây Phục Linh lại đang nỗ lực tu luyện tới tầng cao nhất, đây đến nỗi nếu có thể lấy đi làm áo chống đạn thì đó chắc chắn sẽ là chiếc áo thiên hạ vô địch.

Khoảng thời gian này không có Đồng thiếu gia thật nhàm chán, một ngày trôi qua cứ như một năm.

Trong lòng trăm ngàn lần kêu gào, Phục Linh đột nhiên cảm thấy những ngày sống cùng Đồng thiếu gia thật tốt vô cùng, người đó ít nhất cũng không làm cô cảm thấy nhàm chán.

Mà điều khiến cô vô cùng bất đắc dĩ là mỗi ngày phải phụng bồi Đồng phu nhân, cứ ba câu bà lại nhắc đến cháu nội bảo bối, cho dù da mặt cô có vô cùng dày, cũng bị Đồng phu nhân bắn cho rơi xuống từng miếng.

Khẩn trương gọi điện thoại rủ Phó Trường An đi dạo phố, nếu không cô thật sự không thể nào chịu nổi.

Bộ dáng của Trường An thì lúc nào cũng nhã nhặn trầm tĩnh, thoát ra khỏi bóng ma của quá khứ, hiện giờ đang làm việc tại một cửa hàng bán quần áo, Phục Linh đến tìm cô còn có lòng mang theo thẻ vàng của Đồng thiếu gia, chuẩn bị một cuộc mua sắm hoành tráng.

Vừa vào cửa, đã nhìn thấy cửa hàng mà Trường An đang làm việc, lại phát hiện Trường An trong bộ đồng phục làm việc mà sắc mặt có phần khó coi, đối diện cô là một người thoát nhìn có vẻ xinh đẹp quý phái của danh gia, phía sau còn có thêm hai vệ sĩ oai phong lẫm liệt đứng ngay ngắn trong cửa hàng.

Phục Linh nhẹ cười bước tới chào: “Trường An”.

Vừa nghe thấy tiếng Phục Linh, Trường An khôi phục vẻ mặt bình thường, gượng cười nói: “Mới đến sao, mình chờ cậu này giờ”.

“Ừm”.

“Phó tiểu thư, cô có thể không cần chú ý đến tôi, nhưng cô nên cân nhắc một chút về đề nghị của tôi”. Người phụ nữ sau lưng Trường An nhàn nhạt lên tiếng.

Trường An mỉm cười đáp lời: “Đào tiểu thư, cô nghĩ hơi nhiều rồi”.

Trong mắt Đào Huyền Lê chợt lóe lên một tia lạnh lẽo, lạnh giọng nói: “Tôi thích cô gọi tôi là Lục phu nhân hơn”.

Trong nháy mắt, sắc mặt Trường An tái nhợt, Phục Linh vỗ đầu một cái, sao mình lại có thể quên Lục Cảnh Sinh đã kết hôn chứ, hôn lễ thể kỷ vang dội khắp thành phố Bắc Kinh này, mặc dù cô không tận mắt nhìn thấy nhưng cũng đã từng nghe kể qua, vợ của Lục Cảnh Sinh chính là họ Đào, thiên kim tiểu thư cao sang quý phái Đào Huyền Lê, là con gái ruột của ông trùm dầu hỏa.

Chủ cửa hàng hiện không có ở đây, trong cửa hàng giờ chỉ có Trường An cùng một nhân viên khác đang làm việc, ánh mắt của người nhân viên kia nhìn về phía Trường An có chút khinh thường, chắc hẳn những gì Đào Huyền Lê vừa mới nói với Trường An, cô ta đã nghe được không ít.

Cô đã muốn xem thường, vậy thì cứ xem thường cho đã đi.

Phục Linh chợt cười có phần quỷ quyệt, liền kéo Trường An về hướng bên kia nói: “Lần trước cậu nói, có bộ quần áo rất hợp với mình, có phải bộ này hay không?”

Đầu óc Trường An cũng có phần mụ mẫm: “Lần trước”.

Phục Linh vội vàng nháy mắt mấy cái, Trường An lập tức hiểu ý, trên mặt liền nở nụ cười: “Là cái này”.

“Cái này sao? Để mình chọn thêm vài cái nữa”.

Bên này hai người vui vẻ chọn rồi thử quần áo, Đào Huyền Lê bên kia bị gạt sang một bên sắc mặt từ lạnh nhạt sau nửa giờ đã chuyển thành đen thui, bắt đầu có phần không nén được tức giận.

Mà Mạnh tiểu thư là người có khả năng vô hạn về việc giả vờ để cố tình gây vờ người khác, ngay cả Đồng thiếu gia còn không chịu nổi, chứ đừng nói đến một người phụ nữ trong lòng đang ngập tràn ghen tuông.

“Trường An, hôm nay chị em đến ủng hộ cậu buôn bán, cậu thấy cái nào đẹp thì gói lại ỉn đi”.

Trường An cười một tiếng: “Đồng tiên sinh đối với cậu đúng là chẳng tiếc thứ gì”.

Cười ha ha hai tiếng, Phục Linh ghé vào tai Trường An nói nhỏ: “Mục đích của mình trước sau như một chính là toàn bộ tiền tài của anh ta, cậu nói anh ta có cam lòng cho không hả?”

Như sáng tỏ cười một tiếng, Trường An càng cười đến vui vẻ.

Hơi thở của người kia phát ra càng nặng nề, Đào Huyền Lê cả người chấn động vì cho tới bây giờ vẫn chưa được nhìn thấy nụ cười của Trường An, bởi vì cho dù là trong quá khứ hay ở hiện tại, Lục Cảnh Sinh yêu thích nhất chính là nụ cười của Phó Trường An.

Đập một cái bốp lên bàn, Đào Huyền Lê bất ngờ đứng bật dậy, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn Phó Trường An gằng từng chữ nói: “Phó Trường An, cô là muốn khiêu chiến với tôi sao?”

36. Chương 36: Trường An Bị Sa Thải

Người phụ nữ này, suy nghĩ quá nhiều rồi, đó là nhận xét duy nhất trong lòng Phục Linh lúc này.

“Lục phu nhân, cô nói đùa sao?”

Đào Huyền Lê cười lạnh một tiếng sau đó nói tiếp: “Đây chính là thái độ tiếp khách của cửa hàng này sao, thấy tôi đi vào, cũng chẳng có ai đến hỏi một tiếng, cô nói xem, cô như vậy là muốn thử thách tính nhẫn nại của tôi có phải không?”

Hừ, rốt cuộc cũng tìm ra sơ hở trong câu nói của cô rồi, Phục Linh nhanh chóng bước lên, đưa ra một vẻ mặt thương tiếc nói: “Đào tiểu thư, nhìn bộ dạng của cô cũng không phải là ngu ngốc, trong cửa hàng này có hai nhân viên, Trường An thì tiếp tôi, về chuyện không ai hỏi han gì đến cô, vậy phải phiền cô đến chỗ vấn người nhân viên kế bên rồi”.

Tự mình ở đây làm hung thần, bắt chước người ta tỏ ra lãnh khốc, muốn chính ai chứ?

Nhân viên kia run lên một cái, ngay lập tức bước lên, cung kính hỏi: “Đào tiểu thư, cô cần gì? Trực tiếp nói với tôi là được rồi ạ”.

Trong nháy mắt, Đào Huyền Lê nổi cáu.

“Hừ, loại người nào thì đi chung với loại người ấy, thứ phụ nữ trộm cắp cùng thứ phụ nữ thô lỗ vốn là trời sinh một đôi mà”.

Trộm cắp, chắc chắn là ám chỉ chuyện năm đó khiến Trường An vào tù. Còn thô lỗ, đương nhiên là nói Phục Linh nói chuyện độc địa như rắn độc rồi.

“Vậy còn cô, loại phụ nữ đê tiện thì phải ghép đôi với loại nào?”

Đào Huyền Lê lập tức vươn tay chỉ vào mặt cô nói: “Cô có biết rằng chỉ cần dựa vào những lời này của cô, tôi có thể kiện cô tội phỉ báng”.

“Ha ha ha”. Phục Linh liền vui vẻ đáp: “Đào tiểu thư, cô nói vậy là không đúng rồi, ý của tôi là muốn nói cô một thân tài giỏi, nhưng lại tỏ ra khiêm tốn*”. Vừa nói lại vừa khoa tay múa chân làm ra một bộ dáng như diễn viên đóng tuồng cổ: “Này đê tiện, thiên hạ vô địch, kia đê tiện, không ai sánh nổi, có thể nói là độc nhất thiên hạ, tôi đây là đang khích lệ cô, sao có thể nói tôi phỉ báng cô? Như vậy, thật không đúng, không đúng”.

*Nguyên văn nó là chữ tiện: chữ này bao hàm hai nghĩa, một là đê tiện hạ tiện, mà cũng có nghĩa là chỉ người tỏ ra khiêm tốn.

Phì một tiếng, Trường An bật cười.

Rõ ràng là bị mắng đê tiện, lại không thể nói, Đào Huyền Lê nhất thời bị chọc cho tức giận đến muốn ói ra búng máu, liền đập giày cao gót hăm hăm bước đi.

“Haiz, nhỏ nhen như thế, còn tự xưng là danh môn, theo mình thấy danh tiếng này chẳng qua được đắp lên từ nhân dân tệ thôi”.

Trường An vẫn như bình thường, dịu dàng cười nói: “Được rồi, người cũng đã đi rồi, còn hơn thua làm gì nữa”.

Thở dài một cái, Phục Linh an ủi khuyên nhủ nói: “Trường An, không phải mình muốn trách cậu, cậu cần phải đoạn tuyệt với tên Lục Cảnh Sinh kia đi, tục ngữ không phải nói, cóc ba chân khó tìm còn đàn ông hai chân đứng đầy cả đường lớn sao? Cần gì phải vì một cành cây mà bỏ cả khu rừng?”

Lời nói này mặc dù dí dỏm, nhưng lại khiến cho vẻ mặt của Trường An phút chốc tái nhợt: “Có một số việc đã qua, mình cũng để cho nó qua, không muốn suy nghĩ nhiều”.

Vỗ vỗ bả vai của cô, Phục Linh động viên tinh thần vui vẻ nói: “Được rồi, vậy chẳng phải là rất tốt rồi sao? Đã vậy cũng không cần để ý đến con Khổng Tước kia”.

Đang lúc nói chuyện, chủ cửa hàng đã trở về, là một phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, trên tay cầm một xấp tiền, kéo tay Trường An đặt xấp tiền vào nói: “Trường An, cô là một cô gái tốt, nhưng mà tôi cảm thấy công việc ở đây không thích hợp với cô, cô tìm chỗ làm khác đi, ra khỏi chỗ của tôi biết đâu cô sẽ tìm được chỗ làm tốt hơn”.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Trường An càng thêm trắng bệch, trên gương mặt Phục Linh tràn đầy kinh ngạc, liền xoắn ống tay áo lên muốn đi tìm Đào Huyền Lê nói cho ra lẽ.

“Mẹ nó, nói cô ta đê tiện, quả là không sai chút nào”.

Chuyện này chẳng phải rõ ràng là Đào Huyền Lê bày ra sao? Cô ta vừa đi, chủ cửa hàng liền đi vào sa thải Trường An.

Khốn kiếp, thật muốn mang cô ta ra bóp cổ cho tới chết mà!

Trường An chợt kéo lấy cô lắc đầu: “Thôi đi, cứ như vậy đi, cũng vừa đúng lúc mình có chút chuyện muốn giải quyết, còn lo lắng công việc bận rộn không cho phép, lần này như thế là tốt rồi”.

Về mặt chủ cửa hàng có chút lúng túng, kéo tay Trường An nói: “Aiz, thật ra thì...thôi quên đi, không nói, tôi ở đây trả cô tiền lương gấp đôi, cô đi tìm việc khác đi, người nọ tôi không thể trêu vào”.

Thu dọn xong đồ đạc, Trường An cùng Phục Linh đi ra khỏi cửa hàng, Phục Linh càng nghĩ càng cảm thấy có lỗi, vốn cho là mình vì Trường An lấy lại công đạo, nào ngờ lại hại cô ấy phải cuốn gói ra đi.

Mạnh Phục Linh, may đúng là một người xui xẻo, bản thân mình xui xẻo không nói, còn lây xui xẻo cho người khác nữa.

“Phục Linh, chuyện này không liên quan đến cậu thật mà, mỗi một chỗ mà mình đến làm, cô ta đều đến gây khó dễ, mình bị đuổi cũng không phải mới một hai lần”.

“Cái gì?”. Phục Linh sững sốt: “Cô ta da mặt dày không biết xấu hổ vậy sao? Bà đây cho người đi trừng trị cô ta”. Vừa nói, muốn bước đi lại bị Trường An kéo lại lần nữa: “Chính cậu nói không cần để ý cô ta kia mà, vậy thì cứ làm như vậy đi, được rồi, đi cùng mình đến bệnh viện một chuyến”.

“Cậu đến bệnh viện làm gì?”

Trên gương mặt khéo léo tinh xảo một lần nữa hiện lên vẻ tái nhợt, trong con ngươi xuất hiện tia máu, cô hít một hơi thật sâu, cố che giấu vẻ bị thương cùng trống vắng trong lòng mình, chậm rãi nói: “Mình có mang”.

“Lục Cảnh Sinh?”

Trường An âm thầm cười một cái: “Đã hơn một tháng rồi”.

Che lấy cái miệng mở lớn của mình, Mạnh tiểu thư chưa bao giờ biết khóc giờ lại cảm thấy đôi mắt mình ướt ướt, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống thấm ướt cả mặt đường.

“Trường An, cậu nói ình biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Cô ấy mới vừa ra tù không tới nửa tháng, mà lại mang thai hơn một tháng, Phục Linh cố đè nén tâm tình của mình, không dám nghĩ tiếp nữa.

Nếu quả thật đúng như những gì cô nghĩ, vậy thì sự thật này quả thật đủ để khiến người ta tuyệt vọng như rơi vào vực sâu vạn trượng.

37. Chương 37: Hẩn Quả Nhiên Đã Tới

“Xin chào bác sĩ, tôi là Phó Trường An, xin hỏi bác sĩ Lý có ở đây không?”

Người đàn ông trung niên ngồi nơi bàn làm việc khẽ nâng đôi mắt kính: “Chính là tôi, cô là vị Phó tiểu thư đã gọi điện hẹn trước?”

Trường An mỉm cười: “Là tôi, về việc giải phẫu tôi nói lúc trước hôm nay thực hiện có được không?”

“Vui lòng chờ để tôi xem một chút”. Lật xấp tài liệu ra xem, vị bác sĩ đứng lên: “Sáng sớm hôm nay tạm thời không có ca mổ nào, thời gian phẫu thuật của cô ước chừng cũng không dài, có thể thực hiện trước”.

“Cảm ơn”.

Nhìn Trường An bị người ta một mạch đưa vào phòng phẫu thuật, bộ dạng Phục Linh đau lòng không thôi, ngồi chờ bên ngoài mà thấp thỏm không yên.

Cô ấy mới ra tù nửa tháng, lại mang thai hơn một tháng. Nhớ tới nụ cười âm thầm của Trường An, sinh ra trong một gia đình quân nhân cô hiển nhiên hiểu rõ hoàn cảnh trong ngục hỗn loạn như thế nào, bất chợt Phục Linh bùm miệng khóc nức lên, vô cùng đau lòng cho Trường An.

Một cô gái xinh đẹp ôn nhu như vậy, lại bị vu hãm ngồi tù oan uổng, còn gặp phải loại chuyện thế này.

Tiếng bước chân lộp bộp truyền đến, người đàn ông mặc tây trang áo khoát ngoài màu đen, cứ như mang theo sự lạnh lùng cứng rắn của cả thế giới, hẩn mang vẻ phong trần mệt mỏi mà đến, trên gương mặt anh tuấn còn vương một chút mệt mỏi.

“Trường An đâu?”

Phục Linh cười lạnh lùng quay mặt đi, không nói lời nào.

“Mạnh Phục Linh, cô nói cho tôi biết, có phải Trường An ở bên trong không? Nói cho tôi biết đi”.

“Lục Cảnh Sinh, anh có tư cách gì để hỏi?”. Phục Linh lạnh lùng quát lên: “Điều mà giờ này anh nên làm là trở về gặp vợ của anh, tới tìm Trường An làm gì, chỉ khiến cho cậu ấy thêm phiền toái”.

Sắc mặt hẩn trắng bệch, cao giọng nói: “Đó là chuyện của chúng tôi, không cần cô xen vào”.

“Bỏ mặc cô ấy?”. Lạnh ý lan tràn. Phục Linh từ trước đến giờ vốn luôn là một người dí dỏm giảo quyệt, đây là lần đầu tiên cô dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn người khác, gần từng tiếng nói: “Cậu ấy từ Giang Châu tới đây, một thân một mình, không cha không mẹ, chỉ có tôi là người bạn duy nhất, nếu tôi bỏ mặc thì còn ai quan tâm cậu ấy? Chẳng lẽ là Lục Cảnh Sinh anh quan tâm sao? Anh hãy tự hỏi lòng mình, trong lòng anh cô ấy cái gì?”

Cô ấy là cái gì? Câu hỏi này làm Lục Cảnh Sinh cả người cứng đờ, có chút không thể không chế.

Mình là người hại cô ấy vào tù. Để cho cô ấy phải sống cuộc sống không phải của con người suốt bốn năm. Lại còn vọng tưởng muốn cùng cô ấy đây đưa không rõ sao?

Chung quy bản thân không có một điểm nào xứng đáng!

Khuôn mặt càng tròng mắt Lục Cảnh Sinh vắng lạnh, trong lòng càng không thể ức chế đau đớn: “Cô nói cho tôi biết đi, rốt cuộc là cô ấy bị làm sao hả?”

“Cậu ấy....có thai! Anh nói thử xem cậu ấy ở trong đó làm cái gì?”

Trong nháy mắt đó, Lục Cảnh Sinh cảm giác cả bầu trời như sụp đổ, hai tròng mắt dâng lên tơ máu đỏ ngầu, cả gương mặt nháy mắt âm u, từ ngày Trường An ra tù đến nay, hẩn không hề chạm qua cô, mà cô lại có thai, điều này nói lên cái gì?

“Lục Cảnh Sinh, thu lại vẻ mặt giả vờ nhân từ đi, không ai cảm động đâu, mà không, vị Đào tiểu thư kia của anh hẳn là rất cảm động đấy”.

Lời của Phục Linh, hẳn hoàn toàn không nghe được, dưới chân tựa như mọc rễ, bất động không nhấc nổi một bước.

Hồi lâu, hẳn xoay người rời đi, chỉ để lại một câu nói.

Phục Linh vẫn cười lạnh như cũ.

“Giúp tôi chăm sóc cho Trường An, cảm ơn”.

Chỉ một lát sau, Trường An được đẩy ra ngoài, bởi vì còn chút thuốc mê cho nên cả người còn hơi chóng mặt, Phục Linh ngồi bên cạnh giường trông chừng cô, Đồng phu nhân gọi điện thoại tới hỏi cô về ăn cơm, cô áy náy nói rằng đã ăn cơm ngoài, xong tắt điện thoại, nhìn vẻ mặt tái nhợt của Trường An, phút chốc đó Phục Linh chợt thấy mình thật bất lực.

Lục Cảnh Sinh, rốt cuộc anh đã làm cái gì với cô ấy hả?

Đến trưa, Trường An từ từ tỉnh lại, sau khi ăn chút thức ăn, vẻ tái nhợt trên mặt từ từ giảm đi, mặc dù Phục Linh yêu cầu cô ở lại bệnh viện tĩnh dưỡng vài ngày, nhưng Trường An nhất định không chịu, cô nói không muốn ở lại nơi toàn người bệnh này.

Thở dài một cái, liền đưa cô về Đồng gia nghỉ ngơi mấy ngày trước.

Trường An vốn là cái gì cũng không đồng ý, đợi đến lúc Phục Linh nói hoàn cảnh mình ở Đồng gia “bi thảm” thế nào, cuối cùng không chịu nổi cái miệng ăn nói khoa trương của Mạnh tiểu thư cô mới đồng ý.

“Có phải là hẳn đã tới hay không?”. Vào lúc đón xe, Trường An đột nhiên hỏi, làm cho Phục Linh cả kinh, vội vàng nói: “Lục Cảnh Sinh hẳn không có tới”.

Trường An cười khê: “Đúng là mình không có nghe lầm, hẳn quả nhiên đã tới”.

Lời vừa nói ra, Phục Linh lập tức muốn vả vào miệng mình, Trường An còn chưa có nói ai tới, mình liền vội vàng vàng mà nói Lục Cảnh Sinh, mình thật là đáng chết.

38. Chương 38: Trác Khiêm, Phải Chờ Vợ Anh Đến Đó!

Trong lúc vẫn còn ảo não, điện thoại di động như cũng ức chế reo lên, tùy tiện nhấn phím nghe, nhìn lại thấy là một số lạ, điện thoại vừa thông lập tức xỏ một tràng: “Ai đó, ban ngày ban mặt gọi tới có gì không?”

Người bên kia trầm mặc một chút, nghe vắng vắng giống như giọng của Tề Phàm, tín hiệu điện thoại dường như không được tốt lắm, câu nói nghe đứt quãng, Tề Phàm chỉ mới nói được một câu, điện thoại đã bị ngắt.

Trong nháy mắt đó, sắc mặt Phục Linh trắng bệch, dường như nói không nên lời, bụp một tiếng điện thoại rơi xuống đất, Trường An hoảng hốt, lập tức nhặt lên, liên tục gọi Phục Linh nhưng cô vẫn không có bất cứ phản ứng nào.

Đầu óc Phục Linh giờ phút này trống rỗng, chỉ còn vang lên câu nói vô cùng nghiêm túc của Tề Phàm.

“Chị dâu, lão đại mất tích, đã ba ngày rồi”. Một lúc lâu, cô mới xoay người lại, đáy lòng bắt đầu lo lắng mãnh liệt, một cơn đau đớn từ đại não chạy thẳng xuống tim cô, hấp tấp đưa thuốc trên tay cho Trường An: “Trường An, cậu trước hết cứ đến nhà họ Đồng, hiện tại mình có việc gấp, sẽ lập tức về sau”.

Trường An lập tức nhìn ra cô có điểm không đúng, cuống quýt hỏi: “Phục Linh, cậu có chuyện gì vậy?”

Đôi mắt thoáng chốc ửng đỏ, nhưng không rơi một giọt nước mắt nào, cô cố gắng kìm chế bản thân, không để cho lòng mình rối loạn suy sụp.

“Trường An, Đồng Trác Khiêm mất tích ba ngày rồi, bọn họ không cách nào tìm thấy, cuối cùng gọi báo tin inh”.

Từ khi nghe được tin tức kia, lòng cô không ngừng lo lắng, đau đớn dâng lên từng cơn từng cơn, lúc này Phục Linh mới kinh hãi nhận ra, cô đã thật lòng yêu cái người đàn ông bá đạo ấy.

Vội vàng nhấn nhủ mấy câu, Phục Linh liền đón xe chạy đến quân khu.

Lúc này, phòng làm việc tại quân khu là một mảnh yên lặng, toàn bộ lãnh đạo cao cấp đã ngồi đầy đủ ở đây, đang thương thảo về sự kiện trọng đại này, về việc mất tích của Trung tướng Đồng Trác Khiêm, đưa ra biện pháp giải cứu.

Bởi lần này vì muốn xử lý những tên trùm buôn bán thuốc phiện cùng vũ khí Châu Á nên Đồng Trác Khiêm mang theo cả chiến đội lính đặc chủng Phi Hồ, Đồng Trác Khiêm bất ngờ mất tích, mà cả đám người kia ẩn náu trong rừng rậm Maya, nếu là anh thật sự bị bắt đến nơi đó, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

“Chuyện lần này sự tình trọng đại, phía trên lãnh đạo quyết định điều động người đi cứu quân hàm phải từ thiếu tá trở lên, bất kỳ là chiến sĩ ở đơn vị nào, về phần chọn ai, các vị có thể đề cử”.

Một tiếng ken két, cánh cửa bị đẩy ra, cô gái trên người mặc một bộ đồ thể thao, trên gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp phủ một lớp mồ hôi, nhưng ánh mắt kia là lạnh lùng lẫn kiên cường.

“Tôi đi”.

Cô gái vừa mới tới ấy, chính là Mạnh Phục Linh.

Về mặt của gã đàn ông ngồi trên vị trí chủ tọa trầm xuống: “Tiểu thư, chỉ riêng tội tự tiện xông vào quân khu chắc hẳn bản thân cô cũng đã không thể gánh nổi”.

Sắc mặt Phục Linh rét lạnh, tên đó cô đã từng gặp qua, là cháu nội Tư lệnh, hiện đang đảm nhiệm chức Tổng tham mưu trưởng.

Nhìn gã đàn ông mặt mày u ám, Phục Linh cúi người chào nói: “Tôi tên Mạnh Phục Linh, là chiến sỹ thuộc tổ hai đội hai trại tân binh, hiện đang đảm nhiệm chức vụ phụ tá cho Trung tướng Đồng Trác Khiêm, chuyên trách tất cả mọi công việc lớn nhỏ của Trung tướng Đồng Trác Khiêm, đối với thói quen tác chiến của Trung tướng Đồng Trác Khiêm, có thể kiến giải, hơn nữa tôi cũng là vị hôn thê của Đồng thủ trưởng, tôi có trách nhiệm đi cứu chồng của mình”.

Lời vừa nói ra, cả hội trường kinh hoàng, sắc mặt của gã đàn ông ngồi phía trên càng thêm sa sầm.

Vốn là mấy ngày trước đã nghe nói đến chuyện bác trai mình vì Đồng Trác Khiêm thoái hôn mà đổ bệnh, hiện tại người phụ nữ của hắn đi tới cửa, còn kiên quyết đòi đi giải cứu, chẳng lẽ cái tên đầu trọc này tùy tiện vớ đại một tân binh sao? Nghĩ đến đây, La Miễn cười lạnh một tiếng: “Đây là căn cứ quân sự, các vị hiện tại ngồi đây là để thảo luận cơ mật quân sự, cho dù cô là vị hôn thê của Đồng Trác Khiêm, cũng không thể để cho cô nghe”.

Sắc mặt Phục Linh tối sầm, cất cao giọng nói: “Vậy thỉnh Tổng tham mưu La nhanh chóng phái người đến cứu vị hôn phu của tôi, chứ không phải cứ ngồi ở đây nhõn nhợ giống như đang tuyển chọn anh hùng”.

“Cô..”

“Cô cái gì mà cô? Tôi biết là tôi đẹp, nhưng tôi chỉ thích Trác Khiêm nhà tôi, không tới phiên anh”. Lần nữa lạnh lùng hừ một tiếng, đập cửa bỏ đi.

La Miễn nhất thời muốn kêu người bắt giam cái người phụ nữ tới gây sự kia lại, lại bị một vị trung niên bên cạnh ngăn lại.

“Cô ấy là vị hôn thê của Đồng Trác Khiêm, cũng là con gái của trưởng ban Mạnh, thôi nể tình cho cô ấy chút mặt mũi đi, chuyện quan trọng bây giờ là phải bàn bạc tìm cách cứu thủ trưởng về”.

La Miễn nhướng mày, bỏ bộ đàm xuống, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn người phụ nữ kia bỏ đi, trong lòng âm thầm ghi nhớ kỹ, thể diện này bị cô ta làm mất, không thể nào bỏ qua như vậy.

Ra khỏi phòng họp, Phục Linh quyết định tự mình sẽ đi đến rừng rậm Maya, vậy thì không thể về chỗ Đồng phu nhân, bà lúc nào cũng mong ôm cháu nội chắc chắn sẽ không để cho cô chạy loạn, còn phần Mạnh Thiệu Đình bây giờ chắc cũng đã biết việc cô chạy đến phòng họp quân khu náo loạn, tới đó chắc cũng sẽ bị bắt.

Như vậy tất cả mọi chuyện, chỉ có thể dựa vào bản thân.

Đến ngân hàng rút tiền xong, cô lập tức chạy đến sân bay, tiến về rừng rậm Maya nằm giữa Châu Á và Đông Âu.

Trác Khiêm, anh nhất định phải chờ vợ của anh đến đó!

39. Chương 39: Bộ Tộc Coyah

Nằm giữa Châu Á và Đông Âu, rừng rậm Maya có phạm vi cực lớn, bên ngoài nhìn vào quỉ dị, bên trong là nguy hiểm trùng trùng, có tiếng là vào được nhưng không ra được, chưa có bất cứ ai một thân một mình tiến vào mà có thể sống sót, cho dù có sống cũng thiếu mất một tay hoặc một chân, bộ dạng thê thảm không thể tưởng tượng.

Sáng sớm, các thành viên của chiến đội Phi Hổ đã nghiêm chỉnh đứng ở bốn phía, Tề Phàm trong bộ trang phục mùa hè màu xanh, đứng phía bên trái là anh chàng đầu đinh Triệu Tiểu Hổ vẫn không đội nón như cũ, Tề Tiểu Chấn vẽ mặt vô cùng nghiêm túc đứng phía sau, âm thanh giẫm chân tại chỗ nghe muốn chấn động, một tiếng súng vang lên, Tề Phàm rống lên: “Nhất định phải cứu cho được thủ trưởng”.

“Chỉ được thành công, không được thất bại”

“Chỉ được thành công, không được thất bại”

Âm thanh của các chiến sĩ vang dội, khiến cho người ta nghe cũng cảm thấy phấn chấn, Tề Phàm bước từng bước dẫn đầu: “Thế thì bây giờ chúng ta bắt đầu tiến ào rừng rậm Maya, chinh phục vùng đất cấm địa trong truyền thuyết này”.

Dứt lời tiếng bước chân giẫm tại chỗ dừng dừng vang lên, ba mươi người chia là ba nhóm, Tề Phàm cùng Tề Tiểu Chấn còn có anh đầu đinh dẫn đầu ba nhóm tiến vào.

Lúc này, Mạnh tiểu thư đã ra xuống máy bay một lúc lâu rồi, đang mù mờ đi lòng vòng trong chợ, dự định mua một chút đồ dùng phòng thân, thật ra là cô định tìm mua một khẩu súng, nhưng mà một cô gái yếu đuối như cô giữa thanh thiên bạch nhật biết đi đâu tìm súng? Súng chưa thấy, thân cô chắc đã bị người ta mang ra làm bia nhắm bắn rồi.

Tùy tiện mua một cái bản đồ, hai cây dao găm Thụy Sĩ cùng một số đồ dùng cần thiết khi đi vào rừng rậm, thu xếp xong liền bắt một chiếc taxi chạy về hướng rừng rậm Maya.

“Tiểu thư, phạm vi xung quanh rừng rậm Maya chúng tôi cũng không dám tới, bằng không cô xuống xe cách rừng rậm 500 mét có được không?” Vừa bước lên xe, tài xế đã nói.

Phục Linh sửng sốt: “Tại sao không dám tới?”

Tài xế sáng khoái cười một tiếng: “Nơi đó, bất cứ tài xế nào ở đây cũng không dám lái xe tới, quá nguy hiểm. Tiểu thư, nếu như cô muốn đi thám hiểm, tôi thành thật khuyên cô...”

“Được rồi, 500 mét thì 500 mét”.

Xe liền vọt đi như tên bắn, hai bên đường càng lúc càng hoang vu, chạy được hơn một giờ, một mảnh rừng rậm ngút ngàn nhìn không thấy điểm dừng hiện ra trước mắt Phục Linh, diện tích này còn lớn hơn cả một huyện thị.

Sáng khoái trả tiền rồi xuống xe, tài xế còn muốn nói thêm nhiều câu khuyên nhủ, nhưng nhìn thấy Phục Linh đã đi xa, có chút thương tiếc lắc đầu một cái: “Tiểu thư, chúc cô lên đường gặp nhiều may mắn!”

Nhiệt độ bên ngoài hiện rất cao, nhưng khi Phục Linh vừa bước vào rừng rậm, trong nháy mắt một bầu không khí lạnh lẽo bao trùm đánh thẳng vào sống lưng.

Mặc dù nhiệt độ bên ngoài cao, nhưng bên trong rừng cây cối rậm rạp, đa dạng chủng loại, quanh năm ẩm ướt, cho nên có chút lạnh lẽo là chuyện rất bình thường, Phục Linh tự trấn an bản thân mình, liền mang đôi giày đi rừng vừa mới mua vào.

Mù mờ đi thẳng một đường vào rừng, bốn phía cũng chưa nhìn thấy thứ gì kỳ lạ, nhưng mà lại yên lặng một cách đáng sợ.

Đi được mấy chục phút, Phục Linh bắt đầu quan sát trên mặt đất, lúc vừa vào đã thấy có vài dấu chân, càng vào sâu bên trong thì càng nhiều hơn, nhưng đến một chỗ thì không thấy nữa.

Hiển nhiên là không muốn bị người khác phát hiện ra hành tung của bọn họ.

Nếu như không phải đội quân của Đồng Trác Khiêm thì chắc chắn là của bọn trù thủ thuốc phiện.

Đưa tay lên nhìn đồng hồ, mới mười giờ sáng, Phục Linh buông tay xuống bước đi tiếp.

Đi thẳng một đường về phía trước, cũng không biết nên đi theo hướng nào, Phục Linh có chút mờ mịt, rừng rậm rộng lớn như vậy, không biết làm sao tìm được Đồng Trác Khiêm, còn được nghe nói rằng trong rừng rậm Maya còn có một số bộ lạc ít người sinh sống, bọn trù thủ thuốc phiện chính là đến nơi đó để giao dịch, dùng phương thức ẩn náu bí mật như vậy để thực hiện tội ác của mình.

Lấy từ trong túi xách ra một điếu thuốc, Phục Linh rít một hơi thật sâu, bị sắc một cái, thuốc lá này cô vừa mới mua, chủ yếu là để tiếp thêm can đảm, tuy là trước kia cô cũng đã từng hút thuốc ở quán bar, nhưng đó là những khi vui vẻ, cô thở dài than thở, coi như đây là Đồng Trác Khiêm mua đi, đã lâu rồi không có hút thuốc lá, thật bất đắc dĩ, cô suy nghĩ thêm một chút lại hút thêm một hơi.

Bỗng nhiên xuất hiện âm thanh khẹt khẹt, mấy cây cỏ cao ngang gối bắt đầu chuyển động có quy luật, một cảm giác lạnh lẽo bất ngờ úp tới, vứt cái tàn thuốc trên tay, móc con dao Thụy Sĩ từ trong thắt lưng ra, da đầu Phục Linh không khỏi tê dại.

Nằm vắt ngang sát bên chân cô là một con rắn, mặc dù không phải là rất lớn, nhưng cũng dài trên hai thước, trên trán có một chấm đỏ, cái đôi mắt hung ác của nó thật khiến người ta phải kinh tởm.

“Má ơi không phải là cổ tình trêu chọc mình chứ, trùng độc đặc rồi sao?”

Mạnh tiểu thư hiện tại suýt nữa là ngã quỵ, từ trước đến giờ cô vẫn luôn sợ hãi cái loài bò sát cả người như không xương này, huống chi còn lớn như vậy, con rắn kia nằm yên bất động, giương đôi mắt to như quả trứng gà nhìn cô, đôi mắt âm u sâu kín giống như Đồng thiếu gia, nhưng rắn thì làm sao mà trêu chọc như tên lưu manh đó, khẳng định là nó muốn ăn thịt cô.

Tức khắc, trong đầu Phục Linh nghĩ ra vô số phương pháp chạy trốn.

Xoay người chạy đi? Không được, cô vừa quay người con rắn sẽ nhào tới, leo lên cây? Mẹ nó, vậy phải thật nhanh mới được, phải giết chết một con rắn cách bảy mét? Mạnh tiểu thư muốn khóc, bảy mét thật sự là quá xa với cô?

Thôi mặc kệ, dù sao cũng phải chết, liều mạng một lần.

Phục Linh biến sắc, nhanh chóng xoay người leo lên cây, con rắn trong nháy mắt liền di chuyển, hướng lên cây bò tới, người kia leo lên được một nửa đột nhiên quay ngược lại, trên tay xuất hiện một cây dao, thừa dịp con rắn còn cách bảy mét chưa kịp leo lên cây, Mạnh tiểu thư đắc ý lợi hại xoay ngược tình thế, một dao đâm xuống.

“Phập”

Một mũi tên bất thành linh bay đến, gọn gàng đâm qua người con rắn, nín thở một hơi, Phục Linh cầm cây dao trượt xuống đất, không khỏi đảo mắt nhìn về một đám người đang hướng cô đi tới.

Đám người có khoảng năm sáu người, dẫn đầu là một cô gái tóc vàng mắt xanh hấp dẫn, mặc một cái áo da ngang nửa ngực cùng một cái quần cũng bằng da, cả người cô gái toát ra một vẻ phong tình quyến rũ.

“Tiểu thư, tôi tên là Eiffel, cô có gặp phải chuyện phiền phức gì không?”. Cô gái cười, nụ cười mê hoặc chúng sinh, làm cho người ta say mê.

Phục Linh nhìn không khỏi sửng sốt, hồi lâu mới phục hồi tinh thần có chút xấu hổ nói: “Không có, chỉ là một con rắn”.

Bỗng nhiên, Phục Linh liền xem xét trang phục của đám người này, lập tức có thể xác định đây chính là những người thuộc các bộ tộc ít người sống trong rừng rậm Maya này, nháy mắt cô liền nở nụ cười vui mừng nói: “Tôi tới đây để tìm người”.

Eiffel mím môi, trong đôi mắt xẹt qua một tia sáng: “Rừng rậm này mặc dù nguy hiểm, nhưng mỗi ngày đều có người tới đây và mỗi ngày đều có người chết, hơn nữa tình trạng khi chết đều vô cùng bi thảm, tiểu thư, cô một mình vào đây, chẳng lẽ không nghĩ rằng người mà cô tìm đã chết rồi sao?”

Đáy lòng chợt dâng lên một nỗi đau đớn không thể kiềm chế, Phục Linh cao giọng nói: “Sẽ không”.

Eiffel càng thêm vui vẻ nói: “Tiểu thư có đồng ý lưu lại bộ tộc Coyal chúng tôi, người trong tộc chúng tôi sẽ trợ giúp cô tìm người?”

Phục Linh kiên quyết cự tuyệt: “Cám ơn nhiều, không cần đâu”.

Ai mà biết được có phải các người lừa tôi về có âm mưu gì khác hay không? Nghe nói các bộ tộc này, thích nhất là ăn thịt người, tể người, giết người, hành hạ người... dù sao cũng chẳng có chuyện tốt gì.

Xoay người rời đi, không ngờ phía sau lại vang lên giọng nói thông thả của Eiffel.

“Tiểu thư, hiện tại chúng tôi vô cùng có thành ý mời cô đến làm khách tại bộ tộc, đối với khách chúng tôi nhất định sẽ đối đãi cực tốt, cô bây giờ đi một mình, không kể đến những nguy hiểm ban ngày như cô cũng đã nhìn thấy, nhưng buổi tối sẽ không đơn giản như thế, chuyện gì cũng có thể xảy ra, tiểu thư, mong cô tin tưởng chúng tôi, suy nghĩ kỹ lại”.

Dứt lời, Eiffel liền xoay người rời đi, lại bị Mạnh tiểu thư đứng sau lưng gọi lại.

“Hey, tôi đi”

Mẹ nó, nói đến như thế, không muốn đi cũng phải đi, người này có tài ăn nói như vậy không đi làm MC lại ở cái chỗ thâm sơn cùng cốc này thật là đáng tiếc mà.

40. Chương 40: Người Đàn Ông Cả Người Đầm Máu

Cô ngoan ngoãn đi theo đám người Eiffel, chỉ chốc lát sau đã đến bộ tộc của họ.

Hình ảnh này hoàn toàn khác với những gì Phục Linh tưởng tượng, không phải là những túp lều tranh mộc mạc, mà là một dãy pháo đài nối tiếp nhau, nơi này nằm ở ngay giữa rừng rậm Maya vô cùng bí mật, nếu không có người dẫn đường thì người bình thường không thể nào tìm thấy, kiến trúc xây dựng ở đây là kiểu kiến trúc của người Anh thế kỷ trước.

Eiffel nhìn thấy vẻ mặt hài lòng của Phục Linh, xảo quyệt cười một tiếng: “Tiểu thư có hài lòng về nơi này không?”

Phục Linh gật đầu.

“Tiểu thư đi bộ trong rừng đã lâu chắc hẳn đã mệt mỏi, chúng tôi đã chuẩn bị sẵn một nơi cho cô, mời đi theo tôi”

Kiểu phục vụ cùng với nhiệt tình này, thật quá nồng nhiệt, làm cho Phục Linh có chút không thích ứng kịp.

Chỗ ở của Phục Linh là nơi sang trọng nhất trong bộ tộc, không có tên gọi, nhưng được trang hoàng theo lối kiến trúc trung cổ, cứ như là trở về Anh quốc thời thế kỷ 19.

Điều đáng tiếc duy nhất là trong phòng không có tivi, không có máy vi tính, cũng không có sóng điện thoại.

Thật là buồn chán.

Dặn dò toàn bộ những việc cần thiết, Eiffel cùng nhóm người rời đi, để lại Phục Linh một mình trong phòng. Song chỉ một lát, có tiếng gõ cửa, người phục vụ mang thức ăn vào, vô cùng vui vẻ, cùng một bộ dạng cực kỳ nhiệt tình nói: “Tiểu thư, cô có muốn dùng cơm chưa ạ”.

Đây là tiếng Anh chính thống.

Đối với Anh ngữ, Phục Linh cũng coi như là thông thạo, vừa cùng nhóm người Eiffel cô đã nhận ra, cô gật đầu cười nói: “Được, làm phiền rồi”.

Một tiếng bụp, cửa một lần nữa đóng lại, cảm giác trống rỗng dâng lên, Phục Linh ngồi trên ghế, lại lo lắng không yên, trong lòng nhớ đến Đồng Trác Khiêm nhất thời không có khẩu vị.

Vào lúc này, nhóm người của Eiffel đã đi đến nơi ở của tộc trưởng.

Tộc trưởng là một người đàn ông trên năm mươi tuổi, có một bộ râu quai nón thật dài, trời đang nắng nóng lại mặc một cái áo choàng dài, nhìn thấy Eiffel đi tới thì biết chuyện đã hoàn thành.

“Tìm được rồi”.

Eiffel do dự: “Đúng vậy, tộc trưởng vậy ông phải đem người đó giao cho tôi”.

Khẽ cười nhẹ, tộc trưởng vỗ nhẹ bàn tay nhỏ bé mềm mịn của Eiffel nói: “Cô gấp cái gì? Trong tộc chúng ta có thiếu gì người Hoa dũng mãnh? Tại sao cứ nhất định phải chọn hần?”

“Tộc trưởng”. Eiffel rút tay ra, lạnh lùng cứng rắn nói: “Đây là chuyện riêng của tôi, cho dù ông là tộc trưởng cũng không có quyền hỏi tới”.

“Hừ, trưa mai sẽ bắt đầu huyết tể, cô đã muốn trao đổi con mồi, vậy thì tại sao không đi xử lý con mồi đi?”

“Vâng, tộc trưởng, đã biết”.

Nhìn trời đã đến hoàng hôn, Phục Linh lúc này đã ăn xong bữa cơm, nằm trên giường nghỉ ngơi, cảm thấy hơi đau đầu, nhất thời cảm thấy mục tiêu của mình quá mờ mịt.

Rừng rậm Maya rộng lớn như vậy? Phải đi đâu tìm?

Nếu bọn trùm ma túy bên Đông Âu đã có gan đưa thuốc phiện sang Châu Á, chắc chắn là sẽ có người đưa tin tức, mà người đưa tin này sẽ là ai? Rất có khả năng là đám người của bộ tộc Coyah này.

Nơi này là nơi giao nhau giữa Đông Âu và Châu Á, vị trí địa lý bí mật, không thể ra vào, ngoại trừ bọn người bộ tộc Maya biết rõ đường đi, không có ai có thể tìm được lối ra vào.

Như thế thì cái tên Đồng Trác Khiêm biến thái kia có tìm được không?

Mẹ kiếp, lại nghĩ đến hần!

“Đồng thiếu gia, sao anh cứ khiến tôi phiền não mãi thế này?”. Ở trong miệng nỉ non, cô nặng nề đi vào giấc ngủ.

Phục Linh bị tiếng ồn ào bên ngoài đánh thức, đó là âm thanh hỗn tạp giữa tiếng hét hoảng loạn của đàn ông và tiếng vũ khí lạnh va chạm vào nhau, chỉnh trang lại quần áo, cô liền vọt ra cửa, hé cửa lên nhìn ra bao quát bên ngoài.

Lúc này trên hành lang đã hoàn toàn rối loạn.

Một người đàn ông mặc trang phục bó buộc cả người vô cùng kỳ dị, nhưng điều khiến người ta sợ hãi hơn đó là hần ta đang nằm trên mặt đất.

Khuôn mặt hần nhuốm đầy máu tươi, mười ngón tay đã bị chặt đứt, chỉ còn lại đôi bàn tay hình tròn, ngón chân bên dưới cũng bị chặt đứt vết thương đã kết vảy, hần muốn bò dậy, nhưng trên phần lưng đã bị chém đứt một mảng thịt lớn máu chảy không ngừng nên không còn chút hơi sức.

Phục Linh kinh hoàng mở to mắt hai tay che lấy miệng, không thể nào kiềm nén được sự kinh hoàng đang lan tràn từ tận đáy lòng, rốt cuộc là điều gì đã khiến cho người đàn ông bị đối xử như vậy?

Trên hành lang chia làm hai nhóm người, rất hiển nhiên là một phe tiến lên cứu người còn một phe muốn ngăn chặn.

Không phải là cuộc chiến giữa súng ống đạn dược, mà là cuộc chiến giữa những vũ khí lạnh, khắp nơi vô cùng đáng sợ, người này không gây tay thì người kia gây chân, dần dần, đám người ngăn chặn bị đám người đến cứu người dồn ép đi xuống cầu thang.

Nhịp tim đập nhanh đầy hoảng loạn, Phục Linh nhìn chung quanh bốn phía một cái, lúc này ngoại trừ cô lên hé cửa nhìn ra ngoài còn lại những phòng khác đều đóng cửa kín mít, cô cũng đang chuẩn bị đóng cửa lại, cửa không đóng được, nhìn lại hết thấy đóng một lần nữa, lúc này lại vang lên một hơi thở mỏng manh.

Đó chính là cái người đàn ông cả người đầm máu.

Thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, dù sao bây giờ cô chỉ có một thân một mình, ngoài ra, cô làm sao biết người đàn ông này có phải là kẻ gian ác, phạm pháp nên mới bị đối xử như thế.

Tay tăng thêm lực để đóng cửa phòng, lại nhìn thấy cái bàn tay tròn vo của hắn trên mặt đất khê lay động, giống như đang cố gắng viết chữ gì đấy.

Hô hấp của hắn càng lúc càng nặng, có phần lực bất tòng tâm, vết thương trên lưng càng thêm đau đớn kịch liệt, nhưng hắn vẫn cố gắng kiên trì viết hai chữ kia.

“Cứu tôi”.

Trong nháy mắt đó, Phục Linh từ hoang mang biến thành khiếp sợ.

Hai chữ kia mặc dù cong cong xiêu vẹo, nhưng chỉ nhìn thoáng đã nhận ra, bởi đó là bút pháp đặc thù của người Hoa, đó là loại chữ viết mà người nước ngoài không thể nào viết được, mà hắn cũng đã nhận ra cô cũng là người Hoa cho nên mới cầu cứu cô, dưới tình huống này lập tức có thể kết luận.

Cái người đàn ông bị ngược đãi dã man đến mẹ hắn cũng nhìn không ra này, chính là đồng bào của cô.

41. Chương 41: Chúc Mừng Cô Trở Thành Tế Phẩm

Dè dặt mở cửa ra, Phục Linh nhìn quanh bốn phía, tiếng hai phe giao chiến lúc này đã kéo dài đến giữa sảnh lớn, mà ở ngay đại sảnh bây giờ, mấy người kia rất quỷ quyệt vờ như đang ăn cơm, những người ở cùng tầng lầu với cô cũng chẳng thấy ai bước ra ngoài.

Cứu hay không cứu? Mạnh tiểu thư cứ phân vân mãi!

Nhìn người đàn ông là đồng bào với mình cả người đầy máu nằm đó, Phục Linh cắn răng một cái, nắm lấy người đàn ông lôi vào phòng, sau đó nhanh chóng đóng cửa lại.

Cầu mong là không bị ai nhìn thấy!

Cẩn thận đỡ người đàn ông vào phòng, Phục Linh quét mắt nhìn bốn phía, gian phòng này mặc dù trang trí giống như kiểu cổ xưa, nhưng lại không có một chỗ nào có thể giấu được một người.

Tiếng bước chân bên ngoài cửa vang lên càng lúc càng lớn, trên trán Phục Linh mồ hôi lạnh từng giọt rơi xuống, cô vô cùng sợ bị người ta phát hiện mình đã đưa người đàn ông này vào phòng.

Tiếng gõ cửa cóc cóc vang lên, Phục Linh trầm mặc một lúc rồi lên tiếng: “Ai đó?”

“Tiểu thư, cô ổn chứ, tôi là thuộc cấp của tiểu thư Eiffel, tiểu thư Eiffel chuyển lời rằng, chút nữa mời cô xuống cùng dùng bữa”.

“Vậy sao? Vậy nhờ cô chuyển lời đến tiểu thư Eiffel, tôi nhất định sẽ đến đúng giờ”.

Người bên ngoài trầm mặc một chút mới nói tiếp: “Tiểu thư, hiện tại bên ngoài có hơi lộn xộn, cô tốt nhất đừng đi ra ngoài”.

Dứt lời, tiếng bước chân đã rời đi.

Con mẹ nó, shit! Có năn nỉ bà đây bà còn không ra ngoài ấy chứ!

Vội vàng lôi người đàn ông lên giường của mình nằm, rót một ly nước uống cái ực, Phục Linh khê hít một hơi thật sâu: “Thật may là không có ai đi vào kiểm tra”.

“Bọn họ không cần”. Âm thanh trầm thấp từ người đàn ông đang nằm trên giường phát ra.

Mà tiếng nói kia, là Hoa ngữ chính thống.

Phục Linh có chút không hiểu.

Người nọ lại nói tiếp: “Chuyện thế này mỗi ngày đều phát sinh, cũng chẳng có gì kỳ quái”.

Trong lòng bắt đầu khiếp sợ không thôi, Phục Linh hỏi: “Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Tôi khuyên cô hãy nhanh chóng rời xa chỗ này, cái bộ lạc này vốn chẳng làm việc gì tốt lành, về cái vị tiểu thư Eiffel trong miệng người hầu kia địa vị trong bộ lạc này chắc chắn không thấp, cô phải biết rằng không có chuyện tốt nào mà bọn họ không làm được”.

Lời này, nói đã quá rõ ràng, trong lòng Phục Linh bắt đầu đoán được vài phần.

Cô đi vào rừng rậm một lúc lâu như thế, tại sao không hề gặp bọn họ, lại cố tình đến lúc cô gặp nguy hiểm thì gặp được, còn được cứu? Chuyện này phải giải thích thế nào?

“Tiểu thư, tôi là Eiffel, xin hỏi tôi có thể vào không?”

Một giọng nói nhu mì nhỏ nhẹ vang lên giống như vị chủ nhân xinh đẹp của nó, giọng nói kia tuy nhỏ, lại làm cho cả người Phục Linh run lên, tay chân lạnh lẽo lấy chân đạp lên người đàn ông, liền chạy đến mở cửa.

“Tiểu thư, cô là khách quý của bộ tộc, không biết rằng tôi có được vinh dự mời cô dùng bữa tối hay không?”

Nhớ tới những lời mà người đàn ông mới nói, trong lòng Phục Linh bắt đầu rối loạn, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này, sau đó đi tìm chiến đội phi hổ cùng họ đi tìm Đồng Trắc Khiêm.

“Tiểu thư Eiffel, tôi nghĩ tôi cần rời đi, vì dù sao tôi đến nơi đây là để tìm người”.

Đáy mắt Eiffel thoáng qua một tia sáng quỷ dị, ý cười trên khóe môi càng sâu: “Tiểu thư, đang trách Eiffel tiếp đãi không chu đáo sao?”

“Không không không”. Phục Linh lắc đầu: “Không, ngược lại cô tiếp đãi rất chu đáo, chẳng qua là do tôi có việc phải đi gấp mà thôi”.

Nếu đã quyết định đi, thế thì cũng không cần phải nhiều lời.

Đang chuẩn bị đóng cửa phòng, thì cánh tay trắng nõn của Eiffel đã chặn ngay cửa, trên tay cô ta là một cây súng lúc màu đen, mũi súng đang dí thẳng vào trán Phục Linh, toát ra một làn hơi lạnh lẽo đáng sợ.

“Tiểu thư, e rằng cô không thể đi được”.

Cánh cửa đã khép một nửa bị người chậm rãi đẩy ra, lập tức có bốn người chạy vào phòng lôi người đàn ông đang bị giấu trên giường đi ra ngoài, sau đó kéo xuống dưới lầu, trong phòng lúc này chỉ còn lại Phục Linh cùng Eiffel.

Áp chế tức giận xen lẫn sợ hãi trong lòng, cố gắng thả lỏng tâm tình, Phục Linh hỏi: “Tiểu thư Eiffel, đây là có ý gì?”

Nụ cười trên khóe môi cô ta càng sâu.

“Chúc mừng tiểu thư, cô đã trở thành tế phẩm lần thứ một trăm sáu mươi bảy của bộ tộc Coyah chúng tôi”.

Trong nháy mắt, dường như có sét đánh!

Tế phẩm? Đây là khái niệm gì vậy?

Cho dù Phục Linh rất ít xem kịch trên tivi cũng biết, tể phẩm là biểu tượng của việc bỏ mạng, hơn nữa còn chết rất thảm, nào là hỏa thiêu: dùng lửa đốt, lột da, vứt vào lò lửa...làm sao lại tàn nhẫn đến như thế chứ?

Nhưng mà cây súng này đang dí trước mặt, nhúc nhích không được di chuyển lại càng không.

Súng được hạ thấp xuống dí vào eo, sau đó cô bị đưa lên một chiếc xe cũ kỹ, mắt bị bịt kín, ánh sáng biến mất, Phục Linh hít sâu một hơi, cố bắt mình tỉnh táo.

Hiện tại việc mà cô có thể làm, chính là chờ đợi.

Khoảng chừng nửa giờ sau, cô bị đưa đến nhà giam, đó là một tầng hầm bí mật dưới lòng đất, tối tăm không thấy ánh mặt trời, không khí cũng muốn không lưu thông, khắp nơi dơ bẩn, bị người ta đẩy từ sau lưng té vào.

Con mẹ nó, không thể nhẹ nhàng một chút sao?

Đầu bên này, Phục Linh bị giam vào địa lao, còn Eiffel lại cầm chìa khóa của một căn địa lao khác đi về đầu đối diện bên kia .

Cửa lao chậm rãi mở ra, một người đàn ông mặc quân phục mùa hè rộng rãi màu xanh biếc lười biếng vừa nhịp nhịp chân trên mặt đất vừa hút thuốc, mặc dù trên mặt bị dính chút bùn đất, nhưng vẫn không che dấu được gương mặt đàn ông anh tuấn lại ngạo nghễ cùng mạnh mẽ. Cho dù hần lười biếng nằm đó, nhưng khí phách vẫn khiến người ta không thể xem thường.

Vừa nhìn thấy bóng dáng người kia, đôi mắt Eiffel đột nhiên trở nên vui vẻ cùng mê muội.

“Bây giờ chỉ cần anh đồng ý cùng tôi ở chung một chỗ, tôi lập tức thả anh ra ngoài”.

Có một tiếng cười khẩy vang lên.

“Được”.

Khuôn mặt Eiffel hiện lên vẻ vui mừng, lập tức dùng cái chìa khóa trên tay mở xiềng xích cho người đàn ông, nắm lấy bàn tay to lớn của hắn kéo ra ngoài, một mạch đi về lều trại của mình.

Sắc trời đã tối đen, đưa năm ngón tay lên không thể nhìn thấy lờ mờ.

Thời điểm đi ngang qua một cây cổ thụ lớn, chợt nghe thấy một tiếng thét kinh hãi, bước chân Eiffel liền xiêu vẹo rồi ngã xuống đất, ánh mắt người đàn ông chợt lóe, lập tức tránh sang một bên, trong nháy mắt Eiffel rơi xuống đất, trên tay người đàn ông chợt xuất hiện một thanh sắt nhọn, cắm thẳng vào huyệt thái dương cô ta.

Chỉ trong chớp mắt, một chút hơi thở cũng không còn.

“Mẹ ơi, đáng kiếp ghê như vậy còn dám nắm tay bốn thiếu gia, thật không biết xấu hổ”.

Nói xong, cầm lấy khẩu súng lục soát được trên người Eiffel, liền chạy vào trong rừng ẩn nấp.

Một tay nhấn vào máy truyền tin trên thắt lưng, chợt có giọng nói của người đàn ông vang lên trong đêm tối nghe vô cùng quỷ dị.

“Sói già, Sói già, ta là Phi Hổ, nhận được xin trả lời, nhận được xin trả lời”.

Bên kia truyền đến một chuỗi âm thanh sóng điện từ, sau đó thông, lập tức truyền đến giọng nói phấn khởi của các thành viên đội Phi Hổ.

“Sói già nhận được, Sói già nhận được, xin Phi Hổ báo cáo vị trí cụ thể, quân đội sẽ lập tức chạy tới”.

“Không cần, lập tức chuẩn bị vũ khí, thực hiện kế hoạch A, dùng GPS quân dụng xác định vị trí của tôi, tìm được lập tức tiến vào nơi trú ẩn của bộ tộc này trong rừng rậm Maya, toàn đội chuẩn bị dạy dỗ đám người rừng này, dám giam giữ cha nó lâu như vậy”.

“Thủ trưởng, đã rõ”.

Ánh trăng nhẹ nhàng chiếu xuống, người đàn ông lạnh lùng xoay người, nở một nụ cười khẩy nhìn về phía rừng rậm kia, ánh sáng chiếu rọi trên gương mặt đàn ông tuấn tú rạng ngời, càng tăng thêm phong thái mạnh mẽ cao ngạo.

Người này, hiển nhiên là Đồng thiếu gia mà Mạnh tiểu thư đang tìm kiếm.

Cũng không trách khi hoàn toàn không tìm được tin tức gì của anh, bởi trong địa lao vô cùng kín đáo kia đã hoàn toàn ngăn chặn hết mọi sóng điện, nên máy truyền tin anh luôn bí mật mang theo bên mình cũng không thể sử dụng được.

Lúc anh tách khỏi đại đội, cùng ác chiến với mấy trăm tên buôn thuốc phiện rồi chạy về phía trước, vừa đúng lúc gặp được bọn người của bộ tộc Coyah đang tìm kiếm tế phẩm, sau đó bị đám người Eiffel bắt đưa về đây.

Đồng thiếu gia thật lòng không nghĩ rằng sức hấp dẫn của mình lại lớn như vậy, khiến cho Eiffel kia thất điên bát đảo, bảo cái gì thì cô ta làm cái đó.

Đồng thiếu gia, anh thật là đẹp trai!

Trong đầu chợt vang lên câu nói nỉ non của Phục Linh khi cô nằm co rúc trên người mình, khoe môi Đồng thiếu gia bất giác nâng lên nụ cười, chờ sáng mai sau khi tiêu diệt xong cái bộ tộc chết tiệt này, anh có thể trở về làm đám cưới với cô vị hôn thê nhỏ bé của mình rồi.

Thế nhưng, người tính không bằng trời tính, tính đi tính lại tổng cộng phải tới bốn năm ngày mới gặp lại, ai mà ngờ chỉ đến ngày mai liền có thể gặp nhau rồi.

42. Chương 42: Mạnh Phục Linh, Em Là Đồ Khốn

Trời bắt đầu sáng, Phục Linh vẫn còn nằm ngủ mê man trong nhà ngục đã bị người thô lỗ kéo dậy, cô lập tức tỉnh dậy, giãy dụa tránh khỏi tay mấy người đó, nhưng không thấy bóng dáng Eiffel mà là một gã đàn ông cao lớn thô kệch.

Nhìn thấy trên tay gã cầm một ống kim tiêm, Phục Linh càng dùng sức dụa, chưa kịp đề phòng đã bị gã đưa bàn tay to lớn xù xì của mình mạnh mẽ chụp lấy cánh tay cô.

Trong nháy mắt, cái cây kim màu bạc đó liền đâm vào da thịt cô, nước thuốc trong ống lập tức được bơm vào máu cô.

Thấy vậy, Phục Linh không khống chế liền rống lên chữ.

“Con mẹ mày, đừng nói là mày tiêm cho bà thuốc kích dục đó?”

Người nọ mặc dù nghe có chút không hiểu, nhưng vẫn đáp: “Cho cô nếm thử loại virus mới của tổ chức NB, coi như là cô may mắn”.

Con mẹ nó, bị tiêm virus còn nói là may mắn.

Phục Linh im lặng, bị hấn trói chặt hai tay, lấy bao trùm kín đầu áp giải ra ngoài.

Trong bóng tối, cô cảm thấy cơ thể mình càng lúc càng mệt mỏi, vô cùng nặng nề, cảm thấy dường như hai tay hai chân mình bị trói vào thập tự giá, sau đó nghe được tiếng hô hào mà cô cũng chẳng rõ họ nói gì.

Bao trùm đầu bắt ngờ được lấy ra, ánh sáng đập vào chói mắt khiến cô khẽ nhú, nhìn thấy một đám người đang nằm cúi rạp trước mắt mình, mặc dù trong lòng Phục Linh không ngừng nhắc nhở mình bình tĩnh nhưng cũng không nén được hoảng sợ.

Có ai có thể nói cho cô biết, cái gã đàn ông không mặc quần áo, trên tay cầm một cây dao găm kia là ai không?

Tại sao vẻ mặt của hắn lại nghiêm túc như vậy? Tại sao ánh mắt của hắn lại dọa người như vậy chứ?

“Thần của ta, ta trước hết xin thỉnh an người, xin người ban phúc cho Coyah, để cho Coyah được trường tồn mãi mãi”.

Tất cả mọi người cùng hô hào theo, âm thanh đinh tai nhức óc làm Phục Linh run rẩy, chẳng lẽ mình hôm nay sẽ chết ở đây? Cô nghĩ đến mình mới bao nhiêu tuổi, cái cái đáng giá ngàn vàng cũng mới bị rách không bao lâu đi.

Đáng thương nhất chính là, cô đến đây tìm Đồng Trác Khiêm, vậy mà cả một cộng lông của hắn cũng chẳng thấy đâu.

“Thủ trưởng, bọn họ đã bắt đầu bái tế rồi”. Binh sĩ ở bên tai anh nhỏ giọng báo cáo.

Con người Đồng Trác Khiêm lạnh lẽo, phân phó nói: “Toàn quân canh phòng, cái đám cháu chắt của rùa con còn chưa có xuất hiện, không cần vội”.

Điều mà anh chờ đợi, chính là sau khi hoàn thành nghi thức bái tế thì bọn trộm thuốc phiện Đông Âu sẽ xuất hiện, cái đám người kia chính là thuộc hạ của tổ chức tội phạm NB.

Gã đàn ông cầm dao găm từ từ tiến đến, gió rét lạnh băng cũng theo hắn mà đến, toàn thân Phục Linh như rơi vào trong một hầm băng ngàn năm, rõ ràng là rất sợ chết, nhưng trong một khắc cận kề cái chết này Phục Linh lại trở nên bình tĩnh.

Dao găm chậm rãi vẽ một đường trên cổ tay cô, máu tươi bắt đầu chảy xuống, cảm giác đau nhói chạy thẳng lên đại não, mồ hôi trong nháy mắt chảy xuống từng dòng. Theo quy tắc bái tế của bộ tộc Coyah, tế phẩm sẽ bị cắt lần lượt hai cổ tay, hai cổ chân cùng với cổ, tổng cộng năm nhát, sau đó để máu tươi không ngừng chảy, cho đến ba ngày sau máu khô cạn, biến thành xác khô thì xem như bái tế thành công.

Phục Linh đã bị cắt một bên cổ tay phải, nhìn thấy máu tươi làm cho ánh mắt cô có phần kích động.

Chúa ơi, hôm nay con mới biết máu của mình cũng là màu đỏ.

Tề Tiểu Chấn cầm ống nhòm bước lên hai bước, điều chỉnh vị trí quan sát, đến khi tầm mắt nhìn vào người đang bị trói trên thập tự giá, cái miệng há to kinh hoàng, vỗ vỗ người bên cạnh nói: “Đầu đình, mày điều chỉnh vị trí quan sát, nhìn người bị trói trên thập tự giá một chút xem có quen không?”

“Là mỹ nữ, tao biết”. Anh đầu đình vừa cười nói vừa chỉnh ống nhòm, nhìn về phía người trên thập tự giá, rồi trong nháy mắt cũng kinh hoàng há to miệng cả người cứng đờ.

Tề Tiểu Chấn nhìn thấy bộ dạng kia, lập tức tin tưởng chính xác là mình không có nhìn lầm, liền nhảy vọt đứng dậy chạy về phía Đồng Trác Khiêm.

“Cấp báo, có biến”.

“Nói”.

Tề Tiểu Chấn có phần do dự không dám nói: “Báo cáo thủ trưởng, cô gái trên thập tự giá kia, là người quen ạ”.

Đồng Trác Khiêm bình chân như vại, vốn có không ít người xa lạ cũng hay tự xưng là quen biết anh: “Rốt cuộc là ai?”

Có chút không biết nói sao, Tề Tiểu Chấn rốt cuộc cũng tìm được một từ để hình dung.

“Chính là vị tiểu thư tình một đêm đã mang thai con của anh”.

Mẹ kiếp, cảm thấy nhất thời có một cơn lốc quét ngang, Tề Tiểu Chấn liền phát hiện ống nhòm trên tay mình đã biến mất, đảo mắt qua thì nhìn thấy thủ trưởng đang giương đôi mắt vào ống nhòm quan sát, gương mặt kia, chuyển từ vàng sang trắng, từ trắng sang xanh, rồi từ xanh sang đen thui, sắc mặt biến hóa còn hơn người ta diễn Xuyên Kịch (là loại kịch đặc biệt ở Tứ Xuyên, các diễn viên kịch sẽ đổi mặt liên tục).

“Con mẹ nó, cô ấy sao lại chạy đến đây chứ?”

“Tề Phàm”

Ngay sau lưng lập tức xuất hiện một người: “Có mặt”.

“Toàn đội lập tức chuẩn bị tấn công, đội Phi Hổ số một phụ trách yểm trợ, đội Phi Hổ số 2 phụ trách làm rối loạn hiện trường, về phần cứu người, tôi tự mình đi”.

“Thủ trưởng, việc cứu người này để tôi đi đi”. Tề Tiểu Chấn vội vàng nói.

Đồng thiếu gia rống lên: “Đi con mẹ cậu, cũng không biết báo sớm một chút, đợi khi trở về tôi sẽ xử cậu”.

Hắn ta không hiểu Đồng thiếu gia hiện giờ đau lòng biết bao nhiêu, nhìn thấy cổ tay của cô gái kia chảy máu không ngừng, anh lập tức muốn lôi cả cái bộ tộc gián điệp này ra phanh thây mổ bụng.

“Chuẩn bị”. Tề Tiểu Chấn phát lệnh: “Xuất kích”.

Phút chốc, khói lửa mù mịt, đạn bay tán loạn mù trời, Đồng Trác Khiêm lợi dụng tình hình hỗn loạn chạy dọc theo cây cối xông ra ngoài, tay cầm một cây dao găm Thụy Sĩ, gặp thần giết thần gặp Phật giết Phật.

Ý thức của Phục Linh bắt đầu mơ hồ dần, đau đớn nơi cổ tay đã hoàn toàn chuyển sang tê dại, theo như người bình thường, bị cắt cổ tay máu chảy nhiều như vậy chắc chắn đã ngất đi, nhưng trường hợp của cô rơi vào trường hợp đặc biệt, hiển nhiên là do tác dụng của thuốc mà tên kia đã tiêm cho cô.

Hiện trường thoáng chốc vang lên âm thanh hỗn độn giữa tiếng người la hét lẫn với tiếng súng, lời tinh thần Phục Linh từ trong mơ hồ chợt tỉnh dậy, cô bất ngờ mở to đôi mắt, nhìn cục diện hỗn loạn trước mắt trong lòng bất chợt ngổn ngang cảm xúc.

Mẹ nó, đang làm tú bà tốt đẹp biết bao, có ăn có uống còn có tiền xài, lại đi tới cái địa phương chim không ị ra cứt này làm gì? Người thì không tìm được, còn đem mình đi nộp mạng, thật không đáng chút nào.

“Lập tức báo cho khách quý của chúng ta biết, bảo bọn họ lập tức rút lui”. Tộc trưởng bộ tộc trong lúc hỗn loạn liền truyền ra mệnh lệnh khẩn cấp, ngay sau đó bị một viên đạn xuyên qua đầu, lập tức ngã xuống đất bỏ mạng.

Vào lúc đội Phi Hổ sắp sửa quét sạch chiến trường, bỗng nhiên xuất hiện một nhóm người áo đen, trên tay người nào cũng cầm một cây súng máy loại mạnh, bắn càn quét một trận.

Đồng Trác Khiêm phía sau đang chạy xung quanh đội Phi Hổ, né thoát một viên đạn, sắc mặt bất chợt trầm xuống.

“Tề Tiểu Chấn, bao vây toàn bộ, dồn bọn họ vào trong rừng rậm tiêu diệt hết”.

Thành tích đáng kiêu ngạo nhất của chiến đội Phi Hổ, chính là khả năng tập kích dã chiến, chỉ cần đi vào rừng rậm, giải quyết toàn bộ kẻ địch không là vấn đề.

Giết chết người cuối cùng cản đường, nhìn gương mặt thanh thuần gần trong gang tấc, trông mắt Đồng thiếu gia đông lại, nhảy lên, nhanh chóng cắt đứt dây trói trên người Phục Linh, lập tức rời khỏi tề đàn.

Phục Linh vẫn còn đang mơ màng, chợt cảm nhận được một hơi thở vừa ấm áp như ánh mặt trời lại vừa lạnh lùng ngang tàng quen thuộc, cùng giọng nói giận dữ như muốn giết người của ai đó.

“Mạnh Phục Linh, em là đồ khốn”.

Cuối cùng cũng nghe được giọng nói nhưng nhớ tận đáy lòng, mặc dù là chửi mắng, nhưng Phục Linh nghe như tiếng gọi từ trong tim, giang tay ra ôm lấy Đồng thiếu gia, Phục Linh thì thào nói: “Đồng Trác Khiêm, em suýt nữa là mất mạng rồi, suýt chút nữa là không là gặp được mặt anh rồi”.

Mạnh tiểu thư từ trước đến nay luôn gàn dở nham hiểm cũng chưa từng thấy tỏ ra yếu đuối như thế, Đồng thiếu gia nhất thời có cảm giác tâm hồn xao động, tức giận cũng hóa giải đi không ít, nhẹ nhàng vỗ về lưng của cô, nhẹ giọng dỗ dành nói: “Không sao, không sao, không phải là anh đã tới rồi sao!”

“Anh mà tới trễ một chút, người ta đã là xác khô rồi”.

“Được rồi, được rồi, không sao rồi đừng nghĩ nhiều nữa”.

“Nếu như em vì anh mà biến thành xác khô, em có chết cũng không tha cho anh đâu”.

“Là lỗi của anh đã tới chậm”.

“Cho dù em biến thành xác khô, em cũng muốn anh, tuyệt đối không để cho phụ nữ khác đụng vào anh”.

Lời này vừa nói ra, Đồng thiếu gia biến sắc, thật muốn vỗ vào đầu cô một cái, nhưng nhìn thấy bộ dạng yếu ớt của cô, trong lòng có chút không đành lòng, buông cô ra miệng mắng một câu: “Em đúng là đồ quỷ nhỏ”.

Phục Linh cố đáp ừm một tiếng, bỗng nhiên cảm thấy cả người choáng váng, đôi mắt từ từ nhắm lại, Đồng thiếu gia nhìn đôi gò má cô càng lúc càng tái nhợt, phát hiện có điều gì đó không đúng, vội lay lay Phục Linh: “Nhóc con, em làm sao vậy?”

“Đám người kia tiêm vào người em một loại virus”. Nói thật luôn luôn là bản tính đặc trưng của Mạnh tiểu thư, chuyện như vậy nếu không nói cho Đồng thiếu gia biết, chỉ sợ đến khi mình chết cũng không biết là vì sao nữa.

Nghe xong, sắc mặt Đồng Trác Khiêm trở nên đặc biệt khó coi, chỉ nhìn biểu hiện bên ngoài của cô cũng có thể đoán ra, loại virus kia vô cùng bạo phát, bằng không chỉ trong một thời gian ngắn như thế cũng không thể phát hiện ra, liếc nhìn sang chiến trường, bọn Tề Tiểu Chấn cùng Tề Phàm đã xử lý gần xong, theo tin tình báo thì lần giao dịch này bọn trùm thuốc phiện Đông Âu trả cho bộ tộc Coyah số tiền thù lao không nhỏ.

Trong đó còn bao gồm cả vũ khí đạn dược, còn có một số trang thiết bị quân sự.

Phi cơ trực thăng cũng nằm trong số đó.

Nghĩ đến điều này, trong lòng Đồng Trác Khiêm đã có tính toán, đúng lúc Tề Tiểu Chấn sải bước chạy đến báo cáo: “Thủ trưởng, đã tiêu diệt hết quân địch, toàn bộ người của bộ tộc Coyah tham gia cúng tế lần này đều đã bị bắt, ngoài ra, còn có một số tên là người của tổ chức NB đã chạy thoát”.

“Không thể để cho bọn chúng chạy thoát, lập tức mang người đi truy bắt, nhất định phải bắt toàn bộ trở về hoặc là bắn chết hết”.

“Mạnh tiểu thư làm sao thế?”

Sắc mặt Đồng thiếu gia trầm xuống nói: “Cô ấy bị tiêm virus vào người, tôi lập tức phải trở về thủ đô”.

“Vậy thủ trưởng, tôi lập tức thông báo cho Bộ ngoại giao, điều động phi cơ trực thăng đến đây”.

“Không kịp nữa rồi, trong căn cứ quân sự của bộ tộc Coyah có phi cơ trực thăng của tổ chức NB mang đến, tôi sẽ lái cái đó đưa cô ấy trở về, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, lập tức trở về, rõ chưa?”

Tề Tiểu Chấn hành lễ: “Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ, thưa thủ trưởng”.

Đồng thiếu gia nghiêm túc gật đầu, nói một câu chú ý an toàn, lập tức ôm Phục Linh đi về hướng căn cứ quân sự của bộ tộc Coyah, thuận tay mang theo tên quản lý phụ trách trông coi căn cứ quân sự.

43. Chương 43: Phi Cơ Trực Thăng Dỏm

Bên trong tầng hầm căn cứ quân sự trên mặt đất của bộ tộc Coyah, nơi đây chứa đủ loại vũ khí đạn dược có cả súng lục cùng bom mìn, cường chế tên quản lý đi đến tầng hầm dưới mặt đất, chỗ này lại là một nơi đậm đầy phi cơ trực thăng.

“Chìa khóa đầu”

Tên quản lý run lấy bẫy móc từ trong ngực áo ra một chùm chìa khóa đưa cho Đồng Trác Khiêm, trong nháy mắt chỉ thấy một bóng đen lao tới, đem bá súng đánh một cái vào sau ót hần lập tức hôn mê bất tỉnh.

Mà lúc này, Phục Linh lại giống như có kỳ tích bất chợt tỉnh lại, nhìn thấy tình huống trước mắt cô lắc lắc cánh tay, sững sốt nói: “Trác Khiêm, em không sao mà”.

Nghe thấy những lời này, sắc mặt Đồng Trác Khiêm ngược lại càng thêm khó coi, nắm chặt lấy hai bàn tay cô nói: “Bây giờ hai chúng ta quay về, để cho Chân Trị chữa trị cho em”.

“Không phải đâu, anh nói thử xem có phải cái đám người kia dùng thuốc giả mạo hay không? Hơi choáng một lát rồi lại hồi phục tinh thần?”

Đồng Trác Khiêm không nói gì chỉ ôm đi thẳng lên trực thăng, đặt cô xuống ghế ngồi sau đó tự mình khởi động động cơ, anh biết nói thế nào với cô, đây chính là dấu hiệu cho thấy virus đã xâm nhập vào cơ thể.

Trước khi đến đây, bọn họ đã nhận được tin báo, bọn trùm thuốc phiện Đông Âu lần này lần sang địa bàn Châu Á, chủ yếu là để phát tán cái loại virus số hiệu HC này nhằm kiếm một món lãi kék xù.

Mà cái loại virus đó khi được tiêm vào cơ thể con người sẽ có biểu hiện như thế này, một hồi sẽ như sắp chết rồi một hồi lại vô cùng phấn chấn, về phần di chứng để lại hiện thời còn chưa nghiên cứu ra.

Tiếng cánh quạt trực thăng quay nghe đinh tai nhức óc vang lên, trực thăng từ từ cất cánh, Phục Linh đưa một tay vịn vào vòng bảo hộ hỏi: “Đồng Trác Khiêm, anh biết lái phi cơ sao?”

“Anh còn biết bắn máy bay nữa”.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phục Linh đỏ bừng: “Anh đúng là nham nhở”.

Hai người hiện tại đang ở trên bầu trời ấy ngàn mét, hơn nữa vừa mới trải qua tai nạn muốn chết đi sống lại, bất chợt nghe được câu nói nham nhở của của Đồng Trác Khiêm, trong lòng Phục Linh bỗng cảm thấy vô cùng ấm áp, nhìn gương mặt anh tuấn đẹp đẽ như một vị thần, tim cô nhất thời đập loạn nhịp, thế nhưng một giây tiếp theo, Đồng thiếu gia đã giáng cho cô một câu như bị sét đánh,

“Không cần dùng đôi mắt của em cưỡng gian anh”.

Phục Linh học máu, rồi lại được nghe Đồng thiếu gia nói tiếp: “Anh hiện tại thật muốn lái phi cơ đến vùng biển, đem em xử trước rồi nói sau”.

Đúng là một người không biết xấu hổ thiên hạ vô địch, Phục Linh đưa ngón tay chỉ vào Đồng thiếu gia áp úng nửa ngày cũng không nói được câu nào.

“Được rồi, nghỉ ngơi đi, tỉnh dậy là đến thủ đô”.

“Ừm”. Khẽ đáp một tiếng, thế nhưng Phục Linh không hề buồn ngủ, mở to đôi mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, bất thành linh hỏi một câu: “Đồng Trác Khiêm, nếu lỡ em chết thì sao?”

“Em không thể nào chết được”. Mặc dù giọng điệu nói nhàn nhạt, nhưng lại ẩn chứa sự tự tin phách lối không gì sánh kịp, trước sau như một.

“Vậy thì cha em sẽ rất đau lòng, mẹ cũng sẽ rất đau lòng đó!”

“Câm miệng”.

Trong lòng thầm thở dài một cái, quay đầu nhìn mây trắng xóa một mảnh ngoài cửa sổ, chợt, phi cơ trực thăng bỗng dưng lắc lư kịch liệt, thân thể Phục Linh mất cân bằng, ngã phịch xuống dưới sàn, trên đầu nghe vang lên giọng nói bình tĩnh như bình thường của Đồng Trác Khiêm.

“Bảo vệ đầu thật tốt”

Hai tay anh thao tác rất nhanh, vẻ mặt nghiêm túc, trên trán bắt đầu ra mồ hôi lấm tấm, Phục Linh nhìn thấy bộ dạng kia, biết ngay là không ổn.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”.

“Bị cái miệng quạ đen của em nói trúng”.

Phục Linh sững sốt: “Cái gì?”. Mang ánh mắt hoài nghi chẳng lẽ bản thân mình lại một lần nữa lâm vào hoàn cảnh chó ăn phải phân sao?

Nhìn bộ dạng buồn cười của cô sắc mặt Đồng Trác Khiêm đen thui: “Virus là thật, nhưng cái phi cơ này chỉ là sản phẩm nửa vời, cũng có thể nói là hàng dỏm bất hợp pháp”.

Trong lúc nhất thời, Phục Linh có cảm giác trong lòng nổi sóng, biết thế nào là sóng trước chưa dừng sóng sau lại ập đến.

“Vậy giờ phải làm sao?”

Ánh mắt Đồng Trác Khiêm nhìn cô một cách mãnh liệt, trên gương mặt nam tính đã lấm tấm mồ hôi, toàn bộ hệ thống điều khiển trong trực thăng đã ngưng hoạt động hoàn toàn, không cách nào điều khiển, lục lạo trong trực thăng tìm thấy một cái dù nhảy, bình tĩnh nói với Phục Linh: “Nhảy dù”.

Thần kinh Phục Linh căng thẳng, cũng biết đã hết cách: “Chỉ có một cái, làm sao bây giờ?”

Lúc này, phi cơ trực thăng cách mặt đất không tới hai ngàn mét, Đồng Trác Khiêm cũng lười cùng cô nói lời vô nghĩa, một tay trực tiếp vòng qua eo cô, mặc xong cái dù liền lập tức nhảy xuống.

“Áaaaaa, má ơi, kinh khủng quá”

Tiếng hét dữ dội vang vọng giữa bầu trời, hai tay hai chân bấu chặt vào người Đồng Trác Khiêm, Phục Linh nhắm tịt mắt lại, cái gì không dám nhìn, sắc mặt trắng bệch.

Hai cơ thể ôm chặt nhau từ từ rơi xuống, nhận ra cô gái nhỏ trong ngực đang run rẩy, Đồng thiếu gia tay không khỏi ôm chặt thêm một chút.

“Sợ cái gì? Không phải có anh ở đây sao?”

Anh đường đường là một Trung tướng trong quân khu, kỹ thuật nhảy dù có thể kém sao?

Khoảng cách đến mặt đất càng gần gió thổi càng mạnh, cái dù bị gió thổi lắc lư phần phật, Phục Linh từ trong ngực Đồng Trác Khiêm thò đầu ra, nhìn thấy mình đang ở giữa không trung, trái tim như nhảy thót lên mắc kẹt trong cổ họng.

“Thật có tiền đồ”. Thấy thế, Đồng thiếu gia lạnh lùng hừ một tiếng.

“Anh là có tiền đồ nhất! Không ai có tiền đồ bằng anh!”

“Biết là tốt rồi”.

Thấy người nào đó da mặt dầy như thế, Phục Linh bắt bẻ lại: “Người có tiền đồ như anh, sao lại đến nỗi xảy ra quan hệ với tú bà nhỉ”.

Về mặt Đồng thiếu gia đen thui!

Cách mặt đất càng lúc càng gần, Đồng thiếu gia ôm chặt lấy Phục Linh, chuẩn bị tiếp đất.

Phía dưới họ là một mảng rừng cây chằng chịt, mặt đất nơi này không phải bằng phẳng, có chút đáng tiếc, bởi vì nếu rơi xuống rừng cây, có thể thấy là không thể nào tránh khỏi bị nhánh cây va quệt bị thương.

Đồng thiếu gia có thể bảo đảm trăm phần trăm mình không bị thương. Nhưng còn cái người không ngực thì sao đây?

Anh tức cười lắc đầu một cái, cô ấy làm sao mà biết cách? Từ nước ngoài du học trở về, chưa từng đến quân doanh, không có việc làm, ngược lại đi làm tú bà, đầu óc này không quá hai cân bột nhào.

Ôm lấy Phục Linh vững vàng rơi xuống một bụi cỏ tương đối bằng phẳng, gỡ hết những vướng víu trên người, Đồng Trác Khiêm lập tức kiểm tra thương thế trên người Phục Linh, tổng thể cũng không có vết thương nào.

Nhưng về mặt cô lại có chút khó coi, Đồng thiếu gia quỳnh lên: “Có phải virus lại phát tác hay không?”

Phục Linh lắc đầu.

“Bị thương?”

Phục Linh gật đầu.

“Mau đưa cho anh xem”

Phục Linh lắc đầu.

Trong nháy mắt, sắc mặt Đồng thiếu gia đã tựa như Bao công, mạnh mẽ xốc cô lên xem xét cả người để xem vết thương mà cô vừa nói, lại không nhìn thấy bất cứ vết thương nào: “Mau nói cho anh, rốt cuộc em bị thương ở đâu hả?”

Cô còn chưa nói lời nào, vẻ mặt đã bắt đầu đỏ bừng, nhìn người kia sắc mặt đen thùi, có chút khúm núm mở miệng.

“Bị thương từ bắp đùi trở lên”.

Chân mày Đồng thiếu gia cau lại: “Cái mông sao?”

Sắc mặt Phục Linh càng đỏ: “Anh có thể có chút tư cách hay không?”

“Còn ở đó già mồm, xoay qua cho anh xem một chút”.

“Không”. Phục Linh phản kháng.

Nói chuyện đối với loại người này vĩnh viễn là vô dụng, Đồng thiếu gia trực tiếp động thủ, một tay ôm lấy hông cô, một tay ôm lấy bắp đùi, lật người cô lại sau đó hai chân kẹp lấy hai đùi của cô, bắt đầu kiểm tra vết thương.

Nơi đó đỏ đỏ, còn có vết tím bầm, hiển nhiên là lúc vừa rồi rơi xuống trúng phải đá làm bị thương, không có gì đáng ngại, một chút nữa là đỡ rồi, chỉ là sẽ có chút đau đớn.

44. Chương 44: Chọn Đói Chết Hay Là Độc Chết

Lật người cô xem tới xem lui, xác định không còn vết thương nào khác nữa, Đồng Trác Khiêm liền kéo Phục Linh đứng lên.

Đưa tầm mắt quan sát xung quanh, nơi này không có người ở, chỗ bọn họ đang đứng là một bãi cỏ trong rừng cây, đang định gọi cho bọn người Tề Tiểu Chấn, Đồng thiếu gia kinh ngạc phát hiện rằng nơi này cư nhiên không có tín hiệu.

Đây là cái địa phương quái quỷ gì chứ?

“Đồng Trác Khiêm, chúng ta bây giờ phải làm sao?”

“Đi”. Khắc ra một chữ, liền nắm tay Phục Linh đi về hướng bên ngoài rừng cây, đối mặt với thiên nhiên bao la vô tận Mạnh tiểu thư lại một lần nữa....

“Em đói bụng”. Phục Linh thấp giọng nói.

Kể từ bữa sáng ngày hôm qua, đến bây giờ vẫn chưa có gì bỏ vào bụng, không đói mới là lạ.

Nhìn thấy vẻ mặt ủy khuất của Phục Linh, Đồng Trác Khiêm liền mềm lòng, đưa tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô nói: “Để anh đi tìm xem có gì để ăn không, em ngồi ở đây chờ đi”. Nói xong nhẹ hôn một cái lên trán Phục Linh.

Hơi thở ấm áp kia vẫn còn vương vấn quanh mặt, khuôn mặt Phục Linh đỏ lên vội vàng nói: “Em cũng muốn đi”.

“Em đi theo làm gì? Cứ ngồi ở đây chờ anh”.

“Đồng thiếu gia, xin anh rủ lòng thương em, nếu anh biết lý do vì sao em bị lừa đến bộ tộc Coyah, anh nhất định sẽ không để em một mình ở lại chỗ này”.

Đồng thiếu gia trầm tĩnh nhìn cô, không nói thêm lời nào, nắm lấy tay cô cùng đi tìm thức ăn.

Tìm thức ăn trong rừng cây rậm rạp tươi tốt, nhất định rất dễ, nhưng tìm thức ăn trong rừng nguyên sinh cây cối chằng chịt thế này, lại vô cùng khó khăn. Nơi này ngoại trừ cành cây thì chính là gốc cây, càng nhìn càng khiến người ta tuyệt vọng bó tay.

Đi một đường không biết bao lâu, từ đầu đến cuối cũng không nhìn thấy một dòng suối hay một tí gì để ăn, thật vất vả lắm mới tìm thấy một cây nấm ngũ sắc, lại bị Đồng thiếu gia dùng tay đánh văng đi, anh không thể nào tưởng tượng được, một du học sinh ở nước ngoài mà ngay cả nấm độc cũng không nhận ra?

Đối với câu hỏi nghi ngờ này, Mạnh tiểu thư trả lời rằng: “Vì em chưa từng ăn mà”.

Đồng thiếu gia cười khẩy, nếu em ăn rồi, thì đã sớm đi chầu trời, còn gặp được anh mới là lạ.

Đang đi, dây lưng đột nhiên truyền đến âm thanh một lần sóng điện từ truyền tin, Đồng Trác Khiêm lập tức nhấn nút mở, nhưng lại không nghe thấy bất cứ âm thanh gì truyền đến: “Đây là cái nơi chó má nào, một chút tín hiệu cũng không có!”

Nghe tiếng than oán của Đồng thiếu gia, Phục Linh cười khan hai tiếng: “Thật mất mặt, đường đường là Trung tướng, lại đi xài máy truyền tin dỏm, ném nó đi để khỏi mất mặt nha”.

“Em nói cái gì?”

“Em nói, anh thật mất mặt, anh xem, bất luận là trên tivi hay là trên tiểu thuyết, quan lớn người ta mang theo máy truyền tin, đi đến tận sao Hỏa còn có tín hiệu, còn anh? Chỉ đi vào một rừng cây liền mất hết tín hiệu, Đồng Trác Khiêm anh thật quá mất mặt đi”.

Đồng thiếu gia thật muốn dạy dỗ cô.

Nhưng chỉ lo trên người cô còn có virus, cho nên vì nghĩa quên thân bỏ qua cho cô.

“Đồng Trác Khiêm, anh nhìn đi”. Phục Linh gào to một tiếng, lập tức xông ra ngoài.

Đồng thiếu gia vội vàng chạy theo, liền nhìn thấy Mạnh tiểu thư đang chạy đuổi theo một con thỏ màu đen, cô nhóc này là muốn ăn thịt thỏ sao?

Tốc độ chạy của thỏ rất nhanh, Mạnh tiểu thư hiển nhiên là không đuổi kịp, điều này không cần phải nói, nhưng khi cô chạy qua một bụi cỏ đầy gai, vạch ra một lớp cỏ nhuốm đầy sương mù, một khắc kia khi bước chân xuyên qua những bụi cây đó.

Cô cười, hơn nữa còn cười đến như điên dại.

Phía trước cô là một dòng suối nhỏ thật dài, nước suối trong suốt nhìn thấy tới đáy, thỉnh thoảng còn được thấy mấy con cá nhỏ bơi lội phía dưới, mà điều khiến cho người ta vui mừng chính là phía trên cái bụi cây nhỏ bé kia.

Phía trên nó đầy những quả kết từng chùm từng chùm, mùi thơm ngào ngạt, đứng cách xa như vậy mà Phục Linh còn có thể ngửi thấy.

“Đồng Trác Khiêm, có thể ăn được không?”

“Tự em lựa chọn đi, chọn đói chết hay là trúng độc chết”. Dứt lời, anh liền đi đến khe suối, vốc nước rửa mặt, sau đó lấy cây dao găm Thụy Sĩ bên người, bắt đầu cắt một nhánh cây.

Nhìn nhìn mà không hiểu Đồng thiếu gia muốn làm gì, Phục Linh suy đi nghĩ lại rốt cuộc đi tới chùm trái cây trước mặt, nhìn chòng chọc nửa ngày, sau đó hái xuống một chùm.

Trái này thơm như vậy, sao có thể có độc được?

Dù sao thì cũng chết, ngộ độc virus cũng chết, đói cũng chết, còn không bằng để độc chết đi.

Nghĩ đến điểm này, cuối cùng há miệng cắn một cái.

Phút chốc, sắc mặt Mạnh tiểu thư thay đổi.

Đây là trái gì, thật là ngon quá đi? Trái này cũng không thấy bán ngoài chợ nha, giờ tay hái thêm mấy chùm nữa, ăn hết toàn bộ.

Trên cây vốn cũng chẳng có mấy chùm, tới lúc Mạnh tiểu thư ăn no, cũng là vừa đủ không còn dư bao nhiêu. Vừa định gọi Đồng thiếu gia nếm thử một chút, trên tay cầm hai quả chạy đến bên khe suối, nhìn thấy Đồng thiếu gia đang xoắn ống quần, trên tay đang cầm một nhánh cây được vót nhọn có cắm ba con cá.

“Anh... đây là làm gì?”

“Hỏi thừa, đây không phải là bắt cá sao?”

Phục Linh có cảm giác muốn chết một ngàn lần: “Vậy sao anh còn kêu em chọn đói chết hay là độc chết?”

“Em đã chọn?”

“Ừ, chọn độc chết”.

Đồng Trác Khiêm lập tức nhảy vọt tới, vứt bỏ xiên cá trên tay: “Mạnh Phục Linh, sao em cứ phải gây khó dễ với anh thế chứ?”

Dứt lời, đưa tay ôm lấy cô hỏi: “Có cảm thấy nơi nào không thoải mái hay không?”

Phục Linh lắc đầu, cô chính là nói thật, cô ăn nhiều như vậy, lúc này thấy vô cùng thoải mái.

“Trác Khiêm, anh nướng cá cho em ăn đi”.

“Em không ăn thì chết sao?”. Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng Đồng Trác Khiêm vẫn đi lấy củi chất thành một đống, nhóm lửa lên, đem mấy con cá nhìn rất ngon, chập rây nướng.

Phục Linh có hơi mệt, liền tìm một chỗ khác ngủ, từ từ ngủ thiếp đi.

Nơi này là giữa rừng cây, mặc dù ban ngày có hơi nóng một chút, nhưng buổi tối lại lạnh căm căm, nhưng Phục Linh là bị nóng quá làm cho tỉnh lại.

Đôi mắt mông lung hé mở, vừa sờ người mình, gương mặt nóng dọa người, miệng lưỡi khô khốc, toàn thân trên dưới bắt đầu thấy không thoải mái.

Là virus phát tác sao?

“Đồng Trác Khiêm...”. Khẽ gọi tên anh, âm thanh ba tiếng kia vừa phát ra khiến cho Phục Linh bất chợt run lên, giọng nói nũng nịu mang theo một chút ngâm nga kia là của người nào vậy?

Toàn thân bắt đầu nóng ran, Phục Linh cởi bớt y phục trên người xuống thể nhưng vẫn thấy nóng như cũ, đứng lên lảo đảo đi tới trước mặt Đồng Trác Khiêm, thoáng cái liền ngã vào trong ngực anh.

“Trác Khiêm, em nóng quá”.

Sờ gương mặt cô, nóng như lửa đốt, trong lòng Đồng Trác Khiêm cảm thấy không ổn liền đứng lên, một tay đỡ lấy eo của cô, vừa định đặt cô xuống đất để đi múc nước, cũng không phòng bị bất ngờ bị cô vươn đôi cánh tay nhỏ bé của mình ôm chặt lấy.

“Đừng đi!!!!”. Giọng nói kia, vô cùng kiều mị, làm cho người ta điên cuồng.

Ôm lấy cơ thể đàn ông, Phục Linh cảm thấy nhiệt độ trên người liền giảm đi không ít, sức lực trong tay không khỏi tăng thêm, đôi môi kiều diễm ửng ửng đỏ dần đến gần, thẳng một đường đặt trên khóe môi của anh.

Đồng thiếu gia nhìn bộ dạng kích tình của cô, có phần hiểu ra, y như bộ dạng anh gặp lần đầu tiên.

Đáy mắt không nhịn được bốc lên hai ngọn lửa, tức tối ôm lấy Phục Linh hỏi: “Nhóc con, biết anh là ai không?”

“Biết con mẹ anh, Trác Khiêm, em muốn...!!!”

Câu nói phía trước hoàn toàn bị lãng quên, Đồng Trác Khiêm giờ chỉ nghe được hai chữ cuối cùng, cảm giác lửa nóng lập tức dâng lên, hai con ngươi đen như mực bỗng trở nên âm u thâm trầm, tóm lấy cô đặt dưới thân liền cúi đầu hôn như mưa gió.

45. Chương 45: Em Thích Nude

Lửa nóng rực đốt cháy lòng người, ánh lửa tí tách bập bùng, toàn bộ sự việc diễn ra đúng như những gì nó phải diễn ra.

Đôi môi anh lướt khắp người cô, mang theo hơi thở mê hoặc trêu chọc lòng người, khiến cho Phục Linh một lần lại một lần trầm luân, khát vọng trong lòng càng thêm sâu, rướn người bám vào anh, mong muốn được nhiều hơn.

“Trác Khiêm, cho em....”

Trái tim giống như bị gãi ngứa ngứa, cả người Đồng thiếu gia kích động, cảm giác cứ như có một dòng điện chạy qua người, đôi mắt lóe lên một tia sáng âm u, mong muốn có cô càng thêm dâng cao.

“Nhóc con đáng ghét, đã sớm muốn em rồi”

Dứt lời, đôi tay không nén nổi tăng thêm chút lực.

Kỳ thực những lời Đồng thiếu gia nói hoàn toàn là thật, anh cũng đã lâu chưa gặp vị hôn thê của mình, tính đi tính lại cũng đã gần một tháng rồi, nhưng anh nghĩ, mình vốn chưa từng thương nhớ một người phụ nữ nào như thế, thế mà bây giờ? Coi như đến hạn rồi.

Cũng có lúc Đồng thiếu gia cảm thấy phiền muộn khó hiểu, cô gái này có gì tốt chứ? Có gì đặc biệt để anh phải nhớ thương như thế? Ách, có thể bởi vì cô là Mạnh Phục Linh độc nhất vô nhị, đôi lúc ra vẻ giương nanh múa vuốt, có khi lại như một cô vợ bé nhỏ Mạnh Phục Linh.

“Trác Khiêm...”

“Ừm”

“Đáng ghét người ta thật muốn thật muốn mà!”

Hô hấp chợt trầm xuống, anh nhìn xuống gương mặt xinh như hoa của cô, không giống như bộ dáng quyền rũ chết người lần đầu tiên anh gặp, mà hiện tại lại giống như dáng vẻ của một sinh viên đại học trong sáng, chính là cái điệu bộ có phần trong sáng lại thêm một phần mềm mại yêu kiều khê rên rĩ làm cho anh điên cuồng không thôi, hoàn toàn trầm mê.

“Chết tiệt, cho em, em muốn cái gì cũng đều cho em”.

“Ừm”

Nửa giờ sau, cuộc chiến tạm ngưng.

Phục Linh nằm sấp trên người Đồng thiếu gia, sắc mặt đỏ bừng, đôi tay nhỏ bé ôm lấy thân thể đàn ông khê vuốt ve, Phục Linh ngượng ngùng hô: “Trác Khiêm”

Giọng nói kia, vẫn cứ kiều mị như cũ, Đồng thiếu gia nghe mà bụng thấy căng thẳng, một lần nữa đem cô đè xuống nói: “Còn muốn sao?”

Phục Linh cười khúc khích gật đầu, thật lòng, cái cổ nhiệt trong người cô chẳng những không giảm đi được một chút, ngược lại càng thêm mãnh liệt.

Đồng thiếu gia cười gian một tiếng, ôm lấy thân thể cô nhấc lên, liền đưa vật nóng của mình vào: “Có thích anh làm như vậy hay không?”

Phục Linh vô cùng thành thật trả lời: “Trác Khiêm, thích, thật là thích”.

Hôn lên môi cô, Đồng thiếu gia cười nói: “Vợ của anh thật là ngoan”.

Mà ở trong một đêm xuân tình nhộn nhạo này, có một hạt giống nhỏ vô thanh vô tức lặng lẽ nảy mầm.

Một đêm này, dường như rất dài.

Luồng nhiệt nóng bỏng trong người Phục Linh rất lâu mới tản đi, mà Đồng thiếu gia thì sức lực có thừa, suốt một đêm không ngừng nghỉ, một lần rồi lại một lần, công kích rồi lại phản kích, liên tục liên tục.

Thế nên, đến khi trời sáng, kết quả chính là thế này.

Đồng lửa đã cháy tàn bên cạnh là ba con cá nướng, nước suối chảy róc rách, cùng với....

Một bãi chiến trường hỗn loạn không chịu nổi, nhân vật nữ cả người đầy dầu xanh xanh tím tím không một mảnh vải che thân, vào lúc này đang mở to đôi mắt vô cùng oán hận nhìn về người đàn ông bên cạnh.

“Đồng Trác Khiêm, sao anh không đi đóng phim sex luôn đi”.

Người kia vẫn còn đang ngủ say, dường như là rất mệt mỏi.

“Không bị bỏ thuốc, vậy cũng có thể làm suốt một đêm á”. Mở miệng oán hận nói, vừa định đứng dậy lấy quần áo mặc vào, lại phát hiện hai chân mềm nhũn ngã nằm trên người Đồng thiếu gia.

“Đừng đùa anh, cả người bị em vắt kiệt sức lực rồi, còn muốn đùa chết bản thiếu gia sao?”

Giống như là âm thanh của người trở về từ cõi chết, Đồng thiếu gia từ trên mặt đất yếu ớt tỉnh dậy, ngoại trừ vẻ trên mặt có vẻ mệt mỏi ra cũng không có chỗ nào không được thoải mái, trừ một dấu răng trên bắp đùi.

Cuộc chiến tối hôm qua không biết có bao nhiêu kịch liệt, mới có thể biến hai người thành ra bộ dạng như thế này. Mạnh tiểu thư thì cả người bầm tím đau đớn, Đồng thiếu gia thì có chút mệt mỏi, nhưng nhìn bề ngoài một chút cũng không nhìn ra, thần thái vẫn sáng láng như cũ, chính là dù có làm suốt ba ngày ba đêm vẫn không có vấn đề, kéo lấy tay Phục Linh, Đồng thiếu gia hỏi.

“Rốt cuộc tối hôm qua em đã ăn cái gì? Làm hại bản thiếu gia phải hiến thân một đêm mới có thể giải hết thuốc cho em”.

Phục Linh sững sốt, là cái quả đó gây ra chuyện sao? Vận khí của cô chẳng lẽ tốt đến như vậy? Tùy tiện ăn đại trái cây đồ đổi, lại ăn được thuốc kích thích cực mạnh vậy sao?

“Thôi khỏi phải dùng cái đầu óc ngu ngốc như em để suy nghĩ đi, mau đứng dậy dọn dẹp, hôm qua anh đã liên lạc với bọn Tề Tiểu Chấn bảo đến đón chúng ta, mau chuẩn bị”.

Phục Linh yếu ớt thở dài một cái: “Đồng thiếu gia, em cũng muốn đứng lên, nhưng mà sức lực của anh quá mạnh mẽ, em đứng lên không nổi”.

Bất ngờ, Đồng thiếu gia đứng lên mặc quần áo ình, xong lại mặc cho Phục Linh, lại phát hiện ra quần lót đã bị xé rách, sắc mặt Phục Linh đỏ bừng, lập tức giật lấy quần lót đã bị rách trên tay Đồng thiếu gia, liền dùng sức ném đi chỗ khác.

“Em không mặc?”

Phục Linh tức giận, hấn xé rách rồi, đã biết rõ còn cố hỏi: “Em thích nude vậy đó”.

Đồng thiếu gia cười nhẹ, bó tay nhìn về mặt đáng yêu của cô, không nhận được khe cắn vành tai của cô một cái nói: “Anh cũng đặc biệt thích”.

“Kính tởm”.

“Dậy thôi”.

Sau khi hai người thu dọn xong, xuống suối bắt được hai con cá nướng ăn xong bữa sáng, Đồng thiếu gia liền nắm tay Phục Linh bắt đầu đi về hướng tây: “Anh đã phát tín hiệu cho Tề Tiểu Chấn, bọn họ đang tập hợp ở đó chờ chúng ta, bây giờ chúng ta phải quay lại chỗ hôm qua”.

“Ừm”

Đi một lát, bọn họ đã trở lại bãi cỏ nơi họ rơi xuống hôm qua, Đồng Trác Khiêm gỡ dây lưng trên thắt lưng xuống, sau đó leo lên cây, buộc chặt vào nhánh cây mới nhàn nhàn ngồi trên cây đợi, nhìn xuống Phục Linh ở phía dưới: “Em đang dưới đó ngơ ngẩn không hiểu phải không?”

“Hừ, nhầm nhí”.

Đồng thiếu gia cười khẩy: “Bằng không em cũng lên đây đi”.

“Khoác lác”. Hừ lạnh một tiếng, Phục Linh xoắn tay áo bắt đầu leo lên, Đồng thiếu gia lắc đầu, sau đó leo xuống, thuận tiện kéo luôn cái người phụ nữ bắt tội này xuống.

“Em không biết là phải đứng trên ới nhìn thấy thật xa sao?”. Anh đem dây lưng treo lên cao là để cho Tề Tiểu Chấn càng dễ dàng tìm được vị trí chính xác của họ, đứng ở trên cây là để quan sát tình hình xung quanh, chứ không phải là muốn khinh thường cái người phụ nữ này.

“Lão Đại, lão Đại”. Một tiếng kêu từ xa truyền đến, Đồng Trác Khiêm còn chưa mở miệng, Phục Linh đã kích động vội vàng la lên: “Nơi này, nơi này”.

“Là tiếng của chị dâu”. Có người nói.

Tề Tiểu Chấn trầm ngâm: “Hình như vậy”. Tiếng kêu gào như thế, trừ cái người chị dâu cực phẩm kia, còn có ai chứ.

Hắn đang vui vẻ tiến về phía trước, gió đột nhiên bắt đầu nổi lên không hề báo trước, bầu trời trước mặt hắn bỗng nhiên đen lại, một món đồ vàng từ trên rơi xuống đỉnh đầu hắn.

Đến khi hắn lấy cái món đồ trên đầu mình xuống, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tím tái, một người luôn luôn tao nhã lịch sự như Tề Tiểu Chấn lại không nhận được mà chửi ầm lên.

“Mả mẹ nó, ở đây là cái ổ chó nào mà vứt lung tung vậy chứ? Tổ cha con mẹ nó!”

Phục Linh nghe tiếng mắng, trong lòng nghi hoặc: “Tề Tiểu Chấn có phải là bị rơi xuống hố?”

“Em mới rơi xuống hố, hắn tuyệt đối không”.

Dứt lời, nhanh chóng đi tiến lên.

46. Chương 46: Một Cái Quần Lót Dẫn Đến Án Mạng

Trong một bụi cỏ phát ra âm thanh huyền ảo, Tề Tiểu Chấn đen mặt bứt bứt bụi cỏ trước mặt, cái người trước giờ lúc nào cũng cười híp mắt Tề Tiểu Chấn thế nhưng giờ lại vô cùng buồn bực, ngay cả khi tìm được Đồng đại thủ trưởng cũng không thấy hắn vui mừng nở nụ cười, gương mặt thì xệ xuống.

“Xin chào thủ trưởng”. Binh sĩ đứng nghiêm kính cẩn hành lễ.

Đồng Trác Khiêm gật đầu một cái: “Nhiệm vụ đã hoàn thành chưa?”

“Đã hoàn thành”. Tề Tiểu Chấn đáp.

“Rất tốt”. Vừa dứt lời liền kéo Phục Linh bước đi nói thêm: “Mục đích lần này của bọn trùm thuốc phiện không thể nào đơn giản như thế, những chiếc phi cơ quân sự mà chúng đưa đến bộ tộc Coyah, cư nhiên chỉ là bán thành phẩm”.

Về mặt Tề Tiểu Chấn vẫn khó coi như cũ hỏi một tiếng: “Thủ trưởng, sao anh biết?”

Đồng thiếu gia chỉ hừ lạnh một tiếng không nói lời nào.

Nếu như anh không biết mới là lạ, cái phi cơ đó nếu như không phải chỉ là bán thành phẩm thì giờ này anh và Phục Linh đã sớm đến thủ đô rồi, sao phải rơi xuống cái địa phương tồi tàn này chứ.

“Lập tức chuẩn bị phi cơ trực thăng đưa chúng ta trở về thủ đô, Phục Linh cần phải lập tức nhập viện điều trị”.

Mạnh tiểu thư tới giờ vẫn còn bứt rứt với cái cảm giác trống trải bên dưới, cảm giác không có mặc quần lót thật chẳng dễ chịu chút nào, tất cả mọi chuyện chẳng phải đều do cái người bên cạnh này gây ra hay sao, còn làm ra bộ mặt hết sức nghiêm túc ra lệnh này nọ, nhớ tới bản thân mình vẫn còn bị nhiễm virus, trong lòng Mạnh tiểu thư thấy mình thật khổ sở không nói nên lời.

Nếu như bị Mạnh lão gia cùng Mạnh phu nhân biết được, có thể nào bị tức chết hay không?

Các đại ca trùm thuốc phiện thân mến, phi cơ của mấy người đều là hàng phé phẩm, vậy virus kia cũng là hàng phé phẩm luôn đi.

Tề Tiểu Chấn tâm trạng buồn bực đi phía trước, trong lòng vẫn còn bực bội chuyện vừa rồi, bất thành linh Đồng thiếu gia phát ra một câu, nhất thời khiến hắn mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Tề Tiểu Chấn, cậu hôm nay uống lộn thuốc sao? Trưng bộ mặt thối đó cho ai nhìn hả?”

“Thủ trưởng, em.....”. Quanh co nửa ngày, gò má đỏ bừng, Tề Tiểu Chấn vẫn cứ ấp a ấp úng không nói được chữ nào, thấy sắc mặt Đồng thiếu gia dần chuyển sang rét lạnh, trong lòng hắn khẽ lộp bộp, cắn răng một cái, rốt cuộc mạnh dạn nói ra.

“Con mẹ nó, mới vừa nãy đi ngang qua bụi cây bên kia, gió vừa thổi làm một vật bay trúng đầu em, thủ trưởng anh biết nó là cái gì không? Em lấy xuống xem, liền hận bản thân mình sao không lập tức ngắt đi, khốn kiếp, là một cái quần lót, là cái quần lót cũng thôi đi, mà còn là quần lót của phụ nữ có chồng, là phụ nữ có chồng cũng không nói, đã vậy còn bị rách, em hôm nay gặp cái ngày chó má gì, không biết là tên khốn nào làm chuyện thất đức, đem mấy cái thứ này ném bậy bạ vậy chứ?”

Người kia rốt cuộc cũng trút ra được nỗi oán giận trong lòng mình, trong lòng liền cảm thấy nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Mà bên này, sắc mặt Mạnh tiểu thư thoáng cái bỗng đỏ bừng, dường như chỉ một chút nữa có thể nặn ra máu, còn Đồng thiếu gia thì sao, vẻ mặt đương nhiên không thể nào khó coi hơn, bởi cái quần lót kia chính là anh ném.

Đồng thiếu gia nhẹ nhàng hỏi: “Tề Tiểu Chấn, cậu rất muốn đánh hắn một trận sao?”

Về mặt kia dịu dàng như muốn chảy ra nước, lại khiến cho Tề Tiểu Chấn vốn đang hùng hổ liên toàn thân chấn động, lập tức nghĩ đến khả năng người nào ném cái quần lót kia.

Lão đại và chị dâu, đã lâu rồi mới gặp lại nhau, hai người ở chung một chỗ, không phải là rơm gặp lửa lớn sao?

Đây vốn là rừng rậm, trong vòng phạm vi 100km không có một ngôi nhà nào.

Cái quần lót này cũng không thể nào là do người đang lúc ở trên phi cơ bay ngang rồi ném xuống, phi cơ không có cửa sổ nha.

Như vậy, chỉ có một khả năng, cái quần lót kia là.....

Đồng thiếu gia cùng chị dâu.

Trong nháy mắt, cơn giận của Tề Tiểu Chấn tan đi như không khí, chỉ còn lại gương mặt cười hề hã, trong ánh mắt kia ẩn chứa sự khâm phục cùng nịnh nọt: “Lão đại, anh bớt giận, em không biết người đó là anh mà”.

“Ừ”. Đồng thiếu gia lạnh giọng đáp một tiếng.

“Lão đại, đừng nói là anh ném một cái, cho dù có ném một trăm cái, em cũng bắt lấy, còn cất giữ nữa ấy chứ”.

Hai tròng mắt Đồng thiếu gia liền biến đổi, lạnh lùng nhìn hắn.

Tề Tiểu Chấn hận không thể vả vào miệng mình một cái, quần lót của chị dâu, hắn có thể cất giữ sao?

“Lão đại, xin anh hãy bỏ qua cho em đi!!!”

“Được”. Đồng thiếu gia sảng khoái trả lời, nhìn xuống cô nhóc đang sắp ngất đi vì ngượng trong ngực mình, khẽ cười: “Nơi này cách thủ đô cũng gần, cậu liền tự mình đi trở về đi”.

Trong nháy mắt Tề Tiểu Chấn thiếu chút nữa là ngất xỉu tại chỗ.

Gần? Nơi này ngồi xe lửa còn không tới, cũng không có trạm xe khách, máy bay, cũng chẳng có chuyến bay nào, cần phải có phi cơ quân sự hoặc máy bay tư nhân được phê duyệt mới có thể bay ngang qua khu vực này, huống chi, máy bay cũng phải bay mấy ngày mấy đêm mới tới nơi.

Tự mình đi trở về? Chờ tới lúc hắn về đến, cha mẹ hắn chắc đã xuống mồ, trong bụng người phụ nữ của hắn đã có một đứa nhỏ chui ra, đáng tiếc đó không phải là con của hắn, vậy là phải mất bao nhiêu năm chứ?

“Đừng mà, đừng mà, lão đại, anh không thể làm như vậy!”. Vội vàng chạy đuổi theo Đồng thiếu gia đang chuẩn bị bước lên phi cơ, Tề Tiểu Chấn vô cùng u oán hối hận nói: “Lão đại, em sai rồi còn không được sao?”

“Ừ”. Khẽ xoay người ôm Phục Linh bước vào phi cơ, bỏ lại Tề Tiểu Chấn.

“Biết lỗi là tốt, biết lỗi thì lập tức lên đường đi, cả đội cũng không thể chờ mình cậu”. Nói xong, dứt khoát đóng cửa khoang, bỏ lại Tề Tiểu Chấn trơ trọi đứng đó.

Đầu Phục Linh lại bắt đầu thấy văng vất, ôm lấy anh, nhẹ giọng hỏi: “Trác Khiêm, thật sự bỏ Tề Tiểu Chấn ở lại nơi này sao?”

“Hắn tự biết trở về, em đừng lo lắng”.

Nhớ tới những lời Tề Tiểu Chấn vừa mới nói lúc nãy, sắc mặt Phục Linh lại bắt đầu ửng hồng: “Đồng Trác Khiêm, lần sau anh cũng đừng làm chuyện như vậy nữa”.

Đồng thiếu gia không hiểu: “Chuyện gì?”

“Thì chuyện kia”.

“Chuyện đó đó hả?”

“Đồng Trác Khiêm, anh đi chết đi”.

Cúi người ôm lấy cái eo mảnh khảnh của cô, Đồng thiếu gia cười khê: “Anh mà chết, em phải ở quá rồi”.

“Em cũng chưa gả cho anh, ở quá cái rắm thú”.

Cúi đầu thở dài một cái, cánh tay ôm Phục Linh càng siết thêm chút lực: “Quay trở về, đem virus trong người em thanh lọc hết, chúng ta liền kết hôn”.

Trong lòng nhất thời ấm áp, khoe miệng tràn ra nụ cười, Phục Linh ôm lấy người đàn ông lúc nào cũng tỏ ra nghiêm nghị nhưng luôn luôn cưng chiều mình: “Nếu virus đó không thể thanh lọc hết”.

“Nói nhảm”. Đồng Trác Khiêm cắt đứt lời cô, nhìn thần sắc cô lại bắt đầu mê man, liền ở bên tai cô nhỏ giọng nói: “Cho dù không thanh lọc hết, chúng ta cũng kết hôn”.

Đây có thể xem là lời yêu thương cảm động nhất trên thế giới không, cho dù cô phú quý hay nghèo khó, mạnh khỏe hay bệnh tật, người đàn ông này cũng nguyện ý cùng cô ở chung một chỗ, Phục Linh chậm rãi nhắm mắt lại, khoe miệng nâng lên một nụ cười, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Cảm giác này, tốt hơn nhiều so với khi là tú bà.

Hơn nữa, tốt hơn gấp mấy vạn lần.

Nghe cô thở ra từng hơi mệt nhọc, đôi mắt Đồng Trác Khiêm không kiềm nổi một tia ửng hồng, liền thúc giục người lái: “Này, lái nhanh một chút, cô ấy sắp không chịu nổi”.

“Dạ, thủ trưởng”.

Tốc độ của phi cơ từ từ nhanh lên, Đồng Trác Khiêm hít một hơi thật sâu, ôm chặt lấy Phục Linh.

Trong lòng anh có chút không dám tưởng tượng, nếu như không có cô gái tinh quái này, anh sẽ như thế nào?

Anh bỗng kinh hãi với cái suy nghĩ của mình, chậm rãi suy nghĩ lại mọi chuyện, nghĩ từ cái lần đầu tiên ngu ngơ gặp rồi đến lúc quen biết cô gái này, cô không biết giả vờ ra vẻ, thỉnh thoảng có chút nhát gan, thỉnh thoảng lại náo loạn một chút, không cúi đầu trước thế lực xấu xa, còn đối với anh thì sao? Cần cương thì cương, cần yếu đuối liền yếu đuối, người như thế, làm sao có thể không khiến thương yêu.

Sắc mặt Phục Linh từ từ tái nhợt, từ trong đôi con ngươi của anh phản chiếu gương mặt nhỏ nhắn thanh thuần xinh đẹp của người con gái, trong lòng không khỏi thấp giọng nỉ non.

Cô nhóc chết tiệt này, em phải cố gắng khỏe mạnh cho anh biết không.

47. Chương 47: Không Thể Để Cho Ai Biết

Bởi vì lần này Phục Linh là tự mình rời khỏi thủ đô, cho nên đến lúc cô trở lại thủ đô cũng không ai biết, ngoại trừ Đồng phu nhân nghe tin liền chạy đến.

Phi cơ âm âm đáp xuống bãi cỏ, người đàn ông ôm cô gái nhỏ trong ngực, gương mặt cô gái đang ngủ trông vô cùng điềm đạm đáng yêu, khiến người ta phải sinh lòng yêu thương.

“Lập tức đưa cô ấy vào phòng bệnh”.

Phi cơ trực tiếp đáp xuống tại sân cỏ của bệnh viện nhân dân lớn nhất thủ đô, các chuyên gia nửa đêm đang ngủ trên giường bị lôi đến bệnh viện để hội chẩn, vừa nghe nói là thủ trưởng đến, ai nấy đều hận mình không thể mọc thêm vài đôi chân để chạy bay đến.

Phục Linh được đặt trên giường bệnh, có ai đó khẽ lắc lắc tay gọi cô tỉnh dậy, mơ mơ màng màng hỏi: “Ở đây là đâu?”

“Mạnh nha đầu, con không có bị gì chứ?”. Đồng phu nhân vẻ mặt nghiêm nghị trắng bệch, nhìn cô từ trái qua phải một lượt, đến khi không thấy bất cứ vết thương nào mới thở phào nhẹ nhõm: “Mạnh nha đầu, chỗ đó không...”

“Lập tức đưa vào phòng cấp cứu”.

Đồng Trác Khiêm lạnh lùng ra lệnh, bác sỹ cùng y tá lập tức hợp sức đẩy mạnh chiếc giường đưa Phục Linh vào phòng cấp cứu.

Sắc mặt Đồng phu nhân tái nhợt hỏi: “Thế nào? Mạnh nha đầu bị thương chỗ nào? Tại sao phải đưa vào phòng cấp cứu?”. Hỏi xong, Đồng phu nhân chợt nhớ đến cháu nội bảo bối của mình còn nằm trong bụng Phục Linh, gương mặt lập tức không còn chút huyết sắc nào.

“Trác Khiêm...?”

Đồng thiếu gia lúc này cũng vô cùng phiền não, đốt một điếu thuốc, ngồi bên ngoài phòng cấp cứu chờ: “Mẹ, mẹ đừng quấy rầy con nữa có được không?”

“Vậy mẹ hỏi con, có phải đứa bé trong bụng có chuyện gì hay không? Nói ẹ biết đi, mẹ chịu đựng được mà”.

“Được rồi”. Đồng Trác Khiêm đứng lên, xoa xoa hai bả vai bà nói: “Mẹ, đừng nghĩ lung tung nữa, người trở về nghỉ ngơi đi, không quá hai ngày, bảo đảm cô nhóc này sẽ lại vui vẻ, cháu nội bảo bối của mẹ cũng không có việc gì hết”.

“Không được”. Đồng phu nhân cự tuyệt: “Một mình con thì làm được gì? Mẹ ở lại có thêm một người phụ càng tốt hơn”.

Nói không lại mẹ mình, Đồng Trác Khiêm im lặng hút thuốc ngồi bên ngoài chờ.

Cho đến một tiếng sau, bác sỹ bước ra sắc mặt trầm ngâm.

“Bác sỹ, như thế nào hả?”. Đồng phu nhân lập tức hỏi.

Bác sỹ nhìn thấy Đồng phu nhân cùng Đồng Trác Khiêm nôn nóng hỏi tình huống, hơi thấp giọng lắc đầu một cái nói: “Đồng phu nhân, vị tiểu thư này thân thể rất khỏe mạnh, chúng tôi không tìm ra nguyên nhân khiến cô ấy lúc thì tỉnh táo lúc thì hôn mê như vậy, thế nhưng tình trạng cô ấy có phần giống với người bị tiêm siêu vi trùng, tôi đề nghị mọi người tìm một chuyên gia virus đến khám cho cô ấy”.

“Bác sỹ Lưu, cái gì gọi là bị tiêm siêu vi trùng?”. Đồng phu nhân hỏi.

Bác sỹ Lưu vừa định trả lời, liền bị Đồng Trác Khiêm cắt ngang: “Được rồi, lập tức đưa Phục Linh về Đồng gia, tôi lập tức mời chuyên gia virus đến khám bệnh”.

Vừa nghe con trai nói những lời này, Đồng phu nhân trong nháy mắt hiểu ra, vẻ mặt hơi do dự, nửa ngày chưa nói được lời nào.

Đang lúc suy nghĩ, lại nghe Đồng Trác Khiêm thay đổi câu nói: “Đưa đến biệt thự Tân Hà đi”.

“Trác Khiêm, tại sao con lại đưa cô ấy đến biệt thự Tân Hà?”

Đồng Trác Khiêm không trả lời, chỉ cầm điện thoại gọi một cuộc gọi và nói: “Lập tức mời chuyên gia virus nổi tiếng thế giới đến biệt thự Tân Hà, nhớ không được để cho ai biết việc này”.

Dứt lời, cúp điện thoại, nhìn về phía mẹ mình nói: “Mẹ, người về trước đi, chuyện của Phục Linh cứ để con giải quyết, người đừng lo lắng, mau về nhà đi thôi”.

“Đồng Trác Khiêm, nếu hôm nay con không nói rõ cho ta biết việc gì, ta quyết không trở về, ta ở đây hơn nửa ngày rồi, ta nhất định phải biết rõ cuộc Mạnh nha đầu bị cái gì?”

“Mẹ”. Đồng Trác Khiêm đột nhiên hét lên một tiếng, đôi mắt bình tĩnh nhìn bà hỏi: “Mẹ là muốn tự mình trở về hay là con đưa người đi về?”

Chuyện Phục Linh bị như vậy tuyệt đối không thể lộ ra ngoài.

Nhìn con trai mình ăn nói cứng rắn như vậy, Đồng phu nhân yếu đuối nhỏ giọng nói: “Trác Khiêm, rốt cuộc là thế nào?”

“Mẹ về trước đi, về chuyện này, sau này con sẽ giải thích cho người”.

Dứt lời, xoay người bước lên xe vận chuyển Phục Linh lập tức rời đi.

Tâm tình hiện tại của Đồng thiếu gia vô cùng rối loạn, anh đột nhiên ngẩng đầu nắm lấy bàn tay người con gái đang nằm trên chiếc giường nệm êm ái, mười ngón tay thon dài, trắng như bạch ngọc, nhưng có một vết chai thật mỏng, trong lòng anh có chút hoảng sợ.

Mạnh Phục Linh, em nói anh phải làm sao bây giờ?

48. Chương 48: Chỉ Sợ Cô Bất Tỉnh

Khởi động chiếc Hummer, một đường thẳng chạy như điên.

Cảnh cửa biệt thự Tân Hà đã sớm mở rộng ra, đèn đuốc sáng trưng cả căn biệt thự.

Phục Linh được đưa xuống xe mang vào bên trong biệt thự, cả quá trình Đồng Trác Khiêm không giao cho ai hết tự mình làm, nhìn thấy mũi kim tiêm cũng do mình tiêm cho cô, làm xong hết mọi chuyện Đồng Trác Khiêm mở miệng hỏi: “Bọn họ tới chưa?”

“Lão đại, bọn họ đang trên đường đến.” Tề Phàm đứng phía sau trả lời.

Trong mắt hiện lên tia lửa bùng cháy cũng có chút hoang mang, Đồng Trác Khiêm lạnh lùng nói: “Trong vòng ba phút phải có mặt tại đây cho tôi.” Ngữ khí mang tính chất khẳng định không cho phép từ chối.

Vừa dứt lời dưới lầu đã có tiếng bước chân đi tới, Bùi Uyên đang ngủ nửa đêm có người đến kéo chăn ra, mặc dù vậy nhưng cả người vẫn rất tỉnh táo không có chút mệt mỏi.

“Ông Đồng, chào ngài ”

Bùi Uyên là một người cao to, có thể thấy là một người đàn ông chính trực, chưa kịp nói xong đã bị tiếng nói trầm thấp của Đồng Trác Khiêm: “Đừng có nói nhảm, làm việc quan trọng trước đi, xem cô ấy, cần phải loại bỏ chất độc trong người ra cho lão tử.”

Bùi Uyên là chuyên gia giải độc nổi tiếng cả trong và ngoài nước, những chất độc bình thường hẳn không có hứng thú nhưng mà gần đây có nhận được mấy tin tức, có chất độc ở nước ngoài truyền vào, tạm thời ngăn chặn chất độc phát tán thì có thể, cho đến tận bây giờ cũng không thể loại bỏ hoàn toàn.

Hứng thú của hắn ngay lập tức bị khơi dậy, lập tức chạy đến, tính tình của hắn cũng khá cởi mở nghe Đồng thiếu nói như thế cũng không để ý gì, thay bộ đồ tiết trùng rồi đi vào trong.

Đồng Trác Khiêm cũng tính đi vào trong đã bị Bùi Uyên ngăn lại: “Xin dừng bước, bên trong tạm thời giao cho tôi phụ trách đi.”

Đồng thiếu không nói gì coi như ngầm đồng ý.

Thời gian này mọi người đều đang rất lo lắng, Đồng Trác Khiêm rút ra một điều thuốc, hút một hơi rồi nhìn vào trong, một hơi lại nhìn vào trong cứ như vậy lặp đi lặp lại.

Căn phòng hiện giờ Phục Linh đang nằm là căn phòng chuyên dụng trong biệt thự, bên trong đầy đủ thiết bị chăm sóc, chữa bệnh cũng như làm phẫu thuật, bệnh viện chưa chắc đã bằng, vì thế Đồng Trác Khiêm mới dám đưa Phục Linh tới đây trị liệu.

Mọi người không ai nói chuyện, cũng không có bất kì hành động dư thừa gì.

Lúc trên đường đi Đồng phu nhân có gọi điện thoại tới nói là ba mẹ Phục Linh đang ở nhà họ Đồng, có nên nói tình huống của Phục Linh cho họ hay không, Đồng thiếu suy nghĩ một hồi mới nói không cần.

Dù sao kết quả cuối cùng vẫn còn chưa có, nói ra mọi người sẽ bị kích động, không phải tăng thêm nhiều phiền phức sao?

Một tiếng trôi qua, cửa chậm rãi mở ra, vẻ mặt Bùi Uyên ảo não bước đi.

“Thật kỳ lạ, chất độc này không dễ dàng loại bỏ hết được, tôi nghiên cứu một tiếng chỉ giải được đại khái, thành phần cụ thể chưa tìm được tôi đành phải bắt lặc.”

Nhớ năm đó, Bùi Uyên chỉ cần quan sát một vài điểm nhỏ trên người bệnh đã biết được độc gì, chỉ cần 3 phút đã đưa ra phương pháp giải quyết làm cho cả học viện kinh ngạc.

Vậy mà bây giờ, mất cả 1 tiếng, khái niệm quỷ quái gì đây?

Sắc mặt Đồng Trác Khiêm không thay đổi, trong cổ như bị một cây kim đâm ngang, Bỏ lại tàn thuốc, cất bước đi vào trong nhìn Phục Linh hôn mê trên giường, đau lòng vô cùng cúi người ôm lấy cô nói: “Mạnh Phục Linh, ông đây kêu em tỉnh dậy.”

Âm thanh kia như đang tuyệt vọng vang khắp căn nhà, như thiêu đốt nội tâm con người.

Bùi Uyên thấy dáng vẻ này, đôi mắt nhỏ nheo lại, cất cao giọng nói: “Gấp cái gì? Sáng mai cô ấy sẽ tỉnh dậy, chất độc này chỉ làm cô ấy hôn mê từ xế chiều đến sáng hôm sau, giống như là đang ngủ, tôi phải về phòng nghiên cứu tìm ra giải pháp nếu không thời gian tỉnh lại sẽ càng ngày càng ít, chỉ sợ một ngày nào đó không tỉnh nữa.” Khởi động chiếc Hummer, một đường thẳng chạy như điên.

Cánh cửa biệt thự Tân Hà đã sớm mở rộng ra, đèn đuốc sáng trưng cả căn biệt thự.

Phục Linh được đưa xuống xe mang vào bên trong biệt thự, cả quá trình Đồng Trác Khiêm không giao cho ai hết tự mình làm, nhìn thấy mũi kim tiêm cũng do mình tiêm cho cô, làm xong hết mọi chuyện Đồng Trác Khiêm mở miệng hỏi: “Bọn họ tới chưa?”

“Lão đại, bọn họ đang trên đường đến.” Tề Phàm đứng phía sau trả lời.

Trong mắt hiện lên tia lửa bùng cháy cũng có chút hoang mang, Đồng Trác Khiêm lạnh lùng nói: “Trong vòng ba phút phải có mặt tại đây cho tôi.” Ngữ khí mang tính chất khẳng định không cho phép từ chối.

Vừa dứt lời dưới lầu đã có tiếng bước chân đi tới, Bùi Uyên đang ngủ nửa đêm có người đến kéo chăn ra, mặc dù vậy nhưng cả người vẫn rất tỉnh táo không có chút mệt mỏi.

“Ông Đồng, chào ngài ”

Bùi Uyên là một người cao to, có thể thấy là một người đàn ông chính trực, chưa kịp nói xong đã bị tiếng nói trầm thấp của Đồng Trác Khiêm: “Đừng có nói nhảm, làm việc quan trọng trước đi, xem cô ấy, cần phải loại bỏ chất độc trong người ra cho lão tử.”

Bùi Uyên là chuyên gia giải độc nổi tiếng cả trong và ngoài nước, những chất độc bình thường hẳn không có hứng thú nhưng mà gần đây có nhận được mấy tin tức, có chất độc ở nước ngoài truyền vào, tạm thời ngăn chặn chất độc phát tán thì có thể, cho đến tận bây giờ cũng không thể loại bỏ hoàn toàn.

Hứng thú của hắn ngay lập tức bị khơi dậy, lập tức chạy đến, tính tình của hắn cũng khá cởi mở nghe Đồng thiếu nói như thế cũng không để ý gì, thay bộ đồ tiện tròng rồi đi vào trong.

Đồng Trác Khiêm cũng tính đi vào trong đã bị Bùi Uyên ngăn lại: “Xin dừng bước, bên trong tạm thời giao cho tôi phụ trách đi.”

Đồng thiếu không nói gì coi như ngầm đồng ý.

Thời gian này mọi người đều đang rất lo lắng, Đồng Trác Khiêm rút ra một điều thuốc, hút một hơi rồi nhìn vào trong, một hơi lại nhìn vào trong cứ như vậy lặp đi lặp lại.

Căn phòng hiện giờ Phục Linh đang nằm là căn phòng chuyên dụng trong biệt thự, bên trong đầy đủ thiết bị chăm sóc, chữa bệnh cũng như làm phẫu thuật, bệnh viện chưa chắc đã bằng, vì thế Đồng Trác Khiêm mới dám đưa Phục Linh tới đây trị liệu.

Mọi người không ai nói chuyện, cũng không có bất kì hành động dư thừa gì.

Lúc trên đường đi Đồng phu nhân có gọi điện thoại tới nói là ba mẹ Phục Linh đang ở nhà họ Đồng, có nên nói tình huống của Phục Linh cho họ hay không, Đồng thiếu suy nghĩ một hồi mới nói không cần.

Dù sao kết quả cuối cùng vẫn còn chưa có, nói ra mọi người sẽ bị kích động, không phải tăng thêm nhiều phiền phức sao?

Một tiếng trôi qua, cửa chậm rãi mở ra, vẻ mặt Bùi Uyên ảo não bước đi.

“Thật kỳ lạ, chất độc này không dễ dàng loại bỏ hết được, tôi nghiên cứu một tiếng chỉ giải được đại khái, thành phần cụ thể chưa tìm được tôi đành phải bất lực.”

Nhớ năm đó, Bùi Uyên chỉ cần quan sát một vài điểm nhỏ trên người bệnh đã biết được độc gì, chỉ cần 3 phút đã đưa ra phương pháp giải quyết làm cho cả học viện kinh ngạc.

Vậy mà bây giờ, mất cả 1 tiếng, khái niệm quỷ quái gì đây?

Sắc mặt Đồng Trác Khiêm không thay đổi, trong cổ như bị một cây kim đâm ngang, Bỏ lại tàn thuốc, cất bước đi vào trong nhìn Phục Linh hôn mê trên giường, đau lòng vô cùng cúi người ôm lấy cô nói: “Mạnh Phục Linh, ông đây kêu em tỉnh dậy.”

Âm thanh kia như đang tuyệt vọng vang khắp căn nhà, như thiêu đốt nội tâm con người.

Bùi Uyên thấy dáng vẻ này, đôi mắt nhỏ nheo lại, cất cao giọng nói: “Gấp cái gì? Sáng mai cô ấy sẽ tỉnh dậy, chất độc này chỉ làm cô ấy hôn mê từ xế chiều đến sáng hôm sau, giống như là đang ngủ, tôi phải về phòng nghiên cứu tìm ra giải pháp nếu không thời gian tỉnh lại sẽ càng ngày càng ít, chỉ sợ một ngày nào đó không tỉnh nữa.”

49. Chương 49: Anh Tự Giết Anh Đi

Sáng hôm sau Phục Linh tỉnh dậy, ánh mắt còn lơ mơ buồn ngủ đảo dặt nhìn bốn phía không một bóng người, luồng gió từ bên ngoài thổi vào, lật lật ngồi dậy tiếp tục nhìn bốn phía rồi hét to: “Đồng Trác Khiêm”

Đột nhiên cánh cửa bị đá văng, Đồng Trác Khiêm bưng chén cháo sắc mặt lo lắng chạy vào, vội vàng đặt chén cháo lên bàn, ngồi xuống giường vuốt tóc cô nói: “Ngoan, nằm xuống trước cái đã.”

“Em ngủ bao lâu rồi?” Phục Linh hỏi.

“Không lâu lắm chỉ có một ngày.”

“Ba mẹ em có biết không?”

“Không biết.”

À...một tiếng, tâm trạng Phục Linh có chút trầm xuống, nhắm hai mắt lại.

Đồng Trác Khiêm có người cô qua để cho cô tựa vào bờ vai mình hỏi: “Nói cho đại gia biết, sao lại không vui vậy?”

Cô hít một hơi thật sâu, mở hai mắt bình tĩnh nhìn anh nói: “Ngài Đồng, anh đem em về nhà em đi, chuyện này, phải nói rõ cho ba biết, thật là làm phiền anh rồi.”

Toàn thân anh run lên, không quan tâm thân thể cô đang suy yếu, vỗ một cái vào đầu cô tức giận nói: “Đại gia đây thật muốn giết chết em, trong đầu em rốt cuộc đang suy nghĩ gì?”

Phục Linh gơ tay che đầu, ủy khuất nói: “Anh không sợ em quấy rầy anh sao?”

“Được rồi, đại gia nói cười em, em lại biến thành Bạch Cốt Tinh rồi, chủ yếu là do anh thôi, em có ý gì đây?”

Trong lòng giống như có một dòng suối nước nóng chảy qua, nóng hừng hực, cô ngẩng đầu nhìn cái người có bộ dáng hoàn mỹ giống như một chiến thần, nhẹ nhàng nâng mặt anh lên nói: “Đồng Trác Khiêm, tất cả cái này là do anh nói, em sẽ xem nó là thật đấy.”

Anh cười nhẹ, nét mặt anh tuần phát ra chút mê hoặc, anh cúi người kề sát tai cô nói nhỏ: “Đại gia bây giờ thật muốn em.” Đáng tiếc, lúc Bùi Uyên đi có nói không nên sinh hoạt vợ chồng lúc này, không tốt cho thân thể cô.

Mặt Phục Linh đỏ lên, đánh vào ngực anh: “Đồ lưu manh.”

Không muốn nhiều lời vô nghĩa nữa, anh bưng chén cháo lên hỏi cô: “Tự mình ăn hay là anh đút.”

Phục Linh mỉm cười: “Cái này cần phải hỏi anh.”

Đồng thiếu cười lạnh một tiếng: “Muốn đại gia làm đại gia sẽ làm, đừng có làm bộ làm tịch, hả miệng.”

Quả nhiên, năng lực suy nghĩ của anh người bình thường không thể hiểu được, Phục Linh mở miệng ra, một muỗng cháo đưa vào miệng cô: “Ăn ngon không?”

“Muốn nghe nói thật hay nói dối?”

“Nói thật.” Đồng thiếu nhún mày.

Phục Linh phun muỗng cháo ra, chỉ tay vào Đồng Trác Khiêm đau khổ nói: “Anh tự giết chết anh đi, khó ăn như vậy cũng dám đem ra cho em ăn, bản thân anh ha ha, heo còn chưa ăn cái này, bắt em ăn, rốt cuộc anh đang ráp tâm làm gì.”

Đôi mày anh nhíu càng sâu, múc một muỗng cháo cho vào miệng mình, đột ngột phun ra. Cái giống gì mà mặt thế này? Chết, nêmlộn đường thành muối rồi.

Anh xoay người rời đi: “Anh kêu người đi mua cái khác.”

“Không cần.” Phục Linh kéo áo anh: “Đồng Trác Khiêm, em muốn anh làm cho em ăn, ngay bây giờ, lập tức.”

“Nhóc con, đắc ý lắm phải không?”

Phục Linh nghe anh nói vậy, mở to hai mắt, bộ dáng uất ức nói; “Anh muốn khi dễ em là bệnh nhân sao?” Hai chữ bệnh nhân, phát âm đặt biệt nhấn mạnh.

50. Chương 50: Anh Không Có Nhân Cách

Đồng thiếu gia rất yêu cái dáng vẻ giận dữ này của cô, trái tim anh mềm nhũn, ôm cô vào lòng dỗ dành nói: “Không phải anh làm không ăn được đó sao? Anh đi mua cho em nha.”

Thấy Đồng Trác Khiêm dịu dàng cô cũng không dây dưa nữa, nhưng kèm theo điều kiện: “Em muốn đi theo anh.”

“Đừng có mơ!”

“Đồng Trác Khiêm!” Cô lên giọng: “Nếu ngày mai em chết đi, anh không thể hứa với em cho em thấy được mặt trời hôm nay hả? Tại sao anh có thể đối xử với em như vậy?”

Ánh mắt anh càng ngày càng sâu, dịu dàng hôn lên đôi môi đang dần khô đi của cô: “Đại gia thật muốn ăn em.”

“Vậy anh ăn đi.” Phục Linh trêu đùa.

Vòng eo bị hai bàn tay ôm lấy, xoa bóp eo cô, có cảm giác hơi đau nhưng cũng mang theo chút khoái cảm: “Em là một yêu tinh!” Đồng Trác Khiêm gầm nhẹ, nụ hôn càng lúc càng sâu.

Phục Linh bị hôn đến quay cuồng, cái gì cũng không quan tâm nữa, đôi tay mềm mại ôm lấy anh muốn nụ hôn càng thêm sâu đậm.

Đối với phương diện này trước nay cô chưa từng e thẹn bao giờ.

“khụ khụ ”

Tề Phàm đứng ở cửa, sắc mặt hồng hào ho nhẹ vài tiếng, có chút xấu hổ nói: “Thủ trưởng, không phải hôm qua giáo sư Bùi có dặn không nên sinh hoạt vợ chồng lúc này sao?”

“Khụ khụ ” Phục Linh thiếu hơi ho sắc súa, Đồng Trác Khiêm vội vàng vỗ lưng cô, đôi mắt điều hâu rét lạnh nhìn chằm chằm Tề Phàm: “Đi rót nước!”

“À! Ồ!” Tề Phàm xoay người đi xuống cầu thang rót nước, bây giờ sắc mặt Phục Linh vẫn còn đỏ thắm, ôm lấy Đồng Trác Khiêm đánh vào ngực anh : “Lưu manh.”

Đồng thiếu gia cười lạnh: “Đại gia thấy em có vẻ rất hưởng thụ đó nha.”

Hít một hơi thật sâu, Phục Linh mỉm cười: “Cười cũng cười rồi, hôn cũng hôn rồi, làm những chuyện lưu manh cũng làm rồi, bây giờ đi thôi.”

Cái chất độc này cũng thật kỳ lạ, ba hồi tỉnh ba hồi mê, làm cho người ta trở tay không kịp, trong lòng Đồng thiếu gia rất khó chịu, chỉ sợ Phục Linh đột ngột ngắt đi, sợ xảy ra chuyện không biết làm gì.

Lúc này nghe cô ấy nói chết hay không chết, trái tim anh chậm đi mấy nhịp, rút điều thuốc ra châm lửa hít một hơi, không phòng bị Phục Linh đoạt điều thuốc cầm lên cũng hít một hơi.

“Mạnh Phục linh, em đi chết đi.” Túm lấy điều thuốc trong tay cô, ném đi.

“** , đứa nào ném?”

Tề Phàm nhảy dựng lên trên sofa, điều thuốc kia được ném rất khéo, an vị trên đầu Tề Phàm, đốt cháy vài cọng tóc.

Đồng Trác Khiêm hiển nhiên không quan tâm tới cậu ta, bắt lấy Phục Linh giận dữ gầm nhẹ: “Dám học đại gia đây hút thuốc rồi!”

Phục Linh hừ hừ, kéo áo nói: “Ai yo, thủ trưởng đại nhân à, chẳng lẽ anh cho phép quan đốt lửa nhưng không cho dân chúng thấp đèn sao? Chỉ cho phép mình hút thuốc, không cho người khác nghe mùi khói thuốc hả?”

Về mặt Tề Phàm vô cùng đau khổ, đáng về thủ trưởng bây giờ không nên chọc vào, nhanh chóng đi ra tiệm cắt tóc chỉnh sửa lại cho đẹp, tại hạ chỉ là dân thường không dám tham gia vào chuyện của hai vị vua.

Rõ ràng quan tâm anh hút thuốc không tốt cho cơ thể nên mới lấy đi, kết quả lại cãi nhau thành như bây giờ.

“Em nói lại lần nữa xem!”

“Nói thì nói, em nói anh bá đạo, độc quyền ngang ngược, nói chuyện gì cũng coi người khác là cái rắm, Đồng Trác Khiêm, anh cố chấp lắm, khi dễ bà đây là bệnh nhân, một mình ngoài đây tỏ vẻ cái gì, bà đi khỏi đây cho anh vui.”

Nói xong xoay người muốn rời đi.

Sau lưng truyền tới giọng nói âm trầm, giống như là tiếng sét báo hiệu trời mưa.

“Manh Phục Linh, nếu em dám đi một bước, có tin anh đánh em không?”

Khóe miệng giật giật, cô khinh thường nhìn anh, lạnh lùng nói: “Anh ra về đi, đẹp trai tài giỏi lắm sao? Đẹp trai thì người nào mà chưa gặp? Bà đây chỉ cần bước ra ngoài là đầy rẫy, con cóc ba chân khó tìm chứ đàn ông hai đùi thì phẩy tay một cái là đầy đàn ra đó! Đánh bà, anh đúng là không có nhân cách.”

Đồng thiếu gia nổi giận, ở chung với cô gái này lâu vậy, anh cũng quên mất cô gái này bản lĩnh duy nhất là khóc lóc gây họa, hôm nay lại được tiếp chiêu, cảm giác giống như trước đây phải rèn luyện lại cô mới được.

51. Chương 51: Em Hiểu

“Em! Đến đây!” Đồng thiếu gia giơ tay, ra lệnh cho cô.

Hừ hừ không thèm trả lời, Phục Linh xoay người đi, nghĩ thầm bà đây phải có bản lĩnh riêng mình chứ phải có chí khí chứ, bà thích ăn mềm không thích cứng đầu ha.

Đồng thiếu gia chịu thua rồi, mặt mày đen thui đi kéo cô lại thế nhưng bị cô bỏ lại phía sau, về mặt càng lúc càng khó coi gầm gừ: “Manh Phục Linh, lá gan em cũng lớn rồi ha.”

Thật ra thì trong lòng Phục Linh cũng không tốt gì hơn, thở dài thật nhẹ xoay người lại nói: “Đồng Trác Khiêm, đừng giận em được không?” Trong giọng nói chất chứa gì đó mệt mỏi.

Lòng Đồng Trác Khiêm đau thắt, bước ba bước lớn đến bên cô, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn, nhìn sự ngạc nhiên trong ánh mắt của cô, cúi đầu hôn lên đôi môi ngọt ngào ấy.

“Yêu tinh nhỏ của anh, sớm hay muộn gì anh cũng phải bại dưới tay của em.”

Phục Linh cười: “Em thích muộn hơn, đi thôi.”

Buồn phiền trong lòng chỉ vì nụ cười này mà tan biến đi, Đồng Trác Khiêm buông cô ra, nắm tay cô đi ra ngoài. Phục Linh ngẩn ngơ chỉ vì một câu nói trước khi đi của anh.

“Qua khoảng thời gian này, hai chúng ta sẽ tiến hành hôn lễ như cũ.”

Phục Linh kinh ngạc, trong lòng như có sóng to gió lớn đang dâng lên, sắc mặt hồng hào ẩn chứa một chút lo lắng, cô chậm chạp nói: “Đồng Trác Khiêm, em là một người rất dung tục, nếu có một người đàn ông em yêu cho em một lời hứa, em sẽ ”

Nụ cười của Đồng Trác Khiêm càng ngày càng sâu, trêu chọc khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, rất thích câu nói người đàn ông em yêu của cô, anh nói: “Em sẽ cái gì?”

Cô e thẹn liếc mắt nhìn anh, nói không nên lời.

Đồng thiếu gia cười to: “Sao không nói tiếp, em sẽ làm gì? Hả?”

Hít một hơi thật sâu, Phục Linh nhìn xung quanh, không thấy ai mới lặng lẽ nhón chân thì thào vào tai anh: “Mặt em sẽ đỏ ”

Khuôn mặt Đồng Trác Khiêm run rẩy nói: “Đại gia phát hiện một điều, hình như em không phải người Trái Đất.”

Phục Linh cười tươi, giống như một đóa hoa hướng dương: “Nhưng em biết một điều, con anh sau này chắc chắn là người Trái Đất ”

Phục Linh nói xong thì ngây ngẩn cả người, hai mắt nhìn anh, đôi mắt anh bây giờ giống như một con báo dữ, mệnh mệnh như biển khơi mang theo ngọn lửa cháy bỏng đang chăm chú nhìn mình.

Dáng vẻ này, giống như là đã nhắm được mục tiêu.

“Em đang quyến rũ đại gia anh.” Bực bội để lại một câu, đại gia đi xuống lầu, ngay lúc Tề Phàm đi đến, trong tay cầm theo đồ ăn sáng, đầu tóc bị cháy một chỗ nhìn rất mắc cười.

Phục Linh cười cười đi xuống theo đại gia, nhìn cái đầu tóc của anh ta, càng nhìn càng giống như đang coi hài, lúc trước là để kiểu đầu cua, bây giờ bị cháy ở chính giữa, không thể không nể phục kỹ thuật hoàn hảo của Đồng thiếu gia.

Tề Phàm hỏi Phục Linh: “Nhìn vui lắm hả?”

“Không! Không có vui, ha ha ha.....”

Im lặng, trầm mặc để bữa sáng xuống, Tề Phàm đi ra ngoài: “Thủ trưởng, cho em 10 phút, em đi xử lý cái đầu này, đúng là mất hình tượng quân nhân.”

“uh.” Đồng thiếu gia gật đầu.

Đồng Trác Khiêm mở bữa sáng mà cái người vừa chạy đi kia mang về, một hộp sữa tươi với bánh mì, rất đơn giản nhưng đầy dinh dưỡng, sắp xếp đầu đó gọn gàng kêu Phục Linh tới: “Qua đây ăn sáng chút đi, ăn xong anh đưa em ra ngoài.”

Phục Linh nghe lời ngồi xuống, nhìn xung quanh, đây là lần đầu tiên nghiêm túc ngắm nhìn biệt thự Tân Hà.

Biệt thự có ba lầu: lầu một là phòng khách, phòng bếp; lầu hai là phòng ngủ; lầu ba là phòng thể dục. Biệt thự này theo phong cách Trung Quốc cổ, đầy tao nhã nhưng rất cao quý, rất đúng với sở thích của cô.

“Thích nhà này không?” Đồng Trác Khiêm đột nhiên hỏi.

“Thích.”

“Vậy lát nữa về nhà em dọn đồ qua đây đi.”

“Gi? Phục Linh sửng sốt nói: “Anh nói đùa em sao.”

Anh lắc đầu, nghiêm túc nói: “Dù sao em cũng ở đây rồi, không thể để cho trưởng phòng Mạnh biết, hai người họ sẽ lo lắng cho em, lát nữa anh đi với em về nhà dọn đồ chuyển qua đây, cũng tiện nghiên cứu chất độc của em là gì, còn nữa.....” Đồng thiếu gia đưa ra bộ mặt gian tà cười cười: “Chắc em hiểu được.....”

Phục Linh cảm thấy buồn nôn.

52. Chương 52: Con Mẹ Nó, Đúng Là Oan Gia Ngõ Hẹp!

Hôm nay bầu trời hạ xuống một cơn mưa nhỏ, thời tiết nóng nực nhiều ngày nay đã dịu đi. Phục Linh bị bắt mặc thêm cái áo len bên ngoài, ra khỏi cửa vẫn nóng như bình thường mặc dù thời tiết đã dịu đi cơn nóng, chỉ trách ai đó bắt cô mặc nhiều quần áo như vậy.

Ngồi trong chiếc Hummer, Phục Linh không nói chuyện, không khí nhàm chán bắt đầu lan tỏa, cô dần dần cảm thấy buồn ngủ.

“Nhóc con, anh đưa em đi mua mấy bộ đồ, rồi về nhà em.”

“Uhm.” Phục Linh mơ màng trả lời.

Đồng Trác Khiêm liếc mắt nhìn cô ở phía sau, nhìn cái bộ dáng đang ngủ của cô mà khóe môi cong lên tươi cười.

Đôi mắt nửa khép nửa mở, vẻ mặt buồn chán nói: “Đồng Trác Khiêm, em lại muốn ngủ.”

Nghe Phục Linh nói vậy, nghi là do chất độc lại phát tán, vội vàng dừng xe, leo xuống bằng ghế sau, kiểm tra thân thể cô, thật lâu sau mới thở dài nhẹ nhõm: “Có con gái nhà ai mà thích ngủ giống em không?”

“Con gái nhà ai cũng thích ngủ giống em.”

Đồng Trác Khiêm cười, Di ễnđànL êQuýĐ ôn.gương mặt vốn như một tảng băng chỉ vì gặp cô mà tan chảy, mềm mại xông vào nội tâm của Phục Linh: “Được rồi, xuống xe đi, cũng không xa lắm chúng ta đi bộ.”

Ồ một tiếng, Phục Linh bước xuống xe, cơ thể hơi mệt mỏi phải dựa vào Đồng Trác Khiêm bước xuống.

“Sao anh không dẫn em đến chỗ lần trước?”

“Em muốn mua đồ lót nữa hả?”

Phục Linh , nhớ tới vài ngày trước đây lúc đang xem TV ở nhà họ Đồng, có người gõ cửa, vừa mở cửa ra đã có một cô gái nhiệt tình ôm đồng đồ lót đi vào đặt trên sofa.

Người đi rồi, bà Đồng cười mờ ám, kéo tay cô lại nói: “Các cô gái phải có biện pháp, làm cho người đàn ông của mình say mê mình.”

Bà Đồng quả là có khẩu vị mạnh, cô cũng đã thử nghiệm qua nên không có gì ngạc nhiên lắm.

Nhưng mà mỗi lần bị Đồng Trác Khiêm chế nhạo trong lòng vẫn cảm thấy xấu hổ.

Đồng Trác Khiêm đưa Phục Linh vào một cửa hàng quần áo mang phong cách cổ điển, nhân viên mặc đồ công sở màu trắng, đeo khăn lụa màu trắng trên cổ, tươi cười chào đón hé ra hàm răng trắng sáng làm cho khách đến mua đồ cũng vui lòng.

“Ngài Đồng, hôm nay ghé thăm chúng tôi? Tiểu thư bên cạnh ngài thật xinh đẹp, rất có phong cách.”

Đồng Trác Khiêm lạnh nhạt đáp: “Kêu Mạc Tiểu Kỳ đến đây.”

Nhân viên sững sốt nói: “Ngài Đồng, chị Mạc đang có việc bận, phiền ngài chờ một chút.”

Mặt mày Đồng Trác Khiêm nhăn lại nói: “Nhanh đi, nói với cô ta có đại gia đây tìm, trong một phút phải tới đây.”

Mặc dù biết chút ít về thân phận của Đồng Trác Khiêm nhưng cũng là lần đầu tiên thấy một quân nhân tới “Bạc”, muốn gặp chủ tịch Mạc mà giọng nói phát ra như mệnh lệnh, bình thường chủ tịch Mạc đều ở công ty, thảnh thơi mới xuống cửa hàng, do hôm nay cửa hàng có khách quý tới nên mới xuống cửa hàng tiếp khách.

Nhân viên nhận ra người này không nên chọc vào nên xoay người đi vào phòng chủ tịch báo cáo.

“Cốc cốc ”

“Vào đi.” Giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng vang lên, nhân viên đẩy cửa vào, nhìn thấy hai dáng người thon thả đẹp đẽ đang ngồi nói chuyện với nhau, nhân viên đi tới trước mặt cô gái lạnh lùng nói: “Chị Mạc, ngài Đồng đến nói muốn gặp chị.”

“Anh ta đến đây?”

“Anh ấy sao có thể đến đây?”

Câu hỏi đầu tiên là của Mạc Tiểu Kỳ, câu hỏi thứ hai là của cô gái đối diện Mạc Tiểu Kỳ.

Cô ta mặc trang phục màu đỏ thắm mang một đôi giày cao gót, nhìn sơ rất có gu thẩm mỹ, gương mặt trang điểm nhẹ nhàng nhưng vẫn không che được vẻ hoàn mỹ vốn có của nói.

Nghe nhân viên nói Đồng Trác Khiêm tới, cô ta lập tức đứng lên, sửa sang trang phục, soi gương kỹ càng, hỏi cô nhân viên còn chỗ nào cần sửa lại nữa không, rồi cùng Mạc Tiểu Kỳ ra ngoài.

Tiếng bước chân đi đến, D iễn đàn L ê quý Đ ôn. chắc chắn là tiếng giày cao gót của con gái, Đồng Trác Khiêm ngồi trên sofa, một tay nắm tay Phục Linh, thấy Mạc Tiểu Kỳ đến thì tùy ý đưa mắt nhìn, còn cái người sau lưng thì cho qua một bên.

Phục Linh không biết gì hết, chỉ cười cười, càng cười càng như một đứa ngốc.

Hai cô gái, một cô Mạc Tiểu Kỳ vẻ mặt lạnh lùng, một cô mặc trang phục màu đỏ, đôi chân trắng trẻo mảnh khảnh mang giày cao gót, nhìn qua cũng biết xinh đẹp cỡ nào.

Phục Linh nhìn cô ta, khoe miệng giật giật vài cái.

Vì sao mỗi lần cô đi dạo với Đồng Trác Khiêm đều gặp phải những người làm cô mất hứng? Con mẹ nó, đúng là oan gia ngõ hẹp!

53. Chương 53: Hai Người Đạp Xong Chưa?

Ngoài cửa có gió lùa vào, mái tóc Phục Linh tung bay, cô gái đối diện có mái tóc xoăn những lọn tóc như những cơn sóng lộn lờ, rất ung dung nhàn nhã.

Được rồi, những cái này nói sau, bởi vì hiện tại bây giờ có người đang dần mất đi tự tin vốn có.

“Chọn cho cô ấy vài bộ trang phục.” Đồng Trác Khiêm nói với Mạc Tiểu Kỳ.

Cô gái với khuôn mặt trăm năm không biến sắc cười nói: “Đây là.....?”

Đôi mày Đồng Trác Khiêm nhíu lại: “Mắt mọc gai hay sao nhìn mà không biết?”

Mạc Tiểu Kỳ cười nhẹ: “Mắt tôi không có mọc gai, chỉ là ngài đây không chú ý thôi.”

“Nhanh đi.” Dứt lời xoay người ngồi xuống sofa, từ đầu đến cuối đôi mắt vẫn không hề rời xa Phục Linh.

Phục Linh gượng cười đầy thiện ý với cô gái đối diện, rồi đi vào phòng thiết kế.

“Trác Khiêm ” Giọng nói yêu kiều truyền đến, cô ta nâng đôi giày cao gót đi đến bên cạnh Đồng Trác Khiêm ngồi xuống: “Trác Khiêm, nghe nói lúc trước ông nội anh mất tích, anh không biết em lo lắng đến mức nào đâu, muốn đi tìm anh mà sợ ông nội anh không cho ”

Nhìn mặt cô ta xem, ĐDLQĐ có chút chân thành có chút giả tạo chính xác là cái người giả vờ ngu ở nhà họ Đồng lần trước La Mạn Nghê.

“Uhm.” Đồng Trác Khiêm lạnh lùng ừ cho qua.

La Mạn Nghê làm sao có thể chỉ vì chút lạnh lùng này của anh mà từ bỏ, ngược lại càng đánh càng xung, cô ta nâng cái miệng lên càng dựa sát vào người Đồng Trác Khiêm: “Trác Khiêm, em rất lo lắng cho anh, nhưng bây giờ nhìn thấy anh tốt như vậy, em rất vui.”

Đồng Trác Khiêm liếc mắt nhìn cô ta, ban bố một chữ ừ rồi quay đi.

Bây giờ La Mạn Nghê mới có chút xấu hổ, có một cô gái gần đó nhìn cô ta lặng lẽ bùm miệng cười, cô ta cần rằng càng dựa sát hơn: “Trác Khiêm, hôm qua ông nội nói lâu quá không gặp anh, tối nay anh nể mặt em đến nhà em một chút được không? Anh mất tích mấy ngày nay ông nội rất lo lắng cho anh, nói là chỉ sợ quốc gia mất đi một trụ cột, chỉ sợ em.....mất đi một người chồng tốt ”

Câu nói này, có chút dao động ha.

Phục Linh mặc trang phục chỉnh tề đứng ngay cửa phòng thay đồ mà Mạc Tiểu Kỳ sau lưng cô cũng đang ghen cười.

Đồng Trác Khiêm buông cuốn tạp chí xuống, gương mặt lạnh lùng nhìn Roman Nghê.

La Mạn Nghê bị ánh mắt “nhiệt tình” của anh, sắc mặt nóng lên chuẩn bị mở miệng lại nghe Đồng Trác Khiêm nói: “Cô La.”

La Mạn Nghê lắc đầu: “Trác Khiêm, anh gọi em là Mạn Ngê được rồi.”

Đồng Trác Khiêm nhắc lại: “Cô La.”

“Trác Khiêm, có chuyện gì anh nói đi.”

“Cô có thể ngồi chỗ khác được không?” Đồng Trác Khiêm lạnh lùng hỏi.

Câu nói này giống như đang từ chối, diendan sắc mặt La Mạn Nghê tái nhợt, đôi mắt to muốn rơi lệ: “Trác Khiêm, có phải em làm sai cái gì không?”

Phục Linh phát hiện La Mạn Nghê này đúng là một đóa hoa tuyệt thế, cô mím môi cười, chỉnh sửa lại trang phục chuẩn bị làm mỹ nữ cứu anh hùng.

“Cô La, phiền cô ra chỗ khác ngồi? Đừng khiêu khích giới hạn của tôi?”

Cô La phẩy tay không vừa ý, làm nũng nói: “Vì sao vậy, Trác Khiêm?”

Sắc mặt Đồng Trác Khiêm dần dần chuyển thành màu đen, phát ra khí lạnh thấu xương, gần từng tiếng trước mặt cô ta: “Cô đập chân tôi ”

Phục Linh bây giờ đang mang giày cao gót, nghe lời này của anh thiếu chút nữa trật chân, cơ thể chao đảo được Mạc Tiểu Kỳ đỡ lấy.

“Cám ơn.”

“Không có gì.”

Phục Linh đứng ngay ngăn lại bước đi tiếp, đôi mắt dò xét, miệng cười tít mắt hỏi: “Hai người đập nhau xong chưa?”

54. Chương 54: Cô Biết Ai Lý Khắc Tư Sao?

Phục Linh chậm rãi bước đi, áo tay ngắn màu tím, quần trắng rất mỹ lệ, có chút đoạt hồn người, bộ y phục nhìn đơn giản nhưng lại đem đến cảm giác mê hoặc.

Từng bước nhỏ cô đi tới bên cạnh Đồng Trác Khiêm, như con chim nhỏ nép vào người anh: “Trác Khiêm, đây là bạn anh hả? Thật là khéo ha.”

Mạnh tiểu thư nhà ta như đang hát kịch, Diendan giả vờ thật giỏi đáng khen.

La Mạn Nghê lúng túng nhanh chóng che giấu vẻ mặt, bộ dáng khinh thường nói: “Thời buổi bây giờ con gái không biết giữ thân tro ng sạch gì cả, tuổi còn trẻ mà đã tùy tiện đi quyến rũ đàn ông.”

Ý này, không phải là đang nói Phục Linh bà đây không biết liêm sỉ đi quyến rũ Đồng Trác Khiêm sao?

Phục Linh rất muốn luyện tập xem cô có thể kích thích người khác được bao nhiêu, gặp mặt vài lần, cô phát hiện suy nghĩ của cô La này không thể so với người bình thường được, nếu lấy góc độ của người bình thường ra nói chuyện với cô ta thì kết quả cuối cùng chỉ là tự hại mình thôi.

Tục ngữ nói, một người đàn ông tốt sẽ không tham gia vào chận triển của những người phụ nữ.

Đồng thiếu gia của chúng ta lợi dụng câu này, yên lặng ngồi xem tạp chí. Anh rất yên tâm, người của anh anh biết, Mạnh tiểu thư nhà anh làm sao bại trận dưới tay người phụ nữ này được.

Về mặt La Mạn Nghê kêu ngạo nhìn Phục Linh giống một con phượng hoàng nhìn một con kiến: “Cô gái, nơi này không phải nơi ai muốn cũng có thể vào, bộ dạng học sinh này được trả bao nhiêu mới có thể vào đây mua một hai cái áo chứ? Cô nói đúng không?”

Khóe miệng Phục Linh cong cong, nghiêng đầu nhìn tư thế rất bình tĩnh của Đồng Trác Khiêm, chà sát đôi tay chuẩn bị đánh trả.

Vùng tóc ra phía sau, bộ dáng cực kì xinh đẹp, trên miệng luôn cười muốn đẹp bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

“Chào cô.” Phục Linh nhẹ nhàng xưng hô, tạm ngưng một chút rồi đột nhiên thay đổi sắc mặt: “Cô bị đàn hã, nào tàn rồi hã?”

“Cô ”

“Cô gì mà cô, bà đây tuổi còn trẻ, bà kiêu ngạo đấy, cô bằng bà đây hã? Mặt thì già nua, mặc được bộ đồ của sinh viên đại học thì ra về nài tơ? Ra đường cẩn thận một chút, coi chừng sét đánh đó.”

“Tôi ”

“Tôi cái gì? Tôi biết bản thân tôi dễ gây chú ý ọi người, tuy rằng cô không phải rất xinh đẹp nhưng xinh đẹp chủ yếu là ở nội tâm, cô tuổi cũng đã cao, ở đây nói nhảm lằng lự gì hã?”

Sắc mặt La Mạn Nghê tái mét, Diễn-đàn-Lê-Quý-Đônggiơ ngón tay ra chỉ thẳng vào Phục Linh, một câu cũng không nói nên lời.

“Cô La, không lẽ ngài tư lệnh không có dạy cô chỉ tay vào người khác là một hành vi vô lễ sao?”

Lời nói này rất lịch sự, chắc chắn không phải là phong cách của Phục Linh, ha ha! Đoán đúng rồi, Đồng thiếu gia của chúng ta ra tay rồi.

Hai mắt như con hổ dữ, thân hình cao to đứng lên, mang theo khí thế áp bức và lạnh lẽo, La Mạn Nghê khí thế yếu đi: “Trác Khiêm ”

Đồng Trác Khiêm cười: “Quên giới thiệu.” Một tay đặt lên eo của Phục Linh, nhìn Mạc Tiểu Kỳ: “Đây là vợ chưa cưới của tôi, tuần sau làm lễ đính hôn, nhớ kỹ, trang phục ngày đó sẽ do cô thiết kế.”

Sắc mặt La Mạn Nghê cắt không còn giọt máu.

Nụ cười Mạc Tiểu Kỳ giãn ra: “Chúc mừng, đến lúc đó tôi nhất định tặng cho anh một bao lì xì lớn.”

Đồng Trác Khiêm gật đầu đồng ý: “Ít thì khỏi đến, giữ gìn xài đi, đến chi mất mặt.”

Mạc Tiểu Kỳ

Người đàn ông đúng là tính toán chi li.

“Trác Khiêm, sao lại đính hôn? Còn em đây như thế nào?” Giọng nói cô La lại vang lên.

Phục Linh không thể không cảm thán, thương hại cô ta không cha không mẹ, từ nhỏ đi theo ông nội thì có thể có tiền đồ gì, đúng là dần dần hết nói.

Đáy mắt Đồng Trác Khiêm xẹt qua một tia rét lạnh, không lưu tình chút nào nói: “Chuyện của tôi, có quan hệ gì với cô La đây?”

Chỉ có một câu nói đã đem khoảng cách kéo ra xa. La Mạn Nghê không biết nói gì chỉ có thể ngoảnh nhìn.

Lựa đồ xong rồi, đóng kịch cũng xong rồi, Phục Linh đang đưa cánh tay Đồng Trác Khiêm nói: “Đi thôi anh.”

Âm thanh kia rất kiều diễm thấm sâu vào tận xương tủy của Đồng Trác Khiêm.

Hai người sóng vai nhau đi, cánh tay anh khoát lên vai cô bước qua mặt La Mạn Nghê, đi đến cửa Phục Linh chợt dừng lại quay đầu nhìn Roman Nghê.

“Cô La, làm phiền hỏi một câu, cô biết người đàn ông tên Ai Lý Khắc Tư sao?”

Mặt La Mạn Nghê mất hết máu, cổ tay run rẩy không ngừng được

55. Chương 55: Nào Dám Không Tôn Trọng ?

“Theo em thấy thì nét mặt của La Mạn Nghê như thể xem chừng có lén phéng với Ai Lý Khắc Tư đấy.” Phục Linh nói.

Nghe cô nói, Đồng thiếu gia chỉ lắc lắc đầu: “Người này đúng là không đơn giản.”

Hai người sóng đôi nhau đi ra xe, Đồng Trác Khiêm cẩn thận dìu cô ngồi xuống ghế phụ, thắt lại dây an toàn, sau đó in một nụ hôn lạnh lẽo trên trán.

Phục Linh : “Đồng đại gia, ngài đừng như vậy nữa có được không ?”

“Cái gì?”

“Anh đừng đối xử dịu dàng với em quá, người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ em rất ngốc.”

“**!” Tức giận mắng một tiếng, bàn tay anh lập tức vỗ lên đầu cô: “Cô nhóc này rốt cuộc trong đầu em đang nghĩ cái gì?”

“Không có gì, chỉ là nghĩ tới anh.”

Trong phút chốc, núi sông lay động, gương mặt anh tràn ngập ý cười, bộ dạng như ai đó thiếu anh 80 vạn vừa rồi thoáng cái biến mất, vui tươi hơn hờn ngồi trên ghế lái xe

“Đi thôi!”

Phục Linh ngăn người: “Đi đâu?”

Đồng Trác Khiêm không nói gì nhiều: “Nhà em.”

Phục Linh ngăn ngor một lúc rồi mới sực nhớ, gạt đầu liên hồi, sau đó đột nhiên ngừng lại: “Đồng đại gia, chúng ta có nên mua cái gì trở về không?”

“Không cần, anh có mang theo rồi.”

Phục Linh xoay trái xoay phải xem xét: ”Ở đâu? Sao em không thấy.”

“Nghe đồn cái này chỉ có người thông minh mới thấy được, người nào ngốc sẽ nhìn không ra. Nhóc con, em thực sự không thấy hả?”

Phục Linh tức giận, cầm > chặn lại cái miệng của anh. (Lấy ý từ câu truyện bộ đồ mới của hoàng đế, hoàng đế không mặc đồ mà bị nói là chỉ có người thông minh mới thấy quần áo.)

Nhưng, cô tìm không ra lý do để phản bác, vậy thôi, cầm miệng vậy.

Phong cảnh ngoài xe không ngừng thay đổi, nhìn dòng người qua lại đến hoa cả mắt, nhà Phục Linh ở ngoại ô, nơi đó là khu biệt thự phồn hoa của nhà họ Quan, hai năm trước, lúc Mạnh Thiệu Đình thăng chức liền được ngôi biệt thự này.

Xe từ từ lái vào tiểu khu, xung quanh là hồ nước nhân tạo và cây cối, nhìn không có thẩm mỹ tí nào. Trước kia ở đây là một vùng hoang sơ, cái gì cũng không có, sau đó nhà nước cho phép xây dựng khai thác thành tiểu khu phân cho quan chức vào ở, những người có thể vào đây ở thì thân phận không thể khinh thường.

“Chào thủ trưởng!”

Vừa vào tiểu khu, binh lính trực ban lập tức chào hỏi.

Đừng có đùa, ở trong quân đội, chiếc Hummer quân dụng cải tiến kiểu này không ai không biết.

Thấy xe này thì chỉ có một loại tình huống, lập tức mở cửa nghênh đón.

“Ừ.” Đồng Trác Khiêm lạnh lùng lên tiếng, lái xe vào trong, sau đó đưa chìa khóa xe cho anh lính: “Đi đậu xe đi.”

“Vâng, thủ trưởng.”

Phục Linh xuống xe, ánh nắng chói mắt chiếu trên mặt của cô, phát ra vàng sáng vàng nhạt, cả người dưới ánh mặt trời giống như một vị thần.

Nơi này rõ ràng là nhà cô, thế mà đã rất lâu không tới, hôm nay đứng đây hơi có cảm giác xa lạ trong lòng Phục Linh có cảm giác buồn buồn.

“Em sao vậy, nói anh nghe thử?” Đồng Trác Khiêm ôm eo cô hỏi.

Hít hít cái mũi, Phục Linh lắc đầu: “Không có gì, mới vừa nghĩ tới ba mẹ một chút.”

Đồng Trác Khiêm cười: “Không phải sắp gặp được sao?”

“Nhưng bây giờ em đã thấy nhớ rồi.”

“Đừng nghĩ nữa.” Dứt lời, Đồng Trác Khiêm nắm lấy tay cô đi vào khu nhà.

Tiểu khu có kết cấu khá phức tạp, xe chạy tới cổng thì sẽ người trực đậu xe, sau đó đi bộ vào trong, bên trong cùng mới có biệt thự dành cho dân ở thường phải đi bộ mười mấy phút mới đến, mà nhà họ Mạnh thì ở vị trí trung tâm.

Nhìn đồng hồ, giống như nhớ tới cái gì, Phục Linh lập tức hỏi: “Đồng đại gia, bây giờ là mấy giờ? Ba mẹ em không phải không có nhà chứ?”

Đồng Trác Khiêm lắc đầu: “Hôm qua anh đã gọi điện thoại đến, nói hôm nay chúng ta sẽ qua, chắc là có ở nhà.”

Cái giọng điệu và cách nói này nhất thời khiến Phục Linh nổi cơn giận.

“Đúng vậy, lời thủ trưởng Đồng nói nào dám không tôn trọng?”

56. Chương 56: Đừng Bất Thường Như Vậy

“Tiểu thư, cô đã trở lại, má Liễu mong cô thật lâu.”

Một bà cụ khoảng hơn sáu mươi tuổi đi tới, mặc dù tuổi đã cao nhưng thân thể trông vẫn rất khỏe mạnh.

Phục Linh lập tức chạy tới tiếp bà, đôi tay cầm lấy tay má Liễu: “Má Liễu, Phục Linh rất nhớ người.”

Khuôn mặt nhiều nếp nhăn của má vừa cười vừa nhăn lại: “Con thật ba hoa!” Dứt lời, nhìn người đàn ông anh tuấn, dương cương bên cạnh Phục Linh, hiểu ý cười một tiếng: “Vị này chính là cô gia? Trông rất khá.”

Khuôn mặt nhỏ của Phục Linh đỏ lên, lập tức liếc qua Đồng Trác Khiêm, đã thấy người đàn ông kia ôn hòa cười một tiếng: “Má Liễu, chào ngài, con là Đồng Trác Khiêm.”

Giọng điệu này, bộ dáng này.

Khi nào thì Đồng đại gia đổi tính rồi?

Má Liễu càng cười vui vẻ hơn, một tay lôi Phục Linh đi vào trong: “Tiểu thư, mau vào thôi, lão gia và phu nhân đều chờ đến sốt ruột rồi... ầy chậm lại một chút, cẩn thận em bé trong bụng.”

Sét đánh một cái, Phục Linh bị đánh cho trong khét ngoài xém, có chút mất tự nhiên cười cười: “Má Liễu, ngài vừa nói cái gì vậy?”

“Hả!? Còn muốn giấu má Liễu sao?” Dứt lời, dắt Phục Linh từ từ vào biệt thự nhà họ Mạnh.

Biệt thự trang hoàng rất đơn giản, nhưng trong đó lại ẩn chứa đường nét văn hóa, người nhà họ Mạnh xưa nay đều thích sạch sẽ và đơn giản, từ trên người Mạnh Thiệu Đình và Phục Linh đều có thể nhìn ra.

Nhà họ Đồng nơi nơi đều cảm thấy phục cổ xa hoa, mà biệt thự Mạnh gia tuy vô cùng đơn giản, lại ẩn chứa nội hàm. Hai loại phong cách hoàn toàn khác nhau, giống như tính cách khác biệt giữa Đồng thiếu gia và Phục Linh.

Cổ tay bỗng nhiên bị nắm chặt, Phục Linh kinh ngạc nhìn, Đồng thiếu gia cười nhìn nàng: “Sợ sao?”

Phục Linh lập tức trừng hai mắt: “Em trở về nhà mình, sợ gì mà sợ? Nên sợ cũng là anh chứ?”

Không nói tiếng nào liền làm con gái nhà người ta lớn bụng, anh không biết xấu hổ sao?

“Ai yêu, con gái bảo bối của mẹ, nhìn một chút xem, cả người sao lại gầy như vậy, thật làm ẹ đau lòng.”

Tốc độ nói chuyện của người này cực nhanh, thoát cái đã đến trước mặt Phục Linh, khiến Phục Linh giật mình, lui về sau một bước, thân thể liền được Đồng Trác Khiêm vững vàng giữ lại: “Chậm một chút.”

Phục Linh đứng trước mặt Mẫn Văn Quân, nay đã hơn năm năm, nhưng năm tháng cũng không lưu lại nhiều dấu vết trên khuôn mặt bà, mà ngược lại tăng thêm một loại phong tình khác, nhìn thấy con gái nhà mình bị đàn ông ôm trong ngực, chỉ hơi khép cặp mắt.

“Tiểu tử thú!”

Một câu mắng ra, bốn bề yên tĩnh.

Mà lời nói sau đó của mẹ Mạnh, lại làm cho khóe miệng mọi người co giật.

“Con gái của tôi mang thai, cậu còn để cho nó mang giày cao gót? Nếu té thì làm sao? Cậu chăm cháu ngoại của tôi như thế sao?”

Phục Linh cúi đầu xem xét, quả nhiên ...

Vừa rồi ở trong tiệm quần áo cảm thấy đẹp mắt liền mặc luôn, lúc ấy không nghĩ tới cái gì mang thai hay không mang thai, hiện tại là tình huống gì? Hôn mê trước!

“Bác gái, là con sơ sót.” Âm thanh dịu dàng, thản nhiên truyền đến, chỉ thấy Đồng Trác Khiêm trực tiếp khom người xuống, hai tay nâng lấy chân Phục Linh, chậm rãi giúp cô cởi giày trên chân, sau đó lấy đôi dép lê từ trong tủ giày giúp cô mang vào.

Thấy vậy, ba người ba loại phản ứng.

Đầu tiên là Mẫn Văn Quân khẽ khép mắt lại, suy nghĩ trong lòng, loại đàn ông này, xách đèn lồng đi tìm cũng không thấy, làm sao lại xui xẻo bị con gái của mình hủy hoại rồi?

Sau đó là má Liễu, gương mặt cực kì vui vẻ, Phục Linh từ nhỏ đến lớn bà đều chứng kiến, giống như cháu gái bà, hiện tại cô có thể tìm được một chốn tốt, tất nhiên là rất tốt.

Cuối cùng là Phục Linh, đưa ra khuôn mặt bị đả kích, tràn đầy oan ức.

Đồng Trác Khiêm, anh đừng bắt thường như vậy được không, không nên cười đến mất hồn như vậy, phòng tuyến của lão tử sắp thất thủ hoàn toàn rồi.

57. Chương 57: Tôi Muốn Làm Như Vậy Đã Lâu Rồi

“Văn Quân, còn không nhanh mời hai đứa vào, cứ đứng ở trước cửa làm gì thế?”

Ngồi trên ghế sofa giữa phòng khách, Mạnh Thiệu Đình nhàn nhã đọc báo mở miệng nói, khiến Mẫn Văn Quân hơi xấu hổ cười cười, liền vội vàng một tay kéo Đồng Trác Khiêm một tay kéo Phục Linh vào trong nhà.

“Ăn cơm trước, hôm nay mẹ biết con về nên đã tự tay xuống bếp nấu mấy món con thích ăn. Đây, bây giờ con cũng đã có con rồi không biết còn quen ăn thức ăn nhà nữa không.”

“Vẫn còn quen, vẫn còn quen.”

“Đây Trác Khiêm, cậu...”

Đồng Trác Khiêm nhìn lên bàn bày toàn thức ăn, khiến cho người ta thèm ăn, mím môi cười một cái rồi tao nhã nói, “Bác gái, con không kén ăn.”

“Tốt lắm!” Mẫn Văn Quân vỗ tay một cái : “Vậy thì tốt quá, đàn ông không kén ăn rất dễ chăm sóc, không giống như ba con bé Phục Linh kia...”

“Khụ khụ...!” Mạnh Thiệu Đình ho hai tiếng sau đó nhanh chóng ngồi xuống: “Đều ăn cơm cả đi, cơm sắp nguội rồi.”

“Vâng.”

Ba người từ từ ngồi xuống, bà Liễu xách theo túi ra ngoài mua đồ. Phục Linh nhìn gò má tuấn tú của Đồng Trác Khiêm đột nhiên phát hiện tất cả đều là mộng ảo không có chút chân thực.

“Trác Khiêm này, hai đứa khi nào thì chuẩn bị xong hôn lễ đây?” Mẫn Văn Quân đang ăn đột nhiên hỏi.

Phục Linh đột nhiên cảm thấy căng thẳng trong lòng, nhìn Trác Khiêm.

Người nào đó cười đáp: “Bác gái, con dự định ba ngày nữa sẽ tổ chức lễ đính hôn, còn kết hôn thì tháng sau ạ.”

Con mẹ nó! Ba ngày sau?

Gương mặt Phục Linh không ngừng co quắp, có chút không rõ nhìn qua Đồng Trác Khiêm: “Ba ngày? Có kịp không..?”

“Sẽ không trễ ạ. Ba ngày cũng không xê xích gì nhiều lắm.” Còn chưa đợi Phục Linh nói xong thì Đồng Trác Khiêm đã cắt ngang lời cô.

Mẫn Văn Quân cũng hơi kinh ngạc: “Trác Khiêm, có phải gấp quá không? Chỉ có ba ngày, sao mà chuẩn bị kịp đây ?”

“Chuyện này mẹ con đã chuẩn bị rồi.”

“Vậy thì tốt quá.” Dứt lời, Mẫn Văn Quân cười híp mắt nhìn Đồng Trác Khiêm, trong lòng càng vui mừng .

Lại nhìn qua con gái mình một chút, rốt cuộc nó đã tìm được một người như thế nào? Một người vừa đẹp trai, lại có thành tích tốt, có tiền đồ lại đối xử tốt với con gái mình , làm chuyện gì cũng chu đáo, mạnh mẽ vang dội, thật hận không thể gả con gái mình ngay lập tức.

“Tiểu Đồng có thời gian thì con cũng mời mẹ con qua đây đi, dù sao hai đứa đính hôn cũng không thể để một mình mẹ con lo liệu được. Mẹ Phục Linh gần đây cũng nhàn rồi, để bà ấy đến giúp một tay, ba con cả ngày bận việc đừng để một mình mẹ con lo liệu hết như vậy.”

“Vâng, thưa bác trai.”

Cuộc nói chuyện đến đây là chấm dứt, mọi người yên lặng ăn cơm. Đột nhiên điện thoại của Phục Linh đổ chuông, trên màn hình hiện lên số của Trường An.

“A lô!”

“ Là mình, Trường An”

“Mình biết là cậu mà.”

“Phục Linh, cậu có thể ra ngoài một lát được không?”

“Sao thế?”

“Có chuyện phiền não.”

“Mình lập tức đến liền, không cần phải phiền não nữa. Một lát nữa mình sẽ đến. Đừng suy nghĩ nhiều nữa.”

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại Phục Linh mới nhận ra bên cạnh mình còn có Đồng Trác Khiêm với ba mẹ mình, tự nhiên có chút ngượng ngùng cười nói: “ Mọi người cứ tiếp tục ăn, con có việc bận cần ra ngoài trước.”

“Anh đi cùng em.” Đồng Trác Khiêm đứng lên.

Phục Linh khoát tay: “ Không cần đâu, Trường An tìm em mà, chị em phụ nữ bọn em gặp nhau tâm sự, anh là đàn ông đi theo làm gì?”

“Phục Linh để thằng bé đi với con đi, một mình con ra ngoài mẹ cũng không yên tâm lắm.”

“Có gì mà không yên tâm chứ.” Dứt lời Phục Linh nghĩ lại, chắc chắn mẹ cô đang nghĩ trong bụng cô đang có “cháu ngoại” đây mà. Cô im lặng lắc lắc đầu, đi tới bên ghế sofa lấy túi xách liền đi ra ngoài: “ Ba, Đồng Trác Khiêm chơi cờ tướng rất giỏi, để anh ấy chơi với ba vài ván, được rồi, con lập tức về liền.”

Lời còn chưa dứt đã không thấy bóng dáng người đâu cả.

“Chuyện này..”

Đồng Trác Khiêm ngăn Mẫn Văn Quân muốn đuổi theo nói: “Bác gái, đừng đi, cô ấy không có chuyện gì đâu, để con cho người đi theo bảo vệ cô ấy.”

“Vậy cứ như thế đi.”

Ra khỏi chung cư Phục Linh chạy một đường như điên, bắt một chiếc taxi liền đi đến tiệm cafe nơi Trường An đang ngồi.

Nguyên Tổ là một tiệm cafe nước ngoài, trang hoàng xa hoa, khi bước vào có thể nghe thấy một chút âm hưởng âm nhạc của thế kỷ trước, cả tiệm lấy màu đen là chủ đạo nên vô cùng âm u.

Mà đó cũng coi như là một tiệm cafe nổi tiếng, là nơi mà nhiều vị quan gia tiểu thư thường xuyên lui tới đốt tiền.

Mà đột nhiên hôm nay, kẻ nghèo kiết hủ lậu Phó Trường An cô nương lại đột nhiên mời cô đến nơi này uống một ly cafe giá mấy trăm dollar?

Lạ à nha, hôm nay là ngày vật đổi sao dời hả?

“ Ấy da, một chết mình rồi.”

Ngồi xuống ghế sofa, hòa lẫn với ánh đèn có màu hơi tối chiếu trên người mình, Phục Linh tự nhiên lại cảm thấy một mối hơn, mở nữa mắt nhìn về cô gái ngồi đối diện.

Một bộ váy dài màu xanh chiffon, tóc thẳng xõa sau lưng, chừa lại mấy sợi trước trán, vẫn là bộ dáng dịu dàng, xinh đẹp tuyệt trần, hai mắt giống như sắc, lại mang theo vài tia trầm thấp khiến người ta thương cảm.

“Trường An, nhìn bộ dạng cậu lại không vui hả?”

Trường An lắc đầu: “ Không có gì, chỉ là lo lắng cho cậu, cũng may cậu đã đến đây rồi, hẹn cậu ra đây để tâm sự thôi mà.”

Phục Linh khinh bỉ nói: “Cậu thực nhàn chán.” Dứt lời có chút ngượng ngùng nhìn Trường An nói, “Mình sắp đính hôn rồi, ba ngày nữa.”

“Cùng ai?” câu hỏi của cô gọn sóng không hoảng hốt.

“Đương nhiên là Đồng Trác Khiêm chẳng lẽ lại là Lục Cảnh Sinh?”

Lời vừa nói ra cũng không thấy Trường An biến sắc, cái tên Lục Cảnh Sinh này cô nghe được lại bình tĩnh như ban đầu khiến Phục Linh hơi kinh ngạc.

“A..” Đột nhiên tiếng thét vang lên, là người ngồi phía sau Phục Linh phát ra, Trường An nghiêng đầu nhìn về phía kia phát hiện nhân viên làn đồ cafe lên người vị khách nọ.

Không ngờ là vị khách kia không có nói gì cả, gọi người phục vụ đem một ly cafe khác lên liền xong chuyện.

Phục Linh đối với chuyện này cũng không để ý lắm, nắm tay Trường An cặp mắt rưng rưng nói: “Trường An à, trong lòng mình rối rắm lắm.”

“Nói mình nghe một chút nào.”

“Lần này về, không phải bị bắt cóc sao?”

Trường An ừ một tiếng, biết cô nói lần đó là ở khách sạn Kinh Đức bị bắt cóc trở về.

“Người bắt cóc mình là Ai Lý Khắc Tư, mình sợ hãi đối với mình có ý đồ bất chính, sau đó sẽ giả bộ mang thai, ai biết người kia vô cùng âm hiểm xảo trá, đưa cái tin tức này cho Đồng Trác Khiêm, sau đó huyền não giờ thì cả quân khu biết tất cả rồi, khi mình trở về, Đồng phu nhân liền coi mình là báu vật, ngay cả Tư lệnh La muốn gả cháu gái cho bà làm con dâu, bà đều không cần, nhất định muốn mình làm con dâu bà, chủ yếu cũng là bởi vì nghĩ rằng trong bụng ta có ‘đứa bé’ thực ra không tồn tại mà thôi.”

“Mình nghĩ, nếu giả xong, lỡ như Đồng phu nhân phát hiện mình không có mang thai thì phải làm thế nào đây?”

Trường An liếc xéo cô một cái: “Chuyện như vậy cậu nên sớm nói thẳng ra.”

“Mình cũng vậy nghĩ a!” Phục Linh kích động: “Nhưng Đồng Trác Khiêm không đồng ý ỉnh nói.”

Giống như là suy nghĩ rõ cái gì, Trường An gật đầu một cái, hai người tiếp tục uống cafe, người phục vụ mới vừa đem cà phê lên, hai người tiếp tục nói chuyện phiếm.

“Cô ta không có mang thai? Trác Khiêm khẳng định cũng bị lừa, còn có Đồng lão gia cùng Đồng phu nhân đều không biết chuyện?”

“Vừa rồi đúng là anh không nghe nhầm.”

“Vậy lần này, anh họ, anh phải giúp em.”

Ngồi đối diện cô gái, chàng trai nhếch miệng cười một tiếng, ánh đèn âm u chiếu ở trên mặt hắn, có cảm giác quỷ dị không nói lên lời: “Em họ, anh muốn làm như vậy đã lâu rồi, ba ngày sau ư? Rất tốt!”

58. Chương 58: Tại Sao Tôi Lại Muốn?

Rời khỏi quán cafe, đôi mắt tinh của Phục Linh liền nhìn thấy chiếc xe quân dụng Hummer hào nhoáng, quay qua Trường An nói, “Có vẻ khoe khoang quá.”

“Rất chi là khoe khoang!”

“Phó Trường An!”

Bỗng nhiên một tiếng quát lớn vang lên, giống như sét đánh bên tai bất ngờ khiến Phục Linh và Trường An sửng cả người.

Chỉ thấy một anh chàng đẹp trai đen mặt đi tới, tay kéo Tường An còn đang ngẩn người lập tức nhét cô vào trong xe, còn anh ngồi vào ghế lái, phóng một mạch như bay.

“Lục Cảnh Sinh, tôi XX ‘em gái’ anh.”

Đức hạnh là cái gì chứ? Gặp mặt chưa chào hỏi một câu đã lôi kéo cô ấy rồi, không nghĩ tới nữa.

Ngồi lên xe một lúc, Phục Linh liền bảo, “Đồng gia, mau đuổi theo họ.”

“Chuyện của bọn họ, em lo làm gì!”

Bị câu nói này của anh chọc tức Phục Linh tức giận tới mức trừng mắt, quay qua nhìn Đồng Trác Khiêm, cầm giận nói, “Mặc kệ là mặc kệ thế nào? Đó là chị em tốt của em!”

“Không lẽ em không biết Lục Cảnh Sinh có ý với cô ấy sao? Phó Trường An đi với cậu ấy chắc chắn không sao đâu.”

“Hừ!” Phục Linh hừ một tiếng, tức giận nói, “Hắn đúng là đồ con ngựa, ở nhà thì ra vẻ làm bà lớn đã thế ra ngoài còn đùa giỡn mấy bông hoa dại, ** mẹ nó thiệt đúng là không biết xấu hổ.”

Đồng thiếu gia nhíu mày, tiện thể kéo cô vào trong lồng ngực mình, “Cô bé à, hôm nay sao lại nói nhiều câu thô tục thế.”

“Vậy anh nhanh đuổi theo họ cho em.”

“Không được”

“Sao lại không được?”

“Kiểu gì cũng không được cả.”

Phục Linh đành im lặng, “Thôi được rồi, không đi thì không đi!” Dứt lời cô nhìn ra ngoài cửa xe, “Xe đã đi từ lúc nào rồi, còn đuổi theo cái gì nữa, nhưng mà, Đồng Trác Khiêm này em nói cho anh biết nếu Trường An mà xảy ra chuyện gì đừng hòng em tha thứ cho anh.”

Đôi mắt anh bỗng nhiên tỏa ra sự lạnh lẽo, “Rất cục, anh là gì của em đây?”

Phục Linh bỗng nhiên ý thức được mình vừa nói cái gì, chớp mắt mấy cái giả ngu, “Hôm nay ông trời ác thật, mới ra ngoài một chút đã lạnh như vậy rồi..”

Eo đột nhiên bị ai đó ôm lấy, bàn tay bỗng nhiên đặt trên phần nội y mềm mại của cô, hơi ấm từ miệng chàng trai phả vào tai cô, mùi vị tình dục ngập tràn

“Lạnh sao? Vậy anh đây sẽ làm cho em ấm.”

“Đồ cầm thú, chúng ta đang ở ngoài đường đó.”

“Không sao hết, có kính chắn gió rồi.”

“Đồng... ưm...”

“Làm xong sẽ không lạnh nữa.”

—Đồng Trác Khiêm, cái đồ ** anh

Ở một nơi khác, Trường An ngồi ở ghế phụ nhắm mắt lại, không để ý tới kẻ đang cẩu kính ở bên.

Tay lái bị chàng trai đập mạnh vào, cũng may là đồ tốt nếu không thì đã bị hỏng rồi.

Âm thanh đó giống như là nhũ băng đâm thủng lòng Trường An, cô đột nhiên mở to mắt, hững hờ nhìn Lục Cảnh Sinh, “Cho tôi xuống xe mau!”

Anh đột nhiên quay sang, làn da có phần trắng nõn, đôi mắt ánh lên tia máu đỏ ngầu, “Đây là vùng ngoại thành, anh thả em xuống, không lẽ em định đi bộ về nội thành sao?”

Trường An nhìn anh có chút đau lòng, nhưng cũng có một chút bất an, “Chuyện này không cần anh quan tâm.”

“Phó Trường An!”, như rít từ trong kẽ răng, anh tức giận kêu tên cô.

“Đêm qua anh đợi trước nhà em cả đêm, tại sao em không ra?”

Trường An mở to mắt ra, đôi hàng mi run rẩy như cánh bướm, gương mặt dịu dàng có chút run rẩy, đôi lông mày xinh đẹp sít lại gần nhau. “Tại sao tôi phải ra?”

Tại sao cô phải ra? Tại sao cô phải ra? Tại sao cô phải ra?

Những lời đó giống như một lời nguyên rủa, phá đi tâm trạng của anh. Lục Cảnh Sinh hiểu rõ rằng ngay từ giây phút gặp cô, thế giới của anh cũng chỉ còn những bông hoa nhảy múa loạn cả lên.

Trái tim không thể kìm được đập nhanh dần, bỗng nhiên anh tăng tốc độ xe khiến trán Trường An bị đập vào cửa kính phía trước.

“Anh bị điên à?”

“Điên ư? Phó Trường An, để anh cho em biết thế nào là điên!”

Dứt lời, anh đột nhiên buông tay lái, hai tay đè lấy vai cô, hôn leen khóe môi cô, dùng sức mút.

“Ừm...thả ra!” Cô đánh lên ngực anh, anh lại không có phản ứng nào cả.

Xe chạy nhanh hơn, Lục Cảnh Sinh khởi hành chậm rãi, cầm tay lái điều khiển, phía trước mặt là vách núi, anh không kịp bẻ tay lái, tốc độ xe không giảm, gần như xảy ra va chạm.

Gương mặt Trường An trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

Một bên cửa xe đột nhiên mở ra, Trường An cảm thấy trên lưng cô có đôi tay đang dùng sức đẩy người cô ra khỏi xe.

Cơ thể anh nằm trên mặt đất, một chút trầy xước cô cũng không để ý, đôi mắt mở to nước mắt như chực chờ chảy xuống, cô nhìn chằm chằm vào chiếc Land Rover méo mó đâm vào vách núi.

Thế giới của cô bỗng dừng trở nên u ám không thể khác được.

“Cảnh Sinh...” Cô như người điên chạy tới bên anh, hai chân như không còn chút sức lực nào nữa, cô lại ngã.

Xe bị đụng vào vách núi, đầu xe đã nát, Trường An ở bên ngoài xe kêu liên tục, không có ai đáp lại cả, cô cầm di động trên tay nhưng giờ phút này không biết gọi cho ai nữa.

Đầu tiên phải gọi cấp cứu, cô nghĩ cô nên gọi cho người nhà Lục Cảnh Sinh. Người nhà? Cô tự giễu cười, bấm số di động lúc trước mà Đào Uyên Lê để lại ở chỗ làm của cô.

“A lô, vâng, cô muốn gặp ai?”

“Tôi muốn gặp cô Đào Uyên Lê.”

Một lát sau, một giọng nữ ấm áp truyền qua điện thoại, “Vâng, xin chào, Tôi là Đào Uyên Lê.”

Cô kiềm chế không cho nước mắt rơi, “Tôi là Phó Trường An.”

Đào Uyên Lê có hơi kinh ngạc, một lúc sau cười nói, “Cô đã nghĩ kĩ rồi chứ?”

“Không!” Cô từ chối rồi nói tiếp, “Lục Cảnh Sinh gặp tai nạn ở Thạch Đông, ngoại thành, cô nhanh đến đây đi.”

Đầu dây điện toại vang lên một tiếng điện thoại rớt xuống đất, sau đó là tiếng giày cao gót lộn xộn xung quanh.

Trường An khóc nức, cắt điện thoại, tay không bước qua bắt đầu đào.

Nửa tiếng sau, xe cấp cứu cùng nhân viên y tế đến bắt đầu nâng tảng đá đang đè Lục Cảnh Sinh lên, một người y tá nhìn thấy vết thương trên đùi của cô. Muốn băng bó cho cô nhưng cô không chịu.

“Tìm được rồi! Tìm được rồi!” người nhân viên cứu hộ la lên, Trường An vội vàng chạy tới, nhìn cả người anh toàn là máu, anh nằm trên cái hôn mê, trán vẫn đang chảy máu.

Trường An che miệng lại, không để mình khóc thành tiếng.

Những kí ức xưa bị phủ bụi nay lại được mở ra.

Anh mỉm cười với cô, đối xử tốt với cô, luôn cưng chiều cô, đáp ứng cô tất cả mọi thứ, anh chính là Lục Cảnh Sinh. Cô đã từng nói rằng, “Cảnh Sinh, cả đời này anh là của em.”

Anh dịu dàng mỉm cười đầy cưng chiều, đến mức khiến người ta say đắm, cười đến mức lá liễu như say trong gió xuân, nụ cười ấy có lẽ cả đời này cô sẽ không bao giờ quên được.

Mà nay, anh là một Cảnh Sinh khác, một Cảnh Sinh của đời này, kiếp này.

Trường An rất muốn khóc lớn lên nhưng không thể, ở đây nhiều người như vậy, vợ của anh lát nữa cũng sẽ đến, người nên khóc không phải là cô, đau lòng nhất cũng không phải là cô.

Đào Huyền Lê, một người phụ nữ khí chất, danh tiếng, nhan sắc đều hội tụ đủ cả.

Tiếng thắng gấp của xe vang lên, tiếng giày cao gót vang lên, đầu tóc của Đào Uyên lên có chút lộn xộn, bộ dạng vô cùng lo lắng bước vào hiện trường, “Chồng của tôi đâu? Chồng tôi bị sao vậy?”

Cái từ “chồng” kia, như một lời đoạn tuyệt sắc bén đâm vào lòng cô.

“Phu nhân, tình hình chồng cô không được khả quan lắm, có thể là do tâm trạng không ổn định nên xảy ra tai nạn, hiện đã đưa đi cấp cứu rồi.”

“Vậy thì nhanh lên.” Đào Huyền Lê vội vàng thúc giục.

Cô nhìn chồng mình sống chết không rõ bị đưa lên xe cấp cứu, xoay người lại nhìn người phụ nữ mà cả đời này cô căm ghét nhất, “Cô ở trên xe anh ấy?”

Cô bình tĩnh không dao động hỏi, như sự bình yên trước mỗi cơn bão.

“Phải!”

“Phó Trường An!” cô hét lên đầy hung dữ, “Cô sao lại không biết liêm sỉ như thế vậy? Cảnh Sinh đã kết hôn rồi. Vợ của anh ấy là tôi. Bốn năm trước cô phạm tội tham ô? Chẳng lẽ bây giờ cô đổi nghề sang làm kẻ thứ ba rồi hả? Rốt cục là cô có biết chữ liêm sỉ nó viết thế nào không hả?”

Trường An ngẩng đầu lên, không nhìn rõ ý tứ nơi đáy mắt, “Anh ấy tới tìm tôi, cô tại sao không ngăn anh ấy lại?”

Cô ta hẳn cũng đã biết, cô luôn có ý tránh né anh.

Đào Uyên Lê đột nhiên mỉm cười, bước chân cô từ trước đến nay ai cũng không cản được, ngay cả Lục Cảnh Sinh. Cô cười có chút bi thương, bước tới từng bước, tàn nhẫn đẩy Trường An rồi chất vấn.

“Phó Trường An, rốt cục cô muốn hại anh ấy bao nhiêu lần nữa đây? Tôi sẽ không để yên cho cô đâu.”

Dứt lời, cô giẫm giày cao gót từng bước từng bước tạo nhả rời đi.

Mọi người đều đi rồi, khu vực này là ngoại thành, rất khó bắt xe. Gió dần nổi lên, Trường An từ từ đứng lên nhìn đoàn xe ở đằng xa, nở nụ cười mờ mịt.

Lục Cảnh Sinh, tình cảm lúc đó giữa hai ta, đã chấm dứt.

Hi vọng, lúc này đây anh có thể vượt qua rồi quên em đi, cùng Đào Uyên Lê sống thật tốt. Sự chờ đợi của em chỉ đơn giản như vậy thôi. Có thể kiếp trước em đã phụ anh rất nhiều nên kiếp này em mới đáng chịu như vậy.

59. Chương 59: Dám Bỏ Đứa Con Của Tôi Đi

Gió lạnh càng lúc càng lớn, sương mù bắt đầu xuất hiện, Trường An mở to mắt mông lung nhìn về phía trước, chỉ cảm thấy mênh mông vô bờ.

Cả người cô bắt đầu lạnh dần, ý thức có chút mê mang, nhìn từng giọt mưa rơi trên áo, từ từ ngã xuống.

Hạt mưa rơi trên cửa xe màu đen, sắc trời dần dần ảm đạm, mặt trời chiều ngã về tây, mưa to, tầm tã.

Chiếc xe màu đen bỗng nhiên xuất hiện trước Thạch Đông vùng ngoại thành, vệ sĩ mặc tây trang màu đen xuống xe, mở ô đứng chờ ngoài cửa.

Người đàn ông nghiêng đầu xuống xe, lông mày khẽ chau lại, đôi mắt lạnh lùng giống như điều hâu lướt ngang trời mây vạn thước, mang theo hàn quang rét lạnh, sóng mũi cao thẳng, môi mỏng khẽ nhếch, khuôn mặt làm say lòng người giống như Chiến Thần Apollo.

Mang đôi giày da màu đen được làm thủ công từ Ý xuống xe, người đàn ông mặc áo khoác, trông như một ngôi sao sáng giữa trời đêm.

“Thưa ngài, nơi này chính là Thạch Đông ở vùng ngoại thành.”

Hắn khẽ gật đầu, sau đó dưới ô che chở, đi đến trước mặt người phụ nữ đã ngã xuống đất ngất đi kia, tiếp đó không sợ bẩn mà ôm lấy cô, vén những sợi tóc của cô lên, cô vẫn giống như bộ dáng dịu dàng bình thường trong trí nhớ của hắn.

Bỗng nhiên hắn cười lạnh rồi đứng lên, hai tay mạnh mẽ ôm lấy cô gái, làm cho lòng người co rúm lại.

Khí trời bắt đầu lạnh.

“Lấy một bộ quần áo đến đây.” Thanh âm của hắn, lạnh lùng, nhạt nhẽo.

Vệ sĩ vội vàng từ trong xe lấy ra một bộ tây trang, sau đó đưa cho hắn ta.

Người đàn ông cẩn thận khoác áo lên người cô gái, sau đó ôm lấy cô đi vào bên trong xe, vẻ mặt có chút mềm mại cũng có chút lạnh lùng.

“Phó Trường An, chờ em tỉnh lại có thể nói với tôi, lại dám đem con của tôi bỏ đi, lá gan cũng thật lớn.”

“Thưa ngài, có người bỏ cái này trên mặt đất.”

Người đàn ông liếc mắt nhìn, rét lạnh trong mắt càng đậm, đó là một chiếc nhẫn kết hôn, phía trên có khắc sinh cùng an, tựa như Lục Cảnh Sinh và Phó Trường An, hắn lạnh lùng cười: “Tiêu hủy, thê tử của hắn là Đào Huyền Lê, từ bây giờ, cô gái Phó Trường An này, hắn không chạm tới được nữa rồi.”

“Trở về Moscow.”

“Vâng.”

Trường An mất tích, đây là chuyện khiến Phục Linh rất bất ngờ.

Lúc nghe được tin này, chỉ có một mình ở nhà, Đồng Trác Khiêm đã về quân khu để xử lý công việc, hoàn thành tiệc đính hôn của họ vào ngày mai.

Đi đến bệnh viện, chỉ thấy Đào Huyền Lê đang lo lắng đứng bên ngoài phòng giám hộ.

“Trường An đâu?”

Ánh mắt rét lạnh truyền đến, hai mắt cô ta sưng đỏ, giống như cực kì hận người trước mặt: “Cô ta còn chưa chết sao?”

Phục Linh kinh ngạc, hai mắt lạnh lùng nhìn Đào Huyền Lê: “Lục Cảnh Sinh rốt cuộc đã làm cái gì với cô ấy?”

“Cảnh Sinh sẽ làm gì với cô ta?” Đào Huyền Lê hỏi lại: “Nếu không phải cô ta xuất hiện ở trên xe Cảnh Sinh, Cảnh Sinh sẽ xảy ra chuyện sao?”

Phục Linh run lên, nhìn Lục Cảnh Sinh bị băng bó đến nhận không ra hình dáng trong phòng giám hộ.

“Như vậy Trường An đã đi đâu?”

“Tôi làm sao mà biết, Mạnh tiểu thư, bây giờ tôi không có tâm trạng tranh cãi những chuyện này với cô, nếu có thời gian, tốt nhất là cô nên quan tâm tới bữa tiệc đính hôn của mình đi.”

Dứt lời, cô ta xoay gót giày rời đi.

Phục Linh có chút ngượng ngùng, Đồng Trác Khiêm tuyên bố kết hôn, khiến cho ở thủ đô tất cả mọi người đều biết, vừa thấy cô, ai cũng chúc mừng chúc mừng Đồng phu nhân, làm cho cô rất ngượng.

Đang suy nghĩ, điện thoại lại vang lên.

“Alo.”

“Đi đâu vậy?” Trong lời nói, là thanh âm lạnh lùng của Đồng thiếu gia, mang theo khí phách không gì sánh kịp.

“Đang ở bệnh viện.”

Bên kia nhất thời im lặng, sau đó hỏi: “Sinh bệnh sao?”

“Không, em đi tìm Trường An.”

“Được rồi, chuyện này em không cần quan tâm, bổn đại gia sẽ cho người điều tra thêm.”

“Ừ.”

Bên kia âm thanh gác điện thoại truyền đến rất nhanh, Phục Linh nắm di động trong tay không khỏi lo lắng.

Chuyện này làm thế nào mới tốt đây?

Ngày mai chính là tiệc đính hôn của Phục Linh và Đồng Trác Khiêm, sáng sớm Mẫn Văn Quân liền dắt má Liễu tới nhà họ Đồng để hỗ trợ, Đồng phu nhân và Mẫn Văn Quân một bộ dạng như chị em tốt, cùng nhau tới khách sạn Thế Kỷ đặt tiệc rượu, sau đó tự thông báo cho thân thích của từng người.

Mẫn Văn Quân thật sự rất vui vẻ, đứa bé Phục Linh kia từ nhỏ đã là người không thể không lo lắng, lớn lên lại tìm được một người chồng tốt như vậy, bà có thể không vui mừng sao?

Phục Linh sau khi đi bệnh viện cũng không đi đâu khác mà trực tiếp tới trại huấn luyện ở quân khu tìm Đồng Trác Khiêm.

Cũng không biết như vậy có được không, dù sao người ta cũng đang làm việc.

Xuống xe, Phục Linh lau mồ hôi trên mặt, thản nhiên đi tới gần cửa chính, lại bị ông chú sĩ quan lạnh lùng ngăn lại: “Tiểu thư, nơi này là quân khu yếu địa, không thể ra vào lung tung.”

Phục Linh xấu hổ cười cười: “Tôi tìm Đồng Trác Khiêm.”

Người nọ nghe xong, vẻ mặt càng lạnh hơn: “Tiểu thư, thủ trưởng không phải ai muốn tìm cũng có thể tìm, mời cô rời đi cho.”

“***!” Tức giận mắng một tiếng trong lòng, Phục Linh lùi lại một chút, sau đó âm dương quái khí liếc mắt người sĩ quan một cái, làm cho ông chú bị nhìn đến khó chịu.

Lấy điện thoại di động ra, bấm số của Đồng thiếu gia, đầu bên kia có chút ồn ào.

“Đồng đại gia_____”

“Ừ.”

“Đồng đại gia_____”

“Ừ.”

“Đồng_____”

“Con mẹ nó! Có gì nói thẳng cho bốn đại gia.” Đầu kia nóng nảy.

Nét mặt Phục Linh lộ vẻ gian trá cười cười: “Thủ trưởng đại nhân, em đang ở cửa khu huấn luyện, em thật đáng thương nha, mang thân chữa đứng dưới ánh mặt trời chói chang đợi anh, sĩ quan gác cổng còn không cho em đi vào, cấp dưới của anh đối xử với chị dâu như vậy sao?”

Tiếng nói cũng không lớn, người sĩ quan lại nghe được rõ ràng, nhất thời tròn mắt híp lại, thân thể căng thẳng, có chút mất hồn.

Thủ trưởng đại nhân? Còn mang thai, người sĩ quan nhìn nhìn Phục Linh, chỉ cảm thấy có chút giống với trưởng phòng Mạnh, nghĩ đến đây thân thể càng thêm cứng ngắt.

Không phải ngày mai thủ trưởng Đồng muốn đính hôn sao? Vị phu nhân chuẩn mực kia không phải là con gái của trưởng phòng Mạnh, Mạnh Phục Linh sao? Chẳng lẽ vị này là_____

Đang lúc suy nghĩ, chỉ thấy Phục Linh cười tủm tỉm nhìn về phía sau ông, sau đó cúp điện thoại, vẻ mặt gian trá cười.

Tiếng bước chân truyền tới, người đàn ông mặc quân phục, thân hình cao lớn, trên trán lấm tấm mồ hôi, khề chau cặp mày tuấn lãng, cặp mắt như báo đi săn lăm lăm, chăm chú nhìn một chỗ, khóe môi nhếch lên giống như muốn mạng già của Phục Linh.

“Chồng à_____”

Kêu một tiếng đầy tình cảm, Phục Linh giang hai tay, chạy như bay tới, cách Đồng thiếu gia càng gần, liền nhìn thấy anh nhả mồm càng chặt.

Ngay tại lúc Phục Linh sắp ôm lấy anh, trong nháy mắt đó, đôi tay hùng hậu rút cuộc rời núi, ngăn cản Mạnh tiểu thư_____

“Lần sau, khi cô ấy tới, để cô ấy trực tiếp đi vào là được.”

Lời này là nói cho sĩ quan gác cổng nghe.

Nghe vậy, người sĩ quan thở dài nhẹ nhõm một hơi, hành quân lễ: “Vâng, thủ trưởng.”

Đồng Trác Khiêm xoay người bước đi, Phục Linh mang khuôn mặt tức giận đi theo phía sau.

“Đồng đại gia, anh làm sao lại mang bộ mặt bánh bao vậy?”

Đồng thiếu gia không nói.

Nhưng Phục Linh nhìn khuôn mặt lạnh lùng kia, tâm lại hơi nhộn nhạo, nói thật thì, Đồng thiếu gia thật sự là một người đàn ông rất đặc biệt lại vô cùng đẹp trai.

60. Chương 60: Một Đêm 200 Ngàn???

Thời tiết trong thành phố vẫn nóng nực, lúc này cũng qua hơn nửa tháng 8 rồi mà còn nóng hơn lúc trong hè, thời gian này Đồng Trác Khiêm đang huấn luyện tân binh vì 1 tháng sau sẽ có buổi kiểm duyệt tân binh trong thành phố lúc đó tất cả các quan quân tướng sĩ đều tới nên khoảng thời gian này Đồng Trác Khiêm cực kỳ bận rộn.

Trời trưa nắng gay gắt, một ngàn tân binh đang hưởng ứng lệnh triệu tập, toàn bộ mặc quân trang mùa hè đứng dưới ánh mặt trời nước mắt rơi như mưa.

“Thủ trưởng, nghị viên Trương gọi điện tới.”

Nhận điện thoại, giọng nói Đồng Trác Khiêm lạnh lùng vang lên: “Nghị viên trưởng?”

“Thủ trưởng Đồng, cấp trên đã xét duyệt báo cáo, cậu được nghỉ ba ngày, ba ngày sau phải lập tức quay về, kiểm duyệt tân binh lần này không được để xảy ra sai lầm nào.”

“Rõ.”

“Cái cậu này, lão già ta ngày mai nhất định phải tới xem cô dâu mới của cậu náo nhiệt như thế nào.”

“Hoan nghênh.” Nói xong thì cúp điện thoại luôn.

Cái người đàn ông này làm việc luôn luôn dứt khoát, giống như người ta thiếu mình 80 vạn vậy, bộ dạng chảnh thấy sợ nhưng lại làm cho người ta không hận được.

Đi theo Đồng Trác Khiêm vào phòng làm việc, nhìn anh cởi quần trang xuống sau đó bắt đầu kéo khóa quần.

Phục Linh đỏ mặt, ôm ngực khiếp sợ nói: “Đồng Trác Khiêm, anh muốn làm gì? Ở đây là phòng làm việc đó.”

Đồng Trác Khiêm nhàn nhạt liếc cô một cái, nhìn cô giống như cô rất ngốc nói: “Ông đây thay quần áo đi ra ngoài.”

Ặc

Hình như hiểu lầm rồi.

Gãi gãi đầu, Phục Linh hỏi: “Giờ này anh không ở quân khu còn đi đâu nữa?”

Anh không trả lời chỉ nắm tay kéo cô đi ra ngoài. Ngồi lên chiếc Hummer chuyên dụng, không khí máy lạnh ủa vào mặt khiến Phục Linh thoải mái thở nhẹ ra, ở cái nơi khí hậu cò gáy nắng nóng chói chang có miếng gió thổi vào thì tốt đẹp biết bao nhiêu?”

Xe chạy được 10 phút, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ có chút quen thuộc, trong mắt Phục Linh hiện lên một cửa hàng trang trí đơn giản mà xa hoa “Bạc”.

Đây không phải là cửa hàng trang phục của Mạc Tiểu Kỳ sao? Đưa mình tới đây làm gì?

Đậu xe xong Đồng Trác Khiêm dắt Phục Linh vào cửa hàng gặp Mạc Tiểu Kỳ đang đi ra.

“Hello! Người đẹp, lại gặp mặt.” Mạc Tiểu Kỳ thân thiện chào hỏi.

Cô gái Mạc Tiểu Kỳ bình thường thì tính khí vô cùng lạnh nhạt, gặp được Đồng Trác Khiêm và Phục Linh thì lại khá nhiệt tình.

“Dem bộ lễ phục ra đây.” Đồng Trác Khiêm nói.

Mạc Tiểu Kỳ sững sốt rồi xoay người đi vào trong.

Phục Linh hơi hoang mang. Một lát sau Mạc Tiểu Kỳ đi ra, phía sau còn có thêm hai cô nhân viên cầm bộ lễ phục trên tay.

Nhìn bộ lễ phục mà mắt Phục Linh phát sáng lên. Thật là đẹp con mẹ nó.

Bộ lễ phục màu hồng giống như có hàng ngàn cánh hoa hồng được khắc lên, một bên vai gấp nếp lại như cánh hoa sen phía trên được khảm hàng kim cương lấp lánh. Đuôi váy được thiết kế như đuôi én, cao quý xa hoa, những đóa hoa chạy dài theo chân váy, uốn lượn đến hết đuôi váy.

Phục Linh nhìn một cái là thích ngay, ánh mắt sáng lên nhìn Đồng Trác Khiêm, đột nhiên nhảy lên ôm mặt anh hôn lên đó: “Đồng đại gia, em yêu anh chết mất, em rất thích bộ này.”

“Cái này không phải cho em.”

Nghe anh nói mà Phục Linh cười không nổi, buông anh ra chỉnh lại quần áo, đứng nghiêm chỉnh hỏi: “Váy đưa cho ai?”

“Cho vợ của anh.” Giọng nói mang theo chút chọc ghẹo của anh phát ra.

“Đồng Trác Khiêm, anh đúng là khốn nạn.”

Thích chọc ghẹo bà đây thế sao?

Một cánh tay vòng qua ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, cô ngã vào ngực anh, đôi mắt anh như con báo đang săn mồi, nhiệt tình như lửa làm cô bị chiêm đắm trong đó.

“Em thừa nhận đi rồi mới được thử nó.”

Phục Linh quay đầu đi, mơ đi rồi bà thừa nhận!

Tiếng cười nhẹ vang lên, Đồng Trác Khiêm cực kỳ yêu cái dáng vẻ này của cô bây giờ, tiếng cười mang theo chút mỉa mai, anh cúi đầu cắn nhẹ vành tai cô khiến người con gái trong lòng run nhẹ.

“Nếu em còn làm ra cái dáng vẻ vô tội thương cảm này, anh không dám bảo đảm sẽ không làm gì em.”

Phục Linh giật mình, nhảy lên rời khỏi ngực anh, quát lớn: “Anh là đồ cầm thú.”

Quát xong mới để ý đến những ánh mắt kì lạ xung quanh, khuôn mặt cô đỏ ửng, hạ quyết tâm, cắn răng nói: “Cái gì, một đêm 200 ngàn, anh nghèo vậy sao?”

Sắc mặt Đồng Trác Khiêm đen thui.

61. Chương 61: Đêm Trước Ngày Đính Hôn

“Nhìn dáng vẻ đàn ông như vậy mà lại là khách làng chơi phong lưu cơ đấy.”

“Ghen tị à? Lúc trước cũng giả dạng đi chơi gái đấy thôi.”

“Biến đi.”

Xung quanh những lời nghị luận vang lên không ngừng, Đồng Trác Khiêm nheo lại đôi mắt nguy hiểm, kéo Phục Linh lại nói một tiếng: “Đem lễ phục về nhà họ Đồng đi.” Rồi đưa Phục Linh lên xe, sau đó cúi người đè lên cô.

“Đồng Trác Khiêm, anh muốn làm gì?”

“Lấy 100 ngàn làm tình.” Nói xong lực tay anh càng mạnh, đưa tay vào trong áo vuốt ve làm toàn thân cô nóng rực.

“Nếu nhà anh không nghèo thì tại sao lúc đầu chơi gái với bà chỉ đưa có 100 ngàn, anh có thành ý quá nhỉ?”

Ánh mắt Đồng Trác Khiêm càng ngày càng sâu: “Chơi gái với bà?”

Phục Linh mắt tự nhiên cười nói: “Đó là anh chơi gái với bà?”

Được rồi, Đồng Trác Khiêm anh không muốn thảo luận chuyện chơi gái đã qua nữa, mặc dù chuyện không có gì phức tạp nhưng nghĩ lại thì rất nhức đầu.

Tiểu vũ trụ bộc phát, đánh một phát vào đầu anh, người nào đó chặn lại hung hãn nút lấy đôi môi cô.

“Học được cách sử dụng móng vuốt rồi hả?” Nói xong, anh đột nhiên cắn một phát vào môi cô.

Phục Linh kêu đau, đôi chân chống lên xe dùng sức thoát khỏi anh. Anh vững vàng bất động, híp đôi mắt đầy hỏa dục nhìn cô.

“Lại đây.”

“Không!”

“Lại đây.” Giọng nói càng lúc càng trầm, ẩn chứa nguy hiểm tiềm tàng, như báo trước sắp tới giờ con báo đi săn.

Phục Linh hung tợn nói: “Anh kêu đến thì đến hả? Thật là mắt mặt.”

“Lại đây!” Giọng điệu này cứ như là tức nước vỡ bờ.

“Không” Phục Linh đột nhiên kéo dài âm thanh, cười tít mắt nói: “Đừng nên tức giận, anh đến đây không được sao? Đồng đại nhân à, “đại nhân” đừng nhìn “tiểu nhân”, anh đừng so đo với em có được không?”

Anh cười nhẹ ra tiếng, đưa tay ôm cô vào lòng, để cô ngồi trên chân mình, vùi đầu mình vào ngực cô, hít một hơi nói: “Tiểu yêu tinh!”

Phục Linh có chút không hiểu, đây không phải là phong cách của anh? Anh nói làm tình là làm tình, sao có thể hoãn lại được như bây giờ cơ chứ? Không bình thường rồi?

Có phải lần thi hành nhiệm vụ này đã bị thương chỗ nào rồi? Nhưng mà không phải tận mắt cô thấy anh dùng mảnh giết bọn bộ lạc Coyah không bị thương gì sao, không phải là.....

Chắc là không rồi.

Đồng Trác Khiêm nhìn cô không được ổn cũng không biết cô đang suy nghĩ gì, vỗ nhẹ đầu cô nói: “Mau đem tất cả những gì em đang suy nghĩ trong đầu mình bây giờ nói ra mau.”

Phục Linh thở dài: “Đừng quan tâm, em không ngại anh đâu.”

Cùng lắm thì kết hôn, cứng lên một chút là được rồi.

Không muốn nói nhiều với cái đầu heo trong lòng này, chở cô về nhà họ Đồng thôi.

Lễ đính hôn không giống với kết hôn, chỉ cần báo cho gia đình hai bên và bạn bè thân thiết làm chứng là được rồi.

Phục Linh không cần trở về nhà họ Mạnh, nhưng lúc ăn cơm tối xong Mạnh Thiệu Đình và Mẫn Văn Quân lại đến nhà họ Đồng, nói là muốn đưa Phục Linh về nhà chuẩn bị.

Đến lúc này rồi cũng không tiện từ chối, dù sao đây cũng là con gái của người ta, ba mẹ cũng đến đây rồi chẳng lẽ còn không nể mặt một chút?

62. Chương 62: Sóng Gió Đính Hôn P.1

Ngoài trời tờ mờ sáng Phục Linh đã bị kéo ra khỏi chăn, mở đôi mắt còn buồn ngủ nhìn gương mặt tươi cười của mẹ.

“Mẹ, đừng làm ồn, cho con ngủ một chút đi.”

“Không được!” Tiếng rống như sư tử Hà Đông vang lên bên tai Phục Linh, chấn động màng nhĩ, cô bị thương che lỗ tai chống chọi với âm thanh này.

Mẫn Văn Quân nhìn con gái, gật gật đầu ra vẻ hiểu biết nói: “Mẹ biết phụ nữ có thai rất thích ngủ, nhưng mà hôm nay là ngày đính hôn của con và Đồng Trác Khiêm, không thể chậm trễ được.”

“Con đừng trở thành người phụ nữ đầu tiên trên thế giới này đến muộn vào ngày đính hôn chứ, cũng đừng làm mất mặt nhà họ Mạnh.”

Nghe đến hai chữ đính hôn, lỗ tai Phục Linh dựng đứng lên vọt nhảy xuống giường: “Mẹ già, mấy giờ rồi?” Hỏi xong mới biết mình hơi kích động, mẹ già gọi mình dậy thì đương nhiên là chưa trễ giờ rồi.

Nghĩ tới hôm nay phải đính hôn với Đồng Trác Khiêm trong lòng có chút kích động. Thủ thân hai mươi mấy năm độc thân, chẳng lẽ phải chôn vùi trong tay tên thổ phỉ đó sao?

Vừa dậy thì bị mẹ lôi kéo vào phòng tắm, lúc còn trẻ Mẫn Văn Quân là thợ trang điểm chuyên nghiệp, bởi vậy lúc Mạc Tiểu Kỳ xưng phong nhận việc trang điểm đã bị Đồng Trác Khiêm lạnh lùng từ chối, lý do là đã có mẹ vợ, sao để người khác tranh giành được?

Phục Linh tắm xong đi ra ngoài thấy mẹ ôn trong tay bộ lễ phục hôm qua mới chuyển đến, trên mặt có chút cảm động.

“Tất cả cái này đều cho con, Trác Khiêm đối với con cũng rất thật lòng.”

Phục Linh hơi không hiểu lắm: “Dạ?”

Mẫn Văn Quân nhìn bộ lễ phục nói: “Đây là phong cách được thiết kế ra của ANNI mười năm trước.”

ANNI là thương hiệu cao cấp nổi tiếng vượt khỏi châu Á, trang phục càng lâu thì giá trị càng cao càng được nhiều người săn đón. Mỗi một đường chỉ trên bộ trang phục đều được tinh luyện, mà đối với con gà mờ như Phục Linh thì chắc chắn không biết đến.

“What?? Mười năm trước? Anh ấy nghĩ sao vậy, sao không đem *** quần áo học sinh cho con mặc dính hôn luôn đi, keo kiệt gì ghê vậy.”

Mẫn Văn Quân nhìn đứa con gái ngu ngốc của mình không muốn giải thích nhiều, bắt cô mặc đồ vào, bộ lễ phục màu đỏ với gương mặt thanh khiết càng khiến người ta phải động lòng.

Nhìn tác phẩm do mình tạo ra, Mẫn Văn Quân rất vừa lòng.

“Con gái của mẹ, con thật là đẹp.”

Phục Linh cười tươi lộ ra hàm răng trắng: “Nói giỡn, con mẹ làm sao không đẹp được.”

“Đi thôi, con gái.” Trong giọng nói mang chút thương cảm, luyện tiếc.

Thời gian trôi qua thực nhanh, trong chớp mắt, con gái của mình cũng đã lập gia đình.

Nhận ra tâm tình của mẹ, Phục Linh thở dài đưa tay ôm lấy bà nói: “Mẹ, mẹ nhất định phải nhớ con nha, con không lấy chồng nữa.”

Mẫn Văn Quân tròn mắt: “Không lấy? Vậy ai lấy?”

“Người muốn lấy anh ấy nhiều lắm.”

Ặc.

Trong tim vang lên hồi chuông báo động: “Không được, mẹ phải nghĩ cách cho con mới được.”

“Văn Quân, sao bà còn chưa đưa Phục Linh xuống?” Mạnh Thiệu Đình đang thúc giục dưới lầu, chắc là đoàn rước dâu nhà họ Đồng đến rồi.

Mẫn Văn Quân hoàn hồn, vỗ vai Phục Linh nói: “Không có chuyện gì, đừng suy nghĩ lung tung nữa, đã có mẹ ở đây.”

Phục Linh cười hơi miễn cưỡng, cô không có nghĩ gì hết, chỉ có mẹ mới suy nghĩ nhiều thôi.

Bên ngoài không có âm thanh của chiếc xe nào cả, Phục Linh có chút nghi ngờ.

Rốt cuộc là đi cái gì đến đón cô vậy?

63. Chương 63: Sóng Gió Đỉnh Hôn 2

Ánh mắt của tất cả mọi người trong phòng khách đều dán mắt lên bộ đồ đỏ rực rỡ kia. Mạnh Thiệu Đình mỉm cười tự nhiên bước lên, kéo tay con gái nói: “Con gái à, sau này phải sống cho thật tốt!”

Phục Linh mỉm cười đáp: “Ba, đừng có gấp mà, mới chỉ đính hôn thôi mà. Kết hôn hay không vẫn còn chưa biết.”

Sắc mặt Mạnh Thiệu Đình tối sầm lại, muốn mắng cho cô một trận.

Nhẹ thở dài một hơi, kéo tay cô dắt cô ra ngoài.

Bước ra khỏi cửa lớn nhà họ Mạnh, Phục Linh nhìn cảnh tượng có phần hơi choáng ngợp trước mắt, bỗng nhiên cảm thấy trường hợp này cũng thật là quá tục, nhưng mà con mẹ nó chứ số lượng hơi bị nhiều thôi.

Rất nhiều danh thủ(văn nghệ sĩ, vận động viên nổi tiếng), binh lính vác súng trên vai đứng có thứ tự từ nhà họ Mạnh đến khu phố bên cạnh dài cả trăm mét. Đứng đầu là Đồng Trác Khiêm một mình chỉ huy đội lính đặc chủng Phi Hổ, mỗi người đều đội mũ Beret, trên ngực cài bông hoa nhỏ màu đỏ của phù rể.

CMN! Mấy người này đều thuộc đẳng cấp đại thần đây, mặt mũi thật chẳng biết giấu vào đâu nữa.

Người ta làm phù rể thì mặc âu phục, thắt cravat, cười toe như hoa cúc, mà mấy người này thì? Tay thì cầm vũ khí, mặc quân trang trông có vẻ rất nghiêm túc, đội mũ beret, vẻ mặt chẳng khác gì ‘cúc hoa’ bị thông cả .

“Chào!”

Một tiếng chào đầy nam tính phát ra, sau đó là sự xuất hiện của người đàn ông đặc biệt hấp dẫn.

Phục Linh mở to mắt ra nhìn thấy Đồng Trác Khiêm đang mặc bộ quân phục hàm trung tướng, từ từ đi về phía cô, trên mặt nở nụ cười mà cô chưa bao giờ nhìn thấy.

Sự nóng bỏng hiện lên không rõ trong mắt anh, giống như muốn đốt cháy người đối diện thành tro bụi. Vẻ đẹp của Phục Linh ngay lúc này Đồng Trác Khiêm lần đầu tiên mới biết được. Phục Linh mặc bộ lễ phục này thật cao quý, thanh lịch, xinh đẹp, giống như bộ lễ phục này được thiết kế là vì số đo riêng của cô vậy.

Phục Linh có chút thắc mắc, hôm nay anh còn mặc quân trang? Anh sẽ không thay lễ phục?

“Xin chào thủ trưởng phu nhân!” tiếng hét vang rung trời khiến người ta đình tai nhức óc, nghĩ đến những người tham gia hôn lễ con gái của Trưởng ban Mạnh đều bị ngăn ở trong nhà không ra được. Đội ngũ đón dâu đúng là trâu bò, cũng thật là trâu bò quá đi.

Tay của cô được Mẫn Văn Quân đặt vào tay Đồng Trác Khiêm, Mẫn Văn Quân có chút buồn bã nói: “Trác Khiêm, con phải đối xử thật tốt với con gái của ta.”

“Vâng, thưa mẹ!”

Trong giây phút đó, tim Phục Linh đập loạn cả lên, thì ra người đàn ông này gọi mẹ của cô là ‘mẹ’ nghe rất cảm động.

“Mẹ, mẹ đứng lo, ai có thể bắt nạt con gái mẹ được chứ!”

Mẫn Văn Quân nạt cô một tiếng: “Con thì biết cái gì, Trác Khiêm sao có thể ra ngoài xã hội được? Chỉ cần một đám thôi thì ngay cả mẹ con là ta đây cũng không nhận ra con luôn.”

Phục Linh sững sốt, cảm thấy lời mẹ nói là thật.

Đồng Trác Khiêm cảm thấy mình nên nhanh chóng đón cô, mỉm cười vòng tay qua eo Phục Linh, chào hỏi vài câu rồi nhét cô vào trong xe. Mẫn Văn Quân và Mạnh Thiệu Đình ngồi trong một chiếc xe chạy ở sau.

“Chị dâu, chào chị!” nghe giọng nói quen thuộc, Phục Linh ngẩng gương mặt nhỏ hồng hào nhìn về phía tài xế, kinh ngạc há miệng: “Tề Tiểu Chấn! Cậu thiệt là giỏi quá đi, mất mấy ngày mới quay về được thế?”

Tề Tiểu Chấn cười không được tự nhiên cho lắm: “Tôi cùng anh tôi về, lúc đó thật sự là đi bộ về.”

“Anh cậu?” Phục Linh hơi thắc mắc, anh của cậu ta là ai?

Tề Tiểu Chấn suýt nữa té xỉu, chỉ tay về phía người lái xe đang chạy phía sau: “Ừ, là Tề Phàm, cô cứ coi như không biết gì hết đi, hôm nay anh ấy bị lão đại bắt lái xe đấy.”

Phục Linh cảm thấy như mình bị kích thích, đúng lúc đó Đồng gia vừa ngồi vào xe. Xe từ từ khởi động, Phục Linh khóc không ra nước mắt ôm Đồng gia, trong mắt Đồng gia hiện lên vẻ hoảng hốt lo sợ, cô nói: “Tề Tiểu Chấn với Tề Phàm là anh em ruột à?”

Câu hỏi này có hơi....

Đồng gia bình tĩnh: “Ngày 1-5 em có thể đến bệnh viện Quân sự số 7 để hỏi thử hơn hai mươi năm trước hai người họ sinh ra ở đâu.”

“Bọn họ là sinh đôi? Không phải chứ, Tề Phàm thì quá đẹp trai còn Tiểu Chấn thì đầy khuyết điểm.”

“Chị dâu....” giọng nói yếu ớt vang lên từ ghế trước.

“Ái chà! Hai người cũng giấu kỹ đó chứ, hai anh em cùng trong một đội lạ chẳng có người nào hay biết cả.”

Bị suy nghĩ này của Phục Linh làm ình sụt khóc, Tề Tiểu Chấn nhỏ giọng giải thích: “Tề Phàm là anh họ tôi...”

Phục Linh bỗng nhiên hiểu ra: “Thì ra là như vậy!”

64. Chương 64: Sóng Gió Đính Hôn 3

Tề Tiểu Chấn im lặng, nhấn chân ga lặng lẽ lái xe.

Thấy việc trêu chọc Tề Tiểu Chấn không có tác dụng, Phục Linh mất hứng, yên lặng tựa vào bả vai Đồng Trác Khiêm hỏi: “Hai chúng ta thật sự kết hôn sao?”

“Không phải!”

Phục Linh ngăn người ra sau đó nổi trận lôi đình: “Vậy chuyện gì đang diễn ra đây?”

“Là đính hôn!”

Thôi được, cứ coi như cô không theo kịp tư tưởng hiện đại, suy nghĩ của Đồng gia và của cô là hai đường thẳng song song với nhau vậy.

Cơ thể cô đột nhiên trở nên khô nóng, mọi thứ trước mắt trở nên mơ hồ, ý thức dần mê man, Phục Linh chịu không nổi nằm trên người Đồng Trác Khiêm.

Khi cơ thể cô dựa vào Đồng Trác Khiêm, một luồng hơi nóng rực tản ra, sắc mặt Đồng Trác Khiêm đột nhiên biến đổi, ôm cơ thể cô, vội vàng hỏi: “Nhóc con, em làm sao vậy?”

“Đầu em...” cảm giác như cả thế giới đều quay cuồng, cô rất muốn rất muốn ngủ.

“Nhóc con, đừng ngủ, chuyện này sẽ qua nhanh thôi.”

Đã mấy ngày virus không tái phát, sao lúc quan trọng như thế này lại phát tác cơ chứ. Sắc mặt Đồng Trác Khiêm u ám, đen như mực, giống như muốn giết người vậy.

“Mau gọi Bùi Uyên tới”

Tề Tiểu Chấn yên lặng đáp: “Lão đại, Bùi giáo sư đang ở xe phía sau.”

Đồng Trác Khiêm sững sốt sau đó nhớ lại, lúc đầu anh đã dặn dò Bùi Uyên lúc nào cũng phải có mặt tại buổi lễ đính hôn để đề phòng tình huống virus phát tác. Nhìn cô gái nằm trong ngực mình mà không làm được gì, đầu óc anh liền cuống cả lên, quên mất cả chuyện này.

“Dừng xe!”

Anh lạnh lùng ra lệnh, sau đó mặc kệ người đi đường vây lại xung quanh để xem, từ từ bước xuống xe, đi về phía chiếc xe thứ ba, nhìn người đàn ông mi thanh mục tú, phân phó: “Cùng tôi đi chiếc xe phía trước.”

“Là Mạnh tiểu thư....”

“Lập tức đi nhanh!”

Vợ chồng ông bà Mạnh đều ở đây, chuyện này không thể để cho họ biết được.

Bùi Uyên hiểu được tính nghiêm trọng của chuyện này, lập tức xách theo hộp đồ nghề đi sau lưng Đồng Trác Khiêm, ngồi vào chiếc xe đầu tiên.

Phục Linh lúc này đã không còn ý thức, giống như đang ngủ say, gương mặt nhỏ nhắn đang hôn mê toát ra vẻ trong trẻo lạnh lùng tuyệt đẹp, tản ra ngàn vạn mùi vị mị hoặc, mà lúc này chẳng ai còn tâm trạng chú ý đến những thứ đó cả.

“Cô ấy tạm thời tái phát, lúc trước tôi có nghiên cứu một loại thuốc giúp ngăn chặn loại virus này phát tác một thời gian, hiện tại cô ấy có thể dùng một ít thuốc này.”

Đuôi lông mày Đồng gia tỏa ra vẻ lạnh lùng: “Mới nghiên cứu ra vài ngày? Vẫn còn chưa thử nghiệm?”

Bị người ta hoài nghi sự chuyên nghiệp của mình, cho dù người trước mặt là đại thần thì Bùi Uyên cũng có chút tức giận: “Nếu như Đồng thủ trưởng không tin tôi có thể ời người khác đến.”

“Cho cô ấy dùng thuốc ngay lập tức.” Đồng Trác Khiêm lạnh giọng nói, gương mặt nam tính đẹp dễ dàng như trong nháy mắt biến thành kẻ ham mê bài bạc, bây giờ chỉ còn cách này chẳng thể nào làm khác được. Bùi Uyên lạnh lùng cười một tiếng: “Bùi Uyên tôi đây chưa bao giờ làm việc sẩy tay cả.”

Dứt lời, từ trong hộp lấy ra một ống nghiệm thủy tinh, sau đó lấy kim tiêm ra, bơm chất lỏng vào trong kim tiêm rồi tiêm vào cơ thể Phục Linh.

Nhiệt độ cơ thể của cô ngày càng tăng lên, da cũng chuyển sang hồng hồng, màu hồng không giống như bình thường.

“Tình trạng này là sao đây?” ánh mắt Đồng Trác Khiêm có chút mịt mù.

Sắc mặt Bùi Uyên rất nghiêm túc, lấy tay lau mồ hôi trên trán cô, khẽ nở nụ cười: “Chờ cô ấy vã hết mồ hôi sẽ tỉnh lại thôi.”

“Mất thời gian bao lâu?”

Bùi Uyên im lặng một lúc nói: “Ít nhất cũng phải hai mươi phút.”

Khoảng thời gian này so với tốc độ xe đang đi thì tương đối dài, Đồng Trác Khiêm trở tay ôm lấy Phục Linh: “Tiểu Chấn, chạy xe với vận tốc thấp nhất có thể.”

“Vâng, lão đại!”

Xe chậm rãi xuất phát, đi chậm đến nỗi chẳng khác gì đang đi bộ cả. Chỉ một lát sau, điện thoại Đồng Trác Khiêm vang lên, đầu dây bên kia là giọng thăm hỏi của Mạnh Thiệu Đình.

“Trác Khiêm, sao xe của con chạy chậm thế? Đang đi mà trì hoãn thời gian cũng không tốt lắm!”

“Phục Linh nói muốn ngắm cảnh ven đường, cho nên đi chậm một chút ạ.”

Mạnh Thiệu Đình ngắt ra nói: “Cũng không thể tùy tiện như vậy, bà thông gia vẫn đang chờ đó.”

“Dạ vâng, thưa bác trai.”

Dứt lời, cúp điện thoại, nhìn Phục Linh trong ngực vẫn chưa tỉnh lại, hít một hơi thật sâu: “Tiểu Chấn, chạy xe vận tốc bình thường đến quán rượu Hoàng Thiên.” Nói xong lấy điện thoại trong tay, bấm một số điện thoại.

“Chờ tôi ở cửa sau.”

65. Chương 65: Sóng Gió Đỉnh Hôn 4

Lúc đến quán rượu Hoàng Thiên là đã mười phút sau, cảm giác nóng rực trên cơ thể Phục Linh từ từ biến mất, cô vẫn chưa tỉnh lại. Đồng Trác Khiêm xuống xe trước, sau đó khom người ôm lấy Phục Linh, để mặt cô chôn sâu trong lồng ngực anh, người khác nhìn thấy cũng không biết là cô đang ngủ.

“Trác Khiêm, con ôm con bé làm gì? Nhanh đặt nó xuống đi, chắc bà thông gia chờ này giờ cũng sốt ruột rồi.” Vừa xuống xe đã thấy Đồng Trác Khiêm ôm con gái cưng của mình làm Mẫn Văn Quân hơi xấu hổ nói.

Đồng Trác Khiêm dừng một chút rồi nói: “Bác gái, bác cùng bác trai vào trước đi, Phục Linh còn phải trang điểm nữa, con và cô ấy đi cửa sau, trang điểm rồi đến cũng được ạ.”

Mẫn Văn Quân cũng sốt: “Vậy chuyện này là sao?”

Đồng Trác Khiêm nói: “Cô ấy ở trong xe quay nên hơi mệt, hai bác cứ đi trước, con và Phục Linh sẽ đến sau.”

Dứt lời, xoay người đi, Bùi Uyên cùng Tề Tiểu Chấn đi phía sau.

Đến cửa sau, thấy Mạc Tiểu Kỳ mặc bộ đồ hắc kim đang đứng ở đó nhìn xung quanh.

“Đồng gia, ở đây này!”

Mạc Tiểu Kỳ chạy tới chào hỏi, thấy Phục Linh đang ngủ mê man liền cười nói: “Chị dâu cũng thật là kì lạ. Vậy mà cũng ngủ được...” nói xong cô phát hiện có hai người đang liếc nhìn cô với vẻ ngu ngốc, cô không rõ: “Sao vậy?”

Đồng gia không trả lời, đi lướt qua Mạc Tiểu Kỳ đi vào cửa sau: “Dẫn chúng tôi vào phòng trang điểm.”

Giọng Đồng Trác Khiêm nghiêm túc lạnh lùng, Mạc Tiểu Kỳ dường như cũng cảm thấy có gì đó không được bình thường lập tức đi trước dẫn đường. Phòng trang điểm ở tầng hai nên mọi người đi cầu thang lên, Mạc Tiểu Kỳ đi vào trước mời người trong phòng đi ra, sau đó dẫn Đồng Trác Khiêm và mọi người vào.

Phòng trang điểm không có giường chỉ có ghế sa lon mềm, Đồng Trác Khiêm cẩn thận đặt Phục Linh nằm xuống ghế sa lon, sau đó nắm lấy tay cô ngồi chồm hổm bên cạnh.

Nhìn như vậy, Mạc Tiểu Kỳ khó hiểu hỏi: “Đồng gia, chị dâu bị sao vậy?”

Lưng bị vỗ một cái, Mạc Tiểu Kỳ quay lại thấy Tiểu Chấn lắc đầu một cái ý bảo cô đừng hỏi gì cả. Bùi Uyên cầm hòm thuốc ở đầu giường ngồi xuống, bắt đầu kiểm tra.

“10 phút nữa sẽ tỉnh.”

Chợt Đồng Trác Khiêm thở ra một hơi thật sâu, ánh mắt nhẹ nhõm hơn: “Loại độc này có thể thanh trừ không?”

Trong nháy mắt, chân mày Bùi Uyên nhăn lại, xem ra không tức cười cũng không ai có thể cười trong lúc này, ý cũng muốn nói việc giải độc xem ra vô cùng khó khăn.

“Bây giờ việc này hơi khó.”

Sự thất vọng dần hiện lên trên gương mặt Đồng Trác Khiêm, anh nắm chặt lấy tay Phục Linh hỏi: “Vậy lúc nào thì được?”

“Nếu như...” Bùi Uyên chần chờ một chút, bỗng nhiên chống lại ánh mắt kiên định của Đồng Trác Khiêm, anh hắng giọng nói: “Nếu như tìm được loại virus đó nhất định sẽ có cách giải.”

Như vậy nhất định được! Năm chữ đó như tiếp thêm hi vọng cho anh vậy.

Đồng gia đột nhiên cúi người hôn nhẹ lên trán Phục Linh, nhỏ giọng nói: “Nhóc con, ông đây bị em hại quá lắm, em còn không nhanh tỉnh lại!”

Như nghe được giọng oán trách của người đàn ông, người đang ngủ mê man đột nhiên giật giật ngón tay chạm vào trang phục của Đồng Trác Khiêm.

Đồng gia là người nhạy bén thế nào chứ? Chỉ cần một động tĩnh nhỏ như vậy anh đều có cảm giác. Lập tức kéo Bùi Uyên tới, Bùi Uyên đặt tay lên trán cô, sau đó dùng phương pháp bắt mạch của Trung y, đột nhiên thần sắc biến đổi, mắt giật giật.

Động tác nhỏ như vậy cũng không thoát được ánh mắt của Đồng Trác Khiêm, liền hỏi: “Sao vậy?”

“Cô ấy sẽ tỉnh liền, chỉ là...” anh nhìn xung quanh rồi nói: “Đồng gia, anh đi theo tôi ra ngoài, tôi có việc cần nói cho anh biết.”

Tề Tiểu Chấn bấu môi nói: “Chuyện gì mà làm ra vẻ bí mật vậy, hai người cứ ở lại đây đi, tôi với Tiểu Kỳ đi ra ngoài.” Nói xong, liền dắt tay Tiểu Kỳ đi ra ngoài.

“Nói đi.” Đồng gia nói.

Bùi Uyên nói: “Lần trước không phải tôi đã nói với anh nên tránh chuyện phòng the sao?”

Gương mặt đẹp trai của Đồng gia tối sầm: “Nói rõ đi.”

“Lần trước tôi kiểm tra cho cô ấy, cô ấy...”

Không biết Đồng Trác Khiêm với Bùi Uyên nói chuyện gì, khi Tề Tiểu Chấn cùng Mạc Tiểu Kỳ gặp lại Đồng gia, bắt gặp nụ cười trăm năm khó gặp đang ngồi chồm hồm bên cạnh Phục Linh.

Mà điều khiến người ta choáng váng đó là khi hai người đi vào thì người nằm trên ghế sa lon đã tỉnh, nói một câu làn cho nụ cười trên mặt Đồng gia trở nên vỡ vụn.

“Đồng Trác Khiêm anh là chó hả? Sao thích ngồi chồm hồm thế?”

66. Chương 66: Sóng Gió Đỉnh Hôn 5

Đồng gia không trông mong từ miệng cô nồn ra ngà voi được, nhìn cô tỉnh lại không bị gì cả, trong lòng bớt lo lắng hơn một chút, lạnh lùng nhìn cô vẫn không mở miệng nói gì cả.

Ánh mắt lạnh lẽo của anh nhìn chằm chằm vào cô khiến Phục Linh đứng ngồi không yên, nhìn sang trái thì thấy gương mặt Tề Tiểu Chấn đang ngăn ra đứng cùng với Mạc Tiểu Kỳ, con vẻ mặt đang cười của Bùi Uyên nữa chứ, liền cảm thấy thật là thê thảm quá đi.

“Không phải đang làm lễ đính hôn sao?” cô nghi ngờ hỏi một câu, sau đó bày ra vẻ mặt đau khổ: “Chẳng lẽ buổi lễ đính hôn bị hủy bỏ rồi?”

**! Có hủy bỏ hay không vậy?

“Chị dâu, nếu như chị không nói, thì lễ đính hôn đó cũng bị hủy.”

Phục Linh híp mắt nhìn qua, nhìn khuôn mặt nghiêng của Tề Tiểu Chấn, ngay lập tức mở miệng: “Anh họ, anh...”

Lại nữa rồi!

Tề Tiểu Chấn bỏ chạy thật nhanh.

Có tiếng cười khê vang lên, Mạc Tiểu Kỳ đi đến chỗ cô, cười nói: “Tiểu Chấn nói thật đó, nếu cô không đi e rằng buổi lễ đính hôn sẽ bị hủy bỏ đó.”

Ngẩn người một lúc lâu. Phục Linh dường như đã nhớ lại một chút, lúc này cô ở trên xe đột nhiên đầu óc cảm thấy choáng váng, cô không nhớ chuyện gì đã xảy ra cả là do lúc đó cô đã bị ngất? Nghĩ lại cũng có chút mệt mỏi, mới khỏe được mấy ngày đã quên cơ thể mình vẫn còn đang bệnh.

“Đi thôi!” giọng Đồng gia vang lên, tầm mắt không chăm chú nhìn anh: “Lúc này em có làm gì quá đáng không?”

Đồng gia không nói gì cả, để cho cô tự nói, nắm bàn tay nhỏ bé của cô rồi đi ra ngoài.

“Kể từ bây giờ, em chỉ cần im lặng, cứ đi theo anh là được.”

Phục Linh đột nhiên trợn mắt lên, không nói gì cả nhưng cũng ngoan ngoãn đi theo anh.

Mới bước ra khỏi phòng đã bắt gặp dáng vẻ vội vàng của Mẫn Văn Quân, Mạc Tiểu Kỳ đi ở phía sau có vẻ không được tự nhiên cho lắm giống như là bị ai đó đuổi theo.

Phục Linh cũng có chút không được tự nhiên cho lắm, Mẫn Văn Quân hình như không phát hiện điều gì, vừa nhìn thấy Phục Linh cùng Đồng Trác Khiêm hai người từ từ đi đến chỗ bà liền kéo Phục Linh qua một bên nhắc nhở.

“Con nói xem, sao cái con nhóc như con lại bướng bỉnh đến thế, trang điểm thôi mà cũng lâu nữa? Làm mẹ phải đi tìm con cả nửa ngày trời cũng may là gặp thủ trưởng Tề, đừng nói nữa, Tề thủ trưởng thẳng thắn bé đó càng ngày càng cứng tỏ được năng lực, vậy....”

Phục Linh đành xoa trán, cái tính bà tám này của mẹ cô cả đời này e là cũng không sửa được, gặp con của người quen, liền vui vẻ nhắc tới với cô. Cô tranh thủ bước tới chào vai Mẫn Văn Quân nói: “Mẹ, mẹ vội vã tìm con làm gì vậy?”

“Cũng không vội lắm. Bà thông gia đang sốt ruột chờ ở ngoài sảnh kia.”

“Vậy chúng ta đi thôi, bác gái!” Đồng Trác Khiêm nói.

“Ừ!”

Đồng phu nhân đang sốt ruột chờ ở ngoài sảnh, khách khứa ngồi nói chuyện rôm rả cả hội trường, thỉnh thoảng nhìn ra cửa, nhìn xem hai nhân vật chính sao vẫn chưa đến.

“Bác gái, thật sự chúc mừng bác!”

Một giọng nói dịu dàng, lạnh lạnh lọt vào tai Đồng phu nhân, bà vội xoay người sang bên khác tươi cười đón khách, lại nhìn thấy người phía sau có chút không được tự nhiên cho lắm.

Đó không phải là cô con dâu hệt của bà ư?

Kể từ ngày xảy ra chuyện đó, bà coi như không quen biết với cái cô La tiểu thư đàn độn này rồi.

“La tiểu thư đúng là ngày càng đẹp ra, ông của con dâu?”

La Mạn Nghê cười, nhìn một bàn trong hội trường nói: “Ông con đang cùng bộ trưởng Trần nói chuyện.”

“Vậy con cũng nhanh tìm chỗ ngồi đi, lễ đính hôn sắp bắt đầu rồi.”

Nghe Đồng phu nhân nói xong, khoe miệng La Mạn Nghê nở một nụ cười kì lạ khó lường, sau đó thân hình ưỡn ẹo ngồi vào một bàn nào đó.

Tiệc đính hôn bắt đầu, vở kịch này cũng nên mở màn rồi.

Tiếng bước chân nhỏ vang lên, mọi người trong hội trường ngoảnh đầu nhìn lại, tất cả mọi người hít một hơi thật sâu rồi như bất động.

Một sắc hồng đầy mê hoặc lòng người.

Quân trang xanh lá rúng động toàn hội trường.

Một kiểu đẹp không thể chống được, vừa mỹ lệ lại trong sáng.

Đó là khí phách yên tĩnh không gì so sánh được, anh tuấn, bỗng nhiên rực sáng, tràn đầy khí chất vương giả (khí chất của bậc vua chúa mới có) một cách điềm đạm.

Giây phút đó, Đồng Trác Khiêm dẫn Phục Linh đi vào hội trường.

Ánh mắt La Mạn Nghê nhìn thẳng vào hai người bọn họ.

67. Chương 67: Sóng Gió Đính Hôn 6

Ánh mắt đỏ tươi, nóng rực, cặp mắt lộ ra ghen tỵ và hăm dọa từ sâu trong thâm tâm, bả vai đột nhiên bị đè lại, anh họ của cô trong tay cầm một ly rượu đỏ, khóe miệng mỉm cười dùng ánh mắt an ủi cô.

“Hoan nghênh các vị bằng hữu đã tới dự tiệc đính hôn của con trai tôi, Đồng Trác Khiêm, hôm nay là ngày nhà họ Đồng tôi cùng nhà họ Mạnh kết thân, vô cùng cảm ơn các vị đã tới chứng kiến, bây giờ_____.” Vừa nói, Đồng phu nhân đã đem Phục Linh dắt tới bên người, mỉm cười hài lòng nói: “Đây chính là thiếu phu nhân tương lai của nhà họ Đồng chúng tôi, con gái bảo bối của trưởng phòng Mạnh, là món hời không ngờ mà con trai tôi nhặt được.”

Món hời không ngờ có ý nghĩa là, cưới một được một sao?

Nhưng những người phía dưới làm sao nghe ra ý tứ? Chỉ nghĩ là Đồng phu nhân nhất thời hài hước, muốn khơi lên cười giỡn mà thôi.

La Mạn Nghê ở phía dưới nghe vậy, không khỏi cười lạnh một tiếng.

Chút nữa thôi, trò hay còn ở phía sau.

“Thêm nữa, xin thông báo cho các vị, hôn lễ của con tôi cùng con gái Mạnh gia sẽ cử hành vào hai tháng sau, địa điểm vẫn chưa quyết định, chờ sau khi quyết định, sẽ gửi thiệp mời tới nhà các vị, đến lúc đó xin nể mặt.” Những lời này là cha của Đồng Trác Khiêm, Đồng Chấn Hải nói.

“Chắc chắn_____”

“Nhất định sẽ tới, tôi đã nhìn Trác Khiêm từ nhỏ đến lớn mà.”

“_____”

Âm thanh thảo luận càng ngày càng lớn, Đồng Trác Khiêm mặc quân phục tiến lên, nhìn bốn phía một lượt nói: “Khai tiệc.”

Như vậy cũng nên bắt đầu đùa giỡn rồi.

La Mạn Nghê cười, hướng anh họ ở đầu kia nâng ly.

Bữa tiệc bắt đầu, Đồng Trác Khiêm dẫn Phục Linh bắt đầu mời rượu từng bàn một, bởi vì Phục Linh mang thai, nghe lời Đồng phu nhân lấy nước thay rượu nhưng vẫn giành được thiện cảm từ mọi người.

Tiệc đính hôn khách cũng không nhiều, đa phần đều là bạn tốt trong quân đội của Đồng lão gia và học trò cấp dưới, người tới đứng đầy đại viện quân khu, ngoài ra chính là bạn bè thân thích có quan hệ tốt của Đồng gia và Mạnh gia, tới trước làm chứng, dù sao cũng không phải là hôn lễ, không cần quá nhiều người.

Đột nhiên một trận ồn ào, tầm mắt mọi người cũng theo đó nhìn tới.

Năm sáu người bao quanh một người dùng sức muốn đuổi hắn ra ngoài, mà người nọ giống như không muốn sống cố sức vào trong, hai mắt nhắm lè, toàn thân đầy vết thương, giống như một kẻ lang thang.

Mắt Đồng Trác Khiêm lạnh lẽo quét qua, lạnh lùng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Hôm nay là ngày vui của anh, làm sao cho phép để người khác phá hư?

“Đồng tiên sinh, thật xin lỗi, người này cứ xông vào trong như không muốn sống nữa, cản sao cũng không được.”

Ở chỗ này phần lớn đều là quân nhân, nhìn thấy trò hề này, cũng không nói gì, chẳng qua là vẻ mặt có chút cứng rắn.

Đôi mắt híp lại, cả người tản ra sát khí ghê rợn, Đồng thiếu gia lạnh lùng nói: “Đuổi ra ngoài.”

“Vâng , Đồng tiên sinh.”

Nghe thấy người quản lý đáp lại, năm nhân viên an ninh dùng lực lớn hơn, người đàn ông lập tức ngã nhào ra đất, người nọ đột nhiên lấy một xấp hình từ trong ngực ra, ném xuống đất_____

Ở trong hình là một người phụ nữ phong tình vạn chủng, mặc sườn xám màu tím hoặc là màu đỏ tươi, trong tay mang theo sâm banh, trò chuyện vui vẻ, muôn vàn mị hoặc.

Sắc mặt Phục Linh có chút thay đổi.

Người phụ nữ trong hình cùng cô có bộ dáng mười phần giống nhau.

Mà đó là hình lúc tụ họp ở tiệc rượu trước kia.

Mắt Đồng Trác Khiêm lạnh lùng nhũn lại, cả người tản ra khí giận mạnh mẽ: “Bắt hẩn mang lên đây cho tôi.”

“Những tấm hình kia là ai đưa cho người?”

Bị hơi thở lạnh lẽo vây quanh, người đàn ông nhin không được run rẩy, ấp úng nói: “Là chính tôi chụp.”

Chính hẩn ta chụp? Có ý gì? Cho dù người khác không nhận ra được cô gái xinh đẹp mị hoặc kia, Mạnh Thiệu Đình và Mẫn Văn Quân vẫn nhận ra được, người phụ nữ trong hình kia chắc chắn là con gái của mình.

Nghĩ đến đây, sắc mặt có chút thay đổi.

68. Chương 68: Sóng Gió Đỉnh Hôn 7

“Mạnh Phục Linh, người phụ nữ cô tìm cho tôi, không chỉ lừa gạt tình cảm của tôi, còn mang đi toàn bộ tài sản của tôi, các người là cùng một phe, đem tiền trả lại cho tôi.”

Lời này vừa được nói ra, cả sảnh đường đều kinh hãi.

Tâm trạng Phục Linh nặng trĩu, khóe môi cong lên một chút, nụ cười làm điên đảo chúng sinh, dùng tay chỉ vào mặt mình hỏi: “Anh bạn, nào anh không nhũn chứ? Anh khẳng định không có nhận lầm sao.”

Người nọ nâng lên ánh mắt tràn đầy hận thù, gằn từng chữ: “Cô có hóa thành tro tôi cũng nhận ra được.”

Cha mẹ nó! Ác như vậy? Nguyên rửa bà đây thành tro? Phục Linh mở cặp mắt vô tội nhìn về phía Đồng Trác Khiêm, xem anh định làm gì kế tiếp.

Thấy tiệc đính hôn của con gái mình bị người khác phá hư, Mạnh Thiệu Đình trầm mặt đi ra: “Nói hưu nói vượn! Phục Linh làm sao lại tìm phụ nữ cho người. Nhóc con, bồi nhọ con gái quân nhân là phải ra tòa án quân sự.”

Ngôn ngữ hăm dọa cùng ánh mắt lạnh lùng cũng không dọa được người đàn ông, hẩn hung tợn chỉ vào Phục Linh, dùng sức hừ một cái nói: “Ban đêm dẫn mối, không phải là để cho đàn ông tìm phụ nữ sao? Tôi nói hưu nói vượn sao?”

Dẫn mối! Một từ kinh động đến cỡ nào.

Phục Linh chưa từng nghĩ qua, những từ này nói ra dưới ánh nhìn của mọi người, lại kinh tâm động phách như vậy, quả nhiên, trong chốc lát, tiếng nghị luận nổi lên rồi rít.

Sắc mặt Đồng phu nhân hoàn toàn thay đổi, nhìn con mình, xem hẩn định làm thế nào.

“Mang hẩn ta ra ngoài.”

Không ngờ, Đồng thiếu gia chỉ nhàn nhạt nói một câu.

Dù sao hôm nay ở đây đa số là quan lớn nổi danh, nếu như chuyện cũ của Phục Linh bị người này nói ra thì không được, hơn nữa còn có trong bụng cái kia_____

Bảo an nghe thấy lệnh, lập tức hành động, người đàn ông đột nhiên chống cự kịch liệt, tránh khỏi tay bảo an đang đè trên người mình, phóng tới chỗ Phục Linh, Đồng Trác Khiêm còn cách Phục Linh một đoạn, lắc mình tới, lại bị người đàn ông kia tới trước, khoảng cách vẫn còn chênh lệch, sau đó đụng vào Phục Linh.

Đàn ông và đàn bà đụng nhau, đàn bà nhất định yếu thế hơn, trơ mắt nhìn người đàn ông hướng mình phóng tới, Phục Linh muốn né cũng né không được, trực tiếp bị ngã trên đất.

“A_____”

Tiếng thét chói tai vang lên, tình cảnh nhất thời trở nên hỗn loạn.

Sắc mặt Đồng phu nhân đại biến, đưa tay định đỡ Phục Linh, lại bị một bóng dáng khác chắn lại.

“A Thanh, mau xem Mạnh tiểu thư có va chạm ở đâu không, trong bụng cô ấy còn có em bé đó.”

Đó là thanh âm đến từ người chắn trước mặt Đồng phu nhân, La Mạn Nghê.

Lời nói vừa dứt, một người đàn ông dáng dấp tuấn tú lập tức tiến lên kéo lấy hai tay Phục Linh, trong nháy mắt vừa nắm lấy tay đó, cánh tay của hắn ta đột nhiên truyền tới đau đớn kịch liệt cùng với một âm thanh vang dội, cổ tay gãy.

Rành rành bị người đàn ông tản ra khí lạnh trước mặt vặn gãy.

“Cút.”

Nhìn ánh mắt rét lạnh kia, A Thanh có chút run rẩy, nhưng nghĩ tới lời La Mạn Nghê bảo, lập tức lớn tiếng nói: “Này, đây không phải là dấu hiệu mang thai nên có.”

Những lời này bị Đồng phu nhân nghe được, lập tức đẩy người La Mạn Nghê ra, đi tới hỏi: “Cậu nói cái gì.”

Đến cái trình độ này, đã không thể cứu vãn.

Mạnh Thiệu Đình cũng chăm chú nhìn vào người đàn ông tuấn tú, bàn tay trong lúc lơ đãng đã nắm chặt thành quyền.

Đồng Trác Khiêm và Mẫn Văn Quân đỡ Phục Linh đứng lên, nhìn sắc mặt cô đã tái nhợt càng thêm tái, huyết sắc trên môi hoàn toàn không có.

“Chào bà, Đồng phu nhân, vừa rồi trong lúc lơ đãng chạm vào mạch tượng của Mạnh tiểu thư, mạch tượng này không phải là mang thai, trái lại là rất bình thường.”

“Cái gì?” Đồng phu nhân có chút kinh ngạc, lập tức thu lại tâm tư, nhìn chung quanh một cái hỏi A Thanh: “Cậu học y?”

“Đúng vậy, Đồng phu nhân, tôi học Trung y, trong Trung y, bắt mạch đoán bệnh là điểm mạnh, Mạnh tiểu thư đây chắc chắn không có thai.”

69. Chương 69: Sóng Gió Đỉnh Hôn 8

Sắc mặt Đồng phu nhân nháy mắt trở nên trắng bệch, ánh mắt có chút rét lạnh nhìn Phục Linh, sau đó trầm mặt liếc nhìn chồng cùng con trai mình, thần thái cứng ngắt đột nhiên miệng cong lên khẽ cười nói: “Cậu đang nói đùa sao?”

“Di Đồng, con có thể làm chứng, A Thanh là bác sĩ Trung y ở Mỹ, lời nói của anh ấy làm sao là giả được?”

Thanh âm nhàn nhạt của La Mạn Nghê truyền ra, một ánh mắt lạnh lùng sắc bén đột nhiên nhìn chăm chú vào lưng cô ta, làm cho cô ta run rẩy, nhưng vẫn cương quyết giữ vững khí thế, dùng ngôn ngữ không tiếng động khẳng định tính chân thật của lời vừa nói ra.

“Tiểu Mạn.”

La tư lệnh đi ra từ trong đám đông, dùng ánh mắt và giọng nói trách cứ La Mạn Nghê, sau lưng hai vai đột nhiên bị một đôi tay ôn hòa nắm, nhìn qua là cháu của mình, La Miễn, đang đứng bên người.

“Bác cả, chuyện này bác không cần can thiệp, lúc này mặt mũi hai nhà Đồng, Mạnh coi như mất hết, con gái trưởng phòng Mạnh chẳng những là má mì, mà còn giả mang thai để gả vào nhà họ Đồng, mà Đồng thiếu gia lại_____, ôi chao_____”

Nói tất cả mà lại như không nói, thanh âm nói chuyện truyền vào tai Phục Linh, nói cô thế này thế kia, bởi vì tất cả đều là thân thích và bạn tốt trong quân đội của hai nhà, lời nói không chê trách rõ ràng, nhưng ý nghĩa bên trong ai cũng có thể hiểu được.

Đơn giản chỉ vắn vắn trong hai chữ bần, tiện.

Nhìn bốn phía chung quanh, Phục Linh mím môi thật chặt, cả người hơi run lên, thân thể mảnh khảnh đột nhiên bị người ôm chặt, bàn tay Đồng Trác Khiêm bao lấy tay cô, ở bên tai nói nhỏ: “Đừng sợ.”

Trong nháy mắt, khước mắt Phục Linh ướt đầm.

Thật may là còn có hân, như vậy_____còn sợ cái rắm!

Lấy ra da mặt dày đạn bắn không thủng thôi.

Tránh khỏi tay Đồng Trác Khiêm, Phục Linh giương lên nụ cười điên đảo chứng sinh đi tới trước mặt A Thanh hỏi: “Anh bạn là người Trung Quốc sao?”

A Thanh cất cao giọng trả lời: “Đương nhiên.”

“Như vậy anh học Trung y?”

“Đúng vậy.”

Nụ cười của Phục Linh càng thêm xinh đẹp, nói: “Như vậy anh có biết Trung y đến từ nơi nào không?”

A Thanh nói tiếp: “Là từ Trung Quốc, cô chẳng lẽ không biết?”

Có thanh âm cười lạnh vang lên, người phụ nữ mới vừa rồi còn hòa ái cười đột nhiên trở nên lạnh lùng, cặp mắt tản ra khí lạnh, chăm chú nhìn anh ta nói: “Thật là buồn cười, nếu Trung y đến từ Trung Quốc, tại sao phải ra nước ngoài học? Ngay cả việc nên đi học Trung y ở đâu cũng không biết, còn tới đây bắt mạch cho tôi? Anh không

phải là được ai đó bày mưu kế, tới đây hãm hại tôi chứ?”

Lời nói này, nói cũng không có lý lẽ, nhưng nghe lại thấy có chút buồn cười và có lý.

Sắc mặt A Thanh thay đổi đủ loại màu sắc trong nháy mắt, luống cuống nhìn lướt qua La Mạn Nghê.

La Mạn Nghê quay mặt đi, vẻ mặt hận không thể rèn sắt thành thép, trước đây khi còn ở trường học người đàn ông này theo đuổi cô ta, cô ta làm chuyện này dĩ nhiên cần một người giúp, vì thế chọn hân.

A Thanh thực sự học y, nhưng là học Tây y ở Mỹ, chỉ vừa mới về nước mà thôi.

Cuộc nói chuyện vừa rồi, chính là La Mạn Nghê bảo anh ta nói như vậy.

“Nói hươu nói vượn!” La Mạn Nghê đột nhiên cãi lại. “Một người chuyên về y học, học tập còn cần phải chia quốc gia sao? Vậy còn coi là học sao?”

“La tiểu thư_____” Thanh âm lạnh lùng truyền tới, Đồng Trác Khiêm tiếng lên từng bước nói: “Chuyện này là chuyện của nhà họ Đồng, nếu như La tiểu thư không có liên quan, kính xin cảm cái miệng của cô lại.” Dứt lời, quay đầu nhìn về phía La tư lệnh: “Tư lệnh, chẳng lẽ ngài không dạy cháu gái mình cái gì gọi là họa từ miệng mà ra sao?”

Sắc mặt La tư lệnh trong nháy mắt tím bầm, đây chính là cảnh cáo, trấn trợn cảnh cáo.

70. Chương 70: Sóng Gió Đỉnh Hôn 9

“Trác Khiêm, sao lại nói chuyện như thế?”

Đồng lão gia lên tiếng trách móc. Cho dù hiện tại chuyện lớn trong quân không do La tư lệnh phụ trách, nhưng những chiến công trước kia của ông vẫn còn bày ở đây.

Thấy sắc mặt khó coi của ông mình, La Mạn Nghê thật hận, liếc mắt nhìn Phục Linh, chạy đến bên cạnh La tư lệnh: “Trác Khiêm, anh sao có thể nói với ông nội như vậy?”

Nghe xong những lời này, Phục Linh thiếu điều muốn ngắt đi.

Đứa nhỏ này cũng đặc sắc hiếm thấy quá rồi?

Thấy Đồng Trác Khiêm cười lạnh, La Mạn Nghê nhất thời có chút chột dạ, đổi qua nhìn Phục Linh nói: “Trác Khiêm ca ca, người đàn bà này lừa anh, cô ta căn bản là không có mang thai.”

“Bác trai, bác gái, hai bác đừng để bị bề ngoài của cô ta lừa.”

“Tiểu Mạn!” Đột nhiên quát lớn một tiếng, La lão tư lệnh bước ra, có chút thất vọng nhìn cháu gái, nghiêm nghị nói: “Đi qua đây.”

“Ông nội?”

Hai tròng mắt La tư lệnh rét lạnh, bình tĩnh nhìn cô: “Ông không muốn nhắc lại lần thứ hai.”

Chuyện hôm nay như vậy, không chừng do chính cháu gái ông giở trò quỷ, thật không biết tiểu tử nhà họ Đồng kia có cái gì tốt mà khiến cho cháu gái mình làm ra cái loại chuyện này?

“Đồng thủ trưởng, hôm nay cháu gái tôi thất lễ, tôi đây liền dẫn nó về.” Dứt lời, lòi La Mạn Nghê rời đi.

La Mạn Nghê tránh khỏi tay La tư lệnh, có chút tức giận nói: “Ông nội, con thiếu lễ phép lúc nào chứ? Con đã nói rõ ràng đó là sự thật. Không tin thì ông hỏi A Thanh đi, A Thanh chính là chuyên gia trên phương diện này, cô ta thật sự không có mang thai.”

“Câm miệng, đi!”

“Ngăn lại.” Một giọng nói nhẹ nhàng truyền đến, Đồng Trác Khiêm lên tiếng, từng bước từng bước từ trên lễ đài đi xuống, phát ra âm thanh đặng đặng, giống như giẫm lên miệng của người khác, từng bước đều thủng lỗ máu.

Nhìn hai gã binh lính ngăn trước mặt, La tư lệnh sừng mặt lên hỏi: “Trung tướng Đồng, đây là ý gì?”

Đồng Trác Khiêm lạnh lùng cười một tiếng: “Tiểu Chấn.”

Tề Tiểu Chấn xuất hiện trong nháy mắt: “Có!”

“Lập tức tìm người tới kiểm tra thân thể Phục Linh, nếu con của bổn đại gia ở trong bụng có gì không bình thường..., những người gây chuyện cùng chủ mưu sau lưng, khỏi phải đi nữa.”

Phục Linh kinh ngạc mở to hai mắt, có chút không biết làm sao, như vậy không phải sẽ đem chân tướng đặt trước mặt mọi người sao, Phục Linh thiếu chút đem ngón cái nâng lên, khen ngợi Đồng thiếu gia thực quyết đoán.

Mọi người nghe thấy lời nói của Đồng Trác Khiêm, khiếp sợ trong lòng cũng bình tĩnh lại đôi chút, chuyện con gái nhà họ Mạnh mang thai, hầu như mọi người đều biết.

Chính là lần Phục Linh bị bắt cóc trước đó, bọn bắt cóc sau đó đã gửi đến một bức điện tín đến, làm cho cả quân khu mọi người đều biết rõ, Đồng gia rốt cuộc có hậu, Đồng thiếu gia không yêu đàn ông.

Lúc này nếu như nổi lên tin đồn giả mang thai, thì độ chấn động còn phải hơn việc Mạnh tiểu thư dẫn mối N lần.

Trong chốc lát, một người đàn ông dáng người cao gầy, thanh tú, mang theo hòm thuốc, cùng Tề Tiểu Chấn sóng vai đi vào, nhất thời có người kêu lên.

“Là Bùi Uyên.”

“Hôm nay hôn lễ nên anh ta cũng tới sao?”

“Người khám cho Mạnh tiểu thư là anh ta? Như vậy thì lập tức sẽ biết kết quả.” Có người tò mò, đang đợi chân tướng cuối cùng.

“Chào Đồng phu nhân, Đồng thủ trưởng.”

Đối với những thứ gây chuyện này, Đồng phu nhân đã có chút mệt mỏi, phát tay bảo: “Đi đi, nhìn xem một chút.”

Tay Bùi Uyên phẳng phất như sinh kim nhất bản, mọi người đều nhìn chăm chú.

Đối với khí phách dương cương của Đồng Trác Khiêm, Phục Linh đang đánh trống trong lòng, nhất thời nhẹ nhõm thở ra.

Hoàn hảo, nhìn bộ dáng quanh mình chính đại của người đàn ông kia, thì ra là đã bày sẵn trò?

Nghĩ như vậy, Phục Linh cười cười, nhìn Đồng Trác Khiêm, bộ dáng như đang nói: “Thông minh như vậy sao?”

71. Chương 71: Sóng Gió Đỉnh Hôn 10

“Trác Khiêm!” Ông Đồng đột nhiên gọi con trai của mình, tư lệnh La tuổi tác đã cao, danh hiệu khắp người, khi còn trẻ cũng đào tạo ra không ít người trụ cột, có thể không đắc tội thì thôi đi.

Phu nhân Đồng giờ phút này không quan tâm cái gì nữa chỉ chú ý vào tình huống Bùi Uyên đang kiểm tra thân thể cho Phục Linh, thấy Bùi Uyên kiểm tra xong, lập tức đi đến nóng nảy hỏi: “Giáo sư Bùi, nha đầu Mạnh rốt cuộc có em bé không?”

“Xin phu nhân yên tâm.” Bùi Uyên cười một tiếng: “Thân thể Mạnh tiểu thư rất khỏe mạnh, em bé cũng không có vấn đề gì, không có gì lo ngại.” Nói xong, trong mắt Bùi Uyên tỏa ra khí lạnh, nhìn chăm chăm tên đàn ông kia nói: “Không biết tiên sinh đây học y ở đâu? Chẩn đoán một người phụ nữ có thai hay không cũng không xong? Nếu tôi là anh, chắc lúc này đã nhảy lầu tự sát lâu rồi.”

Thì ra tên đàn ông này là tên lừa gạt, lời ác độc như thế mà cũng nói ra được.

Trong lòng Phục Linh rất hồi hộp, thiếu chút nữa là nhảy dựng lên hoan hô.

“Đồng tiên sinh, thân thể vị hôn thê của anh không có vấn đề gì, tôi đi trước, có chuyện gì lập tức cho người tới tìm tôi, nhất định tôi sẽ đến ngay lập tức.”

Đồng Trác Khiêm trầm ngâm một hồi rồi nói: “Cảm ơn.”

Trái tim Bùi Uyên đột nhiên chấn động, có thể được đại thiếu gia nhà họ Đồng cảm ơn, không thể nói là trên mặt đất vàng, vội vàng nói: “Không cần cảm ơn, khi nào cần thì gọi tôi là được rồi, tôi còn có chuyện, bữa tiệc này tôi không tham gia được nhưng lúc kết hôn tôi nhất định tham gia.”

Đồng Trác Khiêm cười một tiếng: “Luôn luôn nghênh đón.”

Thấy mọi chuyện đã ổn thỏa, Mạnh Thiệu Đình đứng dậy, lạnh lùng nói: “Chàng trai này, những lời cậu nói đã tổn hại danh dự của con gái tôi, phỉ báng gia đình người lính, hậu quả cậu cứ chờ đó đi, về nhà xem kết quả như thế nào, lệnh triệu tập của tòa án rất nhanh sẽ đến tay cậu.”

Sắc mặt anh ta trắng bệch, bắt lực nhìn La Mạn Nghiê, lại thấy cô ta quay đầu đi, không nhìn anh ta.

“Nhưng mà ” Mạnh Thiệu Đình tiếp tục nói: “Nếu như cậu có thể nói ra ai là người đứng sau chủ mưu cho cậu, tôi sẽ suy xét lại chuyện này!”

Âm thanh cao ngạo, giọng điệu khí phách.

Lòng La Mạn Nghê chậm một nhịp, đi tới bên cạnh La Miễn nói: “Anh họ, anh sẽ không khai em ra?”

La Miễn cười lạnh, trong mắt lóe sáng một tia sáng không tên nói: “Anh không dám!”

“Cái gì mà người chủ mưu? Người nào có thể làm chứng tôi phỉ báng? Chẩn đoán sai không được sao?”

Ha ha!! Đáy lòng Phục Linh có chút kích động, bỗng nhiên đứng lên, ánh mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm anh ta nói: “Vậy anh có biết một chẩn đoán sai lầm của bác sĩ sẽ để lại hậu quả gì hay không? Chỉ dựa vào câu nói này của anh cũng đã mất đi tư cách làm bác sĩ rồi!”

Choáng thật, hăm hại tôi, không nhìn xem tôi ăn cái gì lớn lên!

“La tiểu thư ”

Một tiếng kêu lên làm mặt La Mạn Nghê xanh như tàu lá chuối, lập tức quát lớn: “Từ Nhật Bản về đây tham gia tiệc đính hôn của anh Trác Khiêm, giờ thì tốt rồi, bị anh phá hủy như vậy, còn không mau nói xin lỗi với anh Trác Khiêm.”

Phục Linh rất muốn hành hung con đàn bà này, cô đã cùng Đồng Trác Khiêm đính hôn rồi mà con đàn bà hờn chút là anh Trác Khiêm, lại muốn khiến cho cô hiểu lầm mẹ gì rồi?

Phục Linh cười cười, sâu trong đáy lòng nói: cũng may là bản thân hiểu rõ Trác Khiêm chắc chắn sẽ không coi trọng loại người ngu ngốc đàn độn vcl~ này.

“Cô La không hổ là nhân vật 3B.” Phục Linh cười xinh đẹp nói.

La Mạn Nghê căm ghét người phụ nữ này đoạt vị hôn phu của mình, sắc mặt không tốt hỏi: “Có ý gì?”

“Nếu nói 3B ” Phục Linh trì hoãn giọng nói, nhìn Đồng Trác Khiêm cười híp mắt, nhẹ nhàng nói: “3B là, có nghĩa là đàn độn ngu ngốc cô chấp, chúc mừng cô, toàn bộ cô đều chiếm hết rồi.”

Xung quanh mọi người đều im lặng, trong lòng ai ai cũng đồng loạt cảm thán, những lời này cũng thật là *** quá tăng lực rồi.

72. Chương 72: Sóng Gió Đính Hôn 11

“Phục Linh, im miệng!”

Phục Linh không thèm quay đầu lại nói: “Mẹ, mẹ đừng quan tâm, hôm nay người phụ nữ tới quấy chỗ của con, con không thể nói vài câu với cô ta sao? Sợ gì? Cũng không làm mất cộng lòng nào của cô ta.”

La Mạn Nghê tức giận.

“Cô Mạnh đây nói vậy là cô không đúng.” Giọng nói người đàn ông vang lên, cả người mặc tây trang buông cái ly trong tay ra đi tới bên cạnh La Mạn Nghê, nắm hai vai của cô ta, cho cô ta một chút dũng khí: “Em họ tôi chính là con gái của liệt sĩ, không được phép phỉ báng, hậu quả cô không thể lường trước đâu.”

Một câu nói, làm cả đại sảnh dậy lên mùi khói súng.

Sắc mặt ông cụ Đồng và Mạnh Thiệu Đình trầm xuống, Phục Linh cười lạnh, đang muốn kích lại thì bị Đồng Trác Khiêm ôm vào lòng, thân hình cao lớn của anh bao phủ cô, cảm anh chống trên đỉnh đầu cô nhẹ nhàng ma sát, sau đó buông ra, cặp mắt trở nên lạnh lùng vô thường, giống như một con báo tới giờ đi săn làm La Miễn không khỏi run lên.

“Người phụ nữ của ông đây, còn phải sợ mày sao?”

Trận khói súng đầy thù hận chính thức bắt đầu.

“Mạn Nghê, La Miễn, chúng ta đi.” Tư lệnh La cả người run rẩy, lớn tiếng quát, không nhìn sắc mặt của hai đứa cháu và mọi người nghênh ngang rời đi.

Trò cười ngày hôm nay, chắc chắn sẽ rất nổi tiếng.

Ngày xưa nhà họ Đồng và nhà họ La thân thiết với nhau nay lại bị nhà họ Mạnh chen ngang.....

“Em họ, chúng ta đi.” Nhìn ông cụ bước đi, La Miễn cũng thông minh dắt tay La Mạn Nghê đi theo, không ngờ trang phục La Mạn Nghê bị người túm lại: “Cô La ”

Đó là sắc mặt như tro tàn của một tiểu đồng chí.

“Buông tay ” Giọng cô ta có chút không bình tĩnh.

“Aiyo!” Phục Linh cười híp mắt tiến lên nói: “Tiểu hỏa, buông tay đi, bà cô này rõ ràng chỉ coi cậu là một con cờ trong tay.”

Trong lòng La Mạn Nghê ghen ngào muốn phun máu, con mẹ nó nếu không mau đi ở lại đây bị ép nói ra hết tất cả vậy không phải là game over sao?

“Em họ, đi thôi, chuyện tiếp theo để anh dọn dẹp.”

Nghe giọng nói của La Miễn, La Mạn Nghê thở ra dùng sức thoát khỏi lực tay của người kia, đạp giày bước đi.

“Các vị khách quý, hôm nay là nhà họ Đồng chúng tôi tiếp đãi không chu đáo, bây giờ mọi chuyện đã ổn thỏa bữa tiệc đính hôn sẽ bắt đầu lại.” Ông cụ Đồng nói xong thì nháy mắt cho Mẫn Văn Quân.

Nhận lấy ánh mắt của chồng mình, bà Đồng bước tới bên cạnh Phục Linh mỉm cười ôn hòa, đỡ lấy Phục Linh nói: “Cẩn thận thân thể.”

Phục Linh run rẩy, nhìn Đồng Trác Khiêm, lại thấy gương mặt lạnh lùng của anh, y chang như người ta thiếu anh mấy chục vạn vậy.

Nhìn ba người đi mà chung quanh còn có vệ sĩ bảo vệ, Đồng Trác Khiêm lạnh lùng cười nhạt, đôi mắt vẫn sắc bén nhìn chằm chằm ba người đó, hình như muốn nhìn ra một cái lỗ thủng nào đó.

Có gan làm, phải có gan trả giá thật lớn!

Trò cười qua đi, đại sảnh lại nháo nhiệt lên, cũng không có ai hỏi lại chuyện con gái nhà họ Mạnh dẫn mối cho những người đi đầu.

Đó là chuyện hư hỏng của hai nhà họ Đồng và Mạnh, dính liếu vào làm chi?

“Đồng đại gia, chuyện như vậy là xong rồi?”

Đi tiếp rượu hơn phân nửa, Phục Linh hỏi nhỏ bên tai Đồng Trác Khiêm.

Mà người nào đó được hỏi chỉ rên lên một tiếng không trả lời cụ thể.

Phục Linh gấp gáp: “Thật sự là như vậy hả?”

Nâng lên đôi gò má tuấn đạt, Đồng Trác Khiêm nói: “Ít quan tâm tới những chuyện này đi, hãy quan tâm nhiều đến em bé trong bụng cho đại gia là được rồi.”

Mẹ kiếp! Diễn trò với bà à.

Phục Linh len lén nhìn bốn phía, lặng lẽ hỏi: “Chắc là vị giáo sư kia vắt hết vốn liếng rồi? Hay nha, diễn rất hay, có thể đoạt giải Oscar được rồi đấy.”

Đồng Trác Khiêm nhìn cô giống như nhìn một người phụ nữ ngu ngốc.

“Vẻ mặt của anh là sao?”

“Uhm ”

“Tiên sinh, bên ngoài có một nhóm người, nói là phụng mệnh đưa quà tặng đính hôn tới.”

“Là ai?”

Quản lý sảnh trầm ngâm một chút rồi nói: “Hình như là bạn của cô Mạnh.”

Phục Linh kinh ngạc hỏi: “Là ai?”

“Hình như là họ Phó ”

Vèo một tiếng, Đồng Trác Khiêm quay đầu lại, người phụ nữ của anh không giữ hình tượng chạy vút ra ngoài, dáng vẻ đó còn hưng phấn hơn được gặp người yêu, Đồng Trác Khiêm cảm thấy hơi nhức đầu.....

73. Chương 73: Sóng Gió Đính Hôn 12

“Con bé đi đâu vậy?” Nhìn hành động khiếm nhã của Phục Linh, bà Đồng thắc mắc hỏi.

“Không có chuyện gì đâu, mẹ ở đây xem đùm con, con đi ra ngoài chút.”

Ra tới cửa, Phục Linh liền ngắc ngứ cả người.

Một chiếc Mucharesr Widy dừng trước mặt, phía sau là cả đoàn xe, Lamborghini, Maserati nổi tiếng trong ngành xe thể thao, mà bên cạnh mỗi chiếc xe đều có người đứng thành hàng, mỗi người đều mặc trên mình bộ tây âu được cắt may hoàn hảo, người Trung Quốc có, người nước ngoài cũng có, nhìn cái tình huống trọng đại này Phục Linh không nhận được vắng tục.

“Mẹ Kiếp! Người đâu ra mà nhiều vậy?”

“Xin chào cô Mạnh, cô khỏe chứ?”

Phục Linh cười khúc khích: “Tôi khỏe, các người không lộn chỗ chứ? Tới tiệc đính hôn của tôi làm gì?”

Nói xong thì thấy Đồng Trác Khiêm đi ra, cặp mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm đoàn xe: “Nói xem, ở đâu?”

Người đàn ông khoảng 40 tuổi đứng trước chiếc Bucharest Widy nhanh nhẹn bước lên, mỉm cười cung kính trước Đồng Trác Khiêm rồi nói: “Ông chủ chúng tôi nói, hôm nay là ngày vui của ngài Đồng Trác Khiêm và cô Mạnh, đặc biệt cần dặn chúng tôi mang quà tặng tới, hơn nữa còn có quà của bà chủ chúng tôi, đương nhiên, phần đó là dành riêng cho cô Mạnh đây.”

“Bà chủ anh?” Phục Linh nghi ngờ hỏi, cô không nhớ rõ cô khi nào thì quen với một bà chủ cao sang như vậy?

Nhìn sang Đồng Trác Khiêm, ánh mắt anh có chút kỳ quái, nụ cười từ từ dâng lên, giống như là kèm chế kích tình tràn đầy trong lòng: “Anh ta chịu xuất hiện?”

Người đàn ông kia cười trả lời: “Ông chủ hiện tại đang ở Moscow, ông chủ căn dặn, sau buổi đính hôn hãy đến Moscow du lịch, ông chủ sẽ nghênh đón hai vị đến.”

Cuộc đối thoại này khiến Phục Linh chóng mặt, hai người đàn ông nói chuyện rất vui vẻ, cô ngồi chồm hổm chờ cả nửa ngày cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Thấp giọng ho hai tiếng dời lực chú ý của hai người kia tới đây, Phục Linh đưa ra nghi vấn của mình: “Bà chủ các người là ai?”

“Bà chủ chúng tôi là bạn tốt của cô Mạnh đây.”

Vẫn còn thất gút ở đây? Phục Linh muốn hôn mê rồi, suy nghĩ cẩn thận lại một chút, hình như là mình không có bạn tốt nào như vậy.

À, đúng rồi. Không phải lúc này có người nói người tặng quà họ Phó hay sao?

Chẳng lẽ là

Phó Trường An?

Không thể nào? Cậu ấy biến mất một thời gian, không xuất hiện thì thôi, xuất hiện thì biến thành nhân vật quan trọng như vậy.

Người đàn ông trung niên nhìn Phục Linh nói: “Chắc hẳn cô Mạnh đã đoán ra rồi?”

“Vậy anh có thể cho tôi một đáp án chính xác?”

“Vâng, có lẽ cô Mạnh sẽ đoán đúng, bà chủ chúng tôi họ Phó, tên Trường An.”

Trong một giây này, Phục Linh cảm thấy như thiên lôi giáng xuống, nhưng cô không muốn hỏi tại sao Trường An lại trở thành vợ của người khác mà chỉ hỏi: “Cô ấy ở nhà của các người là ở đâu? Cô ấy không sao chứ?”

Người đàn ông khẽ cười: “Bà chủ không có chuyện gì, bà chủ có một người bạn thân như cô đây thật là phúc của bà chủ.”

Phục Linh đỏ mặt, được khen có chút ngượng ngùng.

“Vậy các người đến rồi thì vào trong ngồi một chút.”

Người đàn ông lắc đầu: “Thôi, quà tặng đã đem đến, chúng tôi lập tức phải quay về Moscow.”

“Không tiễn.” Đồng Trác Khiêm lạnh lùng hạ lệnh đuổi khách.

Người đàn ông chỉ mỉm cười rồi lái xe đi.

“Đồng Trác Khiêm, anh sửa đổi cái tính thói đó của anh đi, thấy người nào cũng muốn làm cha người ta, anh đừng có mà đắc chí nữa.”

“Đi vào, còn nói nữa đại gia đánh mông em.” Nói xong, anh nắm lấy tay cô dắt cô đi vào trong.

74. Chương 74

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

75. Chương 75: Kế Hoạch

Tiệc đính hôn kết thúc, khách khứa cũng lục đục ra về.

Cô dâu Phục Linh và chú rể Trác Khiêm vừa mới cử hành xong lễ đính hôn đang ngồi ngay ngắn trên ghế sa lon tại nhà họ Đồng, ngồi bên cạnh họ là Mạnh Thiệu Đình và Mẫn Văn Quân.

Trong lòng Phục Linh có hơi lo lắng.

Từ lúc ngồi xuống đến giờ Phục Linh phát hiện ánh mắt mẹ mình với Đồng phu nhân nhìn cô rất sắc bén.

Chẳng lẽ họ đã phát hiện được cái gì rồi?

Không thể nào, cái tên Uyên Uyên gì gì đó diễn y như thật khiến cô cũng nghĩ mình đã có thai rồi.

Đồng phu nhân pha chè xuân Long Tỉnh đặt trong khay, sau đó ngồi xuống ghế sa lon lên tiếng: “Nói đi, chuyện hôm nay là thế nào?”

Tay Phục linh đang bưng tách trà không khỏi run lên, liếc nhìn Đồng Trác Khiêm.

“Chuyện như mẹ đã thấy đó.” Đồng Trác Khiêm nhẹ nhàng đáp, nhàn nhã uống một hớp trà, không quên nhận xét: “Có hơi đắng!”

Sắc mặt Đồng phu nhân đột nhiên xanh lét, nhưng ngại Mạnh Thiệu Đình và Mẫn Văn Quân đang ngồi ở đây nên im lặng.

“Mạnh Phục Linh!” tiếng hét đột ngột làm tách trà trong tay Phục Linh càng run rẩy hơn. Mạnh Thiệu Đình đỏ mặt đứng lên, tay run rẩy chỉ Phục Linh nói: “Chuyện xảy ra hôm nay, con hãy nói rõ ra cho ta!”

Phục Linh giả ngu: “Ba, chuyện hôm nay ba cũng đã chứng kiến rồi còn gì?”

“Chứng kiến cái gì?” mạnh Thiệu Đình tức giận đứng lên: “Ba nghe người ta nói con làm má mì gì gì đó rồi con giả mang thai nữa!”

Nghe ba mình nói vậy, Phục Linh cảm thấy tủi thân: “Người ta nói gì ba cũng tin còn con có nói gì thì ba cũng đều không tin, vậy ba muốn con phải nói cái gì đây?”

Nhìn chồng cùng con gái cãi nhau, Mẫn Văn Quân lập tức đứng lên đến bên cạnh Mạnh Thiệu Đình nói: “Lão Mạnh, nhỏ giọng chút đi, ông tưởng đây là nhà họ Mạnh à? Ông bà thông gia đều đang ở đây đó!”

Đang nói chuyện, Đồng Trác Khiêm lên tiếng: “Ba, những chuyện này ba đừng quan tâm, ai đặt chuyện sáng mai sẽ rõ cả thôi.”

Nghe một tiếng “ba”, Mạnh Thiệu Đình bớt giận một chút, con gái không nghe lời cũng may là còn có con rể quan tâm.

“Lão Mạnh, ông ngồi xuống đi, thế này coi sao được?” Đồng lão gia cười nói.

Khói thuốc súng tản đi, Đồng phu nhân lập tức hỏi: “Mạnh nha đầu, con mau nói cho ta biết trong bụng con...”

“Mẹ!” Đột nhiên Đồng Trác Khiêm gọi Đồng phu nhân, anh đặt tách trà trên tay xuống: “Sáng mai mẹ dẫn Phục Linh đến bệnh viện kiểm tra xem thử em bé có bị gì không hay cần chú ý gì đó.”

Đồng phu nhân chợt hiểu ý của anh, vội cười tươi.

Cơ thể Phục Linh chợt co quắp lại, ngã vào lòng Đồng Trác Khiêm, nói nhỏ: “Đồng Trác Khiêm, anh hại em rồi!”

“Sáng mai phải đành hoãn cùng mẹ đi bệnh viện.” Dứt lời, anh nhíu mày có vẻ trầm tư, nhớ tới những lời Bùi Uyên đã nói.

“Lần trước tôi kiểm tra cho cô ấy, chức năng cơ thể vẫn bình thường, chỉ là cô ấy mới mang thai chỉ sợ virus sẽ ảnh hưởng đến thai nhi. Nếu như virus hoàn toàn ở thai nhi chỉ cần phá thai có thể cơ thể người mẹ sẽ không sao, chỉ sợ một nửa ở thai nhi một nửa ở cơ thể người mẹ như vậy hậu quả sẽ rất khó lường.”

“Vậy phải làm như thế nào?”

“Hoặc là chờ hoặc là tìm ra loại virus đó.”

“Vậy anh ở đây?”

“Anh muốn giao mạnh tiểu thư cho tôi chăm sóc phải không? Chuyện này không được. Virus trong người cô ấy không biết khi nào thì phát tác, chỉ sợ lần sau ngất xỉu cô ấy vẫn không tỉnh lại. Tốt nhất cứ để cô ấy bên cạnh anh dù hơi phiền nhưng đó là biện pháp tốt nhất.”

Để cô ấy bên cạnh? Chỉ sợ hành động sau này của anh sẽ có phần hạn chế rồi.

Anh nghiêng đầu nhìn người phụ nữ bên cạnh, cô cười trông rất hoạt bát đáng yêu, tẩy trang thì có vẻ thanh thuần của sinh viên đại học. Hơn nữa bây giờ trong bụng cô còn có con của Đồng Trác Khiêm anh nữa.

Đàn ông không phải nên bảo vệ người phụ nữ cùng con của mình cả đời sao.

Nên đi Moscow gặp mấy người bạn cũ thôi.

76. Chương 76: Đi Moscow

Hôm nay là một ngày cực kì buồn khổ của Phục Linh, mới sáng sớm đã bị Đồng phu nhân kéo khỏi cái chăn yêu quý, cùng bà đến bệnh viện kiểm tra.

Trời trở lạnh dần, Phục Linh khoác áo len ngoài, cột đầu tóc bù xù như tổ quạ lên, đi vào phòng tắm rửa mặt.

Mà sáng sớm Đồng Trác Khiêm còn phải về quân khu nữa.

“Mạnh nha đầu, con xong chưa vậy?”

Tiếng thúc giục của Đồng phu nhân lại vang lên từ bên ngoài, Phục Linh đau khổ đứng rửa mặt, kiểu như sắp khóc đến nơi vậy.

Đồng Trác Khiêm, rốt cục là anh đã gây ra cái gì thế này!

Thế này chẳng khác gì muốn lật mặt bà đây sao? Được thôi! Lọc lõi một hồi, lấy cái điện thoại nhỏ xíu từ trong áo ngủ ra, vì yêu cầu của Đồng phu nhân mà cô phải đổi cái điện thoại trâu bò của cô lấy cái điện thoại chống phóng xạ Nokia này, cầm trong tay cũng thấy thấm nữa. Đè bàn phím mấy cái, bấm số của Đồng Trác Khiêm.

“A lô!” giọng Đồng Trác Khiêm trong điện thoại có phần chững chạc, bên cạnh hơi ồn ào, có lẽ là đang bận việc gì đó.

Phục Linh có hơi ngượng ngừng hỏi: “Anh đang bận sao?”

“Có chuyện gì cứ nói đi!” giọng anh có phần lạnh lùng, Phục Linh nhú mày: “Dữ cái gì mà dữ! Tôi nói anh đang có âm mưu gì đây? Tự dừng lại bảo mẹ anh dẫn tôi đi bệnh viện kiểm tra? Có phải anh muốn đẩy tôi vào chỗ chết không?”

“Được rồi.” Anh nhẹ nhàng cắt lời cô, nói: “Chuẩn bị theo anh đi công tác.”

“Này...”

Đầu dây hình như ồn ào hơn thì phải, Đồng Trác Khiêm lại cắt lời cô: “Chuẩn bị hành lí đi, buổi tối đi với anh.”

“Đi đâu?”

“Tút..tút..”

Đệt! Cúp điện thoại gì mà nhanh thế?

Nói lảm nhảm xong cô cúp điện thoại, bỏ vào trong ví sau đó mở cửa đi ra ngoài: “Bác gái, đợi con thay bộ đồ rồi đi.”

“Con vừa gọi ta là gì?” sắc mặt Đồng phu nhân lạnh lẽo.

Phục Linh sửng sốt, lắp bắp nói: “Mẹ...mẹ..”

Đồng phu nhân nở nụ cười, đỡ cô xuống cầu thang: “Nhanh đi!”

Chuẩn bị xong xuôi, Phục Linh cùng Đồng phu nhân bước ra khỏi nhà, cảm thấy ánh mặt trời thật lạnh, khiến cô cũng lạnh.

Lúc này, trong phòng họp ở quân khu không khí có chút lạnh lẽo.

Đồng Trác Khiêm đứng ở phía trước, ánh mắt giống như con báo đang đi săn nheo cặp mắt lại: “Nói lại lần nữa!”

Tề Tiểu Chấn, Tề Phàm cùng Đầu Cua đứng ở phía sau, thân thể đứng thẳng tắp, tất cả ánh mắt đều nhìn xuống dưới.

“Sếp. Cấp trên có lệnh trong vòng ba tháng sếp không thể rời khỏi thủ đô.”

Lời nói lặp lại lần nữa, Đồng Trác Khiêm âm thầm nắm quả đấm: “Lí do?”

“Phía chính phủ đang điều tra tham nhũng trong quân đội.”

“Nực cười!” Đồng Trác Khiêm lạnh lùng cười một tiếng, ngón tay cúi trên bàn nói: “Đồng Trác Khiêm tôi đây, ai muốn điều tra cũng có thể điều tra sao? Nói cho lũ chuyên đi gây rối đó biết, Đồng Trác Khiêm tôi đây không đến lượt họ điều tra. Muốn điều tra thì cục trưởng tự mình tới mà điều tra.”

Những lời này thật là ngang ngược.

Nếu hiểu rõ bối cảnh của Đồng gia cũng như năng lực của Đồng Trác Khiêm thì sẽ không tự tiện điều tra như vậy. Nhưng cái người đến báo tin là thủ hạ bên cạnh của La Miễn, liền khinh thường hừ lạnh một tiếng: “Trong khoảng thời gian này Thủ trưởng vẫn nên yên tĩnh thì hơn, bằng không...”

Bỗng dưng, hắn đột nhiên im miệng lại, một khẩu súng lạnh lẽo đặt ngay thái dương hắn, không để cho hắn kịp run rẩy chút nào, Đồng Trác Khiêm đập một phát vào bụng hắn, sau đó sải bước đi ra ngoài.

“Nói với La Miễn, lần sau tìm người nào gan to một chút.”

“Còn nữa, muốn điều tra ông đây thì mời Cục trưởng tới, ông đây sẽ để ấy người điều tra.” Dứt lời, người đã đi tới cửa xoay đầu lại nói: “Mấy cái loại ma cà bông này đến một người ông đây đánh một người, đến hai người ông đây đánh hai người.” Nói xong, liếc nhìn Tề Phàm với ý vị sâu xa sau đó xoay người rời đi.

*ma cà bông: Kẻ không nhà cửa, không nghề nghiệp lang thang đây đó để kiếm ăn một cách bất chính.

Đi Moscow, ai cũng không cản được.

77. Chương 77: Muốn Ông Đây Đội Nón Xanh Sao?

Hoàng hôn buông xuống, Đồng Trác Khiêm đã lái xe về đến nhà, Phục Linh đứng ở cửa sổ trên lầu nhìn xung quanh, nhìn chiếc xe ngang tàng đã đậu trước cổng. Phục Linh bưng một tách trà ngồi thưởng thức một cách nhàn nhã ở ban công, nhìn thấy Đồng Trác Khiêm đi lên liền nhìn chằm chằm, lập tức híp mắt lại coi như không thấy gì cả.

“Xuống nhanh đi!”

“Đi đâu?”

Đồng Trác Khiêm híp mắt, dưới ánh mặt trời Phục Linh mặt váy trắng, bóng dáng cô dưới ánh mặt trời như phát ra những tia sáng nhỏ. Tia sáng chói mắt phản chiếu tới như làm chói lóa mắt anh vậy.

Thân hình thon thả, vẻ mặt lười biếng lại dám nằm nghiêng trên ban công để người ta nhìn ngắm?

Sắc mặt của Đồng gia xanh lét!

“Xuống ngay cho ông, ban ngày ban mặt mà muốn quyến rũ ai hả? Là gái đã có chồng rồi còn muốn để cho ông đây đội nón xanh sao hả?”

Cái định mệnh nó chứ! Bàn tay Phục Linh đang bưng tách trà run lên, suýt chút nữa đã ngã nhào khỏi ghế, mắt giật giật nhìn Đồng Trác Khiêm. Lập tức đập một phát vào cái cây già trong góc, dồn sức vào chân tay chống trên ban công kéo người đang nằm đây.

Mấy cái động tác nguy hiểm này rất Man khiến cho Phục Linh say mê lập tức biến thành cô vợ nhỏ bé nép vào lồng ngực Đồng Trác Khiêm: “Gia, người thật là đẹp trai, nó thì yêu người lắm!”

Rõ ràng lời này xuôi tai là thế lại bị Đồng gia lơ đi: “Em đó! Đàng hoàng lại cho ông đây nhờ.”

Shit! Cái giọng điệu này chả khác gì đang huấn luyện tân binh cả.

“Sếp! Lúc anh quen em, anh có thấy em nghiêm túc đằng hoàng lúc nào chưa? Sao bây giờ lại nói em như vậy.”

Đồng Trác Khiêm không muốn nói chuyện cùng cô nữa, lập tức nhìn cô nói: “Đừng có ngại biện! Thu dọn hành lí xong chưa?”

“Hả?”

Phục Linh cười cười chỉ về phía sau lưng: “Dạ, hành lí em để ở đó rồi.”

Đồng gia nhìn theo hướng ngón tay đang chỉ của cô, tự dừng cảm thấy không còn lời nào để nói nữa cả.

Chỉ thấy trong phòng ngủ rộng lớn đang bày hành lí, ba cái vali đầy ụ, ba cái balo còn thêm một đồng hồ ăn vặt nữa, tất cả nằm la liệt chiếm hết nửa cái giường.

“Mạnh Phục Linh! Rốt cục là em đang làm cái gì thế hả?”

Mạnh Phục Linh đứng nghiêm, chào theo kiểu quân đội, do bàn tay đang ở tư thế chào nên cổ áo có hơi trễ: “Báo cáo sếp! Em lớn lên nhờ sữa mẹ, anh cũng vậy, sau này con chúng ta cũng vậy.”

Hừ lạnh một tiếng, Đồng gia đi lướt qua cô đi về phía phòng ngủ, mở vali ra chỉ thấy bên trong nào là váy, quần đùi, còn cả tất chân mà đen nữa.

Tất cả toàn là trang phục mùa hè.

Đột nhiên Đồng Trác Khiêm cảm giác được sai lầm lớn nhất của cuộc đời mình đó là cưới Mạnh Phục Linh về làm vợ.

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn đang cười của cô, Đồng Trác Khiêm hỏi: “Rốt cục là em tốt nghiệp ở đâu thế?”

“Ồ Mì!” Phục Linh có hơi thắc mắc trả lời, anh hỏi chuyện này làm gì nhỉ.

Đồng Trác Khiêm hít một hơi thật sâu hỏi: “Thế giáo viên của em không dạy em chuyện nào ra chuyện đó sao?”

Phục Linh sửng sốt, hình như lúc này cô không nghĩ tới chuyện này mà.

Lúc này ở thủ đô đang là tháng 9 không mang theo trang phục mùa hè thì mang theo cái gì? Tóm lại là đi đâu đây? Nếu như đi nước ngoài, thì ở đó trời cũng đã bắt đầu trở lạnh rồi nếu mặc mấy bộ này đi e là vừa mới hăng hái lên đường đã phải quay về rồi.

Nhìn căn phòng bừa bộn, Đồng Trác Khiêm rút điện thoại ra gọi cho Tề Tiểu Chấn.

“Lão đại, có chuyện gì vậy?”

“Đem ba bộ đồ vừa dày vừa rộng thùng thình đến cho tôi ngay lập tức.”

“Vâng, lão đại!”

Mười mấy phút sau, Tề Tiểu Chấn đã đem ba bộ đồ đến, sau đó vội trở về quân khu. Trong khoảng thời gian Đồng Trác Khiêm đi vắng này, áp lực của bọn họ không hề nhe chút nào, lúc nào cũng bận rộn.

“Lão đại, nhớ tăng lương cho em nhé!” nói xong câu đó Tề Tiểu Chấn liền lái xe đi.

Thu dọn hành lí xong là đã bảy giờ, mà máy bay cất cánh lúc chín giờ rưỡi, từ nhà họ Đồng đến sân bay mất hết 1 tiếng đồng hồ. Báo với Đồng phu nhân một tiếng, nói là dẫn Phục Linh đi Mĩ du lịch một chuyến, Đồng phu nhân tuy lo lắng những vẫn đồng ý.

Lên xe, Phục Linh và Đồng Trác Khiêm ngồi ở ghế sau, trước mặt là tài xế của Đồng gia Đồng Phúc, nhìn Phục Linh đang ngồi trên xe, Đồng Phúc cười cười nói: “Cô chủ thật là xinh đẹp, cậu chủ thật là có phúc.”

Phục Linh nhìn người đàn ông trung niên có vẻ dễ gần này cười một tiếng: “Chào bác!”

Đồng Phúc nở nụ cười vui vẻ nhìn: “Được, được, mấy ngày trước bác phải về tham dự lễ tang của ba mẹ con dâu bác nên lỡ mất lễ đính hôn của cậu chủ rồi, thật là tiếc quá.”

“Không sao cả, sau này kết hôn bác bù lại là được.”

Tiếng cười nói kết thúc, Đồng Trác Khiêm ở ngoài xe gọi điện thoại cho Bùi Uyên, để đề phòng anh đã gọi Bùi Uyên đi cùng, lỡ như Phục Linh bị gì đó còn có người có thể lo được.

“Bác lái xe đi!”

“Vâng, cậu chủ!”

“Đồng Trác Khiêm, chúng ta đi đâu đây?”

“Đi Moscow.”

Phục Linh ngậy người ra, sau đó vui mừng đứng lên: “Em nghe mấy người đó gọi Trường An là phu nhân, em liền muốn đi Moscow gặp cô ấy, nhân tiện xem thử người đàn ông của cô ấy có đẹp trai hay không. Em nghe nói mấy người có tiền đều là những kẻ cao lớn thô kệch, mập mạp đầy dầu mỡ gì đó nữa.”

“Anh đây cũng có nhiều tiền.” Đồng gia đột nhiên mở miệng nói.

“Anh là ngoại lệ!” Phục Linh nhỏ giọng.

Cảnh vật ngoài cửa xe không ngừng chạy ngược lại giống như tâm trạng đang vui vẻ của

Phục Linh lúc này. Quen biết Trường An lâu như vậy cũng chỉ có cô ấy là bạn thân nhất nên cô rất hi vọng cô ấy có thể có hạnh phúc của riêng mình.

Còn Lục Cảnh Sinh cứ để cho anh ta đi canh chừng cái con mụ hoa khôi tước kia đi.

“Đồng Trác Khiêm, em hỏi anh. Anh thấy Trường An đẹp hơn hay Đào Huyền Lê đẹp hơn?”

Đồng Trác Khiêm không lên tiếng mà bác Đồng ở trước mặt nói: “Cô chủ biết Đào Huyền Lê nổi danh khắp thủ đô ư?”

“Bác biết cô ta ư?”

Bác Đồng cười một tiếng: “Biết chứ, cái cô đó đáng vẻ xinh đẹp, vừa duyên dáng lại sang trọng, đám con cháu quan chức đều nói cô đó là người phụ nữ tập hợp cả ngàn khí chất nổi danh của đất thủ đô, là người trong mộng của nhiều anh chàng.”

Xem ra mấy cái tin tức để giải trí như vậy mà bác Đồng đã trên năm mươi rồi mà còn biết đúng là đáng cho người ta nỗ lực.

Nghe Đào Huyền Lê được đánh giá cao như vậy, Phục Linh hừ lạnh một tiếng, cao quý thanh lịch? Không phải là cái kiểu thích cầm tiền đi sỉ nhục người ta sao? Chuyện mấy năm trước Trường An phải ở tù không chừng có liên quan đến cô ta, cái thể loại đàn bà như vậy mà cũng xưng là người trong mộng của các chàng trai thủ đô hả? Nghe mà thêm mắc ói!

“Nổi tiếng? Nói không chừng là bỏ tiền ra mua danh tiếng ấy chứ!” Lại hừ lạnh một tiếng, Phục Linh nói ra suy nghĩ của mình.

Nghe vậy, bác Đồng cười cười: “Không phải cô chủ thích cô ấy sao?”

“Không chỉ là không thích mà còn ghét cay ghét đắng nữa!” còn thêm cái tên chó đội lốt người Lục Cảnh Sinh nữa.

Phục Linh tự nhủ, hình như nghĩ đến chuyện gì đó, ý chí chiến đấu sục sôi, ngẩng đầu đầy hiên ngang nói: “Lần này em nhất định phải để ý cho thiết kế người đàn ông đó giúp Trường An, không thể để cho cô ấy gặp thêm một thằng đàn bà nữa.”

Nhìn bộ dạng dễ thương của cô lúc này, Đồng gia phì cười.

78. Chương 78: Trường An, Em Trốn Không Thoát Đâu

Moscow.

Không khí mang theo chút lạnh lạnh từ cửa sổ rót vào, giống như mùi rượu say lòng người, một tiếng bước chân nhẹ nhẹ truyền đến, thân thể người phụ nữ ngồi trên ghế cứng đờ, sau đó có chút sợ hãi cầm chén trà trên bàn đưa lên miệng.

“Chi nha” một tiếng, cửa bị một đôi bàn tay thon dài như tay nghệ sĩ đẩy ra, sau đó là một cổ hơi thở đàn ông mãnh liệt xuất hiện, cái loại hơi thở đó vờn quanh phía sau cô, làm cho cô giống như bị dây thép quấn chặt cổ, khó có thể hô hấp.

Có cổ khí nóng đột nhiên thổi tới trên tai cô, Trường An run rẩy, trà đã nguội trên tay tràn ra ngoài.

Tiếng cười nhẹ đột nhiên vang lên, giọng nói tràn ngập bá đạo lại mềm mại tâm niệm ở bên tai cô nói nhỏ.

“Sợ tôi?”

“Phải.” Trường An thành thật trả lời, ổn định lại tâm tình, đem chén trà đưa lên miệng.

Ngón tay trắng nõn đột nhiên ngăn lại trên môi cô: “Đã không còn trà.”

“Phải không?” Trường An có chút ngượng ngùng, mặt hơi đỏ lên.

Người đàn ông đột nhiên sải bước di chuyển, đi tới trước mặt cô, thân thể cao lớn uy mãnh bao phủ trước người cô, mang theo một cỗ cường ngạnh không thể không chế, hấn đứng trước người Trường An, hơi cúi đầu, lại gần nhìn dung mạo của Trường An.

Lông mày Hàm Yên, mắt phượng lười biếng, cả người dịu dàng an tĩnh tựa như sen trong hồ.

“Tôi thật càng ngày càng thích em.”

Câu nói kia, ngời lại năm tháng dịu dàng kinh điển của cô, giống như nhiều năm về trước một người đàn ông khác cũng nói như vậy.

Nghĩ đến đó, Trường An không khỏi hơi nhú chân mày.

Trên môi đột nhiên truyền đến hưng hăng cắn nuốt, có khí phách cứng rắn dành riêng của đàn ông, mang theo hứng thú không để cô thoát ra, cho đến khi trong miệng có chút mùi máu tươi, hấn mới buông ra, sau đó húng tợn nói: “Ồ trước mặt tôi, không cho phép nghĩ tới người đàn ông khác.”

Trường An nhìn hấn, giống như nhìn một đóa hoa rực rỡ, vóc dáng hấn rất cao, cô chỉ mới đứng tới cằm hấn, đàn ông như vậy thoát nhìn rất có cảm giác an toàn, sau đó là ngũ quan tựa như điêu khắc điêu luyện sắc sảo.

Phía sau hấn là cửa sổ cùng với mười mấy dặm rừng phong bên ngoài, đỏ tươi đẹp như vậy, đỏ thê lương như vậy, thỉnh thoảng có một cơn gió, thổi bụi bặm bay lên, quyến luyến mang đi lá cây, cảnh sắc đó, thật là xinh đẹp mỹ lệ.

Lại không bì nổi nụ cười nơi khóe miệng của hấn giờ phút này.

Cô từng cho là, trong những người đàn ông cô đã gặp Đồng Trác Khiêm là khí phách nhất, đẹp trai lại bá đạo nhất, mà người này so với Đồng thiếu gia lại bất phân cao thấp, tản ra một tư vị khác hoàn toàn.

Đồng Trác Khiêm là chính trực, cường tráng, khí phách cường ngạnh như báo săn mồi, một người đàn ông chân chính, khiến cho người ta say mê. Mà hấn, là bụi cây anh tú làm cho người ta nghiện, khi quay đầu nhìn lại, đã say tận trong lửa khói nhân gian.

Trường An không khỏi có chút ngây dại, cho đến khi người kia khẽ cười, mới hậu tri hậu giác biết mình luống cuống, lập tức muốn xoay người, chạy khỏi cái nơi làm cho cô vô cùng áp lực này.

Cái tay kia đưa ra lần nữa, ôm ở eo cô.

“Tôi nghĩ, ngày mai em cần phải có chút vui vẻ.”

Trường An ngẩng đầu lên hỏi: “Anh sẽ thả tôi về Trung Quốc sao?”

Bỗng nhiên, sắc mặt của hắn trong nháy mắt nguội lạnh, cứng ngắt, hai tròng mắt tựa như điều hâu bay lượn trên trời, tản ra sát khí nồng đậm giống như kiếm khí lợi hại, môi của hắn giât giât, nhưng lại không nói cái gì.

Thế nhưng chỉ một động tác, lại làm cho tim Trường An đập mạnh.

“Trường An, đời này em nhất định trốn không thoát khỏi tôi.” Giọng điệu hắn lười biếng, hai mắt lạnh lùng như băng, làm cho cô trong nháy mắt như rơi vào hầm băng.

Hôm đó tỉnh lại, thì đã ở trong biệt thự này, ăn mặc không cần lo, chỉ là có chút cô đơn.

Vào ngày thứ ba, cô gặp được người đàn ông này, cô bình tĩnh lại tâm tình, nhưng cặp mắt có chút né tránh cuối cùng lại rơi vào tròng mắt tràn đầy ý cười của hắn, giống như một vùng nước xoáy mãnh liệt màu đen, làm cho cô bị hút vào thật sâu, cuốn vào trong bóng tối khôn cùng.

Vậy mà hôm nay, rốt cuộc đã đợi ở đây bao lâu, cô không nhớ được.

Mà bây giờ, người đàn ông rõ ràng là rất xa lạ, lại cùng cô có ngàn vạn sợi tơ quan hệ, đối với cô rất tốt, tất cả đều cứng chiều, nhưng cô vẫn cảm thấy lo lắng trong lòng.

Cô là một cô gái bên ngoài có vẻ yếu ớt, nhưng nội tâm lại vô cùng kiên cường, giọng nói lạnh lùng làm cho người ta run rẩy này làm cho cô có chút nhớ đến đêm đó gặp qua, tựa như là một cơn ác mộng.

Trường An đột nhiên đối diện với ánh mắt của hắn, vẻ mặt quật cường, ánh mặt trời yếu ớt xuyên qua rừng phong soi rọi gương mặt nàng, tựa như một loại mộng ảo xinh đẹp, cô giât giât môi, rốt cuộc mở miệng nói.

“Vậy nếu tôi trốn, anh có đuổi theo không?” Những lời này, hỏi có chút buồn cười, không giống với phong cách của cô.

Người đàn ông khẽ mỉm cười nói: “Em không có cơ hội thoát đi.”

Trường An chợt thở dài một cái, xoay người hướng ra cửa.

“Tôi đói bụng _____”

Trường An thừa nhận, về điểm này cô có chút đuối lý, chống không lại người đàn ông này, như vậy, đã tới đây thì an ổn ở lại vậy.

79. Chương 79: Sẽ Là Em Vui Về

Mà trong lúc Trường An đang buồn bực dùng bữa, sân bay Moscow nghênh đón một đội hai người vô cùng khiêm tốn.

Chính là Đồng thiếu gia và Phục Linh.

Đây là lần đầu tiên Phục Linh thấy Đồng Trác Khiêm bỏ đi quân trang, mặc trang phục bình thường, ánh mặt trời sáng sớm yếu ớt chiếu lên khuôn mặt anh, mặc dù thoát nhìn lạnh lùng cứng rắn, lại phi thường thu hút ánh nhìn của mọi người, đặc biệt là khóe môi mím chặt lại kia, còn mang kính mắt xanh biếc, hai tay thả lỏng trong túi quần, nhất thời nghênh đón một màn thét chói tai.

Phục Linh khinh thường hớp một hơi, rất xem thường bộ dáng phong tao của người này.

Đồng Trác Khiêm chợt gỡ xuống mắt kiếng, đi tới bên người cô, sau đó Phục Linh liền cảm thấy ánh mắt nóng rực từ bốn phía đưa tới, cô lần nữa khinh thường hừ lạnh một tiếng, hai cánh tay khoác trên cổ Đồng Trác Khiêm, khí phách hùng dũng oai vệ, hiên ngang rời đi.

“Đồng Trác Khiêm, em phát hiện anh rất thần kì nha. Tùy tiện đi đâu cũng có thể gây ra một trận xôn xao?”

Đồng Trác Khiêm thấp giọng ho khan một tiếng nói: “Anh hình như chỉ làm em xôn xao.”

Phục Linh im lặng, sau đó một bộ dáng như đang nhìn trẻ con nhìn Đồng Trác Khiêm nói: “Anh không làm được.”

Lời này_____

Mắt Đồng thiếu gia không khỏi trở nên thâm trầm.

Đang lúc hai người thâm tình nhìn nhau, một chiếc Bentley vô cùng chói mắt dừng lại kế bên hai người, thuận tiện làm bắn một ít nước trên mặt đất, rơi lên ống quần Đồng Trác Khiêm.

“Hello! Đồng thiếu gia, chị dâu thật là xinh đẹp, rất hợp khẩu vị của tôi.” Người kia nói xong, lập tức ra khỏi xe, thuận tay cầm lên tay Phục Linh tặng một nụ hôn.

Người đàn ông trước mắt lớn lên dị thường đẹp mắt, con ngươi màu xanh da trời thâm thúy, giống như một vùng nước xoáy trên đại dương, muốn đem cô hút thật sâu vào, lông mi anh ta rất dài rất dài, giống như cánh bướm quanh quẩn phía trên, sau đó là sống mũi cao ngất, đôi môi có chút khinh bạc.

Môi Ngải Tư hôn lên bàn tay, khóe miệng mở lớn, một bàn tay hùng hậu của đàn ông đặt trên tóc gáy vuốt ve khuôn mặt của hắn, Ngải Tư vội vàng tránh ra, không khỏi cảm thấy buồn nôn.

“Đồng thiếu gia, mấy năm không thấy, cậu khẩu vị nặng nha.” Ngải Tư vừa nói, cười cười nhận lấy hành lý trên tay Đồng Trác Khiêm đặt trong cốp xe, sau đó ngồi lên ghế lái.

Đồng Trác Khiêm ngồi lên hỏi: “Hắn vẫn ở chỗ này sao?”

“Người nào?”

Đồng Trác Khiêm liếc ngang hắn ta một cái, không thèm đem bộ dáng giả ngu đó để trong mắt.

Ngải Tư buồn cười liếc Phục Linh một cái nói: “Nể mặt chị dâu xinh đẹp, mình nói cho cậu biết, hiện tại hai người là đi nơi đó của mình ở.”

Ở một bên, Phục Linh nghe thấy nhũn mảy, hỏi: “Tại sao? Tôi là phải đi gặp Trường

An, không phải tới gặp anh nha.”

Ngải Tư làm bộ mặt tan nát cõi lòng: “Chị dâu nói chuyện thật đả thương người.”

Một bàn tay đập vào ót hắn, sau đó truyền đến lời nói lạnh lùng của Đồng Trác Khiêm.

“Nói thật ra.”

Cười hai tiếng, Ngải Tư vô cùng có ngữ điệu mở tay ra nói: “Hắn ta vài ngày trước từ Trung Quốc mang về một người phụ nữ, vẫn để trong nhà nuôi, đối với cô ấy cực kì tốt, không cho phép bất kỳ người đàn ông xa lạ nào đi vào, đặc biệt chỉ đích danh, nhất là mình, Đồng thiếu gia, cậu có thể vì mình mà làm chủ nha...”

Lần nữa đập lên ót Ngải Tư, Đồng Trác Khiêm trực tiếp một cước đá hắn xuống xe, chính mình ngồi ở ghế tài xế, mắt liếc về phía Ngải Tư ngoài xe nói.

“Hoặc là người phó lái dẫn đường, hoặc là cầm miệng lại, dẫn chúng ta tới biệt thự Hồng Phong.”

Hai tay giơ qua đỉnh đầu, Ngải Tư đầu hàng: “Đừng, đó là xe mấy ngày trước mình mới mua, nếu bị thu thì làm sao bây giờ?”

Một câu nói làm Phục Linh thiếu chút nhịn không được mà nói ra, những thứ cảnh sát giao thông nhỏ bé kia mất mù hay sao? Nhìn thấy chiếc Bentley kiêu ngạo hống hách mà không mau tránh đi, còn chạy lên ngăn lại, không xem một chút chủ xe nha?

Não không có nhũn như vậy chứ?

Đồng Trác Khiêm hạ chỉ thị cuối cùng cho Ngải Tư, để cho hắn đưa hai người tới đích cuối của chuyến đi, biệt thự Hồng Phong.

Mà ở bên kia, Trường An đã rời khỏi giường, sau đó dùng bữa xong, lần nữa buồn bực đứng lên trở về phòng, đang nằm trong chăn đầy kín, lần nữa cảm thấy hơi thở đàn ông hùng hậu thuộc về người nọ.

Cô không khỏi có chút muốn trốn đi.

Cũng không đề phòng hấn ta ở bên tai nói nhỏ.

“Đứng lên thôi, tôi đã nói hôm nay sẽ làm em vui vẻ.”

80. Chương 80: Đồng Thiếu Gia, Cậu Thật Nông Cạn

Trường An kinh ngạc quay đầu lại, nhìn gò má dịu dàng của người đàn ông đến thất thần, sau đó khẽ mỉm cười: “Anh tự mình vui vẻ đi.”

“Ái phi, ái phi, trầm tới thăm người đây, còn không mau ra tham kiến trầm.”

Thanh âm cổ quái ly kỳ truyền đến, Trường An mất hồn lần nữa, sau đó nóng lòng từ trên giường đứng lên, lại trượt chân bước hụt té xuống, vẫn là cánh tay đó ngăn lại ở eo cô, hơi thở nóng rực ấm áp của người đàn ông phủ vào da thịt tinh tế của cô, làm cho cô không thể không đỏ mặt.

“Không ngờ cô ta lại có tác dụng như vậy, đáng lẽ nên để Đồng Trác Khiêm mang cô ta đến đây từ sớm.”

Người đàn ông vừa nói như thế, Trường An liền xác định được thanh âm quỷ rống cay xè mới nghe được là của Mạnh Phục Linh.

Đang lúc hai người đăm đăm đưa tình nhìn vào mắt nhau, chỉ nghe “Bùm ...” “một tiếng, cửa lớn ngàn vàng của biệt thự Hồng Phong bị Mạnh tiểu thư một cước đá vỡ”

Lúc này, Mạnh tiểu thư nhìn đôi nam nữ ôm nhau trong phòng, ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào, Lạc Sâm ôm Trường An, bọn họ mặt hướng mặt, miệng hướng miệng, khoe mắt Phục Linh co quắp một cái, kêu lên.

“Ai nha chết tiệt, vừa vào đã là cảnh cấm trẻ em, Đồng Trác Khiêm” gọi Đồng thiếu gia, Phục Linh cười hai tiếng, xoay người, chạy đến bên cạnh Đồng Trác Khiêm, lôi kéo cánh tay của anh, cười có chút bí ối nói.

“Đừng đi lên, phía trên đang trình diễn cảnh hạn chế tuổi.”

Ngải Tư buồn cười ho khan hai tiếng, nghe trên lầu truyền tới tiếng động, lập tức cùng Đồng thiếu gia nói bái bai.

“Đồng thiếu gia, mình đi đây, đợi hấn ta xuống không chừng lại muốn quăng mình tới cái xô nào.”

“Nếu như cậu nói thêm một câu, mình lập tức quăng cậu ra ngoài.” Thanh âm trong trẻo lạnh lùng truyền đến, người đàn ông lười biếng mặc bộ quần áo ở nhà màu đen, trên chân đi dép bước xuống.

Nghe tiếng nhìn, Phục Linh không khỏi ngây người.

Người đẹp như ngọc, có thể so với thiên nhiên, sóng mũi kia, ánh mắt kia, cái miệng mím chặt kia, trời ơi chết mất, quá sexy, quá đẹp.

Đang lúc ngẩn ngơ, đột nhiên Phục Linh cảm giác được một ánh mắt lạnh lùng, ánh mắt kia như mũi tên, lạnh lẽo xuyên qua tim, còn chưa quay đầu lại, vòng eo liền bị ôm chặt.

Ánh mắt Đồng Trác Khiêm khinh thường nhìn về phía Lạc Sâm, hừ lạnh nói: “Đem bộ dáng lẳng lơ của cậu thu lại cho bổn đại gia, muốn quyến rũ phụ nữ cậu người trước mặt cậu đi, đừng cậu ba đáp bốn.”

Phục Linh hít một hơi, thiếu chút phun một ngụm lên mặt Đồng Trác Khiêm.

Lạc Sâm lại không nghĩ vậy: “Chẳng lẽ cậu thiếu tự tin đối với “năng lực” của chính mình đến như vậy sao?”

Đồng thiếu gia lần nữa hừ lạnh nói: “Cậu có thể cời quần coi thử một chút.”

Lạc Sâm đen mặt.

“Phục Linh _____” trên lầu truyền đến một tiếng hô khẩn thận, Phục Linh nhìn lên, đáy mắt nhất thời tràn ngập vui mừng, lập tức leo lên cầu thang ôm lấy Trường An.

“Trường An cậu làm mình lo gần chết!”

Trường An dịu dàng cười một tiếng: “Không có chuyện gì, cậu đừng lo lắng.”

Nụ cười kia, xinh đẹp động lòng người như vậy, tinh tế giống như trẻ con mới sinh.

“Đi thôi, Phục Linh, lên phòng mình nói chuyện đi.”

“Được.”

Hai người phụ nữ rời đi, mà sắc mặt hai người đàn ông dưới lầu nháy mắt trầm lại, Đồng Trác Khiêm ngồi trên ghế salon, đốt một điếu thuốc hỏi: “Chuyện kia như thế nào?”

Lạc Sâm ngồi đối diện anh, bưng lên một ly rượu đỏ, lười biếng nói: “Chuyện như vậy có chút khó giải quyết, nhưng cũng không phải không thể xử lý, nhưng mà điều kiện tiên quyết là cậu có thể ỉnh cái gì?”

“Đàn bà.”

Lạc Sâm lắc đầu: “Đồng thiếu gia, cậu thật là nông cạn.”

Một hộp khói từ trong miệng Đồng Trác Khiêm nhả ra, Đồng thiếu gia cười lạnh nói: “Bổn đại gia là nói đến người phụ nữ trên lầu, gọi là Trường An kia.”

Lạc Sâm cười vui vẻ: “Cô ấy vốn đã là của mình.”

“Hiện tại bổn đại gia lập tức đi lên, bảo vợ mình kêu cô ấy đi, cậu nghĩ xem cô ấy có đi hay không, không tin, cứ thử một chút.”

Theo như cảm giác của Trường An đối với hắn mấy ngày gần đây sống chung, Lạc Sâm tuyệt đối tin tưởng cô sẽ đi với bọn họ.

“Ở đây là Moscow, sẽ không ai có thể mang người của mình đi.”

Ánh mắt Đồng thiếu gia như một con báo đáp trả ánh mắt lạnh như băng của Lạc Sâm, đột nhiên mangg theo chút vui vẻ nói: “Cậu giúp mình, mình sẽ để cho vợ mình giúp cậu, người phụ nữ Trường An kia, tuy dịu dàng nhưng một khi đã bướng bỉnh, thì không ai ngăn cản được, mà Phục Linh _____”

Nghe vậy, mí mắt Lạc Sâm không khỏi giật giật, uống một ngụm rượu xuống bụng, cảm giác nóng rực truyền đến, đuôi lông mày của hắn nháy lên: “Quên đi, giúp cậu là được, không giúp cậu, không chừng sau này mình có thể phải thành người cô đơn.”

81. Chương 81: Tôi Tự Nhiên Cũng Sẽ Tin Cô

“Nhìn xem, người đàn ông kia thương cậu như vậy, mấy ngày không gặp, nhìn cậu cả người thư thái, da dẻ tinh tế, tất cả của hắn đều dành để nuôi cậu sao?”

Sắc mặt Trường An có chút đỏ, lắc đầu một cái: “Không có dùng cái gì nuôi cả.”

“Gạt người!” Phục Linh hét lớn một tiếng, vén tay áo lộ ra cánh tay của mình, trắng nõn không một tí thịt dư, nhìn thấy cánh tay “nhỏ yếu tinh tế” của mình, thanh âm của Phục Linh như khóc, nói: “Cậu xem, trên này một chút thịt cũng không có, vừa biết mang thai, mẹ tên Đồng Trác Khiêm kia không cho ăn cái này, cái kia cũng không cho, ngày ngày uống canh gà, uống nhiều đến mức mình sắp thành gà rồi.”

Trường An bật cười.

Đúng lúc đó, cửa phòng bị người nhẹ nhàng mở ra, Lạc Sâm đã thay một bộ đồ màu trắng thoải mái, cả người lười biếng dựa ở cửa, thông thả tựa như thiên nhân.

“Mạnh tiểu thư, chồng cô ở dưới lầu đang chờ, mau xuống đi, đừng quấy rầy thế giới hai người của tôi với Trường An.”

Lời này vừa nói ra, Phục Linh âm dương quái khí nở nụ cười, khí khái vỗ lên bả vai Trường An, ánh mắt hết sức bỉ ổi nhìn cô, sau lập tức đi ra ngoài.

“Cảm ơn.”

Khi Phục Linh đi qua Lạc Sâm, thanh âm ôn nhã bỗng nhiên truyền đến, mang theo gió mát ngày thu đi vào trong lỗ tai cô, làm cho cô giật mình.

Phục Linh quay đầu nhìn Trường An, đột nhiên cười một tiếng.

Người này, sợ rằng đã thật sự đặt Trường An vào lòng.

Lúc đi xuống cầu thang, Đồng Trác Khiêm nhíp hai chân hút thuốc trên ghế salon, mắt khê híp, giống như một con báo đang chờ thời cơ, dường như sau một khắc sẽ nhảy tới cắn xe, Phục Linh không khỏi run lên một chút.

Khóe mắt Đồng Trác Khiêm nhìn thấy cô co rúm lại, lập tức cởi áo khoác trên người xuống, khoác lên người cô, khó chịu nói: “Mặc lằng lơ như vậy làm gì?”

Khụ khụ.

Phục Linh thấp giọng ho khan hai tiếng, rõ ràng là quan tâm cô, tại sao lời trong miệng nói ra lại khác như vậy chứ?

“Quên đi, vẫn chưa cần đi, em trở về phòng nghỉ_____”

“Không_____” âm cuối vẫn còn vang trong không khí, rất nhanh một cảm giác mịt mù trời đất đánh úp đại não Phục Linh, người trước mắt như biến thành hai, lá cây phong ngoài cửa lớn bị gió cuốn rơi xuống, giống như đang mặc niệm điều gì...

“Phục Linh_____”

Thanh âm nồng đậm lo lắng truyền vào tai cô, trong nháy mắt đó cô mất đi ý thức.

Một tiếng hét kinh hãi, làm cho Trường An và Lạc Sâm vẫn còn lôi lôi kéo kéo trong phòng giật mình, Trường An nghe thấy tiếng hét tê tâm liệt phế kia, nhất thời lòng nhảy lên một chút, mở cửa phòng, liền nhìn thấy Phục Linh té xỉu trong ngực Đồng Trác Khiêm.

“Phát tác sao?” Lạc Sâm hỏi.

Đồng Trác Khiêm cũng không trả lời hắn, trực tiếp ôm Phục Linh lên phòng khách lầu một, sau đó xoay người nhìn Lạc Sâm nói: “Giúp mình một chuyện.”

Lạc Sâm mím môi: “Nói thẳng.”

“Dẫn người đến sân bay, đón một người tên là Bùi Uyên đến đây, lúc này hắn có lẽ đã đến Moscow.”

“Được.” Dứt lời, xoay người rời đi, đến bên người Trường An đang ngốc lảng, ôm lấy cô, chuồn chuồn lướt nước hôn cô một cái.

“Đừng lo lắng, lập tức sẽ không có gì.”

Chỉ một thoáng, lòng cô như sen nở dưới nước, bắt đầu nhộn nhạo, cả người cũng cảm thấy không còn lạnh như băng nữa.

“Trường An.” Đồng Trác Khiêm đột nhiên gọi cô, thanh âm lạnh lẽo.

Trường An ngẩng đầu nhìn Đồng Trác Khiêm cao hơn hắn một chút: “Anh nói đi.”

“Giúp tôi chăm sóc cô ấy, còn có_____đứa bé.”

“Đứa bé”? Trường An sững sốt.

“Đúng vậy.” Khuôn mặt vạm vỡ năm lạnh lùng rất cuộc lộ chút mỉm cười, giống như núi băng hòa tan: “Đã một tháng, tôi hi vọng cô có thể trong thời gian này chiều cổ cho cô ấy.” Hắn hoàn hồn, dừng lại một chút, sau chột nói: “Cô ấy tin tưởng cô, tôi tự nhiên cũng sẽ tin cô.”

82. Chương 82: Tập Đoàn Anh Liên

“Phục Linh bị làm sao vậy?” Trong lòng Trường An rất bất an đành phải mở miệng hỏi nguyên nhân.

Đồng Trác Khiêm nhú mày mấp máy môi, nhìn dáng vẻ dịu dàng của Trường An mà không nói nguyên nhân chỉ dặn dò: “Bùi Uyên sẽ tới ngay, bây giờ tôi cần ra ngoài một chút cô hãy giúp tôi chăm sóc cho Phục Linh.”

“Được.” Biết anh không muốn nói nên Trường An cũng không hỏi tới.

Nhìn người phụ nữ nằm trên giường làm anh quyến luyến nhưng đành phải xoay người đi.

“Tiểu Chấn, mau liên hệ với đội đặc công Phi Hồ bí mật tới Moscow hỗ trợ tôi.”

Bí mật nhấn lại tin tức cho Tiểu Chấn xong Đồng Trác Khiêm nhìn lên bầu trời trong đôi mắt anh không giấu được vẻ lo lắng, anh bấm dây số liên lạc với Lạc Sâm.

Điện thoại reng rất lâu mới có người nhận, âm thanh nghe ra rất trầm thấp kỳ lạ.

“Đồng thiếu, bạn của anh bị tập kích ở sân bay rồi.”

Đôi mắt anh khép lại rồi lập tức mở ra mang theo tia sáng rét lạnh: “Điều tra xem ai làm chưa?”

“Cái này tôi đang muốn hỏi anh Đấu đá nội bộ không phải người của anh thì là ai.”

Một câu nói này đã làm cho Đồng Trác Khiêm biết kẻ chủ mưu là ai.

Nhưng bọn nó làm sao biết được Phục Linh bị nhiễm virus cần Bùi Uyên chữa trị?

Đây chắc chắn muốn ép Phục Linh tới chết.

Ánh mắt anh lại trầm xuống, những luồng gió lạnh gào thét trên mặt anh, cả người đều anh tỏa ra khí lạnh.

Chuyện thành ra hôm nay cần giải quyết bây giờ là phải chữa trị cho Phục Linh hoàn toàn còn những người muốn hại người thì trốn không thoát mà cũng đừng nghĩ sẽ trốn đi.

Đi vào cao ốc hoàng gia Moscow lên thẳng tầng 64, cửa thang máy vừa mở đập vào mắt chính là cửa khóa tầng tầng lớp lớp, vệ sĩ áo đen đứng thành hàng đúng là một phong cảnh mang hơi hướng hắc đạo.

Một thân một mình Đồng Trác Khiêm đi vào trong những tên vệ sĩ đồng loạt cúi đầu 90 độ hành lễ.

“Chào tổng giám đốc.”

Đúng rồi, anh còn có một thân phận khác chính là tổng giám đốc tập đoàn Anh Liên xuyên Đông Nam Á.

Phía cuối hành lang dài chính là phòng làm việc bên trong hình như có tiếng cãi nhau rất kịch liệt.

“Phương án năm sau không thể làm như vậy, nếu còn tiếp tục tập đoàn sẽ bị tổn thất vô số tỷ, ai bồi thường? Cô sao?”

Người nói chuyện là một gã có hàm râu quai nón người Malaysia làm đồng sự của tập đoàn, gã khinh thường người phụ nữ chưa mọc đủ lông này cho dù bộ dáng cô ta rất xinh đẹp.

“Tôi bồi thường?” Tô Mặc cười lạnh: “Được thôi, vậy cũng có nghĩa là nếu kiếm được tiền thì số tiền cũng là của tôi?”

Gã đồng sự trị người Malaysia kia có tham vọng rất cao, nghe nói như vậy thì rất phẫn nộ chỉ tay vào Tô Mặc: “Cô đây đang chuẩn bị đoạt quyền sao?”

Nhìn ngón tay chỉ mình ánh mắt Tô Mặc càng lạnh càng sâu, bàn tay cô đập lên mặt bàn, lạnh lùng nói: “Lời này không phải là do ông nói trước sao, lỗ vốn thì tôi bù vậy cũng đồng nghĩa có lời thì một mình Tô Mặc tôi hưởng?”

“Cô chỉ là một phó tổng điều hành nho nhỏ có tư cách gì lớn tiếng ở đây?”

“Ông.....”

“Sao, tôi như thế nào?”

Giọng nói trong veo mà lạnh lùng truyền vào tai tên đồng sự Meire, toàn thân ông ta run lên, bóng lưng già nua xoay người lại nhìn người đàn ông anh tuấn cao lớn tên Đồng Trác Khiêm.

“Tổng.....Tổng giám đốc.....”

“Tôi thật vinh hạnh khi đồng sự Meire đã già rồi mà vẫn không quên một tổng giám đốc tôi đây.”

Lời nói của anh mặc dù nghe qua có chút tùy ý nhưng lại tràn đầy sát khí.

Tô Mặc vui mừng muốn hoan hô lên, anh và cô đã ba bốn năm nay không gặp mà bây giờ gặp lại anh vẫn cho cô một loại cảm giác ăn ý, cảm giác ấy vẫn tồn tại cho tới ngày hôm nay, cô lễ phép gọi một tiếng tổng giám đốc.

Đồng Trác Khiêm gật đầu sau đó đi để vị trí chủ tọa trong phòng, từng trang giấy được anh lật tới xem xét bản kế hoạch năm sau, âm thanh lật giấy như tát vào mặt gã đồng sự.

“Bốp.”

Một tiếng đập mạnh lên bàn, Đồng Trác Khiêm hừ lạnh đảo mắt từng thái độ trên mặt của mỗi người: “Ông già rồi, quay về hưởng phúc đi đừng có lăm nhăm với tôi, kế hoạch này các người đã không nhất trí thì về nhà tự mình làm một kế hoạch mà các người hài lòng rồi hãy đến đây cho tôi, lập tức chấp hành.”

Những người phía dưới nghe thế thì bật cười.

“Kế hoạch năm ngoài tổng thu nhập là bao nhiêu?” Đồng Trác Khiêm đột nhiên hỏi.

“232 tỷ.” Tô Mặc trả lời.

“Tốt!” Đồng Trác Khiêm cao giọng lên: “Năm ngoài là 230 tỷ, tập đoàn có các người cút cung tận tụy là tốt, như vậy kế hoạch năm sau nhất định phải đạt mốc 350 tỷ, nếu không đạt được thì các người thu dọn đồ đạc cút hết cho tôi.”

“Được rồi, bây giờ các người nói tôi nghe xem thử, người nào đồng ý nhận làm kế hoạch này đứng ra cho ông đây xem xem.”

Phía dưới rất trầm lặng, mọi người giống như xuyên về cổ đại hóa đá hết rồi ai cũng không dám nhiều lời.

83. Chương 83: Đừng Có Quyền Rũ Anh!

Cả phòng họp yên tĩnh lại, nơi khoe miệng Đồng Trác Khiêm cong lên ánh mắt ngạo nghễ quét một vòng hiện lên tia sáng khinh thường hỏi lần nữa: “Thế nào? Miệng bị câm hết rồi sao?”

“Tổng giám đốc.....”

Một lúc lâu sau mới có người ấp úng đi ra, dáng vẻ chừng ba mươi tuổi người Malaysia tên là Bieber làm phó đồng sự tập đoàn Anh Liên, cấp dưới của Meire mà lúc này Meire lại bị như vậy nên ai cũng run sợ.

“Tổng giám đốc, không phải chúng tôi không đồng ý với kế hoạch của phó tổng Tô, chỉ là nửa năm nay chúng ta đầu tư quá nhiều cho vịnh Phú Tư mà kế hoạch năm sau của phó tổng Tô lại cần rất nhiều vốn đầu tư, nếu làm tốt thì không sao còn nếu không tốt thì.....”

Bieber còn muốn nói tiếp nhưng nhìn thấy ánh mắt rét lạnh của Đồng Trác Khiêm cắt ngang, người đàn ông trước mắt anh ta hiện giờ nhìn qua có vẻ lười biếng nhưng khí thế như muốn giết người chỉ là bây giờ con sư tử này đang mê ngủ chưa muốn giết người thật sự thôi.

“Vậy của anh là ánh mắt tôi có vấn đề?” Đồng Trác Khiêm nhìn về Meire hỏi: “Đồng sự Meire cũng thấy ánh mắt tôi có vấn đề?”

Meire và Bieber vội vàng phủ nhận, người dám nói ánh mắt Đồng Trác Khiêm có vấn đề trên thế giới này sợ rằng không có ai.

“Pằng!” Một cú đâm nện vào mặt bàn thủy tinh, trên mặt bàn hiện lên vết nứt loang lổ.

“Tô Mặc trong vòng 5 năm từ một nhân viên quen lên vị trí phó tổng giám đốc đều là do ông đây đào tạo, mà ngồi ở vị trí này chưa lâu đã làm ra được nhiều kế hoạch giúp đỡ tập đoàn, các người làm được không? Nói đúng không, cái này không phải các người hoài nghi ánh mắt ông thì là gì?”

“Anh.....” Quanh năm cầm súng trên tay nên bàn tay đã xuất hiện nhiều vết chai chỉ thẳng vào mặt

Bieber nói: “Lập lại lần nữa những lời mới nói xem.”

Bieber run rẩy cúi đầu không dám nói tiếng nào.

“Tổng giám đốc.....” Đồng sự Meire kêu lên.

“Lời nói của tôi hôm nay các người không nghe sao?” Lòng mảy Đồng Trác Khiêm nhướn lên: “Nếu không tôi để vị trí tổng giám đốc này cho Meire ngồi coi như xong?”

Câu này của anh nghe có vẻ bình tĩnh nhàn nhã nhưng lại là sấm sét giữa trời quang khiến ai cũng sợ hãi. Tất cả đều bị anh làm hoảng sợ không một ai dám nói chuyện, từ từ đáy mắt Đồng Trác Khiêm không còn kiên nhẫn được nữa vẫy tay: “Cút ra ngoài hết, đừng ở đây phiền tôi.”

Cửa phòng mở ra những thành viên của hội đồng quản trị ra ngoài để lại Đồng Trác Khiêm và Tô Mặc bên trong, đột nhiên anh hỏi: “Điều tra xong chưa?”

Sắc mặt Tô Mặc trở nên nghiêm túc, ngón tay gõ trên bàn theo một quy luật nhất định, một bàn tay lấy văn kiện ra đưa tới cho Đồng Trác Khiêm.

“Khoảng thời gian trước Meire có qua Trung Quốc bí mật đi hoàng thành Veras gặp một người sau đó quay về tổng bộ, mỗi ngành đều cho người của mình vào, chuyện phản đối kế hoạch lần này nhất định là có mưu đồ trước.”

“Ông ta gặp ai?”

“Đồng thiếu cũng biết, là cháu của tư lệnh La – La Miễn.”

Ánh mắt anh trầm xuống, Đồng Trác Khiêm lạnh giọng nói: “Người của tôi ở sân bay bị người khác tập kích, tôi nghi ngờ bên trong tên này cũng nhún tay vào, chuyện này nên chấm dứt rồi, về nhà họ La kết liễu hết đi.”

Tô Mặc cũng không thay đổi cảm xúc gì nói tiếp: “Tôi đoán, La Miễn cũng đã tới Moscow.”

Đáy mắt Đồng Trác Khiêm hiện lên ý cười: “Vậy thì càng tốt.....”

Lúc này, thời tiết ở Moscow có chút u ám lạnh lẽo.

Đồng Trác Khiêm lấy chìa khóa chiếc Lamborghini bảo bối của Tô Mặc tự mình lái xe đi đến một nơi bí ẩn.

Chỗ này là nơi có kiến trúc xây dựng lớn nhất Moscow – vịnh Phú Tư.

Không một ai biết, nơi này vào sang năm sẽ bắt đầu phiên giao dịch lớn nhất dưới lòng đất, thực tế ẩn giấu là Đồng Trác Khiêm ở nước ngoài đang triệu tập đoàn lính.

Một tay anh thành lập đội đặc chủng Phi Hồ, một phần là ở trong nước còn một phần ở Moscow này chính là thực lực mạnh nhất thuộc về mình anh gọi là Mãnh Hồ.

Mà cái anh sắp phải đối mặt chính là tập đoàn buôn lậu thuốc phiện xuyên Đông Nam Á.

Cái này thuộc về ân oán cá nhân cho nên binh chủng quốc gia không thể dừng đến, vậy thì anh chỉ có thể điều động đội đặc chủng Mãnh Hồ của mình, những người dám đụng đến người anh chỉ có thể 1 – 2 – biến thành ****.

Đi xuống tầng ngầm, tiếng cửa sắt vang lên như đang bước qua cánh cửa địa ngục sâu thẳm.

“Thủ trưởng!”

Các thành viên đội tinh anh Mãnh Hồ đến Moscow xa xôi gặp được thần tượng trong lòng đồng loạt đứng nghiêm chào.

Ánh mắt sắc lạnh quét nhìn bốn phía, 68 thành viên không thiếu một người đang đứng trước mặt anh, thân hình cao ráo tư thế oai hùng không phủ sự mong đợi của anh.

“Các anh em, sáng ngày mai vác súng lên đường, cùng tôi càn quét đi ”

Vừa nói xong phía dưới bắt đầu huyên não, hận không được đi thực hiện ngay bây giờ bắt giữ tên trùm thuốc phiện Đông Âu bắt đầu tra khảo.

Đồng Trác Khiêm hắng giọng hỏi: “Ở đây các tổ tập hợp đủ hết rồi chứ?”

Một bóng người mạnh mẽ đi ra, khuôn mặt đen xám nhìn có chút tức cười nhìn Đồng thiếu thì bật cười: “Thủ trưởng, đều đã đầy đủ nhưng mà bây giờ không biết phụ nữ có hình dạng gì rồi.”

Lời nói này nghe có vẻ bỉ ổi, nhưng vẫn được coi là lời nói thật lòng, bọn họ là tinh anh được tuyển chọn từ khắp nơi về đây, ở trong Moscow này bắt đầu huấn luyện cho tới bây giờ đã được hai năm rồi.

Thời gian 2 năm này chưa có người nào bước chân ra khỏi cánh cửa sắt này một bước, mỗi người cố gắng kiên trì chỉ vì một ngày nào đó có thể sánh vai với người đàn ông trước mặt này.

“Phụ nữ?” Đồng thiếu nghe vậy thì cười to: “Khi chuyện này xong các người hãy đi tìm 18 người phụ nữ tiếp đãi các người một đêm, ông đây sẽ không gạ đê các người.”

“Vậy thì tốt, tốt lắm.” Mọi người cười bỉ ổi xong thì đứng đắn lại tiếp tục nghe huấn đạo.

Nên giỡn cũng giỡn xong rồi, thời gian cũng không còn sớm.

“Nhiệm vụ sáng mai chỉ cho phép thành công không cho phép thất bại.” Âm thanh vang dội khắp bốn phía kích thích lòng quân.

Đồng Trác Khiêm đứng sau một người đàn ông cao lớn, ánh mắt lạnh lẽo vô tình y như thời khắc này kẻ địch đang đứng trước mắt, Đồng Trác Khiêm đặt tay bả vai nhìn vết sẹo trên mặt người đó trầm giọng nói: “Không cho phép thất bại!”

“Tuyệt đối không thất bại!” Giọng nói trầm ổn nhưng lại rất nhỏ, giống như tiếng kêu của quỷ dưới 18 tầng địa ngục.

“Tốt!” Đồng Trác Khiêm hào khí cười, khóe môi cong lên: “Thất bại, các người tự về nhà gột rửa bụng mình đi.”

Một luồng gió lạnh thổi qua làm cho những người này thấy rùng mình, theo bản năng che lấy bụng mình.

Đồng thiếu chưa bao giờ nói giỡn.

Ánh trăng leo lên đầu cánh, không khí loăng dăng đi, càng ngày càng lạnh.

Lúc rời khỏi căn cứ thì đêm cũng đã khuya, Đào Ba Nam đi theo Đồng Trác Khiêm lên xe, khởi động chiếc Lamborghini một thoáng rồi biến mất.

“Tra được Ai Lý Khắc Tư chưa?”

“Ai Lý Khắc Tư là vị hôn phu của công chúa vương quốc Saudi, nhưng mà tôi tra ra được, vào tám năm trước, anh ta là du học sinh của viện y học thuật, yêu điên cuồng cháu gái tư lệnh La.”

Ánh mắt Đồng Trác Khiêm suy tư, hôm Phục Linh bị bắt cóc, người bắt cóc cô ấy tên là Ai Lý Khắc Tư, người đẩy cô vào chỗ chết là một công chúa, bây giờ có thể chắc chắn là người của vương quốc Saudi.

“Hậu thuẫn của những tên trùm thuốc phiện kia quá chắc, hai người Saudi kia chắc chắn là có quan hệ với những tên trùm này, hoặc là việc này có phần trùng hợp, ví dụ như La Miễn, La Mạn Nghê.....” Nói đến đây đột nhiên anh ngừng lại, quay sang phân phó Đào Ba Kiểm: “Tiểu Đào, ngày mai cậu phụ trách an toàn toàn biệt thự Hồng Phong.”

Mãnh hổ đặc công Tiểu Đào chính mãnh hổ đứng thứ nhất sau Đồng Trác Khiêm.

Bảo vệ Trường An và Phục Linh một mình cậu ta là đủ.

Đoạn đường này đi mặc dù gió êm sóng lặng nhưng không biết có bao nhiêu cặp mắt đang nhìn anh, thoe dõi anh, chỉ cần anh không chú ý một giây thì anh sẽ bị một phát kết mạng.

“Ông chờ gặp các người tại con đường ở Moscow này.”

Một câu nói rơi vào trong làn gió, không ảnh hưởng đến những đám bụi đang bay kia nhưng lại vô cùng khí phách.

Lúc về biệt thự, Lạc Sâm lười biếng đang nửa nằm nửa ngồi trên sofa trong tay cầm ly rượu đỏ, liếc xéo Đồng Trác Khiêm, rồi nhìn về đồng chí Tiểu Đào phía sau, cái miệng phát ra tiếng chạt chạt.

“Đồng thiếu không hồ là Đồng thiếu, toàn là ác chủ bài.”

“Người đâu?” Không nói nhiều trực tiếp vào thẳng chủ đề.

Chậm rãi nhấp miếng rượu đặc chế từ Pháp mang về, Lạc Sâm lười biếng nói: “Ý chí không tệ, hai phát trúng vai vừa về tới đây lại tới xem vợ anh đầu tiên xác định virus không có lan tràn mới chấp nhận giải phẫu.”

Đồng Trác Khiêm gật đầu rồi lên lầu xem Phục Linh, Tiểu Đào không nói không rằng chỉ đi theo sau nh.

Người đàn ông nhếch môi cười, lấy tay búng một phát vào ly thủy tinh phát ra một tiếng, không chặn bước Đồng Trác Khiêm chỉ nói: “Nhanh lên trả Trường An lại cho tôi, cả ngày nay tôi tịch mịch ở đây rồi.”

“Thật là khó khăn.”

Đẩy cửa vào thấy Trường An yên tĩnh ngồi chờ ở trong phòng không có một người, Đồng Trác Khiêm lạnh lùng nhìn Trường An, cái bộ dáng như đang muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Trường An có chút không tự nhiên cười cười, rất hiểu biết đứng dậy vào phòng tắm, tặng cho Đồng Trác Khiêm một ánh mắt rồi đi ra ngoài.

Phòng tắm?

Tiếng nước chảy?

Tĩnh rồi?

Đồng thiếu nhếch môi, ánh mắt bỗng nhiên trầm xuống.

Ánh mắt anh đặt lên bóng lưng thướt tha mềm mại phía sau tấm kính thủy tinh. Đáy mắt anh có ngọn lửa màu xanh lam, tiếng nước chảy bên trong, thân thể dong đưa như một con rắn làm đầu anh muốn nổ tung.

Tiếng cửa bị mở ra, Phục Linh đang tắm rửa thoải mái không ngờ bị người ta nhìn thấy.

Vội vàng lấy chiếc khăn tắm cách đó không xa che lấy thân thể mình, trong hơi nước dày đặc nhìn thấy dáng vẻ của Đồng Trác Khiêm với ánh mắt như muốn thiêu đốt kia.

“Anh không phải thấy con gái đang tắm rửa thì muốn xông tới phi lễ chứ?” Nhìn ánh mắt nóng bỏng kia khắc sâu vào mình, không biết là vì nhiệt độ phòng hay vì thẹn thùng, nói tóm lại là Phục Linh đỏ mặt rồi.”

“Vốn đang lo lắng em hôn mê, bây giờ tỉnh rồi, tinh thần cũng tốt, vậy thì.....”

Dứt lời cánh tay giơ lên kéo khăn tắm của cô xuống, Phục Linh thét chói tai trong nháy mắt anh đã chặn môi cô lại cướp đi âm thanh của cô.

*** đã bao nhiêu đêm chưa nếm hương vị của cô rồi? Cho tới bây giờ anh vẫn luôn xem bản thân mình là thanh tâm quả dục, coi tình dục như cặn bã mà khi gặp được cái người tên Phục Linh này thì thanh tâm gì gì đó đem vứt hết đi.

Đang thử muốn khi dễ cô một lần lại thấy đáng về cô ở dưới thân anh uyển chuyển rên rỉ. Hôn nhau thật sâu và thật lâu cuối cùng anh cũng buông cô ra, nhìn đôi môi sưng đỏ và vẻ mặt ủy mị của cô thật gọi cảm con mẹ nó.

“Tiểu yêu tinh, cả ngày chỉ biết quyến rũ ông đây.....”

Phục Linh triệt để nhìn anh không biết xấu hổ mà té ngã, đôi tay nhẹ nhàng đẩy anh ra.

“Cách xa em một chút, đừng có lây bệnh không biết xấu hổ kia cho em.”

Rõ ràng là cô đang vui vẻ ca hát tắm rửa thể mà cái người biến mất cả ngày nay chưa nói đến lại mở cửa vào buồng hôn mình, phạm tội cưỡng hôn rồi kéo khăn nhìn thấy toàn bộ thân thể của mình, ánh mắt lóe sáng lên ăn hết đậu hủ của cô.

Còn nói cô quyến rũ anh?

“Tỉnh lúc nào vậy?”

Phục Linh cẩn thận nhặt khăn tắm lên, ấp úng nói: “Mới nãy.”

“Vậy sao em không nghỉ ngơi một chút?”

Giọng nói thật dịu dàng làm Phục Linh rung mình không thích ứng kịp.

“Tỉnh dậy thấy cả người nóng quá, không thoải mái nên mới đi tắm.”

“Uh, tắm nhanh đi rồi nhanh chóng ra ngoài, đừng để bị cảm.”

“Được.”

Nói xong cũng không thấy người này đi ra ngoài, Phục Linh muốn lấy bội phục trình độ da mặt dày của người này, chắc nả pháo cũng không thủng nổi.

“Sao không tắm đi?” Đồng thiếu đang rất thắc mắc.

Cơn gió thật tiêu điều lạnh lẽo, nước mắt tuôn rơi.....

“Anh nhìn bà thì bà tắm làm sao được.....”

Gió không tiếng động thổi tới, mấy con quạ bị dọa phải bay đi.

Bên ngoài sân Lạc Sâm nhìn mấy con quạ bay đi, cánh tay ôm lấy eo Trường An nhìn ánh mắt cô kinh ngạc anh cúi đầu xuống nói nhỏ bên tai cô.

“Có em thật là tốt, cảm ơn em, mấy tháng nay đuổi nó cũng không bay, em vừa tới thì đã đuổi được nó.....”

Trường An không nhịn được cười một tiếng, nụ cười kia tựa như hào quang ánh trăng càng phát huy đáng vẻ dịu dàng động lòng người của cô.

Phục Linh tức giận từ trong phòng tắm đi ra gương mặt buồn buồn cúi đầu. Còn Đồng Trác Khiêm thì hớn ha hớn hở cứ như là ăn được viên thập toàn đại bổ à không đúng, phải là trường sinh bất lão mới đúng.

Nhìn thân thể cô không mảnh vải che thân vì cô đang mai nên không thể XXOO được, kết quả là dục vọng lại che mờ mắt đại nhân, bản chất háo sắc lại phác tác, nháy mắt đã biến thành dã thú xé tan khăn tắm, ôm lấy khuê nữ nhà họ Mạnh cần.

Anh hung hân hôn lấy cổ cô ra sức hút lấy rồi gặm cắn để lại một ấn ký màu đỏ sau đó mới buông ra.

“Ngày mai áo cao cổ cho ông!”

Phục Linh ngửa mặt lên trời gầm thét, cô ghét nhất là mặc áo cao cổ nhưng mà không mặc thì phải làm sao? Chẳng lẽ nói cho người khác tới qua cô không bị XXOO mà thật ra là bị Đồng đại nhân cắn.

Ai tin? Ai tin?

Thật nhứt đầu, ngay cả cô cũng không tin.

Đêm khuya tất cả trở nên yên tĩnh, Đồng Trác Khiêm ôm thật chặt Phục Linh vào trong ngực nhưng mà một chút buồn ngủ cũng không có.

Cô nghĩ, cô hơi sợ, sợ mọi thứ tốt đẹp như vậy một ngày nào đó sẽ bị đứt dây cung, không còn cảm giác ấm áp bên cạnh nữa, không còn bàn tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, không còn người để cô say mê quyến luyến, Phục Linh ôm lấy Đồng Trác Khiêm càng chặt hơn.

“Yêu tinh, ông đây bảo em đừng có quyến rũ ông.”

“Ừm.....” Cô mơ màng trả lời: “Nói chuyện với anh, đối với em dịu dàng một chút.....”

“Nha đầu, ông đây thật không muốn ôm em.....”

Phục Linh dùng ánh mắt lên án Đồng Trác Khiêm: “Tại sao? Chẳng lẽ bây giờ em mang thai nên không hợp khẩu vị của anh nữa? Làm cho anh không thích? Làm cho anh chê?”

Anh buồn cười kéo người cô lại để cô an ổn dựa vào ngực mình Đồng Trác Khiêm lạnh lùng nói: “Mẹ nó coi đi, chỉ có thể nhìn không thể ăn!”

Giọng điệu này lên án còn mạnh hơn Phục Linh gấp mấy lần.

Phục Linh làm bộ ho khan không hiểu gì nhắm mắt lại ngủ, khóe môi lại cong lên tạo thành một vòng cung đẹp mắt.

Cuộc sống như thế, cho dù ngắn nhưng cũng đủ lắm rồi.

“** bọn nó, người nào ăn ở không quy định việc có thai thì không thể chung chăn gối?”

Anh có chút không hiểu tức giận dùng ngôn ngữ không hay, không thể nói vào tai Phục Linh được bởi vì giờ này cô đã đi sâu vào giấc ngủ.

Đứng bên cạnh cửa sổ mở cửa ra, vẻ mặt anh thay đổi trở nên lạnh lùng, đôi mắt tối đen nhìn màn đêm, ra hiệu cho Tiểu Dao coi chừng bên ngoài biệt thự.

Mọi sự đều chuẩn bị, chỉ đợi trời sáng.

84. Chương 84: Rời Hang Hổ Vào Ổ Sói

Ba giờ sáng, là lúc mọi người mệt mỏi buồn ngủ nhất, người đang nằm trên giường đột nhiên mở hai mắt ra. Trong bóng đêm yên tĩnh, ngoài cửa sổ phản chiếu ánh trăng chói lọi.

Đứng dậy, nhẹ nhàng mở cửa phòng bước ra.

Ở trong nhà, Phục Linh không biết được Đồng Trác Khiêm đã ra ngoài.

Chuẩn bị vũ khí một lần nữa, anh cũng không quay đầu lại nhìn, đã đóng cửa rồi thì còn nhìn cái gì nữa. Chờ anh đem thuốc giải về đến lúc đó muốn nhìn bao nhiêu thì nhìn, lúc này không phải là lúc thích hợp.

“Xuất phát!”

Trận chiến này cũng chỉ là tiếp tục cuộc chiến lần trước thôi, lần trước chiến tranh với bộ tộc Coyah, vẫn chưa để ấy tên trùm buôn thuốc phiện đó biết rốt cục bọn chúng đã chọc đến ai đâu. Lần này bọn chúng tiêm vào người Phục Linh loại virus đó, Đồng Trác Khiêm chủ động đối phó với những phần tử khủng bố Đông Âu để bọn buôn thuốc phiện.

Lâu đài Islam, nằm tại ranh giới Moscow, bốn phía đều là những con đường thông với nhau giống như mê cung, chỉ cần liếc nhìn có thể quan sát được tất cả. Đứng trên đài cao là bốn gã đang nghiêm túc canh gác cầm súng tầm xa bất kì lúc nào cũng có thể nổ súng chính xác vào nơi họ đang ẩn nấp. Bên ngoài là một lớp tường bao bằng thép gai nhọn có thể đâm thủng da thịt bạn bất cứ lúc nào.

Ở nơi này, cách mười bước lại có một tốp lính, năm bước lại có một trạm canh gác, quy mô bảo vệ hoành tráng như thế này có thể so với vua chúa thời cổ đại được rồi đấy.

Lúc này ở một căn phòng sáng choang trong lâu đài, người đàn ông tóc vàng mắt xanh ngẩng gương mặt tươi cười đầy yêu nghiệt nhìn về phía người đàn ông đầy hơi thở âm trầm: “Bọn họ có lẽ cũng đã đến rồi!”

Nghe vậy, người đàn ông đối diện đứng dậy, hất mặc áo khoác đen, như cho rằng đó là màu sắc lạnh lẽo, mạnh mẽ nhất trên thế giới. Cơ mặt lạnh lùng cứng rắn, neho mắt lại, dường như là đang suy tư điều gì đó.

Người này khắp thân mình đều tỏa ra khí chất âm trầm đáng sợ, làm cho người khác từ đáy lòng có cảm giác sợ hãi.

“Hình như công chúa Phỉ Ly Á cũng đến...” giọng điệu của hắn dù nhạt nhưng lại làm cho Ai Lý Khắc Tư nhú mày giống như là gặp chuyện gì đó phiền não vậy.

“Có lẽ phải nhờ anh giúp tôi một tay rồi, người đàn bà đó là một kẻ ngu ngốc, cô ta sẽ phá hỏng kế hoạch của tôi mất.”

Người đàn ông cong khóe môi lạnh nhạt lên, ánh mắt kỳ dị ngày càng sâu: “Vì lòng nhiệt tình của anh, tôi sẽ giúp.” Ai Lý Khắc Tư cúi chào một cái thật sâu rồi xoay người rời đi.

Người đàn ông không phòng bị gì cả bị gọi lại.

“Anh dẫn người đến biệt thự Hồng Phong giải quyết người phụ nữ của Đồng Trác Khiêm đi, còn Đồng Trác Khiêm, chúng ta không cần phải đi tìm anh ta nữa bởi vì anh ta đã đến đây rồi...”

Sắc mặt Ai Lý Khắc Tư liền trở nên trắng bệch, nhìn ánh mắt thâm trầm của người đàn ông, gật đầu một cái rồi dẫn người bí mật đến biệt thự Hồng Phong.

“**.....”

Bí mật rời khỏi lâu đài Islam, Ai Lý Khắc Tư tức giận mắng một câu, không cam lòng nhìn ánh đèn ngày càng xa.

Người đàn ông kia quả nhiên rất đáng sợ.

Hắn với Đồng Trác Khiêm giao chiến, Lạc Sâm ở biệt thự Hồng Phong là kẻ dễ chơi ư?

Sở Viêm là trùm buôn ma túy ở châu Âu đã nhiều năm vậy mà không tra ra được thân phận cùng thế lực thật sự của Lạc Sâm. Hoặc hắn là một kẻ trắng tay, nhưng điều đó tuyệt đối không thể nào xảy ra vậy chỉ còn một trường hợp.

Thế lực thật sự của Lạc Sâm so với mỗi người bọn hắn đều lớn mạnh hơn nhiều.

Giải quyết người phụ nữ của Đồng Trác Khiêm? Ai Lý Khắc Tư chợt nghĩ đến câu nói này, trên mặt đột nhiên nở nụ cười, nhớ đến lần ở vùng biển phía đông gặp “bé hạt tiêu”, gương mặt thanh thuần, đáng người xinh đẹp, không tránh khỏi bị cô hấp dẫn. chỉ là lúc đó không dám động vào cô, mà lúc này thì...

Bất chợt, trong xe phát ra tiếng cười như đã hiểu được điều gì đó.

Một vũng máu đỏ tươi đột nhiên bị vẩy trên đám cỏ, tưới lên những đóa hoa, thoạt nhìn có thể thấy được vẻ đẹp rung động lòng người.

Những tên lính canh gác trên tháp cao bị giết một cách nhẹ nhàng, sau đó giấu xác đi.

Tốp lính canh gác nhanh chóng rơi vào trạng thái “ngủ”.

Nhét con dao quân dụng Thụy Sĩ sắc bén vào trong lưng quần, một tay Đồng Trác Khiêm bám vào hàng rào, bỏ qua ban công rộng 5 thước, đi thẳng lên căn phòng đang sáng đèn ở tầng ba.

Tâm trạng Sở Viêm lúc này rất tốt, nhẹ lắc ly rượu Brandy trong tay, từng đợt từng đợt sóng gợn, hần hít vào một làn mùi hương từ ly rượu lan tỏa, cảm giác cả người trở nên ấm áp hơn.

Lúc này, hần lại đổi một bộ vest màu trắng không dính một hạt bụi nào, gương mặt đẹp dưới ánh đèn kiến cho vẻ đẹp đó càng tăng thêm. Bỗng dưng, hần quay đầu đi, ánh mắt sắc bén nhìn về phía rèm cửa sổ, khẽ hé đôi môi đỏ.

“Thủ trưởng đại nhân, đã lâu không gặp...”

Một tiếng cười tự nhiên vang lên, cơn gió nhẹ thổi qua, Đồng Trác Khiêm đã đứng ngay chính giữa căn phòng. Người này cũng rất trâu bò, đêm khuya hôm trước còn đi đánh lén, mặc một bộ quần áo thoải mái có vẽ cà lơ cà phất, thêm một đôi giày thể thao màu trắng nữa.

“Này thím, đêm khuya không ngủ được, chờ anh đến “yêu” em hả?”

Sở Viêm cũng không tức giận, khóe môi ngày càng cong.

“Là ở đây chờ anh, chỉ là.....” bỗng dưng, trên tay Sở Viêm đang trống không xuất hiện một khẩu súng lục, lạnh lùng chĩa thẳng về phía Đồng Trác Khiêm.

Cũng trong nháy mắt đó, Đồng Trác Khiêm hí mắt lại, bước lên, rút dao từ lưng quần ra, xoay người kề dao vào cổ Sở Viêm.

Mùi thuốc súng cùng mùi máu tươi hòa quyện vào nhau, như kiểu “đắm đuối đưa tình” nhìn thẳng vào mắt hai người đàn ông này.

“Bản lĩnh của Đồng gia khá lắm..”

Đồng Trác Khiêm lạnh lùng nói: “Chỉ là cậu quá ngu thôi...”

Trong nháy mắt, sắc mặt Sở Viêm liền thay đổi, ánh mắt toát ra vẻ u ám kì dị, kiễng cổ chân lên, vút khẩu súng vô định trong tay xuống, một chương vỡ cào ngực Đồng Trác Khiêm.

Nói thì chậm nhưng hành động thì xảy ra rất nhanh, Đồng Trác Khiêm dùng tốc độ sấm sét tránh ra, trên cổ Sở Viêm lưu lại vết thương do con dao sắc bén gây ra, máu tươi liền chảy ra.

“Keng!”

Tiếng kim loại va chạm bỗng vang lên, Sở Viêm càng vui vẻ: “Võ công của tôi không bằng anh nhưng thể lực của tôi đủ làm anh chùn bước..”

Gió lạnh thổi qua, không gian xung quanh yên tĩnh không một tiếng động.

Đồng gia đột nhiên nheo mắt lại, không nói hai lời liền xông tới, nhân lúc Sở Viêm thất thần kéo tay của hần, dùng sức bẻ ngoặt về phía sau, rắc một tiếng, xương liền gãy thành hai khúc, anh cúi đầu xuống, hơi thở mam tính phả vào tai Sở Viêm, Đồng Trác Khiêm nhẹ nhàng nói một câu làm cho cánh tay cùng gương mặt Sở Viêm liền trở nên trắng bệch.

“Các người giao dịch thuốc giải virus với bộ lạc Coyah ở đâu?”

“Chẳng phải anh lợi hại lắm sao, tự đi tìm đi.”

Hai tay tăng lực kéo cánh tay Sở Viêm, dùng sức bẻ.

Tiếng xương gãy phát ra, Đồng gia hừ lạnh một tiếng buông hần ra, sau đó một phát đập vào mặt hần ở trên mâm.

“Thuốc giải virus ở đâu?”

“Tự đi mà...”

Bàn chân giẫm trên mặt hắc lúc này nặng như một ngọn núi đang đè xuống vậy, hắc cảm thấy thịt trong miệng mình bị nghiền nát, vết máu theo nước miếng chảy xuống, có vẻ rất thê thảm.

Cuối cùng ngay cả cảm giác trên gương mặt mình cũng mất đi.

Trong nháy mắt hắc có chút hoảng hốt.

“Sếp, đã dọn dẹp hết toàn bộ người...”

Một tên lính áo đen Phi Hổ ngẩng đầu nhìn, lại bỗng nhiên chống lại một đôi giống như đầm sâu loại phải hai mắt, giống như là quỷ dị khó lường thời tiết, hoặc như là bình tĩnh lại giấu giếm sóng gió nước xoáy.

Nhìn hắc có hơi đáng sợ.

Một lúc lâu sau, hắc rốt cục cũng nói chuyện.

“Đem cái tên thể thân này về căn cứ đi, Sở Viêm là một kẻ thông minh, chắc chắn hắc đã đi rồi, mà biệt thự Hồng Phong...”

Hắc nằm xụi lơ trên mặt đất, dính đầy bụi, không biết Đồng Trác Khiêm đã phát hiện ra mình lúc nào.

Nói xong, sắc mặt anh có chút lo lắng, “Lục soát đi, xem thử có tài liệu nào liên quan đến thuốc giải hay không..” đã qua mấy tiếng đồng hồ, sắc trời dần dần sáng.

Tiểu Dao mím môi mỏng lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía từng góc, chưa rời lỏng một phút nào. Gió đột nhiên mạnh lên, lá phong trên cây rụng xuống, cảnh sắc đó đẹp một cách thê lương đến rung động lòng người.

Những tia sáng lạnh lẽo lướt qua, chiếu sáng ánh mắt Tiểu Dao. Ánh sáng chiếu xuống một cách dữ dội, ánh mắt Tiểu Dao mở to ra, không hề nháy mắt.

Bên ngoài có tiếng bước chân xột xoạt, từ trong ngực lấy ra hai cây Desert Eagle*, lạnh lùng hướng về chiếc xe đang tiến gần đến biệt thự Hồng Phong.

*Desert Eagle: Desert Eagle là một loại súng ngắn bán tự động nòng lớn vận hành bằng khí nén, có vẻ ngoài mạ kền bóng bẩy và cỡ đạn lớn, khẩu Desert Eagle trở nên nổi tiếng trong các game và phim ảnh

“Choang!”

Nhất thời, cả hai bên như đứng hình.

Có âm thanh của cái gì đó rơi xuống đất phát ra, sau đó là tiếng bước chân, rồi tiếng thét chói tai của người phụ nữ vang lên.

“Đồng Trác Khiêm, ** cái đồ nhà anh!”

Đúng vậy, đó là giọng của Mạnh tiểu thư phát ra từ lầu hai, không thể nói là cô không hiểu tình cảnh hiện tại, mà là do cô không nhìn thấy gì cả, là Mạnh tiểu thư nằm trên giường ở trên xe lăn qua lăn lại, từ trên giường lớn té xuống, nếu bên cạnh có cái gối ôm mềm mềm nào đó thì cô cũng không té xuống đất, nhưng cô lại làm rơi cái bình hoa quý giá trên đầu tủ xuống mất rồi.

Nếu như có người ôm cô ngủ? Cái đồng minh vợ đó còn khả năng xuất hiện sao? Đều là do Đồng Trác Khiêm hết, mới sáng ra đã không thấy bóng dáng đâu cả.

“Đoàng!...doàng!..”

Tiếng súng nổ phát ra, Phục Linh mới chuẩn bị chui vào chăn ngủ tiếp liền bị tiếng súng đánh thức, trong nháy mắt cơn tức dâng lên bốc cả khói.

Đậu má, ồn ào không cho người ta ngủ, sinh con ra sẽ không có mộng.

Khoác thêm áo khác một cách tùy tiện, Phục Linh lạnh lùng mở cửa sổ ra, mắng xối xả.

“** tụi bây, mới sáng sớm không cho người ta ngủ hả? Nổ súng làm gì? Đang đóng phim hả..” vừa nói xong phát hiện có gì đó bất thường liền nhìn xuống phía dưới. Cách biệt thự Hồng Phong 100m, hơn mười người đàn ông mang súng núp sau cái cây cổ thụ. Mà ở bên trong biệt thự lúc này chỉ còn một người là Tiểu Dao.

Nhất thời, Phục Linh có cảm giác mình bị bỏ rơi.

“Tiểu Dao Dao, Đồng gia đâu rồi?”

Không ai trả lời cô, trả lời cô chỉ là một tiếng nổ rồi sau đó là một viên đạn đang bay tới, trong lúc không để ý cô xoay cổ. Viên đạn kia bay xướt qua mặt cô, để lại một vết máu.

“Chị dâu, nhanh trốn..” giọng nói mạnh mẽ của Tiểu Dao truyền đến tai cô. Cô lập tức mở cửa sổ, bên ngoài biệt thự cùng lúc vang lên rất nhiều tiếng súng.

Trường An! Đúng rồi còn Trường An nữa!

Trường An ở cùng phòng với một người khác, Phục Linh vội vàng đến phòng ngủ chính của Lạc Sâm, dùng sức đập cánh cửa, nhìn thấy Lạc Sâm đang đè ép Trường An một cách hung hãn, đôi môi mỏng lạnh của hắn vừa in lên môi của Trường An.

“Tôi đi...”

Đang lúc sống chết mà còn! Vẫn còn ở đây anh anh em em, đúng là dâm dăng số một thế giới.

Phục Linh thua!

“Đi ra!” Lạc Sâm có chút không vui nói.

“Tôi đi cái em gái anh á, không nghe thấy tiếng súng bên ngoài à? Mấy người chết rồi vẫn muốn làm quỷ phong lưu hử? Nhưng tôi đây không muốn.” nhìn tư thế mập mờ của hai người càng khiến Phục Linh nổi khùng thiên.

“Trường An, cái tên đàn ông này bị kẻ thù bao vây khắp nơi rồi, trước khi chết còn muốn kéo cậu theo nữa, đúng là quá độc ác.”

Rất cục không chiếm ăn được đôi môi đỏ mọng của người đẹp khiến Lạc Sâm nổi giận.

“Mợ nó chứ, đầu óc cô là bã đậu hả? Nếu có người dám xông vào tôi đã cho hắn hai phát đạn sấm rồi, còn mai phục cách biệt thự 100m hả? ở biệt thự Hồng Phong này nếu không có sự cho phép của Lạc Sâm tôi thì không ai dám vào, trừ xác...”

Lời nói này thật bá đạo thật mạnh mẽ như bão.

“Ngừng!” đề cơn giận xuống, Phục Linh nói mấy lời thô thiển, chỉ vào mặt mình nói: “Anh coi tôi là đại đi mụ (kính nguyệt) đấy à? Đạn cũng đã bắn còn bảo tôi yên tâm, anh giống mặt với tôi đó à?”

“Phục Linh...” Trường an nhìn Phục Linh giải thích: “Vây cậu cứ yên tâm ở đây đi, mình đi ra ngoài xem một chút.”

Dứt lời liền đẩy Lạc Sâm, đỏ mặt chạy ra ngoài lại bị Lạc Sâm kéo tay lại.

Bên ngoài tiếng súng nổ cả buổi, chỉ khổ cho Tiểu Dao, còn ở bên trong này thì tình nồng ý mật cứ diễn trò tình yêu chia lìa đầy đau khổ. Đúng là làm khổ Tiểu Dao mà.

“Đoàng!..Đoàng!..” tiếng súng liên tục vang lên, trong chốc lát khói súng tràn ngập khắp nơi.

Trong giây phút đó, vẻ mặt Lạc Sâm trở nên lạnh lùng một cách kì lạ, Trường An đột nhiên có chút hoảng hốt, đó là ánh mắt mà lần đầu tiên cô gặp hắn, lúc này cô lại nhớ lại ánh mắt lúc đó.

“Anh tự tin quá rồi đấy, người ta ngày cả biệt thự của anh cũng dám nổ súng, còn có gì họ không dám làm nữa.”

Khóe môi Lạc Sâm độ nhiên cong lên, bàn tay to lớn đâm vào tường, liền xuất hiện một con đường dài.

“Phục Linh, cô mang Trường An đi trước đi, cứ đi thẳng là được.”

“Là anh đào con đường này à?”

“Cô không cần biết, nhanh mang cô ấy đi đi!”

Cẩn môi thật chặt, Phục Linh quyết tâm nắm tay kẻ ngốc Trường An đi vào con đường dài đen tối đó, trong nháy mắt đó, Phục Linh nghe thấy lời nói mang vẻ ngiễn rãng ngiễn lợi mà nói của Lạc Sâm.

“Chờ bố đây điều máy bay chiến đấu tới, **dám nã súng vào biệt thự của bố à!”

Phục Linh đầu đầy vạch đen.

Đúng là bọn đàn ông không ai tốt đẹp cả, toàn làm những chuyện khiến người khác ngạc nhiên.

Nhưng mà, rốt cục là Đồng Trác Khiêm đã đi đâu vậy chứ?

“Phục Linh, mình muốn quay lại...”

Phục Linh sửng sốt: “Cái gì?” đang diễn kịch con thiêu thân bất chấp hết lao vào tình yêu à?

“Mình không thể để anh ấy ở lại được, lỡ như anh ấy chết thì sao..”

Phục Linh suýt nữa muốn xỉu luôn, hai mắt rưng rưng nhìn Trường An: “Người khác chết là kéo theo mười tám đời tổ tông, còn anh ta ngay cả một cọng lông chân cũng không rụng. Anh ta với Đồng Trác Khiêm đâu phải là người bình thường, bây giờ cậu phải cùng mình chạy nhanh thôi.”

Sự lo lắng trong mắt Trường An vẫn còn, Phục Linh thấy khuyên không quá hiệu quả liền giả vờ đau bụng, sắc mặt Trường An liền trở nên trắng bệch.

“Phục Linh, cậu sao vậy?”

Đồng chí Mạnh bày ra bộ dạng đáng thương, lập tức nói: “Mình đau bụng, chắc là do lúc này bị đập đầu, Trường An, nhanh đưa mình ra khỏi đây đi.”

“Được, cậu cố chịu đi..”

Bị cơ thể mảnh khảnh của Trường An đỡ, Phục Linh mệt muốn chết, dù sao thì sức khỏe Trường An cũng không tốt, cô cũng không dám dựa quá mạnh vào người cô ấy. Một chân vừa đi vừa lết, một chân thì chịu toàn bộ sức nặng của cô, cô rất muốn nói với Trường An là cậu ấy gầy quá.

Phục Linh đau khổ.

Giả vờ cũng là một kĩ năng sống!

Đi rất lâu cuối cùng cũng thấy tia sáng nơi cuối con đường.

Biệt thự Hồng Phong được xây ở giữa rừng Hồng Phong, như vậy lối ra chắc chắn ở bìa rừng Hồng Phong.

Phục Linh giống như được gặp trai đẹp, bộ dạng kia có bao nhiêu vui mừng thì sẽ có bấy nhiêu bỉ ổi, cô lập tức buông Trường An ra, chạy nhanh tới phía trước.

Mà cái bóng đen vừa nhìn thấy đứng chắn ở cửa ra trông rất sát phong cảnh, híp mắt, mỉm cười nhìn Phục Linh đang vui mừng chạy về phía hắn.

“Phục Linh, tôi rất muốn giết cô..”

Sắc mặt Phục Linh đen sì, một giọt mồ hôi lạnh trên trán cô chảy xuống.

Lúc Đồng Trác Khiêm chạy tới, biệt thự Hồng Phong đã bị nổ một nửa.

Mà lúc này sắc mặt của Lạc Sâm âm trầm khiến người ta muốn tè cả ra quần, toàn thân tỏa ra Tu La khí.

Thân thể Tiểu Dao khỏe mạnh đứng núp ở nơi này nơi khác, không nổ một phát súng nào, liền cướp đi một mạng.

Trên bầu trời, gió lớn đột nhiên nổi lên, tiếng động cơ của cánh quạt ồn ào, mọi người nhìn lên một cách kinh ngạc. Liền nhìn thấy này say chiến đấu BH607 của tổ chức sản xuất vũ khí đang quanh quẩn trên đầu họ. Phát ra hiệu lệnh tử vong.

“Tôi rất tức giận..”

Giọng Lạc Sâm nhẹ bay như gió vào tai mọi người xung quanh.

“Phục Linh đâu?” kèm theo tiếng cánh quạt là một tiếng thét vang trời của Đồng đại thủ trưởng Đồng gia, lúc này hắn chỉ cầm súng trong tay, lạnh lùng nhìn Lạc Sâm trước mắt.

“Không có chuyện gì xảy ra cả..”

Nghe Lạc Sâm trả lời, trong lòng Đồng Trác Khiêm liền thở phào nhẹ nhõm. Cánh tay đột nhiên nâng lên, bốn phía nổi lên một tia sát khí, sau đó là tiếng ứng tự động càn quét xung quanh.

Trên bầu trời, máy bay chiến đấu bắt đầu bay vòng vòng, vẻ mặt lạnh lùng của người trên máy bay nắm súng tự động đoạt tính mạng của những người ở dưới.

Không quá mười lăm phút sau, Ai Lí Khắc Tư đã đem toàn bộ người đến đây tiêu diệt.

Khói thuốc súng tản đi, Đồng Trác Khiêm đột nhiên bước lên máy bay, xoay người nhìn Lạc Sâm nói.

“Cái này. Cho tôi mượn dùng.” Dứt lời, xoay người vào máy bay, bắt đầu thao tác: “Giúp tôi chăm sóc tốt cho Phục Linh.”

“Không thành vấn đề, nhớ sau này đưa tiền cho tôi sửa nhà.”

Đồng Trác Khiêm không nói gì, liền lái trực thăng đi theo sau mấy chiếc máy bay chiến đấu kia.

Từ khu vực biển phía đông đến rừng rậm, vòng qua mấy thế lực quốc phòng.

Cái lâu đài Islam đó nếu không thể tồn tại thì cũng nên biến mất đi.

Giới thì nữ nhân của lão tử nên có trường chạy Thái Bình Dương giác ngộ!

Bên ngoài bìa rừng Hồng Phong.

Phục Linh nhìn gương mặt cười đến mức bỉ ổi của Ai Lí Khắc Tư, đành đau khổ đứng lên.

Trường An bị bọn họ giữ lại, mặc dù không bị trói hai tay nhưng cũng chẳng khác biệt lắm.

“Mạnh tiểu thư, lúc trước rời xa cô, cô vẫn luôn xuất hiện trong giấc mơ của tôi.”

Phục Linh ớn lạnh.

“Tôi biết tôi đẹp, nhưng anh cũng không cần phải như vậy, không phải anh thích cái cô La Mạn Nghê sao? Đúng lúc chồng tôi bỏ rơi cô ta, nếu anh thả tôi, không chừng tôi còn mai mối cho hai người.”

Ai Lí Khắc Tư cười một cách yêu nghiệt: “Nhưng hiện tại tôi chỉ muốn cô không muốn cô ấy nữa.”

Phục Linh cười hì hì, lộ ra hàm răng trắng bóng: “Anh về nhà tắm rửa rồi nhảy xuống Thái Bình Dương luôn đi, bộ dạng như bà thím thế kia không thỏa mãn nổi chị đây đâu.”

“A!” Ai Lí Khắc Tư mỉm cười đứng lên, chỉ tên đàn ông cường tráng phía sau: “Cộng thêm bọn họ không biết có đủ thỏa mãn Mạnh tiểu thư đây không?”

Đậu má, bị uy hiếp nữa chứ!

Có câu, khi có người muốn cưỡng bức bạn, bạn phải cưỡng bức lại người đó một cách mạnh mẽ.

Ngón tay út ngoáy ngoáy lỗ tai, Phục Linh lớn tiếng nói: “Tôi đây cũng không rõ lắm, nhưng chắc chắn bọn họ sẽ thỏa mãn được anh, nghe nói đàn ông lần đầu khai bao sẽ rất đau. Nhiều người như vậy chỉ sợ để lúc đó anh không chịu nổi thôi.”

Mặt Ai Lí Khắc Tư xanh lét, Phục Linh vẫn nói tiếp.

“Nhưng mà cũng chẳng sao cả, quan hệ giữa hai ta tốt đẹp là thế, còn quen biết La Mạn Nghê nữa chứ, tôi gắng gượng mài dũa cho anh một thứ. Bằng vệ sinh thoáng mát, không gây dị ứng da, miếng dán chuyên dụng của thiếu nữ có thể xoay 360 độ, quan trọng nhất là năm đồng một bọc, vừa rẻ lại tiết kiệm tiền.....”

85. Chương 85: Giúp Ông Đây Bớt Bạn Rộn Đi

Bình minh dần tan đi, sắc trời bắt đầu u ám, ánh trăng tỏa sáng như một viên dạ minh châu, soi sáng cả một vùng.

Nhưng lại không chiếu sáng mắt Phục Linh.

Mắt bị bịt kín bằng vải đen, hơi thở Trường An bên cạnh, có chút sợ hãi.

Có người đột nhiên đến gần cô, tay chạm vào đầu cô, Phục Linh liền lạnh lùng quát một tiếng. Vừa có cảm giác người đó chuẩn bị đá cô cô liền lui người về phía sa, lại đập một cái vô ích. Cái tay đầy vết chai đánh vào đầu khiến cô nhói đau.

“Đàng hoàng một chút đi!”

“Tin tôi đi! Sẽ có một ngày tôi sẽ đem đại di mục ném về phía mặt anh.”

Đó là một tên tóc vàng, toàn thân đầy cơ bắp, tuy Phục Linh không nhìn thấy nhưng nghe giọng thì chắc chắn đó là một người nước ngoài, đảm bảo là hẳn chẳng biết đại di mục là cái quái gì cả rồi.

Hai tay hắn lại chạm vào đầu cô, tim Phục Linh đột nhiên đập nhanh, giải băng bịt mắt được tháo ra, ánh sáng chói một cách đột ngột khiến cô không thể mở mắt được.

Đây là một căn phòng có hơi đáng sợ, bốn phía không có ai cả, vắng lạnh như nhà của quỷ, thế nhưng ở nơi này đèn lại sáng choang, mỗi cái cột bằng đồng cũng phải cao gần mười thước đứng vững vàng, mà điều khiến người ta chú ý là cái ghế ngồi theo kiểu “cường hào”.

Mặc dù cách mời mấy thước nhưng Phục Linh vẫn cảm nhận được mùi nhà giàu mới nổi phát ra, không chỉ bầu môi, có chút không vả lại, thấp giọng nói một câu tên nhà quê.

Tai của người kia cực thính, nghe Mạnh tiểu thư nói nhỏ, nhẹ giọng nở nụ cười, không khí kì lạ bỗng nhiên tăng lên, rõ ràng là giống gió xuân khiến người ta vui vẻ lại mang theo một làn khí lạnh khiến người ta rét run.

Giống như rơi vào vực sâu Địa ngục vậy. Suy nghĩ của Phục Linh bị người ta biết được, cô nhìn quanh một lượt mới chú ý Trường An không có ở đây, cô bình tĩnh hít một hơi, nhìn Ai Lý Khắc Tư hỏi: “Khắc Tử, Trường An đâu rồi?”

“Cô ta không chết được đâu, điều kiện là cô phải hợp tác với tôi.”

Hợp tác?

Hợp tác cái em gái anh a, không cần nói cũng biết đó là âm mưu!

“Sau khi hợp tác với anh, anh sẽ thả tôi ra chứ?”

Ai Lý Khắc Tư còn chưa nói chuyện, người đang ngồi trên cái ghế của chủ nhân kia đột ngột nói, gương mặt tuần tú âm trầm đột nhiên nhìn vào bóng Phục Linh, khiến cô có cảm giác như rớt vào hầm băng vậy.

“Đương nhiên là có thể.”

Phục Linh vui mừng, mặc dù cô cũng không tin người này lắm, thôi thì tự lừa gạt chính mình, điều chỉnh tâm trạng cho tốt cũng được.

Người đó cũng không ngại nói tiếp: “Điều kiện tiên quyết là cô còn có cái mạng để về.”

Trong nháy mắt, sắc mặt Phục Linh trở nên trắng bệch, cố gắng ép mình tỉnh táo, sua đó dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn người đàn ông kia: “Vị tiên sinh này, anh bị nào tàn hả?”

Khóe môi người đàn ông lộ ra vẻ vui vẻ, như rất hài lòng với lời nói của Phục Linh, bị người ta mắng mà còn vui vẻ như thế, cái anh chàng nào tàn này này có thể nói là người ưu đẳng trong lịch sử loài người. Có điều, anh ta là người nước ngoài chắc không hiểu nghĩa của từ nào tàn rồi.

Như đoán được suy nghĩ của Phục Linh, người đàn ông bước xuống, “Xin cho phép tôi tự giới thiệu một chút.”

“Kẻ hèn này họ Sở tên Viêm là người Trung Quốc, Mạnh tiểu thư, cái từ nào tàn kia, tôi hiểu.”

Mà Mạnh tiểu thư lại ngây ngốc, không nghe câu châm chọc của Sở Viêm, chỉ nghe được hai chữ “Sở Viêm”.

Một hồi lâu sau, mặt cô từ từ cứng ngắt, giật giật khóe môi, cả nửa ngày mới thốt ra được một câu.

“Mẹ kiếp!”

Sở Viêm? Là tên trùm ma túy tung hoành khắp Đông Âu? Là tên biến thái có isở thích giết người Sở Viêm? Cái tên thích đùa giỡn phụ nữ, có thể nói một đời phong lưu Sở Viêm?

Ai yêu tôi đi..

Mà lúc này lại đụng phải hòng súng nữa.

Phục Linh thu mình lại, bộ dạng như chú thỏ nhỏ nhìn Sở Viêm: “Anh đừng có làm bậy với tôi, tôi là phụ nữ có thai, không tin anh có thể hỏi Khắc Tử.”

Ánh mắt Sở Viêm có chút nguy hiểm ,neho mắt lại: “Mạnh tiểu thư thân mến, những lời khó nghe của cô tôi đều hiểu cả.”

Nếu không hiểu, **bà đây cũng lười giải thích.

Thôi quên đi!

Hít một hơi thật sâu lần nữa, hai tay Phục Linh chống lên eo, trừng mắt nhìn Sở Viêm cùng Ai Lý Khắc Tử.

“Mấy người vì sao lại bắt tôi?”

Sở Viêm suy nghĩ một chút, sau đó quay đầu nhìn Phục Linh nói: “Chẳng lẽ cô không biết, virus G6 của tập đoàn tôi nghiên cứu ra bị kẻ nào đó trộm mất, cũng chính là loại virus tiêm vào người cô. Hôm nay tôi chỉ muốn mượn cơ thể cô đến để nghiên cứu thôi, không có chuyện gì khác.”

Một hơi xông lên đan điền.

Cho anh mượn cơ thể tôi dùng một chút? Nói mượn là mượn thể thôi sao?

Chẳng lẽ anh coi tôi là gái điếm, chơi xong còn nói: “Tôi không có tiền, chẳng qua là cho cô mượn cơ thể dùng một chút, không sao cả.”

Hừm, cái tên này thật không biết xấu hổ, Phục Linh nhin không được mà nói thẳm.

“Vậy Mạnh tiểu thư thân mến của tôi ơi, cô đồng ý ượn chứ?”

“Rầm!”

Lúc Phục Linh đang dùng sức đẩy trên sàn nhà, bàn tay dày của Đồng gia cùng lúc vỗ trên bàn, sau đó phát ra một âm thanh mãnh liệt.

Tiểu Đào từ trước đến nay đều lạnh lùng cứng rắn cũng thở nhẹ ra một hơi.

Lạc Sâm mặt đen sì từ trực thăng bước ra, còn chưa kịp nói gì liền bị Đồng gia thét ột trận.

“** đại gia nhà người!” dứt lời, liềm đâm một đâm.

Lạc Sâm phản ứng cực nhanh, thân thủ cũng thuộc loại nhất đẳng, trong nháy mắt tránh được quả đâm của Đồng Trác Khiêm, xoay người bắt đầu phản kích.

Bên quét, bên đánh, xuất chiêu, ra quyền hai người đều cực kì nhanh chóng. Quyền phong bén nhọn xuyên qua không khí chính là di chuyển, chiêu vung lên như gió, giống như hàng ngàn cây kim xẹt qua mặt bạn, trong nháy mắt máu chảy máu liền chảy. Một vòng sát vào lồng ngực, hai người bình tĩnh đứng yên tại chỗ, sắc mặt xanh mét khó coi.

“Địa đạo cái quỷ gì? Người bị bắt đi rồi bây giờ mới biết? Ông đây đến Moscow, chuyện nên làm đầu tiên là cho nổ cái biệt thự Hồng Phong này mới đúng!”

Lạc Sâm hừ lạnh hai tiếng: “Đồng gia, coi như đó là thử thách thôi.”

“Không cần phải thử ông đây, chỗ này đã bị san bằng thế này rồi, Đồng Trác Khiêm tôi đây cũng chẳng muốn ở đây lãng phí thêm thuốc nổ nữa.” Từ thuốc nổ vừa được nói ra, nùi thuốc súng càng thêm nồng đậm.

Đánh cũng đã đánh, mắng cũng đã mắng, tiếp theo nên bàn chuyện chính thì hơn.

“Tiểu Dao!”

“Vâng!” người đàn ông lạnh lùng cứng rắn từ trong hàng ngũ bước ra.

Đồng Trác Khiêm nhìn lên trời, nhíu mày lại, chăm chú suy nghĩ một lát rồi nói: “Liên lạc với Tề Phàm, nói với cậu ta dồn toàn sức đấu với La gia, cho dù là giá cao đến đâu đi chăng nữa.”

“Vâng!”

“Lạc Sâm, giúp tôi một chút.”

Lạc Sâm cười một tiếng, chỉ thoảng thôi mà sông núi cũng biến sắc, ngón tay đặt trên môi, nhẹ nhàng nói: “Người phụ nữ của tôi ở Moscow này cũng có người dám bắt cóc...”

Nói đến câu cuối cùng, vẻ mặt yêu nghiệt đã không còn, vẻ lạnh lẽo đầy lửa từ mắt của anh ta bốc ra mang theo nội tâm thấu đáo cùng nhiệt độ nóng rực tạo thành ngọn lửa cháy hừng hực dưới vòng xoáy nước kì dị. Đường như muốn nuốt chửng tất cả.

Cuộc chiến với trùm ma túy Đông Âu dường như mới bắt đầu.

Phục Linh.....

Con mẹ nó, cô phải an toàn cho tôi

Sắc trời dần dần tối.

Lúc ở trên đường, Trường An bị một nhát dao đâm vào tay, lại còn bị đánh cho ngất xỉu.

Mà bây giờ cô đã tỉnh, cũng không biết mình đã ngủ bao lâu, nơi gáy còn hơi đau. Tính tình cô từ trước đến nay vẫn trầm tĩnh, nhờ vậy mà ở nơi này lúc đầu có hơi sợ hãi nhưng cô cũng đã nhanh chóng bình tĩnh trở lại. Lúc bình tĩnh lại, cô liền lo lắng cho Phục Linh, cô thì không sao cả, mà Phục Linh trong người đang mang Virus lại còn có thai nữa, thật không thể để cho người ta yên tâm được mà.

“Có ai không? Có ai không?” Trường An kêu lớn.

Rầm một tiếng, cánh cửa đột nhiên bị đập tung, một tên đàn ông da đen xông vào, quát Trường An “Câm miệng!”

Giọng nói lạnh lẽo cũng cơ bắp như muốn nổ tung của gã kia làm Trường An hơi sợ, nhưng cô nhanh chóng bình tĩnh lại, trước kia nhiều chuyện xảy ra như vậy, còn cái gì mới thật sự đáng sợ đây?

“Người phụ nữ đi cùng tôi đâu?”

“Trên đảo này chỉ có cô là phụ nữ, làm gì còn những người phụ nữ khác? đàng hoàng một chút đi, cô mà xảy ra chuyện gì chúng tôi cũng không giúp được đâu.”

Trong nháy mắt, Trường An thấy trong mắt những người phía sau nổi nên ánh mắt đậm tà. Trí nhớ của cô như tua lại, cô có chút kiềm chế không nói nên lời, cô im lặng, trong lòng không khỏi khiếp sợ.

Cô và phục Linh cùng bị bắt, nhưng không cùng giam giữ với nhau vậy rốt cục cô ấy ở đâu chứ?

Tiếng đóng cửa lại rầm một tiếng, căn phòng trống vắng chỉ còn lại mình cô, bỗng dưng cô có chút hoang mang, bất lực nhìn về phía cửa sổ không bị đóng.

Lạc Sâm, tôi có thể đặt hi vọng vào anh không? Anh sẽ đến cứu tôi chứ?

Gió trên biển rất mạnh, từng đợt sóng cuộn cuộn. Du thuyền cập bờ trên đảo, người đàn ông mặt áo khoác đen, ánh mắt lạnh lùng, cánh mũi cao thẳng cùng đôi môi khiêu gợi. Một người đàn ông như vậy, thoát nhìn dịu dàng như ngọc, giống như một loại Chi Lan ngọc thụ, làm say đắm vô số phụ nữ trên thế gian này.

Hắn ta từng bước từng bước xuống cầu thang, phảng phất giống như hoa Bộ Sinh Liên*, mỗi bước đi đều nhẹ nhàng, cũng không dứt khoát.

* Mỗi bước đi qua sen hồng nở rộ, gọi là bộ sinh liên

Thuộc hạ của hắn đứng trước mặt: “Thiếu gia!”

“Ừm!” giữa gió trời lạnh, chỉ nghe giọng hắn toàn âm mũi, chắc là bị ốm.

“Phu nhân hôm trước có gọi điện đến hỏi thăm người.”

Bỗng dưng, trong mắt người đàn ông hiện lên một tia lạnh lẽo, giống như không muốn nghe thấy danh xưng này, hắn sải bước đi về phía trước nói: “Tôi hi vọng lần sau ở trước mặt tôi đừng gọi cô ta là phu nhân nữa.” Dứt lời, người đã đi xa.

Mà người làm lớn tuổi chẳng qua chỉ thở dài một cái.

“Thiếu gia!” người làm gọi hắn lần nữa.

“Bác Phúc, bác nói đi.”

“Vị tiểu thư đó đang nghỉ ngơi ở tầng hai.”

Đột nhiên cả người đàn ông chấn động, vẻ mặt ngày càng ngượng lạnh, mà ánh mắt thâm trầm lại che dấu một tia vui vẻ không tên, hắn đột nhiên có hơi nhát gan đi lên tầng hai gặp cô gái kia. Cả ba nghìn sủng ái hắn đều trao cho cô mà hết lần này đến lần khác tự tay hắn lại đẩy cô vào chỗ chết.

Mà lúc hắn nhận ra mình đã yêu cô, lúc trước hắn chỉ là một kẻ lạnh lùng với

các cô gái, rốt cục cũng có người cười lạnh với hắn một lần để cho hắn cảm giác được cả thế giới của hắn đã bắt đầu chao đảo.

“Sở Viêm, anh đưa cho tôi một lễ vật còn đối với tôi đó là cơn ác mộng.”

Đêm nay, Trường An cách hắn một căn phòng, cả đêm không ngủ được.

Đêm nay, trong giấc mơ của hắn, xuất hiện cảnh Trường An và hắn từ lúc gặp nhau đến lúc trở thành tri kỷ. Một giấc mộng tốt đẹp lại bị trời sáng làm cho thức giấc.

Khi tỉnh lại, hắn trút bỏ đi vẻ nhút nhát của ngày hôm qua, thay quần áo, ánh mắt lạnh lùng giống như chim ưng đang săn mồi trên bầu trời cao.

Cạch một tiếng, hắn mở cửa, trong buổi bình minh sáng sớm, hắn bước vào

phòng Trường An.....

86. Chương 86: Đại Khái Thỏa Mãn Người

Sắc trời hơi tối, ánh sáng từ ngoài cửa sổ chiếu trên gương mặt cô khiến cô có hơi khó chịu.

Nhiều năm yên tĩnh dịu dàng, hẳn hẳn không thể đem những thứ tốt nhất trên thế giới này cho cô. Chẳng qua là lúc đó hẳn không thể cho cô, sau nhiều năm lại nhẹ nhàng trao cho cô.

“Trường An..” hẳn có hơi vội vàng gọi cô, áp tay vào hai gò má cô, chân mày cô càng nhíu lại thật sâu.

Lúc ánh sáng chiếu tới, Trường An từ từ tỉnh lại, còn chưa mở mắt đã phát hiện có một cái tay đang dịu dàng vuốt mặt cô, mang theo mùi vị quyến luyến.

Mà tiếng kêu đó khiến lòng cô không thể kiềm chế mà run rẩy.

Cô cắn chặt môi, không muốn mở mắt.

“Nghe giọng của anh, cũng không muốn mở mắt sao?” hẳn đã sớm biết cô đã tỉnh.

Trường An cắn môi, có chút run rẩy mở miệng.

“Tôi không biết tại sao anh lại bắt tôi đến đây, nhưng Lục Cảnh Sinh tôi nói cho anh biết, nếu Phục Linh có chuyện gì cả đời này tôi cũng sẽ không tha thứ cho anh.” Dứt lời, cô đột nhiên mở mắt, ánh mắt nóng rực nhìn Lục Cảnh Sinh như muốn thiêu đốt.

Mắt hẳn tối sầm lại, đứng dậy: “Em nên lo ình thì hơn.”

Trường An có chút kinh ngạc, giống như lúc ngủ say, sự quyến luyến âm áp đó giống như cô tự lừa dối mình vậy. Cô có chút tự giễu: “Vậy anh muốn thế nào?”

“Trường An...” hẳn lại gọi tên cô, ánh mắt phát ra tia sáng, nóng rực như mặt trời: “Rời xa Lạc Sâm, hãy về lại bên anh...”

“Còn Đào Huyền Lê thì sao?” cô cảm thấy có hơi buồn cười, Trường An đột nhiên cảm thấy mình không yêu người đàn ông này, người đàn ông này hết lần này đến lần khác chà đạp danh dự cô, mỗi một lần đều như muốn khiêu chiến với ranh giới cuối cùng của cô vậy.

Đúng! Cô là Phó Trường An dịu dàng, yên tĩnh nhưng cô cũng có một phần không khuất phục gì cả thuộc về riêng mình.

Trường An bỗng nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt trong sáng rõ ràng nhìn Lục Cảnh Sinh, ánh mắt đó có chút xa xăm, như nhìn lại những năm tháng đã từng quen biết trước kia, từng chữ từng chữ cô hỏi hẳn: “Lục Cảnh Sinh, anh không bao giờ có thể chà đạp tình cảm của tôi được nữa, tôi đã không còn yêu anh...”

Căn phòng yên tĩnh không có lấy một tiếng động, sắc mặt Lục Cảnh Sinh trở nên trắng bệch.

Gió mát hiu hiu, ánh trăng sáng tỏ, gió không gây tiếng động.

Đó là cảnh đẹp.

Phục Linh muốn ngâm một bài thơ. Nhưng tình hình hiện tại không cho phép.

Giờ phút này cô đang bị giam trong phòng ngủ, mà phòng ngủ này lớn vô cùng, đặc biệt là cái giường, năm sáu người nằm cũng còn rộng. Chăn với thảm đều là màu đỏ thẫm, Phục Linh buồn bực ngồi trên giường, bộ dạng giống như là khuê nữ cổ đại đợi gả vậy.

“Đồng Trác Khiêm, nếu anh không tới tìm em, thì anh nhảy xuống biển Thái Bình Dương đi là vừa.”

Ngáp một cái, cơn buồn ngủ liền kéo đến, ngoài cửa lại có tiếng động, Phục Linh lập tức nhảy lên giường. Cửa phòng từ từ mở ra, lộ ra cánh tay thon dài sau đó là gương mặt yêu nghiệt, sắc sảo của Ai Lí Khắc Tư.

“Mạnh tiểu thư thân mến....”

Phục Linh ớn lạnh một trận, không ngừng cười hì hì: “Khắc Tử, buổi tối không ngủ được, ‘phát xuân’ thì đi tìm Sở Viêm tôi đây không giúp được gì đâu.”

Đuôi lông mày Ai Lí Khắc Tư nhướng lên: “Chuyện đó, hết lần này đến lần khác chỉ có cô có thể giúp tôi.”

Phục Linh càng cười vui vẻ, sau đó cong khóe môi nói: “Cái tật xấu này của anh nha..”

“Đúng vậy.” Hắn cực kì đồng ý gật đầu một cái, nói: “Cho nên Mạnh tiểu thư giúp tôi, đối với đàn ông mà nói dục vọng vừa là thuốc tốt vừa là hành hạ.”

Đúng đúng cái mồm xì! Đúng là không biết xấu hổ, Phục Linh thầm mắng.

Ai Lí Khắc Tư đột nhiên bước nhanh, trong nháy mắt đến bên cạnh Phục Linh, cánh tay dài kéo cô lại gần trong ngực, ghé gương mặt đẹp trai đến gần cô hơn.

Mặc dù gương mặt đó nhìn cũng rất bổ mắt, nhưng Phục Linh cảm thấy tên kia càng ngày càng xích lại gần mình. Hơi thở đàn ông xa lạ làm cô khó chịu, sắc mặt của cô tái nhợt trong nháy mắt, bụng có hơi khó chịu, cổ họng có hơi rát, giống như có thứ gì đó muốn trào ra ngoài.....

Mạnh tiểu thư nôn ghen!

Ai Lí Khắc Tư lập tức buông cô ra, nhìn bộ dạng cô nôn khan, ánh mắt khác thường phát ra từ đáy mắt.

“Oe...” tiếng nôn khan càng ngày càng lớn, sắc mặt Ai Lí Khắc Tư ngày càng đen.

Nhớ lúc tuyệt thế mỹ nam Ai Lí Khắc Tư hấn trẻ tuổi đẹp trai, phong lưu phóng khoáng mê hoặc cả công chúa hoàng tộc Saudi. Nhưng bây giờ hấn đứng vào, à không, hấn vẫn chưa đứng vào, chỉ hơi thở của hấn cũng làm cho người phụ nữ này nôn đến thế sao?

“Mạnh tiểu thư, cô không thích tôi sao?”

Cuối cùng cũng nôn xong, Phục Linh liền phải nghe con ruồi này vo ve khắp nơi xung quanh, liền nói: “Tôi thích anh.”

Nghe xong, Ai Lí Khắc Tư muốn bước đến ôm cô, không ngờ cô lại nói.

“Tránh xa tôi ra.”

Tôi thích anh tránh xa tôi ra? Đầu óc Ai Lí Khắc Tư hấn bị cửa chèn nên mới thích cô sao? Lại suy nghĩ một người đang trong quá trình thử độc có thể ngày mai sẽ chết, tối nay nhất định phải “yêu” được người đẹp.

Mà trong lúc Phục Linh nôn, vạt áo khê nghiêng, lộ ra một phần vai, khiến cho người ta nghĩ đến dưới lớp vải đó là bờ vai mềm mại, còn cái quần jean ngắn thon dài để lộ đùi đẹp. Khiến cho người ta kinh ngạc hơn cả là gương mặt trong sáng lại mang vẻ yêu mị.

Đó là một nữ yêu tinh, đây là lần đầu Ai Lí Khắc Tư lần đầu tiên gặp Phục Linh, đáy lòng phát ra cảm thán.

Ánh mắt sắc không khỏi trầm xuống.

Đến lúc Phục Linh nhìn qua Ai Lí Khắc Tư, bỗng nhiên chóng lại ánh mắt sâu thẳm như sỏi. Từng trải qua vô số trận đại chiến với Đồng Trác Khiêm, đối với ánh mắt đó cô rất rõ, nghĩ đến chuyện tiếp theo Ai Lí Khắc Tư có thể làm, Phục Linh lập tức dựng cả tóc gáy lên.

Cũng trong nháy mắt đó, trong con ngươi đang chuyển động của hấn phát ra tình dục quang mang.

Ý thức phòng bị trong đại não cô lập tức vang lên cảnh báo, hai tay nhanh chóng che ngực, thuận tiện kéo áo bị lộ vai lên, trên gương mặt nhỏ tràn đầy vẻ uy hiếp.

“Đứng lại!”

Những lời này đối với Ai Lí Khắc Tư đều vô dụng, bước chân của hấn càng lúc càng nhanh, nâng cổ tay lên muốn ôm cơ thể mảnh khảnh của Phục Linh.

“Anh đứng đó đừng động, nếu không tôi kêu lên.”

“Cô cứ kêu đi, cho dù cô có kêu đến rất hòng cũng chẳng có ai đâu.”

Phục Linh nghe những lời này liền choáng váng, hơi nghi ngờ việc cái người này có thể đã xem phim truyền hình nhiều, học phong cách diễn xuất, xâm phạm cô là do tâm hồn bị phim truyền hình làm ô nhiễm.

Đang nói chuyện, tay hắn liền đặt lên eo thon của Phục Linh,

Trong phút chốc, chỗ bị hắn chạm vào như phỏng vậy, Phục Linh liền nhảy lên giường, cầm cái gạt tàn thuốc trên đầu giường đập xuống đầu hắn.

“Choang!” một tiếng động lớn phát ra, cái gạt tàn thủy tinh cao cấp bị vỡ nát nằm trên mặt đất, hắn nhìn cô đang ngẩn ngơ liền ôm chặt lấy eo cô, tăng lực trên tay khiến cô cảm thấy đau.

“Người ta nói đàn bà vô tình, đúng là không sai mà.”

“Sai cái con mẹ anh đó!” lại hét một lần nữa, tay thì bị kéo, chân thì chân hắn kẹp, dưới tình thế cấp bách cô liền cắn lên cổ tay hắn đang ôm cô.

Ai Lí Khắc Tư bị đau liền buông cô ra, tròng mắt chứa đầy ‘mưa to gió lớn’, giống như sẽ nuốt chửng cô ngay lập tức.

“Sở Viêm! Sở Viêm!” đột nhiên Phục Linh kêu lớn, tứ lạng bạt thiên cân* tránh xa Ai Lí Khắc Tư, tim đập thình thịch, chỉ sợ giây tiếp heo hắn sẽ xông đến giết cô.

*tứ lạng bạt thiên cân là phương pháp tá lực đả lực. Ko chống lại mà thuận theo phương hướng tác động lực của đối phương, đưa thêm một lực nhỏ của ta vào đó để đẩy chệch hướng đi.

Cửa khóa lại được mở ra, hai tên áo đen đứng canh ở cửa, Sở Viêm vẫn là đánh vẻ tối tăm như cũ, tầm mắt hắn nhìn Ai Lí Khắc Tư, ánh mắt lạnh lùng như thể có ngàn vạn co rắn hổ mang đang bò lên cổ Ai Lí Khắc Tư.

“Tôi không hi vọng cô ta xảy ra chuyện gì trước lúc tìm ra virus.”

Nghe rõ mùi cảnh cáo trong lời nói của Sở Viêm, Ai Lí Khắc Tư mím môi, nhìn Phục Linh một cái rồi thôi.

“Thế là xong?” dứt lời, cô cởi một chiếc giày ra ném trên người Ai Lí Khắc Tư, có hơi bắn một chút.

“Mạnh Phục Linh!” hắn quát một tiếng, hung hãn xoay người lại, lấy tay phải bụi dính trên đầu, vẽ mặt hung tợn nhìn Phục Linh.

“Ai Lí Khắc Tư, tôi không mong thấy anh ở đây nữa, chưa chế ra thuốc giải virus, Mạnh tiểu thư coi như là bạn của tôi đây, anh không được vô lễ với cô ấy.”

Nghe vậy, Phục Linh nhất thời cười đắc ý: “Khắc Tư, có nghe không? Có nghe không? Sau này thấy tôi nên tránh đi đó.”

“Còn cô nữa....” giọng Sở Viêm đột nhiên lạnh lùng như băng, tầm mắt chuyển dời sang người Mạnh Phục Linh, cô sững sờ khi bị nêu tên.

“Nắm chặt thời gian mà hưởng thụ đi.”

“Rầm!”

Mọi người đi rồi, cả căn phòng lớn như vậy chỉ còn mình cô.

Đặt mình trong hư cảnh ở một nơi an tĩnh, tư tưởng của người ta sẽ càng thêm rõ ràng cùng vận chuyển nhanh hơn, mang giày vào, Phục Linh cẩn thận đến bên cửa sổ tìm kiếm động tĩnh.

Phía dưới khoảng không gian đen kịt, đưa tay không thấy được năm ngón, mà này chung quanh quét xem hồng ngoại tuyến súng bắn tia lại cực kỳ rõ ràng.

Phục Linh bỏ qua, canh phòng nghiêm ngặt như vậy cô có muốn trốn cũng trốn không thoát, nếu trốn được chắc cũng chỉ còn nửa cái mạng. Trong lòng đột nhiên có chút phiền não, cổ họng lại có cảm giác ghê tởm, cô lập tức chạy vào nhà vệ sinh, bắt đầu nôn, cô chưa ăn gì cả nên không nôn được gì. Một lúc sau, cô ngẩng đầu nhìn trong gương, sắc mặt tái nhợt, trong lòng bắt đầu đau khổ đứng lên.

Không phải thật sự mang thai chứ?

Trong lòng cô đột nhiên dâng lên niềm vui sướng, lúc phản ứng bình thường lại là kinh ngạc, lại mất ngủ, cô liền ngồi bên cửa sổ nói thầm.

“Đồng Trác Khiêm, nếu anh không tới cứu em, vợ con anh sẽ theo người khác đấy.”

“Đồng Trác Khiêm, nếu anh không tới cứu em, vợ con anh sẽ bị giết...”

“Đồng Trác Khiêm, nếu anh không đến cứu em, em...”

“Manh tiểu thư, nếu cô muốn đàn ông đến như vậy, cô xuống đây, tôi có thể thỏa mãn cô...”

Cúi đầu nhìn xuống, thấy ở cửa sổ tầng dưới, Ai Lí Khắc Tư đang lò đầu ra, cười híp mắt nhìn cô. Ở cách xa cũng có thể ngửi thấy mùi hormone nam tính.

“Ai Lí Khắc Tư, nhanh đến đây...” trong phòng có người gọi hân.

Ai Lí Khắc Tư gửi tặng Phục Linh một nụ hôn gió rồi bước vào phòng, chỉ là một lúc sau trong phòng phát ra tiếng đàn ông trầm thấp gào và tiếng phụ nữ dịu dàng rên rỉ.

Phục Linh vỗ trán.

*** không thể trông mặt mà bắt hình dong được!

Chỉ là, tiếng của người phụ nữ kia nghe rất quen, phía dưới âm thanh vẫn còn tiếp tục, không thể phủ nhận rằng thể lực Ai Lí Khắc Tư rất tốt, khiến cô không tránh khỏi nghĩ đến vóc dáng Đồng Trác Khiêm.

Ưm hừm..!

Khê ho khan một cái, cô lập tức cắt đứt suy nghĩ bỉ ổi của mình, trở về giường, dùng chăn che kín đầu óc của mình, bắt đầu ngủ.

Bỗng dưng, cô chợt nhớ đến điều gì đó, lập tức ngồi dậy.

“Giọng đó không phải là giọng của cái cô ong chúa gì gì đó chứ?”

Trí nhớ quá mức xa xôi, nhưng Phục Linh lại nhớ dáng vẻ vừa độc ác vừa ngu ngốc của người phụ nữ đó, thể cũng tốt, để cô ta gặp Ai Lí Khắc Tư đó là báo ứng, trước sau gì cô ta cũng bị bỏ rơi.

Thôi quên đi, không nghĩ nữa, đi ngủ thôi.

Sáng sớm hôm sau, Phục Linh thông thả tỉnh dậy, hai mắt lơ mơ, Sở Viêm cho người bưng bữa sáng lên, là sandwich với nước tương của Pháp và một ly sữa dê.

Phục Linh cầm ly sữa trên tay, mùi sữa dê tản ra trước mũi cô, khiến cô khó chịu, đặt ly sữa dê ra xa: “Tôi không uống cái này đâu, đem đi đi.”

“Tiểu thư, cô nhất định phải uống.”

Phục Linh nhúc nhích: “Tại sao? Miệng trên người tôi tôi muốn uống hay không là do tôi? Tôi có ăn bữa sáng hay không là chuyện của tôi liên quan đến cái rắm gì của cô?”

Câu hỏi liên tiếp được đặt ra, giống như muốn hỏi cho người ta loạn não, nhưng cái cô người làm hơn hai mươi tuổi xinh đẹp này lại trả lời rõ ràng.

“Miệng của tiểu thư nằm ở trên mặt tiểu thư chứ không phải trên người, uống sữa dê hay không là do Sở tiên sinh quyết định, lời của tôi không quan trọng. Ăn sáng hay không là chuyện của cô, mặc kệ tôi đánh rắm như thế nào.”

Phục Linh thiếu chút nữa muốn ngất đi.

Bông hoa đặc biệt thế này là nước nào sản xuất ra đây? Có được kiểm duyệt chưa mà đến đây hại người thế.

“Manh tiểu thư, khuyên cô một câu, cô nên ăn đi nếu không lát nữa người chịu thiệt là cô đó.”

Theo lời nói, Phục Linh nhìn sang, một cô gái trên người mặc rất ít vải bước vào, Phục Linh thề, từ trước đến nay cô chưa bao giờ gặp cô gái nào sexy đến thế. Tóc vàng mắt xanh, bộ ngực rất được chăm sóc, bắp

đùi nhỏ dài, vòng eo đầy một nắm tay, gương mặt mang vẻ tinh xảo, còn thêm đôi môi đỏ như lửa nữa chứ. Ngay cả Phục Linh là con gái mà cũng bị mê mẩn, sau đó muốn quỳ gối dưới chân cô ta~~....

“Cho phép tôi tự giới thiệu, tôi là Blai Janka Michelle, cũng là tác giả nghiên cứu ra loại virus. Sau này, cơ thể của cô sẽ do tôi quản lí, vì vậy Mạnh tiểu thư hãy nghe tôi, nhanh uống ly sữa dê này đi.”

Phục Linh khinh thường hừ một tiếng, đẩy ly sữa dê đầy mùi thuốc súng ra: “Cô Michelle, mời cô mặc quần áo vào rồi nói chuyện với tôi, tôi không thích nói chuyện với người đang trần truồng.”

Michelle cười quynn rũ, đôi môi đỏ mọng cười ngoác ra như lửa, bịch một cái liền ngồi bên cạnh Phục Linh, bàn tay sơn móng đỏ cầm ấy ly sữa, đưa lên mũi ngửi.

“Đây là loại tốt. Ngài Sở nói sức khỏe cô quá kém, trong quá trình nghiên cứu có thể không chịu nổi mà tử vong, để tránh phải hỏng kế hoạch của ngài Sở, tôi cũng chỉ bổ thêm một số thứ thôi, để cho cơ thể cô khỏe mạnh.”

Ý khinh thường trong mắt Phục Linh ngày càng sâu, đem ghế ngồi cách xa Michelle, chỉ sợ người phụ nữ này sẽ truyền bệnh cho cô, cô lầm bầm hai tiếng: “Cô cho rằng đó là xuân dược sao? Ăn vào chiến đấu hai giờ cũng không mệt mỏi sao?”

Michelle đột nhiên che miệng nở nụ cười: “Đúng, đúng! Đó chính là như vậy.”

Quả nhiên là thế! Quả nhiên là thế mà!

Nữ chính trong phim hành động của Mĩ đều thế sao.

“Cơ thể người này nhỏ quá, sợ là không chịu nổi nghiên cứu.” Đang quan sát Phục Linh, Michelle cho ra đánh giá như vậy. “Đưa tay ra, tôi xem một chút.”

Phục Linh lập tức giấu hai tay, ánh mắt màu lam của Michelle liền sững sốt, trực tiếp đứng lên, thân hình giống như một con báo nhanh nhẹn, một tay đặt lên cổ Phục Linh, khiến hô hấp của cô ngừng lại.

Một tay khác, bắt lấy cánh tay của cô.

**! Phục Linh gào thét trong lòng, sắc mặt tái nhợt, vẫn còn nói thảm ở mấy quốc gia Âu Mĩ phụ nữ đều hung dữ như vậy à? Một chuyên gia virus nước ngoài chẳng lẽ có nghiên cứu phương pháp bắt mạch của Trung y sao?

Đang lúc suy nghĩ, tay Michelle đã đặt lên tay cô, bắt được mạch.

Bỗng dưng, mặt Michelle liền biến sắc, lạnh lùng nhìn chằm chằm Phục Linh: “Cô, sao có thể mang thai?”

“Tôi sao lại không thể mang thai?” nói xong, Phục Linh liền ngậy người ra. Mang thai? Mình mang thai? Hôm nay không phải là ngày 1-4 chứ? Cô đột nhiên nhớ đến vở kịch ở buổi lễ đính hôn, chẳng lẽ Đồng Trắc Khiêm đã sớm biết tin tức mình mang thai, cho nên mới để Bùi Uyên kiểm tra mình dưới con mắt của mọi người? Cũng dám để mẹ Đồng dẫn cô đến bệnh viện kiểm tra?

Hơn nữa cô còn ngu đến nỗi cho rằng Bùi Uyên được mời tới để lừa gạt.

Mạnh Phục Linh, mày còn có thể ngu hơn được nữa không?

Michelle nặng nề bỏ cánh tay Phục Linh xuống, giống như rất thất vọng, hai mắt lạnh lùng nhìn Phục Linh, mang vẻ mặt lạnh lùng đi ra ngoài.

Chắc là đi gặp Sở Viêm.

Nhưng tại sao vị mĩ nữ sexy này biết cô mang thai lại giận dữ thế nhỉ?

Chẳng lẽ.....

Phục Linh có chút run rẩy bỏ qua suy nghĩ của mình, dường như mấy nữ đồng chí người nước ngoài đều thích chơi những cô gái trong trắng.

“Anh Sở, anh nên cho tôi một lời giải thích.” Giọng Michelle âm ỉ vang lên trong phòng.

Sở Viêm từ từ đặt ly rượu đỏ trên tay xuống, mắt nhìn về phía người phụ nữ xinh đẹp, không có chút tình cảm nói: “Tôi nên giải thích cho cô cái gì?”

“Năm ngoái, tôi nghiên cứu ra virus thần chết đưa cho quý tập đoàn nghiên cứu, thành quả của tôi bị trộm coi như xong đi, cũng may các người đưa người nhiễm virus đến cho tôi nghiên cứu, nhưng bây giờ cái người nhiễm virus đó lại đang mang thai, anh muốn tôi nghiên cứu thế nào đây?”

Trong mắt thoáng qua một tia kinh ngạc, lại bị hơi thở quỷ dị âm trầm che giấu, Sở Viêm lạnh lùng nói: “Cô Blai, xin cô chú ý đến cô đang nói chuyện với ai, nhớ lựa lời cùng giọng điệu.”

Nhận ra Sở Viêm tức giận, Michelle thoáng dịu lại một chút tức giận: “Tôi đã bỏ hết công chuyện, anh Sở, anh phải biết, tôi không phải tới nơi này du lịch, tôi không có nhiều thời gian như vậy để lãng phí.”

“Nếu mang thai, vậy thì phá thai.”

“Không được!” Michelle lên tiếng cự tuyệt nói: “Cái loại đó virus đó cực kỳ nguy hiểm, phụ nữ có thai và đứa bé là một, như vậy virus tự nhiên cũng sẽ khuếch tán, bây giờ tùy tiện giết đứa bé, chẳng những người mẹ sẽ chết, hơn nữa đứa bé cũng sẽ chết, đến lúc đó, đem hai người chết cho ta nghiên cứu, là không có kết quả gì.”

“Vậy cô muốn thế nào?” Bỗng dưng, giọng Sở Viêm run lên.

“Tôi muốn đem cô ấy Singapore đi, một khi kết quả ——”

“Blai Janka Michelle!” Sở Viêm đột nhiên kêu lên tất cả tên của cô, cắt lời cô: “Cô biết rõ điều đó tuyệt đối không thể nào.”

Nét mặt Michelle đột nhiên trở nên cứng ngắt: “Vậy thì anh Sở, xin lỗi tôi không thể giúp đỡ.”

Sở Viêm đồng ý gật đầu một cái, trong mắt lại tản ra sát khí nồng đậm, Jean-Michel nhìn kinh hãi: “Tôi biết rõ cô Michelle là người mạnh mẽ có chí khí cao không e ngại tôi, nhưng chồng cô, con trai cô, cô cũng không quan tâm sao?”

“Anh...” Michelle hốt hoảng nói không nên lời, mấy năm trước, hắn cũng uy hiếp cô như vậy, cô đem thành quả mấy năm đưa cho Sở Viêm, vậy mà hôm nay, chuyện xưa trở lại, cô không thể không đồng ý.

“Cô Michelle, hôm nay, tôi cũng cần cô tuyệt đối cố gắng trung thành, buông tay đi làm tất cả những việc cô có thể làm, như vậy để duy trì quan hệ hợp tác giữa chúng ta, tôi cũng sẽ cố hết sức.”

Một câu nói, đã biểu lộ lập trường và mục đích của hắn.

Hít một hơi thật sâu, Michelle nói: “Tôi muốn về Singapore đi lấy một thứ.”

Sở Viêm mỉm cười, tay mở ra, chỉ hướng cửa chính: “Tùy cô.”

Mà ở tầng một của biệt thự, trong phòng Ai Lý Khắc Tư ôm lấy công chúa Phỉ Ly Á nũng nịu, kêu gọi trong ngực, tay lại vuốt ve trên ngực cô ta, nhưng mà trên mặt lại là tràn đầy không nhin được.

“Ai Lý Khắc Tư!” Phỉ Ly Á đột nhiên kêu.

“Ừm!”

“Người ở trên lầu có phải Mạnh tiểu thư lần trước ở trên biển?”

Ai Lý Khắc Tư đột nhiên nhìn đôi mắt màu râm nắng sáng ngời của cô: “Ai nói cho em biết?”

“Thế nào?” Phỉ Ly Á cười duyên: “Nhìn dáng vẻ của anh có vẻ anh rất quan tâm cô ta đó? Nhưng anh đừng quên, anh là chồng của tôi.” Nói xong tất cả, sắc mặt của cô ta lạnh buốt lên, bắt đầu xuống giường ưu nhã mặc quần áo, sau đó ngồi trên ghế, đốt một điếu thuốc.

“Lần trước là La Mạn Nghê, lần này là Mạnh Phục Linh, xem ra chồng của tôi đối với phụ nữ phương Đông có tình cảm yêu mến mãnh liệt.”

Ai Lý Khắc Tư không thêm nói một câu, cũng mặc vào quần áo , sau khi mặc tử tế, xoay người tỉnh rời khỏi, lại đột nhiên dừng lại, ý lạnh từ trong tròng mắt thoáng qua, nhưng mà trên mặt lại là bất đắc dĩ về mặt, đi qua bên cạnh Phỉ Ly Á nói: “Sở Viêm đã nói rõ là muốn cô ta, em đừng suy nghĩ nhiều.”

Phỉ Ly Á cười duyên , đẩy hân đi ra ngoài: “Đi gọi đồ ăn sớm một chút đi, em đói rồi.”

Đàn ông mà, càng bảo bạn đừng nghĩ nhiều, lại sẽ khiến phụ nữ càng suy nghĩ nhiều.

Đẩy xuống biển cũng chưa chết, còn khiến người đàn ông kia nỗ lực của các cô, suýt nữa đã mất mạng, thật khó mới gặp nhau một lần, tại sao có thể không đi gặp đây?

87. Chương 87: Người Là Ma Quỷ

Người nổi tiếng khắp nơi tề tụ Mexico trải qua cuộc sống về đêm xa hoa đòi truy, thì cùng lúc đó, vài chiếc máy bay chiến đấu lượn qua phòng tuyến trên không trung, hướng tới một hòn đảo vô danh ở Mexico.

Đồng Trác Khiêm điều khiển máy bay chiến đấu, nhìn không thấy hòn đảo, hiểu ra phải lặn xuống biển.

Sở Viêm nếu có thể ngồi lên vị trí trùm buôn thuốc phiện Đông Âu, chắc chắn không phải thứ ngu dốt, anh khua chiêng gõ trống mang theo mấy chiếc máy bay chiến đấu vọt vào tầm mắt của bọn chúng, không phải là muốn chết sao?

Từ từ hạ thấp máy bay, giao cho cấp dưới bên cạnh điều khiển, Đồng thiếu gia mặc trang bị phi hành vào, mãnh liệt nhay xuống biển rộng mênh mông.

Trên mặt biển đột nhiên nhô lên một chiếc tàu ngầm bọc thép, vừng vàng hạ thấp, lối tàu ngầm vào vừa mở lập tức đi vào, sắc mặt Lạc Sâm thâm trầm đứng một bên quan sát tình hình.

“Như thế nào?”

Lạc Sâm lắc đầu một cái: “Sở Viêm không hổ là Sở Viêm, chẳng những phòng vệ trên cao, ngay cả dưới biển cũng lắp đặt mấy móc kiểm tra đo lường, hệ thống phòng chống xâm nhập, không có cách nào từ đáy biển tiếp cận hòn đảo, chỉ sợ ngay cả một con cá hoàng hoa, bơi ngang qua, cũng phải lật ngửa bụng.”

“Như vậy _____” thanh âm dừng một chút, Đồng thiếu trầm giọng nói: “Mặc trang bị, bơi tới”

Từ sau buổi sáng Mễ Yết Nhĩ rời đi, chưa từng gặp lại cái người phụ nữ khêu gợi đó, Phục Linh cảm thấy may mắn, người phụ nữ kia là chuyên gia nghiên cứu virus, nhất định muốn mau tới mang cô đi nghiên cứu.

Nhìn thấy khẳng định là không có chuyện tốt, không gặp _____ chuyện gì cũng không xảy ra.

“Ồi chào _____” Phục Linh thở dài một hơi, đột nhiên nghe thấy tiếng cửa bị mở ra, xoay người nhìn, công chúa Phỉ Ly Á ưu nhã khêu gợi mặc một chiếc đầm Lace đen bó sát, trong tay cầm một điều thuốc hẹp dài, cách xa như vậy, Phục Linh đã ngửi thấy mùi thuốc lá nồng đậm.

“Ồi trời _____” Phục Linh thở dài lần hai, lập tức đứng dậy cách xa Phỉ Ly Á.

“Thật là vận rủi mỗi năm đều có, năm nay lại đặc biệt nhiều, oan gia lộ liễu mấy chữ cũng không phải tôi chế ra, sao lại cứ ứng lên người tôi vậy?”

Đi trên đôi cao gót tinh tế hướng tới chỗ Phục Linh, lại thấy Phục Linh đi một vòng quanh mình, không khỏi nhẹ nhàng nở nụ cười: “Mạnh Phục Linh, cô rất sợ tôi?”

Sợ em gái người! Phục Linh ở trong lòng nói thầm, dừng bước: “Người đẹp, có chuyện thì nói, không có phiền cô lui về phía sau, đi lên trước, ra cửa, quẹo phải, vào nhà xí thanh tỉnh đầu óc đi.”

Phỉ Ly Á có chút tức giận, đột nhiên trong nháy mắt xóa đi tức giận trong mắt, vui vẻ nhìn Phục Linh nhẹ nhàng nói: “Mạnh tiểu thư, cô vẫn muốn giả ngu sao?”

“Ngạch_____” Phục Linh sững sốt, nhất thời lớn tiếng kêu lên: “Ai yêu, tôi còn muốn đi nhà cầu, xin nhường, xin nhường cho!” Vừa nói vừa đi, trực tiếp lướt qua Phi Ly Á, không đề phòng bị Phi Ly Á đột nhiên kéo tay lại.

Trong miệng cô ta nhả ra khói mờ, Phục Linh biết khói thuốc không tốt cho người mang thai, nhất thời tay tràn đầy sức mạnh, bỏ tay Phi Ly Á ra.

Đường đường là công chúa điện hạ, động tác khinh thường như vậy thật làm cho người ta tức giận.

Giống như lần đầu tiên gặp mặt, công chúa Phi Ly Á động thủ, hướng tới mặt Phục Linh tát một cái, đáng tiếc, lần này đối mặt với cô ta là một Phục Linh không bị trời chiếu.

Cánh tay nâng lên, cản lại cái tay đang muốn tát cô của Phi Ly Á, Phục Linh lạnh lùng xoay người, lấy tốc độ cực nhanh dùng cái tay kia đánh thật mạnh lên mặt Phi Ly Á, phát ra một tiếng ba, sau đó hiện lên một dấu bàn tay đỏ tươi.

“Cô ăn óc heo mà lớn lên sao? Lần trước bị cô trời chiếu đánh, lần này còn để cô đánh sao? Nhữn nào cũng không đến mức như vậy, trở về tắm một cái rồi lăn ra giường cùng Ai Lý Khắc Tư đi!”

Cô vậy mà bị đánh!

Hồi lâu, công chúa Phi Ly Á đang ngốc lăng đột nhiên phản ứng lại, nhất thời tròn mắt đỏ bừng, ném tàn thuốc trong tay đi, cánh tay dùng sức tránh khỏi tay Phục Linh, giơ ngón nam múa vuốt xông tới.

“Ai yêu, nổi điên?” Trong miệng mặc dù là trêu chọc, Phục Linh lại vội vàng né tránh, hai người ở trong phòng chạy tới chạy lui, giống như mèo vờn chuột, Phục Linh đột nhiên mệt mỏi, thở hổn hển, một tay xanh mét trụ trên ghế salon, há miệng to thở, bỗng nhiên quay đầu lại, thấy trong tay Phi Ly Á không biết từ lúc nào có thêm một con dao nhỏ.

Tim Phục Linh run lên, trên mặt có chút co quắp nói: “Công chúa Phi Ly Á của tôi ơi, tôi lập tức cho cô tát một cái, cô không cần phải dọa người như vậy chứ?”

“Tôi muốn giết cô!” Phi Ly Á thét lên, trong lòng cô rất ghét cái người đàn bà phương Đông này, giống như đàn bà không thích đàn bà xinh đẹp hơn mình, cô dù sao cũng không thích cô ta, mà hôm nay cái người đàn bà chết tiệt này lại dám đánh cô?

Dao nhọn trong tay giơ cao, hướng tới tim Phục Linh đâm xuống.

“A_____”

“A_____”

Thanh âm quá lớn, kinh động chim sơn ca trong rừng bay tán loạn, người nghe được tiếng thét chói tai cũng hô hoán.

Trong phòng bữa bộn không chịu nổi, chấn mền bị ném lung tung xung quanh, toàn bộ đồ vật có thể quăng người đều nằm trên đất, tất cả biến thành những mảnh vụn.

Mà hai người sống duy nhất trong phòng, một là Mạnh Tiểu thư đang thở hồng hộc, chưa hết sợ hãi lấy tay vuốt tim của mình, an ủi tâm tình rối loạn của mình, mà trên cổ tay của cô có vết máu, một mảnh đỏ tươi.

Mà đối diện với cô, công chúa Phi Ly Á giống như một con chó chết nằm trên mặt đất, cái trán bị đập rách, mảnh vụn binh sứ Thanh Hoa tán loạn trên đất, phía trên dính một vết máu, nhìn thấy ghê người.

Đây là cục diện Sở Viêm sau khi vào phòng nhìn thấy đầu tiên.

Nhìn công chúa Phi Ly Á nửa sống nửa chết xóc xếch trên đất, còn người phụ nữ Phục Linh đang nhìn hẩn cười lộ ra hai cái răng nhỏ trắng bóc, mặt hẩn từ từ trầm xuống.

Mà Ai Lý Khắc Tư theo sau tiến vào, mặt mày đã xanh mét.

Sở Viêm nhìn bình hoa vỡ ở đó không xa cùng với động tác giằng cô của Phục Linh và Phi Ly Á, trầm giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Phục Linh cười cười, đứng lên từ từ lướt qua Phi Ly Á: “Cô ta muốn lấy dao đâm tôi, tôi phải tự vệ chứ, thuận tay cầm cái bình hoa của anh đưa cho cô ta, tôi làm sao biết cái bình sứ Thanh Hoa của anh với đầu cô ta lại đụng nhau chứ?” Vừa nói, cô liếc mắt nhìn Phi Ly Á một chút, thở dài cười: “Cho nên, bình hoa của anh bể, cô ta cũng nằm luôn.”

“Mạnh Phục Linh! Rốt cuộc cô đã làm cái gì?” Ai Lý Khắc Tư rống to, lập tức vọt tới bên người Phi Ly Á, đem cô đỡ dậy, mặt tức giận nhìn Phục Linh.

Trời mới biết nếu Phi Ly Á có chuyện gì, hẳn chắc chắn cũng không tốt hơn được, dù sao thân phận của cô ta cũng cao quý.

Phục Linh lần nữa buông lỏng tay, vô cùng vô tội nói ra một câu làm người ta học máu: “Tôi chỉ chào hỏi cô ta một chút!”

Chào hỏi, có loại chào hỏi như vậy sao?

Nhìn dung nhan kiều mị thanh thuần của cô gái trước mặt, trong lòng Ai Lý Khắc Tư dâng lên chán ghét đối với người phụ nữ trong ngực, ích kỷ, tự đại, kiêu căng, trừ gương mặt ra không có cái gì tốt.

Mà Phục Linh, trong tất cả những người phụ nữ hắn đã gặp, là người khá thú vị thứ hai, nhưng ở trước mặt Sở Viêm, hắn không dám có ý định gì với Phục Linh, suy nghĩ xong, đột nhiên mặt lạnh quất: “Mạnh Phục Linh, tôi cho cô biết_____”

“Đủ rồi!” Sở Viêm đột nhiên lên tiếng, cắt đứt lời Ai Lý Khắc Tư, sau đó lạnh lùng nhìn qua ba người đang hình thành hai chiến tuyến: “Chuyện hôm nay kết thúc ở đây, Ai Lý Khắc Tư, xin quản người phụ nữ của mình cho tốt, còn có_____” “mắt nâu đột nhiên chuyển sang nhìn Phục Linh đang cười hì hì: “Mạnh tiểu thư nên nắm chắc thời gian hưởng thụ cuộc sống đi, nếu không, sợ là không còn kịp_____”

“Sở tiên sinh bây giờ nên tìm đàn bà để sung sướng đi, bằng không mấy năm nữa có thể sẽ không được nữa đó.”

Lời này_____

Sắc mặt Sở Viêm tối sầm, âm lãnh liếc Phục Linh, hừ lạnh một tiếng liền đi ra ngoài.

Ai Lý Khắc Tư cũng ôm Phi Ly Á ra ngoài, vừa đi vừa dùng ánh mắt ý vị thâm trường nhìn Phục Linh.

Phi phi phi! Nặng nề phun ra một hơi, Phục Linh khinh thường hừ lạnh hai tiếng, vô cùng xem thường ánh mắt dị thường bỉ ổi của Ai Lý Khắc Tư.

“Cổn dân! Tình nhân đã nửa sống nửa chết, còn có tâm tình quyến rũ tôi, ôi chao_____ cũng không thể trách hắn, có trách thì chỉ có thể trách mình sức quyến rũ quá lớn, ai ai cũng muốn để ý.”

Ngoài cửa đột nhiên có người lão đảo một cái, giống như đột nhiên không cẩn thận té xuống cầu thang.

Lúc tối, trừ có người đưa bữa tối lên, cũng không có ai quấy rầy cô, lại nhìn trăng mà tưởng niệm, Phục Linh chuẩn bị nằm ngay đơ.

Nguyệt hắc phong cao, chính là thời cơ giết người tốt!

Đột nhiên có một bóng đen thoáng qua, trốn trốn tránh tránh chạy vào phòng của Phục Linh, kiễng hai chân, im lặng đi tới giường của Phục Linh, đưa tay khẽ lật chăn.

Lại không có một bóng người nào.

Bóng đen nhất thời cảm thấy mình bị mắc lừa, chột mở đèn bật lên, thanh âm Phục Linh từ phía sau truyền đến.

“Tiểu thư Phi Ly Á, xem ra tôi chào hỏi cô còn chưa đủ nồng nhiệt, có muốn ném thêm một chút mùi vị sứ Thanh Hoa của Trung Quốc sao?”

Ánh sáng phía ngoài chiếu vào, chiếu sáng dung nhan của bóng đen, tóc dài màu vàng kim tán loạn sau lưng, băng bó vài vòng vải trắng trên trán, thoạt nhìn chặt vật chịu không nổi.

Sắc mặt Phi Ly Á trắng nhợt nói: “Tôi không muốn cùng cô tranh luận những thứ này, tôi chỉ muốn cô mau rời khỏi đây!”

Giống như nghe thấy chuyện buồn cười nhất thế giới, Phục Linh lớn tiếng cười: “Nói cô thiếu não, thật đúng không sai!”

Thật là một cái đồ ngu ngốc, đây chính là căn cứ của Sở Viêm, căn cứ của độc kiêu thủ lĩnh Đông Âu, muốn rời đi đơn giản lắm sao, nếu thế cô đã sớm tìm cách chạy, cần gì ở đây tốn sức với một đám điên?

Phục Linh làm sao biết, Phi Ly Á vừa tỉnh, không được Ai Lý Khắc Tư dụ dỗ an ủi, ngược lại bị mắng ột trận , nói cô ta không nên đụng vào Mạnh Phục Linh, đây hết thấy đều là tự cô ta tìm tới.

Kết quả, não Phi Ly Á tiểu thư có chút ngẩn, tự nhiên cho là Ai Lý Khắc Tư di tình biệt luyến, từ La Mạn Nghê tiểu thư trong truyền thuyết dời đến Mạnh Phục Linh trong thực tế, bạn học Phi Ly Á cảm thấy Mạnh Phục Linh thật sự làm trở ngại đến hạnh phúc của mình, cho nên khó tránh khỏi đầu óc nghĩ tới một vài vấn đề không bình thường.

“Cô muốn rời đi, tôi giúp cô, nhưng cô nhất định phải đi thật xa, không để cho tôi nhìn thấy cô.”

Những lời này thật sự quá quen tai, giống như đã nghe qua vô số lần, linh quang chợt lóe, lập tức nghĩ tới tình tiết trong mười mấy bộ tiểu thuyết cô từng xem qua, mười bộ thì tới chín bộ nữ phụ đều lừa nữ chính như vậy, sau đó làm thật!

Đặc biệt là thời gian trước mới xem truyện , nữ chính sau khi bị nữ phụ lừa đi, còn chưa biết kết quả thế nào, liền bị Đồng thiếu gia kéo tới Moscow.

Mà hôm nay, cô ngay cả mình ở nơi nào cũng không biết, cũng không phải nói không bị buồn đau thúc giục.

“Mạnh Phục Linh, tôi mang cô rời đi, tôi hy vọng sau này cô không cùng Ai Lý Khắc Tư gặp mặt nữa.”

Miệng lưỡi Phục Linh co quắp, xem thường!

“Mặc dù biệt thự này phòng vệ rất nghiêm, nhưng đội hộ vệ hoàng gia của tôi chọn tới cũng không phải để ngồi không, cô mau theo tôi.”

Phục Linh xem thường lướt qua cô ta, tháo dép chuẩn bị lên giường ngủ.

“Mạnh Phục Linh, cô là có ý gì? Tôi hảo tâm cứu cô ra ngoài, cô lại có thái độ này với tôi?”

Ba một tiếng, ánh đèn yếu ớt mới vừa sáng lên, bị Phục Linh tắt.

Phi Ly Á tức giận, thậm chí một tiếng không biết điều, đột nhiên vọt tới trước giường, lật chăn của Phục Linh, Phục Linh lập tức né ra, mặt đỏ phồng nhìn Phi Ly Á: “Công chúa điện hạ cao quý, nếu cô bây giờ rất nhàm chán , có thể đi tìm Ai Lý Khắc Tư mà làm một chút chuyện có ý tứ , đừng tới phiền tôi, cửa ở bên kia, xin mời!”

“Shit!” Khẽ rửa một tiếng, Phi Ly Á cũng không nhịn được tức giận trong lòng, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, hai thân hình đàn ông thoăn thoắt lập tức từ bên ngoài cửa sổ đi vào, không phát ra một chút âm thanh.

Phục Linh chấn động, động tác lưu loát cùng hơi thở nhẹ như vậy, có thể so với lính đặc chủng trong đội Phi Hồ a, không hổ là công chúa, thật sự cũng có chút bản lĩnh.

“Trói chặt cô ta cho tôi, mang ra ngoài ! Để cho tôi cả đời này cũng không thấy cô ta. ”

Phục Linh yên lặng, đã có chút hối hận.

Nếu hai người này thật sự lôi cô ra làm thật, phải làm sao bây giờ ? Đối mặt với cô công chúa Phi Ly Á ngu ngốc này, cô có thể dùng một bình hoa mà giải quyết, nhưng đối mặt với hai người đàn ông mạnh mẽ này, đừng nói là một bình hoa, đem tất cả đồ sứ nung Cảnh Đức Trấn tới, đập cũng không chết.

Hai người đàn ông này cũng không trả lời, trực tiếp động thủ trói chặt Phục Linh, bây giờ biện pháp duy nhất chính là cầu cứu, đang chuẩn bị kêu to cứu mạng, lại bị một cái khăn lông chặn lại miệng, sau đó hai người đàn ông này ở hai bên khiêng cô nhảy ra cửa sổ.

Bạn không có nghe nhầm, đích xác là nhảy.

Cái loại trình độ rơi xuống đất mà không mang theo chút âm thanh nào, có thể so với khinh công cổ đại.

Cái thứ lão đại Đông Âu, độc kiêu thủ lĩnh gì chứ, toàn thứ bỏ đi, con mẹ nó hấn ta đánh rầm, ngay cả cửa nhà cũng bị người ta trộm mà không biết, cái gì hồng ngoại, cái gì thiết bị, sau này hấn cưới vợ, có khi vợ ra tường cũng không biết.

Bị người lôi kéo cả một đường, trừ khăn lông trong miệng có thể lộ ra vài tia không khí, ngay cả rên rỉ cũng rên không được.

Ồi chào, trời muốn diệt ta !

Cẩn thận lướt qua tia hồng ngoại và tốp mười lính canh dùng súng, phía trước là rừng cây rậm rạp, nhìn một cái giống như là xoáy nước sâu không thấy đáy, chỉ chờ người đi vào, sẽ cắn nuốt sâu xuống.

Đi sâu vào rừng, bốn phía yên tĩnh đến đáng sợ, ngay cả tiếng côn trùng và tiếng chim hót cũng không có, có thể nói là đã đến trình độ thiên sơn điêu phi tuyệt – vạn kính tung nhân diệt (theo mình hiểu sơ sơ là : chim tuyệt chủng và không có dấu chân người, xin lỗi mình đã cố gắng hết sức :v), đi mười mấy phút đồng hồ, mới đi ra khỏi cánh rừng tối tăm không có ánh sáng.

Khi ánh trăng chiếu xuống, xông vào mặt là mùi tanh của nước biển, mà trước mắt là một chiếc ca nô.

Bị người ta lôi lên thuyền, không cần nhìn cũng biết đó là sản phẩm công nghệ cao hoàn mỹ, một người dùng sợi dây trói chặt cô, một người đứng ở trên mũi thuyền điều khiển.

Phục Linh thâm sâu nhìn lại tòa thành giam lỏng mình nhiều ngày qua, cô quay đầu nhìn không phải vì lưu luyến, mà muốn nhớ kĩ hình dáng tòa thành, chờ cô trở về, tìm người tới đây cho nó.

Nhốt bà đây lâu như vậy, dù không đùa giỡn bà đây, thì cũng là hù dọa bà, sau đó còn muốn giết bà, kết quả còn muốn để bà đây chạy.

Bà lau, con mẹ người !

Vào một cái, ca nô đột nhiên nổ máy chạy ra ngoài, tiến ra biển, gió biển tấp vào mặt, rót vào trong khoan miệng, khiến cho Phục Linh cảm thấy muốn nôn.

Lúc này khí trời xung quanh hòn đảo rất lạnh, mà Phục Linh chỉ mặc bộ đồ ngủ mà Sở Viêm cho người mang tới, mặc dù mặc lên rất thoải mái, giống như không có mặc gì, nhưng ở trong gió lạnh, có chút lạnh đến hoảng hốt.

Lần nữa quay đầu lại nhìn, đã cách rất xa, tiểu đảo trong mắt cô đã biến thành một ánh sao càng ngày càng xa, vụt sáng vụt tắt, chỉ ở đó trong nháy mắt, ánh sao trở nên to hơn, rất xinh đẹp.

Cẩn thận nhìn lại, Phục Linh vỗ đùi : “*** ! Sáng như vậy ? Xong đời nhất định đã phát hiện mình chạy trốn. ” Mặc dù bây giờ khí trời có chút lạnh buốt, rất khó chịu, đáy lòng Phục Linh còn sợ bị bắt về hơn, bởi vì bị bắt về, vô cùng có khả năng đối mặt ngày đó chính là sô mệnh chuột bạch.

Mà bây giờ là sao đây ? Cũng không khác nhiều lắm, cá trên thớt, hai bên bên nào cũng chính là mệnh mặc cho người ta làm thịt.

So sánh hai bên, thà chọn chạy trốn theo người của Phi Ly Á, mặc dù cô đánh không lại, nhưng cũng có thể dùng trí, thay vì đối đầu với một đám người, không bằng chỉ đối đầu với hai người.

“Người anh em, lái nhanh lên chút đi, phía sau có người đuổi theo_____” Phục Linh đen mặt thúc giục.

“Câm _____” Hai chữ câm miệng còn chưa nói xong, một tiếng súng vang lên, người đàn ông liền trợn tròn hai mắt, huyết thái dương bắt đầu không ngừng róc rách chảy máu, giống như dòng suối không bao giờ cạn.

Phốc một tiếng, hấn ta liền nằm trên ca nô, người kia lập tức cảnh giác kẹp Phục Linh lại, móc ra một khẩu súng trong ngực, lỗ tai vừa động, bắt đầu bóp cò súng.

Phục Linh ngốc lạng tại chỗ, có chút không tiếp nhận được sự thật trước mắt, máu đỏ tươi kia chảy tới bên chân cô, phát ra mùi máu tươi nồng nặc cùng hơi thở của người đàn ông mới vừa rồi vẫn còn sống.

Dạ dày cô đột nhiên có chút khó chịu, không nhịn được muốn nôn ra, lại không động đậy được.

Đúng vậy ! Cô lần đầu tiên thấy người ta cứ như vậy mà chết ở trước mặt mình, máu người đàn ông kia vấy khắp người cô, có mùi máu ấm áp, giống như một xoáy nước hủy diệt đem cô hút sâu vào, không thể phản kháng.

Gió biển nhàn nhạt nhảy múa trên mặt cô, êm ái giống như cái vuốt ve của mẹ, nhưng Phục Linh lại cảm thấy giống như bàn tay ác ma, giữ cổ cô thật chặt, làm cho cô khó mà hô hấp.

Thành thật, thành thật, thành thật.....

Vô số tiếng súng bắt đầu vang lên, ở xung quanh cô bắn loạn, nhưng không có trúng cô, một người đàn ông khác cũng chết thảm trước mắt cô, trên người hắn hình như trúng rất nhiều đạn, máu tươi vấy đầy gương mặt cô.

Từ xa có âm thanh của ca nô truyền đến, hai chiếc ca nô lớn hơn hẳn chiếc cô đang ngồi, mà Sở Viêm mặc một chiếc áo gió màu đen, hai tròng mắt của hắn giữa trời đêm âm thầm mà quỷ dị, phẳng phất như hóa thân của ác ma.

“Mạnh tiểu thư, cô rất không ngoan ! ”

Thanh âm kia, êm ái có lực, lại giống như tiếng sấm san bằng mặt đất, đem Phục Linh nổ đến tỉnh ra.

Cô hung tợn quay đầu, trong ánh mắt có vô số lửa giận đang bùng cháy, ánh mắt màu đen giống như biển thành đỏ, sợ hãi cùng tức giận đè nén, cuối cùng không nhịn được phát tiết ra,

“Sở Viêm, ngươi là thứ ma quỷ ! ” Thanh âm thê lương, tựa như liệt ưng gào thét.

Khóe môi Sở Viêm nở nụ cười nhàn nhạt : “Cảm ơn quá khen ! ”

88. Chương 88

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

89. Chương 89: Ông Đây Không Đánh Đàn Bà

“Cô Michelle đã về.”

Một tiếng nói lạnh lẽo cứng rắn lọt vào tai Sở Viêm, hắn vẫn nhìn sắc trời mờ tối cùng phòng tuyến tia hồng ngoại chung quanh biệt thự, khóe môi nở nụ cười, giống như tất cả đã đến hồi kết.

“Như vậy_____ thí nghiệm lập tức bắt đầu.” Hắn phân phó, sau đó xoay người rời đi, lúc này, không thể trì hoãn được nữa.

Mà người kia, có thể đã sớm tới rồi.

“Oanh _____oanh_____!”

Tiếng nổ mãnh liệt, đột nhiên phát ra khoảng nửa giờ sau khi Sở Viêm rời khỏi phòng, ở xa xa trên trời có khoảng mười chiếc máy bay chiến đấu NU4 bay với tốc độ cao.

Đang lúc mọi người ngủ say, cũng là lúc bọn họ ít phòng bị nhất, từ trên bầu trời ném bom xuống đủ để phá hư sự yên lặng của tòa thành, tất cả các phòng tuyến đều phát báo động, bỗng nhiên từ một khắc đó, âm thanh ồn ào giống như đang có hội diễn xướng.

Ở lúc đám người bắt đầu hỗn loạn, lưỡng đạo bóng dáng mạnh mẽ thông qua điểm mù của tia hồng ngoại, tiến vào bên trong tòa thành.

Lúc này, hỗn loạn ở ngoài đã từ từ giảm.

Lập người tiến vào thành, rút ra quân đao trong tay, Đồng Trác Khiêm từng bước từng bước tiến lên, nhưng không có phát ra chút tiếng động nào, người ở đầu kia đột nhiên cảm thấy có chút không đúng, gáy giống như có một con rắn bò lên, không khí lạnh lẽo ớn lạnh làm cho thân thể hắn không nhịn được run rẩy.

Trong nháy mắt hắn quay đầu, Đồng Trác Khiêm bỗng nhiên xông lên phía trước, dùng thủ pháp sở trường chặn ở cổ hắn, sau đó lưỡi dao sắc bén xẹt một đường trên cổ hắn, giống như vôi nước bị mở ốc định dạng, máu ào ào chảy ra.

Một người này, chết không chút tiếng động.

Thủ pháp giết người cùng tốc độ, chỉ có thể nói là vô song.

“Thình thịch_____” âm thanh của đạn bỗng nhiên vang lên, lỗ tai Đồng Trác Khiêm vừa động, cặp mắt bắn ra hàn quang, một tay chống đất, nhanh như tia chớp nhảy lên, vẫn bị viên đạn sượt qua đầu vai.

Âm thanh đạn bay tán loạn, Đồng Trác Khiêm né tránh chung quanh, dáng người mạnh mẽ, động tác linh hoạt, lưu loát vòng từng độ cung, có tiếng mắng chửi phẫn hận truyền ra, chắc là người kia đã nổi giận.

Lạc Sâm tiến vào từ bên kia, chắc chắn cũng gặp phải phục kích.

Lập người nhảy qua một mặt tường ngăn, Đồng Trác Khiêm nhanh chóng rút ra khẩu Sa Mạc Chi Ung, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai chạy ra, lập người, nhảy lên, nổ súng.

Người thứ ba của Đông Âu độc kiêu Thần Thương Thủ (tay thiện xạ) bị giết chết.

Viên đạn đó trực tiếp trúng vào đầu hắn, óc cùng máu vương khắp nơi, nhìn thấy ghê người.

“A_____ Trác Khiêm cứu em_____”

Đột nhiên xuất hiện một tiếng hét chói tai, bỗng nhiên làm cho tâm tư Đồng Trác Khiêm trầm xuống, thanh âm kia quá mức quen thuộc, anh lướt qua tất cả chướng ngại trước mặt, trực tiếp đi lên lầu hai.

Ba người đàn ông bắp thịt đầy mình đột nhiên ngăn lại trước mặt Đồng Trác Khiêm.

Một tiếng hét kinh tâm động phách kia, thật đúng là quấy nhiễu tinh thần anh.

Lạnh lùng quét mắt qua đám người cản đường trước mặt, Đồng thiếu gia rất tức giận, trực tiếp động thủ quăng ra nắm đấm.

Ba người hợp lực tiến lên, người ở giữa không hề phòng bị Đồng Trác Khiêm đâm vào đầu, cả mặt gần như lõm, giống hệt bị hủy dung.

Người đàn ông nắm chặt quả đấm hướng về phía Đồng Trác Khiêm, Đồng thiếu gia nghiêng mặt né tránh, cánh tay tập trung toàn lực, hướng thân thể tên kia vùng tới.

Cọ xát mấy tiếng, Đồng thiếu gia lắng tai nghe thấy: “Già rồi, lại có thể chặt đứt bốn cái cây.” Dứt lời còn lắc đầu một cái.

Không tới thời gian một phút, ba người toàn bộ nằm trên đất.

Lầu hai yên tĩnh đến quỷ dị, đổ mắt với cánh cửa vừa rồi mới phát ra âm thanh kia, một cước đá tới, lập tức đá văng, vài người đàn ông đứng trước cửa sổ, đang mặc quần.

Mà ở trong chỗ lún xuống, giống như có một người bị vùi vào trong đang run lẩy bẩy.

Một khắc kia, con người Đồng Trác Khiêm giống như trở nên mùa, trực tiếp mọc sừng ra, sải bước vọt lên.

“Chết tiệt!”

Thanh âm lạnh lẽo vang lên, hai tròng mắt anh đỏ ngầu, toàn thân tản ra sát khí, giống như ác quỷ từ dưới địa ngục bò lên.

Đạn kia bắn ra, máu tươi ba trượng, nhưng lại không dính tới chăn trên giường, tiếng súng vang quá lớn, người trong chăn giống như càng thêm sợ, run càng thêm dữ dội.

Toàn bộ mọi người bị giết.

Có vài người thậm chí còn chưa kịp kéo quần, mặc cho cái thứ xấu xí kia cứ thế ở bên ngoài gục xuống.

Anh bước mỗi một bước đều có chút khó khăn, cho đến khi tới bên giường, bàn tay run run nhấc chăn, sau đó vén lên.

Trong nháy mắt đó, thoáng qua hàn mang, giống như một nắng hai sương mà đến, mang theo sát khí nồng đậm.

Người trên giường đột nhiên nhảy dựng lên, tay cầm một khẩu súng lục tinh tế, thân thể lưu loát lượn qua bên người Đồng Trác Khiêm, hòng súng gắt gao để ở eo cô ta.

“Anh nếu động đây một cái, tôi không thể đảm bảo cây súng này không khai hỏa.”

“Ngu X” Đồng Trác Khiêm tức giận mắng một tiếng, cô gái tóc vàng cầm khẩu súng lúc này mới phát hiện, trên tay Đồng Trác Khiêm là khẩu Sa Mạc Chi Ứng đang để trên huyệt thái dương của cô ta, hòng súng màu đen tỏa ra hàn khí.

“Anh_____?” Cô gái tóc vàng có chút kinh ngạc.

“Sở Viêm nghĩ ông đây ngu sao? Tùy tiện chọn đại một người đàn bà liền muốn lừa ông? Về luyện lại kỹ thuật diễn đi, xem qua tài liệu đi, xem cảnh này phải diễn thế nào.”

Hai người tiếp tục duy trì bộ dạng đối lập, cô gái tóc vàng hơi cúi thân, ngẩng đầu, một tay chống mép giường, một tay cầm khẩu súng hướng tới trụ dao động của Đồng Trác Khiêm.

Mà Đồng Trác Khiêm cứ như vậy mà đứng thẳng, toàn thân giống như một lợi kiếm phát ra khí lạnh, cổ tay anh vẫn thẳng, lưu loát ổn định cầm súng hướng về huyệt Thái Dương của cô gái.

Loại đối lập này, hiển nhiên là cô gái tóc vàng ở vào thế hạ phong.

“Nếu anh buông ra trước, tôi sẽ buông ra?”

Đồng Trác Khiêm lạnh lùng hừ hai tiếng: “Cô nghĩ bốn đại gia ngu sao?”

“Như vậy anh muốn thế nào?”

“Dem cây súng cô để ở lưng tôi rút về.”

Cô gái tóc vàng cũng cười lạnh: “Đồng tiên sinh chẳng lẽ cũng nghĩ Đới An tôi ngu sao? Ở một khắc tôi buông súng, chẳng lẽ Đồng tiên sinh sẽ không bắn huyệt thái dương của tôi sao?”

“Vốn không nhớ phải làm như thế, may mà có cô nhắc nhở đại gia tôi.” Dứt lời, lùi một bước, ngăn lại cây súng cô ta đang cầm, ở trong nháy mắt đã nắm lấy tay cô ta kéo qua, đè xuống bả vai, trong nháy mắt khai hỏa Sa Mạc Chi Ứng, bắn rớt cánh tay cô ta.

“Ông đây không đánh đàn bà, nhưng đã muốn như thế thì ông đây sẽ thành toàn cho người.” Dứt lời, lướt qua cô gái tóc vàng rời đi.

Cửa chợt bị người nhẹ nhàng đẩy ra, Sở Viêm mặc một cái áo gió màu đen, cùng vài người đi theo phía sau đi vào. Toàn bộ đều vác súng trên vai, huyệt thái dương lồi lên, cả người buộc chặt, vừa nhìn đã biết là một thân công phu tuyệt hảo.

“Đồng thiếu gia, đã lâu không gặp.”

Đối mặt với một hàng rào người, Đồng Trác Khiêm vui vẻ nhếch khóe môi, mang theo giễu cợt lạnh thấu xương: “Mấy ngày trước không phải vừa gặp sao? Bị bốn đại gia giẫm dưới chân không phải là người sao?”

Sắc mặt Sở Viêm khê biến, hỏi: “Đồng thiếu gia có thể chỉ bảo cho tôi hay không, anh làm thế nào mà xem thấu được mưu kế của Đới An, tôi thật rất tò mò? Phải biết Đới An là người có tay nghề bậc nhất trong đám thủ hạ của tôi?”

“Phục Linh bị mây bắt đi lâu như vậy, chẳng lẽ mây không có thăm dò tính cách của cô ấy sao?” Đồng Trác Khiêm lắc đầu một cái: “Cái người đàn bà chết tiệt đó sẽ không gọi ông đây một tiếng Trác Khiêm dù dàng như vậy, từ lúc bắt đầu đã lộ ra sơ hở.”

“Mây nếu đã muốn diễn, vậy thì bốn đại gia tự nhiên cũng sẽ phối hợp.”

Sở Viêm vui vẻ gật đầu: “Kia thật sự là sai lầm của tôi.”

“Sở Viêm, hôm nay tao lấy danh nghĩa cá nhân vào nơi này, muốn đòi lại Mạnh Phục Linh, bất kể mây muốn dùng cô ấy làm cái gì, đó đều là chuyện không thể nào.”

“Vậy thì thật xin lỗi_____”

Lời của Sở Viêm còn chưa hết, đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ phát ra, bên ngoài hun khói, cục diện đã hoàn toàn hỗn loạn.

Sau mười chiếc phi cơ trực thăng là chiến đấu cơ NG đứng hàng thứ nhất đang oanh tạc, ném bom cùng xạ kích tầm xa, có thể nói là vua của máy bay oanh tạc.

Mà máy bay oanh tạc NG là thành quả mà trước đây không lâu tổ chức khủng bố Trung Đông vừa nghiên cứu ra.

Tài liệu và tác dụng của NG, là độc kiêu thủ lĩnh Đông Âu Sở Viêm nhất định biết, chỉ cần nghe thấy tiếng nổ cùng diện tích oanh tạc hình xoắn ốc không thể so với bình thường kia, cũng có thể đoán được.

Chiến tranh lần này, chẳng lẽ Trung Đông muốn nhúng tay?

Trời, quản việc vợ vắn của bọn họ.

Sở Viêm không nhịn được tức giận trong lòng.

“Nếu như không chịu trả người, bốn đại gia đương nhiên sẽ đòi trước một chút lợi tức, nói vậy chắc Sở Viêm tiên sinh cũng sẽ không để ý, nghe nói việc buôn bán ma túy, chỉ cần một khối cũng có thể kiếm được bọn tiền.”

“Đồng Trác Khiêm_____” Sở Viêm bỗng nhiên gia tăng thanh âm, thanh âm tối tăm trầm tĩnh, mang theo quỷ dị.

Đồng Trác Khiêm ra hiệu, cơ chiến lần nữa oanh tạc, bên ngoài tiếng nổ mạnh liên tiếp vang lên, ở bên trong biệt thự, Đồng Trác Khiêm neho mắt, rất không muốn lãng phí nhiều thời gian với tên này.

“Sở Viêm, tao không muốn nói nhảm với mây, hôm nay tao đến mục đích là đem Phục Linh và thuốc giải virus về, hai thứ này, tao bắt buộc phải mang về.”

“Thuốc giải, tôi cũng muốn.” Sở Viêm trầm giọng nói.

Hai tròng mắt Đồng Trác Khiêm rét lạnh, bỗng nhiên nắm chặt quả đấm: “Bà mẹ, mây là có ý gì?”

Sở Viêm nhìn anh: “Đồng thiếu gia thông minh như vậy, anh chẳng lẽ không hiểu?”

*** ! Ý tứ không phải là không có sao?

“Như vậy Phục Linh thế nào?”

Sở Viêm cười: “Cô ta là đường tắt để tôi có được thuốc giải, thật là ngại, Đồng thiếu gia, tôi không thể trả cô ấy lại cho anh.”

“***! Bốn đại gia hỏi người cô ấy như thế nào?” Anh lạnh lùng hét lên, trong mắt tản ra lửa giận mãnh liệt, giống như muốn đem người cắn nuốt, nhìn những người bên cạnh Sở Viêm đang giờ sủng lên, khinh thường hừ lạnh.

“Ông đây rất không thích người khác chỉ súng vào đầu mình, nếu quả thật phải như vậy, ta không ngại vắn gậy cổ bọn mày.”

Sở Viêm từng bước lui về phía sau, được mấy tên áo đen che chở đi ra cửa phòng: “Đồng thiếu gia cứ thử một chút.”

Dứt lời, người đã biến mất khỏi phòng.

Mùi hỏa đạn tràn lan khắp phòng, đạn bắn ra, phát ra âm thanh kinh hãi, giống như một trận mưa đạn kinh tâm động phách.

Sở Viêm quay đầu lại, nhìn cánh cửa, quỷ dị cười.

“Thật hy vọng, anh có thể cứ vậy mà chết ở chỗ này, đáng tiếc, rất khó làm được, thật đáng tiếc.....” Tiếng nói giống như khói lượn, biến mất không thấy ở nơi khúc quanh.

90. Chương 90: Tôi Sẽ Không Cho Anh Nhặt Xác

Chưa đầy nửa phút đồng hồ trong phòng đã yên tĩnh trở lại, những người nằm trên mặt đất đều trở thành thi thể không một ai còn sống.

Sắc mặt Đồng Trác Khiêm biến đổi giống như là bão táp mưa giông sắp tới.

Nếu Phục Linh không có ở đây thì chỉ có thể rời đi.

Tên Sở Viêm kia ông đây khinh thường mày nói láo, bởi mày có tự tin mạnh mẽ đến đâu thì ông cũng có. Muốn chơi trốn tìm với ông, chờ nhận thua đi.

Bóng dáng mạnh mẽ bước ra khỏi căn phòng đầy máu tanh, trên giày có dính chút máu từng bước từng bước đạp lên mặt đất, nhìn thôi cũng đủ ghê tởm.

Âm thanh bên ngoài dần yên tĩnh lại, cuối cùng còn lại duy nhất chỉ là tiếng động cơ của cánh quạt máy bay hoạt động trong không trung.

Người đàn ông Lạc Sơn mặc bộ vest trắng, bình thường không có một hạt bụi mà ngày hôm nay lại vương trên đó một vết máu, cứ như là một đóa hoa nở rộ, mặc dù khóe môi nở nụ cười nhưng ánh mắt lại toát lên sự lạnh lùng đáng sợ.

“Sở Viêm là tên đầu thủ đoạn.” Giọng nói vang lên mang đầy sát khí.

Đồng Trác Khiêm ngẩng nhìn bốn phía nói: “Tên đó ngoại trừ chạy trốn ra thì cái gì cũng không được.”

“Vợ anh đâu?”

“Người phụ nữ anh đâu?”

Hai người đàn ông đồng loạt đưa ra câu hỏi, nhìn máy bay trực thăng dần biến mất trong không trung cả thân hình hai người như tảng băng ngàn năm, lạnh lẽo tê tái con người.

Quả đúng thật – thủ đoạn giỏi đấy.

Đầu tiên là tách Trường An và Phục Linh ra giam lỏng, cho dù bọn họ có thời gian, cho dù bọn họ tốc độ có nhanh tới đâu cũng không thể không xác nhận tâm cơ và mưu kế của Sở Viêm đúng là rất tốt.

Nhưng điều mà hai người đàn ông đoán không trúng chính là lý do Phục Linh không có ở đây, là vì lúc trước Michelle đã có nói qua.

Cho nên, cũng đến lúc thí nghiệm bắt đầu.

Từng bước từng bước.

Tối, rất tối, vô cùng tối.

Đây là nhận thức đầu tiên sau khi Phục Linh tỉnh lại, hai tay cô bị trói sau lưng lại bị hai người vạm vỡ bắt ép bước đi.

Đi thật lâu mà vẫn chưa tới nơi cuối cùng.

Người dẫn đường trước mặt chính là người phụ nữ mấy chục tiếng đồng hồ chưa gặp lại, cô ta mặc áo màu trắng dài, đeo mắt kính, xem ra nhìn khá giống với một nữ bác sĩ, không giống với cái dáng vẻ thối nát ngày hôm đó.

Trong lòng Phục Linh lẩm nhẩm bấm cửu chương, cô đang rất là lo lắng.

Mặc dù cô rất rõ đám người này muốn làm gì cô, nhưng trong cô vẫn còn tồn tại một tia may mắn, trấn áp cho bản thân không bị rối loạn lý trí.

Trong tối tăm bất thành linh xuất hiện ánh sáng khiến cô híp mắt, cánh tay trấn giữ cô ngày càng mạnh, bước chân càng lúc càng nhanh.

Cuối cùng cũng tới nơi đầy ắp ánh sáng khiến Phục Linh há to miệng kinh ngạc.

Trước mặt là một phòng thí nghiệm rộng khoảng 2000m², người người mặc đồ khử trùng trong tay cầm ống nghiệm hoặc là những chất lỏng đều có màu sắc rất kì lạ đi tới đi lui.

Những ống thủy tinh cao vút, bên trong không biết là ngâm chất lỏng gì mà nhìn rất đáng sợ lạnh sống lưng.

“Cô Mạnh, hoan nghênh cô đến căn cứ phòng thí nghiệm Đông Âu, coi như là cô cũng có phúc đấy.”

Nghe Michelle mà Phục Linh run rẩy, ánh mắt không còn tự nhiên nữa mà tâm tình cũng chấn động hoảng hốt.

Muốn cho cô thưởng thức quá trình thí nghiệm sao?

Đối mặt với cô bây giờ là giải phẫu, cắt da cắt thịt? Còn gì nữa không?

Còn em bé trong bụng cô

Phục Linh sợ hãi, cảm giác như có ai cầm dao đâm vào bụng mình, lắng trệ trái tim của cô, rỉ từng giọt máu.

“Thả tôi ra!” Đột nhiên cô dùng sức giằng co muốn chạy trốn, Michelle nở nụ cười lạnh lùng, người xung quanh nghe tiếng ồn bên này cũng không thèm quan tâm việc ai nấy làm.

Trong không gian rộng rãi yên tĩnh này chỉ có duy nhất âm thanh gào thét của cô.

“Cô Mạnh, cô xem.” Michelle đưa ngón tay chỉ về phía cái ống khổng lồ bên trái, dưới ánh đèn chất lỏng màu vàng óng càng phát sáng, nhìn Phục Linh bình tĩnh lại rồi nói: “Cô nhìn một chút xem ở trong đó có gì? Có giống người không?”

Trong cái nhiệt độ ẩm áp này Phục Linh lại rùng mình, nhìn theo ngón tay của Michelle, nhìn cái chất lỏng đó, nhìn cái đưng bên trong chất lỏng đó, nó đen đen, giống như cái cây được khắc thành hình người rồi bị thiêu cháy đen.

Cổ họng xông lên mùi khó chịu, nôn ra cũng không được cứ nện trong cổ họng, giống như bị người ta bóp cổ.

Cô biết, cái thứ ngâm trong đó 60% là con người.

Dường như Michelle biết được nghi vấn của cô, bước đi lên gõ vào cái ống, vật thể màu đen bên trong ngo ngoe giống như một người bị tra tấn khổ sở phải giãy dụa.

“Cô Mạnh, tôi không có thời gian giải thích nhiều với cô, mà bây giờ chắc cô cũng hiểu hậu quả của việc chống cự rồi, vậy mong cô hợp tác, bắt đầu thí nghiệm.”

“Michelle, cô không thể làm như vậy!” Phục Linh lớn quát, dốc hết sức lực cuối cùng nói: “Đây là phạm tội, phạm tội đó, cô có biết không? Cô biết không?”

Michelle cười lạnh: “Không cần cô nhắc nhở tôi, trùm buôn thuốc phiện Đông Âu cũng không phải là phạm tội đấy sao? Tôi còn thua kém gì nữa? Cô Mạnh, tôi khuyên cô tốt nhất là nên hợp tác.”

“Tôi không hợp tác sẽ chết rất thê thảm hoặc là sống không bằng chết mà tôi hợp tác cũng chết? Vậy tại sao tôi phải hợp tác với cô? Tại sao tôi phải lấy sinh mạng của mình đổi lấy thành quả nghiên cứu của cô? Bà đây là không cam tâm tình nguyện, chết cũng sẽ không để cho các người yên ổn.”

Lời nói cuối cùng là mang theo thứ gọi là bất chấp tất cả, không còn hối hận gì nữa.

“Mang đi!” Michelle lạnh lùng phân phó cho hai tên thuộc hạ trấn áp Phục Linh đi vào một phòng trống không gian yên tĩnh, sạch sẽ không dính một hạt bụi.

Đôi mắt Phục Linh tròn to nhìn Michelle: “Rốt cuộc cô muốn làm gì?”

Michelle bắt đầu mặc đồ khủ trùng, đeo khẩu trang vào nói: “Em bé trong bụng cô Mạnh đây thật là cản trở quá.”

Sắc mặt Phục Linh trắng bệch, biết bao nhiêu sợ hãi và tuyệt vọng ập đến, toàn thân cô bắt đầu run rẩy, cô biết đám người ở đây là một đám cặn bã không bao giờ chịu nghe thuyết phục, cô là một người lớn chịu đau khổ cũng không có vấn đề gì.

Nhưng mà, em bé trong bụng cô là máu mủ của nhà họ Đồng.

Bỗng dưng nước mắt của cô từng giọt từng giọt rơi xuống, nhiều ngày bị giam lỏng, bị người đuổi giết, chịu bao nhiêu uất ức mà cũng không có cảm giác gì bởi vì cô là Mạnh Phục Linh. Nhưng mà, bây giờ cô lại khiếp sợ, sợ em bé trong bụng mình sẽ hóa thành một vũng máu dưới con dao của người này rồi bị quăng đi biến mất khỏi thế giới này.

Cảm giác lạnh lẽo từ nơi cổ tay truyền tới, không biết từ lúc nào mà cổ tay của cô đã bị cột lại cả chân cũng vậy, Michelle bắt đầu chuẩn bị dụng cụ.

Một lát sau, cô ta cầm một bình chứa chất lỏng màu đỏ truyền vào trong ống tiêm rồi chuẩn bị tiêm vào người Phục Linh.

Có tiếng bước chân vội vàng vang lên, một người đàn ông mặc áo khoác màu đen, giống như màu đen chính là màu lạnh lẽo cứng rắn nhất trên thế giới này.

Đúng lúc kim tiêm chuẩn bị đâm vào người Phục Linh thì người đàn ông đập cửa vào trong lạnh lùng quát to.

“Dừng tay!”

Quay về thời gian khoảng 10 tiếng trước.

Tại hòn đảo nhỏ ở biên giới Mexico.

Trường An ở chỗ này đã là ngày thứ ba, ánh nắng chiếu chói chang, cô bình tĩnh lại mặc quần áo trắng hoàng, lại sờ sờ bụng cảm giác đối đắng lên.

Cẩn thận bước ra khỏi phòng phát hiện ra dưới lầu không có một bóng người.

Trường An tự thấy mình hơi may mắn, tốt nhất là không có ai, đừng để cho cô có cảm giác đè nén như bây giờ.

Đặc biệt là lúc Lục Cảnh Sinh ở bên cạnh với cô, cô chưa bao giờ trải qua cái cảm giác lo lắng và sợ hãi như vậy, giống như người đàn ông trước mắt này chỉ cần há miệng là có thể nuốt cô vào bụng.

“Thiếu gia, ngài Sở Viêm nhấn lại là bọn họ chuẩn bị bắt đầu ra tay với Phục Linh, kêu thiếu gia chuẩn bị cho tốt.”

“Nói cho Sở Viêm tôi biết rồi.”

Bước chân của Trường An đang bước xuống lầu đột nhiên dừng lại.

Sắc mặt cô trắng bệch, chân cũng không tài nào bước nổi nữa, tất cả trong đầu bây giờ chỉ là ‘bắt đầu ra tay với Phục Linh’.

Câu nói đó như một cái tát từ trên trời giáng xuống là cho Trường An rối loạn không bình tĩnh nổi nữa, chân cô bước hụt một bước té từ trên cầu thang xuống.

Âm thanh quá lớn khiến Lục Cảnh Sinh lao ra ngoài đã nhìn thấy cảnh Trường An đang té xuống.

Một giây đó trong lòng hắn như muốn rạn nứt, chạy nhanh tới kéo tay Trường An vào trong ngực mình.

“Trường An, em làm anh sợ muốn chết.” Tim hắn đang đập rất mạnh, cả người nóng rực đã kéo thần trí Trường An trở lại.

Cô ngẩng đầu nhìn khuôn mặt hắn, đột nhiên cảm thấy hắn có chút xa lạ: “Phục Linh đâu?”

Lục Cảnh Sinh nhú mày, buông cô ra: “Chuyện của cô ta không liên quan tới em.”

“Lục Cảnh Sinh!”

Từ trước tới giờ Trường An đều là người phụ nữ bình tĩnh mà bây giờ lại lớn tiếng như vậy là hắn hơi bất ngờ. Trong ký ức của hắn, bất cứ giờ phút nào Phó Trường An cũng là người phụ nữ dịu dàng.

Cô nhìn chăm chăm Lục Cảnh Sinh, cặp đen láy không nhìn thấy đáy sinh ra một loại cảm giác sợ hãi.

“Lục Cảnh Sinh, tôi hỏi anh lần cuối, Phục Linh đâu?”

Bỗng nhiên Lục Cảnh Sinh không dám nhìn vào đôi mắt của cô, khẽ nghiêng đầu nhìn vào nơi khác.

Trong mắt Trường An hiện lên chút thất vọng, thất thần bước xuống cầu thang, Lục Cảnh Sinh cũng không kéo cô lại, đi hết cầu thang cô đột nhiên muốn chạy trốn, trong ánh mắt sững sờ của mọi người cô chạy tới bàn ăn, cầm con dao để lên cổ mình, cô dùng sức làm bề mặt phía trên bị cửa nhẹ bắt đầu rỉ máu.

Một phút chốc đó đôi mắt Lục Cảnh Sinh đỏ rực, cảm giác như là hắn sắp mất đi Trường An một lần nữa.

“Lục Cảnh Sinh, nếu anh không nói cho tôi biết Phục Linh đang ở đâu, cô ấy có chuyện gì thì cả đời tôi cũng không yên lòng, vậy thì bây giờ tôi chết trước mặt anh cho xong.”

“Trường An.” Lục Cảnh Sinh hoảng hốt, hắn không dám đến gần nhưng lại muốn lấy đi con dao trong tay cô: “Em đừng kích động, em bình tĩnh lại, anh nói cho em biết được không?”

“Tôi không tin anh.” Trường An lớn tiếng rống to, trở nên cuồng loạn hơn bao giờ hết.

“Thiếu gia, tránh ra.....” Vệ sĩ Lục Cảnh Sinh đột nhiên hô to, âm thanh muốn làm thủng lỗ tai Trường An, cô ngây ngẩn một chút tên vệ sĩ thừa dịp cô ngây ngẩn mà xông tới cướp con dao trong tay cô.

Trường An vẫn chưa hoàn hồn thì cả người đã bị Lục Cảnh Sinh ôm vào lòng.

“Anh buông tôi ra.” Cô nói rất nhẹ nhàng giống như cách đây nhiều năm cô nằm trong lòng hắn mà thỏ thẻ, giọng nói đó có thể khiến hắn lấy hết tất cả mọi thứ trên thế giới đưa cho cô.

Chỉ cần cô vui vẻ.

Là đủ rồi.

“Trường An, em đừng như vậy, anh rất đau lòng, chúng ta bắt đầu lại có được không? Bắt đầu lại lần nữa? Giống như trước kia vậy?”

Nụ cười của Trường An trở nên ảm đạm: “Bắt đầu lại? Giống như trước kia? Làm tình nhân của anh? Bị người khác gọi là tiểu tam? Nếu là giống như vậy, Phó Trường An tôi không chịu nổi nữa.”

“Trường An, em hãy tin anh.”

Cô ngẩng đầu nhìn hắn, nhẹ nhàng mấp máy môi: “Đào Huyền Lê?”

“Anh sẽ ly hôn với cô ta ngay lập tức.”

Trường An nhích ra khỏi người hấn, lạnh lùng đi về phía trước.

“Đây là chuyện của anh, không liên quan tới tôi.”

Tất cả bây giờ bắt đầu dừng lại hết, tôi và anh không còn liên quan gì nhau, chính vì vậy chuyện anh tôi sẽ không xen vào.

Cô muốn đi tới cửa chính lại bị người chặn lại, Trường An không quay đầu lại chỉ là thấp giọng nói: “Anh phải giữ tôi cả đời ở đây sao?”

“Để cô ấy đi.”

Ánh sáng chói chang chiếu vào mắt cô làm cô có chút khó chịu, ánh mặt trời vẫn nóng rực nhưng không thể sưởi ấm được con người cô bây giờ.

Cô đưa tầm mắt nhìn ra xa, có một tòa nhà cao, trên đỉnh không có hề có rào chắn nhìn hơi nguy hiểm.

Mà Trường An nhìn cái tòa nhà đó khẽ thẩn thờ.

“Lục Cảnh Sinh.”

Lục Cảnh Sinh đang chuẩn bị lên lầu nghe cô kêu tên mình cả người run lên, vội vàng đi ra ngoài dụi dụi phủ áo choàng lên người cô nói: “Em nói đi.”

Trường An chỉ tay lên tòa nhà đó nói: “Tôi muốn lên đó.”

Về mặt Lục Cảnh Sinh khẽ trầm xuống, những chuyện vừa xảy ra vẫn còn bay lượn trong đầu hấn, từ chối ngay lập tức: “Không được.”

Cởi cái áo mà hấn vừa mới choàng lên, cô vẫn đi về phía trước: “Còn nhớ trước kia tôi nói gì với anh không? Tôi nói, nguyện vọng cả đời tôi chính là được ngắm biển trên cao, nhưng vẫn chưa có cơ hội có phải từ nay về sau vẫn không có cơ hội đó? Anh giam tôi ở chỗ này cả đời, cho đến cuối cùng tôi cũng không có quan hệ với bất cứ người nào, cũng không còn là chính mình chỉ còn lại một mình anh, cuộc sống không hề có bất cứ hy vọng cảm tưởng nào, anh nói cho tôi biết đi, có phải như vậy hay không?”

Lục Cảnh Sinh biết rằng mình không thể từ chối cô được, chỉ có thể kêu vệ sĩ đi theo rồi kéo cổ tay cô đi: “Anh đi với em.”

Trường An không nói gì, buông tay hấn ra, trở nên vui vẻ giống như là được gặp chuyện gì hạnh phúc nhất đời vậy.

Lục Cảnh Sinh thấy cô như vậy cũng bị vui lây.

Trường An bước lên cầu thang gỗ, từng bước từng bước đi lên đỉnh tòa nhà, Lục Cảnh Sinh sợ hãi vội vàng vượt lên.

Trường An lại càng đi nhanh.

Lúc này Lục Cảnh Sinh mới biết có gì đó không ổn, trong miệng hấn kêu cẩn thận nhưng vẫn chưa kịp nói ra ngoài.

Trường An đứng trên chỗ cao nhất nhìn xuống biển, xoay người lại, dáng vẻ dụi dụi đã biến mất chỉ còn lại sự dứt khoát.

“Anh không được lên đây, anh đi lên một bước tôi sẽ lùi về sau một bước.”

Lục Cảnh Sinh dừng bước, hấn không thể chấp nhận sự thật này: “Lấy anh khó cho em như vậy sao?”

“Không! Tôi chỉ là lo lắng cho Phục Linh, không muốn cô ấy có chuyện gì.”

“Vậy em xuống đi.”

“Không! Nói cho tôi biết, rốt cuộc các người đang làm gì với Phục Linh?”

“Trường An, đây là em đang ép anh.”

“Tôi không có ép anh, anh luôn miệng nói yêu tôi tại sao cái gì cũng không nói cho tôi biết?”

Lục Cảnh Sinh giương tay, mặc dù chỉ cách Trường An có vài mét nhưng hắn lại cảm nhận như cách xa ngàn dặm.

Hắn nhẹ nhàng bước lên một bước, Trường An cũng lùi về sau một bước.

“Trường An, em nói đi, anh phải làm như thế nào em mới chịu đây?”

“Phục Linh ở đâu?”

“Mexico.”

“Vậy tôi đang ở đâu?”

“Mexico.”

Ánh mặt trời chiếu lên gương mặt của Trường An, cô lại bước về sau một bước, đôi mắt lạnh lẽo nhìn về người đàn ông cô đã từng thích, nói từng chữ một.

“Lục Cảnh Sinh, tôi cho anh 5 tiếng, sau 5 tiếng phải mang Phục Linh đến đây gặp tôi, chậm một giây tôi sẽ nhảy xuống ngay lập tức, tôi chết rồi cũng sẽ không để cho anh nhặt xác.”

91. Chương 91: Cái Chuyện Rằm Lớn Có Một Chút

Gió biển tuôn rơi, vị tanh của biển ulla vào mặt, cây cối lay động trong không khí giống như sắp bắt đầu nổi bão.

Lục Cảnh Sinh cảm thấy có chút lạnh, người phụ nữ của hắn vẫn còn đứng yên ở đó nhưng ánh mắt đã trở nên thay đổi. Thời tiết trở nên lạnh lẽo, hắn cảm thấy thật kinh sợ.

Hắn chợt hoảng hốt, Trường An tiếp tục lùi về sau một bước, trong khoảnh khắc đó hắn cảm tưởng tất cả lương thiện của hắn đã chết đi.

“Anh lựa chọn để tôi nhảy xuống?” Đột nhiên Trường An thay đổi sắc mặt, dịu dàng cười với hắn.

Nắm chặt đôi tay, Lục Cảnh Sinh quay đầu lại dặn dò thuộc hạ: “Lập tức chuẩn bị trực thăng, xem chừng cô ấy cho tốt, xảy ra chuyện gì các người cũng đừng sống.”

Trường An thở phào nhẹ nhõm, một lồng treo trên vách đá cũng được lấy xuống, đây là thắng lợi đầu tiên của cô đối với Lục Cảnh Sinh.

Âm thanh cánh quạt vang vọng, hắn quay lại nhìn cô: “Chờ anh.”

“Lục Cảnh Sinh, tôi nói được làm được.” Giây phút máy bay bay lên, Trường An gào thét một câu rồi một mình ngồi xổm xuống.

Thật xin lỗi, tôi chỉ có thể làm vậy.

“Dừng tay!”

Hai chữ này phát ra muồn đâm thủng màng nhĩ người ta, Michelle quay đầu nhìn người đàn ông Trung Quốc, cô ta không hiểu tại sao người Trung Quốc xa lạ có thể vào được đây?

“Maria.” Cô ta la thất thanh.

Một người phụ nữ mặc đồ khủ trùng đi đến bên cạnh Michelle.

“Người đàn ông này là ai?”

“Anh ta là khách quý của ngài Sở - Lục Cảnh Sinh, không thể thất lễ.”

Phục Linh bây giờ đã rơi vào trạng thái ngây người, khuôn mặt người đó không xa lạ với cô.

Cái này có được coi là cô được cứu không?

“Michelle tiểu thư, xin hãy sắp xếp tôi muốn đưa Mạnh tiểu thư đi.”

“Đi?” Michelle kinh ngạc, không thể tưởng tượng được: “Lục tiên sinh, anh chắc chắn là không nói giỡn với tôi? Anh nói anh phải đưa Mạnh tiểu thư đi là muốn thí nghiệm chúng tôi chuẩn bị thật lâu bị sụp đổ sao? Xin hỏi, đây là mệnh lệnh của ngài Sở giao sao?”

“Michelle!” Lục Cảnh Sinh đột nhiên hô tên cô ta, ánh mắt sắc bén nhìn gương mặt xinh đẹp của cô ta: “Cô đang nghi ngờ lời nói của tôi?”

“Đúng, Lục tiên sinh.”

Khóe môi Maria đột nhiên cong lên, bọn họ là thành viên trong phòng thí nghiệm của trùng thuốc phiện Đông Âu, không những có kỹ thuật mà còn có thực lực, có thể nói khá nhiều người phải cúi đầu trước bọn họ mà trước đây không lâu, ngài Sở đưa người đàn bà này tới đây, bảo với bọn họ cô ta là người tài giỏi đứng đầu trong giới nhân tài kêu bọn họ phải nghe theo cô ta.

Mà đã bao lâu rồi, không thấy được lợi ích gì từ cô ta.

Mà Lục Cảnh Sinh ở trước mặt cũng được coi là người có thể, tại sao Michelle dám chọc giận hắn?

Quả nhiên, Lục Cảnh Sinh nghe Michelle trả lời thì rất tức giận, nhìn xung quanh rồi nói: “Đưa cô ta ra.”

Lời vừa nói xong, hai người áo đen phía sau Lục Cảnh Sinh lập tức đi lên giữ thân thể Michelle lại, ngăn cách cô ta với Phục Linh.

Michelle đột nhiên hét lớn tiếng, lật người nhảy lên, trong tay bỗng xuất hiện hai cái cây nhỏ như kim châm, vòng qua hai người áo đen, ánh mắt cô ta trở nên lạnh lùng, đâm thật mạnh vào bắp tay hai người áo đen.

Tốc độ nhanh, bản lĩnh xuất chúng, thủ đoạn ngoan độc khiến đôi mắt Lục Cảnh Sinh càng sâu thêm.

“Blai Jank Michelle!”

Michelle khom lưng: “Rất vinh hạnh được nghe tên tôi từ miệng của Lục tiên sinh.”

Trong lòng Lục Cảnh Sinh phẫn nộ, cởi áo khoác trên người xuống, ném ra ngoài che mất tầm mắt của Michelle.

“Tôi không thích đàn bà lạnh chanh.”

Hai mắt Michelle lạnh xuống, trong tầm mắt đều là màu đen của áo khoác, cô ta nhắm mắt lại sau đó một cú đánh ập tới.

Maria lui về sau trở lại công việc của mình, chuyện của mấy người cô ta không muốn quản.

Michelle lui về sau hai bước, cánh tay nhỏ bé bị bầm tím thậm chí còn rách da, mà bên trong còn bị kim đâm, cô ta kinh ngạc nhìn cái đó lần nữa rồi kéo áo khoác mặc vào, không nói nên lời.

Chỉ một cú đánh, cô ta thua, còn thua thảm hại.

Năm đó cô ta từng thử sức với Sở Viêm, tuy nói bản lĩnh của cô ta còn thua Sở Viêm nhưng có thể tiếp được 70 chiêu của hắn ta, mà hôm nay, ngay cả một chiêu cô ta cũng thua cái tên được gọi là khách quý người Trung Quốc này.

Đó không phải quan trọng, hắn ta còn khó chơi hơn Sở Viêm sao?

Nghĩ đến hậu quả một chút, toàn thân Michelle lạnh run, cô ta đứng qua một bên nhường đường cho hắn ta thấy gương mặt trắng bệch không còn chút máu của Phục Linh.

“Lục tiên sinh, Michelle bất kính với ngài, xin ngài tha thứ, nếu ngài là khách quý của Sở tiên sinh thì Mạnh tiểu thư ngài có thể mang đi.”

Tay chân bị trói buộc được mở ra, Phục Linh cảm thấy cả người nhẹ nhõm được Lục Cảnh Sinh ôm vào ngực.

Cô thấy mình rất mệt mỏi, từ lúc bị bắt cho tới bây giờ cô mới biết mình thấy mệt.

Cô đang đợi mọi người đến cứu cô, từ từ buông tha nó rồi.

Nhưng ông trời vẫn còn yêu cô, không đành lòng nhìn cô chết như vậy, sai bạch mã hoàng tử đến cứu cô, mặc dù trước kia cô không thích người đàn ông này nhưng hiện tại hắn đã đến cứu cô.

Dù sao, dưới tình huống này, cô không quan tâm gì nữa chỉ cần cứu cô và em bé là được rồi.

“Cám ơn.”

Đột nhiên hắn nhớ lại dáng vẻ của Trường An lúc hắn đi: “Tôi không phải vì cô.”

Dĩ nhiên Phục Linh không tự cho là hắn vì cô mà đến.

Khẳng định là vì Trường An.

Hắn ôm cô đi ra ngoài àm lúc đó ý thức của Phục Linh cũng tỉnh táo khá nhiều.

Lục Cảnh Sinh hiển nhiên không vô duyên vô cớ mà có thể xuất hiện ở đây? Không thể nghi ngờ hắn ta có quan hệ với Sở Viêm.

Kể từ ngày Trường An bị bắt, bây giờ Lục Cảnh Sinh đến đây cứu cô, 100% là có quan hệ với Trường An, cô kéo mạnh cổ áo hắn: “Trường An đâu?”

Lục Cảnh Sinh không trả lời.

Phục Linh cũng nhìn ra được vẻ mặt của hắn có gì không đúng, cũng không thèm hỏi nữa, an tĩnh để hắn đưa lên trục thẳng.

Đột nhiên cô cảm thấy mình bây giờ thật an bình, trên mặt vẫn bình tĩnh nhưng trong lòng lại như sóng biển dào dạt, những cảnh tượng kia vừa buồn cười vừa làm cho người ta phải kinh ngạc.

Lâu sau cô mới ổn định lại tâm trạng mình, nhìn Lục Cảnh Sinh đang nhắm mắt dưỡng thần hỏi: “Trường An thế nào?”

“Cô ấy? Cô ấy rất không tốt.”

Phục Linh run rẩy: “Rốt cuộc cô ấy thế nào?”

Lúc Cảnh Sinh liếc cô một cái, Phục Linh không thích cách hắn ta nhìn mình lạnh lùng như thế, cô quay đầu nhìn phong cảnh bên ngoài.

Hồi lâu sau cô nghe tiếng thở dài, Phục Linh kinh ngạc quay đầu lại, nhìn người đàn ông đang mang đầy vết tang thương.

Đột nhiên hắn nói: “Cô nói xem, tôi phải làm thế nào mới lấy lại được lòng của cô ấy?” Giọng nói của hắn mang đầy bằng hoàng và vô dụng như một đứa bé bị bỏ đi.

Phục Linh nhìn hắn đưa ra một câu hỏi y như Trường An: “Còn Đào Huyền Lê thì sao?”

“Mạnh Phục Linh, cô phải biết trong lòng tôi Đào Huyền Lê không có một vị trí nào.”

“Không có?” Phục Linh đưa ra nụ cười giễu cợt: “Một người đàn ông có vợ thì có tư cách gì nói yêu với Trường An? Lục Cảnh Sinh, anh đừng đùa với tôi? Trong lòng anh Đào Huyền Lê cái gì cũng không phải nhưng trong lòng cô ta Trường An là một cái ghim vướng mắc, tại sao anh không thể tha cho cô ấy?”

Lục Cảnh Sinh nắm chặt tay, chặt đến nỗi bàn tay trở nên bầm tím.

Tại sao anh không thể tha cho cô ấy? Đây là Phục Linh nói.

Tại sao anh không thể tha cho tôi? Đây là Trường An nói.

Hắn nên buông thật sao?

Không, không thể!

Cô và hắn đã từng tốt đẹp, từng vui vẻ như vậy, chỉ là hắn phạm phải sai lầm thôi, sửa không được sao?

Đúng, chính là như vậy.

Hắn tự an ủi mình lại phát hiện mình đang hoảng g hốt.

Ánh mắt hắn sáng ngời lại có chút ảm đạm làm cho người phải trầm mê vào đó.

“Lục Cảnh Sinh, cả đời này của Trường An, lúc ở cùng với anh tôi thấy cô ấy chưa bao giờ vui, từ khi cô ấy biết anh, yêu anh đến khi ở chung với anh, anh đều không dứt khoát được với Đào Huyền Lê, cuối cùng anh hại cô ấy đi tù, anh và Đào Huyền Lê kết hôn, tại sao bây giờ cô ấy mới chút tự do và hạnh phúc anh lại không tha cho cô ấy, để cho cô ấy vui vẻ?”

“Không thể nào!” Đôi mắt hắn đỏ rực, quát lớn với Phục Linh.

Không khí lại trầm xuống, Phục Linh không muốn nói nữa, thật ra thì cô biết những câu nói của cô khiến người đàn ông này rất khó chịu.

Nhưng sự thật không phải vậy sao?

Một tiếng đồng hồ trên không, trực thăng cũng chịu hạ cánh trên một tòa nhà.

Trường An vẫn đứng đó, đôi mắt vô hồn, cả thân thể cũng trao gần cái chết.

Lục Cảnh Sinh nghe được âm thanh tan nát cõi lòng của mình, hắn nhanh chóng đưa Phục Linh ra, nhìn Trường An nói: “Anh đưa cô ấy tới rồi, em có thể xuống không?”

“Phục Linh!” Cô nhỏ giọng kêu, giọng nói khàn khàn.

“Là mình, Trường An, là mình!” Gió biển làm Phục Linh phải nói lớn tiếng, lòng của cô đau nhức, chậm chậm bước đến gần: “Trường An, cậu xuống đi, là mình đây.”

“Cám ơn.” Âm lượng rất nhỏ nhưng Lục Cảnh Sinh nghe thấy, nghe âm thanh trút được gánh nặng trong lòng cô, biết cô không còn ý định tự tử nên đi về biệt thự chuẩn bị dọn dẹp cục diện rối rắm sau này.

Sở Viêm, không phải là dễ đối phó.

Nhìn đôi chân cứng ngắc của Trường An, Phục Linh đi lên ôm lấy cô phòng ngừa cô té xuống, cẩn thận đỡ Trường An xuống, Phục Linh liền đánh cô một phát.

“Cái tên ngu ngốc.”

Nghe được cách chào hỏi kinh điển của Phục Linh, Trường An cười cười: “Cậu không có chuyện gì là tốt rồi.”

Phục Linh ghé sát vào tai Trường An nói nhỏ: “Cậu mà xảy ra chuyện gì chắc Lạc Sâm sẽ đuổi giết mình tận chân trời góc biển.”

Bỗng dưng, hai tai Trường An đỏ chót.

Cô bây giờ thừa nhận mình có chút kích động, thừa nhận sự thật là mình nhớ Lạc Sâm.

“Trường An, cậu có biết ở đây là đâu không?”

“Mình chỉ biết ở đây là Mexico, những thứ khác hoàn toàn không biết.”

Phục Linh thở dài: “Đúng là phiền phức.”

Đi vài bước Phục Linh đột nhiên vịn trán, cảm giác rất choáng váng.

Cảm giác đó lại tới.

Bờ cát xoay tròn, biệt thự xa hoa biến thành hai cái, suy nghĩ trở nên hỗn loạn, cô dựa vào người Trường An, muốn hôn mê, tim cũng bắt đầu đau.

“Phục Linh, cậu sao vậy?” Trường An cực kỳ lo lắng.

Đau, trừ đau vẫn là đau.

Nhất định là virus tái phát.

Tay cô vô thức ôm bụng, cô lo lắng cho em bé, bởi vì đau mà trán đầy mồ hôi.

Trường An hoảng hốt, tính kêu người giúp.

Phục Linh cầm tay cô lắc đầu: “Đừng kêu, đỡ tở vào nghỉ ngơi một chút, Trường An, bây giờ đừng tìm hấn ta, hấn là cứu tở từ trong phòng thí nghiệm của Sở Viêm, bây giờ hấn đang phải đối mặt với tên Sở Viêm đang tức giận kia.”

“Vậy cậu làm sao bây giờ?”

Phục Linh cắn môi, cố nặn ra nụ cười: “Cái chuyện rắc rối có một chút, ngủ một giấc thì xong thôi.”

92. Chương 92: Bị Thương

Đau đớn xuất hiện, trên mặt cô bắt đầu đổ mồ hôi, Trường An trong lòng lo lắng, cắn răng đem Phục Linh kéo dậy, đỡ cô từng bước từng bước đi vào biệt thự.

Ở trong phòng, Lục Cảnh Sinh sắc mặt lạnh lùng bắt đầu phân phó những chuyện phải đối mặt kế tiếp, cũng không đề phòng cửa phòng họp bị người đẩy ra.

Thân thể nhỏ bé của Trường An đỡ lấy Phục Linh, hai mắt đắm lệ nhìn hấn.

“Lục Cảnh Sinh, cầu xin anh hãy cứu Phục Linh.”

Tim của hấn trong nháy mắt lại bắt đầu đau đớn, bảo những người khác đi ra, Lục Cảnh Sinh chậm rãi đi tới, sau đó cầm lấy tay Phục Linh, nhìn nét mặt cô một chút: “Đây là do virus phát tác.”

Trường An kinh ngạc: “Là virus gì? Đã có chuyện gì xảy ra?”

“Hiện tại anh không thể trong chốc lát nói rõ với em.” Vừa nói, hấn nhận lấy Phục Linh từ tay Trường An, ôm ngang cô lên, sau đó sải bước ra ngoài, lại đột nhiên dừng lại, nhàn nhạt nói: “Trường An, anh cũng không muốn để Phục Linh rơi vào cục diện rối rắm này, nhưng anh sẵn sàng làm như vậy_____”

Không thể nghe thấy lời của hấn, Trường An đứng tại chỗ nhìn người nọ đi càng ngày càng xa, sau đó lên cầu thang, tình cảm của bọn họ cũng giống như khoảng cách đó, càng ngày càng xa.

Bất quá, cũng tốt, có thể chặt đứt nỗi thương của hai bên.

Lúc ôm Phục Linh trở lại phòng, Phục Linh đã ngủ mê man, cái trán cô đổ mồ hôi lấm

tấm, giống như vừa được vớt ra từ trong nước, Trường An yên lặng đứng cạnh cô, nhìn Lục Cảnh Sinh muốn rời đi, vội vàng gọi hấn lại: “Lục Cảnh Sinh, anh cứu cô ấy đi.”

“Anh bắt lục (=)))), trong cơ thể cô ấy là loại virus nguy hiểm nhất do thuộc hạ của Sở Viêm nghiên cứu ra, trước mắt Michelle (Mễ Hiết Nhĩ) còn chưa nghiên cứu ra giải thể, cho dù anh muốn giúp em, cũng không có cách gì.”

Trường An lo lắng đến suýt khóc, cô lần nữa nhìn Lục Cảnh Sinh rời đi, quay đầu, không bao giờ... nhìn hấn nữa.

Cô hiện tại rất muốn rời cái nơi làm cho cô thời thời khắc khắc đều hít thở không thông.

Cô nhìn Phục Linh một cái.

Muốn rời đi, cô không thể, cũng không có cách nào.

Hai giờ sau, một chiếc phi cơ được chế tạo tốt nhất chậm rãi chạm đất trên hải đảo.

Từ trên phi cơ bước xuống đầu tiên là Michelle một thân mặc đồ thiếu vải, trên mặt cô đeo một cặp mắt kính to, khoe môi mang theo nụ cười như có như không.

Tiếp đến, đi ra chính là Sở Viêm.

Tây trang màu trắng, giống như thuần khiết nhất trên thế giới, trắng chói mắt như vậy kết hợp cùng khuôn mặt âm lãnh quý dị, cũng mang một loại phong tình khác lạ, khiến cho Michelle cũng phải liếc nhìn.

“Đi , gọi Lục Cảnh Sinh ra _____”

“Không cần phiền toái Sở tiên sinh, tôi đã đi ra.” Lục Cảnh Sinh khoác một chiếc áo gió bước ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn Sở Viêm.

Không khí giống như bị ngưng tụ lại, Sở Viêm chậm rãi đi tới, một thân màu trắng chìm đắm trong ánh nắng trên hải đảo, phát ra ánh khí bức người.

“Lục tiên sinh, tôi muốn anh giải thích rõ.”

“Tôi cùng Mạnh tiểu thư là bạn cũ, lâu rồi không gặp, bất quá chỉ mời tới làm khách thôi.”

Thật tốt ột câu làm khách! Sở Viêm cười lạnh một tiếng: “Vậy Lục tiên sinh có thể nói với tôi một tiếng, tôi sẽ cho người đưa cô ấy qua, không cần nhọc công Lục tiên sinh phải đi một chuyến.”

“Thật cảm ơn ý tốt của anh, tôi còn có chuyện, anh trước hết ở nơi này nghỉ ngơi một chút đi.” Dứt lời, xoay người rời đi, Michelle tiến lên từng bước nhẹ giọng hỏi: “Virus phát tác?”

Mặc dù giọng nói là hỏi thăm, nhưng bên trong lại mang ý khẳng định.

Lục Cảnh Sinh bỗng nhiên dừng bước, trực tiếp thừa nhận: “Đúng”

“Anh đem cô ấy giao cho tôi, bằng không cô ấy sẽ không sống được thêm bao nhiêu ngày.”

Đối với một người phụ nữ hấp dẫn, diễm lệ như vậy, Lục Cảnh Sinh cũng không để ý, ngược lại bắt đầu bước đi: “Tôi cho tới bây giờ đều không quan tâm đến chuyện sống chết của cô ấy.”

Hắn quan tâm, là Trường An.

“Đứng lại ! ”

Sở Viêm đột nhiên rống lên, thuộc hạ phía sau cùng lúc cầm súng hướng tới Lục Cảnh Sinh, chỉ cần nhẹ nhàng bóp một cái, vị quản lý tập đoàn Phượng Hoàng danh chấn Đông Nam Á sẽ lập tức biến mất khỏi thế giới.

Phía sau là gió biển tanh nồng cùng hòng súng lạnh lẽo.

Lục Cảnh Sinh nhíu mày, tiếp tục đi về phía trước : “Sở tiên sinh, tùy tiện. ”

Sở Viêm từ từ trầm sắc mặt, hắn phát hiện có phải gần đây hắn gặp trúng thứ gì không nên đáp hay không ? Đầu tiên là Đồng Trác Khiêm hủy đi phân bộ của hắn, sau hắn ta lại hợp tác với Lạc Sâm phá biệt thự của hắn, nhấn nhin nhiều lần như vậy, chỉ vì muốn an toàn lấy được thân thể nhiễm virus của Mạnh Phục Linh.

Mà bây giờ, đây là cái chuyện gì ?

Vừa mới chuẩn bị làm thí nghiệm.

Lại truyền đến tin tức của Michelle, nói Lục Cảnh Sinh đã cướp người đi.

Thật làm thủ lĩnh Đông Âu như hắn có chút khó chịu, là lúc cần dùng máu rửa sạch sỉ nhục của hắn và khiêu chiến những tên đó.

Hắn đột nhiên ôm lấy eo Michelle, hôn lên mặt cô, thuận thế lấy được cây súng giắc ở trên eo cô, trong nháy mắt nhắm vào sau lưng Lục Cảnh Sinh.

Mắt lạnh nhíu lại, bóp cò.

“Oành_____”

“Oành_____”

Hai viên đạn trên không trung bay theo quỹ đạo thẳng tắp mà bẻ nhọn, sau đó chạm vào nhau, xệt ra tia lửa, bước chân Lục Cảnh Sinh bị âm thanh to lớn làm cho rung một cái, nhưng vẫn không dừng lại, tiếp tục đi về phía trước.

Viên đạn chống lại viên đạn của Sở Viêm là từ trên trời bay xuống.

Michelle nhìn hai viên đạn đã thành mảnh vụn, thân thể không khỏi run rẩy sợ hãi.

Cô đứng bên cạnh Sở Viêm, vạn nhất viên đạn kia bắn cô chứ không phải chặn lại đạn, cô sẽ có hậu quả như thế nào ?

Cô ngây ngốc quay đầu lại, dưới ánh mặt trời híp mắt lại, đột nhiên đối diện với một ánh mắt lạnh lẽo vô tình như chim điêu hâu.

Người đàn ông kia ở dưới ánh mặt trời, hiển hiện ra ngũ quan như điêu khắc, thoát nhìn giống như tiên nhân, dưới cằm hắn có một chút râu, nhưng lại không ảnh hưởng gì đến sức quyến rũ của hắn, ngược lại mang cho hắn chút hơi thở cổ xưa.

Michelle thề, cô chưa từng trông thấy một người đàn ông Đông phương hoàn mỹ như vậy.

Bóng dáng đàn ông phương Tây cao ngất tuần lẫm cùng người đàn ông phương Đông thần bí hoàn mỹ.

Lúc một ánh mắt lạnh lùng bẻ nhọn nhìn cô chăm chú, Michelle tỉnh lại, cô nhìn người đàn ông nhảy xuống từ thang treo trên phi cơ, thét lên kinh hãi.

“Hắn ta là ? Đồng Trác Khiêm ? ”

“Sở Viêm, thích quà tôi đưa chứ ? ” Đồng Trác Khiêm từ máy bay chiến đấu nhảy xuống, trên không trung mượn lực dùng lực, lật một cái, đột nhiên nhảy lên, trực tiếp nhắm súng lục ngay Sở Viêm, sau đó bóp cò súng.

Tiếng súng phát ra, đạn mang tốc độ giống như ánh sáng bay tới, Sở Viêm nheo mắt lại, hay tay thủ pháp cực nhanh kéo một thuộc hạ áo đen bên cạnh, chặn lại đạn.

Phù một tiếng, đạn xuyên vào ngực, tên áo đen nháy mắt ngã xuống.

Michelle trợn to hai mắt.

Cục diện này, Lục Cảnh Sinh bất tri bất giác, hoàn toàn lui ra.

Trên cả hải đảo, trừ biệt thự, chỉ còn sót lại người của Sở Viêm cùng Đồng Trác Khiêm, còn có lực lượng máy bay oanh tạc trên trời.

“Đồng Trác Khiêm ! ” Sở Viêm bỗng nhiên hô lên, ba chữ giống như nện ra từ trong kẽ răng, nghe thấy Đồng Trác Khiêm rất khinh thường.

“Tôi vẫn cho là tên tôi rất êm tai, không nghĩ tới bị anh gọi lại khó nghe như vậy. ”

Sắc mặt Sở Viêm nhất thời có chút biến đổi.

Đồng thiếu lưu loát lật người xuống, bày ra một vòng cung hoàn mỹ, ngay trong nháy mắt anh chạm đất, vô số súng nhắm ngay anh, hòng súng đen ngòm giống như vực sâu tử thần.

“Ông đây rất không thích người khác chĩa súng vô người mình. ”

Lời vừa dứt, máy bay chiến đấu trên bầu trời đột nhiên thả xuống một quả bom trên biển, nổ tung trong nháy mắt, bọt nước khắp nơi, kinh ngạc lòng người.

Mấy tên hộ vệ áo đen kia kinh ngạc, trong nháy mắt muốn bóp cò súng.

Sở Viêm tay giương cao ý bảo họ dừng lại.

“Đồng thiếu tốc độ thật nhanh, cư nhiên có thể tìm được đến nơi này. ”

“Phải cảm ơn anh. ”

Nói chuyện không phải là Đồng Trắc Khiêm, mà là một thân tây trang màu trắng trên máy bay, Lạc Sâm. Trắng gấp trắng, thế nào cũng phải so sánh.

Sở Viêm một thân tây trang màu trắng, không nhiễm một hạt bụi nhỏ nào, sắc mặt ủ dột âm tà.

Lạc Sâm mặc một bộ tây trang màu trắng được cắt may hoàn hảo, trên cổ tay thuê hoa sen xinh đẹp, khoe môi khẽ cười, giống như dung nhan yêu nghiệt, làm say gió biển.

Một cuộc tranh đấu thị giác, Sở Viêm hoàn toàn bại.

“Lá gan cũng thật lớn, lại dám bắt người phụ nữ của tôi ? ” Anh khẽ cười ra tiếng, thanh âm mặc dù dịu dàng như ngọc, lại mang theo lạnh lùng tức giận.

Cho dù anh đã giấu thật sâu.

“Sở Viêm, anh phải biết được hậu quả khi chọc tôi. ”

Sở Viêm cười lạnh một tiếng, tựa hồ như cực kì khinh thường : “Tôi đây chưa bao giờ biết hậu quả là thứ gì. ”

“Rất nhanh sẽ biết. ” Anh cười khẽ, đột nhiên hướng về biệt thự, căng cổ họng hô lên.

“Phó Trường An, tôi đến đón em. ”

Thanh âm của anh rất lớn, tiến vào biệt thự.

Trường An buồn ngủ ngồi ở mép giường của Phục Linh, bên trong phòng cách âm rất tốt, những tiếng súng cùng tiếng nổ kia, cô cũng không nghe được rõ ràng, cũng không để ý lắm.

Nhưng một tiếng gọi kia, cô lại nghe được rõ ràng.

Ánh mắt của cô mở lớn, cả người run lên.

Thật muốn biết đây là nằm mơ, ảo giác hay hấn thật sự đã tới.

Cửa đột nhiên bị người đẩy ra, Lục Cảnh Sinh mặt mày tối tăm nhìn Trường An: “Em đối xử với anh như vậy là vì người đàn ông kia? ”

Đôi môi Trường An nhẹ nhàng mở ra: “Anh ấy tới? ”

Một tiếng “Anh ấy” có bao nhiêu nhu tình, một tiếng lại trả lời tất cả vấn đề trong lòng hấn.

Gió biển xuyên qua cửa sổ, mang theo mùi tanh mặn quen thuộc, Trường An vuốt mái, vén một sợi tóc ra sau tai, sau đó đứng lên, Lục Cảnh Sinh lại chặn đường cô, không cho cô đi qua.

“Là vì hấn ta nên mới đối với anh như vậy? ”

Trường An cũng không trả lời hấn, muốn bước qua hấn rời đi.

“Trả lời anh. ”

Cô cắn môi, lại không nói một câu nào.

Lục Cảnh Sinh giống như trở lại một ngày trước cái ngày cô vào tù, lúc cô tiến vào ngục giam cô nói cô thương hấn, cảm giác đó với bây giờ thật giống nhau, cũng hối hận, thương tâm cùng khiếp sợ.

Mà hôm nay, là bang hoàng sợ, cũng không thể chấp nhận được đã mất đi.

Hấn bỗng nhiên nắm bả vai cô, dung sức lay mạnh, giống như ma quỷ.

“Nói cho anh biết, nói cho anh biết, có phải vì tên kia hay không? ”

Oành một tiếng, bình hoa trên bàn rơi vỡ, Lục Cảnh Sinh run lên, đột nhiên đẩy Trường An ra, lần nữa oanh động, phần lưng của Trường An trực tiếp ngã vào mảnh vỡ trên đất.

Cảm giác bén nhọn đâm vào lưng, cô nhú mảy, Lục Cảnh Sinh vội vàng muốn kéo cô đứng dậy, lại bị cô hung hăng bỏ ra, sau đó lần nữa ngã xuống đất.

Đau càng thêm đau.

Máu đỏ tươi xâm nhập vào mắt Trường An, hai mắt của cô giống như trở nên mờ mịt, tựa như nhớ lại một chút chuyện cũ khó mà làm cho người ta hồi tưởng.

“A_____” Trường An đột nhiên hét to một tiếng.

Bên ngoài biệt thự, sắc mặt Lạc Sâm thay đổi.

“Ngăn bọn họ lại!” Bỏ lại một câu, Lạc Sâm trực tiếp chạy vào bên trong biệt thự, dưới chân thật giống như có gió, tốc độ cực nhanh.

Lại một lần nữa không ai để ý cảm giác thật không tốt.

Sở Viêm ngẩng đầu nhìn trời một chút, nhú mảy.

Bên trong biệt thự, cũng đang trong nháy mắt có chút biến đổi kinh thiên động địa.

Trong con người cô phản chiếu hình ảnh Lục Cảnh Sinh tức giận, còn có thất vọng, tức giận, bất an khi hấn ở bên, làm cho hấn giống như một con sư tử bị thương.

“Trường An, em nói cho anh biết, muốn anh làm như thế nào, em mới có thể rời người đàn ông kia đi?”

Trường An đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn hấn, ánh mắt sáng ngời mà xa xăm: “Vậy anh nói cho tôi biết, muốn như thế nào mới có thể tha cho tôi?”

Tổn thương không tiếng động cùng nỗi buồn trầm thấp tản ra khắp phòng.

Có tiếng cười khê phát ra, khóe môi Trường An lộ ra một chút châm chọc, như cái gai đâm sâu vào mắt Lục Cảnh Sinh, cái người đàn ông luôn miệng nói yêu cô này, tại sao bây giờ làm chuyện gì cũng khiến cô cảm thấy buồn cười như vậy?

Cánh tay cùng lưng của cô vẫn còn đang chảy máu, mà hấn còn ở đây hàng giọng chất vấn cô như thế nào mới có thể rời đi người đàn ông kia?

Lục Cảnh Sinh, cả đời anh, không thật sự yêu ai cả, anh chỉ yêu có chính bản thân mình mà thôi.

Ánh mắt Trường An trầm xuống, muốn vòng qua người hấn, lại bỗng nhiên bị hấn kéo lại.

“Em chỗ nào cũng không thể đi.”

“Xin lỗi, cô ấy, tôi phải mang đi.”

Một tiếng nói sáng ngời mang theo hơi thở đàn ông trầm thấp.

Trầm ổn, nghiêm túc, lạnh như băng, giống như trụ băng khó tam nhất trên thế giới, thế nhưng Trường An lại cảm thấy thanh âm này mang theo chút mùi vị quen thuộc.

Nhất thời không nhớ ra được.

Bỗng nhiên, một trận gió lạnh từ cửa sổ đi vào, mang theo vài tia bụi chậm chậm, một người đàn ông mặc một bộ quần áo màu đen thoắt mái xuất hiện sau lưng Trường An, một tay ôm lấy eo cô.

Đôi tay rộng lớn như vậy, Trường An lại không cảm nhận được chút nhiệt độ nào, thậm chí lạnh đến làm người ta phát run.

Mà trong nháy mắt đó, đôi tay mạnh mẽ ôm lấy eo Trường An, nhanh chóng nhảy ra cửa sổ.

“Người, tôi đây liền mang đi.”

“Đứng lại!” Lục Cảnh Sinh gầm lên một tiếng, muốn đuổi theo, lại bị một cây súng ngắn đặt vào huyết thái dương, hấn lạnh lùng quay đầu, nhìn người đàn ông này.

Lạc Sâm!

Là người Trường An hôm nay để trong lòng sao?

Lạc Sâm bẽ nghề nhìn hần, nụ cười yêu nghiệt vô thanh vô tức biến mất, lưu lại một mảnh hàn ý: “Phó Trường An đâu?”

“Tôi tại sao lại phải nói cho anh biết?” Lục Cảnh Sinh hung tợn nói.

“Xuống địa ngục đi.” Tức giận mắng một tiếng, Lạc Sâm giơ lên quả đấm đánh tới, khi

anh vừa tiến vào, anh nhìn thấy một bóng người rời đi, thì trong lòng đã rõ.

Người kia, đến cuối cùng là muốn làm gì?

Nhưng Trường An ở với hần cũng không có nguy hiểm gì.

Đang lúc suy nghĩ, phía dưới vang lên tiếng súng, Lạc Sâm liếc Phục Linh đang nằm trên giường, đi tới xem xét hơi thở của cô, sau đó quay đầu lại nhìn Lục Cảnh Sinh cười khinh miệt.

“Chờ Đồng Trác Khiêm tới xử lý người đi.”

Ông đây không muốn đánh một thằng đàn ông ti tiện như mày, Lạc Sâm ở trong lòng mắng thầm, ôi chao, vì bảo vệ bộ dáng thần bí, thuần khiết vô tư ngày xưa của anh, chỉ có thể mắng trong lòng, bên ngoài, hay là thôi đi.

Thân thể Trường An bị đàn ông ôm trong ngực, rất là khó chịu, rốt cuộc sau một trận lắ lư mắng liệt, cô ghé mắt nhìn người đàn ông đang ôm mình.

Vừa nhìn, cô không khỏi hít một hơi thật sâu.

Da thịt như ngọc, giống như mới sinh ra, tuần dật mi mục sáng như sao, giống như dải ngân hà, nhìn một chút cũng có cảm giác xa xỉ. Thượng Đế rất không công bằng, chế tạo cho hần một bộ ngũ quan không gì sánh kịp, đúng vậy! Chính là như vậy.

Làm cho người ta hô hấp không thông.

Sau khi cảm thán mỹ nam, Trường An hồi hồn, lại cảm thấy khuôn mặt này nhìn có chút quen mắt.

Hơn nữa mới vừa nghe giọng nói của hần cũng có chút quen tai.

Bỗng nhiên, cô nhớ lại lúc đang cãi nhau với Lục Cảnh Sinh, giọng nói của Lạc Sâm.

Cô muốn lên tiếng hỏi, lại đột nhiên lắ lư kịch liệt, làm cho vết thương sau lưng cô kịch liệt chảy máu, nhiễm đỏ áo cô cùng áo người đàn ông trước mặt.

Hần nhú mày nói: “Chịu đựng.”

“Anh có phải hay không.....có quan hệ với Lạc Sâm?” Thanh âm của cô từ từ suy yếu, nhưng trong ánh mắt lại tràn ngập phẫn nộ, giống như con mèo nhỏ mất mẹ.

Người đàn ông lắ đầu một cái, đang chuẩn bị gạt đầu, lại thấy Trường An không nói hai lời, hôn mê bất tỉnh.

Ôm lưng cô, vết thương vẫn còn chảy máu, ướt cả cổ tay hần, hần thấp giọng thở dài một tiếng: “Thật là quật cường ghê gớm.”

“Có thể ra rồi.” Sau khi Trường An ngất xỉu, đôi mắt của người đàn ông trở nên quỷ quyệt, con ngươi đen giống như vẩy mực, phía sau hần giống như thơ, giống như phong cảnh biển, xinh đẹp xuân thủy, bất quá là một tia sáng trong mắt hần.

Có tiếng cười khê phát ra, sau đó một người phụ nữ đi ra.

Đúng vậy, thoát nhìn giống như một phụ nữ đã hoàn toàn thay đổi.

Màu môi ướt át đỏ tươi, giống như chấu máu, tóc đen phiêu dật hết lần này đến lần khác bị cô búi thành hai cái búi gai thô tục, trên trán có chút hồng, giống như bức tranh trầu tượng.

Nhất thời sầm sét ầm ầm đánh tới, trong mắt người đàn ông tràn đầy vui vẻ, phẳng phất như sinh hoa.

“Hoa Chân, cô ăn mặc như vậy thật khác biệt nha.”

Người phụ nữ cười nhạt, cả khuôn mặt đều vắn vẹo, đánh bật thẩm mỹ thể nhân, ánh mắt hơi lệch kia, nhìn vô cùng thê thảm.

Cô cười, so với khóc còn, có thể nói là thê thê thảm thảm, khó coi.

Mà trên mặt người đàn ông thủy chung không xuất hiện vẻ mặt chán ghét hay khó chịu.

Chỉ có cười, nhàn nhạt cười nhìn cô cười.

“Thích?” Hoa Chân nhú mày, không có chút gì giật mình, thấy người đàn ông không trả lời, hỏi lần nữa: “Thích?”

“Có chút thích_____” hắn gật đầu cười, chột vòng vo: “Thích cô cách xa tôi một chút.”

Người phụ nữ khinh thường hừ lạnh: “Thật sự nghĩ mình là vạn nhân mê sao? Đem người phụ nữ trong tay ném qua đây, phải đi chỗ đó thì, tranh thủ đi, đừng tán dốt.”

Người đàn ông cười cười: “Hoa Chân, cô chẳng những ăn mặc khác lạ, ngay đến tư tưởng cũng khác lạ, cô đã không có thời gian, vậy thì không tán dốt.” Dứt lời, mang theo Trường An rời đi.

“Lạc Lịch!” Hoa Chân đột nhiên gọi hắn lại: “Anh muốn cùng tôi đối nghịch sao?”

Lạc Lịch dừng bước, quay đầu nhìn cô một cái: “Cô lấy thân phận gì hỏi tôi câu này.”

Hoa Chân suy nghĩ mà trong chốc lát sắc mặt cứng lại, ánh mắt hơi híp, giống như nhớ lại một chút chuyện cũ, nhanh chóng trong thời gian lưu chuyển, môi gọi lên.

Giống như một tia chớp lạnh lùng.

“Trùm buôn thuốc phiện Đông Âu”

Một câu nói tựa hồ làm lòng Lạc Lịch nhộn nhạo, con người quỷ quyệt lâu năm kia giống như có tia sáng, phảng phất giống như gặp được kỳ phùng địch thủ.

“Hoan nghênh cô lần nữa trở lại thân phận đầy kịch tính này.”

“Tiếp chiêu!” Hoa Chân hừ lạnh một tiếng, trực tiếp lật người nhảy lên, ra nhiều chiêu bén nhọn, tập kích vào vị trí nguy hiểm trên người, Lạc Lịch ôm Trường An mềm mại né tránh, chưởng phong giống như châm thấu xương đập vào mặt, mang theo cảm giác đau nhói, hắn cúi đầu, khuôn mặt nhẹ nhàng tránh đi, thoát khỏi chưởng phong của cô.

Hoa Chân thấy một kích không được, đột nhiên xoay người, nhảy lên cao, mang theo phá không chi thế lần nữa đánh tới, năm ngón tay thanh móng vuốt, hé ra từng chút một trong không gian, mang theo nồng đậm sát khí.

Lạc Lịch mắt lạnh nhíu lại, không có tránh đi, ôm lấy Trường An hoàn mỹ xoay người, giống như vậy, năm ngón tay thanh móng vuốt, cứng đối cứng, tiến tới tiếp sát chiêu của Hoa Chân.

Hoa Chân tự mình biết rõ chưởng này hoàn mỹ không gì sánh kịp, cô đột nhiên cười một tiếng, “xinh đẹp” nhộn nhạo giống như trình tử, đột nhiên nghiêng bàn tay, trực tiếp cùng bàn tay trắng nõn của Lạc Lịch hợp làm một.

Ngón tay cô đan vào kẽ tay của hắn, ngón tay hắn cũng trong nháy mắt đó đan vào kẽ tay cô.

“Tôi đặc biệt yêu thích đôi tay này của anh, dính nhiều máu tươi như vậy, vẫn xinh đẹp như thế.”

Lạc Lịch bình tĩnh nhìn cô, không có nói gì, hồi lâu sau mới nói: “Tôi cũng đặc biệt thích phong cách của cô, không giống những người khác, tản ra “sức quyến rũ” rất khác lạ.”

“Cảm ơn quá khen!” Lúc đang nói chuyện, rút khỏi bàn tay, khom lưng xuống, trực tiếp nghiêng đá, tốc độ nhanh đến làm người chặc lưỡi hít hà.

Đột nhiên, bùng một tiếng, không phải là tiếng súng, mà là khói lửa.

Hoa Chân cười to, gương mặt giống Palette bắt đầu cười vô cùng vui vẻ, mặt mày mang theo anh khí không thua kém đàn ông, trong nháy mắt làm cho người khác không thể

khinh thường.

“Hôm nay, đến đây thôi, anh đi đi.”

Lạc Lịch cười một tiếng: “Hoa tiểu thư rộng rãi bỏ qua cho tôi?”

Nghe vậy, Hoa Chân cười càng vui vẻ: “Bớt dặt vàng lên mặt tôi đi, lần sau gặp lại, tôi sẽ trở lại thăm hỏi anh kĩ càng.”

“Tùy ý.”

Hoa Chân không nói gì, ngay sau đó, giống như lúc tới rồi đi, không mang theo chút bụi đất.

Lạc Lịch lạnh lùng nheo lại ánh mắt, đó là tín hiệu của tập đoàn buôn thuốc phiện Đông

Âu.

Hoa Chân đã rời Đông Âu mấy năm, lần này xuất hiện, nhất định tất cả mọi chuyện sẽ bắt đầu, máu tanh chiến hỏa bắt đầu lan tràn.

Nhớ tới người phụ nữ Palette mang cùng một khuôn mặt kia, lại giả trang ngu ngốc, Lạc Lịch không khỏi cười cười.

Mà đầu bên này, Đồng Trác Khiêm đứng đối lập cùng Sở Viêm, khi Lạc Sâm ôm Mạnh tiểu thư giống như con cá chết đi ra, mặt Đồng thiếu, hoàn toàn xanh mét.

Dáng vẻ giống như vợ ra tường..., thuận tiện cũng bị lừa đi đứa con.

Anh bây giờ không có cách nào nhịn được, sau nhiều ngày như vậy, lần đầu nhìn thấy Phục Linh, lại là đáng vẻ lôi kéo sự sống này, buồn tim đau không ức chế được, giống như bị người lôi ra trên đất, dùng giày da Ý đạp lên.

Vừa thối, vừa đau_____

Kết quả, trong một khắc nhìn thấy Phục Linh, Đồng thiếu đột nhiên rút súng, tốc độ thần tốc giống như ánh sáng, nhắm vào Sở Viêm liền lập tức nổ súng, còn không quên tức giận mắng một tiếng.

“Con mẹ mày_____!”

93. Chương 93: Vây Thì Thử Một Chút Đi

Tốc độ của viên đạn rất nhanh, giống như vì sao xẹt qua chân trời, biến mất trong nháy mắt, mà bên này tốc độ lấy súng của Sở Viêm cũng kinh người, từ bên hông móc ra khẩu súng, trong nháy mắt bóp cò.

Đạn đụng đạn, diệt.

Nhưng mà, Sở Viêm lại bị thương.

Lúc hai viên đạn chạm nhau, một khắc đó, tia lửa xẹt ra, giống như pháo hoa đêm giao thừa, sáng cả một vùng, vào một giây chạm nhau, mảnh đạn bể ra năm bảy phần, thẳng tới xuyên qua bả vai Sở Viêm, chỉ nghe hần rên lên một tiếng, liền biết hần đã bị thương.

Đây rốt cuộc là đạn Đồng thiếu dùng chất lượng tốt hay Đồng thiếu gặp may đây?

Vào tối nay, cái vấn đề đó, trở thành bí mật vĩnh hằng.

Mặt Sở Viêm xanh mét, lui về phía sau từng bước, trong lòng hắn rất khó chịu, chính trang đợi ở sau lưng kia đều là thuộc hạ của hắn, hắn rất muốn ra hiệu lệnh sau đó để tất cả nổ súng, đem Đồng Trác Khiêm đánh đến mẹ hắn cũng nhận không ra.

Nhưng là, hắn không thể, trên bầu trời vẫn còn lẫn quần cái máy bay chiến đấu mạnh nhất của tổ chức kinh khủng nhất, chỉ cần Đồng Trác Khiêm ra hiệu, những thứ làm người ta kinh sợ đó sẽ được thả xuống dưới.

Chết không toàn thây?

Không, chắc chắn không an nhàn như vậy.

Nhưng là, mặt mũi của Sở Viêm hắn không thể cứ thế mất hết được, nhất định phải xoay chuyển, nhưng là làm cách nào?

Một luồng không khí mỏng manh thổi tới, mang theo thứ mùi thơm nồng đậm của sản phẩm giả, một mùi nghe thấy đã muốn nôn.

“Phế vật!”

Giọng nữ réo rắt truyền đến lỗ tai mọi người, trong gió mát cùng ánh nắng rực rỡ, trong lúc mọi người đang kinh ngạc, nhìn thấy một bóng dáng đủ mọi màu sắc, bỗng nhiên tiến tới bên người Sở Viêm, trung tâm của sự bảo vệ.

Ba _____ ”mất mặt!”

Âm thanh chưa chút vang lên, vẫn không thấy quang ảnh kia dừng lại, từ đầu đến cuối khiến cho người ta không nhìn được cái gì đang di động.

Ba! “Cổn đản!”

Một cái tát nữa, thật giống như đánh lên mặt mọi người, ai ai cũng không nhìn được thấy đau trên mặt mình.

Đồng Trác Khiêm có hơi chút kinh ngạc nhìn nháo kịch giống như trên truyền hình này, lấy tâm tình tỉnh táo xem, cũng không lộ ra chút gì.

Mà Lạc Sâm, cũng trong nháy mắt bắt được quang ảnh xuất hiện cùng tiếng nói, có chút không hiểu nhíu mày.

Người này, Lạc Sâm nhất định biết là ai.

“Bà đây bắt quá chỉ đi du lịch có vài năm, khi trở lại lại nhìn thấy cái cảnh này?”

Ba _____ vừa nói vừa đánh một bạt tay lên mặt Sở Viêm.

“Đường đường là trùm buôn thuốc phiện Đông Âu lại bị người khác cầm súng bắn lên vai, thật có tiền đồ!”

Ba _____ lại một bạt tai.

“Có tiền đồ? Có tiền đồ sao? Anh *** một người đàn ông thật là có tiền đồ!”

Ba _____

“Làm bà đây mất mặt!”

Ba _____

“Tự làm mình mất mặt!”

Rốt cục _____

Khi Sở Viêm không nhìn được cái sự hành hạ này, cúi kính hô: “Đủ rồi.”

Sau đó quang ảnh trước mặt lại đột nhiên giơ chân lên, đá một cước.

“Đủ cái rắm, làm thủ lĩnh có mấy năm lại dám chống đối tôi.”

Đồng Trác Khiêm nhướn mày, những lời này_____

Chuyện kết thúc khi Sở Viêm bỗng nhiên quỳ xuống trong nháy mắt, bóng người đủ màu sắc kia dừng lại, sau đó lộ ra khuôn mặt vô cùng buồn nôn, nhìn Đồng Trác Khiêm.

Cũng trong nháy mắt đó, đám người sau lưng Sở Viêm cùng Michelle đồng thời biến sắc, sau đó quỳ xuống hành lễ.

“Thủ lĩnh!”

Đồng Trác Khiêm có chút kinh ngạc, coi như anh có ngu ngốc thì cũng đoán được thủ lĩnh đám người kia kêu cũng chỉ có một thân phận, đó chính là thủ lĩnh tập đoàn buôn thuốc phiện Đông Âu, từ lời nói của người đàn bà không bình thường này cũng có thể đoán ra.

Sở Viêm chỉ mới nhậm chức có mấy năm, mà cô ta, thực quyền là ở trong tay cô, nhìn người này cũng không giống như người quan tâm đến mấy thứ đó.

Đúng, thoát nhìn không giống.

Dáng vẻ Hoa Chân lúc này so với vừa rồi còn dọa người hơn, giả trang vụn vẹo xấu xí cùng quần áo cổ quái, không biết dính phải nước khi nào, mascara lem ra, chảy xuống, nhìn giống như râu của Lý Qùy thời tam quốc.

Hoa Chân nhìn xung quanh, sau đó cười khế, chỉ về phía máy bay chiến đấu trên trời, nhìn Đồng Trác Khiêm nói: “Dời đi, nhìn đáng ghét như một con ruồi vậy.”

Đồng thiếu nhếch lông mày lạnh lùng nói: “Nghĩ ông đây là đứa ngu sao.”

“Vậy tôi không ngại bắn nó giúp anh đâu.” Vừa dứt lời, trực tiếp cầm lấy khẩu súng trong tay Sở Viêm, bắn về phía bầu trời.

Động tác của cô, có chút buồn cười.

Trên tay là cây súng tầm ngắn, mà máy bay chiến đấu đang lơ lửng trên trời ở khoảng sáu trăm thước, muốn bắn tới, cũng có chút khó khăn.

Mà cũng vì nhận thức như vậy, lại làm ọi người lần nữa kinh ngạc.

Hoa Chân cầm súng trong tay, đột nhiên mắt lạnh nhú lại, trong ánh mắt của mọi người, bắn về phía máy bay.

Đạn đi khỏi quỹ đạo, giống như thêm nhiều vòng tròn, sau đó bắn trúng vào bên trái máy bay, xuyên thành một lỗ nhỏ.

Người ở chỗ này, không khỏi hít một hơi.

Nếu như đạn bắn trúng vào vị trí quan trọng, chiếc máy bay còn có thể dương dương tự đắc ở phía trên sao? Không! Chắc chắn không.

Lạc Sâm mang theo chút vui vẻ nhìn Hoa Chân cười nói: “Chị Hoa Chân, thật sự phải xin chị thủ hạ lưu tình một chút đó.”

Mang theo ánh mắt xăm soi, Hoa Chân nhìn qua, sau đó nở nụ cười, có chút dọa người:

“Lạc Sâm?” Cô có chút không xác định hỏi, nhìn mặt của Lạc Sâm, giống như nhớ tới một gương mặt nào đó trong quá khứ, ngay sau đó cô cười cười: “Người Lạc gia các người có bề ngoài thật đẹp, thật là làm say lòng phụ nữ.”

“Ánh mắt của chị Hoa Chân rất tốt!” Lạc Sâm cười đáp.

“Không biết gương.” Hoa Chân cười duyên đáp, nụ cười kia có độ cong đặc biệt, hợp với cái miệng to như chậu máu, đặc biệt dị thường.

Một người phụ nữ giống như vậy nhất định sẽ bị ghét, nhưng những người đứng ở trước mặt cô, sẽ không có ý nghĩ như vậy, mặc dù hóa trang của cô rất dọa người, phục sức kỳ lạ, nhưng trong mặt mày lại phát ra một cổ anh khí cường tráng, không ai có thể so bì.

Năm năm trước, trên đường từng có người nói như vậy.

Hoa Chân là một truyền kỳ.

Từng một mình đi tới Châu Âu, lấy năng lực bản thân tiêu diệt hết ba trăm lẻ bảy nhà buôn súng đạn Châu Âu, không một ai sống, mà cô không bị thương chút gì.

Từng mang theo 47 đoàn người trong một đêm càn quét bang xã hội đen lớn nhất gồm ba ngàn người, toàn bộ lý kỳ biến mất, ngay cả cảnh sát quốc tế cũng không có lấy một chút dấu vết.

Một người phụ nữ như thế, ở ba năm trước, khi một mình đi Trung Đông cứu người thì bị bắt, ba tháng sau chạy thoát.

Sau đó biến mất.

Không ai biết một người phụ nữ huy hoàng như vậy làm sao lại bị bắt, cũng không ai biết trong ba tháng đó cô gặp chuyện gì.

Đó là một câu hỏi.

Mà chỉ có mình Hoa Chân biết đáp án.

Xuất hiện lần này, là ba năm sau, lần đầu tiên thế nhân thấy Hoa Chân.

Trang phục kỳ quái của cô làm người ta sợ hãi, nhưng đã xâm nhập vào lòng người, bất cứ ai trông thấy bộ dáng của cô, cũng sẽ biết rõ, Hoa Chân trở lại, Hoa Chân xuất hiện.

Cô cười, dưới ánh mặt trời sáng rực như bị thiêu đốt, cô đột nhiên nâng ngón tay lạnh lùng chỉ vào Sở Viêm nói : “Từ giờ khắc này, Hoa Chân tôi lần nữa trở về, mà hân ta, không xứng làm Thủ lĩnh. ”

Trong phút chốc, mặt Sở Viêm trắng toát, giống như bị người ta đoạt mất hồn.

Hoa Chân dứt lời, liếc qua Phục Linh đang ngất xỉu, nói : “Tôi năm năm trước nói qua, tuyệt không cùng quân nhân các người đối đầu, nhưng lần này trở về, tôi nuốt lời một lần. ”

Cô đột nhiên nhìn Đồng Trác Khiêm nói : “Hôm nay, tôi không muốn cùng các người xung đột, nửa tháng sau, tôi sẽ đến Trung Quốc tìm anh, chúng ta đánh một trận, bất luận anh tìm ai, thắng, giải thể độc này tôi dâng hai tay, thua_____” Hoa Chân dừng lại một chút, vui vẻ nhẹ nhàng nói : “Đến lúc đó hân nói. ”

Đồng Trác Khiêm nhận lấy thân thể Phục Linh từ tay Lạc Sâm, ôm lấy cô, nhìn khuôn mặt tái nhợt, yếu ớt, lạnh lùng cười một tiếng : “Cô nói thật hay, cô ấy có khi còn không trụ nổi tới nửa tháng sau, còn đánh đấm cái gì ? ”

Anh nói câu châm chọc, giống như muốn nói cho cô biết ý kiến của cô buồn cười đến mức nào.

Thần sắc Hoa Chân chợt lóe, mắt trợn lớn, đột nhiên chăm chú nhìn Michelle hỏi : “Cô nghiên cứu ra virus ? ”

Bị ánh mắt như vậy nhìn, thân thể Michelle phát run : “Không phải, là là virus thành công một nửa của phòng nghiên cứu, tôi nghiên cứu ba năm, sau đó mới thành công. ”

Nghe vậy, sắc mặt Hoa Chân trầm xuống, một cái tát hết sức giáng lên mặt Michelle, mặt Michelle nhất thời sưng lên, khóe miệng bắt đầu chảy máu, còn có thêm hàm răng dính đầy máu.

“Thật sự coi tôi chết rồi ? ” Cô trước khi rời đi đã từng nói, bất luận là ai cũng không thể động vào thứ virus đó, mà bây giờ những người này lại dám đem lời cô nói vào tai này ra tai kia.

Trước mắt dạy dỗ chỉ lãng phí thời gian, Hoa Chân đột nhiên lục lọi trên người, sau đó lấy ra một cái túi, ném cho Đồng Trác Khiêm.

“Ăn nó, người phụ nữ của anh tạm thời sẽ không xảy ra chuyện gì. ”

Đồng Trác Khiêm nhìn cái túi màu vàng giống như đồ bỏ đi trên tay, nhất thời nghi ngờ nhìn về phía Hoa Chân, lời anh vừa định nói lại bị Lạc Sâm ngăn lại.

“Chị Hoa Chân, vậy chúng ta chờ chị ở Trung Quốc. ”

Hoa Chân không nói gì, chỉ hừ lạnh một tiếng, sau đó xoay người rời đi : “Tắm rửa sạch sẽ chờ chị đây đến làm thịt đi. ”

Vừa nói xong, cô đột nhiên quay đầu hung tợn nhìn Lạc Sâm : “Không được kêu bà đây là chị Hoa Chân nữa. ”

Lạc Sâm cười nhạt : “Chị cũng coi như là một thành viên của Lạc gia, chị cũng là cô vợ trẻ chưa cưới của anh trai, gọi một tiếng chị cũng không sai. ”

Hoa Chân suýt chút muốn té xỉu, luyện da mặt dày như tường đồng đạn bắn không thủng nhiều năm như vậy, mà giờ phút này cũng bị rút một tầng, mặt có chút đỏ lên, cô bước nhanh hơn, ngồi lên trực thăng, sau đó khiêu khích nhìn Lạc Sâm : “Thuận đường nói cho Lạc Lịch, kêu hắn tắm rửa sạch sẽ chờ Hoa Chân ta tới lâm hạnh. ”

Lạc Sâm thẳng thắn cười một tiếng : “Nhất định chuyển lời. ”

Rốt cuộc bỏ sót một chút chuyện.

Sau khi Trường An bị cướp đi, Lục Cảnh Sinh ngay sau đó cũng không tiếng động biến mất.

Ngại Phục Linh còn chưa tỉnh lại, Đồng Trác Khiêm buộc phải ở lại biệt thự nghỉ ngơi một đêm, xem cô ngày mai có tỉnh lại hay không.

Lạc Sâm cũng không có rời đi, cũng định sáng sớm mai cùng đi, Đồng Trác Khiêm lạnh lùng giễu cợt anh không có liên quan đến người phụ nữ của mình, nhưng Lạc Sâm không

nói lời nào.

Trường An hiện tại ở với Lạc Lịch cũng có thể xem là an toàn.

Đêm khuya, sao đầy trời, trăng chìm xuống nước.

Đồng Trác Khiêm sắp xếp ổn thỏa cho Phục Linh, liền lấy từ trong ngực ra cái túi Hoa Chân đã đưa, mở ra, thoát được sát khí, bên trong lại là ____ lại là ____

Một viên gì đó như bùn ??????

Này không đùa giỡn người chứ ?

Nhìn ánh mắt hoài nghi của Đồng Trác Khiêm từ từ trở nên lạnh lùng, Lạc Sâm đi tới vỗ vai anh nói : “Hoa Chân từng là học trò của dược sư Trung Y rất có tiếng, chị ấy không để gì làm đồ cho người khác, nhưng nếu đã làm, nhất định không lừa gạt, chị ấy còn khinh thường mấy thứ đó. ”

Đồng Trác Khiêm hít một hơi, cặp mắt giống như bầu trời đêm không sao ở Mexico : “Như vậy thử một chút đi. ”

94. Chương 94: Gia, Anh Ta Khi Dễ Em!

Trong lúc pha thuốc Đồng Trác Khiêm có một cảm giác muốn ói.

Ai có thể nói cho anh biết vì sao một viên thuốc chỉ cỡ ngón cái khi trộn chung với nước sôi lại có thể biến thành một vũng giống như bùn vậy?

Mẹ nó, cô đặc kiêu này cũng thật khiến người ta kinh ngạc.

Nhịn một chút cuối cùng cũng làm xong một chén nhỏ sền sệt.

Đồng Trác Khiêm ngồi xuống bên cạnh Phục Linh thở dài một hơi, vẻ mặt rất đau lòng, anh cúi đầu ngửi mùi trong cái chén rất bất đắc dĩ nói: “Em ghét nhất là uống canh gà đen, anh thấy cái mùi trong chén này không khác gì canh gà đen đâu, thậm chí còn khó ngửi hơn nhiều, nếu em không muốn uống thì nhanh tỉnh lại cho anh, anh dẫn em đi Du Hải chơi.”

Anh nói xong cả căn phòng chìm vào trong im lặng, chỉ còn dư lại hơi thở gấp gáp của anh, nhìn cái chén không biết là thuốc độc hay thuốc giải, anh đỡ Phục Linh dậy đưa chén tới bên miệng cô.

Sau đó Đồng gia ngậy người.

Nên dứt cho cô thế nào?

*** vấn đề không nhỏ chút nào.

Trực tiếp rót hết vào miệng? Thôi đi, động tác của anh thô lỗ không chừng đổ hết ra ngoài.

Dùng muỗng dứt? Thôi đi, anh không có kiên nhẫn.

Giờ sao?

Làm sao đây?

Một người luôn thông minh tuyệt đỉnh, trí khôn hơn người kinh nghiệm chinh chiến không biết bao nhiêu vậy mà chỉ có vấn đề này đã làm khó được Đồng gia.

Bỗng dưng, anh lóe ra một phương pháp khá hay.

Đôi mắt vụt sáng nhìn vào gương mặt Phục Linh đang ngủ say, anh uống hết một nửa chén thuốc, cái mùi kinh khủng này thật ghê tởm, anh nhứ mảy rồi ôm lấy Phục Linh cúi đầu hôn lên môi cô.

Đây là lần đầu tiên anh cảm nhận được hơi thở của cô kể từ khi cô bị bắt đi.

Môi anh và cô chạm nhau, đầu lưỡi nhẹ nhàng tách đôi môi cô ra đẩy hết nước thuốc quái dị vào miệng cô.

Lần thứ hai.

Lần thứ ba.

Cũng làm tương tự như thế.

Chén gốm sứ rớt trên nền đất bể tan tành, Đồng Trác Khiêm ôm chặt lấy Phục Linh hôn thật sâu.

Có trời mới biết, anh muốn ôm cô hôn cô đã bao nhiêu lâu rồi.

Mấy ngày nay anh tưởng chừng như mình nhịn sắp điên rồi.

Vô số ngày đêm không ngủ không nghỉ, mỗi phút giây đều chỉ huy binh lính chinh chiến tìm kiếm tung tích của cô, chỉ vì giúp cô tìm được thuốc giải sớm một chút, tìm thấy cô và em bé trong bụng sớm một chút.

“Yêu tình nhỏ, Mạnh Phục Linh, em chính là một yêu tình nhỏ.”

Anh nói nhỏ bên tai cô rồi lại hôn cô, nhẹ nhàng gặm cắn, muốn lấy phương thức tình dục làm cô tỉnh.

“Ừm.....” Có âm thanh khó chịu nhỏ vang lên, Đồng gia là ai chứ? Cho dù âm thanh đó nhỏ như tiếng muỗi kêu anh vẫn nghe được, đưa mắt nhìn Phục Linh anh muốn chắc chắn âm thanh đó có phải của cô hay không?

Mà người phụ nữ rõ ràng vừa mới lên tiếng kia lại nhắm chặt hai mắt, giống như chỉ là ảo giác của Đồng Trác Khiêm.

Đồng gia bây giờ rất nóng nẩy, anh muốn đấm Phục Linh mấy cái, đánh cho cô tỉnh nhưng cái suy nghĩ chỉ tồn tại chưa được một giây đã bị đánh vỡ.

Suy nghĩ khác nhiều với hiện thực, Đồng gia lại thở dài, bóng lưng anh ngày càng trở nên hiu quạnh.

Thật ra thì.....

Phục Linh đã tỉnh rồi.

Cô biết Đồng Trác Khiêm đang ở bên cạnh mình, hơi thở vừa mê hoặc vừa bí ối đó trừ Đồng gia khó chịu ra thì không còn người đàn ông nào khác.

Tiếng kêu nhẹ lúc này là do miệng cô trở nên tê dần, không nhin được nữa nên mới phát ra tiếng nhắc nhở anh một chút, đừng có quá mức.

Thật ra trong lòng của Phục Linh có chút tức giận, xảy ra chuyện nhiều ngày như vậy mà Đồng Trác Khiêm không có ở bên cạnh mình, cho dù biết anh nhất định rất nóng nẩy đi tìm cô.

Nhưng cô vẫn tức giận.

Ngày ngày đối mặt với Michelle và Phỉ Ly Á đe dọa hãm hại cô vẫn giữ vững kiên định, nhưng khi bọn họ động tay với em bé Phục Linh rất sợ, sợ sinh mệnh nhỏ bé mà cô đang mong đợi sẽ biến mất.

Nếu là vậy cô nên đối mặt tất cả thế nào đây?

Nếu không phải là Trường An lấy mạng đổi mạng làm Lục Cảnh Sinh phải cứu cô thì cô đã chết thành gì rồi?

Đầu óc Phục Linh hơi đau không muốn suy nghĩ tiếp những chuyện đáng sợ kia, những hình ảnh đó như bóp cổ cô cướp đi hơi thở cô.

Đầu óc cô hỗn độn nhớ lại giây phút cô nhìn thấy Trường An, thân hình bé nhỏ run rẩy đứng trên tầng cao chỉ sợ lúc đó sẽ rớt xuống thân thể tan nát.

Hình lại chuyển tới trước khi cô mê man, trong bóng tối cô nghe được âm thanh dịu dàng của Đồng Trác Khiêm.

“Mạnh Phục Linh, em *** rất cuộc đang ở đâu?”

“Mạnh Phục Linh, nếu em làm rớt một cọng lông nào vậy thì không xong đâu.”

“Yêu tinh họ Mạnh, ông đây rất nhớ em, rất muốn hung hăng quăng em lên giường chiếm đoạt em.”

“Yêu tinh.....”

Trong bóng tối Phục Linh khóc không ra nước mắt, chưa bao giờ mơ thấy anh mà vất vả như vậy.

Bóng dáng anh tỏa sáng, trong bóng tối bao la bắt gặp anh đưa cô ra khỏi bóng tối, làm cô tỉnh lại.

Cảm giác trên môi mình tê ngứa, Phục Linh rất muốn gào thét, tại sao người đàn ông này lại như thế? Đã hôn mê rồi cũng không bỏ qua? Chẳng lẽ không có cô, anh sẽ ngẹn chết hay sao?

Đáy lòng Phục Linh ảo não than thở lại đột nhiên nghe tiếng bước chân tới gần cô.

Hơi thở người đàn ông gần sát bên tai cô, nhẹ nhàng ma sát vành tai cảm giác ngứa ngứa.

“Yêu tinh, dám gạt anh?” Giọng nói Đồng gia vang lên, Phục Linh bị anh ôm vào ngực cả người dính sát vào anh không một khe hở.

“Buông em ra.” Phục Linh kinh sợ mở mắt lập tức vỗ anh một cái túm lấy cổ áo anh, giọng nói rất nhỏ yếu ớt vang lên.

Giọng nói của cô làm lòng Đồng Trác Khiêm rất đau, hôn lên trán cô: “Còn chỗ nào không thoải mái không?”

Giọng nói dịu dàng như Hứa Tiên đang nói, Phục Linh đưa tay ôm lấy anh: “Anh, em đau lưng, đau chân, đau tay, đầu cũng đau.....”

Sắc mặt Đồng Trác Khiêm tối đen: “Ông đây xem ra em lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn rồi, đau lưng? Đau chân? Em muốn ăn đòn thì có.”

Phục Linh ngẩng đầu, hai mắt ướt át, nhanh chóng nhảy lên run rẩy chỉ vào anh tố cáo: “Anh không có lương tâm.”

“Được rồi, được rồi, đừng quậy nữa, đi xuống ăn cái gì nhé.” Nhìn đáng vẻ đáng thương của cô anh cũng không muốn giỡn nữa, kéo tay cô đi xuống lầu dưới.

Cô ngủ lâu như vậy, chắc là đói bụng lắm.

Người đàn ông này mặc dù nói không muốn mất mặt nhưng đối với cô là thật tâm, nhìn bóng lưng cao lớn của anh như một dãy núi Trường Sơn hùng vĩ.

Đồng Trác Khiêm vừa mới mở cửa Phục Linh đột nhiên buông tay anh, ôm lấy eo anh: “Đồng Trác Khiêm, em rất nhớ anh.”

Nói thì chậm nhưng động rất nhanh trong nháy mắt tất cả như sóng biển dâng trào.

Phục Linh còn không kịp hồi phục tinh thần đã thấy một sức mạnh kéo lấy cô một lần nữa được anh ôm vào ngực.

Uhm.....

Mẹ nó, lại bị hôn.

Nụ hôn của anh không dịu dàng, anh rất bá đạo mạnh mẽ làm cô khó thở muốn hôn mê.

Sắc mặt cô ửng hồng, đừng hiểu lầm cô chỉ là khó thở nên vậy chứ không phải vì xấu hổ.

Cô cố gắng đẩy anh ra, cô nghĩ nếu không đẩy anh ra thì người đàn ông này ngày mai sẽ lên báo.

Nhật báo nhân dân viết: Một đời con gái không có liêm sỉ, gặp đàn ông yêu quá tha thiết, nhưng bị hôn đến chết.

Này này đây là chuyện mất mặt cỡ nào chứ.

Nhưng sức lực anh quá lớn, Phục Linh không thể làm gì.

“Hôn đủ chưa?”

Âm thanh nhàn nhạt lưỡi biếng giống như không ưa đôi tình nhân đang biểu diễn tình ái trước mắt người đàn ông độc thân.

Một câu nói khiến Phục Linh cuống quýt, Đồng Trác Khiêm cũng bỏ qua ý tưởng giày xéo môi cô.

Đôi mắt anh nhú lại mang theo dòng điện cao áp nhìn Lạc Sâm.

Cái đáng vẻ đó, muốn bầm thây Lạc Sâm cả ngàn lần.

Nhìn Lạc Sâm cười như yêu nghiệt cộng thêm bộ mặt như muốn ăn đấm Phục Linh nhớ tới Trường An, lập tức hỏi: “Trường An đâu?”

Trong nháy mắt Lạc Sâm trầm xuống, nội tâm Phục Linh rất hồi hộp.

“Cô ấy không có chuyện gì.”

Phục Linh sững sờ một lúc: “Cậu ấy đi đâu? WC?”

Lạc Sâm không trả lời cô, xoay người ngồi lên sofa, hồi lâu do không chịu nổi ánh mắt hoài nghi của cô mới nói: “Ồ chỗ Lạc Lịch.”

“Ở đâu? Ở đâu?”

“Lạc Lịch ở đâu?”

“Lạc Lịch là ai? Là ai?” Phục Linh hỏi mà không nhận được đáp án, tâm tình rất bức bối, lại nhớ tới Tề Phàm và Tề Tiểu Chấn.

Lạc Lịch? Lạc Sâm?

Phục Linh đi tới bên cạnh anh ta hỏi: “Anh của anh ở đâu?”

Lạc Sâm không nói, trầm mặc.

Ai yo.....

Tính khí đứa nhỏ này thật ngang.

Bộ dáng Phục Linh rất uất ức, hai mắt dầm lệ nhào vào trong ngực Đồng gia.

“Gia, anh ta khi dễ em.”

95. Chương 95: Cô Trêu Chọc Anh Vui Vẻ.

Đồng Trác Khiêm không nhìn cô cũng không vỗ về cô, quyết định bỏ rơi cô.

Phục Linh thở dài, không muốn giằng vò anh, túm lấy anh đi đến bàn ăn cơm.

Thức ăn hôm nay rất phong phú.

Rau cải, nấm mèo, dưa chuột, khoai tây,.....

Phục Linh kích động muốn đập đầu, cô quay đầu nhìn Lạc Sâm: “Anh làm sao?”

Lạc Sâm không trả lời cô.

“Anh muốn mưu sát à? Tôi bây giờ đang trong thời kỳ đặc biệt, anh lại nấu mấy món này cho tôi ăn? Mẹ kiếp!”

Khụ khụ.

Đồng Trác Khiêm ho khan vài tiếng, chỉ chỉ thức ăn trên bàn nhe nhàng nói: “Anh nấu.”

Phụt.....

Một muỗng canh thiếu chút nữa phun ra ngoài, Đồng gia biết nấu cơm à?

Mặc dù bề ngoài nhìn không ra hình dáng gì nhưng quan trọng là tâm ý, quan trọng là làm cho cô ăn, chỉ cần chút tâm ý này cô sẽ tha cho anh.

Dù sao, thức ăn nấy cũng là ngàn năm chờ đợi rồi.

Tiểu thư Mạnh bắt đầu hành động, gấp miếng bầu nhí bạch cho vào miệng, sau đó thể hiện tâm trạng say mê: “Ngon, thức ăn thật ngon.”

Ăn xong, Phục Linh gấp tiếp một miếng tròn tròn như bánh bao cho vào miệng, tiếp tục say mê nói: “Ăn ngon, được.....răng em.....”

Đầu Lạc Sâm xuất hiện ba vạch đen, xoay người bước đi không thể nhìn nổi nữa.

Đồng Trác Khiêm ôm lấy cô giải thích: “Đừng ăn cái đó.”

“Cái đó là gì?” Khuôn mặt đau đớn co quắp nói: “Mẹ nó, Đồng Trác Khiêm anh hãm hại em.”

“Còn có....” Đồng Trác Khiêm chỉ vào đĩa bầu nhí bạch nói: “Đó không phải là bầu nhí bạch mà món rắn rắn.”

Phục Linh che miệng sững sốt: “Món rắn rắn? Gì? Sao chưa từng nghe qua con này?”

Trong miệng cảm giác muốn ói, Phục Linh chịu không nổi nôn liên tục Đồng Trác Khiêm hoảng hồn ôm lấy cô: “Ông đây lừa em thôi, ông đây thật lung tung vô ích.”

Bỗngưng Phục Linh dùng sức nhéo cánh tay anh, cắn, gặm miễn sao để lại dấu răng rồi đi lên lầu.

Phục Linh về phòng liền chui vào trong chăn, sau đó đếm mười giây.

Nhưng thời gian qua đã lâu mà bên ngoài chỉ có tiếng gió thổi.

Từ đầu đến cuối Đồng Trác Khiêm không có vào vỗ về cô.

Phục Linh hoảng hốt, một lòng như đặt ở vách đá chực chờ sụp đổ, cô lặng lẽ đi đến cửa sổ xem anh đi đâu.

Bên ngoài cửa sổ không có ai.

Cô mang dép đi xuống cầu thang, ở cầu thang rất yên tĩnh, tĩnh lặng giống như chút không khí cũng không có, cô cuống quýt chạy xuống, dép rớt cũng không biết, khuôn mặt đỏ thắm rất đáng yêu.

“Đồng Trác Khiêm! Đồng Trác Khiêm!” Phục Linh gào thét không để ý cửa phòng đối diện mở ra, gương mặt yêu nghiệt tuấn tú của Lạc Sâm phản chiếu vào đôi mắt cô.

“Mạnh tiểu thư, tôi muốn nghỉ ngơi, muốn ồn ào thì ra ngoài đi, cảm ơn.” Bùm...cửa phòng đóng lại thật mạnh, Phục Linh trầm mặc đi đến đá cửa phòng.

“Đáng đời anh không lấy được Trường An.”

“Cút!” Bên trong vang lên tiếng rống giận y như một con dã thú.

Phục Linh vuốt ve trái tim nhỏ đáng thương của mình lắc đầu rồi đi, đi ra khỏi biệt thự.

Đã nhiều ngày không thấy ánh sáng mặt trời, hôm nay được nhìn lại nhưng lại cảm thấy xa xôi, chói mắt như vậy, cô vừa đi ra ngoài với thị lực cực tốt của mình cô xác định người đang ngồi bên bờ biển là Đồng Trác Khiêm.

Lần đầu tiên, đúng, là lần đầu tiên cô thấy Đồng Trác Khiêm như vậy.

Anh là một người táo bạo ngang ngược thế nhưng lại ngồi ngay ngắn trên bờ cát, bóng lưng rất hiu quạnh, anh ngẩng đầu nhìn trời, giống như có ngàn lời nói, cuối cùng chỉ đọng lại một câu.....

“Địt mẹ nó.”

Trái tim Phục Linh run rẩy, cẩn thận đến bên cạnh Đồng Trác Khiêm, cách bóng lưng anh ngày càng gần, trong lòng cô càng không ngừng run rẩy.

Bỗngưng, người đàn ông đột nhiên quay người ôm lấy eo cô, đầu vùi sâu vào cổ cô.

“Phục Linh.....” giọng nói của anh rất buồn.

Đã nhận ra được anh đang khó chịu, trước tiên Mạnh tiểu thư đem ân oán để qua một bên, đưa tay ôm lấy anh cười khanh khách: “Nhột, nhột.”

Đầu anh lui ra một chút nhưng vẫn không nói lời nào, vẻ mặt cô đau khổ, kẻ này vô dụng rồi.

Cô gãi gãi đầu, gãi gãi lỗ tai rồi gãi gãi tay rồi lại muốn gãi gãi chân nhưng đang bị anh ôm không thể làm được.

Quá hiểu động làm Đồng gia hồi hồn, kẻ này thất bại.

Phục Linh bất đắc dĩ ôm lấy anh nặng nề hôn xuống đôi môi anh, nhẹ nhàng gặm cắn.

Nói là gặm cắn thật ra chính là gặm cắn, lại tiếp tục gặm cắn.

Đồng gia hít sâu một hơi, ôm lấy đầu Phục Linh, đưa khước môi dính máu của mình hôn lên trán cô.

“Được rồi, ông đây không có chuyện gì, đừng có làm loạn.”

“Đồng Trác Khiêm!” Phục Linh hét lớn: “Rốt cuộc anh coi em là cái gì?”

Đồng Trác Khiêm nhướng mày, nhìn cô không hiểu, không biết cô trúng loại gió gì: “Sao hả?”

“Chính là vị trí anh đặt em trong lòng anh.” Nói xong, Phục Linh có chút buồn nôn, hình như mấy lời này buồn nôn lắm đúng không?

Ánh sáng mặt trời chiếu vào người đàn ông như chạm ngọc vào mặt người ấy, Phục Linh sững sờ, giống như lần đầu tiên cô gặp người đàn ông tên Đồng Trác Khiêm này vậy.

Anh đưa tay ôm lấy ngực mình, giống như bị người đàn ông cổ đại si tình nhập vào mình, anh nói: “Tim anh lấp đầy em rồi.”

Trái tim đột nhiên đập nhanh ba giây, thiếu chút nữa Phục Linh bị sự dịu dàng làm ngất đi.

Sau đó, cô làm một động tác vô cùng sát phong cảnh, cô đưa tay lau cái trán trơn bóng của anh, sắc mặt quái dị tự lẩm bẩm: “Không có phát sốt mà.”

“Mạnh Phục Linh!” Tiếng hét vang tận trời cao.

Phục Linh nhất thời làm động tác quân đội: “Có!”

Trong giây phút này giống như trở lại thời gian mới gặp gỡ ở trại lính kia.

Đồng gia cười, tất cả như nở hoa, Phục Linh nhìn anh, cuối cùng cũng biết tại sao anh có thể khiến nhiều người phụ nữ mơ mơ màng màng như vậy, không phải anh không lấy chồng.

Này

Một yêu nghiệt đang sống sờ sờ ra đây.

Đồng Trác Khiêm thấy cô đưa ra vẻ mặt hoa si, muốn bắt cô lại hung hăng đánh mấy trăm cái, sau đó anh nghe thấy một câu nói khiến cho cuộc đời anh vui vẻ.

“Tiểu Khiêm Khiêm, rốt cuộc anh cũng cười.....”

Mặc dù lời nói này có chút thiếu não nhưng thì ra này giờ cô làm nhiều chuyện không bình thường và nói năng nào tàn như vậy chỉ là muốn làm anh vui vẻ.

Một lần nữa anh ôm lấy cô: “Phục Linh, ông đây rất nhớ em.”

Cô biết rõ anh nghĩ gì mà, Phục Linh khóc không ra nước mắt: “Anh ôm em đau.”

Sắc mặt anh thay đổi, buông cô ra kiểm tra thân thể cô, sờ bụng cô hỏi: “Sắp hai tháng rồi?”

“Uh.”

“Hai tháng...” Đồng Trác Khiêm tự lẩm bẩm, suy nghĩ lại trôi dạt đến phương xa.

Những lời Hoa Chân nói hôm qua tuyệt đối không phải là nói đùa, nửa tháng sau cô ta quay về Trung Quốc cùng anh đánh một trận, nếu anh thắng thì sẽ không còn phiền não gì nữa.

Mà trong đầu Đồng Trác Khiêm lại nhớ tới lời Lạc Sâm nói.

“Thế giới này, trừ Lạc Lịch và người đàn ông kia, không ai có thể thắng Hoa Chân.”

Những lời này cũng không diệt được uy phong của anh, mà nó là sự thật.

Hoa Chân xuất đạo năm năm trước, khi đó cô ta là người con gái sát thủ đầu tiên của Đông Âu, mà qua năm năm sau làm sao tình huống có thể giống năm đó chứ?

Đúng, Hoa Chân là một đối thủ đáng sợ.

Nhưng cũng không thể hiện là Đồng Trác Khiêm sợ, ngược lại anh rất chờ mong, anh từng thử sức với Lạc Lịch, cũng là vào năm năm trước, khi đó đã bắt phân thắng bại.

Mà hôm qua nhìn thấy Hoa Chân ra chiêu lưu loát đều có khí thế bén nhọn làm người ta run sợ.

Cho dù anh rất chờ mong đánh một trận nhưng bên nhà họ La vẫn còn muốn hãm hại Phục Linh.

Ngày hôm qua Tề Phàm đưa tin, nhà họ La đã bắt đầu ra tay.

Một danh sách tố cáo đã đến tòa án quân sự trong đó có quan quân quan hệ tốt với nhà họ La cũng đã bị tố giác điều tra.

Mà bây giờ, chuyện qua cũng nên trở về xử lý những thứ tạp lông này rồi.

Điều anh lo lắng duy nhất chính là Phục Linh và em bé trong bụng cô.

Tối hôm qua nói chuyện với Lạc Sâm, vẻ mặt Lạc Sâm lại nhẹ nhõm khác thường, không biết là xem việc không liên quan đến mình vắt giò ngồi coi hay là trong chuyện này còn có gì khác, anh ta chỉ nói một câu.

“Anh đã đồng ý khiêu chiến với Hoa Chân, cô ta sẽ không để xảy ra chuyện gì bao gồm cả người của anh.”

Mẹ nó! Càng nghĩ càng phiền.

Thôi không nghĩ nữa, kéo Phục Linh đi dạo bờ cát.

Suy nghĩ nhiều cũng vô dụng, tới một tiếp một, tới hai tiếp hai.

Âm thanh ầm ầm vang lên, trên bầu trời có hai trực thăng bay đến, Phục Linh vừa nghe thấy thì tiếng chuông báo động trong lòng vang lên, cũng không thể trách cô nhạy cảm quá mức.

Những ngày qua, không hề có một ngày không lo lắng sợ hãi, nghe thấy những âm thanh này cả người cũng không thể thoải mái được.

Đồng Trác Khiêm ôm cô trấn an cảm xúc trong cô, anh lạnh lùng nheo mắt nhìn hai chiếc trực thăng hồi lâu mới nói: “Lạc Sâm làm ông rối loạn thật.”

Ặc.

Cảnh báo bị tiêu diệt, Phục Linh ngẩng đầu nhìn: “Thật là bảnh bao.”

Mà lúc này Lạc Sâm đi ra, mặc vest trắng, trong tay cầm ly rượu đỏ ngồi lên trực thăng.

“Tôi đi Italy giải quyết một số chuyện sau đó đến Trung Quốc.”

Đồng Trác Khiêm gật đầu, kêu Phục Linh đi thay quần áo và thu dọn đồ đạc, anh đi phân phó vài chuyện rồi kéo cô lên một chiếc trực thăng khác.

“Lạc Sâm, giúp tôi chào hỏi Trường An.”

Vẫn theo phong cách đẹp trai mạnh mẽ, Lạc Sâm không thêm trả lời.

Sắc mặt Phục Linh tối sầm, lúc trực thăng cất cánh cô cất tiếng hét to.

“Đi con mẹ anh, bà đây chúc anh cả đời này không lấy được Trường An.”

Lời tác giả:

Một hành trình kinh hiểm kết thúc, hai người trở về Trung Quốc có xảy ra chuyện gì?

Nhà họ La uy hiếp? Hoa Chân khiêu chiến? Còn có virus tiềm ẩn trong người Phục Linh?

Những lời nói của Lạc Sâm rốt cuộc là như thế nào?

Xem tiếp những chương sau nhé!

96. Chương 96: Cho Hắc Ta Trở Về Với Mẹ

Thời gian ban đêm chậm rãi đi qua, từ từ chuyển sang bình minh.

Nhìn đám mây cùng mặt trời ở phía cuối kia gần kề tựa như có thể vươn tay chạm tới.

Phục Linh tựa vào vai Đồng Trác Khiêm hồi lâu, rốt cuộc cảm nhận được_____

Cổ đau!

Những ngày qua rốt cuộc là vận khí gì? Dựa vào bả vai cũng có thể làm cho cổ đau, dùng sức đánh lên cổ, tay lại bị Đồng thiếu gia chụp lại lạnh lùng hỏi: “Đủ rồi chưa?”

“Đau mà.” Nói xong lại muốn tiếp tục.

“Bỏ tay ra.” Đồng Trác Khiêm nói, tay đặt lên vuốt ve cổ cô, lực đạo vừa nhẹ nhàng vừa mạnh mẽ đủ khiến cho cả người Phục Linh nổi da gà, tay anh đột nhiên dừng lại ở chỗ nhạy cảm, sau đó nhấn một cái, Phục Linh hét ầm lên, âm thanh đó có thể so sánh với một người phụ nữ bị người kéo vào trong góc giờ trò đùa bại.

Xem nhẹ âm thanh như heo bị cắt tiết kia, Đồng thiếu vẫn tiếp tục xoa nắn, sau đó thu tay lại hỏi: “Sờ thử xem còn đau hay không?”

Phục Linh sững sốt, lắc lắc cổ, nhất thời hai mắt sáng lên, một đôi tay như rắn nước trườn lên cổ Đồng thiếu, môi tái nhợt nói nhỏ bên tai anh.

“Đại gia, em đây thật kính nể anh, thu nhận em chứ!”

Vừa nhìn thấy bộ dạng hoa si của cô, Đồng Trác Khiêm đã cảm thấy mất mặt, vội vàng nói: “Đoan trang một chút!”

“Anh đang ở trên giường _____”

Bỗng dưng, bàn tay Đồng Trác Khiêm đánh úp tới miệng cô, dường như muốn bóp vỡ cái

miệng không gì ngăn được của cô, sau đó lại một lần nữa làm ra cái khác. Khí lưu trên bầu trời đột nhiên nghịch lưu, cánh quạt mãnh liệt chấn động.

Thần sắc Đồng thiếu rét lạnh nhìn về phía phi công đang điều khiển.

Phục Linh bị lộn nhào trong phi cơ, tức giận nổi lên, chợt vỗ một cái vào nệm, lão đảo lắc lư đứng dậy, đưa ngón giữa lên trời.

“***, bà đây ngồi phi cơ người cũng không yên sao?”

Dứt lời, ánh mắt cổ quái nhìn Đồng Trác Khiêm, sau đó đá một cước vào mông phi công đang mất hồn trước mặt.

“Mẹ anh ở nơi nào?”

Khi phi công nghe thấy Phục Linh gầm lên giận dữ, một giọt mồ hôi liền rơi xuống, một cước lúc này giống như đá bể thủy tinh, làm cho tim hắn muốn vỡ cả ra, nhất thời bị dọa cà lăm không khạc ra nổi một chữ.

Đồng Trác Khiêm mất lạnh đảo qua, đang chuẩn bị động thủ, như không ngờ Phục Linh đột nhiên tiến lên từng bước, cánh tay dài nhỏ đưa đến gần thắt lưng của phi công đang đeo_____

“Tôi hỏi, mẹ anh ở nơi nào?” Kéo dài bằng hồng khó thấy treo ở lưng quần hắn, Phục Linh cười híp mắt hỏi.

Về truyền thuyết của dải băng này, Phục Linh biết rất nhiều.

Chính là mấy ngày trước đây, đúng, là mấy ngày trước đây.

Bị tên khốn Sở Viêm nhốt trong phòng, bên ngoài lúc nào cũng có mấy tên áo đen canh giữ, những tên mặt lạnh kia đều đeo một dải băng hồng trên lưng quần.

Mặc dù khó thấy được, lại bị mắt sắc bén của Mạnh tiểu thư nhìn thấy.

Thật ra thì lúc ấy là như vậy_____

Mạnh tiểu thư vô cùng muốn trốn, nhưng ngại chó giữ cửa quá nhiều nên sinh lòng oán hận, mắt cô nhìn thấy cái dải băng hồng không quá nổi bật kia cũng cảm thấy vô cùng khó chịu, vì vậy liền rống lớn.

“Biến thái, tại sao không mặc quần lót hồng bên ngoài luôn đi, buộc cái dải băng hồng của mấy bà cô làm gì?”

Lúc ấy không ai để ý đến cô, nhưng cô lúc đó không được ăn cơm trưa, trước kia không ăn thì cũng không vội, nhưng bây giờ mang thai, phải lo cho hai người.

Vì vậy, dải băng hồng kia Phục Linh nhớ thật kỹ.

Mà điểm quan trọng là, thành viên tập đoàn Đông Âu, trên lưng quần đều phải mang một dải băng hồng.

Đối với bọn chúng, đó là đồ vật còn quan trọng hơn cả sinh mạng, là dũng cảm, cơ trí, là đại diện cho thân phận độc kiêu hiếp hách của bọn chúng.

Nhưng đối với Phục Linh mà nói, đó là thứ không đáng một đồng, là đại diện cho thiếu não kinh điển.

Hôm nay, Phục Linh lại nhìn thấy cái dây hồng này làm cho lửa giận lên cao, trước chỉ đập ột cước, dù sao có Đồng thiếu gia ở đây, sẽ không bị thua thiệt.

Thật ra thì, phi công này cũng ngu ngốc quá, đã làm gián điệp lại còn mang theo đồ để chứng tỏ thân phận, không phải là tìm chết sao?

Bỉ ổi cười hai tiếng, Phục Linh tính trộm thắt lưng, lại bị cánh tay Đồng Trác Khiêm bắt được, không chịu buông ra làm cô có chút khó chịu, nhưng vẫn đi theo anh.

Vỗ vỗ vai phi công, Phục Linh lại hỏi lần nữa: “Mẹ anh ở nơi nào?”

Phi công mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, trong tối tăm u ám cảm thấy thân phận của mình đã bị lộ, Phục Linh còn muốn tiếp tục hỏi, Đồng thiếu gia cũng không đủ bình tĩnh, một tay trực tiếp xách cổ tên phi công lên, một tay điều khiển máy bay.

Trong nháy mắt, Phục Linh chỉ biết quỳ lạy.

“Nói cho ông biết, người trà trộn vào như thế nào?”

Phi công hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt tuấn tú quay qua chỗ khác, bộ dạng thà chết không khuất phục, Đồng thiếu tóm hần lắc lắc hỏi: “Không nói?”

Đồng chí phi công thoát nhìn rất nhỏ con, nhưng lòng dũng cảm lại rất lớn, cho nên tiếp tục không nhìn Đồng thiếu.

“Như vậy, ném xuống được không?”

Được rồi, Phục Linh buồn nôn, bởi vì Đồng thiếu nói những lời này thật sự quá dạn dày giống như đang hỏi: “Phục Linh, cho em năm trăm ngàn có được không?”

Phục Linh ảo tưởng, lại đột nhiên nghe thấy âm thanh cao vút, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy tay Đồng Trác Khiêm trống trơn đang chuẩn bị đóng cửa khoan máy bay.

Phục Linh sửng sốt, hồi lâu mới hồi hồn, lẩm bẩm nói: “Anh_____đem hần ta ném xuống?” giọng nói kia nghe như không thể tưởng tượng nổi.

“Uhm.” Đồng thiếu lạnh lùng đáp một tiếng, sau đó bắt đầu điều khiển máy bay.

Phục Linh ở sau lưng anh đột nhiên yên tĩnh lại, giống như đột nhiên bị người cướp mất thanh âm cùng hô hấp.

Nơi này cao như vậy, người kia rớt xuống, là tan xương nát thịt? Không thì cũng té đến mức má nhận không ra? Tóm lại hần sẽ thành một bãi máu làm người ta nôn mửa.

Mặc dù hần tiếp cận không có ý tốt, hơn nữa cô cũng rất ghét những người trói cô đó, nhưng bọn họ ít nhất cũng không cần phải chết như thế?

Hơn nữa, tiện tay cướp đi sinh mạng một người, là chuyện đơn giản như vậy sao?

Phục Linh đột nhiên đỏ mắt, lớn tiếng quát: “Hần ta sẽ chết!”

“Không nên chết sao?” Đồng Trác Khiêm lạnh lùng hỏi, cặp mắt híp lại nhìn về phía trước.

Những lời này như chất vắn, Phục Linh trong giây lát nhớ lại Đồng Trác Khiêm là quân nhân, là thần thoại bất bại, anh làm sao lại không phải là người nhẫn tâm đây?

Nhưng là, cô không thể nhìn người cứ thế chết đi trước mặt mình.

“Đồng Trác Khiêm!” Cô đột nhiên quát lên. “Anh làm sao có thể tàn nhẫn như vậy? Sao anh không dứt khoát cũng đem em ném xuống đó luôn đi?”

Thân phi cơ run rẩy, giống như chính thân thể Đồng Trác Khiêm.

Vào giờ phút này, thiên thời địa lợi người lại bất hòa, Đồng Trác Khiêm lần đầu tiên có xúc động muốn tự sát, hai mắt anh nhìn chăm chú về phía trước, môi mỏng cắn chặt, một lúc lâu sau khi Phục Linh rống giận, anh dùng thanh âm vô cùng bất đắc dĩ hô lên, sau đó ngoài ngàn dặm phẳng phất giống như cũng có thể nghe thấy tiếng anh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Em không nhìn thấy túi dù trên lưng hấn sao?”

“Hả?”

Ách_____

Giống như thật không để ý.

Phục Linh hồi tưởng một chút, hình như trên lưng phi công có một cái túi, sau đó không có lương tâm mà cười: “Mới vừa rồi nói giỡn thôi, chỉ là nói giỡn thôi.”

Đồng Trác Khiêm không nói lời nào, cũng chẳng thêm để ý đến cô.

Phục Linh tự biết đuối lý, nhưng cũng không dám quấy rầy anh, nhàn hạ ngồi ổn định ở một bên.

Trầm mặc như vậy hồi lâu, máy bay đã tiến vào địa phận Trung Quốc, vào lúc này, sinh mạng hai người đã có thể bảo đảm.

Ở trên máy bay rất nhàm chán nhưng không ngờ Đồng Trác Khiêm lại lên tiếng.

Anh buồn buồn hỏi: “Hỏi em chuyện này.”

Phục Linh thật mong chờ Đồng thiếu gia quay đầu lại hỏi, vội vàng chân chó: “Đại gia cứ nói, cứ nói, em nhất định trả lời.”

Đồng Trác Khiêm trầm ngâm một chút, cau mày vô cùng tuần tú hỏi: “Mới vừa rồi tại sao em cứ hỏi mẹ hấn ở đâu vậy?”

“Hả_____” Phục Linh sửng sốt, sau đó bĩ ối cười: “Vừa rồi hỏi mẹ hấn ở đâu để quăng hấn về đó.”

Đồng thiếu nháy mắt sửng sốt, giống như được thức tỉnh.

Thật sự là hảo kinh điển, anh muốn quay đầu lại nhìn cái người phụ nữ đằng sau một chút, nhưng lại không thể.

Mặc dù kỹ năng điều khiển của anh tốt vô cùng, nhưng anh không thể tự à quay đầu lại liếc nhìn cô, nếu không may xảy ra chuyện gì, khả năng cũng rất cao?

Trực thăng tiến vào địa phận Trung Quốc, phía dưới là mấy ngàn thước rừng cây tùng,

Phục Linh dựa vào cửa sổ chống đạn bằng thủy tinh, nhìn thiên nhiên sắc sảo không khỏi than một tiếng.

Đột nhiên nhớ lại chuyện mình đã đính hôn, trong lòng đột nhiên khó chịu.

“Đồng Trác Khiêm, anh tính khi nào thì dẫn em đi du lịch, để cho em biết bikini đảo Bali, thân thể Dubai, đàn ông ở Newyork đây?”

Cô vừa hỏi, Đồng thiếu lập tức trả lời.

“Chờ virus trong người em biến mất.”

Lòng Phục Linh đột nhiên bức rút, cô thê mà lại quên mất trong người còn có một con virus giống như trái bom nổ chậm, lúc nào cũng có thể mất mạng.

Anh lúc nào cũng nhớ đến chuyện đó.

Phục Linh đột nhiên vuốt bụng, lẩm nhẩm nói trong lòng: “Bảo bảo , cha con thật tốt.”

Hơn ba giờ, Phục Linh đã ngủ say.

Máy bay chậm rãi tiến vào địa phận Thủ đô, Tề Tiểu Chấn dẫn theo một đám binh lính đến hoan nghênh anh trở về.

Trong thời gian anh đi, binh lính trẻ tuổi gầy đi không ít, có thể là do trong quân có nhiều chuyện phiền não.

Máy bay đáp xuống đất, Tề Tiểu Chấn chậm rãi chạy lại chào: Chào sếp!

Hai bàn tay anh dùng sức vỗ vai Tề Tiểu Chấn, dùng sức mạnh khiến cho Tề Tiểu Chấn rung chuyển: “Cậu cực khổ rồi, sáng mai đi ăn chân giò ở quán Kinh Đức, tôi mời.”

Tề Tiểu Chấn hắc hắc cười hai tiếng: “Lão đại là tốt nhất, biết em thích ăn chân giò.”

Nói xong, Đồng Trác Khiêm bước lại vào máy bay, cẩn thận bế Phục Linh đang ngủ say lên, sau đó bước ra ngoài.

“Chào sếp!” Vừa bước qua bên người Tề Tiểu Chấn, binh lính phía sau đột nhiên hành quân lễ, lớn tiếng hô, làm cho Phục Linh thất kinh tỉnh lại.

Sắc mặt Đồng Trác Khiêm lạnh lẽo, nhìn bốn phía.

“***, ai bảo mấy người chào ?”

Đáy lòng Tề Tiểu Chấn kinh hoàng.

97. Chương 97: Nhà Họ La Bắt Đầu Hành Động

Trận hô vang kia chẳng qua chỉ đánh thức Phục Linh, còn thật sự hù dọa cô là âm thanh kinh thiên của Đồng Trác Khiêm.

Cô hoảng sợ vỗ vỗ ngực, nghĩ muốn nổi nóng lên, nhưng lại ngại có nhiều người ở đây, cố gắng dần lòng, an tĩnh nhắm mắt lại.

Một chút im lặng như vậy lại mang đến hiệu quả.

Đồng thiếu gia thấy Phục Linh nhắm mắt lại ngủ, rét lạnh lập tức biến mất, gương mặt lại sáng ngời lên, khí phách tuyệt luân, anh quét mắt bốn phía, ra hiệu cho bọn lính yên lặng.

Tề Tiểu Chấn muốn bước tới nói chuyện, lại bị ánh mắt của Đồng Trác Khiêm dọa cho chết trân.

Trong lúc nhất thời, Tề Tiểu Chấn yên lặng, suy nghĩ đến chân giò Kinh Đức tuyệt thế mấy ngàn khối có thể sẽ không tới miệng.

“Ôi chao”, Tề Tiểu Chấn thở dài một tiếng.

Thật giống như một người đàn ông đáng thương bị vứt bỏ.

Ôm Phục Linh bước lên chiếc Land Rover quân dụng, sau một lát, Mạnh tiểu thư lần nữa ngủ say.

Nhẹ nhàng đặt Phục Linh lên ghế sau, Đồng Trác Khiêm chuyển lên ghế phó lái, Tề Tiểu

Chấn lục lọi lấy ra một tập hồ sơ, sau đó giao cho Đồng Trác Khiêm.

Nhìn mấy chữ “Cơ mật” trên hồ sơ, Đồng Trác Khiêm cười lạnh: “Càng bí mật thì càng không kín miệng. ” Vừa nói, vừa mở hồ sơ ra, sau đó lấy văn kiện bên trong ra đọc, Đồng thiếu không khỏi nhú mày: “Đây là ý của ai? ”

Tề Tiểu Chấn nghiêm túc nói: “Đây là ý của cấp trên, cũng có thể là do nghị viên cao cấp đề xuống. ”

“Cho hấn đánh rắm! ”

“Ai? Ai? Ai thúì? ” Mạnh tiểu thư đáng thương lần nữa bị tiếng gầm của Đồng Trác Khiêm đánh thức, vừa tỉnh lại đã nghe thấy hai chữ “đánh rắm” làm cho giật mình.

Mí mắt Đồng Trác Khiêm giựt giựt: “Tiếp tục ngủ đi, không có chuyện gì. ”

Mạnh tiểu thư cũng rất muốn ngủ, nếu không cũng sẽ không ngủ đến hai lần như thế, nhưng lần nào cũng bị thanh âm mạnh mẽ của Đồng thiếu đánh thức.

“Không ngủ nữa, bớt lo lắng hải hùng. ”

Đồng Trác Khiêm lần đầu tiên biết áy náy, lập tức kêu dừng xe, sau đó chạy ra phía sau ôm lấy Phục Linh, nhẹ giọng nói: “Ngủ đi, anh đây sẽ không âm ỉ nữa. ”

“Anh mà còn vậy đi. ” Phục Linh chớp chớp nói, một tay gác chán nhìn đám mây trắng, rất nhàm chán bắt lấy tay Đồng gia, sau đó vẽ vòng tròn lên đó: “Đồng gia, anh nói mây trắng tại sao lại trắng vậy? ”

Tề Tiểu Chấn ho khan hai tiếng.

Đồng Trác Khiêm nheo mắt suy tư.

Chẳng lẽ đây là tác dụng của virus trong cơ thể? Thông minh vốn đã không có, nay lại giảm xuống âm rồi?

Đồng gia bắt đầu triệt triệt để để lo lắng.

Lúc yên tĩnh đã có bộ dáng như vậy, sau này khờ thật không biết sẽ thành như thế nào nữa.

Mà Phục Linh vẫn không ý thức được lời mình nói có bao nhiêu chần động, cô nhìn cảnh sắc quay ngược ngoài cửa sổ, đột nhiên cảm thấy vô cùng quen thuộc, cũng không phải là đường trở về nhà họ Đồng.

Bỗng dưng, đầu óc cô linh hoạt: “Đồng gia, anh muốn đi về nhà em sao? ”

“Uhm. ”

Trong phút chốc, giống như có dòng nước ấm dâng lên trong tim cô, Phục Linh giống như đã nghe ca xướng, giống như nghe thấy giọng ca chim hoàng anh, quá sức tuyệt vời làm say lòng người.

Cô đột nhiên trở tay ôm Đồng Trác Khiêm, không để ý đến Tề Tiểu Chấn đang ở trước mắt nhiều chuyện, giống như con chim nhỏ nép vào trong ngực Đồng gia.

“Anh, em phát hiện hôm nay anh thật sự rất đẹp trai. ”

Thanh âm nhu mềm, phiêu phiêu, dịu dàng mềm mại kia, thật làm cho Đồng gia gọi lên ý

định muốn hung hăng thương yêu cô.

Đáng tiếc, đáng tiếc, Đồng Trác Khiêm lắc đầu một cái, bấm tay tính toán, chỉ còn một tháng.

Ngoại trừ nhẫn nại, cũng chỉ có nhẫn nại, không có cách khác, hết thầy đều phải vì con. Xe lão đảo dừng ở trước cửa biệt thự nhà họ Mạnh.

Lại nhìn thấy được cảnh vật quen thuộc, lòng Phục Linh không khỏi run rẩy, thật giống như chưa bao giờ rời đi vậy.

Dù sao, cuộc gặp gỡ không gọi là lớn kia cũng suýt chút nữa làm cô mất mạng.

“Mẹ? Mẹ? ” Ở ngoài cửa nhấn chuông, nửa ngày cũng không thấy ai trả lời, Phục Linh nhìn không được hết lên, đem kêu to tên tất cả mọi người trong nhà, ngay cả con chó Harl má Liễu nuôi cũng gọi.

Nhưng không ai để ý cô.

Đi ra ngoài rồi sao?

Phục Linh lắc đầu một cái, lập tức hủy bỏ ý nghĩ này.

Coi như ba mẹ có đi ra ngoài cũng sẽ có má Liễu ở lại trông nhà, tầm mắt Đồng Trác Khiêm đột nhiên bị bụi đất màu đen ở góc tường hấp dẫn.

Anh đi tới, sau đó vuốt bụi đen trên đất lên ngửi: “Đây là mùi thuốc súng? ”

A? Phục Linh sửng sốt, đáy lòng bất an: “Có ý gì? ”

“Khi này chúng ta đi vào, chẳng lẽ em không nhận ra là không có ai ở chốt an ninh sao? ”

Nghe Đồng gia nói như vậy, Phục Linh mới bắt đầu cảnh giác, cô đột nhiên chạy ra khỏi cửa vườn hoa, nhìn hai bên biệt thự.

Sau đó sắc mặt cô trắng bệch.

Biệt thự xinh đẹp của nhà cô, nhìn đằng trước vẫn như cũ, nhưng phía sau lại bị nổ ra một cái hố.

Phục Linh nhìn cái hố lớn đến mức dọa người kia, sắc mặt rất khó coi, sau đó hô lên một tiếng: “Tề Tiểu Chấn. ”

Sắc mặt Tề Tiểu Chấn cũng thay đổi, có chút hoảng hốt khó mở miệng.

“Nói, rốt cuộc có chuyện gì? ” Đồng Trác Khiêm cũng mở miệng.

Tề Tiểu Chấn nghẹn đỏ mặt mới nói: “Chị dâu, chị chịu đựng một chút. ”

Tên này***nói so với chưa nói còn dọa người hơn, nghe thấy lời này, Phục Linh nháy mắt cảm thấy hai chân mềm nhũn, một câu cũng không dám hỏi tiếp.

Bóp một cái, Đồng Trác Khiêm đánh vào đầu Tề Tiểu Chấn: “Mau nói. ”

Tề Tiểu Chấn lập tức thay đổi sắc mặt: “Năm ngày trước có người lên vào biệt thự Mạnh gia phóng hỏa.....” Anh nói rất chậm làm cho Phục Linh thiếu chút nữa thì té xỉu.

“Ba mẹ tôi đâu? Tại sao đến bây giờ mới nói cho tôi biết? Tại sao khi này lại không nói? ”

“Bác gái Đồng bảo, chuyện này cho chị biết trễ một chút. ”

Phục Linh ngơ ngác: “Tại sao phải cho tôi biết trễ? ”

“Lúc thủ phạm phóng hỏa, Mạnh xử trưởng đã phát hiện ra, nhưng là không chạy kịp, mà khi đó, hậu viện lại bị người dội bom, một khắc đó nổ tung. ”

Tề Tiểu Chấn đang nói cái gì, Phục Linh đã nghe không rõ nữa, cả người cô trở nên choáng váng, nhìn cái gì cũng không rõ, đầu cô bị hai chữ “nổ tung” kia đánh cho bất tỉnh.

Thân thể cô thoảng chốc mềm nhũn, được Đồng Trác Khiêm ôm vào trong ngực.

“Chị dâu_____”

“Con mẹ nó cậu mau nói cho xong.” Đồng Trác Khiêm cũng xanh mặt, anh nghe Tề Tiểu Chấn nói, biết rõ cậu ta vẫn chưa nói hết.

“Mạnh xử trưởng chỉ bị thương nhẹ.”

“Hô”, Đồng Trác Khiêm cảm người trong ngực thở phào nhẹ nhõm, lại lập tức bị lời nói kế tiếp của Tề Tiểu Chấn đánh ngã.

”Nhưng bác gái Mạnh bị thương khá nghiêm trọng, bây giờ vẫn còn đang ở bệnh viện Mã Lệ.”

“Em muốn lập tức đi xem mẹ.” Phục Linh run run rẩy rẩy từ trong ngực Đồng Trác Khiêm đứng dậy, sống lưng thẳng tắp, giống như là đã hoàn toàn đón nhận tất cả.

Cô không để Đồng gia ôm lên xe, mà chính mình từng bước từng bước lên xe.

“Phục Linh, có anh ở đây.”

Là ai ? Là ai nhẹ nhàng nói chuyện ở bên tai cô? Cô có chút hoảng hốt, nhưng cũng trả lời.

“Em biết rõ.”

Nghĩ tới tình trạng của cha mẹ mình, trong lòng Phục Linh thật sự không dễ chịu, lại đột nhiên hỏi : “má Liễu đâu?”

“Bà ấy cũng bị thương, cũng đang ở bệnh viện Mã Lệ.”

Phục Linh từ từ nhắm hai mắt lại, đầu nhẹ nhàng tựa vào bả vai Đồng Trác Khiêm, dáng vẻ giống như rất mệt mỏi: “Lái xe.”

Một đường chạy thẳng tới bệnh viện Mã Lệ, Đồng Trác Khiêm muốn đỡ cô xuống lại bị cô lạnh lùng từ chối, anh lần nữa duỗi tay ra : “Cô bé, đừng có việc gì cũng kiên cường như vậy, Đồng Trác Khiêm anh còn ở chỗ này, em không cần mệt mỏi như vậy, nếu mà ngã xuống, bốn thiếu gia sẽ đánh em đấy, ngoan, đừng để ba em thấy em như vậy. ”

Ngay lập tức, nước mắt cô rơi xuống.

Giống như một mảnh hồng ảnh chớp lóe, sau đó biến mất trong nháy mắt.

“Em biết. ” Trừ một câu này, Phục Linh không biết phải nói gì, vào giờ phút này, cô cảm thấy ngôn ngữ lại thiếu sức sống như vậy.

Đi vào bệnh viện, đi theo sau Tề Tiểu Chấn qua ba mươi sáu tầng bệnh viện, vừa bước ra khỏi thang máy, liền nhìn thấy Đồng phu nhân xách theo giỏ đồ vào một phòng bệnh.

“Lão Mạnh, ông đừng quá lo lắng, người hiền sẽ được phù hộ, bà thông gia tốt như vậy sẽ

không xảy ra chuyện gì. ”

“Ôi chào...” Phục Linh vừa đi tới cửa phòng bệnh đã nghe thấy tiếng than thở bất đắc dĩ của Mạnh Thiệu Đình, một tiếng than đó phảng phất giống như trong thời gian ngắn này ông đã già đi mười tuổi.

“Ba, mẹ. ” Đồng Trác Khiêm đi vào đầu tiên, hỏi thăm Mạnh Thiệu Đình trước, sau đó là mẹ mình.

Nghe thấy tiếng con trai, Đồng phu nhân lập tức xoay người, nhìn thấy lại là bộ dạng Phục Linh hai mắt đầm lệ, nhất thời liền đau lòng, vội vàng đi tới hỏi thăm cô : “Nha đầu, làm sao ? Làm sao ? Làm sao lại có bộ dạng này ? ”

“Bác gái, mẹ con đâu ? ”

Đồng phu nhân cứng đờ, sau đó miễn cưỡng cười đánh nhẹ vào bả vai cô : “Sao lại kêu như vậy ? Trác Khiêm cũng đã thay đổi xưng hô ? Con sao lại không đổi ? ”

Phục Linh nghe thấy Đồng phu nhân nói những lời này, cũng biết Tề Tiểu Chấn là nói sự thật, hỏi lại lần nữa : “Mẹ, mẹ con đâu ? ”

“Mẹ con ở phòng giám sát. ” Mạnh Thiệu Đình nói chuyện, sau khi nói xong, thanh âm của ông mang theo vô vàng tang thương cùng vô lực.

Phục Linh cảm thấy lòng cô như bị lắng trì.

“Ba ba, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ? ”

“Con không cần can thiệp. ” Mạnh Thiệu Đình đột nhiên quát lớn.

“Vậy con đi xem mẹ. ” Phục Linh cũng đáp lại ông một câu, sau đó xoay người rời đi.

Mạnh Thiệu Đình quỳnh lên, muốn đuổi theo, lại không nhất nổi người, Đồng Trác Khiêm an tĩnh đứng đó nói : “Mẹ, mẹ đi xem cô ấy đi. ”

Đồng phu nhân gật đầu, sau đó đuổi theo.

Trong phòng bệnh, nhất thời chỉ còn lại hai người đàn ông.

Đồng Trác Khiêm nghiêm túc ngồi xuống trước mặt Mạnh Thiệu Đình, sau đó rót một chén nước đưa cho ông : “Ba, ba nói cho con biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ? ”

Mạnh Thiệu Đình nhíu mày, khóe môi khê nhếch, ánh mắt bén nhọn giống như hàn băng ngàn năm.

“La gia bắt đầu hành động..... ”

98. Chương 98: Ngụy Thuyền Diễn Trong Truyền Thuyết

Thời tiết tươi sáng ở nơi này đang dần mất đi, thành phố sắp nghênh đón những cơn mưa phùn đầu tiên của mùa thu.

Một ngày ở nơi này, Phục Linh ở trong phòng buồn bực suốt một ngày.

Không khí trong bệnh viện không thích hợp với phụ nữ có thai giống như cô có thể sinh sống, mà Đồng Trác Khiêm rất vui vẻ lợi dụng lý do này, đuổi cô về nhà.

Vì có thể đi đến bệnh viện chăm sóc Mạnh Thuộc Đình, Phục Linh đã suy nghĩ tất cả biện pháp có thể sử dụng để đi ra ngoài, cho đến khi Mạnh Thuộc Đình gọi tới.

“Phục Linh, con muốn tới đây sao, nếu là thật sự, vậy sẽ làm cho cha và Trác Khiêm lo lắng.”

Sau khi nghe xong, cả người Phục Linh run lên, trong lòng không có cảm giác gì.

Cha nói rất đúng, cô đi sẽ chỉ làm cho bọn họ lo lắng hơn mà thôi, cô tuyệt đối không tin là có người đốt toà nhà họ Mạnh trong lúc vô tình, nếu như nói là không phải cố ý, như vậy tại sao viên đạn kia lại lao thẳng vào cô đây?

Nếu như những người đó đã có chuẩn bị mới đến thì sao? Hôm nay tuy rằng cha bị thương, nhưng không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng nếu như cô xuất hiện, như vậy mục tiêu của những người đó sẽ lập tức dời đi.

Đột nhiên trên bầu trời xuất hiện một vòng sáng tỏ, Phục Linh si ngốc nhìn sang, miệng lẩm bẩm.

“Đồng Trác Khiêm, đây là lần đầu tiên em hận bản thân mình vô năng như vậy.”

Giọng nói êm ái có lực, phảng phất trong nháy mắt như phá vỡ bầu trời, lúc thì trầm thấp khàn khàn, lúc thì dịu dàng bay bổng.

Tâm lạnh như vậy, cắn răng như vậy.

“Phục Linh, mở cửa——” Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Đồng phu nhân, Phục Linh muốn ra mở cửa, nhưng thân thể cô lại rơi vào trong không gian mờ mịt, rối cuộc, nửa giờ sau, Phục Linh bị tinh thần bám riết không tha của Đồng phu nhân đánh bại, thân thể miễn cưỡng đứng lên, ra mở cửa.

“Con——” Phục Linh đang muốn nói cô ngủ thiếp đi nên không có nghe thấy, không ngờ Đồng phu nhân lại giành nói trước: “Nhìn con xem, tự mình tức giận làm cái gì?”

“Con không phải là tự mình tức giận, con là trong lòng khó chịu, con nhìn thấy cha con, còn có mẹ con nằm ở nơi đó, trong lòng con liền khó chịu.”

“Ôi trời. . .” Đồng phu nhân thở dài, vỗ vỗ bả vai cô, nhẹ nhàng đỡ cô ngồi xuống: “Đứa nhỏ Phục Linh này, con ở nơi này vội vàng cũng vô dụng, việc bây giờ con nên làm là chăm sóc ỳnh trở nên mập mạp, chờ cho đến khi bà thông gia tỉnh lại, nhìn thấy bộ dáng mập mạp của con, không chừng sẽ cười nghiêng ngả.”

Trong lòng giống như nghĩ đến tình cảnh khi đó, chân mày đang nhíu chặt của Phục Linh lập tức giãn ra, sau đó xì, bật cười thành tiếng.

“Mẹ, cảm ơn mẹ.”

Một tiếng mẹ kia, phảng phất giống như rất là tự nhiên, làm cho nụ cười của Đồng phu nhân càng thêm vui vẻ.

Mà ở nơi này, Đồng Trác Khiêm đã sớm đứng ngoài cửa.

Anh vừa vào cửa vừa cởi giày, sau đó nhìn mẹ và vị hôn thê của mình nắm tay nhau đi xuống.

Mẹ của anh vừa cười vừa khuyên bảo, gương mặt vị hôn thê của anh từ cau mày chuyển thành tươi cười, sau đó là tiếng gọi vô cùng tự nhiên thân thiết, trong nháy mắt, phảng phất giống như hoá thành búa sắt, hung hăng đập vào buồng tim anh.

“Mẹ, Phục Linh.” Anh kêu lên, một ngày một mỗi biến mất trong nháy mắt, chỉ còn dư lại gương mặt xinh đẹp làm say lòng người.

Đồng phu nhân cười cười dẫn Phục Linh đi xuống, sau đó đi tới bên cạnh Đồng Trác Khiêm, nhỏ giọng nói thăm mấy câu liền đi vào phòng bếp.

“Mẹ tự mình xuống bếp được không?”

“Được.” Đồng Trác Khiêm gật đầu, sau đó cúi xuống quần trang màu xanh chói mắt trên người, lộ ra áo sơ mi màu trắng, áo sơ mi kia có chút trong suốt, Phục Linh cẩn thận híp mắt quan sát, thậm chí có thể nhìn thấy được bắp thịt và cơ bụng khêu gợi.

Đây rõ ràng là quyền rũ trần truồng!

Chẳng lẽ anh muốn lấy thân thể đền bù tâm hồn bị tổn thương của cô sao?

Suy nghĩ này thật là muốn ới, Phục Linh lắc đầu, Đồng Trác Khiêm nhìn thấy động tác của cô, trực tiếp tiến lên, không nói hai lời liền ôm lấy cô đi thẳng lên lầu.

Trên người người đàn ông này nồng nặc mùi mồ hôi, đầu Phục Linh chôn sâu vào trong lồng ngực anh, ngửi mùi vị trên người anh.

Trên người của anh có thật nhiều mồ hôi, nhưng không phải mùi hôi phổ biến trên người đàn ông, mà là mùi hương nhàn nhạt thơm mát, cô ngửi mùi hương đó, phảng phất cảm thấy thân thể mình thoải mái hơn rất nhiều.

“Đồng Trác Khiêm.”

“Ừ.” Bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp của anh, làm cho tất cả mọi thứ trong lòng cô, trong nháy mắt toàn bộ hiện ra trước mặt anh, không cất giữ chút nào.

“Cha em thế nào?”

“Ông ấy không sao.”

Phục Linh nghiêng đầu: “Thật không có chuyện gì sao?”

Địa điểm như thế, không khí như thế, đa cảm như thế, nói đúng ra là không thú vị chút nào, nhưng mà đối mặt với động tác đáng yêu của Phục Linh, Đồng Trác Khiêm không nhịn được, nhẹ nhàng cười thành tiếng.

Nụ cười kia, phảng phất giống như hoa cỏ bốn mùa đều đang nở rộ, rực rỡ xua tan sự lo lắng trong lòng Phục Linh.

Nhìn thấy anh khó có khi xuất hiện nụ cười, Phục Linh cũng nhẹ nhàng cười thành tiếng theo anh: “Anh không được gạt em, nếu gạt em, em thiên anh.”

Mấy chữ cuối cùng phá lệ nói lớn lên, sau khi nói xong, Phục Linh liền nghe thấy một tiếng ho nhẹ.

Âm thanh đó chính là từ phòng bếp truyền ra — Đồng phu nhân, bà lấy tay che mặt, nhẹ nhàng ho khan, nhắc nhở Phục Linh đang bị ôm trên hành lang.

Cái này là chuyện gì?

Ngay trước mặt bà mà nói muốn thiên con trai của bà? Người ta vất vả mới sinh được con ra, đem thiên dễ dàng như vậy sao?

Phục Linh không biết, bởi vì cô còn chưa có sinh con lần nào.

“Còn thất thần làm gì? Không nhanh chóng vào phòng sao?” Vỗ vỗ thân trước Đồng Trác Khiêm, Phục Linh xấu hổ nhỏ giọng hỏi.

“Không vội, tháng sau cũng không muộn.”

Phục Linh sửng sốt, không có hiểu, một lát sau, cô mới phản ứng được, sắc mặt lập tức đỏ hồng, vừa muốn mở miệng nói sẽ thiên anh, ánh mắt lại tiếp xúc với ánh mắt của Đồng phu nhân đang nhìn trái nhìn phải.

Môi của cô giật giật, cuối cùng nhắm mắt lại mở miệng.

“Đúng vậy, đi vào thôi, em thật sự gấp gáp.”

Đúng vậy, chẳng những cô gấp, nhà họ Đồng cũng gấp.

Trong nháy mắt, chân cô đứng trên mặt đất, còn chưa có ổn định, đôi tay hàng năm cầm súng trường cho nên hình thành vết chai ôm lấy eo của cô, làm cho cô có chút ngứa ngáy, không tránh khỏi nở nụ cười.

Trong nháy mắt, người đàn ông nào đó mang theo khí thế xâm lược mạnh mẽ nóng rực giống như ngọn lửa, gắt gao bịt kín đôi môi Phục Linh, gặm nhấm, dày vò, phẳng nhất giống như đó là tư vị đẹp nhất trên đời.

Phục Linh cắn chặt môi không cho anh tiến vào, anh lại có ý xấu nắm lấy một khối thịt non mềm ở eo cô nhẹ nhàng xoay tròn, Phục Linh bị đau lập tức mở miệng, làm cho anh thuận thế tiến vào, cạo sạch, chiếm lĩnh thành trì.

Đã lâu rồi Phục Linh chưa nếm qua mùi vị của Đồng gia, không tránh khỏi có chút rên rỉ, sau đó lưỡi hoạt động nhẹ nhàng mút lấy đầu lưỡi nhiệt tình như lửa của anh.

Nếu như lúc này có người nào đó cầm micro nói, có phải Đồng gia sẽ hát bài “Ngàn năm chờ đợi” để diễn tả tâm tình kích động bây giờ của anh hay không?

Về phần đáp án, phải hỏi Đồng gia hay buồn bực không bình tĩnh này.

Cô lấy hành động cho phép anh, anh hôn cô.

Giờ khắc này, giống như là muốn vĩnh viễn tồn tại, mang theo sức mạnh cuốn trôi mọi thứ, phẳng phất giống như sau một phút nữa, anh sẽ đem Phục Linh——hôn đến chết.

Hai tay Phục Linh đặt trước ngực Đồng Trác Khiêm, cô muốn đẩy anh ra, nhưng sức mạnh của Đồng gia thật sự quá lớn, mạnh mẽ như ngọn lửa đang bùng cháy, lúc cô cảm thấy phản kháng của mình vô dụng, bắt đầu buông tha cho việc chống cự, bàn tay sâu sùi thừa dịp sờ loạn vào trong váy cô.

Ấm áp như vậy, thoải mái như vậy.

Da thịt của cô mềm mại như tơ, một đường lướt qua, không chút nào trở ngại, cho đến khi anh chạm vào vùng đất mềm mại, đôi môi đỏ mọng nhẹ nhàng ngậm nga ra âm thanh thoải mái, giống như bản nhạc tuyệt vời.

Làm cho đầu óc Đồng Trác Khiêm lập tức nổ tung.

Anh đột nhiên buông môi cô ra, lại thấy sợi tóc xốc xếch bám sát vào gương mặt trần đầy mồ hôi, mà đôi môi bị anh âu yếm trở nên sưng đỏ, đáng chết, cực kỳ hấp dẫn.

Đột nhiên Đồng Trác Khiêm nắm tay cô, đem bàn tay mềm mại nhỏ nhắn đặt ở vị trí từ bụng trở xuống, đầu gối trở lên, sau đó lấy ánh mắt trần đầy khiêu khích nhìn cô, giống như thợ săn nhìn thấy con mồi: “Có muốn gia dạy em làm như thế nào không?”

Ba một tiếng, giống như tiếng pháo hoa nổ tung, sắc mặt Phục Linh từ trắng chuyển sang hồng, từ hồng đến xanh biếc, sau đó chuyển thành gương mặt đỏ thắm có thể so với khỉ mông đỏ.

Đây chính là vũ nhục trần truồng!

Bàn tay cô sử dụng một chút lực đạo, mang theo lực sát thương yếu ớt, lại không tạo ra bất cứ uy hiếp gì cho Đồng gia.

Lỗ mũi Phục Linh nhíu lại, để xuống súng pháo kinh người, sau đó chán nản trở lại trên giường, vút đôi giày sang một bên, nằm ngửa hình chữ đại(大), nghiêng đầu nói với anh.

“A a, đến đây đi, không đến chị cũng không cười em.”

Ồi trời? Đang diễn kịch sao?

Cô cho là như vậy sẽ hù dọa được Đồng gia, nhưng không ngờ sau khi cô nói xong câu đó, Đồng tiên sinh lập tức biến thành mãnh thú kiếm ăn, lập tức nhào lên người cô, thở dốc trầm thấp bên tai Phục Linh, âm thanh giống như gió lớn cuộn cuộn.

Mang theo một ít kích động vội vàng.

“Tiểu yêu tinh!” Đồng Trác Khiêm khê quát, lật người, cho đến khi trên giường vang lên âm thanh vang dội.

Một trận kích tình kiệt liệt qua đi, Phục Linh từ trong phòng tắm đi ra, vẻ mặt u oán nhìn Đồng Trác Khiêm, giống như muốn chặt anh thành tám khúc, ngược lại, anh rất dễ chịu, còn làm bộ làm ra dáng vẻ suy nghĩ? Đúng vậy, chính là suy nghĩ?

Suy nghĩ chuyện liên quan đến anh em của anh.

Bởi vì cô mang thai cho nên không thể làm tình, như thế nào cũng phải buộc cô lấy tay giải quyết cho anh mới được, cô lại nói: “Chẳng phải anh cũng có tay đó sao? Hơn nữa tay của anh còn lớn hơn tay em đúng không? Cũng cảm thấy thoải mái hơn, hơn nữa bàn tay anh còn thô ráp, ma sát sẽ kích thích hơn.”

Sau đó Đồng gia lạnh lùng nói một câu hoàn toàn đánh bại Phục Linh.

“Nếu như em có thể lấy tay giải quyết nhu cầu của chính mình, thì hãy nói với anh.”

Trong nháy mắt đó, Phục Linh lâm vào thật sâu im lặng.

Cô ngồi trên giường, một tay chống đầu, một tay nhàn rỗi, cẩn thận lấy đầu óc suy nghĩ, tại sao trên thế giới này lại có loại người da mặt vừa dày lại không biết xấu hổ như vậy?

Một lát sau, cô buông tha ỉnh, bởi vì không tìm ra được đáp án.

Mà kết quả thì sao? Đương nhiên là bị Đồng gia lấy các loại lý do giày xéo một vạn lần lại một vạn lần.

Lúc này trên chiến trường là một mảnh hỗn độn, Đồng gia muốn hút thuốc lá, nhưng bây giờ anh đã bắt đầu đình chỉ, cũng không biết anh nghe ở đâu mà biết được phụ nữ có thai tuyệt đối không được ngửi thấy mùi thuốc lá, từ đó về sau, Đồng gia liền cự tuyệt quan hệ với thuốc lá.

Thật ra thì có lúc, Phục Linh nhớ tới điểm này, cảm thấy thật sự vui mừng, mệt mỏi cũng ít đi.

“Đi thôi, xuống ăn cơm.”

Phục Linh không nhìn anh.

Sau khi trải qua tiết mục kích tình tràn đầy thuốc súng, thật xấu hổ, cô không dám nhìn vào ánh mắt cười nhạo như Phật Di Lặc của Đồng phu nhân nữa.

Này——

Trong lòng đang lo lắng, giống như có tật giật mình.

“Đi.” Thấy cô không phản ứng, Đồng gia muốn trực tiếp ôm cô xuống lầu, trong nháy mắt khi bàn tay anh đụng phải eo cô, Phục Linh lập tức nhảy dựng lên.

Hình như trong nháy mắt đó, con mắt của Đồng Trác Khiêm cũng trợn tròn ra ngoài.

Kẻ trộm dọa người kẻ trộm dọa người.

“Mạnh Phục Linh, em đang hoảng một chút cho Lão Tử.”

“Thình thịch——” Phía dưới, không biết cái nôi của người nào rơi xuống đất, văng đầy nước canh.

99. Chương 99: Ít Nhiều Không Thấy Mặt Thật Của Cô

Đã qua bấy giờ, ánh trăng đã treo lên đầu cành, tỏa sáng trong bóng đêm.

Phục Linh ngồi ngay ngắn trên bàn ăn, đằng hoàng đứng kiêu bà già có thai, lo ăn cơm không nói một tiếng, nhìn mọi người cũng không nhìn.

Mà nhà họ Đồng ăn cơm cũng cực kỳ nhanh, ba miệng ăn xong buông đũa xuống, nhìn Phục Linh ăn.

Đôi mắt khép hờ mang theo khí lạnh khiến toàn thân Phục Linh nổi da gà.

Đối diện, Đồng phu nhân ho nhẹ, trên tay vẫn còn sưng đỏ.

Lúc này ở trên lầu nghe tiếng động rớt đồ là do đổ nồi canh gà, nước canh nóng hổi hắt lên tay bà nên bị sưng đỏ.

Về vấn đề này là lỗi của ai thì tạm thời chưa biết được.

Sâu trong nội tâm vô cùng áy náy, Phục Linh ăn từng dưa từng dưa đến dưa cuối cùng thì đột nhiên để dưa xuống chạy nhanh lên lầu.

Sắc mặt Đồng Trác Khiêm trầm xuống.

Không biết cô lại muốn giở trò quỷ gì.

Anh quay đầu lại, nhìn ánh mắt quái dị của mẹ, anh muốn nói hai câu nhưng lại nghe được tiếng bước chân đi đến.

Lần này Phục Linh đã có kinh nghiệm, cẩn thận đi xuống cầu thang, trên tay cô cầm thuốc mỡ trị phỏng của quân đội.

Cô cười ngậy ngốc, đi tới bên cạnh Đồng phu nhân, vô cùng phong độ hất tóc qua, trong nháy mắt như trở lại cái thời làm má mì vui vẻ mỗi tối.

Thật ra thì, nhà họ Đồng rất coi trọng danh dự tự tin, rất coi thường việc làm trước kia, làm cái đó có gì tốt? Đi làm má mì ở đâu? Gây tai họa cho các thiếu nữ.

Những lời này Phục Linh mà nghe được thế nào cũng lắm nhảm: “Không phải là tôi gây họa, mà là các cô ấy tự nguyện, còn xin tôi đưa tiền cho tôi để tôi giới thiệu bọn họ với mấy người giàu có.”

Phục Linh đưa tay cẩn thận nắm tay Đồng phu nhân, đáng vẻ rất tiếc hận áy náy, mở hộp thuốc mỡ bôi lên chỗ bị phỏng của Đồng phu nhân, ấp úng nói: “Mẹ, em thấy đây là thế nào? Sao mẹ lại không cẩn thận như vậy?”

Lời nói này?

Giống như một người con gái hiền lành.

Trong lòng Đồng phu nhân vui mừng, cảm giác lo lắng lúc trước đã bay đi rồi, được gọi cảm thấy thật thoải mái, trao đổi ánh mắt với Đồng Trác Khiêm.

Ánh mắt như muốn nói: tìm rất tinh mắt.

Nhận lấy tín hiệu của Đồng phu nhân, Đồng Trác Khiêm nheo mắt, nói thẳng ra: “Mẹ, ánh mắt mẹ là sao?”

Đồng phu nhân ngẩn ra rồi nói: “Tìm chỗ đi đi, mẹ với Phục Linh nói chuyện chút.”

Đồng Trác Khiêm không nói nhiều, chỉ gật đầu rồi đi lên lầu.

Phục Linh nhìn anh thông thả bước đi mà ngẩn người, mẹ kiếp, anh đi bánh bao thế cơ à? Không thèm nói mình một tiếng?

Sau nửa tiếng, Phục Linh bôi thuốc cho Đồng phu nhân, hàn huyên tâm sự với bà một chút, cô hít sâu hỏi: “Mẹ, sáng mai con muốn đi thăm mẹ con.”

“Không được.” Không suy nghĩ nhiều Đồng phu nhân nhanh chóng từ chối.

Tuy rằng bà là người có chuẩn mực đại đức nhưng với một phụ nữ mang khí chất quý tộc nên biết nhiều hơn bình thường, trong khoảng thời gian xảy ra chuyện này, nếu Phục Linh đi ra ngoài một mình chắc chắn 100% là sẽ xảy ra chuyện.

Mà bây giờ con bé tuyệt đối không được có chuyện gì.

Thấy Phục Linh đang tính nói lại, Đồng phu nhân lập tức đứng dậy: “Mẹ mệt rồi, cũng đã trễ, con lên nghỉ ngơi sớm đi đừng suy nghĩ lung tung, tất cả đều có Trác Khiêm lo liệu.”

Nói xong, xoay người đi lên lầu.

Khóe miệng Phục Linh giật giật, sau đó nhìn ánh trăng sáng tỏ ngoài cửa sổ rồi quay đầu nhìn đồng hồ trên tường.

Thời gian ngừng lại lúc bảy giờ năm mươi phút.

Giờ này là trễ? Bà ấy lừa mình? Còn lừa gạt luôn đứa bé trong bụng mình? Bà ấy tưởng mình khờ lắm? Hay là thấy đứa bé trong bụng mình ngu đây?

Nhưng không hồ là người đi trước.

Phục Linh yên lặng, cô thấy Đồng phu nhân quả thật lợi hại, đúng là mẹ của Đồng Trác Khiêm.

Đang lúc Phục Linh sững sờ trên ghế salon, cửa phòng trên lầu mở ra, Đồng Trác Khiêm mới vừa tắm xong, tóc còn chưa khô, cả người tỏa ra mùi vị đàn ông, cách khá xa mà Phục Linh vẫn ngửi thấy mùi thơm của sữa tắm.

“Sững sờ gì đó? Sao chưa lên?” Cầm khăn lông lau tóc, Đồng Trác Khiêm vô cùng anh tuấn nói.

“Lên đây.” Phục Linh đứng dậy ấp úng trả lời rồi đi lên lầu.

Trong phòng toàn là mùi vị của anh, Phục Linh đi tắm rồi chui vào trong chăn.

Mọi thứ chợt tối thui, chắc là anh đi tắt đèn.

Trong bóng đêm không thấy được năm ngón tay, anh đột nhiên chui vào chăn, ôm eo cô nhẹ nhàng vuốt ve, mát xa cho cô sau một ngày eo mỗi lưng đau.

“Phục Linh, sống thật tốt ở nhà họ Đồng, đứng đi ra ngoài.”

Phục Linh tức giận, trở người, trong bóng tối chống lại đôi mắt lạnh lùng trở nên mềm mại của anh.

“Tại sao? Em có thể lý giải là anh đang trói buộc tự do của em không?”

Tay anh nhẹ nhàng vỗ về lưng cô giống như là đang dụ dỗ, anh vùi đầu vào hõm cổ cô tạo ra một cảm giác ngứa ngứa.

“Phục Linh, đột nhiên anh phát hiện, anh con mẹ nó rất sợ mất đi em.”

Phục Linh nghe anh nói mà trong lòng mềm nhũn nhưng sắc mặt lại nhanh chóng tối sầm.

Rõ ràng là một câu nói hay đến thế, mà tại sao trong miệng anh nói ra lại giống như chuyện mất đi mình là chuyện mất mặt lắm vậy?

Chị đây rạng rỡ xinh đẹp, dáng người thon thả, gương mặt quyến rũ, lên được phòng khách xuống được phòng bếp, còn ghét bỏ hay sao?

Đồng gia thấy sắc mặt thay đổi xanh mét của cô cũng biết rằng cô đang nghĩ chuyện bệnh hoạn gì đó, quyết định cắn lên cổ cô một phát.

“Ném những thứ suy nghĩ phế liệu trong đầu em ra cho ông đi.”

Phục Linh sững sốt nói: “Giọng điệu anh giống như là đang ghét bỏ em.”

“Ông đây nói ghét bỏ em khi nào?” Đồng gia giận rồi.

“Mới vừa nãy?”

“Lặp lại lần nữa.”

“Mới vừa nãy.”

“Lặp lại lần nữa.”

“... Không có.”

Mười giây chiến đấu, Phục Linh hoàn toàn tử trận.

“Phục Linh, trong đầu em ít nghĩ mấy chuyện ngu ngốc đi được không? Ở trong nhà nghỉ ngơi cho tốt, chờ khoảng thời gian này qua đi, ông đây dẫn em đi du lịch cho đã.”

“Em không muốn đi.” Phục Linh buồn buồn nói: “Đồng Trác Khiêm, em rất lo lắng ẹ em, hơn nữa ba nói nơi đó không có gì nữa, còn có má Liễu...” Nói tới tình cảnh như vậy, Phục Linh chợt nghẹn ngào.

Đồng Trác Khiêm muốn ôm cô an ủi một chút, phát huy tình cảm yêu thương cô, nhưng không ngờ Phục Linh nổi dậy, chỉ tay lên trời, há miệng mắng.

“Tôi XXX em gái ngài, *** cháu đức tôn là con rùa, đừng để bà đây bắt được, dựa vào đâu mà nổ banh nhà bà đây? Bắt được rồi, bà đây sẽ nhổ củ cải nhét vào lỗ đít ngài.”

Sắc mặt Đồng Trác Khiêm căng lên.

Nghe những lời này, phảng phất như thiên lôi đánh vào não.

“Phục Linh, ngủ đi.”

Mắng xong, cũng không thấy trong lòng thoải mái hơn bao nhiêu, rầu rĩ chui vào chăn ôm Đồng Trác Khiêm đi ngủ, một lúc sau, cô đột nhiên mở mắt ra, bình tĩnh nhìn Đồng Trác Khiêm nói: “Em đi ngủ, đừng có giả trò lưu manh với em.”

Ánh mắt Đồng gia sâu xa nhìn cô: “Đây là em đang trách anh không động tới em sao?”

Giờ phút này Phục Linh muốn cho chính mình và Đồng Trác Khiêm một cái tát tai.

Nói cái gì? Mà rõ ràng là không có nói: Đồng gia, em muốn, em muốn, tới nhanh đi.

Anh kéo cô vào lồng ngực mình, đôi môi nhanh chóng in lên một nụ hôn nhẹ.

“Đi ngủ sớm đi.”

Dưới trời sao, cả đêm không nói chuyện.

Lúc Phục Linh ở nhà họ Đồng đi ngủ sớm, thì ở Italy là lúc mặt trời vừa lên, ánh mặt trời chiếu xuống, chiếu vào dây leo ven đường, dường như không khí hít thở không thông.

Một chiếc xe xa hoa mỹ lệ dừng trước khách sạn.

Cửa xe Lincoln mở ra, đầu tiên là một đôi giày da tinh khiết làm thủ công của Italy, sau đó là bộ tây trang được cắt may tinh xảo.

Mà khiến người ta say mê chính là gương mặt làm điên đảo chúng sanh.

Như tiên, làm cho người ta hướng tới; như yêu, làm cho người ta trầm luân.

Anh ta đi vào tòa cao ốc cao chọc trời trước mặt anh ta, đôi giày da đập lên sàn nhà, phát ra âm thanh nhẹ nhàng mà có lực.

Một đường thẳng đến lầu ba mươi bốn.

Mà lúc này, Trường An đang ở lầu ba mươi bốn.

Đã ngày thứ năm từ khi cô bị Lạc Lịch mang tới đây, trong năm ngày này cô không gặp mặt Lạc Lịch, mỗi ngày giao tiếp chỉ có người phục vụ thức ăn và người giữ cửa.

May là cô có tính kiêu chể rất cao, tính tình cũng dịu dàng, không thì cũng muốn học Phục Linh một câu “Mẹ kiếp”.

Có người khom lưng thăm hỏi, Trường An nhảy bén đứng dậy, sau đó từng bước từng bước đi đến cửa, đột nhiên cánh cửa mở ra.

Trong nháy mắt đó, ánh mặt trời tỏa sáng, sáng lạng chói mắt, trong con ngươi cô phản chiếu hình ảnh tối đen.

“Trường An, nhớ anh không?”

Trường An không nói lời nào, nhiều ngày không sung sướng như vậy, nhìn thấy anh cảm thấy rất may mắn, nhưng rất nhanh sau đó cô phản ứng lại hỏi: “Lạc Sâm, là anh để cho người ta bắt em tới đây sao?”

Đột nhiên anh ôm lấy cô, sau đó trả lời: “Là Lạc Lịch.”

“Anh ta là ai?”

“Anh của anh.”

Trường An ồ một tiếng, trong lòng cũng không nghi vấn gì, không biết là tại sao, khi cô nhìn thấy Lạc Sâm tế bào toàn thân bắt đầu nhộn nhạo.

Một cái chớp mắt, an bình lại.

Cảm giác như thế, luôn rất tốt.

“Vậy anh của anh đâu?” Cô buồn buồn hỏi, mà khi cô vừa hỏi xong có tiếng bước chân đi đến, người đàn ông đó lạnh lùng mang chút mỉa mai đi vào.

Trường An chui ra từ trong ngực Lạc Sâm, liếc mắt nhìn Lạc Lịch rồi lại nhìn Lạc Sâm, lúc này mới phát hiện hai người khá giống nhau.

“Người đã mang tới cho cậu, cậu an tâm lưu ý khoảng thời gian ngu ngốc này.”

Lạc Sâm nhú mắt lại: “Anh đi đâu?”

Khóe môi Lạc Lịch cong lên mang chút ý cười: “Hoa Chân đi Trung Quốc, đương nhiên tôi cũng muốn góp vui một chút.”

Nói xong, anh ta đi ra ngoài nhưng tiếng nói vẫn còn lưu lại.

“Cậu giúp anh giải quyết chuyện ở Italy, còn chuyện của Đồng Trác Khiêm, anh sẽ xử lý giúp cậu.”

Anh ta cười đi ra ngoài, trong trí nhớ đột nhiên nhớ lại khuôn mặt tươi cười sáng rõ mà ưu thương của một cô gái nhiều năm về trước, nụ cười đó trái với tâm ý con người, giống như là sự hồi đáp việc toàn thế giới vứt bỏ cô, hoặc như là nụ cười lạnh đối với người đã phụ cô ở phía xa xa kia.

Trong đầu lại xuất hiện một gương mặt khác, quái dị, đầy đủ màu sắc, làm cho người gặp người ghét.

Hoa Chân, đã không ít năm chưa nhìn thấy bộ mặt thật của cô rồi?

100. Chương 100: Sẽ Không Buông Tay

Bình minh vừa bắt đầu nhưng sắc trời lại tối tăm, chính xác là đang trong mùa thu.

Mà trong lúc bình minh đang lộ dạng này, tại sân bay đang nghênh đón hai người.

Một người là trên đầu buộc vô số bím tóc sừng dê, gương mặt trang điểm quỷ dị, nhất là trên người của cô ta đều mặc đồ màu đỏ, ai nhìn cũng mắc ói.

Mà người còn lại thì ngược lại, quần áo màu xanh dương trang nhã ngồi ngay ngắn trong khoang hạng nhất, những tiếp viên hàng không nữ hận không thể lập tức nhào tới.

Người phụ nữ kia thật tốt!

Đây là tất cả những người đàn ông nhìn vào bóng lưng của người ăn mặc quái dị kia nói, đáng người còn có cái miệng vô cùng theo một tỉ lệ chuẩn mực, khiến cho những tên đàn ông đều nổi lên dục vọng hừng hực.

Nhưng, là do họ không nhìn ở chính diện thôi.

Người phụ nữ cúi đầu giống như đang nhìn cái gì, một tên đàn ông đang khép hờ đôi mắt đột nhiên nổi lên, sau đó đi tới, bộ dáng mập mạp hình như cười một cái đến mắt cũng không nhìn thấy.

Gã nhìn bóng lưng người phụ nữ mà muốn chảy nước miếng.

“Nếu có thể đề người phụ nữ này xuống muốn làm gì làm, là chuyện tốt cỡ nào?” Nói xong, gã cười đắm đuối, giống như là đã từng kinh nghiệm qua chuyện này.

Trong đầu liên tưởng, gã xoa xoa tay, bĩ ổi đi lên...

Gã càng chạy càng nhanh, cho đến khi tới sau lưng người phụ nữ, bàn tay phải lập tức đưa ra vỗ vỗ hai cái lên vai người phụ nữ.

Mà người kia bị bất ngờ không phòng bị quay đầu lại.

Trong phút chốc, trời đất như thay đổi, long trời lở đất cũng không bằng giờ phút này thất vọng và tức giận biết bao, chỉ thấy người phụ nữ trước mắt có dáng vẻ xinh đẹp tỉ lệ cân xứng kia quay đầu lại.

Bảng màu sắc là gì? Mặt mũi này là sao? Vừa rồi nhìn còn thấy đặc biệt mà màu tóc với bộ mặt này, y chang cây chổi lông gà.

Còn cách ăn mặt nữa?

Áo sơ mi đỏ thắm, quần màu xanh lục? Con gà rùng nhà ai xúc chuông đây?

Là con trai của phó thị trưởng Lý Phó Cương số một thành phố, Lý Hiển Song cảm thấy mình bị vũ nhục thật sâu sắc.

Gã biết rõ, mặc dù gã mập nhưng gương mặt lại đẹp.

Dáng người tốt thế mà gương mặt xấu vậy? Sao không trốn trong nhà đi? Sao đụng phải chân mày gã làm gì?

Con trai mập của phó thị trưởng Ký thấy người phía trước quay đầu tiếp tục đi bỗng dừng gã hô to: “Đứng lại.”

Người phụ nữ không quay đầu lại, tiếp tục nhắc đôi giày cao gót đi tiếp.

“Ngăn cô ta lại.” Tiếng nói vừa dứt, mấy tên đàn ông mặc đồ tây màu đen đeo kính râm bao vây bốn phía người phụ nữ.

Người phụ nữ bị buộc đứng lại, nắm cổ tay mình nhẹ nhàng thả lỏng gân cốt, trong nháy mắt âm thanh hoạt động cổ tay khiến người ta tê dại.

“Tránh ra.” Giọng nói người phụ nữ uyển chuyển mà có lực.

Âm thanh nghe mát hồn vô cùng, nhưng là người như vậy ***, nhìn thấy bóng lưng người phụ nữ này, lão Nhị không nghe lời, kết quả vừa mới tới đây lại bị sợ đi về.

Thật là *** giày vò con người.

Giết chết là xong.

Xấu như thế, chết một người coi như là diệt một tai họa cho vô số đàn ông.

“Tôi đếm một tiếng, không tránh ra thì tôi động thủ.”

Lý Hiển Song cười ha hả, đồng thệit mỡ run run, đôi mắt nhỏ sắp thành một đường thẳng: “Ồ cái thành phố này vẫn chưa có ai dám nói chuyện với tôi như vậy? Nhìn vóc người cô nên kéo về nhà, ở biệt thự tôi có một con chó chắc là nó sẽ thích.”

“Muốn chết.” Người phụ nữ đột nhiên quát một tiếng, bước lên trước đạp một phát nhanh chóng bay lên, mái tóc màu sắc rực rỡ bay tán loạn, phiêu dật như bay, nếu như mà có ánh mặt trời chói lóa nữa thì khẳng định là nữ thần giáng trần.

Lý Hiển Song vẫn còn đang sững sờ thì đột nhiên một đống giày cản trở tầm mắt gã, nhanh chóng hạ xuống chính giữa mặt gã.

Một kích đó, có thể nói là rất nghiêm trọng.

Vệ sĩ bên cạnh nhìn nhìn lập tức tiến lên, người phụ nữ lấy bao hạt dưa trong ngực ra, một tay cầm vật nhọn sau đó dùng lực, toàn bộ hạt dưa bay ra ngoài.

Như là một đường thẳng, hoặc như là một nhát kiếm sát phạt, trong nhát mắt vật nhọn cắm vào vai trái tên vệ sĩ.

Đau đớn ập tới.

Lý Hiến Song bị người phụ nữ đập lên mặt bỗng nhiên cảm thấy có một sức mạnh đánh tới mình, gương mặt gà vằn vẹo, co quắp mãnh liệt, giống như bị một chiếc xe tải đè nặng lên, sắc mặt gã tái nhợt, sau đó ho sặc sụa rồi phun ra mấy cái răng, trong đó bao gồm hai cái răng cửa mà gã yêu thích.

Lý Hiến Song như muốn ngất đi.

Đây chính là răng cửa, đây chính răng cửa chắn gió ngăn tai họa, làm sao không có được?

Người phụ nữ quái dị buông chân ra, chuyện chỉ trong nháy mắt thôi mà cả nhóm người nằm rên rỉ trên mặt đất, rên không ngừng nghỉ, thật nhức não.

Người phụ nữ chuẩn bị đi, Lý Hiến Song đột nhiên đứng lên che miệng lại, lớn tiếng nói: “Cô biết tôi là ai không?”

Người phụ nữ không trả lời cũng không quay đầu tiếp tục đi.

“Ba tôi là phó thị trưởng Lý Phó Cường...” Gã còn chưa nói xong một đôi giày cao gót đánh úp vào mặt gã.

Răng rắc một tiếng, gã nghe tiếng xương hàm bị gãy, đầu óc gã tối sầm lại.

Người phụ nữ trầm giọng nói: “Mày nói ba mày là ai?”

“Lý...Phó...”

“Cường!” Người phụ nữ giúp gã nói chữ cuối cùng sau đó âm trầm nở nụ cười, gương mặt càng quỷ dị, đột nhiên cầm cổ tay Lý Hiến Song bẻ một cái, xương tay gãy lìa, sức lực như một con rắn bò dài, xương cả người như muốn đứt lìa.

“Thật xin lỗi, xuống tay hơi nặng.”

Đau đớn mạnh bạo ập tới, Lý Hiến Song cảm thấy đôi tay không còn là của mình, đầu càng muốn hôn mê giống như sau một giây sẽ ngất đi.

“Cám ơn mày tiền tới cửa.” Dứt lời, người phụ nữ đưa chân lên đá chân gã.

Âm thanh răng rắc như một nhịp điệu vang lên không ngừng.

Mà nhịp điệu này người nghe lại rợn cả tóc gáy.

Thời gian chỉ có một phút, mà vị thái tử mập của giới thượng lưu trong thành phố thương tích đầy mình, cộng thêm phân nửa xương cốt bị liệt.

Xem như tàn phế nửa phần cũng không sai.

Mà những tên vệ sĩ nằm dưới đất một hơi cũng không dám thở, chỉ sợ người phụ nữ tàn bạo này làm gãy xương bọn họ.

“Nói cho họ biết, Hoa Chân đã trở lại.”

Về phần nói cho người nào, chỉ có mình cô ta biết.

Mà mục đích của cô chỉ là muốn tạo nên một trận mưa tố gió lớn ở thành phố này thôi.

Không lâu sau khi xảy ra chuyện, phó thị trưởng đương nhiệm chạy tới hiện trường, thấy đứa con nhà mình như chó chết nằm trên mặt đất, lửa giận ừng ực kéo tới chỉ muốn đốt cháy hết cái thành phố này, muốn tên hung thủ bị thiêu cháy không còn mảnh vụn.

“Cuối cùng *** là ai làm?”

“Đúng vậy, cuối cùng *** là ai làm? Ép người như thế, có thật là hả hê lòng người?” Câu nói này xuất phát từ trong miệng của Mạnh tiểu thư đang ở trong nhà họ Đồng.

Vào giờ phút này, trên tay cô tầm tở báo, mặt nở nụ cười, cười đến nỗi nước miếng muốn chảy ra, Đồng thiếu nhìn dáng vẻ của cô mà nhíu mày: “Chảy nước miếng kìa.”

“Gia ơi, em vui lắm đây, em thật sự rất vui, nước miếng chảy cũng đúng.” Phục Linh cười hắc hắc không ngừng chỉ Lý Hiên Song bị đánh như một con chó trong tờ báo nói: “Xấu thể coi như xong đi, còn thường đến Dạ Yến tán gái, không cần biết là ai chỉ cần bị hấn nhảm trúng, không cần nói nhiều chắc chắn là trốn không thoát, nhớ ngày đó, còn nhảm trúng bà đây...”

Lời vừa nói xong Phục Linh liền cảm nhận có một không khí lạnh lẽo ập tới, giống như đang lạc tới Bắc Cực.

“Ai ya, đau ụng quá.” Phục Linh làm bộ đau bụng không thoải mái vô cùng, Đồng thiếu nóng trong lòng, vội vàng ôm cô tính chạy tới bệnh viện.

Phải đi bệnh viện?

“Gia à, anh ôm em đi, nằm nghỉ một chút là khỏe rồi.”

“Im miệng.” Vẫn tiếp tục đi về phía trước.

“Gai, em không muốn đi bệnh viện, trong đó có mùi không thoải mái.”

“Im miệng.” Đã đi đến ngoài cửa.

“Gia, thật ra thì...”

“Im miệng.” Garage đã mở ra.

Phục Linh vội vàng nói: “Gia, em nói giỡn thôi, không đau.”

“Anh biết.” Anh lập tức che dấu dáng vẻ nóng lòng của mình, ra vẻ lạnh lùng: “Anh chỉ muốn dẫn em ra ngoài cho tỉnh táo đầu óc.”

“Đừng xạo.” Phục Linh như một trái dưa muối nhận lỗi: “Phải làm gì anh mới quay về?”

“Ăn em.”

“Ăn em gái anh.”

“Nhà anh chỉ có một mình anh.”

“....” Phục Linh muốn chết.

Thật ra thì Đồng Trác Khiêm chỉ muốn trêu chọc cô mà thôi, trong lúc cô kêu đau anh có hoảng hốt chút nhưng nhìn ra được cô nhóc này đang giả bộ nên anh cũng muốn trừng phạt cô.

Anh trầm tư một lúc rồi nhìn người trong ngực lại thấy cô đã ngủ.

Đồng Trác Khiêm cười cười về mặt anh tuần lộ ra.

“Phục Linh, Hoa Chân đó *** bà cô đó sắp đến đây.”

Không có người trả lời anh, nhưng người trong ngực lại động đậy khóe môi nhưng là đang cười.

Đồng Trác Khiêm nhìn trời, lạnh lùng cười một tiếng, đã về cũng sáu ngày rồi, cách thời gian giao hẹn chỉ còn chín ngày, kỳ vọng thật đấy.

“Cô ta trở lại?”

Nói chuyện tỉnh táo khác thường, vẫn còn đang suy nghĩ đến cái tên kia trong lòng không khỏi run lên.

Phía sau có người trả lời phải.

Sau đó giọng cười sảng lãng phát ra, như là vui mừng cũng như là chán ghét rất sâu.

“Thật mong đợi đáng về quái dị của cô ta đấy.”

“Thật là mong đợi....”

Lạc Lịch nằm trong khách sạn, nhìn tin tức trong tay không khỏi cười lên, trong mắt liên tưởng đến thủ pháp điên cuồng của người phụ nữ kia.

Vì để cho người khác biết cô ta đã quay về mà thậm chí cái chuyện ngu ngốc này cũng làm ra được.

Từ khi anh ta biết Hoa Chân hạ chiến thư với Đồng Trác Khiêm, Lạc Lịch đã đoán được, đây không phải là mục đích của Hoa Chân, mà mục đích chính là cô ta chỉ muốn tìm hiểu một lý do để quay về Trung Quốc.

Mà chính xác hơn, đương nhiên là trả thù.

Con gà rừng yên lặng mấy năm, rốt cuộc cũng quay về thành phượng hoàng rồi.

“Hoa Chân, bắt luận lần này ra sao tôi cũng không buông tay.”

101. Chương 101: Rau Cải Trắng Bị Heo Vây Quanh

Sau chuyện con trai phó thị trưởng bị phục kích, không khí ở thủ đô trở nên u ám quỷ dị.

Nửa tháng sau, Phục Linh đang ngây ngô trong căn biệt thự yên tĩnh, khi hoàng hôn xuống thì tin tức Mẫn Văn Quân tỉnh lại từ trong bệnh viện truyền đến.

Nhân lúc Đồng Trác Khiêm không có ở nhà, Phục Linh vợ vội đề đặc, cẩn thận tránh né các trạm gác trốn ra ngoài.

Gần đây, ở thủ đô luôn mưa lớn, mưa chỉ mới tạnh được một lát vào hôm nay, bên ngoài biệt thự nhà họ Đồng vẫn còn ướt đầm dề, Phục Linh trên chân còn mang dép bước từng bước một, cho dù đã cố gắng ấn núp nhưng vẫn phát ra tiếng động.

Dứt khoát tùy tiện chạy ra ngoài, sau đó vẫy tay gọi một chiếc taxi, mau chóng chạy tới bệnh viện Mary.

Trên đường mưa lại bắt đầu rơi do không khí lạnh quá nhanh, không khí ở thủ đô cả ngày nay đều dày đặc sương mù, tựa như cuộc sống trên những tầng mây.

Có chút gió lạnh thổi vào, Phục Linh nhin không được ho khan hai tiếng.

Tài xế ngồi phía trước liếc nhìn kính chiếu hậu rồi hỏi: “Tiểu thư, cô ra ngoài sao không mặc nhiều một chút? Tốt nhất nên mang theo cái khẩu trang, thời tiết thủ đô mấy ngày nay rất không tốt.”

“Cảm ơn.” Lễ phép gật đầu một cái, Phục Linh thấy rốt cuộc đã đi xa được một chút, bắt đầu cảm thấy nhàm chán, nghiêng đầu tới cửa sổ xe nhìn cảnh sắc chạy ngược bên ngoài.

Mà cũng chính cái nhìn thoáng qua kia làm cho Phục Linh nhất thời chảy mồ hôi lạnh rùng rùng.

Lòng cô như trùng xuống, tim đập loạn, cô lấy tay đè lên ngực động viên chính mình, cố gắng tỉnh táo lại.

Trong kính chiếu hậu, cô nhìn thấy một chiếc xe Santana màu đen theo sát phía sau chiếc taxi, đó cũng không phải loại xe quý gì, thậm chí nhìn còn có chút cũ, số xe chạy phía sau chiếc taxi cũng không ít, mà điều quỷ dị nhất làm cho người ta sợ hãi chính là tia laser màu đỏ chọt lóe lên sau tấm kính thủy tinh.

Cô quay lưng về phía ánh đèn, ở khoảng cách xa như vậy cô cũng có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo thấu xương đánh úp tới, giống như có một con rắn đuôi chuông đang bò trên cổ cô.

Phục Linh dám thề với trời, cái tia màu đỏ kia nếu không phải là súng quét laser, ***cô sau này sinh con sẽ không có mộng.

Trong lòng tuy đã đánh trống âm lên nhưng cũng không dám lơ lửng tí nào.

Phục Linh hiện tại thật sự muốn chết, sớm biết như vậy đã nghe lời Đồng Trác Khiêm ngoan ngoãn ở trong nhà đợi, nếu không cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy?

Thật là xui xẻo năm nào cũng có, năm nay lại đặc biệt nhiều, ghê tởm hơn chính là tất cả đều giống nhau.

“Bác tài.” Phục Linh đột nhiên hô to khiến cho tài xế đang chuyên tâm lái xe ngẩn ra, sau đó mới hỏi: “Tiểu thư, có chuyện gì sao?”

“Lập tức chạy tới buổi biểu diễn ở dạ tiệc tại thủ đô.”

Tài xế sửng sốt: “Nhưng bây giờ đang ở trên đường quốc lộ.”

Quốc lộ cách dạ tiệc tuy không xa nhưng đường đi khá ngoằn ngoèo, coi như có là cao thủ chạy xe cũng sẽ có lúc đi nhầm đường.

Nhìn thấy bộ dạng ngây ngốc không muốn đi quanh co của tài xế, Phục Linh cắn răng, một tay kéo cổ áo, hai mắt đầm nước, rưng rưng nói: “Bác tài, có nhìn thấy chiếc Santana màu đen kia không?”

Tài xế ngây ra lần nữa, liếc nhìn trong kính chiếu hậu: “Thấy, phải nói thấy rất rõ.”

Phục Linh cười một tiếng, có chút nể phục “ánh mắt đặc biệt” của bác tài này, sau đó nói: “Bác tài, thật ra người trong xe đó là người đàn ông của tôi.”

Thì ra là một vị mỹ nữ xinh đẹp đã lập gia đình? Nhưng tại sao vị mỹ nữ này khi nhắc đến người đàn ông của mình lại có bộ dáng hai mắt đầm lệ như vậy? Chẳng lẽ?

Nhìn thấy Phục Linh bộc lộ thần thái thương tâm, tài xế đang muốn nói chuyện lại bị Phục Linh giành trước: “Bác tài, tôi còn đang mang thai.”

Những lời này làm cho khéo miệng tài xế hơi rút gân, cô mang thai thì liên quan gì đến tôi?

“Năm đó mười tám tuổi tôi lấy anh ta, sinh cho anh ta một đứa con gái, ai ngờ anh ta thích con trai nên đã bắt đầu hành hạ tôi, thật vất vả bây giờ mới có thai thêm lần nữa, anh ta sống chết đòi đưa tôi đến bệnh viện kiểm tra, kết quả cho ra có thể là con gái thế nên anh ta đã đánh tôi, cho đến hôm nay, hôm nay _____” nói đến đây, Phục Linh cũng không khỏi bị chính lời nói của mình làm cho cảm động, nhất thời nước mắt rơi xuống: “Hôm nay anh ta dẫn theo một người phụ nữ về nhà, hai người họ đều muốn giết chết con tôi.... Mẹ tôi làm việc ở bệnh viện nên tôi muốn đi tìm bà ấy giúp đỡ, không ngờ anh ta đuổi theo, bảo là sẽ không để yên cho cả tôi và mẹ tôi, cho nên bác tài à, tôi không thể chạy tới bệnh viện được, tôi không thể hại mẹ tôi....”

Trong khoảnh khắc ấy, thế giới như mang theo cơn dông, bão tuyết tháng sáu, tài xế nghẹn ngào, nhiệt huyết sục sôi, hận không thể quay đầu đâm vào chiếc Santana kia cho nguôi đi tức giận trong lòng, chỉ thấy tài xế đột nhiên thay đổi đường đi, đi vào con đường thông thoáng ở phía đông quốc lộ.

“Tên cặn bã!” Sau khi quẹo sang đường khác, bác tài đột nhiên mắng, sau đó nhìn người phụ nữ mắt đầm lệ ở trong gương chiếu hậu rồi quát lên: “Cô xinh đẹp như vậy mắt sao lại nhìn không rõ vậy? Thế nào lại tìm phải tên cầm thú như thế? Ôi chao, thật là rau cải trắng bị heo vầy quanh.”

Phục Linh co quắp, ví dụ này thật quá kinh điển.

Bất quá có thể lừa gạt được một người uy vũ như vậy, thì cô cũng có thể đi đóng phim rồi, tùy tiện cũng nhận được cái giải Oscar phim ảnh gì đó.

Tâm tình Phục Linh ổn định lại đôi chút, cô nghiêng đầu nhìn về phía sau xe, lại phát hiện chiếc xe kia vẫn theo sát phía sau.

Tim tựa hồ cũng muốn nhảy ra ngoài.

“Bác tài, nhanh lên một chút có được không? Anh ta sắp đuổi kịp rồi!?” Phục Linh thúc giục, chợt thấy mặt bác tài đỏ lên, mang dáng vẻ kinh thường: “Nhớ năm nào, ông đây cũng là một tay đua, thế nhưng xã hội quá ép người hiền lành, khiến cho tôi đây chỉ có thể làm tên tài xế ngốc hưởng lương, hiện tại cũng phải thể hiện cho tên đàn ông khốn khiếp kia của cô biết thế nào là lái xe.”

Trong nháy mắt, Phục Linh cảm thấy một cơn gió mãnh liệt tấp vào mặt, giống như là dao cắt làm cho cô đau cả mặt.

Xe trong chốc lát đã đi được thêm mấy trăm thước, Phục Linh nhất thời cảm thấy vô cùng nể phục người đàn ông trung niên ngồi trước mặt này.

Thật là cao thủ trong dân gian.

“Bác tài, lái xe rất tốt.” Rốt cuộc cắt đuôi được chiếc xe đằng sau, Phục Linh cao hứng hỏi thăm một chút.

Nhưng không ngờ người đàn ông lại thở dài một cái: “Lái xe tốt thì dùng được gì? Cũng không phải vẫn bị người ta coi thường, xem thường sao?”

Phục Linh cười một tiếng: “Bác tài, tôi nể phục bác, thật sự nể phục bác.”

Bất quá điều kiện tiên quyết là do cho đến bây giờ cô vẫn chưa được thấy bộ dáng đua xe của Đồng Trác Khiêm, người đàn ông kia có thể coi là thần tượng của bộ đội đặc chủng, kỹ thuật lái xe không thể quá kém cõi được?

Cũng sẽ không.

“Đuổi kịp rồi.” Tài xế trầm giọng nói, kéo Phục Linh trở lại từ trong suy nghĩ, cô hí hóp nhìn về phía sau, tâm chợt nảy lên.

Thật là, chiếc xe đó gần hỏa tiễn sao?

Trong nháy mắt cô nói chuyện, tia laser màu đỏ xuyên qua cửa kính phía sau chỉ thẳng vào gương mặt cô.

101.2

102. Chương 102: Lời Cầu Nguyện Không Muốn Tin Tưởng

“Đừng đi_____”

Đột nhiên bị người đằng sau kéo lại, làm tim cô suýt chút rớt ra ngoài.

Trong mắt Phục Linh giống như dính đầy máu, máu chảy trên mặt đất giống như đang chảy vào lòng cô, làm cho hận không thể lập tức lao xuống làm thịt những thằng khốn kia.

Cô còn nhớ rõ trước kia lúc còn hay dạo chơi quán bar, Tiểu Nhạn thích nhất là đi bên người cô, mỗi ngày đều gọi chị Phục Linh, chị Phục Linh gọi tới gọi lui, làm cho cô có là một người phụ nữ cũng sinh lòng yêu thích.

Hơn nữa con bé lại xinh đẹp như vậy.

Không phải đàn ông bây giờ đều là động vật nửa thân dưới sao? Làm sao thấy một mỹ nữ như vậy mà nhìn được xuống tay? Hơn nữa lại sắc bén như vậy, đây chính là muốn phá hủy hai tay Tiểu Nhạn!

Hiện tại Đồng Trác Khiêm nhất định đang tìm cô, Phục Linh đột nhiên tỉnh táo lại phát hiện trên người không có điện thoại, lập tức nắm lấy tay tài xế, vội vàng nhỏ giọng hỏi: “Điện thoại di động, cho tôi mượn điện thoại di động.”

Bác tài lấy chiếc Nokia thần kì, rơi rớt không hư trong truyền thuyết đưa cho Phục Linh. Vừa nhấn số điện thoại cô đã thuộc nằm lòng, Phục Linh bắt đầu từng bước bước xuống.

Bỗng dưng, tay cô bị người kéo lại, cô xoay đầu nheo mắt, nghe thấy người đàn ông trung niên kinh hoàng hỏi: “Cô biết Đồng Trác Khiêm?”

Tài xế nhìn số điện thoại cô đang bấm, phía trên mười con số là dòng chữ “Đồng lão đại”.

Trong nháy mắt, hơi thở người thoáng chốc trở nên lạnh lẽo, Phục Linh nhìn người đàn ông bên cạnh từ lùn nghèo trở thành cao phú suất, đây hoàn toàn là vấn đề khí chất nha! Ánh mắt kia thật lạnh lùng, thật là khốc không chịu được.

Hơn nữa còn có mùi vị thiết huyết của quân nhân.

(*thiết huyết: ý chí kiên cường, giàu lòng hi sinh)

Nếu như đã là quân lính, khả năng biết Đồng thiếu gia vẫn rất lớn.

Mà nếu như không phải vậy? Vậy phải thì như thế nào mà ông ấy biết cách liên lạc với Đồng thiếu gia?

Ba _____

Theo tiếng vang lên, nửa gương mặt của Tiểu Nhạn cũng bị đánh sưng lên, cô ngậm miệng, máu đỏ sẫm từ từ chảy ra.

Tiếp tân quán bar từ đó đến giờ đều tâm tính trẻ con vào giờ khắc này hoàn toàn sợ hãi, sợ hãi kéo theo nước mắt rơi xuống, giống như hồng thủy vỡ đê, cỏ dại lan tràn.

“Khóc nghe thật mệt, chặn miệng lại.” Tên cầm đầu lạnh lùng nói rồi dẫn người đi lên lầu.

Mà cái thứ chặn miệng lại là cái ván đầy đinh, mũi nhọn lộ ra đầy châm chọc, tên đàn cầm hướng tới miệng Tiểu Nhạn, bĩ ỉu cười một tiếng đưa tay vuốt mặt Tiểu Nhạn: “Thật là một cô em xinh đẹp.”

Vừa nói, trong mắt liền hiện lên một chút tiếc hận, mang bàn chông hướng về phía Tiểu Nhạn.

Trong nháy mắt, run rẩy sợ hãi ập tới.

“Rắc rắc _____”

“A _____”

Tiếng trước là tiếng tay bị người ta nhẹ nhàng vặn gãy, tiếng sau là tiếng Tiểu Nhạn hét lên khi thấy bàn chông sắp tới gần, sau đó cô liền hôn mê bất tỉnh.

Cái bàn chông bị một đôi tay hơi phát tướng bẻ gãy, người đàn ông trung niên trong nháy mắt từ một tài xế biến thành ông chú siêu nhân mê hoặc hàng vạn thiếu nữ.

Người nọ nhẹ nhàng cười một tiếng, lại nhìn về tên cầm đầu đang cấp tốc chạy tới rồi hô một tiếng.

“Anh Lưu, đã lâu không gặp.”

Cả người tên cầm đầu chợt run lên, sau đó có chút không thể tin được nhìn người trước mặt, hét một tiếng kinh hãi: “Đại Đầu?”

Đúng vậy, ngoại hiệu của bác tài gọi là Đại Đầu, không phải lính đặc công, cũng không phải quan quân gì, mà là cán bộ bán mạng khắp nơi, chẳng qua nhiều năm trước sau khi kết hôn thì ông nghỉ việc.

Cho nên có số điện thoại của Đồng gia cũng không phải là chuyện gì đáng kinh ngạc.

Mà Phục Linh núp ở phía sau khóe mắt đột nhiên co quắp, run run rẩy rẩy nuốt nước bọt, ở trong lòng nói thầm : có tài như vậy làm sao lại lấy cái ngoại hiệu như vậy?

“Người anh em đã lâu không thấy, có muốn đi uống một chén không?” Đại Đầu vừa nói vừa đi tới một phòng bao khác.

Lưu Uy nheo mắt lại, quét một vòng bốn phía, sau đó lạnh lùng nói: “Mới vừa rồi người tài xế đó là cậu?”

Đại Đầu cũng không phủ nhận, mà rất nghiêm túc gật đầu một cái.

Không khí chung quanh cũng bắt đầu trở nên lạnh, giống như sắp có một tai họa lớn, khiến cho Phục Linh đứng ở khoảng cách xa như vậy cũng cảm nhận được.

Tôi sợ, thật là kinh người nha!

“Người kia đâu?”

Đại Đầu bình tĩnh nhìn Lưu Uy không nói một lời nào, lại đột nhiên xông lên, không sử dụng vũ khí mà trực tiếp dùng gậy áp đảo Lưu Uy, đẩy hắn cũng té xuống.

“Tôi thiếu Đồng gia một mạng, hôm nay liền trả lại.”

102.2

103. Chương 103: Dám Đem Ra Hù Doạ Chị Sao?

Anh nhìn xung quanh, không phát hiện có chỗ nào khả nghi, Đồng Trác Khiêm xông lên lầu, theo mỗi bước đi của anh là dấu chân không thể nào thấy được.

Đi qua bốn khúc cong tám ngõ quẹo, trước mắt anh là cửa phòng mở sẵn, cửa sổ trong phòng mở toang, gió thổi vù vù tràn ngập căn phòng.

Không thể nói gian phòng không có ai ở này không được sạch sẽ, mà là cực kỳ hỗn loạn.

Phẳng phát giống như vừa mới trải qua trận tranh giành ác liệt.

Bây giờ, trên mặt đất được lát bằng gạch men sáng bóng có thật nhiều dấu giày dính bùn, rối loạn không chịu nổi, giống như đã từng có rất nhiều người đạp qua.

Bỗng dưng, trong lòng anh rét lạnh.

Anh nghĩ tới một vận tình huống mà Phục Linh có thể gặp phải.

“Lập tức dẫn người bao vây hết nơi này, nếu để trốn thoát một người nào, cho dù chỉ là một con muỗi cũng đừng đến đây gặp tôi, chuẩn bị tinh thần ỉnh một phát súng đi.”

Người phía sau tuân lệnh, lập tức đi ra ngoài truyền đạt mệnh lệnh của cấp trên.

Mà Đồng Trác Khiêm xoay người nhảy một cái, lập tức ẩn thân vào trong bóng tối.

Bây giờ Phục Linh chỉ có một cảm giác.

Màu đen hắc ám trước mắt làm cho cô sợ hãi, không biết mình có thể đi về hướng nào.

Lần đầu tiên cô chân thành tha thiết cảm nhận được ý tứ gờ tay không thấy được năm ngón là như thế nào, cũng không có người nào có lòng tốt mở đường đi trên núi, cho nên cô chỉ có thể từng bước từng bước mò mẫm đi về phía trước.

Trên ngón tay truyền đến vô số cảm giác đau nhói, bầu trời đen như mực không trăng không sao, Phục Linh cảm thấy may mắn bởi vì mình mang thai mà mang giày bệt, cho nên đi đứng cũng coi như vững chắc.

Nếu như là bộ dáng trước kia, giày cao gót, sườn xám ngắn xê tà, không chắc sẽ ra hình dáng gì, chỉ sợ còn chưa kịp nhảy ra tường liền bị người nào đó bắt về làm thịt.

“**!”

Ở lần thứ N bị cây gai đâm trúng, rốt cuộc Phục Linh cũng không nhịn được, hướng về phía trời cao, giơ ngón tay giữa: “Thượng Đế, tôi tin tưởng ông như vậy, ông lại hãm hại tôi, ông đùa giỡn như vậy là đủ rồi.”

Thật ra thì, đây chỉ là lời nói giỡn giúp cô hoá giải nỗi sợ hãi vô cùng kinh khủng trong lòng mình.

“Ồ đó——” Một tiếng thét kinh hãi vang lên, đột nhiên con cú mèo treo ngược trên cành cây mở to đôi mắt màu đỏ đáng sợ, mà trong nháy mắt đó, Phục Linh cũng đứng trước mặt con người đỏ sẫm như máu.

Nhất thời, tóc gáy dựng thẳng.

Không biết là bởi vì phía sau có người đang đuổi theo, hay là hình ảnh quỷ dị mà cô gặp phải.

Âm thanh ồn ào phía sau càng lúc càng lớn, có người mở đèn pin, bắt đầu càn quét xung quanh, tìm kiếm bóng dáng Phục Linh.

Phục Linh vừa vặn đi tới trong lùm cây, dáng dấp cao ráo của thực vật che khuất thân thể cô, cô từ từ che miệng mình lại, sau đó co rúc người, muốn tránh thoát khỏi sự tìm kiếm làm cho lòng cô lo sợ náy.

Một rồi lại một ánh đèn quét qua trước mặt cô, trong lòng Phục Linh cũng nhói lên theo từng ánh sáng đó, thời tiết rét lạnh như vậy, trán của cô lại toát ra lấm tấm mồ hôi, phảng phất như vừa mới đi ra khỏi phòng xông hơi.

Lúc này Đồng Trác Khiêm đi theo bước chân mà những người đó lưu lại, lúc anh sắp đi tới vị trí của bọn họ thì dừng lại.

Khủng hoảng quá mức mãnh liệt làm cho Phục Linh bình tĩnh lại, sau đó bắt đầu suy nghĩ về nguồn gốc và mục đích tất cả mọi chuyện đã xảy ra.

Tất cả mọi chuyện đều không trốn thoát khỏi quan hệ với Đồng Trác Khiêm.

Quan hệ giữa nhà họ La và nhà họ Đồng không thể nói là yên ổn, mà nhiều năm trước sau khi hai nhà đem Đồng Trác Khiêm và La Mạn Nghê đặt ở chung một chỗ thì quan hệ mới hoà hoãn được một chút.

Tư lệnh La đã mất đi con trai và vợ mình, người thân nhất của ông chính là đứa cháu gái ruột này, có thể nói là ông yêu thương La Mạn Nghê đến tận xương tủy.

Mà hôm nay, nhà họ Đồng từ hôn, vô tình đem La Mạn Nghê chưa gả đã bị từ hôn đẩy lên đầu sóng ngọn gió.

Chuyện này nhất định làm cho tư lệnh La tức giận, hơn nữa còn có trò cười khi hai nhà đính hôn.

Hoàn toàn đem quan hệ hai nhà biến thành ngọt ngào, không thể thở được.

Nhưng Phục Linh cũng không có quên, lần đó Đồng Trác Khiêm đi châu Âu càn quét bọn buôn bán thuốc phiện, xảy ra chuyện mất tích ngoài ý muốn.

Tên khốn La Miển kia cũng không bỏ lỡ cơ hội tốt như thế này, chơi lén sau lưng, còn về chuyện cứu trung tướng Đồng Trác Khiêm, lời lôi kéo kéo, chậm rãi thi hành giống như đàn bà con gái sinh con.

Hắn cố ý không muốn cứu cái người có uy tín và quyền lực lớn nhất trong quân đội — Đồng Trác Khiêm.

Trời ạ——

Suy nghĩ rồi lại suy nghĩ, đột nhiên Phục Linh sâu kín thở dài, cảm giác bây giờ mình thật là vô dụng, bỗng dưng, cô nhớ đến chuyện tài xế đồng chí vì cứu cô mà xông ra ngoài, đôi mắt phấp phồng đứng lên.

Tại sao mỗi lần đều là cô làm hại người khác?

Ánh sáng xé rách bầu trời đêm nặng nề chiếu đến, Phục Linh hí húp nửa con mắt nhìn vào nguồn sáng, trong phúc chốc, trong mắt Phục Linh xuất hiện đám lửa nhỏ cháy lan ra ngoài——

“Đại ca, người đang ở đây——”

Gió nhẹ nhàng xẹt qua, lực đạo không lớn, lại giống như dao găm sắc bén, nặng nề thổi qua bên tai, mang theo cảm giác đau đớn không nói nên lời.

Nhưng mà, Đồng Trác Khiêm không cảm giác được.

Trong lòng anh chứa đầy tình huống mà Phục Linh có thể xảy ra.

Cả đời này, đây là lần đầu tiên anh không phải vì tiêu diệt kẻ địch mà chạy nhanh như vậy.

Đột nhiên nhớ tới buổi tối lần đầu tiên gặp Phục Linh.

Anh thường tự hỏi, tại sao trên đời này lại có cô gái ngu ngốc không ổn định như vậy? Không làm thiên kim tiểu thư, ngược lại đi làm tú bà để người ta chán ghét là sao?

Yêu thích? Hứng thú? Hay là giống như cô nói, kiếm nhiệm?

Tóm lại, trong đêm đó, cô say rượu nên ánh mắt mờ mịt, gương mặt ngây thơ mang theo quyền rũ vô bờ, giống như cây đuốc thiêu đốt tất cả tư tưởng của anh.

Ngủ với cô gái như vậy, chắc là không xảy ra chuyện gì đúng không?

Anh nghĩ như vậy, cho nên làm theo bản năng, vốn là sau khi tỉnh dậy muốn thưởng cho cô vì làm cho anh có được một đêm mất hồn, chuẩn bị ký chi phiếu một trăm vạn.

Đáng tiếc, lúc ấy không có mang theo ví tiền, cũng không có đem chi phiếu, thứ duy nhất còn dư lại chính là hai trăm đồng tiền.

Vì vậy, cho cô.

Đồng gia thừa nhận, đó là chuyện làm anh bực bội nhất trong cuộc đời này.

Lấy hai trăm đồng ngủ với tú bà, dù sao cũng có hơi ngại ngùng, mẹ kiếp; quá mất mặt, anh ngủ một đêm ít nhất là hai mươi vạn.

Ngủ với cái người có hàm lượng nguyên tố trong quặng này, thoát nhìn giống như phụ nữ nhà giàu xinh đẹp, nội tâm lại là cô gái nhỏ ngây thơ.

Nhưng hết lần này đến lần khác làm anh gặp lại cô gái nhỏ ngây thơ, thật ra thì nội tâm là phụ nữ nhà giàu xinh đẹp.

Đây thật đúng là chuyện cười chấn động nhất trên toàn thế giới.

Phía trước tối đen như mực, giống như vực sâu, mang theo nguy hiểm và kỳ lạ không đoán trước được tương lai, Đồng Trác Khiêm đẩy ra từng bụi gai trước mặt, chưa bao giờ cây gai có thể đâm trên người anh, nhưng mà giờ phút này, chỉ cần một đầu gai mềm nhũn cũng có thể đâm rách da thịt, máu tươi tràn ra, giống như là trong tay anh đang cầm một đoá hoa màu đỏ xinh đẹp.

Mà anh, hoàn toàn không phát hiện.

“Đi chết đi——”

Tiếng hét điên cuồng của đàn ông, một phút kia, cặp mắt Đồng Trác Khiêm nhìn về phía ngọn nguồn phát ra âm thanh, xoay người liền chạy, phảng phất giống như lấy tốc độ nhanh nhất trong cả đời này.

Lúc ánh sáng chiếu vào đỉnh đầu Phục Linh, trong lòng Phục Linh không tránh khỏi nhìn trời hét lên.

Mẹ kiếp, ông trời thật muốn ta chết mà, con mẹ nó, người sinh ra ta có ích lợi gì?

Bị người đàn ông bắt lấy cánh tay, thô lỗ lôi kéo ra ngoài, thân thể Phục Linh run lên, sau đó đứng vững, một cước đá vào bụng người đàn ông đang lôi kéo mình.

Ngay lập tức, người nọ bị đau, hai tay ôm kín bụng, buông Phục Linh ra.

“Động tay động chân là sao? Mẹ mày không dạy mày kính già yêu phụ nữ có thai hay sao?” Dứt lời, thừa dịp cả đám đang ngăn người, nhấc chân bỏ chạy.

Một cây súng để ngang huyệt thái dương Phục Linh, hòng súng phảng phất giống như vực sâu đen tối, lại phảng phất giống như mãnh xà đang chờ nuốt cô vào trong bụng, dần dần động lại trong không khí, làm cho thân thể Phục Linh trở nên cứng ngắc.

“Không hổ là người đàn bà của Đồng Trác Khiêm, có khí phách.”

Phục Linh hồi hồn, trong lòng càng thêm tỉnh táo, không khỏi cười lạnh: “Xem đáng vẻ của anh, cô gái của anh kêu lên rất có sức.”

Người nọ cau mày, lại nghe được Phục Linh nói tiếp: “Ấn đường của anh biến thành màu đen, cặp mắt không có sức sống, tứ chi bủn rủn, nhất định là làm chuyện đó quá nhiều, dẫn đến tình trạng bất lực, thoả mãn không được cô gái của mình, cho nên anh trở nên biến thái, nửa đêm ngủ không được không đi nam khoa khám bệnh, ngược lại chạy lên núi bắt phụ nữ có thai, sau đó nói lão nương có khí phách, cả nhà anh mới có khí phách.”

Lúc nói chuyện, Phục Linh liều mạng, đột nhiên nâng chân phải lên, liền hướng ngay phía bụng trở xuống, đầu gối trở lên, đá vào bảo bối của hắn.

Người đàn ông này không hổ là sát thủ mạnh nhất trong quân đội, trong nháy mắt khi Phục Linh động cước, hắn lập tức phản ứng lại, trên mặt biến thành một mảnh xanh tím, thủ sẵn súng trực tiếp bóp cò.

“Đi chết đi——”

Phục Linh nghe được tiếng hét kia thì giật mình, trong lòng trở nên lạnh lẽo, đôi chân dừng lại giữa không trung.

**, tổ tiên nhà mày, mày muốn làm thịt lão nương, lão nương vẫn phải phế mày.

“Dùng——” Một tiếng súng vang lên, chim trong rừng giật mình bay tán loạn.

Tiếng súng kia vọng vào bên tai, phảng phất giống như pháo hoa nổ mạnh, xinh đẹp không nói nên lời.

Mà lúc này, tình thế thay đổi.

Trước mặt Phục Linh, có một người đang đứng, dáng người tương đối được, cô gái kỳ lạ, đúng vậy, chính xác là kỳ lạ.

Đầu tóc nhiều màu giống như cây lau nhà, trên người là quần áo đỏ thẫm rộng thùng thình, dưới thân còn mặc quần màu xanh biếc, mà trên chân——

Phục Linh im lặng nhìn trời, trong lúc nhất thời quên mất mình phải kinh ngạc khi tìm được đường sống trong chỗ chết, chỉ còn lại cảm giác muốn quỳ lạy.

Choáng, dép bông Dôrêmon đẹp mắt như vậy, tại sao mình tìm hoài mà không được?

Đôi môi cô gái kia giống như đang nhai cái gì đó, nhóp nhép nhóp nhép, âm thanh cực lớn.

Phục Linh hít một hơi thật sâu, sau đó lấy trí thông minh của mình phỏng đoán, khẳng định nói: là mùi bạc hà, tuyệt đối là mùi bạc hà.

Bầu trời đen, trăng sáng, giết người trong đêm, ở tận sâu trong rừng rậm, người ấy đạp dép bông đi tới, miệng nhai kẹo cao su, bóng dáng phảng phất giống như quỷ dữ, Phục Linh trừ quỳ lạy cũng chỉ có quỳ lạy.

“Mỹ nữ.” Híp mắt liếc nhìn bốn phía, sau đó nhìn người đàn ông bị cô ấy cho tiếp xúc với đất mẹ, mở miệng nói: “Hơn nửa đêm ở đây làm gì?”

Một đám người bị bóng dáng kỳ lạ của cô gái này xuất hiện hù dọa, một lát sau mới phản ứng kịp, lập tức lấy súng từ lưng quần, nhắm ngay cô gái, giống như lúc nào cũng có thể nổ súng.

“Chút tài mọn, dám đem ra hù dọa chị sao?”

Phục Linh nhớ rõ, “mỹ nữ” kia nói như vậy.

Sau khi giọng nói kia phát ra, vô số tiếng súng vang lên, Phục Linh chạy trốn chết, tìm đường thoát đi.

Khối đất trống giữa những lùm cây, ngay lập tức trở nên rối loạn, bụi bặm khắp nơi, chỉ thấy hai bóng người uyển chuyển chạy qua chạy lại, tránh thoát một viên rồi lại một viên đạn rào rạt bay đến.

Mà ở một thoáng kia, cô nhìn thấy Đồng Trác Khiêm.

Suýt chút nữa Phục Linh oà khóc lên, muốn liều mạng chạy tới, cho Đồng gia một cái ôm ấp áp, sau đó tát anh một cái.

Tại sao lần nào anh cũng chậm hơn người ta một bước?

//');} //]]>

104. Chương 104: Cậu Là Người Lính Đủ Tư Cách

Tình thế lập tức đảo ngược.

Phục Linh tự luyện suy nghĩ, nhất định là bởi vì dáng dấp của mình khéo léo như vậy, phần chấn lòng người như vậy, cho nên ông trời nghĩ trái nghĩ phải, quyết tâm bỏ qua ình.

Ừ.

Nhất định là bởi vì như vậy.

Bên này, không ít người bị tiêu diệt, sau khi Hoa Chân dọn dẹp người cuối cùng, vỗ tay một cái, dáng vẻ giống như ghét bỏ, mở miệng nói: “Cả người đầy mùi mồ hôi, át cả mùi nước hoa của tôi.”

Suýt chút nữa thì Phục Linh phun máu.

Nói thật, mùi nước hoa trên người Hoa Chân thật không dễ ngửi, lúc trước cô thường xuyên cùng bọn Tiểu Nhạn đi dạo chợ đêm mua hàng đại hạ giá, vừa đi đến nơi bán nước hoa, liền bị đủ loại nước hoa xông vào mũi làm cho hoa mắt sắp ngất xỉu, nôn khan giống như phụ nữ có thai.

Mà trong nháy mắt Hoa Chân xuất hiện, Phục Linh đã ngửi thấy, chẳng qua là khó nói ra ngoài, dù sao người ta cũng xuất hiện với mác ân nhân cứu mạng của mình, chính là cho dù bây giờ người ta trần truồng chạy đến đây, cô cũng phải vỗ tay khen tuyệt hảo.

Giết chết những con tôm tép còn lại, một tay Đồng Trác Khiêm nhắc Lưu Uy đang nằm trên mặt đất, đôi mắt tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo khiếp người, gần từng chữ: “Mấy năm không thấy mày, ngược lại can đảm lên không ít.”

Ý nghĩa là, thật đủ can đảm, dám đụng đến cô gái của tao.

Trong chớp mắt, Lưu Uy há to miệng, nước miếng giống như muốn chảy xuống, đôi mắt sợ hãi, nhất thời không nhìn thấy tiêu cự, giống như là gặp được chuyện đáng sợ nhất trong cuộc đời.

“Đồng. gia.” Một lát sau, hắn mới tìm được giọng nói của mình, có chút ngốc trệ nói lên.

Đồng Trác Khiêm hí nửa đôi mắt, nhẹ gạt đầu: “Ừ.” Sau đó, anh nhìn gương mặt đang sợ hãi của Lưu Uy: “Ba năm trước đây, đã quên lời lão tử nói sao?”

Trong chớp lát, Lưu Uy lập tức giật mình, hoa cúc nhất thời căng thẳng, đột nhiên nhớ tới vết thương mà hoa cúc của mình phải chịu đựng, toàn thân run rẩy.

Hiệu quả đạt được, Đồng Trác Khiêm giống như ghét bỏ, buông Lưu Uy ra, sau đó lấy tư thế từ trên cao nhìn xuống lạnh lùng hỏi: “Nhà họ La phái mày tới sao?”

Lưu Uy giật mình, hận không thể lập tức quỳ xuống dập đầu với anh, sau đó cầu xin Đồng Trác Khiêm bỏ qua ình.

“Vậy mày biết cô ấy là ai không?”

Phục Linh vẫn còn đang đùa giỡn ngón tay mình, cũng không ngờ Đồng gia lại lạnh lùng chỉ vào mình, nhất thời có chút ngu ngốc, bình tĩnh nhìn Lưu Uy, mong đợi hắn trả lời.

Lưu Uy vẫn gạt đầu như cũ, từ trong ngực lấy ra một tấm hình.

Sườn xám màu tím, dáng dấp quyến rũ, giống như vẻ đẹp phụ nữ Thượng Hải những năm trước đây.

Khoé miệng Phục Linh nâng lên, tại sao nhìn như thế nào cũng thấy giống mình.

“Cô ta không phải là tú bà trong hộp đêm sao?”

Phục Linh có chút xấu hổ cười ngây ngô hai tiếng, sau đó sờ sờ đầu mình, cảm thấy bất đắc dĩ buông tay nhìn Đồng Trác Khiêm, bộ dáng giống như đang nói: Em cũng không biết tại sao mình lại nổi tiếng như vậy.

Đột nhiên bà vai bị người nào đó vỗ lấy, Phục Linh giật mình quay đầu lại, nhìn thấy bộ dáng kỳ lạ của Hoa Chân, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu, không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng cười cười làm đẹp sự âm trầm của rừng rậm và ban đêm.

“Lúc trước cô làm tú bà sao?”

Mùi nước hoa kia rất gần Phục Linh, vô cùng gay mũi, khoe miệng Phục Linh giật giật trả lời: “Trước kia đúng là nhờ các mỹ nữ cứu tế sống qua ngày.”

Lời này không rõ ràng là thừa nhận hay sao?

Hoa Chân ồ một tiếng, sau đó vỗ bả vai Phục Linh, giọng nói có chút cứng nhắc: “Không tệ, có tiền đồ, làm rất tốt.”

“Ách xì——” Cuối cùng vẫn không nhịn được mùi nước hoa gay mũi, Phục Linh nhảy mũi ách xì ra ngoài, nhất thời cảm thấy hô hấp thông thoáng không ít, nhưng mùi nước hoa kia lại bay tới lần nữa.

Phục Linh muốn nói rồi lại thôi: “Nước hoa này của cô.”

“Tôi mua nước hoa này ở lâu một trung tâm thương mại, năm mươi tệ một lọ, cảm thấy rất tiện nghi, liền mua mười mấy lọ.”

Phốc.

Suýt chút nữa thì Phục Linh phun ra một búng máu.

Cô quay đầu lại, sâu sắc ngắm nhìn Đồng Trác Khiêm, vẻ mặt buồn bã, anh đi đâu tìm được bông hoa kỳ lạ như vậy đây?

“Xin hỏi tiểu thư xinh đẹp, cô làm thế nào để đem mười mấy lọ nước hoa kia xịt lên người?”

Hoa Chân nháy mắt mấy cái nói: “Tại sao phải phiền toái như vậy? Tôi đổ toàn bộ vào bồn tắm, sau đó tắm thôi.”

Phục Linh muốn chết.

Cả đời này, cô chưa từng sụp đổ như vậy, coi như bây giờ nhìn thấy Đồng Trác Khiêm đi làm trai bao cũng không có sụp đổ như vậy.

Mười mấy lọ nước hoa mà đem đi tắm là sao?

Thật đúng là cấp bậc của người bề trên.

Phục Linh cười a a nhìn sang, hai tay ôm thành quyền: “Thật sự bái phục cô!” Vừa nói cô vừa nhìn gương mặt kinh điển của Hoa Chân, bỗng nhiên, máu tươi chảy ra từ đôi môi đỏ mọng, trong phút chốc, sắc mặt cô đại biến.

Đột nhiên trong đầu cô xuất hiện hình ảnh người tài xế kia vì để cho cô chạy trốn mà hi sinh oan uổng, lúc anh ôm lấy người tài xế đó, có phải anh ta cũng chảy máu đầy đầu đất như bây giờ không? Có phải giống như lúc hoa mẫu đơn nở rộ, màu sắc xinh đẹp như rừng mây đỏ?

Đầu có chút choáng váng, trước mắt giống như biến thành màu đỏ thẫm dưới ánh chiều tà, thật sự thâm, Hoa Chân ở trước mặt cô, nở nụ cười tối tăm mơ hồ không rõ, môi của cô ấy cong lên, vui vẻ đến kỳ lạ, sau đó đưa tay ôm lấy thân thể sắp ngã xuống của Phục Linh.

“Đồng gia, cô gái của anh không được.”

Giọng nói kia êm ái có lực, giống như giọng nói trầm thấp gọi người yêu, mà nghe vào trong đầu Đồng Trác Khiêm, lại giống như sét đánh.

Anh lấy một cước đạp Lưu Uy ngã lẩn, nhanh chóng chạy tới ôm lấy Phục Linh, sau đó nói với Hoa Chân: “Hôm nay phải cảm ơn cô.”

“Không cần.” Giọng nói của cô lạnh nhạt.

Đồng Trác Khiêm không nói chuyện, chỉ là liếc mắt nhìn Lưu Uy: “Chờ tiếp nhận thẩm án đi.”

Trong nháy mắt đó, thân thể Lưu Uy đột nhiên co quắp, sau đó té xỉu.

Bụi cỏ rậm sau lưng bị gió thổi qua tạo ra âm thanh, đột nhiên Hoa Chân nói: “Về ước định của chúng ta, tôi sẽ tự động tuân theo, mà ở nơi này, tôi, Hoa Chân! Sẽ không làm cho anh có một chút bận tâm nào, Đồng Trác Khiêm, tôi rất mong đợi có thể đánh một trận với anh.”

Đồng gia giả bộ đẹp trai, không bỏ rơi cô, trực tiếp lách người bỏ đi.

Thật ra thì Phục Linh cũng không giống như Đồng gia phỏng đoán — virus phát tác, mà là đột nhiên nhớ tới cảnh tượng làm mình chấn động, trong lúc nhất thời không tiếp thụ nổi.

Nhớ lại người tài xế kia giống như đại ca quan tâm đến mình, lúc biểu hiện kỹ thuật đua xe tài giỏi của mình thì kêu ngạo, còn có nhìn cô, kêu cô nên chạy nhanh một chút, cô không thể nào không loạn tưởng, đám người kia, không có người nào là người tốt, nếu như tài xế rơi vào trong tay bọn họ, cuối cùng sẽ như thế nào?

Phục Linh không biết.

Nhưng, tóm lại không phải là chuyện tốt.

Sau khi cô chóng mặt, hai tay ôm chặt Đồng gia, thấp giọng nói: “Đồng gia, em hại chết anh.”

Giọng nói của cô trầm thấp như vậy, không có sức lực như vậy, giống như là cả đời này chưa từng mệt mỏi như bây giờ.

Bàn tay anh nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng đang run rẩy, nhắc lại một lần lại một lần: “Không có chuyện gì, không có chuyện gì.”

“Em thật sự không có chuyện gì, nhưng mà người khác lại vì em mà gặp chuyện, cả đời này em cũng không yên tâm.” Đột nhiên Phục Linh khàn giọng la lên, giống như muốn đem tất cả sợ hãi trên đời này đuổi đi, đuổi đi sự bất lực của mình, đuổi đi sự bốc đồng của mình.

Những thứ vô dụng kia có thể đuổi đi được sao? Lỗi lầm đã gây ra, có thể làm như thế nào để vứt bỏ?

“Đồng gia, mang em trở lại đại sảnh bữa tiệc đi.”

Giờ phút này, Đồng gia không có gạt bỏ ý kiến của cô, mà là cẩn thận ôm lấy, sau đó từng bước từng bước trở về đại sảnh.

Lúc này, mỗi một cánh cửa trong đại sảnh đều bị binh lính vác súng trên vai bao vây chặt chẽ, khách mời chơi đùa bên trong cũng không thể đi ra ngoài.

Thủ trưởng đã hạ lệnh: một con muỗi cũng không thể bỏ qua.

Mặc kệ là con cháu của viên chức nhà nào, hay là được người có quyền có thể thay mặt, chỉ cần dám bước qua cánh cửa này, toàn bộ đều chết giống như nhau!

Đây là lệnh đã được ban ra.

Những người vô tội và Tiểu Nhạn được xử lý đặc biệt đưa đến bệnh viện cấp cứu, mà vị quản lý đáng thương cũng bị bắt đi theo, chẳng qua là chưa biết sống chết như thế nào.

Chỉ có một người nằm trên sàn nhà giữa đại sảnh.

Cả người hằn đầy máu, xương cốt trên người giống như đều tan rã, hô hấp mặc dù yếu ớt, nhưng cũng may là còn sống.

Không người nào dám đi đến đưa tay nâng thân thể hằn lên, bởi vì vừa đụng vào liền làm cho hằn đau đớn vì xương cốt gãy lìa, cũng không người nào biết, đau đớn đó dữ dội như thế nào.

Bị Đồng Trác Khiêm ôm từng bước từng bước xuống cầu thang, Phục Linh đã sớm rơi nước mắt đầy mặt, cô nhảy khỏi lòng ngực Đồng Trác Khiêm, sau đó nhanh chóng chạy tới, ngồi chồm hổm bên cạnh người đàn ông kia.

“Tài xế đại ca, tài xế đại ca?”

Mà hân, đã mất sức để trả lời.

Giày quân đội đập đất, âm thanh hiên ngang giống như năm đó hân đạp những bước chân đầu tiên trên nền đất bụi, thanh thúy, dễ nghe, kinh động đến nỗi chưa từng quên được.

Trong nháy mắt đó, đột nhiên hân mở mắt, nhìn người đang đứng thẳng ở phía xa xa.

“C.h.à.o t.h.ủ. . . . t.r.ư.ở.ng.” Câu nói tuy êm ái không có lực, nhưng lại đánh sâu vào trái tim tất cả binh lính có mặt ở hiện trường.

Giọng nói kiên cường bất khuất đó, xuất phát mỗi khi những tên lính nói chuyện với cấp trên.

Trong nháy mắt, trí nhớ Đồng Trác Khiêm có chút xa xôi, khi đó anh hai mươi hai tuổi, còn là một trung tá trẻ tuổi, mà người trước mắt này chính là binh lính phải giẫm chân tại chỗ rất nhiều năm mới được lên làm đội trưởng.

Khi đó, người này bao nhiêu tuổi, anh không nhớ rõ.

Chỉ là người này đối xử với tất cả mọi người rất ân cần, vì để có thể có một ngày nào đó thăng chức, sau đó nở mày nở mặt trở về quê nhà cưới vợ.

Khi hân đến tuổi giải ngũ, hân lấy giọng nói bất khuất nói với anh: “Thủ trưởng, trong cuộc đời tôi đều suy nghĩ có một ngày nào đó sẽ đến địa vị cao như anh, như vậy tôi sẽ không bị những người khác chê cười, nhưng mà tôi không làm được, cho nên đành hoàng trở về chăm sóc cha mẹ tôi, để cho bọn họ vượt qua tuổi già.”

Bóng lưng của hân vẫn cô đơn, tiêu điều, giống như treo đầy băng tuyết trong mùa đông rét lạnh, mỗi một bước đi vẫn suy yếu như vậy.

Mà người này, nhiều năm như vậy, vẫn mang theo bộ dáng này.

Đồng Trác Khiêm chậm rãi tháo nón màu đen, ánh mắt bình tĩnh nhìn người sắp chết đi trên mặt đất, nặng nề chào theo kiểu quân đội.

“Cậu là người lính đủ tư cách.”

Trong nháy mắt lời nói vang ra, môi hân mỉm cười, nhắm hai mắt lại, cánh tay buông lỏng——

//');} //]]>

105. Chương 105: Đã Rất Chậm Rồi

Bùm bùm ——

Pháo hoa bất chợt nổ tung trên trời đêm ở Thủ Đô, màu sắc rực rỡ giống như muốn đẩy lui đêm tối, bầu trời sáng bừng trong vẻ đẹp của trăm đóa hoa, nhiều đốm lửa bùng lên như phù dung sớm nở tối tàn, làm sáng cả ánh mắt mọi người, lại như chạm vào mắt mác của tất cả.

Phục Linh nghe thấy âm thanh đốt pháo, cô đưa mắt nhìn pháo hoa sáng lạng ngoài cửa sổ, trong ánh mắt của cô pháo hoa nở rộ xinh đẹp, sau đó lui xuống chào tạm biệt.

Cô đột nhiên cảm thấy có chút bi ai, lòng giống như bông tuyết trên đỉnh núi ngàn năm không đổi ở ngoại thành Thủ Đô, đóng băng trái tim của cô, ngay cả đập lên một cái cũng là điều xa xỉ .

Cô nghiêng đầu, ánh mắt sáng tỏ lại có một chút sương mù, bình tĩnh nhìn Đồng Trác Khiêm, sau đó khẽ mở miệng, nở một nụ cười đau khổ.

“Gia, anh ta đã chết ——”

Một tiếng kia, mềm mại ngân dài, trầm tĩnh đau thương, Đồng Trác Khiêm run rẩy, anh cho tới bây giờ anh cũng không biết, ở trong miệng một người phụ nữ hoạt bát vui tươi như Mạnh Phục Linh lại có thể nghe thấy giọng điệu như vậy.

Những chữ những lời đó giống như từng cây tram thật dài trong nháy mắt bất ngờ không kịp đề phòng cắm vào tim anh, đau đến tê tâm liệt phế.

Đồng Trác Khiêm đột nhiên đứng dậy, sau đó hung tợn ôm lấy Phục Linh đang như muốn chết không muốn sống trên mặt đất, ánh mắt anh âm lãnh nhìn cô, lạnh lùng nói: “Cho ông đây một chút tinh thần đi, nhiều người nhìn như vậy, đừng để mất mặt.”

Phun một tiếng, Phục Linh liền lớn tiếng khóc lên, hai tay dùng sức đánh lên ngực Đồng Trác Khiêm, khóc đến nước mắt nước mũi giàn giụa, bộ dáng kia chính là nữ chính trong kịch Quỳnh Dao.

“Em mất mặt, còn dám kêu mất mặt sao? Người ta ngay cả mạng cũng đã mất, còn không có cổ họng để nói một tiếng đây, Đồng Trác Khiêm, anh... anh thật sự không có nhân tính.”

“Đúng, là ông đây không có nhân tính.” Vừa nói, hai tay vừa ôm cô thật chặt sau đó trực tiếp tiêu sái đi ra ngoài, không hề quay đầu lại.

“Mang di thể anh ấy trở về quân đội.”

Có lẽ linh hồn của anh ta vẫn còn phiêu lãng xung quanh, có lẽ thần thức của anh ta vẫn còn sót lại trong đầu, tóm lại, hi vọng anh ta có thể nghe thấy những lời anh nói ngày hôm nay.

Nơi này đã xa cách nhiều năm như vậy, lần này, đã có thể vinh quang tiến vào.

Đáng tiếc, cảnh còn mà người đã mất.

Đồng Trác Khiêm ôm Phục Linh lên xe, một đường đi thẳng.

Mà lúc này, sắc trời chỉ mới sáng lên một chút.

Phục Linh lại nhìn sắc trời đang từ từ sáng lên, nở nụ cười tựa như lời từ biệt cùng ai.

Chúc anh lên đường bình yên.

Cô cho tới bây giờ đều là dần dần độn độn sống qua ngày, thuở nhỏ đi du học, lúc thiếu niên lại trở về nước lâu lổng trong xã hội, ngày ngày đi chơi thâu đêm suốt sáng, cô khi đó cảm thấy cuộc sống như vậy là phong phú, mà hôm nay, tỉnh té nghĩ lại, chỉ thấy trống vắng đến đáng sợ.

Cũng may, có anh.

Cái tên họ Đồng ích kỷ bá đạo miệng chỉ toàn văn tục.

Nghĩ đến đó, cô liền ôm Đồng Trác Khiêm thật chặt, sau đó chui sâu vào ngực anh buồn buồn nói: “Trong lòng em khổ sở, rất khổ sở.”

Chỉ một thoáng, Đồng gia liền mềm lòng ôm lấy thân thể của cô, hôn nhẹ trên trán cô: “Anh sẽ bắt bọn chúng trả giá, không người nào có thể trốn thoát.”

“Anh ấy đã kết hôn rồi sao?” Phục Linh đột nhiên hỏi.

Hai hàng lông mày của Đồng Trác Khiêm nhăn lại thật sâu, tầm mắt nhìn chăm chú vào cảnh vật không ngừng chạy ngược bên ngoài, chậm rãi nói: “Anh ta có vợ con, vợ của anh ta từng liều chết trong một chiến dịch đến Miến Điện ba năm trước, bị trọng thương đến mức bị tàn phế, còn đứa con ——” anh thấp giọng nói chuyện, lại làm cho lòng của Phục Linh cũng nhói lên.

“Con trai anh ấy thế nào?”

“Có bệnh tim bẩm sinh ——”

Phục Linh lần nữa thấp giọng khóc sùt sùi, tựa như đứa nhỏ mất đi cha mẹ, đáng thương khiến người đau lòng.

Cô không hiểu, tại sao ông trời lại không công bằng như vậy, ông ta có thể ột người gia tài bạc vạn, quyền thế hiển hách, thế mà lại khiến ột người khác mang số mệnh trẻ tuổi đã mất đi tính mạng, còn gia đình tội nghiệp của họ phải làm sao?

Nếu như, chỉ là nói nếu như, Phục Linh hiện tại có tâm tình nói một lời đùa, cô nhất định sẽ lần nữa dựng thẳng ngón giữa, rồi nhìn trời rống to: “** đại gia ông ” .

Nhưng là, cô hiện tại trừ bỏ khó chịu, cái gì cũng không có.

Nhớ đã từng có người nói với Đồng Trác Khiêm, người phụ nữ khi mang thai ba tháng đầu không được để tâm tình khó chịu, khóc lóc sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển sau này của đứa con.

Lúc này anh đang nhìn Phục Linh hai mắt đầm lệ, lại đột nhiên nhớ tới nhất thời có chút luống cuống tay chân , lập ôm cô giống như đang dụ dỗ trẻ con tựa, thấp giọng dỗ cô.

“Ngoan, nhóc con, đừng khóc, em khóc làm anh khó chịu.”

Phun một tiếng, Phục Linh càng khóc lớn tiếng hơn, cô vào giờ phút này vô cùng không hiểu tại sao Đồng Trác Khiêm lại không được bình thường như vậy, chẳng lẽ anh ở bên ngoài có tình nhân ? Chuẩn bị ở trong cái ngày mà cô đã vô cùng xui xẻo nói cho cô biết?

Không thể như vậy!

“Nhóc con, ngoan ngoan nghe lời anh.”

Phục Linh buồn buồn từ trong ngực anh ngẩng đầu dậy, nhìn người đàn ông có ngũ quan hoàn mỹ như điêu khắc, đường nét mặt anh rõ ràng, lông mi thật dài giống như hồ điệp bay lượn lại giống như ánh mặt trời từ ngàn dặm ngoài thiên sơn vạn thủy, len lỏi vào cây lá.

“Phục Linh, người mà cả đời này đều không có chút đau khổ gì, vậy thì không thể gọi là đang sống, Đại Đầu, anh ta đã từng là một người lính, sứ mạng của một quân nhân là cái gì? Là bảo vệ quốc gia, bảo vệ dân chúng, từ xưa đến nay, đều chỉ có một cái đạo lý như vậy, cho dù anh ta đã giải ngũ rồi đi, thì vẫn mãi là quân nhân, mà hôm nay, anh ta hy sinh, các chiến hữu sẽ không vì đó mà tiếc hận, chỉ biết tự hào vì chiến tích cùng thành công của anh ta, bởi vì, chuyện mà anh ta làm được, có lẽ cả đời bọn họ cũng không làm được, cả đời cũng không có cơ hội mà làm.”

Phục Linh nhìn anh, ánh mắt từ từ tỉnh táo lại.

Đồng Trác Khiêm mặc dù đang ngồi nhưng sống lưng lại cao ngất, bắt khuất tựa như vĩnh viễn không cúi đầu trước khó khăn.

105.2

106. Chương 106: Hoang Vu Vô Tận

Được Đồng Trác Khiêm ôm vào phòng, Phục Linh đã ngủ thiếp đi.

Cho dù đã ngủ say, chân mày cô vẫn nhăn chặt lại như cũ, mặc cho Đồng Trác Khiêm vuốt như thế nào cũng không giãn ra, giống như ấn ký để lại sau sự thử thách của năm tháng.

Bất chợt , Đồng Trác Khiêm thở dài một cái, mang theo một nỗi cả ngày dài cùng bất đắc dĩ, anh chậm rãi giúp Phục Linh sửa sang lại, sau đó ôm cô lên giường, nhẹ nhàng vỗ lưng dụ dỗ cô ngủ.

Giờ khắc này, dịu dàng như nước.

Nhưng người khác lại không an phận .

Thừa dịp Đồng gia vẫn còn đang hưởng thụ giờ khắc nhẹ nhõm an tĩnh này, đột nhiên người nọ lật người, đánh một quyền lên lỗ mũi Đồng gia.

Đồng Trác Khiêm căn bản không hề phòng bị cô gái này, không ngờ cô đã ngủ say vẫn còn có thể quậy như vậy?

Một quyền đánh trực tiếp trên mũi anh, xương sống mũi hơi đau một chút, Đồng Trác Khiêm lại thở dài lần nữa.

Đánh cô? Hiện tại cô chính là tâm can bảo bối của tổ tông nhà họ Đồng, ngậm trong miệng sợ tan, đặt trong lòng bàn tay sợ bể, anh nào dám động vào cô?

Sợ là sẽ bị Đồng phu nhân giết chết.

Sắc trời đã sáng choang, ánh nắng chiếu vào trong phòng, chiếu sáng một đôi đang ôm nhau cùng ngủ, hình ảnh hài hòa xinh đẹp tựa như một bức họa.

Tiếng gõ cửa chậm rãi truyền đến, Đồng Trác Khiêm vừa tỉnh, sau đó thay quần áo rồi mở cửa, chỉ nhìn thấy mẹ anh mặt mày vui vẻ, đang bưng chén canh thơm phức trong tay đứng ở cửa, ánh mắt trực tiếp lướt qua anh, nhìn về phía Phục Linh đang nằm tổ trên giường lớn hỏi: “Con bé còn chưa có tỉnh?”

“Chưa có.”

“Bưng đi” Vừa nói, Đồng phu nhân đem canh trong tay đưa cho Đồng Trác Khiêm trên, sau đó đẩy anh đi vào.

“Để canh nguội một chút rồi kêu con bé dậy uống, nhất định phải uống hết toàn bộ ẹ, đừng để quá nguội, nó tỉnh sẽ rất đói bụng, ba con đã ra ngoài xử lý chuyện, mẹ một lát nữa cũng sẽ đi bệnh viện Mary thăm vợ chồng ông thông gia một chút, hôm nay con cứ ở nhà chăm con bé, chuyện bên ngoài trước cứ giao cho ba con đi.”

Nghe thấy thế, ánh mắt Đồng Trác Khiêm thoáng chốc trở nên lạnh lùng, giống như là một ác quỷ hung ác.

Chuyện lần này đã hoàn toàn vượt quá sự nhẫn nại của anh .

“Mẹ, dọc đường đi cẩn thận một chút.”

Đồng phu nhân hoàn toàn không thèm để ý cười cười nói: “Đi vào nhanh đi, mẹ con cũng không phải là người dễ đối phó như vậy, thay vì lo lắng ẹ, không bằng lo lắng cho vợ con đi.”

Dứt lời, liền chủ động đóng cửa phòng lại đi ra ngoài, lưu lại một gian phòng yên tĩnh.

Bưng chén canh thập toàn đại bổ thơm phức đi vào, Đồng Trác Khiêm lại lần nữa phải suy nghĩ.

Khi nào thì đánh thức cô đây?

Gọi dậy , vạn nhất nổi điên thì làm sao bây giờ?

Nếu không gọi dậy, cô ấy đói bụng thì làm sao bây giờ?

Này *** cứ như đang muốn làm chuyện gì xấu vậy? Thế nào muốn lựa chọn còn khổ cực hơn so với đánh giặc vậy.

Suy đi nghĩ lại, Đồng Trác Khiêm quyết định đánh thức cô, đặt chén canh lên bàn, sau đó đi tới mép giường ôm lấy thân thể của cô, nhẹ nhàng hôn lên môi cô ——

Phục Linh lúc này đã ngủ rất say, rất say .

Về phần có thơm đến trình độ nào, cũng không biết.

Cô mệt mỏi cả một ngày, tâm tình cũng mệt mỏi, hai mươi năm qua cũng chưa từng có cảm giác mệt như vậy.

Giống như gân cốt toàn thân bị phá hủy nặng nề.

Mà khi cô đang ngủ rất say rất say, lại rõ ràng cảm nhận được bộ râu mê người kia đâm vào trên mặt của cô, có một chút cảm giác ngứa.

Hơn nữa còn có đôi môi mềm mại ôn nhu.

Trong phút chốc, Phục Linh tỉnh lại, cảm giác được đôi môi bị gặm cắn, nhất thời tức đến sượng mặt.

“Đồng Trác Khiêm, cút ngay cho bà.”

Loại phản ứng này, nằm trong dự liệu.

Đồng Trác Khiêm lập tức buông cái miệng đã bị anh ngược đãi không còn hình dáng, sau đó đứng dậy, lôi kéo ống tay áo cùng cổ áo, tỉnh táo dị thường nói: “Đã dậy.”

Bộ dáng này, khiến cho Phục Linh có cảm giác anh giống như khách làng chơi.

Trong lòng cô có chút khó chịu, nhất thời lại bị một mùi thơm hấp dẫn, phải biết cô đã thật lâu chưa ăn gì, lúc này ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, còn không điên cuồng lên sao?

Lập tức đứng lên, lung tung sửa lại quần áo, liền chạy đến nơi phát ra mùi thơm.

Bộ dáng kia, giống như vừa thoát ra từ dưới đáy xã hội, chạy về phía cuộc sống tốt đẹp hơn.

Vừa mở cái chén ra, Phục Linh lại yên lặng.

Vẫn là con chim bồ câu mập mập đều đều đang nằm một tư thế vô cùng bất nhã trong nôi, nhìn đáng ghét, đã oanh liệt hy sinh lâu rồi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đau khổ, Phục Linh đi về lại bên người Đồng Trác Khiêm, sau đó ôm lấy anh, buồn buồn hỏi: “Gia, đây là cái gì?”

Đồng gia anh tuấn nhíu mày một cái, sau cùng mới nhớ ra đó là gì: “Chim bồ câu?”

Trong đầu nhớ lại một loại thuốc cực kỳ bổ thân thể, Đồng gia bưng chén lên, uống một hớp, sau đó nhìn Phục Linh nói: “Uống rất ngon, nếm thử một chút đi?”

“Không muốn.”

Trời mới biết Phục Linh không thích ăn gà và chim bồ câu nhất, còn chưa nói tới cái bộ dạng nằm chết trong nôi kia nhìn cũng đủ dọa người, làm sao mà ăn.

Chân mày Đồng gia nhăn càng thêm sâu, nắm lấy tay Phục Linh kéo cô vào trong ngực mình, sau đó bưng chén lên uống một hớp nữa, lập tức hôn lên miệng Phục Linh.

Có chất lỏng từ miệng anh tràn qua trong miệng cô, mang theo mùi vị trong veo, phẳng phất giống như thấy được cảnh tượng chim bồ câu bay đầy trời.

106.2

107. Chương 107: Trác Khiêm, Em Rất Khổ Sở

Sau khi ra khỏi vùng ngoại ô thời tiết bắt đầu có mưa nhỏ và lạnh hơn. Những cơn gió rét lạnh thổi vù vù, các hạt mưa rơi tí tách như những đóa hoa nhỏ bay từ trên trời xuống.

Phục Linh thấy lạnh lạnh rùng mình, nhiệt độ trong xe tăng cao lên, một tay Đồng Trác Khiêm vừa lái xe vừa cởi áo khoác của mình đưa cho Phục Linh, “Mặc vào đi.”

Nhìn quân hàm hai gạch hai sao trên nền áo màu xanh lá chột làm ánh mắt Phục Linh đau nhói.

Ở trong thành phố anh chưa bao giờ cởi đồng phục xuống. Đường như màu xanh lá cây đại diện cho việc khi mùa đông qua đi tất cả căn cốt sẽ biến mất chỉ còn lại mùa xuân, mùa của những cây cối xanh tươi.

Thế nhưng bây giờ cô chỉ rùng mình thôi mà anh đã cởi xuống cho cô. Tuy nó là một chuyện rất đối bình thường nhưng Phục Linh lại biết được một điều, người đàn ông này yêu cô. Nghĩ đến thế khóe môi cô cong lên.

Bỗng dưng xe đột nhiên chấn động, cơ thể Phục Linh lắc qua một bên sau đó mới ổn định lại được, một đôi tay ôm lấy cơ thể cô, sau đó gương mặt râu ria của người đàn ông in lên mặt của cô.

“Kiềm chế một chút.”

“Đồng Trác Khiêm, anh nên cạo râu đi.”

nói xong đột nhiên Phục Linh mới ý thức được, ngày Đồng Trác Khiêm ra khỏi nhà anh đẹp trai anh tuấn biết bao nhiêu, rồi khi cô không nghe lời anh mà đi ra ngoài, anh vội vàng chạy tới cứu cô sau đó thì về nhà nghỉ ngơi, xử lý mọi chuyện cho đến bây giờ. Khoảng thời gian đó chỉ có hai ngày nhưng trong hai ngày này anh chưa ngủ một giấc đúng nghĩa, anh biết trong lòng cô rất khó chịu nên anh muốn ở bên cạnh làm bất cứ chuyện gì cô muốn, vì thế râu mọc ra cũng chỉ là biểu hiện anh đang mệt mỏi thôi.

Phục Linh cười cười, đôi môi hơi tái nhưng đôi mắt lại tràn ngập ý cười, cô cúi người thì thầm vào tay Đồng Trác Khiêm: “Gia, em không sao, anh đừng lo lắng.”

“Vậy thì tốt rồi.”

Chỉ một câu nói nhẹ nhàng nhưng cũng làm trái tim nhỏ của Phục Linh đập rộn ràng.

Đồng Trác Khiêm xuống xe thấy bánh xe đã trượt vào một cái hố to mà trước cái hố to có một tảng đá xem ra cũng khá nặng.

Quay đầu nhìn lại, con đường đã trở nên lầy lội, cho dù có ra khỏi cái hố cũng chưa chắc đi được hướng chỉ mưa lại bắt đầu nặng hạt.

Anh nhìn Phục Linh đang ngồi ngay ngắn trong xe nói: “Xem ra chúng ta phải đi bộ qua rồi.”

Phục Linh cười như một đóa hoa nở rộ: “Được.”

nói là chúng ta đi nhưng thật ra chỉ có mình Đồng gia đi, anh ôm ngang Phục Linh lấy quần trang đắp lên người cô tránh cho cô bị ướt mưa.

Nếu người nào đứng ở xa mà nhìn thấy cảnh này chắc chắn sẽ phải tán thưởng.

Đây là một cảnh đẹp như thế nào.

Bóng dáng người đàn ông như một cây tùng trăm năm bất khuất không ngã ôm lấy người phụ nữ tươi cười trong lòng, mặc dù đường đi không dài, nhưng cũng có thể cảm nhận được sẽ đi đến cuối cuộc đời.

Cực kỳ ấm áp chính là cảm nhận trong lòng Phục Linh bây giờ.

đi một lúc thì tới nhà Đại Đầu.

Do có mưa nhỏ mà nóc nhà bị thủng nữa nên bị thấm qua, một đứa bé ôm cái thau nhìn từng giọt mưa rơi xuống.

“Mẹ, có khách tới.” Giọng nói cậu bé trong trẻo như chiếu sáng cả căn phòng ẩm ướt.

Có âm thanh bánh xe chuyển động trong phòng.

Người phụ nữ ngồi trên xe lăn, gương mặt không có trang điểm nhưng vẫn có vết phấn dùng để che đi vết sẹo, mặc dù cô ấy ngồi xe lăn hai chân không thể cử động nhưng gương mặt vẫn xinh đẹp khiến người khác không thể dời tầm mắt được.

Phục Linh nhớ tới người chồng đã chết của cô ấy, đôi mắt lại ươn ướt.

cô ấy im lặng một lúc rồi nói: “Tiên sinh, tiểu thư mời ngồi.”

Giọng nói hòa ái dễ nghe mang theo nụ cười nhân nhật, Phục Linh tượng tưởng nếu cô ấy là người khỏe mạnh, mặc bộ dạ phục trên người chắc chắn sẽ là người đẹp nhất trong thành phố.

Đào Huyền Lê gì đó thì đi gặp quý đi.

“Nơi này có chút mộc mạc mong hai bị bỏ qua, Tiểu Hồ mau đi rót nước cho chú và đi đi.”

Đứa bé nghe mẹ kêu nhanh chóng chạy vào bên trong. Phục Linh vội vàng đứng dậy ngăn Tiểu Hồ lại: “Đừng để đứa bé mệt, chúng tôi không khát.”

“Đừng khách sáo, trong nhà không có gì cả nhưng nước vẫn phải có một ly.”

Phục Linh buông tay ra không ngăn đứa bé nữa.

“Tôi tên là Thịnh Lam, hai người gọi là A Lam được rồi.” cô ấy nói xong rồi nhìn ra ngoài mưa càng lúc càng lớn. “Ba ngày A Kiệt sẽ về một lần nhưng mà hôm nay hình như đã muộn.”

Sắc mặt Phúc Linh trắng bệch, không biết nên nói làm sao với người phụ nữ này nữa, chồng cô ấy đã chết.

Đồng Trác Khiêm cầm tay cô truyền cho cô cảm giác ấm áp nhưng không nhìn cô chỉ nhìn Thịnh Lam, nhìn cô ấy nói nhỏ một mình rồi cười nhẹ.

Nụ cười của cô ấy có chút thê lương, đôi mắt như nhìn thấu tất cả yêu hận của cõi đời này, đột nhiên cô ấy thở dài rồi nói: “Ba năm trước đây, khi tôi còn là cô gái trẻ tuổi, tôi đến Miến Điện tìm A Kiệt, khi đó khắp người anh toàn là bầm lầy, vết thương chồng chất, anh ấy 30 tuổi cả người lưu lại vết sẹo của chiến trường theo năm tháng, lúc đó tôi thề nhất định phải kết hôn với anh ấy, nuôi dưỡng cái bụng tròn của anh. “nói đến đây cô nở nụ cười, giống như cô trở về cái ngày gặp gỡ của ba năm trước đây, ngày đó ánh nắng chan hòa khắp nơi.

“Chúng tôi từ Miến Điện quay về, tôi thì bị mất đi một chân, cha tôi không cho tôi kết hôn với anh, ngăn cản trăm phương ngàn cách, sau đó tôi quyết định cắt đứt quan hệ cha con đi theo A Kiệt, cùng anh rời khỏi quân đội mà anh yêu thích đi đến đây xây dựng cuộc sống.”

cô vẫn cười nhưng không còn chút thê lương nào nữa mà chỉ còn niềm vui khi đi chung với người mình yêu.

“Anh ấy thích nhất là trêu chọc tôi, anh vốn dĩ là người có nề nếp nhưng cứ hề ở chung với tôi là lại không đàng hoàng.”

Phúc Linh sờ sờ cái mũi mà hình như Đồng Trác Khiêm cũng làm như vậy.

Tiểu Hồ cẩn thận bưng nước ra, chỉ là đứa bé ba tuổi nhưng lại rất thông minh, đột nhiên Phúc Linh nghĩ tới căn bệnh của bé. Mọi người hay nói đứa bé nào bị bệnh tim bẩm sinh thường thông minh hơn những đứa bé bình thường.

Tiểu Hồ để nước xuống rồi cười nói với Phúc Linh: “Dì ơi, ngoại trừ mẹ ra con thấy dì là đẹp nhất.”

Phúc Linh cười, vô cùng hưởng thụ lời nói này.

“Tiểu Hồ, đi vào trong” Thịnh Lam kêu đứa bé, Tiểu Hồ cười cười lộ ra cái răng khểnh sau đó cúi người tạm biệt rồi đi vào trong.

Phúc Linh nghiêng đầu bỗng nhiên thấy ánh mắt Thịnh Lam sáng ngời, mặc dù ánh mắt ấy không sắc bén như đao nhưng lại nhìn thấu tất cả suy đoán lo lắng trong cô.

“Ba ngày A Kiệt sẽ về nhà.” Đột nhiên cô nói sau đó trông mắt đỏ lên, “Tôi chờ anh ấy trong phòng đã lâu, đến khi hai người đến...”

Cuối cùng cô vẫn là người phụ nữ thông minh.

Dù sao cũng là con cháu nhà quan, làm sao Thịnh Hoa có thể để con gái mình như kẻ đầu đường xó chợ được chứ? thật ra từ khi nghe tên của cô ấy, Phúc Linh và Đồng Trác Khiêm cũng đã biết thân phận của cô ấy.

Ba năm trước đây, chuyện người giàu có đứng thứ ba trong thành phố cắt đứt quan hệ với con gái đã trở thành đề tài nói chuyện của tất cả mọi người.

Vậy mà hôm nay Phúc Linh lại được gặp nữ chính trong câu chuyện ấy. Có người đã từng nói, cuộc sống là một bộ phim kịch, diễn không tốt sẽ trở thành bi kịch.

Ba năm đều phải chờ đợi, chờ chồng mình ba ngày sẽ về một lần, vậy mà hôm nay chỉ trễ một chút đã biết có chuyện không bình thường.

Đồng Trác Khiêm lại mặc bộ quân trang màu xanh lá trên người, Thịnh Lam là người thông minh, cô chắc chắn không cho rằng sĩ quan đến nhà mình ngay đúng lúc chồng không ở nhà.

cô đè ngực giọng nói run rẩy: “Bắt đầu từ sáng hôm nay, chỗ này bắt đầu rất đau, rất đau...”

Nét mặt cô yếu ớt giống như là trong nháy mắt mất đi tất cả mọi thứ, bàng hoàng nhưng rất bất lực.

Đồng Trác Khiêm đứng lên, lấy nón trên đầu xuống, hành lễ kính trọng sau đó mạnh mẽ nói: “Thịnh tiểu thư xin nên bị thương.”

Trong khoảnh khắc đó Phục Linh nhìn thấy đóm lửa trong mắt cô ấy tắt ngúm chỉ còn trầm luân trong biển rộng.

Thịnh Lam không khóc chỉ nhìn bãi đất trống trước mắt, thật lâu thật lâu cũng không nháy mắt, một lúc sau cô nhẹ nhàng chớp mắt, một giọt nước mắt lăn xuống.

“Anh...xảy ra chuyện gì rồi hả?” thật lâu sau Thịnh Lam cũng tìm được giọng nói của mình, cô nhẹ nhàng hỏi.

Phục Linh hít một hơi thật sâu cố gắng trấn tĩnh bản thân, nắm hai vai cô.

“Anh ấy là một người anh hùng, anh ấy vì cứu tôi mà đã hi sinh.”

Tiếng khóc nho nhỏ của người phụ nữ vang lên, Thịnh Lam bắt đầu tuyệt vọng, khóc nức nở, cô luống cuống tay chân đẩy xe lăn vào trong trốn tránh tầm mắt của Phục Linh và Đồng Trác Khiêm.

Phục Linh nhìn Đồng Trác Khiêm cười thê lương. Anh ôm lấy cô, nhẹ nhàng vỗ lưng cô.

“Trác Khiêm, em rất khổ sở.”

108. Chương 108: Anh Sẽ Cho Em Hạnh Phúc

Thịnh Lam vẫn không đi ra khỏi căn phòng nhỏ, Tiểu Hồ ngồi chồm hổm trong góc giường đôi mắt long lanh ngấm nhìn chú và dì xinh đẹp đến nơi đất khách quê người này.

Tiểu Hồ không biết mâu thuẫn của mình cuối cùng là từ đâu ra, dựa theo trí nhớ của cậu thì hôm nay ba sẽ mang theo rất nhiều đồ ăn ngon về cho cậu nhưng hôm nay ba vẫn chưa về.

Có thể là vì hai người này không?

Đã đến mười hai giờ, mặt trời cũng đã lên cao, Phục Linh nhìn thời tiết u ám bên ngoài, cô dựa lưng vào vách tường nghiêng đầu quan sát xung quanh, đột nhiên cô nhận thấy ánh mắt đầy hoài nghi của Tiểu Hồ.

Phục Linh run lên, một đứa bé nhỏ như vậy làm sao lại có ánh mắt này?

“Sao ba con vẫn chưa về?”

Giờ thì Phục Linh hoàn toàn tin tưởng những đứa bé mắc bệnh bẩm sinh đều có cái đầu thông minh, cô ngồi xổm xuống vuốt ve cái đầu nhỏ của Tiểu Hồ, “Còn nhỏ thì đừng nghĩ lung tung.”

Tiểu Hồ phồng má rất đáng yêu nhưng lại lạnh lùng hất tay Phục Linh ra rồi chạy vào căn phòng nhỏ.

Nơi đó là nơi riêng tư của mẹ con họ nên Phục Linh không muốn làm phiền đành phải đứng chờ bên ngoài với Đồng Trác Khiêm.

Bên ngoài màn mưa vẫn còn trút xuống, thấm ướt cổ tay Phục Linh cũng như thấm ướt lòng của cô.

Cô cầm tay Đồng Trác Khiêm kéo anh chạy vào trong màn mưa mịt mờ, cô ngửa mặt lên trời cười to giống như tất cả những u uất của mấy ngày qua được dòng nước cuốn trôi đi.

“Đồng Trác Khiêm, chúng ta đi một chút được không?”

Đồng gia lạnh lùng chau mày, bộ quân phục màu xanh lá trên người đã thể hiện được chí khí cao ngạo của một người đàn ông.

Đồng gia nhấn vào đỉnh đầu Phục Linh, “Muốn bị đánh sao, nhanh chóng quay về đừng để cho con của ông đây bị bệnh.”

Phục Linh phản kháng hành động của anh, biết anh không có dùng chút sức lực nào nên cô chỉ cười cười dường như hơi mệt mỏi, những dòng ký ức mấy ngày nay ùa về trong đầu cô không tan biến đi được, nó giống như những con quỷ dữ đang giương nanh múa vuốt trấn áp thần kinh của cô.

“Em muốn đi hóng mát một chút để bản thân mình tỉnh táo lại.”

Bỗng dưng như có cây kim đâm xuyên qua trái tim làm cô đau đớn, Đồng Trác Khiêm nhìn dáng vẻ cô tỏ ra kiên cường làm anh rất đau lòng, anh biết Phục Linh là một người phụ nữ rất kiên cường, chuyện gì cô đã quyết định thì không có kẻ nào thay đổi được.

Nếu như cô muốn chạy đi thì làm sao anh có thể không chạy theo chứ?

Suy nghĩ xong anh quyết định cởi bộ quân trang ra mặc lên người Phục Linh, che chắn cẩn thận phía trên đầu cô rồi nắm tay cô chậm rãi bước đi trong màn mưa, dường như Phục Linh nghe được nhịp đập trái tim anh.

Mặt đất khá lầy lội cho nên bước một bước là lại có bùn văng lên, dính đầy quần áo giày dép, nhìn rất là bẩn nhưng Phục Linh không quan tâm bởi tại một nơi cũ kỹ thế này mà cô lại tìm thấy sự ấm áp.

Dưới màn mưa, người đàn ông quay anh tuấn bên cạnh nhìn cô, gương mặt chứa rất nhiều dịu dàng.

Anh đem bộ quân trang làm cả đời anh kiêu ngạo che nắng che gió cho cô, anh đem bản thân từng giết địch trên chiến trường để che mưa cho cô, lặng lẽ đi theo cô, tất cả Phục Linh đều cảm thấy được... chắc là đã cúi người trước tình cảm rồi.

Đoạn đường này đi không có xa, hai người nhìn sắc trời một chút rồi lại thấy Thịnh Lam đang đứng ở phía xa.

Cô ấy mặc bộ sườn xám Thượng Hải cũ, mái tóc được búi lên, cái cổ thon dài như một con thiên nga đang vùng lên. Cho dù cô ngồi xe lăn nhưng nét phong độ đó vẫn khiến Phục Linh xúc động.

Trong giờ phút đó dường như đã thấy lại thiên kim nhà họ Thịnh tư thái tao nhã năm xưa.

Tay phải cô nắm lấy tay Tiểu Hồ, hình như nắm khá chặt nên cô tay đưa bé hơi hồng nhưng Tiểu Hồ vẫn cười, giống như là trên thế gian này không có chuyện gì làm cho cậu bé phiền muộn.

“Hai vị, tôi muốn gặp chồng tôi.”

Giọng nói uyển chuyển mà có lực thêm phần cứng cỏi bất khuất giống như dòng nước suối chảy từ đỉnh thác xuống khiến Phục Linh kính nể.

Đối với chuyện sợ hãi khi người chồng mất đi người phụ nữ này điều tiết tâm tình rất nhanh, trở về với chính bản thân mình, biết tiếp theo mình nên làm chuyện gì.

Sắc trời vẫn còn u ám, Đồng Trác Khiêm đẩy xe lăn cho Thịnh Lam đi tới xe của bọn họ.

Không biết là từ khi nào Tề Tiểu Chấn đã điều động quân đội đến đây, đứng thành hai hàng, chiếc xe đứng ở trung tâm nhưng mà còn cuộc sống? Có trở về trung tâm quỹ đạo của nó?

Không biết.

Thật sự không biết.

“Chị dâu khỏe!” Câu chào hỏi làm cả trời đất rung chuyển, không biết là chào Thịnh Lam hay là chào Phục Linh.

Phục Linh cẩn thận bước lên xe sau đó giúp đỡ Thịnh Lam ngồi vào. Cái cổ của cô ấy vẫn cứ ngẩng cao như vậy, chưa từng cúi thấp xuống dù chỉ một phần.

Ba năm trước đây người phụ nữ bất chấp tất cả chạy đến Miến Điện, bị cắt mất chân vẫn kiên quyết sinh con cùng người yêu của mình.

Tất cả mọi người đều cho rằng đó là một tình yêu đẹp, người phụ nữ làm lễ rửa tội lấy đi tất cả mệnh mệnh của cô, cma nguyện cởi bỏ những bộ quần áo xa hoa để trở thành một người phụ nữ nông thôn chỉ vì muốn ở cùng với người mình yêu.

Chiếc xe chậm rãi chạy vào nội thành, nơi này là nguồn gốc của những bi thương.

Phục Linh trầm tư lại, dường như cô nghe thấy một bài hát.

Cô nghe không sai, đó chính là giọng hát của Thịnh Lam, âm thanh dễ nghe làm cô tỉnh táo lại làm cô cảm thấy mỗi một.

Bình tĩnh, phải bình tĩnh.

Đột nhiên Phục Linh nghĩ đến lúc ở nước ngoài, đây là chuyện của năm sáu năm trước, cô và bạn đi Italy du lịch, vô tình biết được chuyện ca sĩ Thịnh Lam nổi tiếng ở Trung Quốc sẽ đi lưu diễn ở Italy nên đã suy nghĩ mọi cách để mua vé đến xem.

Không ngờ sau tất cả gian nan đau thương, cô lại gặp được nữ ca sĩ ấy trong tình huống này.

Rốt cuộc là cái gì có thể khiến cô ấy cam tâm tình nguyện làm một người bình thường, là cái gì để cô ấy bỏ xuống niềm tự hào của mình, bỏ xuống tất cả những vinh hoa phú quý trong đời để làm một người phụ nữ bình dị sống cuộc sống nghèo khó?

Có lẽ là vì nhiều năm trước quay đầu nhìn lại chàng trai trẻ kia đã để cô thử một lần, có lẽ là vì người đàn ông đó yêu đến không bỏ được, yêu đến ngu ngốc làm cô cảm động.

Đúng vậy, những năm tháng tươi đẹp nhất trong cuộc đời Thịnh Lam đã bị hủy hoại khi còn trẻ đấy.

Nhưng, cô ấy chưa từng hối hận.

Cô ấy là một truyền kỳ.

Bởi vì cô ấy biết bản thân của mình muốn cái gì.

Chỉ vậy thôi, không hơn.

Tên thật của Đại Đầu là Phạm Kiệt, ý nghĩa chính là phạm nhân kiệt xuất.

Trong cuộc đời anh không có chuyện gì gọi là kiệt xuất, chỉ có một chuyện duy nhất đó là yêu người con gái cao ngạo xinh đẹp kia và làm cho cô ấy cũng yêu mình.

Nhưng trong lòng anh luôn áy náy, bởi anh không cho cô được bất kỳ cái gì.

Có lẽ bây giờ sau khi anh cũng đang áy náy, con người có thể sống được bao lâu đâu, anh cho cô một cuộc sống ngắn ngủi nhưng ấm áp, mười năm sau cô lại cho anh một đứa bé mắc bệnh tim bẩm sinh tên Tiểu Hổ.

Phạm Hổ, Phạm Hổ.

Anh không thể gọi tên con anh được nữa rồi.

Linh cữu của Phạm Kiệt được đặt trong nhà tang lễ lớn nhất thành phố.

Nơi này tuy lớn nhưng khá ít người, trừ các binh lính đang xếp hàng hành lễ.

Cuộc đời anh khi sống thì không có cái vinh quang này nhưng sau khi chết thì lại có, không biết may mắn hay là châm chọc.

Tình huống này cũng giống những họa sĩ nổi danh, khi sống thì vẽ vô số bức tranh nhưng lại không được người nào biết đến, mà một khi hồn về chín suối thì mới được mọi người để mắt đến, sau đó thì nổi danh.

Thịnh Lam bước xuống xe.

Rõ ràng là một buổi sáng quang đãng nhưng lúc này lại rơi xuống những giọt mưa.

Thịnh Lam ngồi trên xe lăn lặng lẽ nhìn linh cữu bên trong, linh cữu làm bằng thủy tinh, có hoa có cỏ trang trí còn có cả người chồng cô yêu.

Di ảnh là hình lúc anh còn làm quân nhân, vóc dáng cao gầy rất anh tuấn, khi đó có rất nhiều con gái theo đuổi anh nhưng chàng trai này lại theo đuổi cô.

Đầu óc Thịnh Lam hơi choáng váng, đột nhiên cô nghĩ đến buổi chiều của nhiều năm trước, người ngồi cùng bàn xa cách rất nhiều năm đột nhiên xuất hiện trước mặt cô.

Không còn dáng vẻ lồi thối lếch thếch mà bây giờ lại cao và anh tuấn rất nhiều, cười lên như ánh nắng mặt trời tươi sáng.

“Thịnh Lam, nhiều năm không gặp anh thấy em càng ngày càng đẹp.”

“Uh.” Anh nhiệt tình bao nhiêu thì cô lạnh lùng bấy nhiêu.

Con gái nhà giàu có gia thế sẽ không vì những lời khen ngợi này mà đổ mắt gì gì đó.

“Thịnh Lam, anh thích em, anh muốn cho em hạnh phúc.”

Xem đi, lời nói này ngu ngốc biết bao, nhưng khi đó cô lại bị những lời nói này làm trái tim đập rộn lên.

Cô là người trẻ tuổi xinh đẹp, người theo đuổi cô rất nhiều, những câu nói như vậy thường nói không quá ba câu.

“Thịnh Lam, đi theo anh, anh sẽ cho em tất cả những gì em muốn.”

“Thịnh Lam, gả cho anh đi, tất cả phú quý của anh đều thuộc về em.”

“Thịnh Lam, anh yêu em, anh cam tâm tình nguyện cho em tất cả.” Nam chính khi nói những lời này còn cầm chiếc nhẫn kim cương mười carat torng tay, mới gặp cô lần đầu tiên đã nói yêu.

Chẳng lẽ tình yêu rẻ đến vậy sao? Cái gì vừa gặp đã yêu, đi chết đi.

Cho tới bây giờ không có ai nhìn cô bằng ánh mắt kiên định, giọng nói kiên cường bất khuất thêm bộ quân trang trên người càng làm cho anh giống như đứng trước mặt quân đội cả quốc gia mà nói.

Cô quay đầu nhìn anh.

Mà chính cái nhìn đó khiến cô suốt cả cuộc đời không thể quên được cảnh tượng hôm đó.

Hồi thức quay về hiện thực, di ảnh của anh không xa, dường như anh đang nhìn cô.

Trong phút chốc đó, sông Hoàng Hà như vỡ đê mà cũng trong giây phút đó...

Nước mắt Thịnh Lam tuôn rơi.

Đau lòng khi mất đi người chồng, cuối cùng trong thời tiết mưa dầm liên miên cô cũng bộc phát tất cả trước di ảnh chồng cô.

Rung động mọi người.

109. Chương 109: Phải Trả Lại Toàn Bộ

Thịnh Lam lấy tay chống đỡ xe lăn, bánh xe chuyển động, từng bước từng bước đẩy cô tới chồng mình càng ngày càng gần.

Bánh xe ẩm ướt lưu lại dấu vết trên mặt đất, giống như bánh xe năm tháng không tiếng động thay đổi tính mạng cô, dâng lên một chút rồi lại một chút đau đớn giống như máu thịt lẫn lộn.

Nước mắt cô vẫn luôn chảy, giống như vòi nước bị hỏng, đau khổ như thế, làm cho lòng người sinh ra cảm giác yêu thương.

Tiểu Hổ nhìn mẹ mình khóc thút thít, lập tức giống như đứa nhỏ không tìm được đường về nhà, trên gương mặt non nớt xuất hiện vẻ mặt không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Một lát sau, cậu cũng khóc theo, mà chính cậu cũng không biết tại sao mình lại khóc.

Có lẽ bởi vì cậu nhìn thấy mẹ khóc nhưng không biết nên làm gì, cho nên khóc theo.

Trước linh đường vang lên tiếng leng keng của những người lính, cho tới bây giờ, bọn họ đều đi trong bom đạn, về trong mưa bão, cho tới bây giờ, chưa từng sợ hãi cái gì, nhưng giờ phút này, bọn họ lại ở giữa bầu trời âm u, bỏ ra một giọt nước mắt.

Tại sao?

Không ai trả lời được.

Chỉ là mơ hồ biết, từ nay về sau, một cô gái vô tội sẽ ngã gục giữa cuộc sống này.

Phục Linh sững sờ tại chỗ, một lát sau mới hồi phục cô bước những bước chân nặng nề phía sau Thịnh Lam, muốn giúp cô đẩy xe lăn.

Trong không khí vang đến giọng nói lạnh nhạt.

“Mạnh tiểu thư, tự tôi tới.”

Phục Linh buông tay, đem tự hào cô quý trọng cả đời bỏ lại nơi này.

Đột nhiên Thịnh Lam ngừng khóc, sau đó hồ hững dăng hương, ánh mắt thâm tình ngắm nhìn người đàn ông trong bức ảnh, sau đó chuyển sang Tiểu Hồ cô dẫn theo vào trong nội đường.

Mưa phùn bắt đầu lớn lên, Đồng Trác Khiêm bình yên ngồi trên ghế sa lon, trên tay cầm một điều thuốc, từ từ đốt cháy.

Bỗng nhiên, trong không khí truyền đến mùi vị có chuyện sắp xảy ra.

Ánh mắt Đồng gia nheo lại, trong tầm mắt có thể nhìn thấy, là một đoàn xe xa hoa lẫm lẫm, có thể nói là “khoa trương” nhất trong lịch sử thủ đô này.

Dẫn đầu là chiếc xe Bugatti dáng dài, kiểu dáng vô cùng tôn quý, phẳng phát tản ra khí thế làm người ta khiếp sợ, mà theo ở phía sau là Maserati, Lamborghini——xếp hàng cuối cùng lại là một chiếc Land Rover, mà xe kia giống xe Đồng gia đến tám phần.

Nhưng đây là chuyện không thể nào xuất hiện, Land Rover là kiểu xe dành riêng cho Đồng gia, trừ Tư lệnh có một chiếc, cả nước cũng chỉ có anh có chiếc xe này.

Mà hôm nay, Land Rover tương tự xe anh bị người ta làm thành xe theo đuôi, đây chẳng phải là làm xấu mặt anh sao?

Thủ đô có một luật ngầm, mặc kệ là người có thân phận, quyền thế hay cấp bậc như thế nào cũng sẽ không sử dụng đồ giống nhau.

Mà chỉ cần nhìn khí thế ồn ào của người mới tới, dẫn đầu là chiếc xe màu đen Bugatti dáng dài, Đồng Trác Khiêm đã biết là ai.

Phú hào đứng thứ ba thủ đô, Thịnh Hoa Thanh.

Ông ta tới nơi này, thật đúng là làm cho người ta nghi ngờ.

Đầu tiên, ông ta là loại người chỉ sống vì lợi ích của bản thân, nhất định sẽ không tới đây bởi vì lo lắng cho con gái mình.

Thứ hai, chuyện Thịnh Lam đến thủ đô, đã được anh phong tỏa bí mật, không người nào biết.

Thứ ba, khí thế hung hăng như vậy, thật sự là đi ngang qua sao?

Đồng gia vung tàn thuốc, khí thế bức người nhấc hai chân lên, làm như không nhìn thấy Thịnh Hoa Thanh đang đi tới.

Hôm nay Thịnh Hoa Thanh ăn mặc có chút ngu ngốc, tây trang màu đen kết hợp với cà vạt màu sắc sỡ, tóc chia giữa, khoé môi nâng lên nhìn bức ảnh trong linh đường, chân mày nhíu lại, cảm thấy người này có chút quen mắt.

Một lát sau, ông ta bỏ qua, ông ta — Thịnh Hoa Thanh đã gặp qua quá nhiều người, mà có vài người không cần thiết phải cố ý nhớ lại.

Ông ta nhướn mày nhìn lão đại Đồng gia phô trương thanh thế ngồi trên ghế sa lon, trong lòng không khỏi hừ lạnh, ngoài miệng lại cười nói: “Hôm qua nghe con trai quản gia nói vợ cậu xảy ra chuyện, không biết hôm nay đã khoẻ chưa?”

Đồng Trác Khiêm cười lạnh: “Chú Thịnh, ngồi đi, dù sao thì chú cũng là trưởng bối, đừng khom người nói chuyện với tôi.”

Thịnh Hoa Thanh nói thảm thẳng nhóc này cũng có chút đầu óc, bình tĩnh ngồi đối diện Đồng Trác Khiêm, nhìn thẳng vào anh.

“Không biết vợ cậu có khoẻ không?”

“Không biết mẹ chú có khoẻ không?”

“—— Khỏe.” Nói quanh co một lát lâu, cuối cùng Thịnh Hoa Thanh cũng tìm lại được giọng nói của mình.

Đồng Trác Khiêm nở nụ cười: “Cũng tốt.”

Thổi một tiếng huýt gió, dáng vẻ Đồng Trác Khiêm cực kỳ giống lưu manh, nhướn mi nói: “Chú Thịnh thật là phô trương.”

Thịnh Hoa Thanh cao ngạo cười: “Làm sao có thể so sánh với tuổi trẻ liều mạng như các cậu.” Mí mắt ông ta liếc nhìn Phàm Kiệt trên bàn thờ, khinh thường nói: “Chọc người không nên dây vào, mất tính mạng, coi như là tự tìm lấy.”

Ánh mắt Đồng Trác Khiêm lạnh lẽo.

Âm thanh hoạt động bánh xe lăn truyền đến, giống như chuyển động của răng cưa, bóp chặt lòng người.

“Không cho phép người khác nói về chồng tôi như vậy.” Từng chữ từng chữ vàng ngọc, từng chữ từng chữ sắc bén.

110. Chương 110: Mũi Tên Đã Bắn Đi Không Thể Quay Đầu Lại

Thời gian mười ngày lặng lẽ trôi qua, thủ đô vượt qua trong yên bình, từ mùa thu đến mùa đông, lặng lẽ mà qua, giống như thời tiết mùa xuân che dấu nụ hoa đâm chồi nảy lộc.

Thịnh Lam ở trong biệt thự nhà họ Đồng vượt qua một tháng bình yên.

Ban đêm, ngọn đèn trong nhà họ Đồng sáng ngời mà bóng tối duy nhất chính là căn phòng Thịnh Lam.

Trong phòng được bố trí cách điệu, cô đã ở đây một tháng, ở trong phòng suy nghĩ một ngày một đêm, suy nghĩ về cuộc sống của mình, suy nghĩ sau này mình còn có Tiểu Hồ.

Ngôi sao không tiếng động lấp lánh trên bầu trời, muốn lấy ánh sáng yếu ớt của nó che dấu ánh trăng, ngôi sao đó, giống như dục vọng thiêu đốt uốn éo dưới đáy lòng cô, cắn nuốt từng chút từng chút bình yên cuối cùng.

Đủ rồi.

Cô ở trong lòng nói với mình như vậy, sau đó chuyển động xe lăn, mở đèn, ánh sáng làm cho cô khó chịu híp mắt lại.

Chuyển động xe lăn đi ra ngoài, đột nhiên phát hiện Tiểu Hồ lấy bộ dáng buồn ngủ đáng thương nhìn mình.

“Mẹ, sao mẹ không ăn cơm tối?”

Cứ tự nhiên như vậy, lòng dạ cảm thấy đau xót, vành mắt Thịnh Lam có chút hồng, cô cười cười, ôm lấy Tiểu Hồ: “Mẹ không đói, tối hôm nay Tiểu Hồ ăn cái gì?”

Vừa nói đến ăn, Tiểu Hồ liền nở nụ cười hì hì, bộ dáng rất là vui vẻ.

“Bà nội cho con ăn rất nhiều thứ, có bánh bông lan tầng cường tiêu hoá, còn có kẹo đường, còn có một vài thứ con không biết tên, chua chua ngọt ngọt, ăn rất ngon.”

Tiểu Hồ vừa nói đến bà nội, đột nhiên làm Thịnh Lam nhớ tới người mẹ đã mất sớm của mình, cảm thấy trong lòng tràn đầy đau thương.

Máu mủ tình thân không cho cậu phần yêu thương này, ngược lại người khác lại yêu thương Tiểu Hồ như vậy.

Coi như là áy náy đối với cô và Tiểu Hồ, cũng không cần phải làm nhiều như vậy.

Âm thanh than thở truyền đến, Thịnh Lam buông Tiểu Hồ ra, nói: “Tiểu Hồ ngoan, con đi tìm bà nội chơi đi, mẹ muốn nói chuyện với chú Đồng.”

Tiểu Hồ khéo léo gạt đầu, sau đó đi tìm Đồng phu nhân.

Bây giờ Đồng Trác Khiêm đang ở trong phòng sách, cầm bút máy trong tay, chân mày nhíu chặt ở chung một chỗ, giống như đang suy nghĩ vấn đề vô cùng phiền phức.

Tiếng gõ cửa vang lên, anh chuyển động khoé môi cứng ngắc nói: “Mời vào.”

Thân ảnh Thịnh Lam xuất hiện ngoài cửa, thật ra thì Đồng Trác Khiêm cũng đoán được.

Ngoài cửa không thể là Đồng phu nhân, bởi vì khi anh làm việc, mẹ anh sẽ không quấy rầy, nếu như là Mạnh Phục Linh, cô gái kia nhất định giương nanh múa vuốt đá tung cửa đi vào.

Mà như thế, chỉ có Thịnh Lam.

Anh ngược mặt lên, ánh đèn chiếu đến làm gương mặt anh càng thêm thâm thúy, sau đó buông xuống bút máy trong tay, lẳng lặng nhìn Thịnh Lam đẩy xe lăn vào.

“Tối nay không thấy cô xuống ăn cơm, sao vậy?” Đồng Trác Khiêm vô cùng tự nhiên mở miệng hỏi, giống như đang thăm hỏi người nhà của mình.

Thịnh Lam cười một tiếng, nụ cười đã lâu mới xuất hiện trên gương mặt lạnh lùng, có vẻ càng thêm mê người, ngay cả vết thương trên mặt cũng giống như biến mất trong nháy mắt, cô khẽ hé đôi môi đỏ mọng nói.

“Đồng gia, anh đồng ý tôi một chuyện được không?”

“Được!” Đáp ứng thật là sảng khoái.

Thịnh Lam cúi mặt, vẫn cười như cũ: “Anh không cần đồng ý nhanh như vậy, cũng không cần bởi vì cái chết của chồng tôi mà áy náy, cho nên đối với yêu cầu của tôi liền đồng ý không cần suy nghĩ, bây giờ, tôi ở nơi đây nói lên lời thỉnh cầu, không phải danh nghĩa A Kiệt, mà là danh nghĩa Thịnh Lam.”

Trong phút chốc, cô ngẩng đầu lên, nhìn Đồng Trác Khiêm kinh ngạc.

“Được!” Vẫn như cũ, giọng nói đàn ông mang theo mạnh mẽ, không thể nghi ngờ.

“Thời gian là ba tháng, đem tất cả của anh hoàn toàn giao cho tôi.” Thịnh Lam phấn khích hùng hậu nói, trong nháy mắt đó, cô giống như thoát khỏi xe lăn, biến thành cô gái mạnh mẽ chống chịu trong mưa gió, cô gái mang theo khí phách không gì sánh kịp.

Đồng Trác Khiêm không nói gì.

Về mặt Thịnh Lam vẫn như cũ, không thay đổi, cô nói: “Có lẽ là tôi mạo muội, nhưng——”

“Tôi chờ những lời này của cô đã lâu rồi.” Đột nhiên Đồng Trác Khiêm cắt đứt lời cô, ánh mắt trong sáng nhìn Thịnh Lam, giống như là ra lệnh.

“Là con gái Thịnh Hoa Thanh, chắc là cô biết quan hệ giữa nhà họ Thịnh và nhà họ La không nhỏ, có thể nói nhà họ Thịnh chính là hậu thuẫn của nhà họ La, nếu như không phải vậy, bây giờ cô sẽ không yêu cầu với tôi điều này, đối với nhà họ La, ông đây đã muốn thu thập từ lâu rồi, như vậy, bây giờ, tôi giao cho cô tất cả, là lựa chọn tốt nhất, bởi vì trên thế giới này, trừ người trong nhà họ Thịnh, không ai hiểu nhà họ Thịnh hơn cô.” Cuối cùng, Đồng Trác Khiêm mang theo ánh mắt tràn đầy khẳng định nói với cô: “Như vậy, tất cả đều giao cho cô.”

Thịnh Lam kinh ngạc ngẩn đầu, giống như không ngờ mọi chuyện lại thuận lợi đến như vậy.

Anh là tổng giám đốc tập đoàn thần bí nhất nước, không ai biết người đứng sau nó là ai, nhưng cô lại biết, bởi vì lúc ở nhà họ Thịnh lấy được một văn kiện bí mật.

Hôm nay, cô chỉ muốn thử dò xét, không nghĩ tới, anh lại đồng ý sáng khoái như vậy.

“Bình tĩnh không phụ sự mong đợi của tôi.”

Lúc Thịnh Lam rời đi, nói như thế.

Bóng lưng của cô lơ mơ trong ánh đèn, sau đó ẩn vào trong bóng tối, giống như đi lên con đường không có lối về.

Lúc này, lòng của cô cực kỳ bình tĩnh, cô cảm thấy mình nên trở về phòng ngủ một giấc thật ngon, đẹp yên âm u bởi vì cái chết của Phàm Kiệt mang đến, trở về làm cô gái đã từng kiêu ngạo như vậy, cho dù bây giờ cô là người tàn phế.

Lúc anh còn sống, bị người nhà họ Thịnh xem thường, bị mọi người đối xử cay nghiệt và làm khó khắp nơi, cho đến bây giờ, cô đều biết, chỉ là không muốn nói ra, không muốn đả thương lòng tự ái của anh.

Cô đã từng cẩn thận nghĩ tới, Thịnh Hoa Thanh không phải là cha cô sao, tại sao có thể đối xử với cô và chồng cô, còn có đứa nhỏ như vậy, có lẽ là bởi vì trong tâm của ông ta bị danh dự và tiền bạc chiếm đóng, mặc kệ tất cả tình cảm đều không thể thắng được ham muốn leo lên đỉnh vàng bạc trong lòng ông ta, quyền lợi, danh vọng và những thứ ông ta hưởng thụ.

Nhưng mà, bây giờ, tất cả đều không còn quan trọng.

Cô đã từng ngây thơ nghĩ, từng vì cha mình mà kiêu ngạo, nhưng mà, nhưng mà cha của cô, còn có người nhà của cô, tất cả việc làm của bọn họ, ngoại trừ vứt bỏ thì chính là gây khó khăn cho cuộc sống nghèo đói của cô.

Ngay cả cái chết của Phàm Kiệt cũng không nhận được sự tha thứ của bọn họ, khi ông ta đứng trước linh đường, ánh mắt vẫn chán ghét như cũ, đả thương, phá huỷ trái tim cô.

Trừ những thứ này, chắc là không có chút cảm giác mà người ta cảm thấy ấm áp gì đó rồi.

Đáy lòng Thịnh Lam có chút lạnh, đến cuối cùng là tại sao lại lạnh, cô cũng không rõ, tóm lại, tất cả, ở cái ngày Phàm Kiệt mất đi, cái ngày cha cô chán ghét muốn tặng cho cô một bạt tai, tất cả dịu dàng, ấm áp, còn có một chút hy vọng xa vời, toàn bộ đều biến mất.

Giống như là từ trong ánh sáng yếu ớt đi về phía bóng tối, từ bây giờ, sẽ không sống như những ngày tháng năm xưa.

Thịnh Lam, cứ như vậy đi.

Vứt bỏ tất cả, bỏ hết tất cả hy vọng xa vời, đi làm chuyện mình nên làm, đi để lấy lại những thứ mình nên có được.

111. Chương 111: Giết Gà Dọa Khỉ

Cảm giác đầu tiên của Thịnh Lam đó chính là cả tòa cao ốc này giống như là một đế quốc.

Những cây cột cao ngút được chạm khắc những hoa văn hình con rồng, những bậc thang ở sảnh chính đều điêu khắc hình phượng hoàng đang giương cánh, cửa sổ rộng mở với tầm nhìn bầu trời xanh thẳm cho thấy tất cả dục vọng của nhân gian.

Mỗi người đều bận rộn đi tới đi lui, có người thì cầm tài liệu trên tay, còn có người thì trò chuyện với đồng nghiệp.

cô và Đồng Trác Khiêm vừa đi vào thì có người lên tiếp đón, nhưng cũng y chang như đang đón khách bình thường, không hề có cái gọi là oai phong của một chúa tể khiến mọi người phải cúi đầu hành lễ.

Người tiếp đón đưa hai người đến thang máy chuyên dụng thì có một cô gái xinh đẹp khom lưng 90 độ chào.

“Chào tổng giám

đốc.”

“Phó tổng Tô về chưa?”

“Tôi qua phó tổng Tô đã đến thủ đô, bây giờ đang chờ tổng giám đốc ở trên.”

“Tốt.”

cô gái mỉm cười gật đầu, sau đó xoay người quay trở về quầy tiếp tân làm tiếp công việc của mình.

Đồng Trác Khiêm đưa tay đẩy xe lăn cho Thịnh Lam thì cô nhẹ nói: “Tự tôi đi.”

“Đừng có cậy mạnh.”

“Đồng gia, anh phải biết rằng làm một người tàn tật thì bài học đầu tiên phải biết cách đi lại, nếu chuyện này làm không được thì không còn chuyện gì có thể làm được cả.”

Đồng Trác Khiêm im lặng buông tay ra, sau đó đi vào thang máy trước nhìn Thịnh Lam cố gắng đẩy chiếc xe vào bên trong,

“Hai chân của cô, tôi sẽ tìm người giúp cô chữa khỏi.”

Cửa thang máy đóng lại, phản chiếu gương mặt Thịnh Lam rất bình tĩnh mỉm cười, “Qua lâu rồi, cũng đã thành thói quen, trị liệu chỉ làm lãng phí thời gian mà thôi..”

cô nói lời này dường như đã không còn hy vọng gì vào chuyện này nữa.

Đồng Trác Khiêm không nói chuyện, ngồi xuống cái ghế được trang bị trong thang máy chuyên dụng, lặng lẽ đợi đến tầng 63.

Thời gian ngắn ngủi trôi qua, đình một tiếng cửa thang máy tầng 63 mở ra....

Ánh sáng của ngọn đèn ập tới làm Thịnh Lam hơi nheo mắt lại, đến khi cô mở mắt được thì trước mặt đã là một màu cam mọng ảo xa hoa.

không phải là ánh đèn, cũng không phải là ánh sáng của ngọn nến, mà chỉ là một mặt gương phản chiếu, trong gương như có hoa chuyển động bên trong.

không có đội ngũ nghênh đón mà chỉ có một người đàn ông cao ngất đứng đó.

Người đàn ông mặc bộ tây trang màu trắng, mang cái mũ trên đầu có chút buồn cười nhưng vẻ mặt của anh ta lại rất nghiêm túc, như đang biểu thị không thể xâm phạm.

Thấy Đồng Trác Khiêm đến thì lập tức chào theo nghi thức quân đội.

“Chào tổng giám đốc.”

Thịnh Lam nghĩ, đây chính là cảnh tượng kính ngưỡng và tôn trọng mà cô đã gặp, mà cảnh tượng này đến từ quân đội, đến từ người chồng của cô người đã từng luyến tiếc nơi ấy vô cùng.

Trong giây phút đó, lòng cô đau nhói, đột nhiên cô cảm giác tim đau vô cùng, nơi đó giống như có hàng ngàn con kiến đang gặm cắn.

Cũng trong thời khắc đó, cánh cửa gỗ lim nạm vàng được người kéo ra, một luồng ánh sáng chiếu vào trong mắt cô.

một khuôn mặt xa lạ ngược sáng đập vào mắt cô, kinh ngạc, ngỡ vực vô căn cứ, khinh thường cô ngồi trên xe lăn, không tạo cho người khác bất kỳ sự ảm áp nào.

Có điều, những điều ảm áp đó, cô đã coi nhẹ từ lâu rồi.

Cái duy nhất để cô thấy vui chính là người đi đầu, tây trang màu trắng thẳng thớm, búi tóc nhô cao, trên mặt luôn có nụ cười xinh đẹp.

Tô Mặc.

cô chỉ cần bên ngoài cũng đã biết thân phận của cô ấy là ai.

Bởi vì cô biết, trong tập đoàn cao cấp Anh Liên này chỉ có Tô Mặc là người phụ nữ duy nhất, nhưng năm nay cô ấy chỉ mới có hai lăm tuổi mà đã có thành tựu này thì không thể không khiến người ta để ý.

cô hít một hơi thật sâu, sau đó không di chuyển xe lăn vào trong nữa, giữa vô số ánh mắt nghi ngờ thì Đồng Trác Khiêm vẫn lạnh lùng đẩy xe lăn đi vào nơi cao nhất, nơi đó thuộc về cô.

cô đến nơi chủ vị cao nhất của hội nghị, sau đó nâng cổ lên như một con thiên nga cao quý khiến cho những vết sẹo kia phai nhạt trước mặt mọi người, giống một con rắn đã thay da, cô mỉm cười nhìn bốn phía rồi cao giọng nói: “Tôi nghĩ mọi người đã nghe qua về tôi, tên tôi là Thịnh Lam, sau này sẽ là tổng giám đốc của mọi người.”

Trong phút chốc như trời long đất lở, dường như tới ngày tuyết rơi đóng băng tất cả mọi người lại.

Nửa giây sau có âm thanh mĩa mai vang lên: “Con gái Thịnh Hoa Thanh?”

“Loại bất chấp tất cả vì đàn ông, thậm chí còn đoạn tuyệt quan hệ với nhà họ Thịnh con gái trưởng Thịnh Lam sao?”

“Nghe nói lúc trước là ca sĩ đứng đầu quốc gia, sau này bị tàn phế, cuộc sống sinh hoạt rất khó khăn.”

“cô ta nói sau này cô ta là tổng giám đốc của chúng ta?”

“Cái gì? nói xằng nói bậy, tổng giám đốc đang ở đây mà ăn nói lung tung.”

Rất nhiều người nháo nhào lên, ăn nói lộn xộn không có chút phép tắc nào.

Ngón tay Thịnh Lam gõ lên bàn, từng nhịp từng nhịp rất khác thường.

Thần sắc Đồng Trác Khiêm lạnh đi, nhìn cái phòng họp còn hơn cái chợ chợ quất to: “Ngồi xuống cho ông, ông đây còn chưa chết, các người không được gào to!”

Giống như là hiệu ứng Domino, tất cả mọi người cùng ngồi xuống, không gian yên tĩnh trở lại, Tô Mặc vẫn luôn im lặng đứng bên cạnh chủ tọa, nhìn mọi người ngồi xuống hết, cô chuyển động bút máy rồi nói: “Làm phó tổng nhiều năm như vậy mà vẫn chưa đi chợ mua đồ ăn lần nào, nhưng hôm nay cũng coi như tiếp thu được kiến thức, tranh cãi ẩm ỉ này cũng không khác chợ là mấy nhỉ?” Dứt lời cô đặt mạnh cây bút xuống bàn, thờ ơ nhìn bốn phía nói: “Các vị giám đốc, các người đều đi bán đồ ăn sao?”

Ngay tức khắc, có người đỏ mặt, có người đen mặt cũng có người tái nhợt đi.

Duy chỉ có Thịnh Lam, im lặng ngồi đó chờ yên tĩnh.

Đồng Trác Khiêm đốt một điếu thuốc rồi ngồi xuống sofa, vừa hút vừa xem tạp chí, liếc mắt nhìn dáng vẻ Thịnh Lam một cái sau đó dứt khoát nằm xuống sofa luôn.

Mọi người xem như không nhìn thấy gì, đối với cách Đồng Trác Khiêm coi trời bằng vung này thì cũng đã thành thói quen rồi, cũng không còn gì để ngại nữa.

Thịnh Lam vẫn gõ gõ ngón tay lên bàn, vang lên từng tiếng từng tiếng, phòng họp dần dần an tĩnh lại nên âm thanh càng lớn hơn, càng nghe càng kỳ lạ khó lường.

“Tôi thích yên lặng.” Đột nhiên cô lên tiếng.

Nháy mắt, không khí không còn tiếng động.

Đối với một người, anh ta có thể không sợ ồn ào, không sợ phiền phức hay trầm mặc, nhưng chỉ sợ gặp phải quỷ an tĩnh, giọng nói vang lên như một nữ quỷ.

Đúng vậy, giọng điệu của Thịnh Lam rất giống âm thanh của quỷ, khàn khàn ảm đạm nhưng lại có lực, mỗi chữ như đánh vào mặt của những con hồ ly.

“Các người đang cười?” Đột nhiên thần sắc cô lạnh lại, giọng điệu cũng giống vậy, bình tĩnh nhìn xung quanh dường như đang muốn xác minh cái gì?

Có người lên tiếng, là giám đốc của một bộ phận tên Trương Uy, bằng cái thanh danh có trong hội đồng quản trị, hắn dùng ánh mắt khinh thường nhìn Thịnh Lam rồi nói: “Thịnh tiểu thư tới tập đoàn tham quan sao?”

một câu nói đem tất cả mọi chuyện trở lại màn hí kịch ban đầu, Đồng Trác Khiêm đang xem tạp chí đến cả chân mày cũng không thèm nhúc nhích.

Bộ ngực 36F vĩ đại xuất hiện trước mặt anh, đôi mắt sắc của anh trầm xuống, sau đó mới thấy đây là quảng cáo đồ lót...

“Tôi thấy nội bộ công ty rất là sầm uất, nhưng mà nếu nói là đi tham quan thì giám đốc đây nói sai rồi, thay vì nói đi tham quan thì nên nói là đi tuần tra.” nói xong, Thịnh Lam ra vẻ lười biếng liếc thoáng qua

Trương Uy rồi nói tiếp: “Hôm nay tôi và tổng giám đốc đi tuần tra công ty, nhân viên trên dưới một lòng, làm việc rất có thứ tự nhưng có một chút không được hoàn mỹ.”

Trương Uy gần như là thốt ra, trên mặt túa mồ hôi lạnh, “Cái gì không được?”

Mở đại hội vui đùa gì sao? Tuy tổng giám đốc ngồi ở đây dáng vẻ không quan tâm lắm nhưng mỗi câu bọn họ nói anh đều nghe được, nếu để anh đi thị sát phát hiện có gì đó không được thì nói không chừng tai họa sẽ giáng xuống đầu bọn họ.

Bây giờ còn không bằng hòa theo ý tứ của vị Thịnh tiểu thư này đi.

Thịnh Lam nghe Trương Uy nói xong thần sắc càng thêm trầm xuống, “không được? Chẳng lẽ, tổng công ty có chỗ nào không được, anh thân là giám đốc bộ phận cao nhất của công ty mà không biết sao? Còn cần tôi cái người mà trong miệng anh nói là tham quan cho ý kiến sao? Hả?”

Trong nháy mắt mồ hôi Trương Uy chảy ròng ròng, “Mong Thịnh tiểu thư chỉ rõ.”

“Chỉ rõ?” Thịnh Lam cười lạnh, “Ngày đầu tiên nhậm chức tổng giám đốc của tổng công ty, tôi chỉ rõ, giám đốc Trương, anh mất chức.”

Bỗng dưng, người trong phòng họp như bị sét đánh, chỉ có ba người vẫn còn bình tĩnh.

Đồng Trác Khiêm, Tô Mặc và người đang nói chuyện Thịnh Lam.

Trương Uy oán giận nhìn thoáng qua Đồng Trác Khiêm đang mặc kệ mọi chuyện, sau đó đập mạnh lên bàn phần nộ nói: “Thịnh tiểu thư, mời cô lập tức ra ngoài, chuyện của tập đoàn không đến phiên người ngoài như cô ra lệnh.”

Bốp một tiếng, Thịnh Lam lấy tài liệu trong túi ra, cầm tập tài liệu trong tay cô ném nó lên mặt giám đốc Trương.

Đây là hình ảnh bí mật, góc chụp rất bí ẩn, tuy không thấy hai người đang làm gì nhưng có thể thấy rõ ràng hai người này là ai.

một người trong đó là Trương Uy với sắc mặt đang tái mét.

Mà người còn lại chính là đối thủ một mất một còn của Anh Liên - giám đốc điều hành Hoa Liên Trung Quốc.

Hai người đang cười cười như là toàn bộ vinh hoa phú quý trên thế giới sắp vào tay bọn họ.

Tô Mặc nở nụ cười hiểu rõ, Đồng Trác Khiêm vẫn nhìn 36F trên tạp chí, mà Thịnh Lam thì cười lạnh nhìn về mặt đầy biến hóa của Trương Uy, sau đó cô cao giọng nói: “Ngày 6 tháng 2, tài vụ công ty chỉ 3,6 triệu không rõ nguyên nhân, trên danh nghĩa là làm lại phần nền bị nước biển xâm chiếm nhưng cho tới bây giờ vẫn không thấy kết quả, mà người ký tên lấy 3,6 triệu chính là Trương Uy.”

“Ngày 16 tháng 4, phòng tài vụ được sự phê duyệt của anh, duyệt cho bất động sản của công ty con lên cao 16 triệu nhưng thực tế chỉ có 9,4 triệu, không biết 6.6 triệu còn lại đi đâu.”

“Ngày 8 tháng 7, mở phiên giao dịch biệt viện La Tư, trong đó có sáu văn bản ghi tên anh, sáu căn nhà trị giá gần 100 triệu nhân dân tệ, mà trong khoảng thời gian này công ty thất thoát 30 triệu, không biết giám đốc Trương Uy giải thích những chuyện này ra sao?”

Giờ phút này, sắc mặt Trương Uy đã hoàn toàn suy sụp.

Nhưng Thịnh Lam vẫn tiếp tục nói, cô cầm tập tài liệu mới mở ra sau đó đọc lên: “Ngày 28 tháng 9, cũng chính là một tháng trước, anh đã nóng nảy đầu tư vì danh lợi, tham ô của công ty 60 triệu nói trong vòng ba ngày sẽ bổ sung khoản trống đó, mà bây giờ đã hơn một tháng cũng không có bổ sung vào, nhưng trong một tháng này, có người nói thấy anh và người tình đi Las Vegas hưởng tuần trăng mật, thua gần 50 triệu trong sòng bài.”

Sau khi nói xong, Thịnh Lam buông tài liệu xuống sau đó trầm tĩnh nhìn Trương Uy nói: “Giám đốc Trương, anh còn gì để nói không?”

“Vớ vẩn!” Trương Uy hét lớn: “nói xằng nói bậy, đúng là ăn nói tầm bậy.”

“Có phải nói bậy hay không thì cục chống tham nhũng đến kiểm sẽ biết, bây giờ chúng ta mời cục chống tham nhũng vào làm việc thôi”

cô vừa nói xong cửa phòng lập tức được mở ra, có hai người mặc đồ của Sở Liêm Chính đi vào.

“Ai là Trương Uy?”

Trong phút chốc, Trương Uy như bị hóa đá đứng im tại chỗ.

Bị hai người mang đi, nhưng trước khi ra khỏi cửa, Đồng Trác Khiêm đột nhiên buông tạp chí xuống nói: “không phải có mình giám đốc Trương, ban giám đốc dưới trướng tôi còn nhiều người như vậy.”

Cả phòng yên tĩnh, vừa khiếp sợ thái độ làm việc mạnh mẽ của Thịnh Lam vừa khiếp sợ Đồng Trác Khiêm cho Thịnh Lam toàn quyền quyết định.

“Bây giờ, tôi nghiêm chỉnh tuyên bố một chuyện.”

Thịnh Lam vừa tới xong lập tức mọi ánh mắt tập trung vào cô chờ cô nói tiếp.

“Tôi, Thịnh Lam, sẽ chính thức tiếp nhận chức vị tổng giám đốc tập đoàn Anh Liên, đây là lệnh của chủ tịch hội đồng quản trị kiêm tổng giám đốc điều hành Đồng Trác Khiêm, nếu ai có bất cứ nghi ngờ nào thì xin mời đặt câu hỏi.”

Cũng đã nói ra như vậy, mọi người đều im lặng.

Đùa sao, bây giờ ai còn dám ý kiến chứ? Có một người đứng ra nói cũng đã bị Sở Liêm Chính bắt đi rồi.

Mà lúc này, hiệu quả cũng đã đạt được.

Giết gà dọa khỉ.

không hơn.

Hình dung trong bốn chữ: Làm rất tốt. (trong bản Hán Việt là bốn chữ: Kiền đắc phiêu lượng)

112. Chương 112: Hoa Chân “trang Phục Rực Rỡ” Xuất Hiện

Sắc trời trở nên u ám, mây đen giăng đầy cả vùng trời.

Thịnh Lam di chuyển xe lăn đến trước cửa sổ thủy tinh to lớn, mắt nhìn xuống bên dưới, cô đột nhiên trầm ngâm thở dài một cái, trong giọng điệu bao hàm rất nhiều điều.

Có bất đắc dĩ, thương tâm cùng mờ mịt, còn có tầng tầng dục vọng nơi đáy lòng đang giãy dụa cùng lý trí, chỉ vãn vãn có chút thời gian ở nơi này, cô giống như đã nghĩ tới tất cả mọi chuyện trong đời.

Những thứ đó, giống như hai cánh tay của ác ma hung tợn chặn ngang cổ cô, sau đó bóp thật chặt rồi lại buông ra.

Không chết, nhưng cảm giác hít thở không được lại đầy đau đớn.

Mây đen đầy trời, làn gió âm u kéo tới, giống như tấm vải bố màu xám tro, từ từ che kín bầu trời thủ đô.

Thịnh Lam biết, đây là dấu hiệu trời muốn mưa.

Cô bỗng nhiên, trong nháy mắt, hồi tưởng lại mọi chuyện.

Lúc cô và Phạm Kiệt quen biết cũng là trong một cơn mưa mùa thu lá rụng.

Người ngoài chỉ cảm thấy anh là một tên hèn hạ, tầm thường, vẻ đẹp trai khi còn trẻ từ từ bị cuộc sống túng quẫn lấy đi mất, còn lấy cả khí tức mê người duy nhất còn dư lại của anh, anh không còn phóng khoáng, chuyện trò vui vẻ, không còn những gì tươi đẹp của anh năm đó.

Nhưng trong lòng Thịnh Lam cô, anh là Phạm Kiệt, người cũng như tên, xuất chúng trong đám người trần tục, cô cái gì cũng không cần biết, chỉ cần biết Phạm Kiệt yêu Thịnh Lam cô là đủ rồi.

Còn những thứ khác, cũng giống như những gì nhà họ Thịnh nói với cô.

Đều không quan trọng.

Bên ngoài từng hạt mưa bắt đầu tí tách rơi, cô ngẩng đầu lên, một giọt nước mắt yếu ớt chảy xuống.

Cô tự nhủ, cứ đau khổ như vậy một lần, tại nơi này chìm trong mờ mịt một lần, sau đó cô xoay người, bóng lưng tiêu điều tịch mịch giống như một lão bà đã đi qua trần thế nghìn lần.

A Kiệt, anh có biết, gặp anh vào ngày mưa đó, cuộc sống của em đã trở nên tươi sáng, mà hôm nay anh không nói lời nào bỏ đi, em như trở về trong màn mưa hôm đó, đóng chặt cánh cửa lòng lạnh giá.

diễn- đàn-lê-quý- đồn_____Đồng Trác Khiêm trầm trù kể tham tiền soán vị xong, ngay lập tức trở về biệt thự nhà họ Đồng, thái độ dửng dưng khác thường phục vụ Phục Linh ăn uống xong, sau đó đem cô vào phòng thân thiết một phen.

Khỏe mạnh như vậy, có là người sắt cũng chưa chắc trải qua được.

Bị giở trò, nhưng chân mày vẫn nhăn lại như có điều suy nghĩ, dần dần thiếp đi trong suy nghĩ, ngày mai sẽ lại là một ngày tươi đẹp.

Đúng vậy, ngày thứ hai chính là một ngày tươi đẹp.

Đồng Trác Khiêm dậy sớm, đây là ý thức đầu tiên của Phục Linh khi vừa tỉnh lại, bởi vì hôm nay cô lại có thể chín giờ đã dậy, nhưng không nhìn thấy bóng dáng của Đồng Trác Khiêm.

Nhà họ Đồng hôm nay vô cùng yên ắng, trừ Tiểu Hồ và bà Đồng ra thì không có ai ở nhà cả.

Phục Linh cảm thấy có chút kỳ lạ.

Bất quá cũng chỉ ngây ngô cười cười, không phải ngày nào cũng chỉ có ba người họ ở nhà thôi sao? Thật là bụng càng lớn, lại càng hay nghĩ vớ vẩn.

Mà ở bên kia, Đồng Trác Khiêm ngồi trên chiếc Land Rover quân dụng, một đường đithăng tới khu giao hợp của Thủ đô.

Vì sao lại ở nơi này, phải nói đến tối ngày hôm qua rạng sáng hôm nay một chút.

Đồng gia chính là một người rất cảnh giác khi ngủ, bên ngoài cửa sổ đột nhiên có tiếnggió ào ào, có cái gì đó không đúng, kết luận từ hơi thở, người kia không có ác ý.

Anh chậm rãi mang giày, sau đó đi tới bên cửa sổ, hai tay khoanh lại, mắt lạnh híp lại nhin động tĩnh bên ngoài.

Hồi lâu, cũng không có gì xảy ra.

Mà khoảng nửa tiếng sau, từ đằng sau cây cổ thụ oai hùng sau nhà anh đột nhiên chạyra một người đủ mọi màu sắc, hai tay ôm quanh người, miệng vẫn còn đang run rẩy.

“Mẹ kiếp, đứa ngu mới đi tốn thời gian với người, nhờ vả người gì mà lạnh lùng muốncắt, cầm.

” trong nháy mắt tên quái dị kia vừa dứt lời, một phong thư khiêu chiến chichít chữ liền rơi vào tay anh.

Anh đưa mắt nhìn đã không thấy bóng dáng tên kia.

Trừ Hoa Chân làm việc không bao giờ theo lẽ thường ra, anh không nghĩ ra được ai khác nữa.

Có lẽ có, người phụ nữ trong đội đặc công quốc gia kia, một người phụ nữ mê người, người đó giống y như Hoa Chân, là một người tài ba.

Anh mở lá thư ra, nhìn con chữ xiêu xiêu vẹo vẹo như một kẻ say khiêu vũ.

Mà Đồng Trác Khiêm lại nâng chân mày tán thưởng, chữ này nhìn qua đúng là xấu xí thôthảm đến không nỡ nhìn, nhưng cẩn thận nhìn một chút, mỗi nét đều có lực, có thểthấy được người viết dùng sức, lấy ngòi bút vẽ ra chân dung kiêu ngạo của chính mình.

Từng chữ từng câu đều tản ra khí phách không gì sánh kịp.

Anh cầm trong tay vẫn là lá thư đủ màu sắc, nhưng trên đó viết mấy chữ lại là cho sắcmặt Đồng Trác Khiêm tối sầm lại.

“Sáng mai tới thì mặc nhiều một chút, bị đánh cho chỉ còn lại cái quần cộc để về nhàcũng không tốt.

”Đồng Trác Khiêm lạnh lùng xoay người, trong lòng cũng đang tự nói.

Phải là cô sáng mai mặc nhiều áo ngực tới mới đúng, tránh cho bị đánh đến lộ ra, sẽkhông tốt.

Ho khan một cái.

Anh đột nhiên thấp giọng ho khan, giống như đang suy nghĩ làm sao mình có thể nghĩra câu nói kinh điển giàu sáng ý như vậy được.

Sau đó anh nhìn về phía người phụ nữ đang nằm hình chữ đại ngủ trên giường kia –Mạnh Phục Linh nằm đang tay đang chân.

Đúng.

Chinh là người phụ nữ có chồng đem ông đây dạy bậy.

Kéo về suy nghĩ, Đồng Trác Khiêm bước xuống từ chiếc Land Rover, anh mặc chiếc áokhoác đen, giống như một con bướm xinh đẹp kiêu ngạo.

Phía trước có một bóng dáng nhiều màu sắc, phá lệ nổi bật, Đồng Trác Khiêm nhìn ngườiđó một chút, sau đó khóe miệng lộ ra một chút không vui vẻ.

Hoa Chân hôm nay chính là trang phục rực rỡ mà đi ra ngoài, chính xác là rực rỡ.

Áo lông màu hồng cao cổ che đi chiếc cổ tinh tế của cô, bên ngoài mặc một cái áo khoác màu sắc rực rỡ, tóc dài đến thắt lưng bị cột thành hai đuôi sam, cô vẽ lông mày thậtđậm, sau đó là phần mắt màu xám tro,

bên dưới mặc một cái váy màu xanh biếc, giầygiây đây?Nôn! Tôi sẽ không nói ọi người biết cô ấy đã đổi đôi dép vải bông ngày đó thànhmột đôi khác, đổi thành Doraemon.

Thật là một kiểu trang phục kỳ dị, tĩnh táo như Đồng Trác Khiêm cũng không nhin đượcthấp giọng nói một câu.

“Đây là muốn nghịch thiên sao?”“Ha ha_____” tiếng cười to đột nhiên truyền đến , Hoa Chân sải bước tiến lên nói:“Không phải đã bảo anh mặc nhiều một chút sao? Quần cộc mặc mấy cái?”Đồng Trác Khiêm cười một tiếng: “Cô mặc mấy cái áo ngực thì ông đây mặc mấy cáiquần.

”Hoa Chân cũng không giận, chẳng qua chỉ gãi gãi đầu nói: “Tôi mặc một cái áo ngựcmàu hồng, chẳng lẽ anh cũng mặc một cái quần lót màu hồng?”Đồng Trác Khiêm vẫn cười: “Cô có thể tới xem một chút.

”Hình ảnh Đồng gia lưu manh đã lâu không thấy, rốt cục cũng quay lại.

Hoa Chân hí mắt, từng bước tiến lên, Đồng Trác Khiêm cũng hơi nhú mày.

Trong phút chốc, gió bắt đầu lay động, dưới đất như bắt đầu nổi lên giông bão, hơi thởlạnh lùng đập vào mặt, giống như mãnh thú ở trong trời băng giương nanh múa vuốt.

Có gió thổi qua bên tai Đồng Trác Khiêm, trong nháy mắt anh nhắc chân tránh đi mộtkích đầy sát ý của Hoa Chân, sau đó nhảy lên theo chiều gió, hai tay nắm thành quyền,thắng tấp đánh vào bàn tay của Hoa Chân.

“Oành_____”“Dừng_____”Hai âm thanh đồng thời vang lên_____Một là âm thanh hai quả đấm đụng nhau giống như có tia lửa vương ra khắp nơi, làmđau màng nhĩ người khác.

Mà tiếng động kia, trong trẻo ngân dài, giống như suối nước trên núi Trường Bạch.

Chính là một chữ dừng đó, nhưng trong nháy mắt làm cho trong lòng hai người âm trầmtức giận.Hoa chân lạnh lùng nheo mắt lại, nhìn người đàn đi về phía cô càng lúc càng gần, saudo cô rất không vui mà nói: “Anh không ở lại Ý làm con vẹt cạp cạp đi, chạy tới đây làmgì?”Ho khan một cái.

Lạc lịch đột nhiên ho nhẹ hai tiếng, giống như là nước miếng không kịp nuốt xuống đã văng sang lỗ mũi, anh mặc một bộ quần áo màu trắng nhẹ nhàng, nhìn tựa như một con hồ ly đang nhẹ nhàng cười, càng giống một đóa hoa sáng rõ dưới nhân gian.

“Hai người tỷ thí, không có trọng tài sao được?”“Nhiều chuyện ảo lả.

“Lạc Lịch hí mắt, cực kỳ không hài lòng với những lời này, sau đó nhìn chăm chăm vào Hoa Chân mà quỷ dị cười cười: “Về cái vấn đề anh có phải ảo lả hay không, anh rất hoan nghênh em sau trận chiến, tới khuê phòng nghiên cứu một chút cùng anh.

“”Phi.

” Hoa chân khinh thường xì một tiếng: ”Tôi thêm chắc.

“”Đồng gia, tôi làm trọng tài cho các người được không?Lỗ mũi Đồng Trác Khiêm cũng hướng lên trời, nhìn cách người này nói chuyện còn có ánh mắt tình ý mien mang luôn nhìn Hoa Chân liền biết là người này thích Hoa Chân , lại hết lần này tới lần khác không nói trước mà hiện ra, nhất thời hừ lạnh một tiếng: ”Từ đâu tới liền tự trở về đó đi.

”Ách ——Lúc này đổi lại là Lạc Lịch không được tự nhiên , anh hiện tại thật sự rất muốn xông lên đánh một trận cùng Đồng Trác Khiêm, hiểu rõ cô gái hay chạy trốn kia sẽ không ủng hộ, cũng rất có ý kiến.

Bất quá vì Hoa Chân lấy lý do làm trở ngại chuyện của cô mà đáp anh ra ngoài, nên anh mới có thể nhin được cơn tức này, suy nghĩ sớm muộn cũng có một ngày sẽ làm thiet người đàn ông này.

Anh lại ho khan hai tiếng, tự nhủ: ”Hai người tùy ý, tôi phụ trách ghi chép là được rồi.

”Hoa Chân và Đồng Trác Khiêm rất ăn ý hừ lạnh hai tiếng, sau đó cặp mắt tiếp tục xẹt ột chỗ, giống như là hai người yêu nhau thâm tình nhìn nhau.

Hai người này vẫn còn muốn lấy ánh mắt mà giết chết đối phương, Lạc Lịch không nhìn nổi ha hả cười, sau đó nói: "Mau bắt đầu đi."

"Anh nếu còn nói tiếp một câu thì sẽ làm thịt anh trước."

"Hoa Chân nghiêng đầu hung tợn nói."

Cũng chính khi lời nói của cô vừa dứt, cô đột nhiên xuất thủ, nắm ngón tay thành nắm, thuận thế mà lên, hai chân duỗi thẳng, hướng Đồng Trác Khiêm đánh tới.

Hai mặt đều tấn công, khó có thể chạy trốn.

Mà Đồng Trác Khiêm hiển nhiên cũng nhìn thấu được chiêu thức của cô, trong chiêu thức bén nhọn, lấy một cái chân chống đỡ thể trọng toàn thân anh, sau đó xuất ra chiêu thức giống hệt như Hoa Chân, muốn chặn cô lại.

Cứng đối cứng.

Đối với quanh năm suốt tháng huấn luyện, Đồng Trác Khiêm không coi vào đâu.

Nhưng đối với người hàng năm đều ám sát người khác, Hoa Chân cũng không coi là cái gì.

Chiêu thứ hai, nắm ngón tay của Hoa Chân chống lại quả nắm bén nhọn của Đồng Trác Khiêm, vấy hoa của cô đối mặt với quần tây của Đồng gia.

Lạc Lịch nhú mày, thở dài.

Đáng tiếc ột đôi dép ba mươi đồng kia vừa nhìn chính là giày da thủ công của Ý.

Phá cửa, thật sự là phá cửa.

Sau đó anh móc từ trong túi áo ra điều thuốc, bắt đầu hút.

Nhãn hiệu thuốc lá kia thật sự chưa từng thấy qua, phía trên có in hình nước Ý.

Mà nếu như có người nào đó đã gặp nhất định sẽ rất kinh ngạc.

Bởi vì cái loại thuốc lá đó là tập hợp lại mấy ngàn loại mùi thuốc lá khác nhau, một bọc thuốc lá có thể so với một cái nhà biệt thự.

Đừng nói người khác phá cửa, chỉ bằng hãy tự nói mình..

113. Chương 113: Đây Là Đang Quậy Sao?

Một tiếng sét ùng ùng đánh xuống, mới vừa rồi vẫn còn có ánh nắng ấm áp, khí trời bây giờ đã giăng đầy mây đen, trải rộng lên cả vùng đất.

Khí trời thật sự càng ngày càng quỷ dị.

Giống như cô dâu mới cưới biến thành đàn ông vậy.

Lạc Lịch nhìn lên bầu trời u ám, chép miệng rồi lắc đầu: "Chọn nơi gì kìa vậy? Làm sao lại chọn phải nơi gió táp mưa sa thế này vậy?" Một giọt mưa rơi trên lông mi dài như cánh bướm của Hoa Chân, ngưng tụ lại như một giọt nước mắt, từ trên lông mi dài mượt chảy xuống.

Đình_____ Tuy không có tiếng động nhưng lại như âm vang khắp chốn.

Phút chốc, trong cuồng phong gió thổi xuất hiện một khe hở, chiêu thức xinh đẹp như trong các trận quyết đấu của cao thủ xuất hiện.

Hai chân Hoa Chân đột nhiên xoay ngược lại đập vào không khí, hai tay chống đỡ sức nặng toàn thân, sau đó cô vòng chân giống như máy xay gió càng lúc càng nhanh, đến cuối cùng tựa như gió êm dịu tập trung lại một chỗ.

Cặp mắt Đồng Trác Khiêm từ từ ngưng trọng, anh lạnh lùng cởi áo khoác đen trên người xuống, lộ ra chiếc áo sơ mi màu bạc tôn lên vóc người hoàn hảo.

Trọng quyền! Đồng Trác Khiêm vẫn dùng quả đấm như cũ, mang trong đó toàn bộ sức mạnh, anh lật người nhảy lên, dáng người uyển chuyển, chỉ ở trong nháy mắt chạm tới những sợi tóc mà bình thường không thể thấy được của Hoa Chân. «Ồn ào! «Ồn ào! «Ồn ào! Cứ như vậy mà chạm tới, sau đó nhẹ nhàng kéo lấy _____ Sau lưng đột nhiên truyền đến hơi thở lạnh lẽo giống như rắn độc trong rừng nhiệt đới, tay của anh đột nhiên thất bại, một sợi tóc trong tay cũng không tiếng động mà rơi xuống đất.

Hoa Chân không biết từ lúc nào đã chạy đến sau lưng hắn, hai tay thành chưởng, hạ xuống một khắc kia sẽ chạm vào cổ anh.

Nhìn lọn tóc bị gió thổi qua kia, Lạc Lịch tiếc hận lắc đầu một cái, sau đó đưa bàn tay trắng nõn ra bắt lấy.

Sau đó anh thấp giọng thở dài một chút, lăm bầm rồi đột nhiên nở nụ cười.

Tựa hồ tiếc hận, đau lòng sau đó hồi ức trôi qua nhiều năm trước lặng lẽ trở lại.

Con người tựa như hồ ly mở ra, nhìn hai người đang đánh nhau cách đó không xa, sau đó huýt sáo một tiếng.

“A Chân, cẩn thận một chút, đừng để Đồng Trác Khiêm lột sạch tóc em, bằng không anh còn phải phí sức tìm người làm tóc giả cho em.” Vẫn còn đang ra chiêu, thân hình Hoa Chân đột nhiên dừng lại một chút, giống như nhớ lại một kỷ ức xưa cũ mang theo cam kết đùa giỡn của người thiếu niên.

“Anh thấy tóc anh nhiều khó chịu phải không, chờ mấy ngày nữa, tôi cạo trọc giùm cho anh là được.” Chính trong phút chốc hoảng hốt đó, Đồng Trác Khiêm lấy tốc độ thật nhanh đánh về phía cô, cô lạnh lùng tập trung lại, gò má tránh đi hai bàn tay muốn lưu lại sẹo trên gương mặt cô.

Đồng Trác Khiêm chờ chính là thời khắc đó, chân của anh vẫn luôn cong, chỉ vì chuẩn bị ột kích kia mà thôi. «Ồn ào! «Ồn ào! «Ồn ào! Hoa Chân nghiêng đầu, võ công có tốt mấy cũng có lúc mất thăng bằng, chân anh đột nhiên cong lên, sau đó hai tay thành chưởng, bỗng nhiên đập vào mắt Hoa Chân, một cái chân cách mặt đất, dùng động tác người thường không thể thực hiện được tập kích Hoa Chân.

Cô hoặc là bảo vệ cặp mắt hoặc là ôm lấy cái chân gãy.

Nhưng đệ nhất sát thủ cũng không phải là hữu danh vô thực, hoảng hốt trong nháy mắt biến mất, nhìn động tác của Đồng gia, mắt cô lập tức phát ra thần thái hưng phấn.

Đó là một loại như cá nằm trên thớt lại có thể phát hiện ra ánh mắt của địch thủ.

Động tác của cô đột nhiên chậm lại, đình một tiếng, trong tay cô xuất hiện sau mảnh ngân châm, cô cong người có lẽ muốn tránh đi một kích đánh vào mắt kia.

Tay trái cô nhắm ba ngân châm vào huyệt vị của Đồng Trác Khiêm.

Chẳng qua chỉ là một cái khom lưng nhẹ nhàng, Đồng Trác Khiêm nếu khuất phục thì sao có thể được người tôn xưng.

Nhưng không thể không nói, Hoa Chân cũng là một thiên tài tính toán.

Đầu tiên, cô tránh đi đòn tấn công có thể phá hủy cặp mắt, trong thời gian ngắn có thể nhìn ra được một chân của Đồng gia sẽ chạm vào thân thể cô, sau đó lấy hai tay dùng châm, lấy tư thế cong người nhắm vào ba huyệt vị quan trọng trên bụng Đồng Trác Khiêm.

Anh có thể chọn lựa đụng vào, cũng có thể chọn đá gãy chân cô, nhưng không có ai biết ba cây ngân châm kia cũng có thể trong thời khắc anh đụng vào mà đâm vào bụng anh.

Về phần có tác dụng gì, chỉ có học tỷ đứng đầu giới Trung y Hoa Chân biết.

Thân chinh bách chiến, đã ra vô số chiêu thức, Đồng Trác Khiêm tự nhiên cũng có thể nhìn thấu được Hoa Chân, lấy năng lực của Hoa Chân muốn đánh bại anh chỉ tốn chút thời gian là có thể, nhưng hết lần này đến lần khác lại bị tên Lạc Lịch kia nói một câu không hiểu được làm cho cô thất thần trong nháy mắt, để cho anh chớp được thời cơ ngay lúc đó.

Đồng gia thở dài một tiếng, quên đi, quên đi. Hoa Chân dù gì cũng là một cô gái, đánh gãy chân người ta cũng không tốt.

Sau đó anh lui xuống, bắt đầu biến đổi chiêu thức, thân thể mạnh mẽ nhảy lên, hai tay nắm thành quyền nhanh chóng giao thế làm cho người hoa mắt.

Hoa Chân cũng thu chân, phá lên cười ha ha, sau đó đá chân trái ra, nhìn như tinh tế lại ẩn chứa sức mạnh không lồ, trực tiếp muốn lấy cứng đối cứng chặn lại quyền của Đồng Trác Khiêm.

Lạc Lịch hé mắt muốn xem kết quả này.

114. Chương 114: Tôi Tên Là Hướng Oản

“Nghỉ đánh——” Hoa Chân tiêu sái vung tay lên, sau đó rời đi, không có chút nào giống với phong độ đại hiệp.

Chưa nghe nói qua người nào hạ chiến thư, sau đó đánh một nửa lại bỏ đi.

Nhưng cô là Hoa Chân, Hoa Chân làm việc chưa bao giờ giống lẽ thường.

Đồng Trác Khiêm cũng không cho phép, thân hình anh đột nhiên không tiếng động xuất hiện trước mặt Hoa Chân, sau đó ngăn cô lại, cặp mắt lạnh lùng nhìn cô: “Muốn đi cũng được, đem thuốc giải virus trong người Phục Linh cho tôi.”

“Tại sao? Anh không đánh thắng tôi, tại sao phải cho anh?”

Đồng Trác Khiêm nặng nề hừ, nói: “VẬY TỐI, TIẾP TỤC ĐÁNH, ĐỪNG GIỐNG NHƯ THẰNG NHÓC NÓI LỜI KHÔNG GIỮ LẤY LỜI, KHÔNG DÁM ĐÁNH VỚI TÔI SAO?”

Phép khích tướng.

Hoa Chân khinh thường hừ lạnh: “Mau tránh ra, đừng lãng phí thời gian của tôi.”

Trong phút chốc, không khí bởi vì câu nói này của Hoa Chân mà bắt đầu đông đặc.

“Đừng làm ông đây xem thường cô.”

“Mau tránh ra!” Hoa Chân động thủ, ngón tay mảnh khảnh giống như tia chớp bay tới, sức mạnh xuyên qua gió lạnh, mang theo nồng đậm sát khí, đánh úp về phía cổ Đồng Trác Khiêm.

Mà phản ứng của Đồng Trác Khiêm cũng rất nhanh chóng, trong nháy mắt liền tránh ra, sau đó bắt đầu công kích.

Hoa Chân nói không đánh lại bắt đầu đánh, không có cảm thấy xấu hổ khi không tuân thủ lời hứa chút nào.

Nhưng cô là con gái, có quyền lợi nuốt lời.

Đồng Trác Khiêm không thể nào biết được nguyên nhân làm cho cô ngừng đánh, dù sao cô cũng là con gái, có thể làm cho cô thất thần, chỉ có thể là tình cảm.

Sẽ không còn vấn đề nào khác.

Từ trong chiêu thức ác liệt đó, anh cảm nhận được áp lực có thể giết chết người, còn có thật sâu tức giận, Đồng Trác Khiêm chợt xuất hiện dự cảm.

Đúng.

Hoa Chân không có dùng hết lực.

Đúng vậy, chính xác là như vậy.

Trong chớp nhoáng này, đột nhiên Đồng Trác Khiêm nở nụ cười giễu cợt, Hoa Chân đi tới Trung Quốc tìm anh khiêu chiến, chỉ là lấy cớ mà thôi.

Mục đích thật sự là những thứ khác.

Anh có chút tức giận, lực đạo trên tay càng sâu hơn, ra chiêu càng sắc bén, giống như chiến đấu từ trong cơn thịnh nộ.

Đây mới là thời gian trận chiến chính thức bắt đầu.

“A——” Âm thanh kỳ lạ vang lên.

Trận gió nhẹ nhàng thổi tới, trong nháy mắt có người xen kẽ qua hai người đang chiến đấu, đột nhiên Hoa Chân cảm thấy kỳ lạ.

Có người đụng vào cô một cái, sau đó cảm giác kỳ lạ liền biến mất.

Lạc Lịch đang yên lặng ngồi bên cạnh xem đấu, một đạo bóng dáng đột nhiên dừng lại bên cạnh hắn.

Mái tóc thoả mái xinh đẹp, con ngươi uyển chuyển màu xanh biếc giống như người ngoại quốc, lông mày thẳng tắp, giống như là thanh gươm chưa từng ra khỏi vỏ, trong tay cô ta cầm một bình nhỏ, không chút kiên kỵ mở ra, đặt lên mũi người ngồi, sau đó gơ hai tay lên, la lớn.

“Hắc, vậy đi, đừng đánh nữa, thuốc giải ở chỗ tôi.”

Cuộc chiến tạm ngưng——

Hai người, hai gương mặt quay đầu nhìn cô gái đột nhiên xuất hiện trên mặt đất bằng phẳng.

Đúng vậy, con gái.

Mặc quần jean rách, áo sơ mi chín mươi chín tệ thường bán trên vỉa hè, còn có biểu tượng hai cô gái trên áo.

Tóc của cô ta rất ngắn, bay lên trong cơn gió vù vù, giống như cành liễu lơ lửng, mà xinh đẹp nhất chính là ánh mắt cô ta, thâm thúy giống như vũng nước xoáy, chỉ cần nhìn một cái, liền bị rơi vào thật sâu.

Sắc trời tối tăm, ánh sáng chiếu lên mặt cô ta, nặng nề khác thường, giống như bệnh nhân lao sắp từ bỏ cuộc đời.

Thật là đáng tiếc cho gương mặt như vậy, không thể đẩy lùi bệnh tật, thật giống như muốn chết mà không chết được.

Làm người ta lo lắng.

Trong nháy mắt người kia xuất hiện, Đồng Trác Khiêm nhíu mày, giống như là cực kỳ ngoài ý muốn.

Người nọ cũng biết Đồng Trác Khiêm cảm thấy ngoài ý muốn, chỉ tay lên trời: “Ý tứ phía trên.”

Giọng nói cực kỳ thanh lệ, mang theo khàn khàn và từ tính, mỉa hoặc lòng người.

Hoa Chân cũng khôi phục lại bình tĩnh, nhìn bình sứ trong tay cô ta, sau đó sờ thắt lưng của mình, vẽ mặt hung ác, nói: “Đ*т em gái cô.”

Cô gái không thêm để ý chút nào, phát tay: “Nhà tôi không có em gái, hoan nghênh cô đ*т em trai tôi.”

“Cô là ai? Có tin bà đây làm thịt cô hay không?”

Sau khi cô gái đó nghe xong lời này liền trực tiếp nằm ở trên đất, không để ý Lạc Lịch ở bên cạnh chút nào, trả lời Hoa Chân.

“Tôi tên là Hướng Oản, bây giờ tôi là người đào phần mộ tổ tiên nhà cô.”

Phốc——

Lạc Lịch cảm thấy buồn cười, bật cười, nụ cười này của anh không có ý gì hết, nhưng lại giống như ngòi nổ, trong nháy mắt nổ tung, Hoa Chân bỏ rơi Đồng Trác Khiêm bên cạnh, trực tiếp nhảy đến chỗ Hướng Oản đang nằm, sau đó đá chân.

Hướng Oản nhẹ nhàng giơ tay lên, liền cản được chân của Hoa Chân, sau đó dùng sức nắm chặt.

Trong nháy mắt, Hoa Chân liền cảm thấy đau đớn đánh thẳng lên đầu não, cô lập tức tránh ra, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Hướng Oản, nói: “Cô là——”

“Ừ——” Đột nhiên Hướng Oản chỉ chỉ phía sau lưng mình: “Một đám ngu ngốc, đánh thật hăng say, ngay cả việc có người đi theo cũng không biết.”

Cô vừa nói như vậy, ba người lập tức ngừng thở, sau đó lắng nghe động tĩnh xung quanh.

Hô hấp.

Đứng vậy, hô hấp yếu ớt.

Lại còn đứt quãng, mang theo một tia nước mắt.

Hướng Oản gãi gãi đầu nói: “Thật ngại quá, mới vừa rồi gặp được đám người lén lút giữa đường, liền thuận tay giải quyết, ừ, là ở chỗ đó, đi xem một chút đi, thuận tiện mang về thẩm vấn.”

Đồng Trác Khiêm dẫn đầu đi đến nơi Hướng Oản chỉ, anh nghiêng đầu, sau đó nhìn thấy thảm cảnh không nỡ nhìn, nhú mày.

Nhìn cái đồng này, giống như một người đàn ông, cả người đều là vết máu, tay chân mở ra theo tư thế quỷ dị, ngoằn ngoèo, Đồng Trác Khiêm liếc thấy người nọ bởi vì toàn bộ tay chân gãy lìa mà lâm vào hôn mê.

Mà chuyện làm cho lòng người kinh sợ chính là, từ bụng người đàn ông kia trở xuống, đầu gối trở lên có một mảnh máu thịt hỗn loạn, hình như còn có một chút dấu vết khả nghi.

Đột nhiên, Đồng Trác Khiêm cảm thấy có chút lạnh lẽo.

Giết người bằng một phát súng không được sao? Tại sao phải lấy chân đạp một lần lại một lần, ma sát lên chỗ đó, cho đến khi nó biến thành thịt vụn mới thôi.

Tóm lại, đối với thói quen thích đạp chim này của Hướng Oản, Đồng gia không có cách nào chấp nhận, trước kia chỉ nghe nói qua, bây giờ được tận mắt nhìn thấy, đúng là cảm giác có chút đau.

Hoa Chân cũng đi tới nhìn một chút, lập tức nổi đầy da gà, cô vẫn kiêu ngạo với kỹ thuật làm thịt người không thấy máu của mình, nhưng cô gái này còn ngoan độc hơn.

Lai Lịch cũng đi tới, lúc nhìn thấy cái đó, liền che kín hạnh phúc của mình, cười đến xinh đẹp khác thường: “Khẩu vị của Hướng tiểu thư thật là nặng.”

Ánh mắt Hướng Oản lập tức dời đến bộ vị của Lạc Lịch, sau đó nói: “Quá nhỏ, không có hứng thú.”

Ách——

Nhỏ?

Đột nhiên Lạc Lịch quay đầu nhìn Hoa Chân, ánh mắt nhích tới nhích lui, giống như đang hỏi: nhỏ sao? Nhỏ sao? Thật sự nhỏ sao?

Về mặt Hoa Chân đỏ lên, cô gái luôn mạnh mẽ tỉnh táo từ trước đến giờ lại đỏ mặt, mặc dù kỳ lạ, nhưng nhìn thật xinh đẹp.

Trí nhớ của cô quay trở lại một đêm điên cuồng kích thích tình từ rất lâu.

Sau đó mặt của cô càng thêm đỏ.

Ai nói nhỏ? Nhỏ sẽ đau như vậy sao?

Nhìn ánh mắt trao đổi giữa hai người, Hướng Oản cười cười: “Tôi nói giỡn, tôi chưa từng thấy qua, với lại, tôi không thích dạng đàn ông eo lả như thế, tôi thích——Đồng g—i—a——” Một chữ cuối cùng kia kéo

thật là dài, làm cho Đồng Trác Khiêm run rẩy, sau đó Hướng Oản lấy tư thế Titanic chìm xuống biển ôm lấy Đồng Trác Khiêm.

Đồng Trác Khiêm lập tức tránh ra, không muốn để ý cô gái không có đạo đức này.

“Hừ, nếu anh cho tôi ôm một cái, sờ một cái, nói không chừng tôi sẽ cho anh thuốc giải, bằng không cô gái của anh sẽ chờ——”

Ánh mắt Đồng gia nhú lại, Hướng Oản cười cười, không nói mấy chữ cuối cùng kia ra khỏi miệng, mỉm cười hỏi: “Có cho sờ hay không?”

“Cô còn chưa sờ đủ sao?”

Không nói còn tốt, vừa nói ra những lời này, Hoa Chân và Lạc Lịch liền hiểu lầm, lấy ánh mắt gian phu dâm phụ nhìn Đồng Trác Khiêm và Hướng Oản.

Sắc mặt Đồng Trác Khiêm lạnh lẽo.

Nghĩ cái gì vậy? Trước khi nhìn thấy Hướng Oản cũng biết thần kinh cô gái này có vấn đề, thấy đàn ông liền muốn giở trò, không có chút kiên kỵ nào.

Anh chỉ nói là, binh lính và thượng cấp, những người trong nhà nước kia, có ai mà chưa bị cô ta sờ qua sao?

Hướng Oản nghe anh nói như vậy, lại thở dài xa xôi, thật giống như Đậu Nga kêu oan.

“Mẹ kiếp, bây giờ cả ngày đều sống trong học viện nữ sinh, liếc mắt nhìn xung quanh, máy bay rơi đầy đất, đôi chân lại giống như rừng rậm, tôi sắp sụp đổ rồi, ghê tởm nhất là, sau khi ăn cơm, một đám nhóc nhỏ tuổi nào tàn còn tới trêu đùa tôi.”

“Kết quả sao?” Những lời này là Lạc Lịch hỏi.

Hướng Oản cười một tiếng: “Đánh về với ông bà.”

Quả nhiên là như vậy.

“Ừ——” Hướng Oản trực tiếp ném thuốc giải cho Đồng Trác Khiêm, sau đó xoay người rời đi: “Tôi trở về học viện, nếu không lát nữa thầy giáo điểm danh, bị phát hiện, phải phạt đứng.”

Kết quả là, không ai để ý đến cô.

Hướng Oản lắc đầu một cái, ám hiệu bọn họ không hiểu phong tình, sau đó muốn bỏ đi.

Người đàn ông giống như thi thể nằm trên mặt đất từ từ khôi phục ý thức, sau đó mở miệng nói: “Hướng gia——”

“Trời——”

Có trời mới biết Hướng Oản không thích cách xưng hô này đến bao nhiêu.

Sau khi người kia nói xong, giống như phát hiện toàn thân mình không còn cảm giác, nhất là nơi quan trọng nào đó truyền tới cảm giác đau đớn không nói nên lời.

Sau đó, ý thức của hắn thanh tỉnh, một tiếng kêu vang lên, hôn mê bất tỉnh.

“Không thú vị.” Hiểu ý cười cười, đột nhiên Hướng Oản tăng nhanh tốc độ, lấy tốc độ sấm sét rời đi, từ trước đến nay cô luôn kỳ lạ khác người như vậy.

Đây mới đúng là cô gái đối nghịch với ông trời.

Cuộc chiến này còn tiếp tục hay không tiếp tục đây?

Chắc chắn Đồng Trác Khiêm sẽ không ngu ngốc mà tiếp tục ở lại, bây giờ phân ra thắng bại đã không còn là chuyện quan trọng, bởi vì thuốc giải đã nằm trong tay anh, không cần hao phí thời gian nữa.

Anh lạnh lùng xoay người, lấy tốc độ cực nhanh nhảy lên chiếc xe của mình, chạy băng băng trên đường, lúc đi còn không quên nói lại.

“Dem người này đến quân khu dùm tôi, cảm ơn.”

Một là người đứng đầu giới ngầm Italy, một là nữ sát thủ đứng thứ nhất trong xã hội đen, lại có thể lưu lạc thành người đưa “thi thể” là sao?

Tất cả mọi chuyện, đều bởi vì sự xuất hiện của một người tên là Hường Oản.

Hoa Chân rất tò mò về Hường Oản này.

115. Chương 115: Bảo Bối Yêu Thích Không Thể Buông Tay

Mặt trời trôi dạt về phía Tây, đã đến buổi tối.

Đồng Trác Khiêm chạy thẳng về nhà, tốc độ lái xe của anh đặc biệt nhanh, giống như cao thủ đua xe liều mạng trên đường đua của mình.

Cũng không ai biết, anh chỉ muốn nhanh một chút trở về, nhanh một chút trở về nhà mà thôi.

Có trời mới biết một phút khi thuốc giải rơi vào tay anh, cảm giác đó.

Cả ngày lẫn đêm lo lắng và sợ hãi nhiều như vậy, còn có ý nghĩ suýt chút nữa là mất đi Phục Linh, làm mỗi một lần nhớ đến liền làm cuộc sống mỗi một lần trôi qua trong bất an.

Cũng may, hôm nay đã lấy được thuốc giải, lập tức! Lập tức trở về nhà, sau đó những thứ anh lo lắng có thể được giải quyết.

Xe anh chạy vô cùng nhanh, sau đó đột nhiên không dấu vết chậm lại.

“Đoàng——” Mặc dù là súng giảm thanh, nhưng mà viên đạn kia chạm vào cửa kính thủy tinh tạo nên tiếng vang lớn như vậy, sau đó bị tấm thủy tinh bền bỉ đánh văng ra, bắn vào dây xích cột móc bên cạnh.

Đồng Trác Khiêm liếc mắt nhìn gương chiếu hậu, trong đôi mắt lạnh lẽo xuất hiện ý cười, giống như đang cười nhạo, giễu cợt và khinh thường những người đi theo phía sau anh.

Chiếc xe quân sự Land Rover này là loại xe đứng đầu trong quân đội, đừng nói cầm một thanh tiểu súng, chính là một đám người cầm vô số súng AK47 càn quét cũng không thể nổ tung phòng ngự của anh.

Muốn mạng Đồng Trác Khiêm anh, cũng không phải dễ dàng như vậy.

“Tiểu Chấn, hành động!”

Rõ ràng trong xe chỉ có mình anh, anh lại nói về phía buồng lái.

Sau đó âm thanh sóng điện từ truyền đến, giọng nói đàn ông có lực nhưng dứt quãng.

“Dạ! Nhận được.” Trong chốc lát, tiếng bước chân chỉnh tề vang lên, thông suốt tận trời, giống như mưa rền sóng dữ sắp phá hoại thế giới.

Âm thanh ừng ừng truyền đến, vô số tiếng kêu mạnh mẽ đồng thời phát ra, hai phi cơ trực thăng lẫn quần trên bầu trời, tiếng rầm rú to lớn giống như sắp chạm đất, giống như một phút nữa sẽ hạ xuống từ trên bầu trời.

Trong chớp mắt, nhìn thấy tình thế không đúng, chiếc xe màu đen theo sát Đồng Trác Khiêm lập tức quay đầu đổi hướng, xuyên qua mưa gió, giống như chạy thoát khỏi quỷ dữ đang đuổi theo phía sau.

Lúc chiếc xe màu đen chạy thực mạng, mấy chiếc xe cảnh sát cũng theo sát bên nó, ngăn chặn đường đi duy nhất.

Nhưng xe kia không có dừng lại, mà là xông thẳng về phía trước, muốn đụng nát chiếc xe cảnh sát đáng ghét trước mắt mình.

“Oanh——” Chiếc xe bị đâm cháy, một gã đàn ông đặc công mặc cảnh phục nhảy ra khỏi chiếc xe bị phá huỷ, sau đó nằm trên mặt đất.

Xe cảnh sát dù sao cũng là xe cảnh sát, chức năng phòng ngự không giống nhau, đầu xe bị đụng nát, phần thân không có tổn thương gì.

Mà chiếc xe Santana kia hư hỏng đến nỗi không thể hư được nữa.

Người ở bên trong còn sót lại một chút ý chí cuối cùng, ánh mắt hận thù nhìn đám người ngày càng đến gần, sau đó hít một hơi thật sâu——giả chết.

“Ông đây chờ động tác của bọn mày lâu lắm rồi——”

“Hồ đồ——” Cái tàu nặng nề đập lên đầu La Miễn, trong miệng tư lệnh La toát ra hơi khói cuối cùng, mặc dù trời rất lạnh, nhưng mặt của ông bởi vì tức giận mà đỏ lên, ông đưa bàn tay già nua ra phía trước, run rẩy chỉ thẳng cháu ruột của mình, mắng một lần lại một lần khốn nạn.

“Bây giờ thủ đô đang trong thời kỳ hỗn loạn, Đồng gia đã sớm có hành động, tại sao màu lại phái người ám sát Đồng Trác Khiêm vào lúc này? Ngu xuẩn, lại có thể sai hấn đi, mày có biết hay không, nếu mà người kia thất bại, nhà họ La sẽ đi về phía diệt vong bởi quyết định ngu xuẩn này của mày?”

Sắc mặt La Miễn trắng bệch, từng giọt mồ hôi lạnh nhỏ xuống, sau đó hấn quỳ xuống: “Ông nội, thật xin lỗi.”

“Xin lỗi có lợi ích gì?”

“Ông nội, Mục Sáng đã bị bắt——” Không biết là tiếng la của người nào, giống như giọng nói em trai La Miễn.

Trong lúc đó, tư lệnh La muốn ngắt đi, thật là, nói gì liền tới cái đó.

Mà sắc mặt La Miễn cũng trắng bệch trong nháy mắt.

“Mày không biết thực lực thật sự của Đồng Trác Khiêm còn muốn đi khiêu chiến hấn, La Miễn, mày đúng là đồ phá hoại, phá huỷ bộ mặt của tao.”

“Ông nội, bây giờ nên làm gì?” La Miễn chần chừ hỏi tư lệnh La.

“Lập tức——” Suy nghĩ ý tưởng trong lòng, thần sắc tư lệnh La u ám đến vô cùng: “Lập tức đi giết Mục Sáng, không thể để cho hấn nói ra bất cứ lời nói nào gây bất lợi cho nhà họ La.”

Sáng sớm ngày thứ hai, thủ đô bình tĩnh lại sôi trào một lần nữa.

Sự kiện nổi tiếng lần này chính là——Trung tướng Đồng, Đồng Trác Khiêm bị tập kích, hung thủ đến nay vẫn còn chưa tỉnh, nghi ngờ là người trong quân đội cử đến.

Đây là trang đầu tờ báo ngày hôm nay, tin tức này vừa ra, cả thủ đô lập tức sôi trào, mà lúc Phục Linh nhìn thấy tin tức này——dạ dày liền đau.

“Xong chưa?” Lúc cô nói lời này, sắc mặt cũng bị đau đến trắng bệch.

Cô không hiểu, tại sao trên đời này lại có nhiều người chết như vậy, không có chuyện gì lại đi gây chuyện, không có phiền toái lại đi chọn phiền toái là sao?

Cha mẹ cô yên ổn đợi ở nhà cũng có thể gặp phải cảnh ngộ nổ tung, cô đến bệnh viện thăm cha mẹ mình, không giải thích được bị chặn đường giết, người lái xe đang hoảng như Phạm Kiệt, liền vì cứu một người không quen thuộc như cô mà mất mạng.

Mà bây giờ?

Không biết Đồng Trác Khiêm đi đâu, sau khi trở lại, giữa đường bị ám sát?

Thật là, năm nào cũng xảy ra ám sát, năm nay đặc biệt nhiều.

Bỗng nhiên, cô thấp giọng thở dài, giống như hiểu ra đạo lý trong đó.

Trên đời này, tiền tài, quyền lực, năng lực đều là ham muốn của bọn họ, giống như đứa nhỏ có đồ chơi liên muốn búp bê, có búp bê muốn Barbie, có barbie muốn bóng bay——

Khụ.

Phục Linh cười lập dị, sao lại nghĩ đến chỗ này rồi?

Kết quả của tất cả mọi chuyện chính là, lòng người giống như rắn nuốt voi, cái bụng kia vốn rất nhỏ, dung lượng lại giống như động không đáy, vĩnh viễn chứa không đủ.

Cũng may, thứ cô muốn không quá nổi tiếng, không có làm thành tình huống đáng sợ, không tiếc giá cao nhất định phải đoạt được.

Một tiếng rắc rắc, cửa mở, sắc mặt Đồng phu nhân sợ hãi ngồi xuống ghế salon, Phục Linh vội vàng chạy đến gần bà: “Mẹ, Trác Khiêm ở đâu?”

Tha thứ cho cô bởi vì mang thai mà bị tịch thu điện thoại.

“Xử lý công việc trong quân đội, sao vậy?” Đồng phu nhân khôi phục thần sắc, nở nụ cười hiền lành nhìn Phục Linh.

“Không có gì, chính là muốn đi thăm anh ấy, hôm qua anh ấy không có về nhà.”

Âm thanh cửa mở truyền đến lần nữa, Phục Linh nhìn sang, là Đồng Trác Khiêm, sau đó lập tức vui mừng đi lên ôm lấy anh.

“Hôm qua đi đâu vậy? Không có chuyện gì chứ?”

Một mỗi một ngày biến mất không thấy bóng dáng, Đồng Trác Khiêm vuốt đầu Phục Linh, giống như dụ dỗ con nít: “Xử lý chút chuyện, không có chuyện gì.”

“Nói láo!” Phục Linh la lớn, sau đó chạy chậm vào trong sân, cầm lên tờ báo mới vừa xem đẩy vào ngực Đồng Trác Khiêm.

“Anh nhìn đi, anh nhìn xem nhà báo nào mà viết tốt như vậy, học hỏi chút đi.”

Mấy chữ phóng to đập vào sâu thẳm con người Đồng Trác Khiêm, thần sắc của anh trầm xuống, sau đó cười lạnh.

“Động tác *** thật là nhanh chóng.”

Cái tin tức tốt này, trừ người nhà họ La chảy ra thì còn ai vào đây nữa, ngày hôm qua sau khi anh bị tập kích liên phong toả toàn bộ, mọi chuyện đều tiến hành trong bí mật, không có bất kỳ kẻ nào biết được, mà sáng sớm ngày hôm nay, tin tức làm người ta kinh ngạc liền truyền khắp trên đường cái, nhà nhà đều biết.

Nhất định là người nhà họ La cũng biết được anh chắc chắn sẽ lấy được tin tức có lợi cho anh từ trong miệng người ám sát may mắn còn sống đó.

Mà bây giờ, tin tức này lan ra, chắc chắn được trung ương coi trọng, nhất định sẽ cử người đến thăm vấn chuyện này, trải qua quy trình kỹ thuật, trải qua tay chân nhiều người, đương nhiên không tránh được người nhà họ La.

Nếu tránh không được, bọn họ sẽ thủ tiêu người này.

Thật đúng là kẻ hay!

Mà bây giờ, anh cũng không cần suy nghĩ nhiều như vậy, việc nên làm bây giờ là trị tận gốc virus trong cơ thể Phục Linh, sau đó anh có thể chân chính yên tâm làm những chuyện khác.

“Tốt lắm, vợ chồng son tán gẫu đi, mẹ đi dọn dẹp một chút, đợi lát nữa liền ăn cơm.”

Đồng Trác Khiêm gật đầu, sau đó trực tiếp lôi kéo Phục Linh lên lầu, vừa vào phòng liền gọi điện kêu Bùi Uyên tới.

Anh nhìn Phục Linh, mấy tháng nuôi dưỡng làm cô mập lên không ít, không có vẻ rườm rà, ngược lại tăng thêm mấy phần đầy đặn, hơn nữa ngực của cô——

Nghĩ như vậy, trong mắt anh dấy lên ngọn lửa sâu kín.

Phục Linh đảo mắt nhìn anh, lập tức nổi lên vô số da gà, run rẩy, trong lòng có chút hốt hoảng nhìn Đồng Trác Khiêm: “Anh. . . . sao vậy?”

“Coi trọng em——”

Ngay lập tức, thân thể anh đặt lên thân thể mềm mại tinh tế, sau đó suy nghĩ có nên hôn đôi môi đỏ mọng hay không——

Trong đầu Phục Linh giống như xuất hiện lửa cháy, nhiều ngày như vậy, cô và Đồng Trác Khiêm đều ngủ chung, ngoại trừ tay chân người này có chút lưu manh, chính xác là bởi vì quan tâm đứa nhỏ mà không có làm gì cô, nhưng hôm nay, thân thể anh nóng bỏng, môi anh nóng rực, thiếu chút nữa là thiêu đốt lý trí của cô.

Phục Linh từ trong khe hở lộ ra ngón tay, sau đó bấm tay tính toán.

Em gái nó, hôm nay đúng là ba tháng lẻ một ngày. . . .

Có cần chính xác đến như vậy hay không?

Cô suy nghĩ miên man như vậy, đột nhiên cảm thấy trước ngực lạnh lạnh, có cảm giác ẩm áp dính vào nơi mềm mại của mình, nhẹ nhàng đụng tới, sau đó găm cắn, mang đến một trận lại một trận cảm giác tê dại, giống như cảm giác mềm mại khi bị trục xuất ở Thiên Đường.

Tay của anh chơi đùa xung quanh, giống như có dòng điện chạy qua, làm cho nơi nhạy cảm của cô đứng lên, thỉnh cầu anh.

Về chuyện giữa nam nữ này, đã lâu rồi Phục Linh không có làm, đương nhiên cô cũng muốn, dù sao thì thân thể phụ nữ có thai càng thêm nhạy cảm, càng thêm không chịu nổi kích thích.

Đã nhận ra Phục Linh then thừng, muốn chống cự nhưng cũng ngênh đón, Đồng Trác Khiêm cười tà mị——

Không khí lạnh lẽo đánh tới, ngón tay Phục Linh sờ tới thân thể của mình, chạm vào tay không phải là đồ ngủ bằng tơ lụa, mà là da thịt nhẵn nhụi nổi lên da gà của mình, giống như là ngày ngày ngâm mình trong sữa tươi, mềm mại, trắng nõn, xinh đẹp không nói nên lời.

Đồng Trác Khiêm nhìn cô, lửa nóng trong mắt càng sâu hơn, giống như thấy được bảo bối yêu thích không thể buông tay trong cuộc đời này.

116. Chương 116: Giải Độc

Đã ba tháng rồi sao...

Anh cong khóe môi cười rất tà mị, trong mắt như có ánh lửa lấp lánh.

Phục Linh nhìn anh như vậy có hơi sợ hãi, nhưng trong lòng cũng rất mong đợi.

Anh luôn là vậy, bộ dáng luôn khiến cho những người phụ nữ si mê mình.

Phục Linh cũng cười theo anh, hào phóng và đầy quyến rũ, đáng vẻ mềm mại ánh mắt đáng yêu nhìn Đồng Trác Khiêm.

“Gia.”

Giọng nói chứa đầy ôn nhu, mang theo sự dịu dàng rung động lòng người.

Mê người hay không? Đồng Trác Khiêm cũng không biết nữa, dù sao thì anh chỉ biết mình đã bị mê hoặc vào trong đó rồi.

Trong nháy mắt đó, cơ bắp Đồng Trác Khiêm căng cứng đột nhiên như bị kéo đứt, sau đó anh nghĩ tất cả những thứ anh muốn...

Tình yêu đến lúc sâu đậm, ánh trăng then thùng trồn vào trong tầng mây, trời đột nhiên có gió lớn, hình như muốn nói ra vào ngày mai thời tiết có trời quang mây tạnh hay không.

Trong giây phút đó Đồng Trác Khiêm cảm nhận được Phục Linh, giống như con sư tử ngủ say đột nhiên thức tỉnh.

Cảm giác này như một mũi tên lao nhanh vào bên thái dương anh, kích thích não bộ anh.

Anh nhìn Phục Linh cười tươi.

Người phụ nữ trước mắt có mái tóc đen dày, gương mặt đỏ hồng, giống như vừa mới uống rất nhiều rượu, đôi môi mở hé như đang bất tỉnh nhân sự, trong giây phút này Đồng Trác Khiêm nhớ Phục Linh của buổi tối hôm kia.

Độ ẩm liên tục tăng cao, hai người như đang ở trong biển lửa, nhưng lửa này không thiêu chết con người mà lại khiến con người trầm mê vào đó.

Ánh trăng ở phương xa, chìm đắm trên cảnh, hôm nay đúng là một đêm triền miên mỹ lệ...

Kết quả của một đêm điên cuồng chính là... ngủ đến mặt trời lên cao cũng không dậy nổi, Phục Linh xoa cái eo đau nhức và cái chân đang chuột rút chậm rãi bước xuống giường, đi rót một ly trà uống.

Thật ra là trước khi trời sáng thì cô đã bị đánh thức, mơ mơ màng màng nhìn Đồng Trác Khiêm mặc quần áo đi ra ngoài, hình như thời gian lúc đó là khoảng 6, 7 giờ, không biết anh đi làm gì.

Tối qua có ăn gì đâu, lại kéo cô trên giường không tha, sau đó mẹ Đồng kêu xuống ăn cơm, anh mới thả cô ra nhưng vẫn không cho cô xuống giường!

Tùy tiện thay bộ đồ trong nhà rồi đi xuống nhà ăn cơm.

Sau đó lại vui vẻ đi lên lầu, Phục Linh như muốn chết đi, rơi lệ đầm ngực lên án Đồng Trác Khiêm.

Mẹ nó, cuối cùng là phạm phải tội lỗi gì mà ngay cả cơm cũng không đi xuống ăn được? Đến cùng là *** xảy ra tình trạng gì? Ngay cả một chút âm thanh cũng không có.

Nhìn dáng vẻ con trai nhà mình đặc ý đi lên phòng, Đồng phu nhân dường như muốn giữ chặt anh, có chuyện nhưng lại không nói nên lời, dáng vẻ này thật sự rất buồn cười.

Oành một tiếng, Đồng Trác Khiêm đi vào phòng.

Đồng phu nhân ngửa mặt lên, ra vẻ ưu thương, liếc mắt nhìn cửa đã đóng lại, suy nghĩ rồi nói: “Nhẹ nhàng linh hoạt, phải cẩn thận cháu đức tôn của mẹ...”

Đáng tiếc, những lời chỉ có mình bà nghe được.

Hôm nay Phục Linh thức dậy muộn, thoáng cái đã thấy vẻ mặt quái dị của Đồng phu nhân đang nhìn cái bụng hơi nhô của cô, cô gái đầu có chút không hiểu, hỏi: “Đồng... à, mẹ, mẹ đang nhìn gì đấy?”

“Sợ hôm qua con điên, bụng...”

Trong phút chốc, Phục Linh cảm giác như máu đang dồn lên não, sau đó muốn phun hết ra ngoài, đáng tiếc nó chỉ mới lên tới mặt thôi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên như cái mông khi.

Đồng phu nhân còn muốn nói gì nữa, tóc gáy Phục Linh như dựng đứng lên, lập tức đi về phòng mình.

Ai biết được đứng ở đó lâu thì sẽ xảy ra chuyện.

“Nếu không, các con nhịn một chút?”

Nhịn cọng lộn chứ nhịn? Chính là Đồng Trác Khiêm nhịn lâu lắm rồi, tối hôm qua đã thử nghiệm qua, như muốn chìm chết cổ?

Hơn nữa không phải là kêu Bùi Uyên đến sao? Nghĩ có người tới quấy rầy cũng tốt, để cho cô nghỉ ngơi một chút có được hay không? Ai ngờ tối qua nhận được điện thoại nói Bùi Uyên ra nước ngoài, trễ nhất cũng phải sáng hôm nay mới về.

Ồi chào ôi, đây là ông trời muốn hại cô, còn biện pháp khác không?

Cuối cùng cũng bị Đồng phu nhân kéo đi ăn sáng, xong rồi thì Phục Linh quay về phòng.

cô đứng trên sân thượng, đột nhiên cảm thấy bản thân như con chim nhỏ bị giam cầm.

Năm tháng trước, cô vẫn còn tràn đầy khí thế, một Mạnh Phục Linh ngày ngủ đêm thức, người người đều phải chào hỏi “Chị Phục Linh”

cô trò chuyện vui vẻ, uống rượu ca hát, cả ngày ngoại trừ chơi bời thì còn làm tú bà.

Đó là việc thoải mái cỡ nào chứ.

Nhưng mà bây giờ, phải ở trong căn phòng nhỏ nhỏ này, mỗi ngày đứng ở cửa sổ chờ qua ngày, sau đó chờ Đồng Trác Khiêm trở về.

Nghĩ như vậy, đột nhiên cô nhẹ nhàng xoa bụng mình, ánh mắt rất dịu dàng.

Vì em bé là đại diện cho tình yêu của bọn họ, trong lòng Phục Linh xúc động, có lẽ, thời gian qua đi, từ một người tùy tiện mà cô có thể dạt dào tình cảm, chắc là sắp làm mẹ.

cô thấp giọng cười lên.

Nhưng mới có mấy tháng ngắn ngủi, cuộc sống hi hi ha ha cũng dần an tĩnh lại, mỗi ngày im lặng ở nhà, chờ đợi vài thứ.

Lúc này cầu thang vang lên âm thanh, tiếng giày quân nhân của người đàn ông vững chắc đi lên cầu thang, có một loại cảm giác rung động lòng người.

Phục Linh lại sửng sốt.

Tiếng bước chân này cô rất là quen thuộc, ngoại trừ Đồng Trác Khiêm thì không còn người nào nữa.

Cửa phòng được mở ra, Phục Linh quay đầu lại nhìn thì thấy Đồng Trác Khiêm mặc bộ tây trang trắng tắp nhưng đầy phong trần mệt mỏi... và người sau lưng anh cũng mệt mỏi y chang như anh.

Hai người vào bên trong rồi đóng cửa lại, Đồng Trác Khiêm lấy một bình sứ nhỏ trong ngực ra đưa cho Bùi Uyên, “Đây là thuốc giải tôi mang về, anh xem thử đi.”

Bùi Uyên nghiêm mặt mở bình ra, một mùi hương thảo được lan tràn khắp căn phòng, thơm ngát nhưng có chút chua xót, lại làm cho người ta thấy chán động.

“Đúng, chính là cái này!”

Nghe Bùi Uyên nói xong, vẻ mặt Đồng Trác Khiêm rất vui vẻ.

“Đồng gia, anh có thể nói người chế thuốc là ai không?”

Đồng Trác Khiêm hỏi lại: “Sao hả?”

trên mặt Bùi Uyên lộ ra vẻ khó tin, “Người có thể chế thuốc này chính là thiên tài, virus trong cơ thể Mạnh tiểu thư có nhiều loại, thuốc này chỉ cần tiêm vào một lần là Mạnh tiểu thư có thể khỏi hẳn.”

Phục Linh ngửi thấy mùi thuốc liền cảm thấy toàn thân thoải mái, giống như từ khi từ bộ lạc Coyah về tới giờ cũng chưa từng thoải mái như vậy.

Xương cốt toàn thân như mềm yếu đi, tất cả cơ bắp đều được mát xa, cô đột nhiên cảm thấy buồn ngủ, vì thế liền ngủ đi.

Trong giây phút nhắm mắt lại, cảm giác cả người như đang ngâm trong sữa tắm, lỗ chân lông đều giãn nở ra.

Cảm giác thế này, vô cùng tuyệt vời.

Đồng Trác Khiêm quay đầu nhìn Phục Linh, thấy hai mắt cô nhắm lại thì thần sắc trở nên kích động, muốn đi qua nhưng bị Bùi Uyên cản lại.

“Độc của cô ấy đang được dẫn ra...”

“Cái gì?” Tiếng nói của anh như truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Bùi Uyên xoa xoa lỗ tai, nói: “Thuốc này có mùi hương truyền ra, kế tiếp nên giải quyết xong hết thôi.”

Cuối cùng Đồng Trác Khiêm mới buông lỏng toàn thân, sau đó anh đột nhiên kéo cổ áo Bùi Uyên hung tợn nói: “Nếu Phục Linh xảy ra chuyện gì thì ông đây sẽ thiến anh quăng vào chuồng heo.”

Bùi Uyên bật cười, “Đồng gia, đây là bộ tây trang số lượng có hạn của Italy Pami, trị giá 36 vạn, lát nữa khi trị liệu xong thì nhớ đền cho tôi.”

“đi đi!” nói xong, anh buông tay ra, đi đến bên cạnh Phục Linh ngồi xuống.

Bùi Uyên buồn cười sửa sang lại cổ áo, bắt đầu mở túi dụng cụ chuẩn bị tiêm.

Tuy rằng đây chỉ là một cái bình nhỏ, nhưng vẫn chia ra làm sáu lần tiêm.

Chỉ có sáu mũi tiêm nhưng Bùi Uyên lại dùng tới một tiếng, hoàn thành xong quá trình thì mồ hôi trên trán anh nhiều vô số kể.

Lấy khăn giấy lau trán, Bùi Uyên thở một hơi nhẹ nhõm.

“Xem như là tôi trung thành với nghề giải độc nhưng cũng được chấn động lòng người một lần rồi.”

Bên cạnh *** có sát thần, có thể không chấn động sao?

Chất lỏng thấm vào trong cơ thể Phục Linh, mạch máu như khuấy động lên, lưu động rất nhanh, dường như có gì đuổi theo phía sau.

Đồng Trác Khiêm sốt ruột, mà Bùi Uyên vẫn đang bình tĩnh nhìn phản ứng của Phục Linh.

Kim đồng hồ trên tay chuyển động, như một con dao cắt từng nhát vào trên ngực Đồng Trác Khiêm, hít thở không thông, vô cùng đau đớn.

Bỗng dừng tay anh tê rần, Phục Linh mạnh mẽ lấy tay anh, trên mặt xuất hiện những vết màu hồng rất ghê tởm.

Mà trong giây phút đó, Phục Linh bắt đầu run rẩy, máu trong cơ thể tuần hoàn rất hỗn loạn.

Sắc mặt cô trở nên trắng bệch, như là gần đất xa trời.

Tay Bùi Uyên không khỏi run lên.

Phụt...

Đột nhiên Phục Linh phun một đống màu trắng ra, còn mang theo một chút máu đen...

117. Chương 117: Rốt Cuộc Cũng Lấy Được Vi Khuẩn.

Có chút gió lạnh từ khe cửa sổ thổi vào, gần tới mùa đông lạnh lẽo, không khí như muốn cắn nuốt con người.

Đồng Trác Khiêm chợt cảm thấy hơi lạnh, là do đang kinh hãi hay là cái gì, anh cũng không biết.

Anh chỉ biết, trong giây phút cô hộc máu ra, tim của anh dường như cũng ngừng lại, không thể chuyển động.

Anh đưa đôi tay, tiếp xúc với làn da lạnh lẽo của Phục Linh, anh cảm thấy hình như mình đang vuốt một khối băng, từ từ đông kết thân thể anh.

Bổng dưng, Đồng Trác Khiêm xoay người, cặp mắt đỏ thẫm nhìn Bùi Uyên, “Con mẹ nó, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?”

Bùi Uyên không chút hoang mang tránh né chướng ngại vật là Đồng Trác Khiêm, đi đến đầu giường của fe kiểm tra tình hình cô.

Không có gì là không đúng.

Nhưng thân thể cô lại trở nên lạnh lẽo, trong miệng vẫn khắc ra dòng máu đen thẫm.

Dáng vẻ như vậy đúng thật là trùng kịch độc.

Anh gầm lên giận dữ làm kinh động đến Đồng phu nhân đang nghỉ ngơi ở lầu dưới, lập tức chạy lên lầu gõ cửa.

“Trác Khiêm, chuyện gì xảy ra thế?”

Cả người Đồng Trác Khiêm run lên.

“Không có việc gì...”

“Con mở cửa ra, mẹ vào nhìn một chút.”

“Mẹ, mẹ đi nghỉ ngơi đi, Bùi Uyên đang kiểm tra thân thể của Phục Linh, không được quấy rầy.”

Tiếng gõ cửa tạm dừng lại, Đồng phu nhân thở dài: “Vậy con tiếp tục đi, đúng lúc dì Vương tìm mẹ chơi mặt chược, mẹ đi một lát.”

“Được, cẩn thận một chút, gọi nhiều người đi theo.”

Đồng phu nhân không trả lời, đôi dép bông nhẹ nhàng bước đi không chút tiếng động nào.

Lúc lâu sau, Đồng Trác Khiêm cũng không dám phát ra bất cứ âm thanh nào.

Làm sao anh có thể để ẹ nhìn thấy tình trạng của Phục Linh bây giờ.

Toàn thân lạnh lẽo, sắc môi trắng bệch, miệng sùi bọt mép và máu đen, y như một người đã chết.

Anh sợ hãi đi đến ôm lấy cô, sau đó muốn đi ra ngoài nhưng một đôi tay đã giữ lại anh, “Đồng gia, đây là phản ứng bình thường, anh đừng sợ, một lát nữa sẽ tốt thôi.”

“Chờ con mẹ anh, cút ngay!” Anh nổi giận gầm lên, Đồng Trác Khiêm ôm Phục Linh đi tiếp.

“Đồng gia, nếu anh đột ngột mang cô ấy thì chỉ hại cô ấy thôi.”

Đồng Trác Khiêm quay đầu lại, đôi mắt đỏ thẫm như một con thú dữ, “Vậy anh nói ông đây biết, phải làm sao hả? Phải làm sao để cô ấy có thể bình thường trở lại, hả?”

Này *** là một vấn đề lớn!

Bùi Uyên im lặng, chuyện này khiến đầu óc anh ta rất đau, anh ta phải làm thế nào để anh có thể hiểu được đây chính là biểu hiện của thuốc giải đây?

Đoán chắc người này sẽ không tin, rõ ràng là một người đàn ông thông minh như vậy, nhưng chỉ vì người phụ nữ trước mắt mà không thể không chế được.

Tình yêu quả thật là thứ thần kỳ nhất trên thế giới này.

“Đồng gia, Bùi Uyên tôi lấy đầu ra bảo đảm với anh, anh để Mạnh tiểu thư xuống, tôi đảm bảo sẽ không có chuyện gì hết, vi khuẩn trong cơ thể cô ấy tôi đã nghiên cứu lâu rồi, mặc dù hôm nay mới là lần giải độc thực tế đầu tiên nhưng chắc chắn không sao hết, anh yên tâm, vừa rồi cô ấy phun máu đen chỉ là bình thường thôi, đó là phản tác của thuốc, đang giúp cô ấy tống hết độc ra ngoài mà thôi.”

Đồng Trác Khiêm hít mắt lại, ánh mắt nửa tin nửa ngờ nhìn anh ta, giống như con chim ưng đang đi tìm mồi.

“Nếu như hôm nay cô ấy không thể tốt hơn, tôi sẽ cho anh đi theo cô ấy.”

Toàn thân Bùi Uyên chấn động, anh ta tuyệt đối sẽ không ngu cho là Đồng Trác Khiêm đang nói đùa, người đàn ông này chính trực, dũng cảm, nhưng rất âm trầm, tàn nhẫn.

Ngay sau đó, anh ta cười cười: “Vậy thì anh đi với cô ấy đi, tôi không có phúc phận đó.”

Đồng Trác Khiêm không nói chuyện, chỉ nhẹ nhàng để Phục Linh xuống.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, miệng Đồng Trác Khiêm vẫn nhả ra toàn là máu đen, nhìn thấy mà ghê rợn, Đồng Trác Khiêm cũng càng ngày càng thiếu kiên nhẫn.

Bỗng dưng, vẻ mặt Bùi Uyên tràn đầy vui mừng, sau đó trong ánh mắt giết người của Đồng Trác Khiêm, tay Bùi Uyên chạm vào trán Phục Linh.

“Cơ thể cô ấy bắt đầu ấm lại rồi!”

Đồng Trác Khiêm cũng bị lời nói này kéo thần trí lại, lập tức sờ lên gò má Phục Linh.

Bàn tay anh bao lấy gương mặt nhỏ nhắn của cô, cảm nhận rõ ràng hơi lạnh trong người cô đã tản đi, sau đó anh dùng một tay khác lau khô miệng cô đã ít máu đi.

“Đồng Trác Khiêm, em phải thật khỏe cho ông đây.” Còn có em bé trong bụng nữa, đáy lòng anh nói thêm một câu.

Bùi Uyên nhìn anh kỳ quái, sau đó chăm chú vào biến hóa của Phục Linh, sắc mặt vui mừng ngày càng nhiều, cuối cùng anh ta vui mừng vô mạnh, tiếng vang rất lớn.

“Tốt lắm!”

Giống như một cú đánh vào đầu Đồng Trác Khiêm, anh ôm lấy thân thể Phục Linh, cảm nhận hơi ấm từ cô và hơi thở đều đặn của cô.

Trái tim như từ vách đá rơi xuống đất, bình tĩnh một cách lạ thường.

Cũng may, cũng may... cũng may cái gì, Đồng Trác Khiêm cũng không nói ra được, trong giây phút đó, trái tim anh cũng giống như cô bắt đầu khôi phục lại, sau một thời gian dài vi khuẩn ở trong cơ thể cô, rốt cuộc sau câu nói tốt lắm của Bùi Uyên đã từ từ biến mất, tất cả đã bình thường.

Có hơi thở yếu ớt vang lên, Đồng Trác Khiêm cúi đầu nhìn người trong ngực từ từ tỉnh lại.

Ánh mắt cô mang theo tầng sương mù bao phủ đầy mê người, cũng như là một vùng đầm sâu, thấy rõ nhưng vẫn muốn bước vào.

Môi cô vẫn còn trắng bệch, giống như là vừa mới khỏi bệnh, nhìn mọi chuyện trước mắt, Phục Linh không hiểu vì sao.

“Đây là thể nào.... sau khi nói xong, cô giật mình tại sao giọng nói mình khàn khàn như vậy, sau đó cô nhìn Đồng Trác Khiêm hung ác nói: ”Anh không phải tranh thủ lúc em ngủ cướp chăn chứ, tất cả là do anh làm em bị cảm?”

âm thanh này đã thể hiện được tinh thần, sức lực mạnh mẽ.

Ánh mắt Đồng Trác Khiêm mừng rỡ như điên, sau đó hôn xuống đôi môi trắng bệch, cuồng bạo như một trận bão quét qua, muốn đoạt lấy tất cả ngọt ngào của cô.

Phục Linh hơi kinh ngạc, cô không hiểu tại sao đang tức giận mà Đồng Trác Khiêm lại vui vẻ như thế?

Nụ hôn của anh quá bá đạo, quá kịch liệt, làm cô không có thời gian lấy hơi, vất vả lắm mới ngừng lại một chút, không ngờ người kia lại vô sỉ chặn lại lần nữa.

Phục Linh muốn tránh ra nhưng sức lực không đủ, đầu óc choáng váng lại muốn té xỉu.

Đồng Trác Khiêm kinh hãi, lập tức ôm lấy cô, chuẩn bị kêu Bùi Uyên, quay đầu lại phát hiện từ giây phút bọn họ hôn nhau Bùi Uyên đã chạy đi lánh người rồi.

Mà trong lúc anh cuống quýt thì đột nhiên anh phát hiện, gương mặt của người “té xỉu” hình như hơi giật giật.

Bống đứng anh cười tà một cái, đôi tay sờ đến nơi mềm mại của cô.

“Hôn mê xong, tỉnh dậy lại cản trở ông đây làm việc...” nói xong lực trên tay càng dùng sức hơn.

Cơ thể Phục Linh run rẩy, cuối cùng cũng không ngăn được Đồng Trác Khiêm đành phải đầu hàng nhận thua.

“Được rồi gia, em thật sự rất mệt, anh để cho em nghỉ ngơi chút đi.”

Đồng Trác Khiêm buồn cười buông cô ra, vốn là không có ý định giày vò cô mà, chính cô muốn làm chuyện xấu, anh chỉ trừng phạt nhỏ thôi.

“Được rồi, em nghỉ ngơi đi, anh đi xem mẹ một chút.”

“Nhanh đi đi.” Phục Linh hận anh không thể đi nhanh lên.

nói thật, cô rất mệt mỗi đấy.

rõ ràng không làm gì hết mà lại thấy mệt, tay chân đều không còn sức lực nào, cả người như bị xe cán qua, hơn nữa còn có....

cô nâng đôi tay lên thở ra một hơi, một mùi khó chịu xông vào mũi cô, khiến cô nhú mày.

“**”, có phải miệng Đồng Trác Khiêm có bệnh, lây ỉn rồi hay không?”

Nghĩ lại, không thể nào, vừa rồi thân mật như vậy, mà không có ghét bỏ? Dù sao Phục Linh rất ghét cái mùi này, lập tức mang dép vào đi vào nhà vệ sinh súc miệng.

Đồng phu nhân cũng không có đi chơi mạt chược với ai, chỉ dẫn theo vệ sĩ đi mua đồ ăn xong dạo một vòng rồi về.

Đúng lúc gặp được Bùi Uyên đang đi ra, lập tức kéo vị chuyên gia nổi danh y học này lại, “Giáo sư Bùi, tôi ngưỡng mộ cậu đã lâu, hôm nay tôi xuống bếp nấu ăn, cậu ăn xong rồi hãy đi.”

Bùi Uyên đỏ mặt hời hợt, trong lòng chỉ có một ý nghĩ, muốn lập tức rời đi.

Mà Đồng phu nhân cũng không có cái loại ngưỡng mộ gì, chỉ muốn giữ Bùi Uyên lại ăn cơm, sau đó thăm dò vài tin tức trong miệng Bùi Uyên.

Con trai bà không để cho bà biết sức khỏe của Phúc Linh, vậy thì bà phải tự thân vận động thôi?

“Bác gái nói đùa rồi, cháu và Đồng Trác Khiêm chỉ là bạn bè, không có gì để ngưỡng mộ hết, bác xem cháu là văn bối là được rồi.”

Đồng phu nhân cười tươi, sau đó kéo Bùi Uyên vào nhà, đóng cửa lại, nhanh chóng đi vào phòng bếp.

“Được rồi, tiểu Bùi này, cậu ngồi đây chơi, bác đi nấu cơm, cậu ăn xong cũng đừng đi vội, người trẻ tuổi phải chú ý sức khỏe.”

nói chưa hết lời thì người đã ở trong phòng bếp, cửa phòng bếp cũng được đóng lại.

Kết cục như vậy khiến gương mặt Bùi Uyên giật giật mãnh liệt.

Lần này, đi cũng không được mà không đi cũng không xong.

Mày nghĩ đi, người ta kêu mày ở lại ăn cơm, mà mày không nói tiếng nào đã bỏ đi thì còn là người ra ngoài làm chuyện lớn sao?

Mày nghĩ không đi, ló lắt nữa trên bàn cơm Đồng phu nhân hỏi này hỏi kia thì sao, trả lời thế nào mới vẹn toàn đôi bên? Cái vấn đề này còn hao tâm tổn trí hơn giải một bài toán.

Thôi, Bùi Uyên lắc đầu một cái, chấp nhận ngồi xuống sofa trong phòng khách nhà họ Đồng.

Mà Đồng gia, vừa chạy xuống thì nhìn thấy dáng vẻ hể hê của Bùi Uyên, giống như là đang ở nhà mình, nhấp miếng rượu, xem tiết mục giải trí trên TV.

“Giáo sư Bùi thật biết hưởng thụ nha.”

Vừa cầm hột đậu phộng cho vào miệng, Bùi Uyên híp mắt nhìn Đồng Trác Khiêm nói: “Đây coi như phí chẩn đoán của anh.”

Những lời này vẫn có lý, anh ta khổ cực vì Đồng Trác Khiêm, cũng chỉ vì sự khiêu chiến của mình trong y học mà thôi.

Đồng Trác Khiêm cảm thấy như vậy cũng được, anh đi tới tủ rượu lấy một chai rượu đỏ đưa cho Bùi Uyên, nói: “Rượu vang năm 97, đưa cho anh.”

Trong giây phút Bùi Uyên nhìn thấy chai rượu, ánh mắt như phát sáng.....

118. Chương 118: Ngục Tù Kỷ Niệm

Chỉ vì vướng phải cảnh trai chưa vợ, Bùi Uyên uống rượu, còn phải là rượu đỏ đắt tiền quý giá.

Đồng Trác Khiêm cầm chai rượu đỏ đắt tiền trên quý trăm năm trên tay, loại sản xuất ở vườn nho, nói tới giá trị trăm ngàn cũng không quá đáng.

Bùi Uyên cầm ly rượu trên tay, nhất thời có cảm giác nặng trĩu, trong lòng lại đang nở hoa bùng bùng, cười tươi lạ thường.

Thật may mắn vừa rồi bà Đồng đã giữ anh lại ăn cơm nếu không làm sao có thể gặp được chuyện tốt này.

“Đồng thiếu, sau này không nói những thứ khác, cả nhà anh già trẻ lớn bé có bệnh gì tôi đều giúp.” Đồng Trác Khiêm cau mày giống như khó chịu lời nói của hắn.

Sau khi dứt lời Bùi Uyên mới rùng mình một cái, giật mình nhận ra mình nói sai, bệnh gì cũng giúp? Không phải là đang nguyên rửa nhà người ta sao? Là một bác sĩ mà nói, không gia đình nào muốn nhìn thấy anh, cho dù anh là một giáo sư nổi tiếng.

Bởi vì anh xuất hiện tựa như Conan, đi tới đâu là xảy ra vấn đề tới đó, thỉnh thoảng còn có thể chết một hai người.

“Ông đây đưa cho người chai rượu này ý muốn sau này ít tới một chút, thậm chí đừng tới.” Bùi Uyên cười một tiếng, không để ý nói: “Được, sau này không tới chỗ này nữa.” Đồng Trác Khiêm hừ lạnh một tiếng đi lên lầu, vào phòng tiếp tục thân thiết với Phục Linh.Roma , Ý.

Tiếng gió nhẹ nhẹ, khí trời trong xanh, ngàn dặm không mây, vô cùng nhàn chán! Trường An cảm thấy không khí xung quanh vô cùng quý dị.

Lạc Sâm ngồi phía đối diện, tay phải cầm nĩa, tay trái cầm dao vô cùng ưu nhã ăn thịt bò bít tết, Trường An cảm thấy ông trời thật sự quá bất công, có người mặc tây trang đi trên đường mới trở nên quyền rũ, lại có vài người không cần mặc quần áo, chỉ cần quần cái khăn tắm hay cái gì cũng có thể trở nên mị hoặc mê người như vậy.

Mà đúng lúc, người như vậy đang quần một cái khăn trắng ngồi đối diện cô ưu nhã ăn bít tết.

Trường An thật sự không thích ăn món này, mặc dù trong máu cô là một người phụ nữ ôn uể ưu nhã, nhưng lớn lên trong hoàn cảnh túng quẫn, rất ít khi ăn những thứ đồ xa hoa này, lúc trước khi cùng với Lục Cảnh Sinh, cũng rất ít ăn, phần lớn là ăn đồ cô chuẩn bị.

“Sao vậy, em không ăn à?” Đặt dao nĩa xuống, Lạc Sâm cầm khăn lau miệng, sau đó nhú mày hỏi.

Trường An mất tự nhiên cười: “Lần tới lúc ăn, anh có thể mặc quần áo vào rồi ăn không?” Lạc Sâm hứng thú: “Thật có lỗi, tôi không có cái thói quen đó.” Trường An thiếu chút thì trào lên hớp nước trái cây vừa uống.

Mặc y phục ăn cơm chẳng lẽ không phải là chuyện bình thường sao? Tại sao đùng tới anh ta lại biến thành chuyện gì đó rất quái dị? Tiếp theo, Lạc Sâm nói một câu làm cho cô thật sự không nhận được mà phun nước.

“Nếu như em cũng không có thói quen đó, cũng có thể cởi quần áo mà ăn cơm, ở đây không có người khác.” “Phốc_____” Lạc Sâm nhanh chóng né đi, quay đầu đi lên lầu: “Chuẩn bị nhanh một chút, lát nữa đi theo tôi đến một bữa tiệc.” Tiệc? Tiệc gì cơ? Trong đầu Trường An không khỏi lại nhớ về nhiều năm trước khi cùng Lục Cảnh Sinh tham dự những thứ tiệc tùng kia.

Những thứ thiện ý giả dối, sự vui vẻ giả nhân giả nghĩa, còn có những ánh mắt khinh thường, đều làm cho cô chán ghét.

Nghĩ đến những thứ kia, cô lập tức liền từ chối: “Tôi không đi, anh tìm người khác đi.” “Cũng không phải em quyết định.” Sau khi nói xong, Lạc Sâm liền bước vào phòng, lâu sau cũng không phát ra tiếng động.

Cửa bị một đám người mở ra, rất nhiều người cầm quần áo, giày dép chuẩn bị cho bữa tiệc đặt trước mặt cô.

Rất nhiều thứ, thật sự rất nhiều, mỗi loại đều có đầy đủ làm cho Trường An có chút hoa mắt.

Trên cầu thang lúc ấy có tiếng nói phát ra, Lạc Sâm mặc một bộ tây trang màu trắng trông rất cao quý, đi tới cầm lên chiếc đầm dạ hội màu trắng: “Mặc cái này đi.” Không thể phủ nhận Lạc Sâm rất có mắt thẩm mĩ.

Chiếc đầm màu trắng toàn bộ đều là thủ công tinh tế, thắt nơ con bướm ở cổ, chính giữa có một viên hồng ngọc điểm tồ, đuôi váy bốn phía đều là màu hồng của ngọc, cổ áo chữ V khêu gợi.

Một chiếc đầm thuần khiết, khéo léo, quyến rũ như vậy thật sự rất tươi đẹp.

Thật ra thì, Trường An cũng nhìn trúng chiếc đầm này, nhưng cô không muốn mặc.

Nhìn như thế nào cũng thấy đó là một bộ với tây trang mà Lạc Sâm đang mặc.

Vì vậy, cô quay đầu về phía một chiếc đầm màu tím: “Tôi không thích, tôi thích cái màu tím này.” Lạc Sâm mặc kệ cô, trực tiếp bảo mọi người rời đi, sau đó cầm lễ phục trong tay cùng một đôi giày thủy tinh tinh xảo đi tới.

Anh từng bước hướng về phía cô, trên mặt hiện lên nụ cười khó nắm bắt: “Em mau mang bộ lễ phục này lên lầu thay đi.” “Tôi không thích cái này_____” Lạc Sâm đột nhiên nhẹ nhàng đặt một ngón tay lên môi cô, ngăn lại lời nói tiếp theo của cô.

“Hoặc là em cầm chiếc váy màu tím đó thay ngay ở đây cho tôi xem_____” “Tôi đi lên lầu.....” Lời nói của Lạc Sâm còn chưa dứt, Trường An đã vội vàng giựt lấy bộ lễ phục trên tay anh mà chạy trốn lên lầu.

Trong ánh đèn sáng ngời, chợt thấy khuôn mặt của Lạc Sâm lộ ra ý cười vui vẻ, anh tuấn.

Đợi đến sau khi Trường An thay đồ xong, trong căn biệt thự to lớn đã không còn ai, trong lòng cô có chút bang hoàng bước ra khỏi biệt thự, chỉ thấy một chiếc xe sang trọng đứng trước mặt mình, cửa xe được mở ra từ bên trong, một người đàn ông như thiên tiên xuất hiện nhìn thẳng vào mắt cô, có một chút quyến luyến.

Quyến luyến? Trường An có chút chần chờ, tâm tình giống như bị cuốn đi.

Có tiếng cười khê truyền ra, lúc này cô mới biết mình thất thần, mặt thoáng chốc đỏ ửng, có chút bối rối bước vào xe. diễn-đàn-lê- quý-đôn “Lái xe!” Trong thoáng chốc, Lạc Sâm đã không còn bộ dạng dịu dàng khi cùng cô ở chung một chỗ nữa, cả người tản ra khí chất lạnh lùng, cái bộ dạng chớ tới gần này rất quen thuộc trong mắt Trường An.

Khí chất này làm cho cô nhớ lại lần đầu tiên gặp anh.

Đó là ở trong tù.

Là trong hai tháng trước khi cô ra tù.

Cô vì đắc tội với mục cai ngục biến thái, bị bà ta ác độc nhốt vào phòng giam nam.

Cái đó đối với mỗi người đàn ông là ngục giam, nhưng đối với một người phụ nữ tay không tấc sắt là Địa Ngục.

Cô bị người đưa đến phòng ăn chung, mỗi người đàn ông trong ánh mắt cô đều như con sói đói nhìn mồi.

Trong nháy mắt đó, cái cảm giác tuyệt vọng bóp chặt cổ cô, sau đó cô bị đưa vào phòng giam 502.

Trong phòng giam có năm người đàn ông, về mặt bọn họ chăm chú đánh bài, ngay cả cô đi vào cũng không liếc mắt nhìn, điều này làm cho tâm tình Trường An thoáng thả lỏng.

“Chờ ông đây ra ngoài, sẽ bảo vợ con mày trốn về nhà hai ngày !” Một âm thanh liễu lĩnh vang lên trên hành lang ngục giam, Trường An nghiêng đầu nhìn, một tên đầu trọc bị còng tay đi trên hành lang, toàn thân đều là hình xăm ghê tởm, bị áp giải phía sau là hai tên đàn ông thoạt nhìn rất bỉ ổi, hai cảnh viên muốn áp giải bọn họ lại bị đẩy ra, hình như đích đến của họ là căn phòng này.

Rắc rắc một tiếng, Trường An giống như nghe được tiếng tim cô nhói lên.

“Trước tiên thả lỏng hai ngày đi, mấy ngày nữa phải đưa cho ông đây !” Thịch một tiếng, cửa tù lại đóng lại lần nữa.

Ba người kia xoay đầu lại, nhìn thấy chính là một Trường An mặc áo tù, không son phấn.

Tên đầu trọc hình như là tên cầm đầu, vừa nhìn thấy Trường An cặp mắt của hắn liền sáng lên : “Ai yêu, không nghĩ tới trong này lại có một cô em xinh đẹp nha.” Vừa nói, hai tay chà xát, từng bước tiến về phía Trường An.

Vào ngay khắc tay tên đầu trọc sắp đụng vào eo cô, mặt Trường An trắng bệch, kinh hãi hô lên.

Năm người đang đánh bài vẫn như cũ không ngẩng đầu lên tiếp tục đánh bài.

Đầu trọc nói thầm một tiếng coi như mấy tên này thông minh, lập tức cười dâm dăng đi về phía Trường An.

Sắc mặt cô càng ngày càng trắng bệch, cặp móng heo kia vuốt ve trên thân thể cô làm cho cô thiếu chút nữa thì phun ra, cô dùng sức giãy giụa, hai tên phía sau cũng đi lên đè thân thể cô xuống.

Một khắc đó, sự tuyệt vọng trong lòng cô không ngừng tràn ra như suối, cô hận mình không thể chết ngay lập tức, sau đó có thể thoát khỏi số mệnh của chính mình, cô dùng sức thét lớn, giãy giụa cũng không có cách thoát ra.

Chẳng lẽ mình thật sự cứ bị ô nhục trước mặt nhiều người như vậy ? Không ! Không thể như vậy, cô gào thét trong lòng, lòng đã quyết, chuẩn bị cắn lưỡi học phim truyền hình muốn tự sát.

Mà tên đầu trọc kia không biết tìm được ở đâu một khối vải chặn lại miệng của cô.

“Xẹt_____” áo tù màu xanh bị xé rách, lộ ra bộ ngực đầy đặn của Trường An, cô giống như nhìn thấy được kết quả của mình, cô không giãy giụa nữa, cặp mắt thất thần như người đã chết.

“Tại sao lại có tiếng đàn bà kêu vậy ?” tiếng nói đột nhiên truyền tới từ giường trong cùng, tiếng nói tràn đầy từ tính cũng sự mạnh mẽ của đàn ông khiến cho người khác vừa nghe đã mê mẩn.

“Lão đại, khi này bên ngoài đưa tới một phụ nữ, sau đó lại đưa vào một người đàn ông.” Tên đang vui đùa đánh bài cuối cùng cũng ngừng đầu, ánh mắt không nhìn về phía Trường An mà nhìn vào giường ngủ trong cùng.

“Nói điếm chính.” “Người mới tới muốn chơi đùa với em gái vừa được đưa vào, hiện tại đang tiến hành.” “Cô ta có xinh đẹp không ?” Nghe thấy vấn đề, năm người cùng lúc nhìn về phía Trường An, sau đó hai mắt sáng lên : “Lão Đại, cô nàng này cũng đủ điểm.” “Ồ !” Nhẹ nhàng trả lời một tiếng, sau đó một bóng dáng màu trắng xuất hiện trên mặt đất.

Trường An trong miệng vẫn còn bị nhét vải, trong phút chốc cũng bị cái màu trắng đó hấp dẫn toàn bộ.

119. Chương 119: Kiếp Này Đã Là Người Khác

Trường An chưa bao giờ dùng từ phong hoa tuyết đại để miêu tả đàn ông.

Cho dù anh ta mặc quần áo rách tung toé, màu xanh của quần áo cũng đã bị bạc màu, khoe mắt người đàn ông hẹp dài, xé lên cướp hồn người, tóc của anh hơi ánh vàng, thoát nhìn giống như vì dinh dưỡng không đầy đủ mà tạo thành.

Chỉ là cái nhìn thoáng qua, Trường An lại cảm thấy tâm tình an ổn một chút.

“Thật xinh đẹp, người trong này thật là tốt, cứ như vậy mà ném cô gái này vào ổ sói.” Anh cười nói, sau đó không thêm để ý mà phát tay một cái: “Các người hiện tại nghĩ cách ra khỏi phòng này đi, bằng không một lát nữa sẽ không hay đâu.”

Đầu trục hừ lạnh một tiếng, buồng Trường An ra, nhất thời làm cho Trường An rơi xuống đất, cuống quýt vãi bô trong miệng kéo ra, sau đó nhìn tên đầu trục dùng dùng nổi giận tiến lên.

“Mày mới vừa nói cái gì, ngon thì nói lại một lần nữa!”

Đầu trục từng bước từng bước đi tới, cách người đàn ông càng ngày càng gần, lại đột nhiên bị một đôi tay gậy ngăn lại: “Qua thời điểm, không được làm phiền lão đại.”

“Cút!” Đầu trục gầm lên một tiếng, một vòng trực tiếp đập vào mặt người ngăn đường đi của hắn, mặt người kia nhất thời sưng đỏ một mảng, có chút tức giận bưng kín mặt, nhìn về phía người đàn ông mặc quần áo bạc màu: “Lão Đại, em bị đánh.”

“Sưng lên sao?”

Người nọ mặc dù thoát nhìn đã bốn mươi, năm mươi tuổi nhưng là bị một người đàn ông khoảng hơn hai mươi lấy khẩu khí chất vấn hỏi thăm, nhưng lại không có một chút bộ dáng quái dị nào, nghe vậy, anh ta gật đầu một cái: “Chẳng những sưng lên, còn chảy máu.”

“Kia ——” người đàn ông dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Vây đánh đi.”

Đột nhiên một trận tiếng hô vang ở phòng 502 nổ ra, giống như pháo hoa năm mới, Trường An kinh ngạc quay đầu nhìn những người đàn ông khi này còn đang an tĩnh vui đùa đánh bài, không để ý tới ai, bây giờ giống như ăn phải điều đầu hoàn, năm người lập tức đứng lên, siết chặt quả đấm nhìn chằm chằm vào tên đầu trục cùng đàn em của hắn.

Nhìn đám người trước mặt, đầu trục khinh thường hừ lạnh một tiếng: “Cũng không ra ngoài hỏi thăm một chút, Trần Cường tao làm sao lại đi vào đây .”

Tên đeo mắt kính trong năm người đột nhiên nói: “Nhịn người thật lâu, mặc dù ta trước kia là vì cường gian mà tiến vào, bất quá cũng đã mười năm, hiện tại ghét nhất chính là mấy tên động thủ với phụ nữ.”diễn đàn lê quý đôn.

Trường An sợ hãi nhìn về phía người nọ, tội phạm cường gian?

Tên đó lại nhìn cô cười hòa ái một tiếng làm cho cô nổi da gà cả người.

Đây là như thế nào vậy?

“Nhịn? Trần Cường tao cũng không biết cái gì là nhịn!” Nghe tên mắt kính nói như vậy, Trần Cường càng thêm khinh thường .

“Nếu không phải sợ đánh thức Lão Đại, đã sớm xử ngươi.” Nói thì chậm, nhưng lại động thủ rất nhanh, vừa nói xong liền trực tiếp động thủ, tay phải mãnh liệt ra quyền, tên đầu trục cũng phản ứng lại trong nháy mắt, vung lên cánh tay mập mạp.

Lấy kinh nghiệm nhiều năm, tên mắt kính vốc dáng thấp bé này.... ai bắt quá một vòng ——

“A ——” đột nhiên một tiếng thét chói tai truyền ra từ phòng 502, có người đang ăn cơm trong phòng ăn, gãi gãi lỗ tai: “Tiếng gì mà lớn vậy?”

“Hình như là từ phòng 502 truyền tới .”

“Phòng 502?” Một người kinh ngạc nói, sau lại cười cười, coi như chuyện không liên quan mà tiếp tục ăn cơm.

Mà lúc này, bên trong phòng 502 là một mảnh hỗn độn.

Đầu trọc cả người đầy máu nằm trên mặt đất, khuôn mặt xấu xí hoàn toàn thay đổi, trên mặt có dấu vết chuyển xương, rất giống bị người đánh nát.

Hai đàn em của đầu trọc cũng bị người nhét vào khung sắt không rút ra được.

Mà mắt kiếng còn thật hứng thú đá vào móng hai tên đó.

Trường An nhìn cục diện rối rắm, có chút không thể tiếp nhận.

“Người đó?” Người đàn ông mặc quần áo bạc màu đột nhiên kêu.

Trường An nghiêng mặt sang, ánh mặt trời từ cửa sổ nhỏ chiếu vào trên mặt cô khiến cho cô khó có thể mở mắt, ở sau lưng người đàn ông là một vầng sáng lớn, thật giống như thần tiên đến từ trên trời.

Nhưng điều kiện tiên quyết là bỏ qua quần áo dơ bẩn của anh.

“Tôi tên là Trường An.” Trường An an tĩnh nói lên tên của mình.

“À, tên không tệ, đến đây xoa bóp vai cho tôi đi.”

Như vậy thì xong rồi sao?

Trong nháy mắt đó, Trường An kinh ngạc.

Giống như trong nháy mắt này, Lạc Sâm đột nhiên hôn lên môi của cô, kéo cô trở về làm cho cô kinh ngạc.

Trường An tựa hồ trong thoáng chốc trở về hiện tại, sau đó kinh ngạc nhìn môi Lạc Sâm nằm ở trên môi của cô cắn mút, sau đó rời đi, ánh mắt tà mị nhìn cô.

“Nghĩ cái gì mà nhập tâm như thế?”

Có thể nói cho anh biết, đang nghĩ tới anh sao?

Khẳng định không thể, cho nên Trường An lập tức nói: “Không nghĩ cái gì cả.”

“Như vậy ——” Lạc Sâm giống như vô ý thức kéo dài thanh âm, làm cho Trường An sợ hết hồn hết vía .

Xe chậm rãi vào một trang viên, một trang viên trồng nho, mùi thơm ngát theo gió bay vào xe khiến cho người say mê.

Tầm mắt nhìn thấy được, là một cái nhà kiểu Âu màu trắng thuần, cao như tòa thành, lấy màu vàng kim tô điểm thêm phong cách phục cổ.

Xe dừng lại, Lạc Sâm xuống xe, sau đó anh đỡ Trường An xuống.

Trường An hơi ngẩn ra, nhưng vẫn khéo léo như cũ đưa tay cho Lạc Sâm.

Động tác của cô vô cùng tự nhiên, giống như đang trở lại trong kỉ niệm.

Trên mặt Lạc Sâm hiện lên nét vui vẻ, sau đó thuận thể cầm cánh tay của cô đặt lên tay mình, tao nhã bước vào.

Trường An giống như một cơn gió đi vào tòa thành, khiến cho đáy lòng tất cả mọi người đều rung động, những cô gái con nhà giàu, những nàng công chúa, những ông chủ bà chủ đều tập trung vào người đàn ông người Ý quyền lực kéo theo một cô gái Trung Quốc rạng rỡ đi vào.

Có người kinh ngạc, có người vui mừng, nhưng cũng có người khinh thường, có người ghen tỵ, có người cười lạnh.

Đối mặt với nhiều loại ánh mắt như vậy, Trường An lại không thèm để ý chút nào, cô ở trong lòng cười nhạt một tiếng, giống như tự an ủi chính mình.

Trước kia khi ở cùng Lục Cảnh Sinh, bị người đời coi là tình nhân, những ánh mắt khó chịu như vậy đã nhìn thấy không ít, bây giờ cũng không có gì để sợ.

Môi của cô hơi khê nhếch, cười rất tươi sáng, rất cao quý nhưng cũng rất lạnh lùng.

Cô quay đầu nhìn về phía khuôn mặt đang cười của Lạc Sâm, cô cười nhìn đại sảnh giống như hoàng cung xinh đẹp lộng lẫy, nhìn những cô thiếu nữ xinh đẹp đồng hành với những chàng thanh niên tài giỏi đẹp trai cười nói, sau đó, cô nhìn thẳng về phía đầu bên kia ——

Một nam một nữ.

Nam cao ngất đẹp trai, lông mày nhú chắc, lại tăng thêm một chút phong vận mê người.

Nữ ưu nhã thông dong, nụ cười cao quý, thẳng được tất cả các giai lệ.

Trường An nhìn thấy hai người họ thig rút cuộc không cười được nữa ——

Thân thể bỗng nhiên bị người ôm lấy, tiếng nhạc vang lên, Lạc Sâm đột nhiên ôm eo của cô đi vào trong sàn nhảy.

Bước chân của anh chuẩn xác uyển chuyển.

Bước chân của cô lại xóc xếch không chịu nổi, giống như người bệnh thần kinh đập lung tung.

Lạc Sâm vươn người đến bên tai cô, nóng bỏng nói: “Tôi không thích nụ cười này của em.”

Trường An cứng đờ, nhưng vẫn chỉ tiếp tục cười: “Vậy anh thích như thế nào ?”

“Thích khi em ở trong biệt thự của tôi.”

“Vào lúc nào?”

“Lúc ăn sáng.”

“Không nhớ rõ lắm.”

“Khi tôi không mặc quần áo ăn sáng.”

Khuôn mặt của Trường An đột nhiên kịch liệt run rẩy, Lạc Sâm lập tức nhảy nhanh hơn, Trường An mang giày cao gót vì trật nhịp mà té xuống.

Hai cánh tay trắng nõn mảnh khảnh cùng đưa ra.

Một ôm lấy eo của cô.

Một kéo cổ tay của cô.

Sắc mặt người phụ nữ mặc chiếc đầm tím sẫm xuống.

“Cô ấy không thích mang giày cao gót ——” cầm cánh tay Trường An, người đàn ông đột nhiên nói.

Lạc Sâm nhanh chóng bỏ tay người đàn ông trên cổ tay Trường An ra, sau đó trầm giọng nói: “Cám ơn, anh Lục.”

Đúng vậy, người đàn ông đang nói chuyện là Lục Cảnh Sinh.

Người phụ nữ với sắc mặt trắng bệch nhưng vẫn làm ra vẻ cao quý là Đào Huyền Lê.

Oan gia ngõ hẹp là cái từ rất thường hay thấy khi còn đi học, Trường An chưa bao giờ nghĩ đến việc có thể trùng hợp như vậy, đúng dịp cô rời Trung Quốc tới Ý lại vẫn có thể gặp phải hai người này.

Đây là tại sao? Cô không biết.

Chẳng qua chỉ cảm thấy là nhìn thấy hai người này, có chút hơi mệt.

Cô đi tới chỗ vừa ngồi, an tĩnh cầm lấy một ly rượu sâm banh lẳng lẳng thưởng thức, sau đó suy nghĩ bắt đầu hoàn toàn hỗn loạn.

Lạc Sâm không biết từ lúc nào đã đi lên lầu, hình như là đi gặp một vị cố nhân nào đó.

Một ly rượu đã thấy đầy, Trường An nhìn xuyên qua ly thủy tinh thấy được Lục Cảnh Sinh đang đi về phía cô.

Anh mặc tây trang màu đen thẳng thớm, nhìn lạnh lùng cứng rắn như chính con người Lục Cảnh Sinh mà cô đã từng biết.

“Trường An, anh rất lo cho em.”

“Ồ.” Trường An chẳng qua chỉ trả lời một tiếng, sau đó đứng dậy rời đi.

Bỗng dưng, cổ tay cô bị kéo lại, tay Lục Cảnh Sinh lạnh băng, thoáng run lên: “Trường An, hãy nghe anh nói ——”

“Tôi không muốn bị Đào Huyền Lê đến gây phiền toái, anh Lục mời buông tay.”

Giọng nói của cô lạnh nhạt, giống như bộ dạng khiển trách tên đàn ông đang vô lễ với cô.

Giọng nói ấy khiến cho Lục Cảnh Sinh cảm thấy xa lạ, đáy lòng như sinh ra hàng ngàn cây gai hung hăng đâm vào tim anh.

“Nếu như em thật sự hận anh như vậy——”

“Không!” Trường An bỗng nhiên cất cao giọng cắt đứt lời của anh, sau đó sắc giọng nói: “Anh Lục, tôi tại sao lại phải hận anh? Chúng ta có quan hệ gì sao?”

Lời nói của cô khiến cho thân thể anh cứng đờ.

Giờ khắc này cô, đã trở nên xa lạ như vậy rồi sao?

Xa lạ như vậy, khiến cho anh đến nhìn cũng thấy đau lòng.

“Cảnh Sinh ——” có tiếng phụ nữ nhẹ nhàng vang lên sau lưng, nhìn chồng mình cùng người phụ nữ khác lồi lồi kéo kéo, tiếng nói của người phụ nữ thật thần kỳ không mang một chút tức giận nào.

Trường An bỏ tay của anh ra, rời đi không quay đầu lại.

Cảnh Sinh?

Đã là người khác kiếp này, có người rồi sao còn phải cầu xin cô đi hận anh ta? Hận cũng là một loại nhớ, tôi chỉ nguyện kiếp này có thể quên đi anh.

120. Chương 120: Đây Là Vị Hôn Thê Của Tôi

Tiếng nghị luận rối rít truyền đến từ xa, tiểu thư danh viện kiêu ngạo ngẩng cao đầu, lấy tư thế cao quý nhất hấp dẫn các công tử quý tộc.

Ánh sáng chói mắt của sâm banh dưới ánh đèn xa hoa càng có vẻ say lòng người, một người rời lại một đôi nhận lấy sâm banh, sau đó đặt ở bên mép, tạo ra tư thế xinh đẹp nhất.

Mà Trường An nhìn cảnh tượng say lòng người này, chỉ cảm thấy thiếu một cái gì đó.

Quang cảnh xa hoa và thưởng thức của giới thượng lưu trước mắt này, không phù hợp với cô.

Cô giống như không có hồn phách đi loạn khắp nơi, âm thanh ngày càng ít đi, bốn phía cũng bắt đầu yên tĩnh lại, cô cảm thấy đầu óc mình dần dần thanh tỉnh.

Gió lạnh từ trong khe hở truyền đến, mà sau lưng cô đột nhiên vang lên âm thanh giày cao gót trầm bổng giẫm trên mặt đất.

Đúng vậy, trầm bổng mà ưu nhã.

Chẳng qua là sau khi nghe được tiếng bước chân kia, Trường An đã biết người nào đứng sau lưng mình.

Cô chưa từng gặp cô gái nào hoàn mỹ như vậy, một cái nhăn mày hay nở nụ cười đều hào hoa phong nhã, khí chất danh viện toả ra đầy người, rõ ràng là âm thanh ồn ào của giày cao gót, lại bị cô giẫm đạp lên tạo nên bản nhạc ưu nhã có hồn.

Trường An xoay người, mà trong nháy mắt đó, Đào Huyền Lê đã đứng trước mặt cô.

Sau khi quay đầu, Trường An không nhìn thấy gương mặt duyên dáng sang trọng, mà là đôi tay mang theo sức mạnh gào thét đánh thẳng xuống——

“Ba——”

Âm thanh bàn tay đập trả vọng lại trên hành lang, phá lệ vang dội.

Trường An run rẩy, sau đó liền vùng tay đánh trở về, cô mở to đôi mắt sáng ngời, khí thế dịu dàng che dấu dưới vẻ lạnh lùng: “Đào tiểu thư, đây là cách chào hỏi mới của người nhà họ Đào sao?”

Trong mắt Đào Huyền Lê dâng lên sự kinh ngạc, cánh tay mới vừa rồi bị Trường An đánh trúng, từ từ sưng đỏ, thậm chí còn nhìn thấy một chút mạch máu, có thể thấy được người ra tay nặng như thế nào.

“Phó Trường An——”

Giọng nói Đào Huyền Lê bén nhọn, mang theo một tia bén nhọn thăm vào đầu người, Trường An nhíu mày, sau đó nhẹ giọng đáp: “Ừ.”

“Tại sao cô còn xuất hiện trước mặt Cảnh Sinh? Cô đây đưa anh ấy chưa đủ sao?”

Dây dưa hẩn?

Dây dưa Lục Cảnh Sinh?

Sâu trong đáy mắt Trường An nổi lên vẻ khinh thường: “Cô cho rằng bản thân mình yêu thích, là người khác sẽ yêu thích sao?”

Giờ phút này, đột nhiên Trường An phát hiện, cô không có vì lời nói và hành động cố ý gây khó khăn của Đào Huyền Lê làm cho đau lòng rơi nước mắt, không có vì nghe được ba chữ Lục Cảnh Sinh mà run rẩy.

Đã từng như vậy, có lẽ là bởi vì yêu.

Như vậy bây giờ thì sao?

Trường An có chút hoảng hốt, hoặc có thể nói là, từ rất lâu rồi, cô chưa từng yêu Lục Cảnh Sinh.

Không ai nói cho cô biết, yêu một người phải bị nhiều đau khổ mà gian nan như vậy, sau đó cô ở trong tình yêu từ từ hiểu được, cũng từ từ chết tâm.

“Phó Trường An, cô nói cho tôi biết đi, cô nói cho tôi biết phải làm như thế nào thì cô mới biến mất hoàn toàn trước mặt Lục Cảnh Sinh? Phải làm như thế nào thì cô mới không tới phá hoại tình cảm của chúng tôi?”

Đào Huyền Lê giống như lăm bầm lầu bầu, ánh mắt sáng rực nhìn đôi mắt càng ngày càng tràn đầy vẻ khinh thường của Trường An. Lại phảng phất giống như tự lừa dối mình dối người.

“Như vậy cô liền làm hư mắt của hẩn đi, sau đó hẩn sẽ không nhìn thấy tôi nữa.” Dứt lời, Trường An mỉm cười, xoay người rời đi, toàn thân cũng trở nên lạnh như băng.

“Cô đứng lại——”

Giọng nói kia vẫn kiêu ngạo như lúc đầu.

Trường An không có dừng bước, vẫn không quay đầu đi về phía trước, phía trước là nơi nào? Cô không biết, cũng không cần biết, chỉ cần rời khỏi chỗ này là tốt rồi.

Âm thanh lách cách lách cách truyền đến, tiếng bước chân kia giống như là nóng nẩy, tạo nên bản nhạc rối loạn, giống như đi về nơi âm ỉ.

Bỗng nhiên, cổ tay Trường An bị người ta hung hăng nắm lại, sau đó kéo, cô bị buộc phải đối mặt với Đào Huyền Lê, mà đôi mắt của cô cũng nhìn thấy bàn tay kia cách gương mặt mình ngày càng gần.

Cô mệt mỏi không giãy giụa, người trước mắt này, thật giống như lâm vào trong hoảng hốt.

Eo của cô ảm áp bất thường, sau đó cổ tay Đào Huyền Lê bị người ta kéo, có tiếng con gái thét chói tai, kèm theo đó là âm thanh bạt tai vang lên.

Đào Huyền Lê ngã xuống đất, tóc cô ta trở nên rối loạn, váy ngắn bị xé rách một đường, cả người chật vật không chịu nổi, cô ấy giống như không tức giận, chỉ là lấy đôi tay chuẩn bị đánh cô chạm vào gương mặt bị đánh, một lát sau, cô ta khôi phục thần trí, ánh mắt không có tiêu cự nhìn chồng mình ôm cô gái khác, gương mặt lạnh lùng nhìn cô, giống như đang nhìn một người xa lạ.

121. Chương 121: Trường An, Em Có Nguyện Ý Hay Không?

Lúc họ rời đi thì đã là buổi chiều, gần tới buổi tối, Trường An ngồi vào trong xe, Lạc Sâm cũng đi theo vào, anh quay đầu nhìn cô gái bên cạnh, tóc của cô bởi vì thời gian xã giao hơi dài mà có chút rối loạn, vì vậy anh tự nhiên giúp cô vén tóc về phía sau tai.

Động tác dịu dàng lại mang theo một chút hơi thở mập mờ, làm cho Trường An không tránh khỏi cảm thấy lỗ tai có chút đỏ lên, còn có cảm giác ngứa ngáy.

“Xấu hổ sao?” Giọng nói tràn đầy từ tính của Lạc Sâm quanh quẩn bên tai cô, giống như cơn gió ảm áp ngày xuân thổi trên mặt, có chút hư ảo.

Giống như giờ phút này, anh thật sự yêu cô.

Ngay sau đó, Trường An hồi hồn, âm thầm chửi mình suy nghĩ quá nhiều, sau đó nói: “Không có.”

Sau khi nói xong, đột nhiên Lạc Sâm cười sáng khoái, làm mặt Trường An lại đỏ lên lần nữa.

“Lái xe!”

Giọng nói của anh vẫn còn vang bên tai cô, chiếc xe giống như mũi tên xông ra ngoài, Trường An cảm thấy thật tuyệt vời, loại cảm giác này không có lúc cô mới tới nơi này, mà là lúc rời khỏi.

Nửa tiếng sau, xe chạy tới biệt thự của Lạc Sâm, biệt thự theo phong cách châu Âu tản ra cảm giác trang trọng cổ xưa, mà nơi này không có quá nhiều người hầu hạ, bởi vì Lạc Sâm và Lạc Lịch đều có đặc điểm giống nhau, không thích quá nhiều người, bọn họ đều là người thích hưởng thụ không khí yên tĩnh.

Ngày hôm nay trôi qua thật chậm rãi, Trường An xuống xe, trực tiếp trở về phòng ngủ của mình.

Cô vẫn luôn có phòng riêng trong ngôi biệt thự này, Lạc Sâm cũng không giống như nam chính trong tiểu thuyết, lấy đủ loại phương thức đi vào phòng cô, sau đó ở đó như vậy——

Nhưng tối nay có chút khác biệt.

Ánh đèn mờ mờ chiếu sáng gương mặt Trường An đang chuẩn bị đi tắm, có một loại khí phách cướp đoạt lòng người, đột nhiên cánh cửa bị người ta kéo một cái, Lạc Sâm không mặc quần áo, hạ thân chỉ vậy một cái khăn tắm đứng ở đó.

“A——” Vội vàng che hai mắt mình, sau đó Trường An xoay người: “Anh làm gì vậy?”

“Phòng tắm phòng anh bị hư, em cho anh mượn dùng một chút——”

Sau đó liền nghe một trận tiếng bước chân, trực tiếp vượt qua bên cạnh cô, sau đó là âm thanh kéo cửa, chờ đến khi Trường An cẩn thận quay đầu lại, Lạc Sâm đã không còn ở đây, trong phòng tắm cũng truyền đến tiếng nước chảy——

Tại sao có thể như vậy?

Trường An không muốn im lặng, nhưng cô cũng không biết nên nói cái gì, đây là nhà của người ta, người ta không cần lấy cớ cũng có tư cách đi vào nơi này, mà cô thì sao? Nên làm gì đây?

Không phải nói chuẩn bị đi tắm sao?

Nghĩ tới đây, đột nhiên Trường An có chút khó chịu, rõ ràng mình chuẩn bị đi tắm rồi ngủ, nhưng không ngờ người đàn ông này lại tới đây, làm cho cô không kịp ứng phó.

Kết quả là, Phó Trường An tiểu thư dịu dàng xinh đẹp ngoan ngoãn ngồi ở mép giường, chờ người ở bên trong tắm xong, sau đó đi tắm.

Tốc độ tắm của Lạc Sâm rất nhanh, Trường An chỉ ngồi chờ một lát, cửa phòng tắm liền bị Lạc Sâm mở ra, cô rất tự nhiên ngẩng cao đầu nhìn về phía phát ra âm thanh, ánh mắt không tránh khỏi sáng lên.

Lạc Sâm sau khi tắm xong, giống như một con yêu tinh.

Đúng vậy, yêu tinh, giọt nước tí tách nhỏ xuống từ sợi tóc của anh, sau đó rơi trên mặt đất, không phát ra tiếng vang nào, vóc người của anh cao gầy cân đối, cơ bụng tám múi giống như tác phẩm hoàn mỹ mà Thượng Đế ban tặng cho anh, phát ra mùi hoặc chỉ có người đàn ông này mới có.

Trường An nhìn thấy có chút ngây ngốc.

Lạc Sâm nâng môi cười một tiếng, sau đó đi tới trước mặt cô, lấy tư thế cao quý nhìn cô.

“Nước miếng đang chảy——”

Trường An cuống quýt lấy tay sờ lên khoe miệng, vẫn khô ráo như trước, trong nháy mắt liền ý thức được mình bị lừa gạt, cô đứng lên, đột nhiên bị Lạc Sâm ôm vào trong ngực.

Tay anh thuận thế xoa nhẹ lưng cô, dịu dàng tỉ mỉ, giống như đang vuốt ve tác phẩm nghệ thuật——

“Nhanh đi tắm đi, anh chờ em.” Lạc Sâm nói thật nhỏ, sau đó đẩy một cái, liền đem Trường An đưa đến cửa phòng tắm.

Trường An vẫn còn ngây ngốc, nhưng cũng tiêu sái đi vào, sau khi lấy lại tinh thần liền vội vàng khoá trái cửa, gương mặt lập tức đỏ hồng.

Tại sao? Tại sao anh có thể nói ra câu nói mập mờ như vậy?

Đáng sợ nhất là, tại sao đáy lòng cô lại không chán ghét chút nào?

Nước nóng chảy xuống, gọi lên người cô, lỗ chân lông toàn thân giống như đồng loạt giãn ra, mà động tác tắm rửa của Trường An lại càng ngày càng chậm, giống như là cố ý cọ xát.

Cô đương nhiên nghe được âm thanh TV phòng mình đang mở, sau đó nhiều tạp âm vang lên.

Ý là sao?

Ý là Lạc Sâm vẫn chưa đi đúng không? Tại sao anh không đi? Tại sao phải đợi trong phòng cô?

Trường An không hiểu nổi, không thể làm gì khác là tiếp tục tắm rửa——

Mười phút trôi qua——

Nửa tiếng trôi qua——

Một tiếng trôi qua——

Trường An sắp khóc, trên người cũng bị tắm đến nổi tróc một lớp da, tại sao người bên ngoài còn chưa bỏ đi?

122. Chương 122: Trường An, Em Có Nguyên Ý Hay Không? (2)

Lúc cô ngẩn người, đột nhiên ngoài cửa xuất hiện bóng đen phản chiếu lên cửa thủy tinh, sau đó liền nghe được giọng nói trầm thấp của Lạc Sâm.

“Rất cuộc trên người em bản như thế nào? Sao lại tắm lâu như vậy?”

“Anh. . . . anh. . . .” Im lặng một lát lâu, ngay cả một chữ Trường An cũng không nói ra được, trong lúc mơ hồ, cô cảm nhận được hơi thở bên ngoài ngày càng lạnh đi, cô cắn răng nói: “Anh không trở về phòng mình sao?”

“Ba——”

Đây là âm thanh gì? Nghe thật quen tai, lúc nghe được âm thanh này, trong đầu Trường An trắng toát, giống như pháo hoa ở bên trong hung hăng nổ rộ.

Mà sau khi âm thanh kia vang lên, gương mặt anh tuần, thân thể cao lớn của Lạc Sâm thẳng thẳng xuất hiện trước mắt cô.

Mà hình ảnh cô chiếu ngược trong đôi mắt anh còn thẳng thẳng hơn——

Trường An bị dọa đến nỗi quên hết chói tai, cô nhìn thấy người đàn ông ngày càng gần mình, trong mắt giống như xuất hiện tia sáng lạnh lẽo, thật giống như con sói đói khát muốn nuốt chửng cô vào bụng.

“Anh không nên tới đây!” Một đôi tay chặn ở vị trí hai giờ, gương mặt Trường An trắng bệch lui về phía sau, nhưng đối lưng với cô là bức tường lạnh lẽo, không có đường lui, liếc mắt nhìn sau lưng, sau đó quay đầu lại, Lạc Sâm đã hoàn toàn đứng trước mặt cô.

Da thịt anh chạm vào da thịt cô, cảm giác giống như có một loại lửa nóng chạy xuyên làn da, còn có ánh mắt nóng rực dọa người, làm cho cô không dám nhìn thẳng.

“Trường An——” Anh nhẹ nhàng kêu tên cô.

Trường An theo bản năng ừ một tiếng, không biết tại sao, giống như là từ một phút Lạc Sâm đột nhiên vọt vào phòng tắm, đại não cô cũng bị chặt đứt giữa đường.

Không có tiếng hét chói tai, không có sợ hãi, không có tuyệt vọng, lại giống như nửa chặn nửa che, giả bộ xấu hổ chối từ.

Đây là cảm giác làm cho cô hoảng sợ.

“Anh làm gì?” Đột nhiên Lạc Sâm ôm lấy Trường An, da thịt trắng nõn như ngọc dán chặt trên người anh, có cảm giác giống như ngọn lửa bùng cháy đốt người, anh muốn cô, lập tức! Ngay bây giờ!

Anh muốn cô đã quá lâu rồi.

Có lẽ đối với Trường An mà nói, khoảng thời gian ở trong tù kia là chuyện mà cả đời này cô không muốn nhớ lại nhất.

Nhưng đối với Lạc Sâm mà nói, đó là những ngày trôi qua phong phú nhất từ trước tới nay.

Chỉ vì ở nơi đó có cô gái dịu dàng không thích tươi cười, làm ấm áp thân thể luôn lạnh như băng của anh.

Trường An giãy giụa, anh lại làm như không nghe thấy, sải bước tiêu sái ra khỏi phòng tắm, sau đó nhét cô vào trên giường lớn, lưu loát loại bỏ chướng ngại duy nhất giữa hai người, anh cứ trực tiếp che phủ lên người cô như vậy.

Trường An vẫn giãy giụa như cũ, lúc nhìn thấy thân thể trần trường của Lạc Sâm đè lên người mình, nhịp tim đập nhanh mãnh liệt: “Lạc Sâm, anh đứng lên cho tôi.”

“Em nói bây giờ có thể sao?” Lạc Sâm cười thật thấp, sau đó mang theo nóng bỏng và quyến luyến hung hăng hôn lên môi cô.

Giờ phút này, Lạc Sâm giống như biến thành dã thú, mỗi một tế bào trên cơ thể đều giãn ra, anh hôn rất sâu, giống như sâu đến xương tủy, mang theo tình yêu say đắm, như nói lên nhưng nhớ và tình yêu anh dành cho Trường An.

Ở trong nụ hôn này ẩn chứa tình cảm sâu nặng, Trường An cảm thấy như vậy.

“Phó Trường An, anh muốn em——”

Trường An có chút hoảng hốt, cảm thấy những lời này có chút quen thuộc, hình như là lúc ở trong tù, mỗi lần anh ở trên người cô xoa xoa nắn nắn, giống như là hạ thông báo, báo cho cô, động tác phía sau của anh——

Cô nhớ lại lần đầu tiên mình và Lạc Sâm gặp nhau, ăn mặt mộc mạc, đầu tóc xốc xếch, còn có bộ dáng buồn ngủ mang theo một chút thoải mái làm cho cô cảm thấy bình yên.

Sau đó, ở mỗi đêm, anh đều hung hăng muốn cô, khi đó cô còn phảng kháng, nhưng ngay sau đó liền bỏ mặt, cô tình nguyện bị một người chà đạp, cũng không cần bị một đám đàn ông chà đạp.

Sau này, vô số ngày đêm, anh đều hung hăng muốn cô, phảng phất giống như vĩnh viễn đều không vừa lòng.

Cho đến một ngày, sau khi cô tỉnh dậy, anh liền biến mất.

Tiếp đó, ngày cô ra tù cũng đến, sau đó, liền không có sau đó.

Anh từng ở trong mưa bước chậm đến, mặc áo khoác màu đen, giống như đó là màu sắc lạnh lùng cứng rắn nhất trên thế giới này, giày da thủ công Italy không nhiễm một hạt bụi, từ lúc cô bắt đầu tiếp xúc với anh, cô cũng biết mặc dù người này lưỡi biếng, lại vô cùng thích sạch sẽ.

Cô còn nhớ sau cái ngày anh cứu mình trở về Italy, lúc cô tỉnh dậy liền nhìn thấy một đôi giày da dính đầy bùn đất và nước mưa, mà người đó lại không vứt bỏ, ngược lại còn cất giữ nó.

“Đôi giày này có giá trị——” Lúc anh nói như vậy, ánh mắt mỉm cười, gương mặt gian trá, cực kỳ giống một con hồ ly.

Sau đó, cô liền dây dưa không rõ với người đàn ông trước mắt này.

Trường An dây dưa ở trong nóng rực, nhìn thấy gương mặt Lạc Sâm mang theo mồ hôi, không biết bắt đầu từ lúc nào, bóng dáng người đàn ông này, đã từ từ đi vào lòng cô, đem người đàn ông đã từng ở trong đó đuổi ra ngoài.

Đột nhiên Lạc Sâm dừng lại, sau đó nhìn đôi mắt đang đỏ lên của Trường An, anh có chút đau lòng, sau đó nằm bên người Trường An, nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô, thấp giọng nói.

“Em biết, nếu như em không muốn, anh sẽ không cưỡng bức em——”

“Lạc Sâm——” Đột nhiên Trường An kêu lên một tiếng, sau đó cả người nhào vào trong ngực Lạc Sâm, nghẹn ngào khóc lên, sau đó cô lớn tiếng nói.

“Làm sao bây giờ? Hình như em thích anh rồi?”

Vậy sao lại giống như thích Lạc Sâm anh là một chuyện đả thương người như vậy? Lạc Sâm nâng mày, suy nghĩ một lát, sau đó dần lấy thân thể đè Trường An lại——

“Trường An, nói cho anh biết, em có nguyện ý hay không?”

123. Chương 123: Cô Thật Sự Quá Mệt Mỏi

Trường An nhìn gương mặt đẹp đẽ của anh, trong đôi mắt chứa đầy ngọn lửa thiêu đốt tình cảm, hạnh phúc xảy ra bất chợt, cảm giác triền miên xông thẳng vào trí óc của cô.

Nhớ lại khi đó, cô cũng vì vậy mà theo hần ta.

Đáy mắt Lạc Sâm hiện lên sự vui sướng, hơi ẩm mãnh liệt đánh thẳng vào Trường An, bao phủ khắp người cô...

Chỉ có một buổi tối như vậy, phẳng phất như đã tồn tại rất lâu.

Ánh trăng xấu hổ trốn vào trong đám mây, ngôi biệt thự ẩn sau lưng sóng biển, cứ như có một ca khúc lãng mạn đang phát lên...

Sáng sớm ngày hôm sau, Trường An mờ mịt tỉnh lại.

Toàn thân không quần áo, dấu vết xanh tím khắp người, cái eo đau đớn và đôi môi khô ráp.

Cô rời khỏi giường, đi vào trong phòng tắm, tấm gương bên trong đã phản ánh rõ phần ngực cô đã bị dấu màu hồng bao trùm lấy.

Sao anh ấy có thể cần như vậy chứ?

Nghĩ đến sự nhiệt tình đầy cuồng dã của Lạc Sâm vào tối hôm qua, Trường An lại đỏ mặt, nhanh chóng vệ sinh xong rồi mặc quần áo đi ăn cơm.

Cánh cửa được ai đó mở ra, Lạc Sâm mặc đồ bộ ở nhà bừng bừng sáng đến cho cô.

Sắc mặt Trường An lại hồng lên, nhớ lại hình ảnh cấm trẻ em nhìn vào đêm qua, bỗng dưng cô giật mình, cô hoàn toàn không có mặc đồ, hiện tại cô giống như một con thỏ rất sợ hãi, trong chớp mắt, cô chui vào trong chăn, che đậy cơ thể mình.

Bên ngoài tấm chăn có tiếng cười sang sảng vang lên, phía trên đầu Trường An đột nhiên có một sức lực khá mạnh, cô biết là Lạc Sâm đang muốn kéo chăn cô ra, cô cương quyết nắm lấy góc chăn không nhịn thua.

“Em làm gì vậy? Ngột ngạt không khó chịu sao?”

“Anh đi ra ngoài...” Bên trong chăn vang lên tiếng nói rầu rĩ của cô, giống như giọng nói của trẻ con đang đùa giỡn.

Ngay lúc Trường An không nghe thấy âm thanh gì nữa định thả lỏng cảnh giác thì chăn đột nhiên bị kéo mạnh ra, cô cứ khỏa thân như vậy mà xuất hiện trước mặt Lạc Sâm.

Trường An kinh ngạc, cô vô cùng xấu hổ, nhanh chóng lấy tay che lại bộ phận quan trọng, muốn nói nhưng lại nói không nên lời.

Lạc Sâm nhìn dấu hôn trên người cô thì vô cùng hài lòng, đáy mắt xuất hiện sự kiêu ngạo nhưng đầy ý cười, bộ dáng đắc ý cứ như vừa sáng tạo ra tác phẩm nghệ thuật nào đó, còn về phần Trường An thì sự ngượng ngùng đã che phủ lấy cơ thể cô.

Cảm giác này khiến Lạc Sâm bất ngờ hôn cô, như muốn nuốt sống lấy Trường An, ý thức cuối cùng đã chìm theo nụ hôn ấy...

Màn nóng bỏng triền miên nữa lại bắt đầu, cả hai giằng co với nhau thật lâu mới kết thúc.

Sau khi xong việc cần làm, tinh thần Lạc Sâm phấn chấn mặc quần áo vào, đem bữa sáng đến cho Trường An, lại thấy cô gái này đã ngủ say, ngủ rất say.

“Dậy ăn sáng đi em.”

Trường An không đáp lại, quay người tiếp tục ngủ.

Trải qua một trận chiến như vậy, vùng eo đã đau đớn nay dường như là muốn đứt lìa ra làm hai.

Có trời mới biết trong khoảng thời gian ngắn ngủi từ tối hôm qua đến hôm nay, người đàn ông vừa nhìn dường như không liên quan đến khối lửa nhân gian này lại muốn cô bao nhiêu lần.

Đáng sợ nhất là, rõ ràng đã tiêu hao rất nhiều năng lượng, mà bây giờ nhìn anh giống như không có việc gì...

“Dậy đi, ăn sáng xong rồi ngủ tiếp.”

Trường An không thèm quan tâm đến anh, kéo chăn qua đầu, ngủ tiếp.

Bây giờ ngoại trừ đi ngủ, ngay cả đầu ngón tay cô cũng không muốn cử động.

Lạc Sâm thấy cô như vậy, biết là cô mệt mỏi, cô như một con mèo cuộn tròn thân mình vùi trong chăn, anh thấp giọng cười cười, nói: “Sáng sớm là khoảng thời gian người đàn ông có tinh lực mạnh nhất, nếu em không chịu ăn sáng, anh sợ anh phải tiếp tục công việc vừa rồi...”

Trường An bỗng nhiên ló mặt ra khỏi chăn, sau đó mở mắt, cô cảm thấy cô bây giờ thật là bi thương, nằm ở trên giường, uể oải nói: “Em ăn...”

Sau đó, Trường An thật sự ăn, nhìn ý cười trong mắt Lạc Sâm mà ăn từng miếng từng miếng, nhanh chóng ăn xong rồi chui vào chăn, ngủ!

Nhìn dáng vẻ đầy phòng bị của cô, Lạc Sâm buồn cười lắc đầu, bưng cơm thừa đi ra ngoài.

Mà cũng trong tích tắc đó Trường An đã chìm vào giấc ngủ.

Thứ lỗi cho cô, cô thật sự là quá mệt mỏi...

Khi Trường An tỉnh lại đã là lúc mặt trời lặn, cô âm thầm phiền muộn, không biết bản thân lại có thể ngủ nướng như vậy, ngủ một lúc mà đã tới bây giờ, lúc sáng ăn cơm mà do ăn rất nhiều nên giờ cũng không thấy đói, chắc là Lạc Sâm cũng biết điều này nên bắt cô ăn nhiều, không đói bụng mà nghỉ ngơi nhiều một chút.

Mặc quần áo xong, Trường An mang dép rồi đi ra ngoài, lúc đi xuống cầu thang thấy trong biệt thự không có người nào, yên lặng một cách lạ thường.

Thấy tấm thiệp mời màu đỏ nằm trên bàn, tấm thiệp được thiết kế rất tinh tế, Trường An nhìn một cái đã thích, xung quanh không có người, tuy là cô tò mò nhưng cũng không mở tấm thiệp ra xem là ai, đi vào phòng bếp tìm đồ ăn.

Đột nhiên có nhiều tiếng bước chân vang lên, đáy lòng Trường An hoảng hốt, cô đi ra ngoài, thấy rất nhiều phục vụ đang bưng rất nhiều khay, trong khay có rất nhiều đồ ăn mỹ lệ, sau đó đặt từng món lên một cái bàn dài.

Nói thật, lúc chưa thấy mấy cái này thì cô không thấy đói, nhưng trong giây phút thấy được mỹ thực, cô mới phát hiện bản thân mình đói đến nỗi ngực dán vào lưng rồi.

Vừa đảo mắt đã thấy nụ cười như một con hồ ly của Lạc Sâm.

Phục vụ lại lục đục đi ra ngoài, căn biệt thự trống rỗng chỉ còn lại hai người họ.

“Đói bụng chưa?”

Trường An thành thật gật đầu, sau đó tìm chỗ ngồi xuống, nhưng không động đũa.

Theo lý thuyết, Lạc Sâm phải ngồi ở chỗ chủ tọa, nhưng anh lại ngồi kế bên Trường An, một tay vòng qua eo cô, kéo cô đến gần, đặt cô ngồi trên đùi mình.

Trường An không có thói quen này, cô bị kinh sợ, Lạc Sâm cười cười cầm đũa lên, gấp một miếng thịt nướng đưa đến trước mặt cô.

“Ném thử xem, biết em không quen ăn đồ tây, nên anh mời đầu bếp Trung Quốc đến nấu.”

Trường An nghe thấy rất cảm động, ngoan ngoãn mở miệng, cắn miếng thịt nướng vào miệng.

Cơm nước xong, Trường An mới nhớ tới tấm thiệp mời trên bàn, cô chỉ vào nơi có tấm thiệp nói: “Người khác đưa thiệp mời cho anh thì hãy cất kỹ, đừng có đánh mất, như vậy có vẻ không tôn trọng người ta lắm.”

Lời nói này, hình như giống một người vợ khuyên dạy người chồng không hiểu chuyện.

Lạc Sâm lại mỉm cười nói: “Em chưa xem?”

“Đồ của anh, em không đụng tới thì tốt hơn...”

Lạc Sâm thấp giọng cười cười, hình như tâm tình anh rất vui vẻ, anh đứng lên, đi đến cái bàn cầm thiệp mời đưa cho Trường An nói: “Em xem đi.”

Trường An mở vội cầm lấy nó, cô mở ra, trong nháy mắt liền nở nụ cười vui mừng.

“Đồng Trác Khiêm và Phục Linh muốn kết hôn?”

Lạc Sâm gật đầu, “Trên người Phục Linh có virus lại đang mang thai nên Đồng Trác Khiêm hận không kết hôn ngay được, cho nên bây giờ có thể rồi.”

“Vậy anh đi không?”

“Cái này phải xem em có đi hay không?”

Trường An sững sờ, “Cái này thì liên quan gì đến em?”

“Nếu em muốn đi thì anh theo em đi, nếu em không đi, anh cũng không phải loại người thích giúp người khác góp vui, đương nhiên là không đi.”

Cô làm sao có thể không đi chứ? Trường An nói thầm trong lòng, Phục Linh là người bạn mà cả đời này cô coi trọng, nếu cô không thể nhìn Phục Linh và Đồng Trác Khiêm nắm tay nhau cùng đi vào lễ đường thì cô sẽ không an tâm, nghe Lạc Sâm nói những lời này, cô lập tức nóng nảy, “Em chắc chắn sẽ đi...”

Trên thiệp mời ngày 8 tháng 12, mà giờ đã là ngày 6, nói cách khác là chỉ còn có hai ngày, thời gian không có dư dả gì mấy.

Bỗng nhiên, Trường An sực nhớ tới, dựa theo thái độ làm việc nghiêm cẩn của Đồng Trác Khiêm, không có khả năng chỉ còn hai ngày mới phát thiệp mời, chắc chắn thiệp mời này đã đến từ lâu rồi.

Nhưng tại sao Lạc Sâm không nói cho cô biết?

Trường An không rõ, vì thế hỏi thẳng: “Có phải thiệp mời này đã đến tay anh từ sớm?”

Lạc Sâm gật đầu.

Trường An cảm thấy tức giận, nói: “Vì sao không nói với em?”

Lạc Sâm thành thật trả lời: “Nếu không làm cho em chấp nhận anh để đi cùng với anh, thì một mình anh, đi chỗ nào? Đi xem Đồng Trác Khiêm vui vẻ, còn mình anh cô đơn?”

Trường An tưởng chừng xúc động muốn té xỉu, nhất thời đứng dậy đi lên lầu, không phòng bị Lạc Sâm nắm cổ tay, mạnh mẽ kéo cô vào lòng.

“Đừng giận.”

“Không có.”

“Anh thấy em tức giận.”

“Em nói không có là không có.”

“Anh thấy em có.”

Trường An khó thở, “Anh có yên hay không?”

“Em hết giận thì xong thôi.”

Trường An biết chiến tranh cùng với người này, vĩnh viễn bản thân cô sẽ không có ngày thắng, cô không nói chuyện nữa, cứ như vậy để mặc anh ôm, trên người anh có một loại yên tĩnh khiến cô cảm thấy an ổn.

Đây là điều trước giờ cô chưa bao giờ cảm nhận được, cho dù trước kia có yêu Lục Cảnh Sinh sâu đậm đến đâu cũng không có cảm giác này, cô chỉ cảm thấy mọi thứ như gần như xa, mỗi ngày đều sống trong lo lắng và sợ hãi.

Mà bây giờ lại không giống vậy.

Cho dù hiện tại cô đang tức giận, nhưng cứ an tĩnh ở trong ngực anh, không có bất kỳ động tác nào, nhưng cô vẫn thấy ấm áp vô cùng.

Được anh ôm như vậy, giận thì cũng đã hết rồi, đột nhiên Lạc Sâm thối thối vào lỗ tai cô, ngứa ngứa kích thích thần kinh cô.

“Anh chỉ là muốn cho em một kinh hỉ, cố ý đặt trên bàn mà còn không xem, thế nào cũng muốn anh lấy tới mới chịu xem.”

Trường An rầu rĩ nói: “Vậy anh cũng phải nói trước cho em, Phục Linh và em là bạn bè thân thiết như vậy, em muốn chuẩn bị cho cô ấy một món quà, bây giờ thời gian gấp như vậy, em phải chuẩn bị thế nào đây?”

“Anh đã chuẩn bị xong hết rồi.”

Thật ra trong lòng cô biết anh sẽ nói như vậy, nhưng như thế chính là mọi quyền quyết định đều nằm trong tay người đàn ông, mặc dù không nói là không tưởng tượng được, nhưng cho dù có chuẩn bị nhiều thế nào cũng không bằng tự tay cô chọn lựa hoặc làm một thứ gì đó.

Đối với Phục Linh, cô không muốn tùy tiện như vậy

124. Chương 124: Em Được Hưởng Chút Ánh Sáng Của Anh.

Ba ngày trước, Phục Linh nhận được tin mình sắp sửa kết hôn.

Nhất thời vừa vui sướng, khiếp sợ, vừa kinh ngạc, vô số loại tâm tình kéo tới, cô ảo não, ảo não tại sao ngay cả một buổi cầu hôn đơn cũng không có, đã quyết định kết hôn?

Cô than thở, than thở vì mình sắp sửa đi vào phần mộ hôn nhân, mỗi một lần đi ngang qua phòng của mình, thật giống như đang nhìn thấy một cái quan tài.

Cô vui sướng, vui vì rốt cục có thể lấy Đồng Trác Khiêm, sau đó hai người có thể cùng nhau sống một cuộc sống vui vẻ.

Sau khi biết được tin tức, mỗi ngày bà Đồng đều nhìn cô khi thì than thở, khi thì cười khúc khích, lát sau lại nhíu mày.

Bà Đồng rất lo lắng, lông mày dính chặt lại một chỗ.

Vội vàng tìm bác sĩ tâm lý cho Mạnh Phục Linh, kết quả cuối cùng khiến cho Đồng gia khiếp sợ.

Chứng sợ hãi trước khi cưới!

Tin tức này truyền tới tới Trường An, cô nghĩ thế nào cũng không hiểu, làm sao lại sinh ra một nữ nhân điên điên khùng khùng trong kịch Quỳnh Dao vậy, cái gì mà sợ hãi trước khi cưới chứ.

Đây là tại sao?

Kết quả là không thèm để ý đến ánh mắt quái dị của Lạc Sâm, lập tức thu dọn đồ đạc dẫn Lạc Sâm quay về thủ đô.

Một ngày này, khoảng ba mươi giờ trước ngày kết hôn, bên ngoài mưa rơi lác đác, vì không thể ra ngoài sân, Phục Linh vô cùng buồn bực tiếp tục đắp chăn vùi trên ghế sa lon, nằm cách TV mười thước xem ti vi.

Nói là xem ti vi, thật ra là ngắm người, mắt vốn bị cận một chút, cách TV xa như vậy làm sao có thể nhìn thấy?

Mơ hồ nhìn thấy một đám phụ nữ tụ ở cùng một chỗ, sau đó đánh từng cái bạt tời, mặc dù khoảng cách xa như vậy, nhưng tiếng bạt tời kia vẫn rất lớn rất lớn.

Phục Linh lập tức che mặt, lông mày nhú lại: “Đau , thật đau , cô diễn viên này ăn cái gì để lớn vậy? Cứ để bị đánh như thế sao?”

Không ai nghe cô nói chuyện, trong nháy mắt Phục Linh cảm trong lòng mình trống rỗng , mỗi sáng sớm tỉnh dậy, chần bên cạnh vẫn còn hơi ấm , nhưng vẫn không nhìn thấy Đồng Trác Khiêm , căn nhà mỗi ngày đều rất yên lặng, trừ bà Đồng chăm sóc cô thì không có ai khác.

Trong khoảng thời gian này, Đồng Trác Khiêm cũng bận rộn nhiều việc, không có nhiều thời gian quan tâm cô, cô cũng thông cảm.

Nhưng là loại cảm giác này, thật sắp làm cho cô hỏng mất!

Vì vậy, Mạnh đại tiểu thư quyết định, muốn đi ra ngoài dạo một vòng.

Nhưng là khổ nỗi không có nơi nào muốn đi!

Nhìn trời đã sắp chiều , vì vậy Phục Linh trịnh trọng quyết định, trở lại chốn cũ!

Đối với cô mà nói, chốn cũ cũng chỉ có cái bar đó mà thôi .

Đối với chút kinh nghiệm lần trước, Phục Linh không dám mạo hiểm một người lén đi ra ngoài, mà mặc bộ quần áo thoải mái mang một đôi giày vảo, dùng chiếc Maserati Đồng gia vừa mua cho cô đi ra ngoài cùng với một đám vệ sĩ.

Phô trương như vậy, bà Đồng cũng không có lo lắng lắm, liền để Phục Linh đi, chính mình thì dọn dẹp một chút rồi đi tìm hàng xóm chơi mạt chược.

“***! Xe nổi tiếng thế giới thật không thể đùa, thật tốt!” Phục Linh tự đáy lòng thở dài, mặc dù nhà cô cũng coi như giàu có, nhưng nhiều lắm cũng chỉ mua một chiếc BMW , nhưng bởi vì người cha keo kiệt của mình, đừng nói tới BMW đến Cherry QQ cũng không chịu mua, chỉ có thể tự cầm đồng lương ít ỏi của mình đi mua một chiếc xe chạy bằng điện .

Đáng giận nhất là, chiếc xe chạy bằng điện quý giá của cô, lại bị lấy cắp trong một đêm gió lớn.

Tên khốn nào lại không biết xấu hổ như vậy chứ, trù cho hấn bất lực.

Cũng không muốn nhớ lại những chuyện hao tổn tâm trí kia , Phục Linh ôm tâm tình vui sướng ngồi trên xe mới của mình, phiến muộn trong lòng cũng vui đi không ít.

Trước đó vài ngày có cảm giác giống như chim nhỏ bị nhốt trong lồng tre, cả ngày trừ đi dạo trong sân còn lại là núp ở trong phòng ngủ, trên mặt cũng dài ra không ít, bởi vì cô vốn rất gầy , bụng mặc dù chính xác đã mang thai hơn bốn tháng , khi mặc quần áo thể thao thùng thình cũng không nhìn ra được.

Vẫn còn bộ dáng sinh viên đại học thanh thuần như lúc ban đầu, nhưng gần đây, sinh viên đại học có khuynh hướng càng lúc càng lộng lẫy.

Xe rất nhanh đã ngừng lại ở trước cửa quán bar, hiện tại là bảy giờ, chính xác là thời gian hoạt động của quán bar, trước kia Tiểu Nhạn thanh lệ từng đứng ở cửa cái đó, bây giờ đã đổi thành hai mỹ nữ có vóc dáng bắt mắt.

Xe được hộ vệ lái vào bãi đậu xe, Phục Linh cũng đi theo, dù sao quán bar cũng là nơi khoe tiền bạc, nếu đi ra từ một chiếc xe xịn, không chừng lại trở thành con khỉ bị vây xem.

Vì lý do an toàn, hơn là khiêm tốn, Phục Linh không biết từ nơi nào tìm được một cái nón lưỡi trai, trực tiếp đi vào trong quán bar.

“Tiểu thư, đợi một chút.”

Phục Linh tà nghệ hỏi: “Chuyện gì sao?”

“Hôm nay sảnh đã có người bao hết, không có thiệp mời thì không thể vào, xin tiểu thư hãy lấy thiệp mời.”

Chết tiệt, vốn đang ôm tâm tình vui vẻ tới thả lỏng một chút, nhưng không ngờ lại bị người ngăn ở cửa?

Trong sách có nói, phụ nữ có thai tính tình rất nóng nảy, vì vậy, Phục Linh nổi nóng.

“Tránh ra!”

Hai mỹ nữ kia cũng là người cao ngạo, nghe thấy câu này đã bực mình, hơn nữa thấy người này mặc đồ thoải mái như đi xem phim buổi tối nên rất xem thường.

Nhìn bộ dạng này, không chừng chỉ là cô bé con còn đang đi học, ở trường hay cãi lộn đường thành tính khí nóng nảy, mỹ nữ bên trái hừ lạnh một tiếng nói: “Cô bé à, về nhà đi, tối nơi này xem náo nhiệt sao?”

Cô bé? Phục Linh cười nhạt, là đang nói cô hay là nói đứa con trong bụng cô vậy.

Phục Linh càng thêm nóng nảy, một tỳ ngăn trước mặt cô gái, có chút không kiên nhẫn nói: “Ngoan ngoan tránh ra một bên!”

Mỹ nữ tức giận, căm tức nhìn: “Bảo cô đi ra ngoài thì ra đi, không nên ở chỗ này cản trở khách của chúng tôi.”

“Vậy ý của cô là tôi không phải là khách sao?” Phục Linh trầm giọng hỏi.

“Cô ——”

“Mau tránh ra, mau tránh ra, đừng cản đường bổn thiếu gia ——” tiếng nói này, dĩ thường cao ngạo, giống như đang hưởng lỗ mũi lên trời mà nói chuyện, là kiểu làm cho người khác sinh ra cảm giác chán ghét.

Mà Phục Linh lại cảm thấy tiếng nói này có chút quen thuộc.

“Ôi, Trầm thiếu gia, hôm nay tới sao? Chị em em ai cũng muốn nhìn thấy anh” mỹ nữ có vóc người cao gầy ở bên phải, vừa nhìn thấy người kia ăn mặc sang trọng bước tới, lập tức bày ra khuôn mặt tươi cười đi lên chào đón, bàn tỳ ngọc ngà cứ như vậy mà ôm cổ của anh tôi, cặp 34E cứ mảnh liệt như vậy đặt ở trên ngực người đàn ông.

“Mấy ngày không thấy, em lại càng ngày càng mặn mà ——”

Trong phút chốc, Phục Linh cuối cùng cũng từ hồi ức trở lại.

Bỉ ối, ngu ngốc, thiếu đạo đức trùn cuối Trầm công tử.

Cô ôm ngực xoay người, mặt lạnh cười nhìn Trầm Nghĩa Thành nói: “Trầm thiếu, đã lâu không gặp!”

Thanh âm kia, rõ ràng là tiếng nói mềm mại nhũn nhụi của con gái, nhưng ở trong tôi Trầm Nghĩa Thành, lại thật giống như ma quỷ tới lấy mạng trong Địa ngục.

Anh tôi có chút mất tự nhiên ngẩng đầu lên, sau khi thấy được khuôn mặt trắng trẻo như hoa bách hợp của Phục Linh, bộ dáng nhất thời vạn vẹo mảnh liệt giống như gặp phải quỷ.

“Mạnh Phục Linh ——” Âm thanh la hét rung trời, tức giận trong nháy mắt dâng lên cao, lại phải ráng mà ngăn lại.

Người đàn bà này, bây giờ anh không chọc nổi.

“Ôi chao ——” Phục Linh nhẹ nhàng phản ứng lại, nhưng trong nháy mắt bị tiếng nói vô cùng mất hồn của mình kích thích cả người nổi da gà.

“Trầm thiếu, giúp một chuyện đi!”

Trầm Nghĩa Thành đỏ mặt, nhưng không nói không được: “Cô nói đi.”

“Tôi muốn đi vào, nhưng hai cô này lại không để cho tôi vào, cho nên, muốn nhờ anh giúp một chút.”

“Ai ngu ngốc không cho cô ấy đi vào?” Trầm Nghĩa Thành rống lớn, mỹ nữ bên cạnh hơi run lên, sau đó chỉ hướng tới một tiếp viên khác: “Là Tiểu Ly.”

“Ba ——” Tiểu Ly còn chưa kịp phản ứng, liền thấy Trầm Nghĩa Thành sải bước đi tới, sau đó không chút lưu tình tát một cái trên mặt cô, trên mặt lập tức xuất hiện một dấu tay sưng đỏ, có thể thấy được bị đánh nặng như thế nào.

“Trầm thiếu ——”

“Người cầm mồm cho bố, cút!” giận rống lên một tiếng, Tiểu Ly thấy thế cũng không dám nhiều lời, lập tức bùm mặt chạy đi, nước mắt đảo quanh hốc mắt nhìn rất đáng thương.

Phục Linh thấy thế, cảm thán, thật là bỉ ổi đáng thương!

Cô quay lại cười một tiếng, sau đó chấp tay sau lưng đi vào.

Bên trong quán bar giống như đã được người sửa sang lại, càng thêm vẻ phồn hoa, cao ngạo.

Một lần nháo kịch kia, cơ hồ muốn phá nát quán bar.

Khu vực giải trí bị hủy, sau đó trong này còn chết một người, rất nhiều thiên kim thiếu gia sợ dính phải hối khí, cũng rất ít khi tới chơi.

Hôm nay sau một phen tu sửa của ông chủ, thoát nhìn giống như trở lại ban đầu, cũng từ từ kéo lại được những thiên kim thiếu gia kia.

Mà Trầm Nghĩa Thành chính là một người trong số đó.

Từ sau lần gây chuyện ở quán bar đó cũng chưa ra mắt cô.

Một người râu ria, chỉ nhớ thoáng qua, Phục Linh cũng sẽ không ngây ngốc đi theo Trầm Nghĩa Thành tới nơi đó bắt chuyện.

Theo trong lòng người đàn ông hèn hạ bỉ ổi này, vô cùng có khả năng sẽ lại báo thù Phục Linh một lần nữa.

Bởi vì mang thai, rượu không thể uống, khói không thể hít, hát không thể lớn tiếng, Phục Linh có cảm giác vô cùng buồn bực, không thể làm gì khác hơn là tìm một nơi an tĩnh, nhìn những người phía dưới đang tận tình hòa mình vào nhạc.

Giờ khắc này, cô thật giống như lại lần nữa sống lại những ngày trong quán bar trước kia.

Trước kia cô cũng là mặc sườn xám màu tím, trong tay bưng ly, lẳng lặng thưởng thức, mắt lạnh nhìn mọi người trong sàn nhảy đang ồn ào náo động.

Mà bây giờ đây?

Phục Linh muốn khóc.

Mặc dù là thiên kim tiểu thư, nhưng lại mặc quần áo thoải mái, còn mang một đôi giày vải, may nhờ có cái mũ, không ai nhận ra cô.

Mà duy nhất làm cho người ta ghé mắt nhìn, lại chính là mấy tên... hộ vệ hầm hố kia.

Phục Linh cười, cười đến quái dị, Gia, em dường như chỉ hưởng được chút ánh sáng của anh.

125. Chương 125: Anh Nói Tôi Là Con Nhóc Vô Dụng ?

Một lần nữa ngồi vào vị trí này, Phục Linh làm thế nào cũng không tìm lại được cảm giác trước kia, hộ vệ cũng bị cô phân phát ở bốn phía, vốn mặc bộ đồ này đã trở thành tiêu điểm, lại có một đám hộ vệ hầm hố vây quanh, càng khiến người ta tò mò.

Phục Linh nhìn chung quanh, lại phát hiện ra không nhìn thấy Trầm Nghĩa Thành, nhất thời cảm thấy có chút quái dị, theo cá tính của vị thiếu gia kia, khi tới những chỗ này, chắc chắn sẽ ôm hai ba cô vào trong ngực mà tình chàng ý thiếp, hận không thể lập tức nhào tới làm cái việc loại đó, chẳng lẽ hôm nay đã trở nên nhanh hơn? Dẫn người ta ra ngoài vườn phòng rồi?

Có chút không hiểu được lắc đầu một cái, Phục Linh cảm thấy đàn ông ở phương diện này làm việc rất mau.

Ngay sau đó, lạnh lùng cười một tiếng.

Đang lúc Phục Linh cho là Trầm Nghĩa Thành đã mang theo một hai cô mà đi ra ngoài làm việc , THÌ Trầm Nghĩa Thành lại cẩn thận trốn vào nhà vệ sinh nam, sau đó bấm điện thoại.

“Gia, con quỷ nhỏ kia lại xuất hiện.”

“Ai?” Đầu bên kia có chút ồn ào, sau đó chậm rãi truyền đến tiếng đàn ông.

“La thiếu gia, ngài quên sao, chính là Mạnh Phục Linh mấy tháng trước gây chuyện ở quán bar——”

“Mạnh Phục Linh?” Đầu kia đột nhiên vang lên tiếng nói bén nhọn, nghe thật giống vịt đang gọi nhau, dị thường chói tai, nhưng vẫn nghe ra được đầu kia đột nhiên trở nên tức giận: “Cô bé đó đang ở đâu?”

“Đang ở trong quán bar đây.”

La thiếu gia hừ lạnh một tiếng: “Canh chừng nó, không được để nó chạy.”

Trầm Nghĩa Thành sau khi nghe xong nhất thời có chút kinh hãi, trong lòng có chút sợ, sau đó nhẹ giọng hỏi: “Nhưng La thiếu gia à, ngài quên rồi sao? Mạnh Phục Linh sau lưng còn có một ngọn núi lớn đó.”

“Cô ta có núi lớn, chẳng lẽ tôi không có sao?” Những lời này rất tự tin kiêu ngạo, khiến cho sợ hãi trong lòng Trầm Nghĩa Thành biến mất không còn tăm hơi, lập tức liền phụ họa nói: “Vâng vâng, La thiếu gia, tôi biết nên làm như thế nào .”

Chín giờ tối, ồn ào náo động chính thức bắt đầu, Phục Linh lạnh lùng nhìn những người phụ nữ phía dưới đang uốn éo giống như rắn hổ mang xinh đẹp, còn có người tà mị nụ cười tìm kiếm đàn ông.

Trước kia cảm thấy những nam nhân này thoát nhìn còn người nhìn được một chút, bây giờ nhìn qua, so sánh với Đồng thiếu gia, ngay cả tư cách xách giày cũng không đủ.

Thật không có ý tứ, không chừng hiện tại Đồng Trác Khiêm cũng đã biết cô đi ra ngoài, đang đi tìm cô .

Mau tỉnh, không lát nữa lại gặp chuyện không may, bây giờ phải đi thôi.

Vừa muốn đứng dậy chuẩn bị rời đi, Trầm Nghĩa Thành cầm trong tay một chai rượu quý giá cười híp mắt đi về phía Phục Linh.

Có tuồng muốn hát sao?

Phục Linh nhìn Trầm Nghĩa Thành cười một tiếng, sau đó ánh mắt vẫn đi theo Trầm Nghĩa Thành, cho đến khi anh ta ngồi xuống ở trước mặt của mình.

“Anh muốn mời tôi uống rượu?”

Trầm Nghĩa Thành gật đầu, sau đó mở chai ra rượu, rót cho Phục Linh một ly, sau đó đẩy tới trước mặt Phục Linh rồi nói: “Đây coi như là tôi xin lỗi vì lần trước.”

Phục Linh nhíu mày: “Xin lỗi?”

Trầm Nghĩa Thành gật đầu: “Đúng vậy.”

Bình tĩnh đẩy ly rượu ra, Phục Linh lắc đầu một cái: “Tôi không uống rượu.”

Bỗng dưng, sắc mặt Trầm Nghĩa Thành có chút khó chịu nói: “Cô như vậy là không chấp nhận ?”

Sắc mặt Phục Linh chỉ một thoáng đã trở nên lạnh, cô nhìn người đàn ông trước mắt này, không biết trước kia ánh mắt của mình là mắt heo hay chó lại coi trọng người này?

Lớn lên, thanh thanh tú tú, coi như cũng khá lắm rồi, nói về vóc người? Một thước bảy, vóc dáng gầy gầy cảm giác như một bộ xương, lần này nhìn thấy Trầm Nghĩa Thành gầy đi rất nhiều so với lần trước, có lẽ đều do hít thuốc phiện gây nên hậu quả, cặp mắt không tiếng động, sắc mặt trong ánh đèn lúc sáng lúc tối, thoát nhìn trắng bệch không giống như là người sống.

***, Phục Linh thật cảm thấy trước kia từng có loại bạn trai giống như thế này, thật nên đi mổ bụng tạ tội, bằng không thể nào mới không làm ... bạn bè cùng những người mến mộ Mạnh Phục Linh cô thất vọng?

Hơn nữa hiện tại trên miệng nói là tới bồi tội, thế nhưng giọng nói lại giống như là Mạnh Phục Linh cô đã thiếu anh ta mấy trăm vạn?

Phục Linh khó chịu trong lòng.

Cô cảm thấy sáng sớm ngày mai nên đi thấp hương, coi là coi bói, có phải năm nay cô không nên đi ra ngoài nhiều hay không, bằng không vừa đi ra không gặp tên cặn bã thì gặp phải nguy hiểm?

Ông trời, người không nên chơi như vậy.

“Phục Linh, tôi thật là thật lòng muốn xin lỗi cô.” Thấy Mạnh Phục Linh nửa ngày không để ý đến anh ta, trong lòng Trần Nghĩa Thành vừa tức vừa oán, hận không thể dùng sức nện bình rượu này lên đầu Mạnh Phục Linh.

Phục Linh nhìn anh ta, cười thật xinh đẹp, đẩy ly rượu về phía anh ta: “Bất kể có nhận hay không nhận xin lỗi của anh, rượu này, tôi không uống, cũng không thể uống.”

“Mạnh Phục Linh ——” Trần Nghĩa Thành đột nhiên lớn tiếng, sau đó lại đột nhiên nghĩ đến chuyện La thiếu gia giao phó, lại lần nữa nuốt xuống tức giận, hỏi: “Cô rốt cuộc muốn như thế nào?”

Trong phút chốc, thần sắc Phục Linh lạnh lẽo, trong đầu nhất thời phản ứng lại.

Trần Nghĩa Thành này rất rõ ràng đang trì hoãn thời gian.

Theo hiểu biết của cô đối với Trần Nghĩa Thành, thứ người như thế này rõ ràng chính là những người không chịu nổi ủy khuất, bọn họ không mang thù, bởi vì có thù oán liền báo tại chỗ, tuyệt không sẽ vì muốn cô tiếp nhận sự hối lỗi của anh ta, mà chịu ở nơi này bị cô mắng, lãng phí thời gian ở chỗ này.

Nói lãng phí thời gian, không bằng nói là đang trì hoãn thời gian.

Cô lạnh lùng đứng lên, cầm ly rượu hất lên mặt Trần Nghĩa Thành, sau đó lạnh lùng nói: “Nếu như không có chuyện gì, liền trở về trong chuồng heo mẹ anh đi, còn hơn ở đây làm việc vớ vẩn cho người khác.”

Dứt lời, đứng dậy rời đi.

Trần Nghĩa Thành bỗng nhiên cầm chai rượu lên hướng về phía ót Phục Linh đâm xuống, nhưng không ngờ lại bị một đôi tay có lực chặn lại, kế bên, đã nhìn thấy một đôi hộ vệ áo đen, ánh mắt lạnh lùng như điều hâu nhìn anh ta, thật giống như muốn đem anh ta hủy diệt.

Trần Nghĩa Thành không khỏi run rẩy một cái, cũng chính là trong nháy mắt đó, Phục Linh đột nhiên quay người lại, dùng một tư thế vô cùng xinh đẹp, lên gối vào bụng anh ta.

Nhất thời tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên.

Phục Linh móc móc lỗ tai, rất là tiêu sái nói: “Thanh âm này dễ nghe như tiếng hát vậy.”

Một chùm ánh sáng lại đột nhiên chiếu sáng cửa quán bar, kèm theo còn có một lượng chiếc xe hơi dừng lại trước đó.

Sắc mặt Phục Linh trầm xuống, cũng không cảm thấy những người này tới là một ngoài ý muốn, bởi vì đuôi mắt cô đã nhìn thấy bộ mặt của La thiếu gia ngồi ở ghế cạnh tài xế.

Nhìn thật mất khẩu vị.

Phục Linh không có ý định dừng lại bước chân, vẫn như cũ đi ra ngoài đi, khi đi tới cửa thì bị người ngăn lại.

“Mạnh tiểu thư cần gì đi nhanh như vậy, đã lâu không gặp, chẳng lẽ không muốn mời La thiếu gia uống vài chén.”

Phục Linh nheo mắt lại, không chút khách khí nói: “Không có hứng thú uống cùng ông.”

“Sao?” La thiếu gia nhú mày, đột nhiên cười lên, con mắt vốn không lớn nhất thời híp lại thành hai đường: “Cô đây là không muốn giữ mặt mũi cho La thiếu gia tôi?”

Ông ta cười, Phục Linh cũng cười.

“Thật ngại, tôi không thích ở cùng người nhàm chán, xin nhích mông quý giá của ông ra, tôi phải đi.”

“Con mẹ nó cô không biết xấu hổ đúng không?” Vừa nói xong một cái tát đánh xuống, như cũ vẫn là vị áo đen kia ngăn lại, sau đó lạnh lùng bỏ tay La thiếu gia ra, mặt sắng giọng đứng ở trước mặt.

“Ông muốn đánh tôi?” Phục Linh rất khó chịu, sau đó cười lạnh ngẩng đầu nhìn La thiếu gia nói: “Lần trước giáo huấn ông là trò chơi sao?”

Phục Linh vừa nói ra, cả người La thiếu gia run lên, tức giận dâng cao.

Lần ở quán bar kia, là vết nhơ lớn nhất cả đời anh, ở địa bàn của mình bị người khác bưng không nói được, lại còn bị đánh giống như chó nằm trên đất, ở trong tù hai tháng mới được ra ngoài, khẩu khí này làm sao nuốt xuống được chứ.

Vốn theo thể lực của Đồng Trác Khiêm muốn đưa anh vào trong tù đi, cả đời không ra được cũng là chuyện bình thường, nhưng hết lần này tới lần khác ai cũng không nghĩ tới chính là, cái tên đàn ông có bộ mặt dữ tợn, ngu ngốc này sau lưng lại có nhà họ La chống lưng.

La thiếu gia bản tính cũng là họ La, gọi là La Hoa Long, anh họ ở xa của Tư lệnh, mặc dù quan hệ có chút xa, nhưng tóm lại vẫn có quan hệ.

Theo quan hệ giằng co ồn ào của nhà họ La và nhà họ Đồng, tất cả người có thù với người nhà họ Đồng, đều bị La thiếu gia đưa về trại lính, đây cũng là nguyên nhân tại sao La Hoa Long lại được đón tới thủ đô.

Sau lưng những chuyện này, tất nhiên đều có người nhà họ La nhúng tay vào.

Phục Linh cũng cho là, trải qua lần trước bị Đồng Trác Khiêm sửa trị, tên này sẽ không làm ra chuyện gì nữa, lại quên trên thế giới còn có những chó không đối được thói quen ăn cứt.

Cô khoát khoát tay, ý bảo người hộ vệ ngăn ở trước mau tránh ra, sau đó cô lấy khuôn mặt tươi cười nhìn tới gương mặt tức giận của La Hoa Long, vui vẻ hỏi: “Anh hôm nay muốn chặn tôi ở lại nơi này?”

“Đúng thì thế nào?” La thiếu gia cười lạnh một tiếng nói.

“Thì sẽ đánh người ***!” Phục Linh dùng tay chỉ mũi của anh ta lớn tiếng nói, sau đó hét lớn một tiếng: “Tiểu Đào, đánh bọn họ cho tôi nha.”

Chỉ một thoáng, chỉ thấy một bóng người di động, giống như là ma quỷ xuất hiện, tầm mắt của mọi người cũng tập trung vào bóng người đột nhiên xuất hiện như quỷ mỵ.

Vóc người cao lớn khôi ngô hiện ra, thần sắc sắng giọng, mi mục anh tuấn, mang trên mặt một vết sẹo, khiến cho những người phụ nữ tại chỗ này trong nháy mắt như hoa mùa xuân.

Thằng tấp thờ dài nói.

MAN!

Thật là MAN!

Người đàn ông lãnh khốc lại thị huyết giống như cuồng phong bạo vũ đánh tới.

La thiếu gia run rẩy.

Phục Linh hí mắt, rất là hưởng thụ trạng thái bây giờ.

Anh bỏ, cho anh bỏ.

Anh hét, cho anh hét.

Chờ bà đây phá tan sự tự tin của anh.

La thiếu gia lại lần nữa nở nụ cười lạnh: “Cô cho rằng tôi sẽ không đề phòng chiêu này của cô sao, là người phụ nữ của Đồng Trác Khiêm, chính mình chỉ là một con nhóc vô dụng, bên người nhất định có trợ thủ, nhưng cô có, chẳng lẽ tôi không có sao?”

Phục Linh khước miệng co quắp, sau đó chỉ mình mặt hỏi: “Anh nói tôi là con nhóc vô dụng? Anh nói tôi là con nhóc vô dụng?”

126. Chương 126: Đây Mới Là Cường Hào

cho đến nay đã trải qua bao nhiêu năm? Phục Linh bấm ngón tay tính toán, cho đến nay đã trải qua hơn hai mươi năm, bắt đầu từ khi cô từ trong bụng mẹ chui ra ngoài, cũng chưa có ai nói Mạnh Phục Linh cô là đồ bỏ đi!

Tiểu học, trường trung học đứng đầu thủ đô, trường trung học số 1, đi du học về, không phải người thông minh nhưng làm được tú bà, đi dạo giữa hàng vạn người muôn màu muôn vẻ.

Mà chuyện làm cho Phục Linh đặc ý chính là, bắt được con rùa vàng tên là Đồng Trắc Khiêm, còn ôm một tương lai với tiền đồ sáng lạng, còn có đứa nhỏ đầu óc thông minh tứ chi phát triển.

Mà bây giờ, lại có người ăn gan hùm mật gấu, dám nói Mạnh đại mỹ nữ cô là đồ bỏ đi.

Mày *** nói đáng đáp lão nương xấu xí, tao có thể nhện, duy nhất không cho phép nói cái này!

Nhưng mà Phục Linh tuyệt đối không thừa nhận, mình chỉ là tìm lý do để đánh người.

Ngay lập tức, gió lạnh từ bên ngoài thổi vào bữa tiệc, rì rào vang dội, chỉ thấy Mạnh tiểu thư vung tay lên, phảng phất giống như nữ tướng quân hạ lệnh cho thiên quân vạn mã giết chết cái người lớn lên bỉ ổi khác thường trước mặt!

“Tiểu Dao, lên đánh hấn cho bà, lại dám nói Mạnh Phục Linh bà đây là đồ bỏ đi!”

Chỉ một thoáng, bóng dáng màu đen thoát ra, trực tiếp tập kích lên mặt La gia, Phục Linh nheo lại ánh mắt, trong đôi mắt từ từ lộ ra bộ dáng đặc ý, chuẩn bị nhìn gương mặt người đàn ông trước mắt thay đổi thành mặt heo!

Đột nhiên bóng dáng màu trắng loé ra, ở trong phút chốc khi La gia biến đổi sắc mặt, xuất hiện trước mặt hấn——

“Oanh——”

Mặt đất xuất hiện một đôi chân, hai người chạm vào nhau làm xuất hiện bốn dấu chân, độ sâu thích hợp để nuôi cá vàng, Phục Linh nhú mày, rất là kinh ngạc, kinh ngạc vì người đàn ông đột nhiên xuất hiện này có thể đón lấy một quyền của Tiểu Dao.

Cô muốn xem đây là thần thánh phương nào, sau đó ngẩng đầu nhìn sang, hai mắt lập tức sáng lên——

Cường hào! Thật đúng là cường hào! *** đây mới gọi là cường hào!

Cái người đứng rành rành ở đó mặc vest trắng và quần tay, trên vai áo khảm viền vàng, dưới ống quần cũng lấy màu vàng kim tô điểm lên cảnh tượng đoá hoa mẫu đơn nở rộ, bắt đầu trải qua ánh mắt thăm dò sắc bén của Mạnh tiểu thư, đó đều làm bằng vàng!

Nhìn lên trên, trên cổ đeo dây xích kim loại gần bằng bàn tay, phía trên được nạm ít nhất mấy chục viên trân châu Nam Phi, khoé mắt Phục Linh vừa kéo, nhìn ngang nhìn dọc món đồ kia, đều do bậc thầy đứng đầu tạo nên, phí ban đầu cũng hơn mười mấy vạn, có thể nhìn thấy, tơ vàng vẽ viền mắt, màu vàng kim vây quanh lam bảo thạch mà chui, tóc có màu vàng kim giống vậy.

Phía trên xem xong rồi, nhìn phía dưới——

Vừa nhìn thấy cũng không sao, quan trọng hơn chính là Phục Linh hít một hơi thật sâu.

Vàng ròng, ngọc thạch, hồng ngọc, ngọc trai đại dương, kim cương, vô số loại bảo thạch tập hợp thành một đôi giày——

Nếu như nói tình huống bây giờ không phải như vậy, mà là người đàn ông này đi trên đường cái, sau đó bị Phục Linh ngẫu nhiên gặp được.

Cả đời này không làm gì khác, người này đi đâu, cô liền theo đó, chỉ cần cả người hần tùy tiện rơi một hòn đá nhỏ cũng đủ Phục Linh ăn no ngủ nghỉ mấy đời.

Trong lòng Phục Linh chua xót, cảm thán, hâm mộ, ghen tỵ và hận thù, trong lúc nhất thời, toàn bộ áp đến, lấy khí thể hung hăng đánh vào lòng cô.

Sau đó cô nhìn cách ăn mặc của mình, rất là nghiêm chỉnh, không cần đề cập đến giá cả.

Một thân trang phục và đạo cụ trên người cô là mấy vạn tệ, có lẽ so sánh với người đàn ông vàng kim kia—không kém giá cả nhuộm tóc bao nhiêu đâu—

“Bụng bự tới đây làm gì? Nhanh qua bên kia chơi, đừng cản trở tôi làm việc——”

Phục Linh vẫn còn đang suy nghĩ, thỉnh thoảng bị giọng nói chói tai của người đàn ông nào đó dọa cho hồi hồn.

Sau đó cô cười lạnh nhạt, nội tâm hâm mộ, nhưng trên mặt là vẻ khinh thường nói: “Chà chà, vị đại ca này vừa đi ra khỏi mỏ vàng sao, chói sáng đến nỗi mắt tôi sắp mù luôn rồi.”

Người đàn ông hoàng kim trừng to hai mắt, không chịu nổi những lời nói này của cô, lập tức dựng ngón tay, chỉ vào Phục Linh nói: “Cái bà có chồng này ở đâu tới, liên tiếp kêu ca ca ca ca, tôi không có em gái nào như cô.”

Khoé mắt Phục Linh nhẹ nhàng co quắp, chẳng lẽ đây chính là gặp gỡ đối thủ trong truyền thuyết sao?

“Tiểu Dao, đánh hần.” Phục Linh phân phó, nói thì chậm nhưng diễn ra rất nhanh, Tiểu Dao cũng biết người đàn ông thoát nhìn ngu ngốc trước mắt không dễ đối phó, lập tức rút chuỷ thủ dẩu trên người mình, đáng người mạnh mẽ nhảy lên, thẳng tắp đâm vào trái tim người đàn ông hoàng kim.

“Con ruồi, phiền phức——”

Giọng nói kia, giống như không kiên nhẫn.

Sau đó, chỉ thấy cảnh tượng xuất hiện, làm cho Phục Linh khiếp sợ đến nỗi chảy nước miếng.

Thân thể ẩn chứa toàn bộ khí lực xuất hiện, lúc dao găm của Tiểu Dao sắp chạm vào trái tim người đàn ông hoàng kim, chỉ thấy người đàn ông kia lấy khí lực nhỏ bé không đáng kể vung tay lên, ba một cái, Tiểu Dao bị đánh nằm trên mặt đất.

Phục Linh xoa trán, ta giọt cái mẹ ruột a!

Tiểu Dao cũng rất khiếp sợ nằm trên mặt đất, mới vừa rồi, lúc hần lấy toàn bộ sức lực xuất kích, người kia chỉ hơi hợt vung tay lên, hần cảm thấy lực đạo mạnh nặng nề đánh vào mình, làm cho hần không thở nổi, mà thân thể cũng mất hết sức lực trong nháy mắt đó, bây giờ, hần nằm trên mặt đất, cảm thấy máu huyết toàn thân đang sôi vào, tay chân cứng ngắc không có cách nào nhúc nhích.

“Kim gia, đó là người phía trên muốn bắt.” La Hoa Long nhìn Tiểu Dao bị đánh nằm trên mặt, lập tức đi lên, khúm núm nói.

Kim gia nhướng mày, vung tay: “Ông đây không động thủ với phụ nữ có thai!”

La Hoa Long cũng lâm vào khó khăn, nhìn người trước mắt có lực lượng kinh khủng, nhưng không thể làm gì ngoài nhắm mắt nói: “Nhưng mà Kim gia, phía trên chỉ rõ muốn bắt cô Trường An, nếu mà cô Trường An chạy, cũng phải bỏ mặt mũi đuổi theo bắt lại.”

“Cái rắm!” Đột nhiên Kim gia nhăn mặt, hàm răng cũng nhe ra ngoài, Phục Linh giật mình, tại sao trên thế giới có thể sản xuất ra một người ngay cả hàm răng cũng là màu vàng kim?

Nhưng mà không phải một cây, là cả hàm!

127. Chương 127: Kim Gia Kỳ Lạ

“A——”

Tiếng kêu thảm thiết đột ngột vang lên, chỉ thấy Kim Gia nhẹ bắt cánh tay La Hoa Long, sau đó ngắt một cái, buông xuống.

Phục Linh ngơ ngẩn đứng trong tiếng ồn ào, nghe thấy âm thanh kia thật giống như tiếng xương cốt vỡ vụn, sau đó toàn thân cô nổi da gà, giống như toàn bộ đều phẳng kháng đứng lên.

Kim Gia nhìn đáng vẻ La Hoa Long đau đớn thảm thiết, cảm thấy người này thật là khó coi, sau đó nhúu mày, bỏ đi.

Đột nhiên đôi chân không đề phòng bị người ta ôm lấy, cánh tay bị Kim Gia đánh gãy trở nên vô lực, hấn lấy cánh tay khác kéo ống quần Kim Gia, làm phía trên dính vào bụi bặm khả nghi.

Kim Gia nhướng mày, gương mặt trầm xuống, nhìn đôi tay kia, phẳng phất giống như đang nhìn thứ mình ghen ghét nhất trên đời.

“Răng rắc——”

Âm thanh như vậy vang lên bên tay Phục Linh, sau đó cô khó khăn quay đầu lại, trong nháy mắt, con người phóng đại, có cảm giác không tiếp thụ nổi cảnh tượng trước mặt.

Theo âm thanh thanh thúy kia là máu tanh chảy ra, ánh mắt Phục Linh nhìn thấy cánh tay ôm lấy ống quần Kim Gia của La Hoa Long, bị người ta vụn gãy, sau đó tháo xuống.

Một mảnh máu me.

Bây giờ Phục Linh mới biết, thì ra trong thân thể con người, bộ dáng bên trong cánh tay lại là máu thịt hỗn loạn như vậy, dữ tợn đáng sợ.

Máu tươi thật giống đoá hoa mẫu đơn nở rộ, từng mảnh từng mảnh vẩy vào sàn đá cẩm thạch, khúc xạ ra ánh sáng xinh đẹp rực rỡ khác thường, Phục Linh chỉ cảm thấy cả người mình lạnh như băng.

Từ nhỏ tới giờ, cô cũng được xem như là lớn lên trong cuộc sống của một công chúa, chưa từng gặp qua cảnh tượng như vậy, trong lòng cô đang run rẩy, nhưng vẫn kiên trì, kiên trì để thân thể mình không run rẩy.

Đó là một loại ma quỷ.

Cô không thể kết luận người đàn ông này là đang giúp mình, bởi vì không lâu trước đây, người đàn ông này cũng giúp La gia, chẳng phải cục diện đã thay đổi thành tình huống này sao?

Những người ở nơi này cũng bị làm cho sợ, tất cả mọi người đều ngậm miệng lại, ánh mắt hoảng sợ nhìn thấy mọi thứ.

Đó chính xác là một ác ma, một ác ma máu lạnh vụn gãy cánh tay người.

“Tôi ghét nhất người khác làm dơ quần áo của tao——” Dứt lời, Kim Gia đập lên thân thể La Hoa Long, mà chính là giẫm đạp hời hợt như vậy, Phục Linh lại nghe được tiếng xương cốt gãy lìa một lần nữa, vậy mà đáy lòng cô lại thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng thì Ôn Thần này cũng bỏ đi.

Bầu trời đêm được tô đẹp bằng những ngôi sao lấp lánh, chiếu xạ lên thân thể kết hợp giữa màu trắng và màu vàng kim của Kim Gia, có một loại xinh đẹp đến tàn nhẫn, bước chân chậm rãi làm cho người Trường An đề phòng từng chút một đi tới ngoài cửa, bỗng nhiên dừng lại, hấn xoay người lại, gõ đầu mình một cái, sau đó đôi mắt có ý cười nhìn chằm chằm Phục Linh.

Đáy lòng Phục Linh đánh trống, đây là muốn làm gì?

“Tôi phải đi theo cô, vợ tôi vẫn còn ở trong bụng cô.”

Mẹ kiếp!

Phục Linh than thở, nhìn người này buồn vui thất thường, cũng không giống như đang nói đùa, cô đi lên, trực tiếp đi ngang qua Kim Gia, người nọ cũng không cản cô, chỉ là đi sát phía sau lưng cô.

Không ai dám ngăn cản Kim Gia đi theo sau lưng cô, sau khi Phục Linh lên xe, lại ngoài ý muốn phát hiện Kim Gia không có ở đây, cô kêu dừng xe, nhìn xung quanh, ngoài ý muốn nghe được giọng nói của hắn truyền đến từ xa.

“Không cần tìm, tôi ở chỗ này.”

Túm! Thật *** túm!

Phục Linh hạ lệnh lái xe, không muốn nhìn cái người ngang bướng hò hét vượt nóc băng tường.

Mà tốc độ của Kim Gia thật sự rất nhanh, tài xế của cô chạy với tốc độ rất nhanh nhưng Kim Gia cũng không bị bỏ lại, có thể thói công phu của hắn đã đạt tới trình độ cao nhất.

Cuối cùng, lúc bóng đêm dày đặc, Đồng Trác Khiêm về nhà trước Phục Linh mười phút.

Hôm nay, một cuộc mao hiểm, cuối cùng cũng vượt qua, không! Gương mặt Phục Linh đột nhiên trầm xuống, quay đầu nhìn Kim Gia đang đi sau lưng.

Mao hiểm vẫn chưa trôi qua, vẫn còn ở bên cạnh ẩn núp một trái bom nổ dưới nước, chỉ cần không tập trung liền bị nổ thành tro bụi.

Một thoáng khi Phục Linh đi vào cửa, ngay cả cửa còn không dám mở ra, mà luucs này. Cửa bị người bên trong mở, gương mặt Đồng phu nhân có vẻ trách cứ.

“Bây giờ mới về, nếu xảy ra chuyện gì thì sao?” Sau đó, một tay kéo Phục Linh đi vào nhà, lúc này mới chú ý thấy Kim Gia sau lưng Phục Linh/

Đồng phu nhân mờ mịt: “Vị này là——”

“Tôi là——”

“Hắn là Tiểu Kim, bạn con.” Phục Linh quay đầu vội vàng nháy mắt với Kim Gia, cũng không biết kẻ ngu này có thể hiểu hay không, lại thấy Kim Gia đang hoảng gật đầu một cái.

“À!” Đồng phu nhân bình tĩnh, lại nhìn một thân trang phục rất không vừa mắt của Kim Gia, cười nói: “Vào vào nhà ngồi đi, vào nhà ngồi đi.”

“Cám ơn, không cần, tôi còn có chuyện, Mạnh tiểu thư, ngày mai gặp lại.”

“Được.” Tốt nhất là tối hôm nay người liên quên đi, ngày mai một chút đều không muốn gặp người.

Mà Kim Gia ngay thẳng rời đi như vậy, lại làm trong lòng Phục Linh sinh ra bất an, nụ cười của cô có chút miễn cưỡng đi vào, lập tức đóng cửa thật chặt.

“Bạn của con lạ lạ.”

“Là rất lạ.”

Cửa lại bị người vặn ra lần nữa, trong nháy mắt, sắc mặt Phục Linh tối sầm, cô đã quên lúc này là khoảng thời gian Đồng Trác Khiêm trở về nhà, mà cô lại nghĩ rằng Kim Gia trở lại lần nữa.

Đồng phu nhân nhìn cánh tay Phục Linh vẫn đặt trên cửa không có nhúc nhích, sắc mặt có chút khó coi, lập tức đi lên kéo cô, ân cần hỏi thăm: “Con với Trác Khiêm cãi nhau sao?”

Phục Linh cũng sửng sốt, đây là đâu, vội vàng trả lời: “Không có. . . . không có. . . .”

Anh mắt Đồng phu nhân càng thêm quái dị: “Vậy con ngăn Trác Khiêm ngoài cửa làm gì?”

A!

Đồng Trác Khiêm ở bên ngoài?

Chờ cô hoảng hốt xong, Phục Linh muốn một chưởng đánh chết mình ngay lập tức.

Hôm nay cô bị cường hào náo loạn, đầu óc cũng có chút chập mạch, cô rón rén mở cửa, đúng như dự đoán nhìn thấy gương mặt giống như than đá của Đồng Trác Khiêm.

“Chặn(khoá) cửa làm gì?”

Phục Linh chột dạ, ngượng ngùng: “Không có.”

“Ăn cơm sao?”

“Không có.”

“Vậy em chặn cửa làm gì?”

“Không có.”

Ba chữ không có, Phục Linh cảm thấy nắm mốc cả ngày nay đã bị mình nói ra, trong lòng lập tức thoải mái lên rất nhiều.

Lúc ăn cơm, Đồng phu nhân cố ý gấp móng heo cho cô, nói rất tốt với phụ nữ có thai.

Hoạt động thời gian dài, Phục Linh cũng cảm thấy đói bụng đến sắp hoảng, trong lòng vui rạo rực chờ Đồng phu nhân mang thức ăn lên, nhưng mà, một lát sau, Đồng phu nhân liền bưng một nồi canh lớn, cách cô thật xa nhưng Phục Linh đều nghe thấy mùi thơm của nó.

Vậy mà, khi nắp nồi được mở ra, sắc mặt Phục Linh lập tức không còn miếng máu!

Chân heo!

Cực kỳ giống cánh tay của người.

Trong phút chốc, ánh mắt Phục Linh giống như tràn ngập trong một mảng máu, trong đầu lại diễn ra cảnh tượng gặp phải cách đây không lâu.

Cho dù cô đã rất che dấu chuyện mình gặp phải, che dấu cảm giác sợ hãi, nhưng trong nháy mắt này, tất cả sợ hãi trong lòng giống như đồng loạt xông ra, giống như là nguồn suối, sinh sôi không ngừng.

“Hai người ăn đi, con lên lầu.”

Nhất định! Lập tức! Lập tức! Chạy trốn!

Đồng phu nhân vẫn còn ngăn người, Đồng Trác Khiêm đã đuổi theo lên lầu, anh mở cửa phòng, lại nhìn thấy Phục Linh nằm trong bồn tắm, sùi sụt sức nôn mửa, đáng vẻ vô cùng khổ sở.

“Lập tức kêu bác sĩ tới——”

Dang nôn mửa, Phục Linh hồi phục tinh thần lại trong nháy mắt, vội vàng la: “Không cần.”

“Nôn mửa là hiện tượng bình thường khi mang thai, anh đừng kinh ngạc quá.”

Đồng Trác Khiêm yêu thương ôm lấy thân thể cô, ma sát đầu tóc mềm mại, nhẹ nhàng nói: “Chờ khoảng thời gian bận rộn qua đi, anh liền dẫn em ra ngoài chơi một chút, nhìn thấy em bây giờ thật không có tinh thần.”

Suýt chút nữa thì Phục Linh oà khóc, nằm trên vòm ngực ấm áp, ngập ngừng trả lời: “Được.”

Một đêm này, Phục Linh ngủ thật ngon, có lẽ là bởi vì người bên cạnh vẫn ôm cô, làm cho cô cảm thấy rất an bình, có lẽ là cảm thấy đôi tay này có thể bảo vệ mình đến cuối đời.

Vì vậy, cô cứ ngủ thiếp đi như vậy.

Suốt đêm không nói chuyện.

Ngày hôm sau, sau khi Phục Linh tỉnh lại, bên cạnh trống không.

Phục Linh không khỏi lộ ra vẻ mặt mất mát, sau đó rửa mặt chuẩn bị xuống lầu, lại nhìn thấy cảnh tượng quái dị.

Đồng phu nhân ngồi trên bàn ăn, mà đối diện với bà là Kim Gia.

Phục Linh thật sự không muốn nhìn thấy người đàn ông này, hẳn là sự tồn tại đáng sợ, mỗi một lần thấy hẳn, cô sẽ cảm thấy cả người mình đang run rẩy.

“Phục Linh, bạn con đã tới từ sớm, nói là muốn tặng quà cho con.”

Tặng quà?

Phục Linh cũng có chút tò mò.

“Mẹ đến phòng bếp chuẩn bị thức ăn, một lát nữa ăn điểm tâm.” Vừa nói xong Đồng phu nhân liền cười đi vào phòng bếp.

“Anh tới đây làm gì?”

Kim Gia cười một tiếng, chỉ vào cái nồi lớn trước mặt nói: “Tặng quà cho cô.”

Đợi đến khi Phục Linh đi đến trước bàn ăn, Kim Gia đột nhiên mở nắp nồi, một cỗ hơi thở làm người Trường An cảm thấy buồn bực xông vào mũi Phục Linh, làm cô suýt nữa nôn mửa.

Cô nhìn đồng thịt bốc hơi nóng trong nồi, đột nhiên có dự cảm xấu.

Cổ nhẹn cảm giác ghê tởm trong lòng, Phục Linh hỏi: “Đây là cái gì?”

Kim Gia cũng không trả lời, ngược lại biểu diễn ảo thuật lấy ra một đôi đĩa trong lòng ngực, đưa cho Phục Linh: “Cô nếm thử rồi biết.”

Tay cầm chiếc đĩa bằng vàng, suy nghĩ của Phục Linh không tránh khỏi liên tưởng lại cùng nhau, cô cố gắng quên mất người trước mắt, làm cho lực chú ý của mình tập trung ở chiếc đĩa, làm nội tâm sợ hãi của mình giảm bớt đi một ít.

Giờ phút này, cô hy vọng đến cỡ nào, hy vọng Đồng Trác Khiêm ở bên cạnh mình.

Dù sao chỉ cần ở chỗ nào có anh, cô sẽ không cảm thấy sợ hãi.

“Đây rốt cuộc là cái gì, anh không nói, tôi không ăn.”

Quý mới biết trong đây có độc hay không.

Bỗng nhiên, sắc mặt Kim Gia trầm xuống, rất khó chịu đối với câu hỏi đến cùng của Phục Linh, hẳn chỉ vào nồi thịt trước mặt hỏi: “Giống như ngày hôm qua cô phân phó.”

Phục Linh sửng sốt, lúc nào thì cô phân phó hẳn sáng sớm đem thịt tới.

“Vậy ngày hôm qua tôi phân phó cái gì cho anh?”

Kim Gia cười quỷ dị, bất an trong lòng Phục Linh từ từ khuếch tán.

Cô nhìn Kim Gia không ngừng phát ra nụ cười quỷ dị, cảm thấy cả người đều không thoải mái, mà lời nói của Kim Gia cũng vô cùng tàn nhẫn.

“Ngày hôm qua cô nói, Trường An làm thịt tên mập kia để ăn sao?”

Thình thịch, chiếc đĩa trên tay Phục Linh chạm đất.

Cô lập tức cảm thấy toàn thân vô lực, sắc mặt trắng bệch, thân thể không nhịn được run rẩy, giống như đang ngẫm nghĩ xem những lời này thật hay không.

128. Chương 128: Tử Vong

Phục Linh không tin.

Cô không tin lòng người thật sự có thể tàn nhẫn như thế, có thể phanh thây một người rồi nấu thành thức ăn, sau đó công khai đặt ở trước mặt cô.

Nhưng tay của cô cũng hơi run rẩy.

“Cô ăn đi, sao không ăn vậy?” Kim gia vẫn cười híp mắt nhìn cô như cũ, giống như có chút không hiểu chính người này bảo hắn làm thịt La Hoa Long hầm ăn, mà bây giờ hầm cách thủy xong rồi lại không ăn.

“Anh cút đi!”

Bỗng dưng, Phục Linh dốc cạn sức lực rống lên một tiếng, sau đó cô đột nhiên quay người bỏ chạy lên trên lầu.

Cô tin.

Dựa vào nụ cười kì lạ kia của Kim gia, cô tin rồi.

Rõ ràng cô đã biết tính tình người này thay đổi thất thường và cực kỳ biến thái, đáng sợ, còn có cái gì mà hắn làm không được.

Súng!

Cô nhớ, trước kia Đồng Trác Khiêm đã từng để một khẩu súng ở trong phòng, hiện tại cô muốn đi ra ngoài, giết chết tên điên kia, nếu như hắn không chết, thì cô sẽ bị bức đến điên.

Tất cả đồ trên bàn đều bị xáo trộn, Phục Linh tìm kiếm giống như mê muội, tìm kiếm ở trong tủ quần áo, ở trong bàn, hồi lâu vẫn chưa tìm được.

Mà bây giờ cô không dám đi xuống, sao cô có thể bốc đồng rống lên một tiếng khác thường như vậy, ngộ nhỡ lúc này cô đi xuống hắn trực tiếp làm thịt cô thì phải làm sao đây.

Nhưng mà Đồng phu nhân vẫn còn ở phía dưới.

Cô có chút vô lực mà ngã ở trên gối đầu, đột nhiên trong mắt lại hiện lên ánh sáng, hình như phía dưới gối đầu có một cây súng chống đỡ đầu của cô, cô đột nhiên xoay người, lấy gối đầu ra, kéo ra một tầng một tầng drap giường thì nhìn thấy súng nhỏ màu đen kia.

Phục Linh cầm cây súng lên, tay cũng có chút run rẩy ——

“A ——”

Đột nhiên một tiếng thét kinh hãi từ dưới lầu truyền lên, trong giọng nói Đồng phu nhân chứa đựng hoảng sợ và lo lắng.

Hô to một tiếng, Phục Linh mở cửa ra liền đi xuống.

Mặc dù trong lòng có chút sợ nhưng cô vẫn lấy can đảm đi về phía trước, trong phòng khách trừ chậu thịt làm cho người ta muốn nôn mửa ở bên ngoài thì không có bất cứ người nào.

Mà trong phòng bếp lại truyền đến âm thanh đồ đạc rơi xuống đất, làm cho người ta nghe được mà run sợ trong lòng.

Phục Linh cắn răng một cái, sau đó mở cửa ra, hai tay nắm chặt súng liền trực tiếp nhắm ngay người đầu tiên trong tầm mắt: “Không được cử động.”

Sau đó, cô khiếp sợ há to miệng, thật giống như có thể nhét vừa một quả trứng gà.

Đôi tay Đồng phu nhân bị giữ chặt trên bàn ở phòng bếp, mà trên đất là món ăn và gia vị đã bữa bọn không chịu nổi, mà bộ dáng Kim gia vẫn cười híp mắt quỷ dị như cũ, nhưng tay phải của hắn lại gắt gao bóp chặt cổ của Đồng phu nhân, khiến mặt của Đồng phu nhân chỉ một thoáng liền biến thành màu gan heo.

Phục Linh hung tợn nói: “Anh buông bà ấy ra, nếu không tôi sẽ nổ súng.”

“Tôi không thích người khác quấy rầy tôi, rất không may, cô lại quấy rầy tôi, cho nên cô phải dùng cái chết để chuộc tội.”

“Nếu anh không buông ra, tôi lập tức nổ súng.”

Mắt lạnh của Kim gia nhúu lại rồi nói: “Đạn cũng không thể gây thương tổn tôi được.”

Thật không?

Phục Linh cười lạnh ở trong lòng một tiếng, run rẩy trong lòng từ từ bị cô ép xuống, cô nhìn Đồng phu nhân sắp thở không thông, cắt ngang suy nghĩ trong nháy mắt, nhắm mắt lại, ngón tay đột nhiên nắm lấy cò súng, sau đó đè xuống ——

Bùm ——

Đạn bắn ra, Phục Linh dường như ngửi thấy mùi khói thuốc súng nhàn nhạt.

Nhưng cuối cùng sau khi tiếng súng kia vang lên, đúng là không có một chút âm thanh khác nữa.

Phục Linh hơi mở mắt, lại khó tin há to miệng lần nữa, trợn tròn cặp mắt.

“Khụ khụ ——” Tay Kim gia bỗng nhiên buông Đồng phu nhân xuống, bởi vì thiếu đường khí nên Đồng phu nhân yếu đuối nằm ở trên đất ho khan không ngừng.

Mà ở giữa ngón tay Kim gia rõ ràng đang kẹp một đầu đạn tròn màu vàng, trong nháy mắt đó Phục Linh suýt nữa muốn hét chói tai ra ngoài.

Mẹ nó đây là quái vật sao?

“Cô —— chọc giận tôi rồi.” Kim gia bình tĩnh nói xong, sau đó đôi tay đặt ở bên quần khảm giấy mạ vàng, từng bước từng bước đi về phía Phục Linh.

Phục Linh không tự chủ được lui về phía sau.

Sau đó cô không thể lui được nữa, rốt cuộc chống đỡ dọc theo mép cửa.

Kim gia theo cửa bị Phục Linh mở ra nhìn sang, chỉ vào chậu thịt trên bàn nói: “Hôm qua cảm thấy cô nói những lời kia rất có lý, vì vậy, cô kêu tôi đem tên mập mạp kia làm thịt hầm, tôi liền làm theo, nhưng cô lại không ăn, mà bây giờ, tôi cũng chỉ là dọn dẹp một người quấy rầy tôi nên đáng chết, thế nhưng cô vọng tưởng dùng vật này để đả thương tôi, xem ra chúng ta cũng không phải là châu chấu trên cùng một sợi dây.”

Phục Linh có chút thấp thỏm lo âu, dường như biết là người ở trước mắt này đang tính toán cái gì.

Mà từ trước đến giờ chỗ ở của nhà họ Đồng đều canh gác rất nghiêm ngặt, vào giờ phút này trừ Đồng phu nhân và Phục Linh bên ngoài, hẳn là sẽ không một người nào xuất hiện nữa.

Phục Linh có chút nghi ngờ, còn chưa kịp suy nghĩ, phía trước lại truyền đến giọng nói đột nhiên trở nên lạnh lùng của Kim gia.

“Vậy tôi, không thể làm gì khác hơn là giải quyết cô, bỏ bớt phiền lòng của tôi ——” Trong phút chốc, bàn tay thon dài da thịt trắng nõn của hắn liền đánh úp tới cổ mảnh khảnh của Phục Linh, trong nháy mắt nắm rất chặt.

Phục Linh bắt đầu giãy giụa, trong nháy mắt trong lồng ngực không cách nào hô hấp được, để cho cô vô cùng khó chịu.

Trong lúc mơ hồ, cô giống như nhìn Đồng phu nhân bởi vì hoảng sợ dữ dội mà té xỉu mất đi ý thức trên đất, hình như bốn phía có tiếng xe và tiếng người từ xa đến gần.

Đạn bay ra khỏi nòng, thậm chí còn xen lẫn tiếng binh khí.

Một chút không khí cuối cùng trong lồng ngực giống như cũng đã dùng hết, không có gì xuống dưới cả.

Là muốn chết rồi sao?

129. Chương 129: Năm Năm Sau

Năm năm sau —

Italy, Rome.

Ánh nắng nhàn nhạt chiếu rọi ở trên bờ cát, giống như là mang theo tình yêu ấm áp vung vãi ở bốn phía hoặc đứng hoặc nằm trên thân người.

Mà lúc này, mắt tất cả sinh vật phái nam trên bờ cát đều trừng lớn, nhóm đàn ông đeo kính mát ở đây cũng tháo xuống trong nháy mắt, giống như trong chớp mắt đó là một thứ vô cùng trân quý xinh đẹp.

Không phải phong cảnh, không phải đồ vật, mà chỉ là một người phụ nữ.

Đúng, một người phụ nữ, một người phụ nữ phong tao độc nhất vô nhị.

Toàn thân trên dưới của cô chỉ mặc bikini, chỗ trần đầy mượt mà mềm mại kia giống như muốn nhảy ra ngoài ngay sau đó, làm cho đàn ông ở đây đều không khỏi cau mày suy tư, mà giải đất tam giác dưới bụng này, giống như là hoa anh túc, làm cho người ta liếc mắt nhìn liền say mê.

Ở trên bờ cát phụ nữ gần như đều mặc bikini, nhưng là không có một người nào mặc mà xinh đẹp, rực rỡ, chói mắt như cô ấy.

Người phụ nữ mang theo một chiếc kính mát lớn, che kín đôi mắt, làm cho người ta không nhìn thấy ở dưới kính đen đó là xinh đẹp rung động lòng người như thế nào, mà

chỉ thấy sống mũi cao thẳng và khóe môi đầy đặn hấp dẫn, cũng làm người ta nổi lên toan tính.

“Táo bạo!” Có người bất mãn lầm bầm một tiếng, mọi người thấy một người cũng có thân hình quyến rũ đi tới, người phụ nữ có khuôn mặt thanh lệ tuyệt mỹ, mặc một bộ bikini xanh da trời, vóc người như ma quỷ này kết hợp với khuôn mặt tinh khiết, quả thật muốn mạng của đàn ông.

Có người hô to một tiếng ở đáy lòng, đây là muốn làm gì? Ban ngày đưa tới hai vị siêu cấp mỹ nữ, tối hôm nay về nhà không biết tốn bao nhiêu giấy, phải tìm bao nhiêu phụ nữ đây?

Nhưng làm cho lòng người ta tan nát cõi lòng, chính là một đứa trẻ mặc quần đùi siêu nhân màu đen đứng bên cạnh người phụ nữ mặc bikini xanh da trời này, một đứa trẻ cực kỳ xinh đẹp.

Từ chỗ xa như vậy hình như cũng có thể nhìn thấy lông mi của đứa trẻ có màu đen nhánh ở dưới ánh mặt trời, lại như cánh bướm vểnh lên, giống như là Thượng Đế ban ột vật xinh đẹp nhất.

“Cô táo bạo cho tôi xem.” Mỹ nữ đeo kính mát khinh thường hừ lạnh một tiếng, sau đó đi tới nói với đứa trẻ bên người: “Tranh Tranh, đi đi, khỏi phải đập đầu với mẹ con ở nơi này.”

Bé trai gọi là Tranh Tranh lập tức dùng tay trắng nõn đặt lên tay mỹ nữ đeo kính mát, sau đó cầm kính nhỏ dành riêng dành từ trên ghế nằm lên rồi đeo kính lên: “Đi thôi, vợ đại nhân.”

Khóe miệng người phụ nữ ở trên ghế đột nhiên co giật, người xung quanh ngã xuống một mảnh.

Mà mỹ nữ đeo kính mát cười cười, sau đó ôm lấy đứa bé: “Mạnh Văn Tranh, đây là ai dạy con hả?”

“Tối ngày hôm qua mẹ xem phim Hàn, nói là đập người sầm sầm, nghe xong những lời này liền đi ngủ mất, ngay cả cơm cũng không có nấu cho con ăn, may mà con tự mình tìm thấy mấy hộp đá bào lớn ăn cho đỡ thèm.”

Người xung quanh cũng cau mày lên đầu, không khỏi nhìn người phụ nữ mặc bikini màu xanh da trời này nghiêm túc hơn mấy phần.

“Chỉ là may mà mẹ còn có lương tâm, ngủ thẳng đến nửa đêm đột nhiên mộng du, đi tới tủ lạnh cầm sandwich, sau đó gọi con tỉnh dậy, hai mắt vẫn nhắm, tay cầm sandwich, dì Chân, quá đáng sợ, con muốn ngủ cùng với dì.”

Mỹ nữ cầm kính mát lại, ánh mắt nhìn chăm chăm người phụ nữ nói: “Mạnh tiểu thư, cô có thể mặc kệ chính cô, nhưng nếu như cô mặc kệ con nuôi của tôi, tôi liền dẫn bé đi chỗ khác.”

“Xin cứ tự nhiên.”

Sau đó, cô liền ngủ thiếp đi ở ngay dưới bầu trời đầy nắng rực rỡ này.

Người phụ nữ quay đầu đi nhìn đứa bé, đứa bé bắt đầu dĩ buông tay ra.

“Đi chết đi.” Có người hung ác để lại một câu nói, sau đó liền đi mất.

Đôi mắt vẫn nhắm lại của người phụ nữ đột nhiên mở ra, gương mặt thanh thuần xinh đẹp này, chính là Mạnh Phục Linh thiếu chút nữa mất mạng trong vụ nổ năm năm trước.

Giữa vụ nổ năm năm trước, ở trong lửa cháy hừng hực cô nhìn thấy Đồng Trác Khiêm chạy đến, cô không biết đó là loại cảm nhận như thế nào.

Cô cho là mọi người nhà họ Đồng xem cô là người mình, cho nên nguyện ý tin tưởng lo lắng vì bọn họ, chỉ là cuối cùng đổi là chỉ là ánh mắt lạnh lẽo còn có cái chết mất cận kề.

Trong vô số ngày đêm, ở dưới đêm tối đen, cô nuốt từng giọt lệ chảy xuống ngược trở lại.

Ở thời điểm mảnh chỉ treo chuông, là Hoa Chân cứu cô, khi đó, đúng lúc Hoa Chân và Lạc Lịch vào tới chỗ ở của nhà họ Đồng, bởi vì Hoa Chân có chút nợ cũ cần tính toán với Kim gia, cho nên do thám biết hẳn đang ở chỗ nhà họ Đồng liền tới đây, không khéo lại gặp một màn này.

Mặc dù cô không chết, nhưng dư âm vụ nổ mạnh cắt đứt xương, đứa nhỏ trong bụng thiếu chút nữa cũng không còn, may mà Lạc Lịch tìm bác sĩ nổi danh nhất trên thế giới tới, cứu chữa cho cô, cho nên trong vòng mấy tháng cuối cùng của thai kì cô đều vượt qua ở trong bệnh viện, chưa từng đi ra ngoài một bước.

Phục Linh từng cho rằng cô là một người hoạt bát hiếu động, tuyệt đối không nhận được muốn đi ra ngoài, nhưng mà không có, cô rất an tĩnh ở trong bệnh viện vượt qua thời gian mang thai cuối cùng.

Sau đó cô sinh vào một buổi sáng.

Là một bé trai.

Cô đặt tên bé là Mạnh Văn Tranh, không có ý nghĩa gì, chính là rất dễ nghe.

Ban ngày phơi xong rồi tắm nắng, Phục Linh thoát nhìn rất không có tinh thần đi ăn bữa ăn tối với Hoa Chân, liền đi về chỗ ở bây giờ của mình trước.

Tranh Tranh đã ngủ rồi, cũng là Hoa Chân yên tĩnh ôm bé, cô (HC) từ từ bị Lạc Lịch làm xúc động, sau đó cởi bộ quần áo kỳ lạ này ra, nhưng có một số việc nên làm thì vẫn phải làm.

Bởi vì quá mức nhàm chán.

Mà Hoa Chân cô có thể làm, cũng chỉ là giết người mà thôi.

Thay quần áo xong đi ra, lại thấy Phục Linh mặc quần áo đi hộp đêm xong, một bộ váy màu đen bọc lấy dáng người có lồi có lõm của cô ấy, giống như là hoa anh túc có độc trong đêm tối.

Việc đời thay đổi nhiều năm như vậy, người phụ nữ đơn thuần trái tim trong sáng cuối cùng đã biến mất vào năm đó, cô biết cô ấy bị thiêu đốt hoàn toàn ở trong cuộc hỏa hoạn đó, năm năm này cô ấy vẫn tự tê liệt chính mình để trải qua.

Phục Linh huyết sáo một hơi: “Đi thôi.”

Trên xe thể thao Lamborghini số lượng giới hạn của mình, di chuyển thành một đường cong xinh đẹp ở trong đêm quá ồn ào.

Sau nửa giờ, xe dừng lại ở hội sở giải trí nổi tiếng nhất Italy, nhìn thấy chiếc xe nổi tiếng dừng lại, em trai nhỏ ở bãi đậu xe lập tức tiến lên chào hỏi, trong nháy mắt nhìn thấy cửa xe mở ra kia, dường như nước miếng đều đã chảy ở trên mặt đất, xem ra rất choáng váng.

“Xoa nước miếng của cậu đi.” Phục Linh buồn cười nói, sau đó sống lưng thẳng tắp, cổ ưu nhã đứng thẳng thành một độ cong duyên dáng, sau đó uốn cong, nhếch môi cười, quyến rũ chúng sinh.

“Tiểu thư, xin hỏi cô có đặt phòng trước không?”

Phục Linh mở khoe miệng điên đảo chúng sinh cười một tiếng: “Tôi muốn ngồi ở đại sảnh một chút, làm phiền anh dẫn tôi đi.”

Nhân viên phục vụ nhất thời bị mê hoặc không tìm được phương hướng, lập tức gạt đầu một cái liền dẫn Phục Linh đi tới đại sảnh.

Nhìn xung quanh nơi này một cái, Phục Linh không khỏi chép miệng.

Không hổ là chỗ ăn chơi nổi tiếng nhất Italy, khắp nơi đều lấp đặt thiết bị giống như hoàng cung, thủy tinh giẫm ở dưới mặt đất này là từng viên được khai thác ở Nam Phi, mà từng cái đèn trang trí trên trần nhà đều là kim loại hiếm và kim cương ghép lại mà thành, nhìn cả phòng này, Phục Linh không khỏi phỏng đoán, rốt cuộc người sau lưng này *** có nhiều tiền mới có thể làm ra nơi biến thái như vậy.

Đến rồi!

Nhân viên phục vụ kéo cửa đại sảnh ra, sau đó khom lưng mỉm cười: “Tiểu thư xinh đẹp, chúc cô chơi vui vẻ.”

Phục Linh cười duyên một tiếng, sờ soạng da mặt anh ta một cái, sau đó móc ra mấy tờ tiền giấy từ trong ví đặt ở túi trước ngực của anh ta: “Anh đẹp trai, làn da của anh tốt thật.”

Chờ thời điểm hồn nhân viên phục vụ tỉnh lại từ cú chạm dịu dàng mềm mại như không xương, đã không thấy bóng dáng của Phục Linh, sau đó mới tránh ra.

Phục Linh gọi một ly Kaz Blues rồi đường hoàng ngồi xuống ở trên quầy bar như vậy, nhìn mọi người phía dưới.

Lúc chợt, âm nhạc càng lớn thêm, Phục Linh cũng bắt đầu chuyển động theo, mà không biết từ lúc nào, DJ trên sân khấu đã đổi thành Hoa Chân, người phụ nữ kia thật sự không phải là người, cái gì cũng biết, nắm bắt cái gì tới cái gì, xem ra có lúc làm cho người ta cực kỳ khó chịu.

Hoa Chân cho Phục Linh một ánh mắt, Phục Linh hiểu rõ gạt đầu, tiếp tục đóng đưa thân thể.

Cửa chính đột nhiên bị một đám người áo đen mở ra, người đàn ông mặc áo khoác màu đen, trên đỉnh đầu đội mũ hiệp sĩ, thoát nhìn đáng vẻ vô cùng thân sĩ, nhưng điều kiện tiên quyết là bạn phải bỏ qua khí thế mãnh liệt và ánh mắt âm trầm của người đàn ông này.

“Quá ồn rồi!” Người đàn ông kia đột nhiên nhẹ nhàng nói ra.

“Bùm ——” Một tiếng súng đột nhiên vang lên ở trên cao, tất cả mọi người dừng động tác lại, tiếng nhạc cũng dừng lại, nhưng lại có một người vẫn điều khiển âm nhạc ở chỗ cũ, đó là Hoa Chân.

Mà còn có một người đang nhảy say sưa, đó là Phục Linh.

Ở đây cũng có người có thân phận địa vị, nhưng lại thay đổi sắc mặt trong nháy mắt này, giống như là nhìn thấy ma quỷ.

Người đàn ông nhìn lại có thể có người nhìn không nhìn anh, tức giận nhất thời mọc lan tràn, cầm lấy súng từ trong tay thủ hạ liền trực tiếp hướng về phía Hoa Chân đang điều khiển âm nhạc, mà trong nháy mắt đó, Hoa Chân quay đầu, mỉm cười một tiếng, giống như là mẫu đơn nở rộ, ở một mảnh xinh đẹp trung độc linh phong tao.

Người đàn ông chấn động, đột nhiên cười nhan hiểm, bấu vạt, nhưng không nở gíết.

Mà đầu súng của anh lại chuyển hướng tới Phục Linh, chỉ thấy được khuôn mặt cô giống như mỉm cười vô biên, đáng người quyến rũ, còn có điệu nhảy giống như ma nhập này.

Người đàn ông cười cười, sau đó bỏ súng xuống.

Anh cảm thấy hôm nay tới nơi này, cũng coi như không lãng phí thời gian, bằng không làm sao có thể gặp được hai báu vật này.

Không khí lạnh lẽo hình như từ bốn phía truyền đến, người đàn ông xoay người rời đi, chỉ để lại một lời nói nhàn nhạt: “Đưa các cô ấy đến trước mặt tôi.”

“Vâng!”

Cửa chính lại bị người ta cung kính kéo ra, người đàn ông rời đi trong nháy mắt.

Sàn nhảy khôi phục lại tiếng ồn ào trong nháy mắt, chờ khi người áo đen đi qua, đã không thấy bóng dáng của Hoa Chân.

Còn đối với bọn họ mà nói, nếu như không tìm được hai người người phụ nữ kia thì thật sự không biết hậu quả như thế nào.

Nhưng mà, cũng may, Mạnh Phục Linh vẫn còn ở đó.

Cô vẫn đang đưa thân thể xinh đẹp ở chỗ cũ, giống như là không có dùng hết hơi sức.

Có hai tay của người đặt ngay ở trên vai của cô, Phục Linh khó chịu nhíu mày, sau đó dùng tư thế rất khinh thường đánh rớt bàn tay đặt ở trên bả vai cô, sau đó dùng khiêu vũ lại, xoay người nhìn nhóm người khách không mời mà đến trước mắt này.

“Anh đẹp trai, tìm tôi có việc gì sao? Hả?”

130. Chương 130: Ai Nói Tôi Xấu Xí

Tay mềm mại giống như không xương, làm cho gương mặt lạnh lùng của người đàn ông nhu hòa trong nháy mắt, sau đó cười nói: “Lão đại của chúng tôi tìm cô có một số việc.”

Đáy mắt Phục Linh từ từ hiện lên khinh thường, nhưng nụ cười như hoa vẫn như cũ mà nói: “Có chuyện gì sao? Là chuyện gì đây?”

Người nọ khom lưng, làm bộ xin mời: “Mời tới bên này, lão đại của chúng tôi chờ cô ở trên tầng.”

Phục Linh lại ngồi xuống trên ghế ngồi trên quầy bar, tay cầm sâm banh uống từng miếng từng miếng: “Anh gọi tôi đi thì tôi phải đi sao, chẳng phải là thật sự không có ý tứ rồi hả?”

“Tiểu thư xinh đẹp, chúng tôi không muốn ra tay với cô, cho nên, xin mời cô.”

“Như vậy sao.” Bộ dạng Phục Linh như bưng tỉnh hiểu ra, sau đó đứng dậy đi về phía anh ta chỉ: “Vậy nếu tôi từ chối thì thật bất kính.”

Khóe môi cười, lại càng thêm xinh đẹp, giống như là anh tức nở rộ trong khoảnh khắc.

Thanh âm giày cao gót vang lên ở trên cầu thang xoay tròn, giống như là một khúc nhạc êm tai, mọi người đi theo ở phía sau đều không khỏi nhìn cảnh xuân như ẩn như hiện trong váy ngắn trước mặt kia rồi bắt đầu phán đoán, tưởng tượng bên trong là một loại cảnh đẹp như thế nào.

Cửa phòng 3042.

Con số này không lạ chút nào.

Phục Linh lấy tay vuốt ve số phía trên cửa một cái, nhưng không khỏi tính toán trong lòng.

Làm từ vàng tinh khiết 100%, nếu như lấy xuống đem ra ngoài bán không chừng có thể bán được giá tốt, cửa bị người mở ra từ bên trong, người đàn ông mặc quần áo bồi bàn không có biểu tình gì từ trong phòng ra ngoài.

Mà người được bọn họ gọi là lão đại lại đang nằm cười ở trên giường.

Đúng, giường, cũng có thể gọi là bàn ăn.

Giường có phải cấu tạo hết sức đặc biệt, vật thể có hình bầu dục, trải một tấm vải vàng rực, phía trên bày đầy thức ăn, nhưng người đàn ông kia lại cầm sâm banh trong tay nằm ở trên giường, một bộ dáng rất vừa lòng.

Anh chỉ chỉ thức ăn trên bàn, rất khách khí nói: “Có thể ăn chung với tiểu thư xinh đẹp như vậy, là vinh hạnh của tôi.”

Ở dưới quang cảnh lúc sáng lúc tối, Phục Linh lại quan sát người này một chút.

Làm lão đại Hắc bang, bộ dạng người đàn ông này xem ra chỉ hơn ba mươi tuổi, khuôn mặt anh không tính là sáng sủa, ngược lại là có chút âm nhu nham hiểm, thân thể không phải cường tráng, mà xem ra có chút yếu đuối, bộ dạng giống như gió vừa thổi qua liền muốn ngã, thế gian mỗi người một vẻ, ý tứ chính là ném vào trong đám người thì không tìm ra được cái loại đó.

Nói rõ một chút, chính là xấu xí, nhưng lại không phải coi là cái chủng loại rất xấu kia...

Ở bên trong lòng của Phục Linh có chút chán ghét, nhưng trên mặt lại cười đến quỵên rũ động lòng người, từng bước từng bước đi tới trên giường kia rồi ngồi xuống, cũng bưng lên một ly rượu sâm banh kính người trước mắt này: “Anh đẹp trai, tôi cũng vậy, rất vinh hạnh.”

Người đàn ông cười lên ha hả, sau đó giơ ly rượu lên ý bảo uống xong, cạn một chén đi, có người ở bên vừa rót một ly khác.

Nhưng vẻ mặt người đàn ông chìm xuống trong nháy mắt, lấy ra một khẩu súng từ trên lưng quần, nả một phát súng vào người bồi bàn bên cạnh, người bồi bàn ngã xuống đất trong nháy mắt, đầm đìa máu tươi.

“Phá hư tình thú!” Anh ta chỉ nói một câu thế này.

Đáy lòng Phục Linh bắt đầu đột nhiên chán ghét người này, giống như là lại nghĩ tới Kim gia biến thái lúc trước, nhưng tình huống này xảy ra, cô chỉ có thể làm một loại phản ứng, đó chính là ——

“A —— máu ——” Trong nháy mắt thân thể giống như mềm mại không xương muốn ngất đi.

Người đàn ông nháy mắt di chuyển tới, ôm thân thể Phục Linh lên, một đôi mắt giống như là đang lo lắng: “Thế nào? Tiểu thư xinh đẹp.”

Phục Linh tiếp tục giả vờ làm bộ dáng Lâm Đại Ngọc: “Anh đẹp trai, tôi thấy máu là choáng.”

“Không có chuyện gì, tôi ôm cô thì sẽ không hôn mê.”

“Được.” Nói xong, đôi tay Phục Linh theo tình thế liền khoác lên bờ vai của anh.

Trong chốc lát người đàn ông liền chìm đắm trong hương thơm của người phụ nữ, hình như là đã sắp nghĩ tới chuyện ướm ắt.

Nhưng mà vào lúc này, hai cây châm màu bạc từ đầu ngón tay Phục Linh thoáng hiện lên sắc lạnh, trong nháy mắt sẽ phải cắm xuống cái óc người đàn ông kia ——

“Bùm ——”

“Bành bạch ——”

Hai âm thanh đồng thời vang lên, một bên là tiếng súng, một bên là âm thanh người vỗ tay, mà hai loại âm thanh đều là đến từ cùng một người.

Phục Linh thoáng chốc lui ra từ người đàn ông trên người, sau khi tiếng súng kia vang lên, có vết máu dính ở trên mặt của cô, là vừa rồi cô ôm người đàn ông kia.

Đèn trang trí trên trần nhà chợt lung lay mãnh liệt, ánh đèn lúc sáng lúc tối, có một loại hương vị ma quái, Phục Linh mặc bộ váy màu tím, trên mặt dính vết máu, bộ dáng này, lại càng cực kỳ giống như yêu tinh.

“Tiểu thư xinh đẹp, xin cho phép tôi tự giới thiệu mình, tôi tên là Phi Bá Biệt Khắc Uy Liêm Bảo Nhĩ Tư Thụy Đức Mạn Long Phu Tư Cơ, đến từ hắc bang xinh đẹp đứng đầu Italy.”

” Tên của anh nghe rất đặc biệt, hân hạnh hân hạnh, tôi tên là Mạnh Tiểu Xuân Tiểu Mạnh Xuân Xuân Tiểu Mạnh, đến từ nhà vệ sinh xinh đẹp nhất Italy.”

Bộ dáng Phi Bá như bừng tỉnh hiểu ra : “Tiểu thư phương Đông xinh đẹp thật là hài hước, không biết tôi có quấy rầy chuyện tốt của cô và vị tiên sinh này hay không?”

Phục Linh nhìn anh, bộ dáng như muốn nói ” anh biết, còn không rút nhanh một chút ”, nhưng Phi Bá vẫn đứng bất động tại chỗ cũ.

Khốn kiếp!

Chơi đùa kín đáo.

Thứ cho lão nương không tiếp.

Trong phút chốc, hai cây ngân châm trong tay Phục Linh đột nhiên lấy tốc độ ánh sáng bắn về phía Phi Bá, mà người nọ chỉ cười, sau đó đôi tay hơi hệt dùng ngón tay bắt được hai cây ngân châm này.

“Ngân châm, đồ chơi của người phương Đông, cô là Hoa Chân sao?” Người nọ nhíu mày nhàn nhạt nói: “Cũng không hẳn, Hoa Chân chắc không kém như vậy, hơn nữa cũng không thể xinh đẹp như cô được, người trong giới đều nói Hoa Chân xấu xí như dạ xoa, không phải như cô vậy.”

Phục Linh vững vàng không nhúc nhích ở nơi đó, hiển nhiên cô đã nhìn ra mình tuyệt đối không phải đối thủ của người này, ***, cô sử dụng bảy phần lực để bắn ngân châm, liền bị người ta bắt không tốn chút sức nào như vậy, thật là mất mặt.

131. Chương 131: Cô Ấy Sẽ Không Chết

Xe dừng lại ở biệt thự ven biển, có khúc dương cầm êm tai chậm rãi truyền ra từ bên trong biệt thự, làm cho người nghe chấn động tinh thần.

Phục Linh lại lắc lắc đầu, làm bộ dáng xong đời: “Còn chưa ngủ.”

Xuống xe cùng Hoa Chân, vừa mới lòi cái chìa khóa mở cửa ra, một đạo ánh mắt chất vấn cứ bắn qua như vậy, giống như nam châm dính ở trên người của Phục Linh.

” Mẹ cả ngày không có chuyện gì liền gặt con, thú vị lắm sao?”

Toàn thân mặc tây trang bản Q, kiểu tóc hiện đại, mặt Mạnh Vân Tranh nghiêm túc từ nhảy xuống trên ghế ngồi cạnh đàn Piano, cậu kéo kéo nơ con bướm có chút lệch lạc trên cổ, sau đó nói: “Nhìn xem, nhìn xem, lúc mẹ đi ra ngoài còn tốt, khi trở lại thì cánh tay bị thương, đây là mẹ muốn làm gì vậy?”

Giọng điệu này, điểm nào giống như con trai hỏi thăm mẹ, quả thật còn giống cha hỏi thăm con gái hơn.

Nhưng Phục Linh có chút chột dạ, cô hứa tối hôm nay dẫn cậu đi tới một quán ăn trẻ con gì đó mới mở ở khu vui chơi bên kia, nhưng là cuối cùng lại có nhiệm vụ trên người, không thể không không tuân theo giao ước này.

Mà kết quả khi không tuân theo giao ước này chính là, làm đại thiếu gia Mạnh Vân Tranh phát bực.

Phục Linh được Hoa Chân dìu, đau đớn kịch liệt trên người thật sự giống như cũng không bằng ánh mắt thất vọng của con trai mình.

Nhưng cô hiểu làm Mạnh thiếu gia, không phải Mạnh thiếu gia thất vọng, mà là vẻ mặt bất đắc dĩ và đau lòng mẹ mình.

Đôi giày da nhỏ bé trên chân cậu vẫn chưa thay, sau đó cứ đi như vậy lên lầu, Phục Linh cho là cậu tức giận, bắt quả Mạnh thiếu gia lại xách theo hòm thuốc chạy xuống trong chốc lát, sau đó ý bảo Hoa Chân đặt Phục Linh ở trên ghế sa lon.

“Dì Chân, mẹ con bị thương, dì giúp một chút đi chứ.”

Hoa Chân thân mật ôm lấy Mạnh thiếu gia hôn một cái, dáng vẻ chân mày nhíu chặt kia hình như thật sự là đã thương đầu óc của cậu, mà bộ dáng này của cậu, cũng làm cho Hoa Chân nhớ lại người đàn ông đánh một trận với cô nhiều năm trước.

Đây là giống nhau cỡ nào, khí chất gương mặt đó quả thật chính là một phiên bản thu nhỏ của Đồng Trắc Khiêm.

“Tư xuân gì vậy? Bằng nhanh giúp tôi, tối nay sắp treo rồi.” Hơi thở mong manh, Phục Linh nói.

Hoa Chân khinh thường hừ lạnh một tiếng, hình như cực kỳ xem thường cô bộ dạng dáng vẻ uất ức này của cô: “Nếu không phải là nhìn đến phần Tranh Tranh, cô có bị người loạn đao mà chém chết, lão nương cũng không nhíu mày một chút nào.”

“Khỏi phải nhăn, nhíu càng giống như số tám.”

Hoa Chân lại thua lời nói ác độc của Phục Linh lần nữa.

Nhưng Hoa Chân là ai, Hoa Chân tuyệt đối không phải là cái loại người nuốt cục tức vào bụng, cho nên tiếp đó, tiếng thét chói tai cực kỳ lớn vang lên trong biệt thự, giống như đang diễn ra tiết mục hoàng hoa khuê nữ gặp gỡ hái hoa tặc.

Một giờ sau, mặt Mạnh thiếu gia không biểu tình gì bưng sandwich từ trong phòng bếp ra để lên bàn, liếc về mắt thấy nhìn mẹ của mình: “Đáng đời!”

Phục Linh dường như muốn treo bộ dáng im lặng nhìn trời, đây là phụ nữ nhà ai sinh ra trứng? Thật là nhìn thôi cũng tức giận.

Sau khi ăn xong, Hoa Chân khiêng Phục Linh đi thẳng lên lầu hai, sau đó ở lúc Phục Linh rầm rì rên rĩ không quá hấp dẫn kiều mỹ trong đó, ném cô ở trên giường, liền đi thẳng ra ngoài.

“Cô muốn mạng già của tôi hả?”

Hoa Chân quay đầu lại hí mắt cười một tiếng: “Đúng vậy.”

Bộp một tiếng, cửa bị đóng lại.

Nụ cười trên mặt Phục Linh từ từ tản ra, cô chưa kịp thở dài một tiếng, cửa lại bị người mở ra, liếc mắt nhìn qua, chỉ thấy mái tóc đen lay láy, tầm mắt dời xuống, Mạnh thiếu gia bưng một ly sữa tươi trong tay đi tới phía trước cửa sổ, sau đó dùng tay mềm mại xinh xắn muốn đỡ mẹ cậu dậy.

Đỡ một lúc lâu, Mạnh thiếu gia vô cùng khó chịu nói: “Mạnh tiểu thư, con cảm thấy mẹ rất cần giảm béo.”

“Tiểu tử thôi!” Phục Linh buồn cười mắng, chỉ thấy Mạnh Vân Tranh đưa sữa tươi tới trước mặt cô, đưa đến bên miệng của cô, sau đó chậm rãi nghiêng về dút vào trong miệng Phục Linh.

“Trước đó vài ngày thầy giáo nói, sữa tươi rất bổ cho thân thể, mẹ, mẹ uống nhiều một chút.” Nói xong, lực đạo trên tay không khỏi hơi lớn, sau đó đưa toàn bộ vào trong miệng Phục Linh.

Chỉ chốc lát, Phục Linh có chút lệ nóng doanh tròng.

Lúc này cô mới nhớ tới, hình như bộ dáng con trai của mình bây giờ cũng không giống bốn tuổi lắm, lại cực kỳ giống đứa bé mười bốn tuổi nhà người ta.

Từ sau khi sinh cậu xong, trừ giai đoạn bú sữa, hai mẹ con đều ở chung một chỗ, tiếp theo Mạnh Vân Tranh từ từ lớn lên biết đi, hình như cô chưa bao giờ làm tròn trách nhiệm của người mẹ.

Mà đứa bé, cũng mới hơn bốn tuổi, biết đàn dương cầm, biết nấu cơm, biết làm sandwich, còn có thể dùng dụng cụ y học đơn giản cầm máu một chút, mà nhiều năm như vậy cô cũng không nhìn thấy cậu ăn vạ làm nũng qua một lần trong ngực cô.

“Mẹ, mẹ không cần quá cảm động, con đây là sợ mẹ nếu như không cẩn thận treo mất, con sống một mình rất khổ sở.” Nói xong, cởi quần áo trên người, lộ ra thân thể trắng bóng bò lên giường của Phục Linh: “Buổi tối con ngủ cùng mẹ, lâu rồi con cũng không ngủ với mẹ.”

Phục Linh muốn ôm chặt cậu, nhưng cánh tay không có sức, cô đột nhiên cúi đầu thở dài một hơi nói: “Về sau con đều ngủ chung với mẹ đi, mẹ làm ấm giường cho con.”

“Được.” Mạnh thiếu gia chỉ cúi đầu đáp một tiếng, nhưng mà trên mặt cậu lại giương lên nụ cười ấm áp ở trong chăn, giống như là đứa bé lấy được viên đường đầu tiên trong cuộc sống.

Ly sữa bò này, đưa không lỗi!

Nếu để cho Phục Linh biết ý nghĩ trong lòng Mạnh thiếu gia lúc này, không chừng liền ói mấy lít máu, sau đó thăng thiên đi tìm thần tiên nói chuyện giáo dục trẻ con.

132. Chương 132: Gặp Nhau

“Tại sao là bánh bao?” Nhìn hai cái gì đó tròn trịa trong hộp, Phục Linh cảm giác được mình vô cùng ngán, rõ ràng tối ngày hôm qua chưa ăn cái gì, sáng sớm hôm nay lại đói bụng đến phát hoảng, muốn ăn món ăn Italy, lại được hai cái bánh bao nghênh đón.

Mạnh thiếu gia đáng yêu lắc đầu: “Đây là túi bơ.”

“Đều là bánh bao, mẹ không ăn.”

“Dì Chân nói mẹ là nhân sĩ tàn tật, không được ăn những món khác, cho nên chỉ mua hai túi bơ.”

Nếu như không phải là Hoa Chân không có đây, cô đặc biệt tin tưởng khói thuốc súng bằng miệng sẽ mở màn, Phục Linh hung tợn nhìn hai túi bơ kia, đang muốn tiêu sái phát tay nói không ăn, bụng của cô đứng lúc này vang lên, cô thở dài than thở, lấy hai túi bơ trong tay Mạnh thiếu gia nói: “Đi, lấy ẹ con ly sữa tươi.”

“Dạ!” Âm thanh trong vreo vang lên, palatino linotype bỏ chạy đi làm việc.

Phục Linh cảm động, cảm thấy ban đầu mình mạo hiểm sinh đứa nhỏ này thật đúng là quyết định sáng suốt, chỉ bằng bữa ăn sáng và những thứ này cũng đáng tiền tìm bà vú.

Suy nghĩ, cắn tiếp bơ trong túi, mặc dù mùi thơm, nhưng ở trong miệng Phục Linh lại trở thành chán ngấy, nín thở ăn xong hai cái bánh bơ, cô nằm đờ trên giường nghỉ ngơi lần nữa.

Nhưng mà như vậy cũng tốt, không cần bất cứ lúc nào hay bất cứ nơi nào cũng đi theo Hoa Chân đi nhiều nơi, bởi con trai mình cũng tốt.

Nhưng mà, một lát sau, Mạnh thiếu gia bưng sữa tươi tới, đặt trên băng ghế ngồi, Phục Linh nói: “Không nhìn thấy tay mẹ con bị thương sao?”

Mạnh thiếu gia nhìn mẹ mình, nghiêm túc nói: “Dì Chân nói, thương thể của mẹ vẫn nhúc nhích được, bằng không qua một thời gian nữa là vô ích.”

“Hoa Chân nói?”

Mạnh thiếu gia đang hoảng gật đầu: “Dì Chân nói vậy.”

“Dì ấy bảo con tiểu trên đường cái, con đi không?”

Đột nhiên Mạnh thiếu gia nhíu mày suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu, Phục Linh đang muốn khen đứa nhỏ này thông minh lại nghe được Mạnh thiếu gia nói: “Dì Chân sẽ không kêu con làm những chuyện không đẳng cấp như vậy, chỉ có mẹ mới làm như vậy.”

Phục Linh nhắm mắt lại ngủ, giả chết.

Thời gian một ngày lẫn lộn cũng trôi qua, ba tháng đã qua, thân thể Phục Linh cũng không khác biệt lúc bình thường cho lắm, mà ngày mai đúng là ngày sinh nhật lần thứ năm của Mạnh thiếu gia, Phục Linh vẫn

nằm trên giường đến khi mặt trời lên cao như cũ, sau đó đến phòng khách xem tạp kĩ trên TV, Mạnh thiếu gia mặc lễ phục nhỏ nhắn màu trắng đi tới đi lui bên cạnh Phục Linh.

Mà Phục Linh trực tiếp làm lơ cậu.

“Mẹ, ngày hôm qua Tiểu Ly lớp chúng con tổ chức sinh nhật, mời con đến nhà bạn ấy chơi, nhưng con không có đi, mẹ cậu ấy tặng cho bạn ấy quà rất đặc biệt.”

“Ừ.”

“Mẹ, ngày hôm kia Tiểu Hoa lớp con tổ chức sinh nhật, mẹ bạn ấy mua cho bạn ấy một cái bánh kem rất lớn, nhưng mà nhìn cũng không ngon lắm, con chưa ăn bao giờ.”

“Ừ.”

“Mẹ, ba hôm trước Tiểu Yến Yến lớp con tổ chức sinh nhật, mẹ bạn ấy dẫn bạn ấy đi ăn một bữa tiệc lớn ở Pizza Hut, nhưng mà con không phải rất thích, thầy giáo nói thức ăn ở đó đều là đồ bỏ đi.”

“Ừ.”

“Mẹ.”

Phục Linh che lỗi tai kêu dừng: “Ồ đây là Italy, không có Tiểu Hoa hay Tiểu Yến Yến gì hết, mẹ! Bây giờ muốn xem TV, con rút ra xa một chút cho mẹ.”

Lúc này Mạnh thiếu gia ồ một tiếng, sau đó ủ rũ cúi đầu trở về phòng mình, cậu chỉ nghĩ mẹ chỉ là không tặng quà thôi, không nghĩ tới lại đáng giận như vậy, Mạnh thiếu gia hung tợn suy nghĩ.

Đến buổi tối, Mạnh thiếu gia xuống lầu, liền nhìn thấy trên bàn để một tờ giấy, cậu mặc áo ngủ sọc ca rô, thoát nhìn thật là đáng yêu, nhưng giờ phút này, ánh mắt đó lại mang theo mất mát đau thương khác thường.

Vẫn giống như trước kia vậy.

Tình dậy nhớ ăn tối, mẹ và dì Chân không có ở nhà, con ăn cơm một mình đi.

Ôi chào.

Người cha yêu dấu vừa đáng thương và đáng giận của con, rốt cuộc cha ở nơi nào, tại sao không xuất hiện?

“Ba——”

Đột nhiên biệt thự tối xuống, can đảm của Mạnh thiếu gia lập tức rút xuống, a một tiếng, ngay lập tức gấn động cơ chạy ra khỏi biệt thự.

Chơi trò gì vậy? Ai cho phép cúp điện vào buổi tối.

Một trận chạy loạn, Mạnh thiếu gia đau thương phát hiện, mình lạc đường.

Thật là cuộc sống không nơi nào không đau thương, mình không thích ra ngoài đường đi dạo, cho nên bây giờ chỗ nào cũng là đường phố, đối với cậu mà nói coi như xạ lạ, trừ con đường đi học ra thì tất cả đều không quen thuộc.

Bây giờ mẹ và dì Chân đã về nhà rồi có phải hay không, sau đó phát hiện không thấy cậu, sau đó ra ngoài tìm cậu, sau đó tìm được cậu, sau đó về nhà, sau đó ngủ.

Nếu như là như vậy, vẫn tốt hơn run rẩy trên đường.

Nhưng mà, tại sao ở đây lại vắng lặng như vậy?

Một ánh đèn pha mãnh liệt chiếu vào hai mắt cậu, Mạnh Vân Tranh không thích ứng được nheo lại hai mắt, xe kia chạy chậm chạp, giống như là người uống say, sau đó nhìn thấy thân thể nhỏ nhắn của cậu thì ngừng lại.

133. Chương 133: Người Phụ Nữ Không Tim Không Phổi

“Chú Kỳ, dừng xe!”

Một tiếng phanh xe vang lên, chiếc xe dừng lại ở ven đường, Đồng Trác Khiêm từ trong xe đi ra, ánh mắt mang theo chút thâm trầm khôi phục sáng ngời trong nháy mắt.

Giọng nói đó, quen thuộc như thế, từng nghe được những lúc giương nanh vuốt ồn ào với anh, còn có rên rỉ uyển chuyển phục tùng hằng đêm, giọng nói đó, giọng nói thuộc về Phục Linh, thì ra trong trí nhớ anh lại nhớ rõ ràng như vậy.

Anh quay đầu lại nhìn xung quanh, giống như đứa nhỏ lạc đường không tìm được phương hướng về nhà.

Bốn phía tối đen như mực, chỉ có vài ngọn đèn yếu ớt loé ra, mà âm thanh mới vừa rồi nghe thấy, hình như là ảo giác sinh ra do bản thân tư tưởng ngày đêm, một lát sau, Đồng Trác Khiêm hung hăng vứt bỏ ý nghĩ này khỏi lòng mình, có lẽ anh nhìn lầm, nhưng tuyệt đối không có nghe lầm.

Âm thanh kia, giọng nói kia, cùng với Phục Linh trong trí nhớ anh giống nhau đến chín phần.

Thời gian năm năm, có lẽ bộ dáng sẽ thay đổi, kiểu tóc sẽ thay đổi, ý nghĩ trong đầu sẽ thay đổi, nhưng mà tính tình và giọng nói của người tên Mạnh Phục Linh kia, vĩnh viễn không thay đổi.

Mà anh chỉ có thể từ những điều không thay đổi của cô mà từ từ tìm kiếm.

Gió lạnh chậm rãi thổi lên, có chút lạnh thấu xương, Đồng Trác Khiêm đứng dưới ánh đèn một lát lâu, anh cảm thấy mình giống như thợ săn ôm cây đợi thỏ, ở một địa phương không thay đổi chờ con mồi trở về.

Một lát sau, không có ai đi ngang qua con đường này, anh thở dài than thở, sau đó đi vào trong xe rồi đi.

Tóm lại như vậy còn chưa phải làm được.

Không biết, phải chờ tới lúc nào thì chúng ta mới có thể gặp nhau, hay là em đã chết thật rồi?

Không, không có việc hay là, ở trong lòng anh nặng nề nói, sau đó ra lệnh chạy đi.

Mà lúc này Phục Linh đỏ mặt hời hợt trong khí lạnh, cô tìm cả bờ biển ven biệt thự cũng không tìm được Mạnh Vân Tranh, vậy rốt cuộc cậu chạy đi đâu?

Bầu trời từ từ nổi gió, trong lòng Phục Linh cũng bị một luồng gió mát tưới vào, đột nhiên cô ngồi xổm xuống, cảm thấy lòng mình thật đau, giống như có người cầm kim đâm vào nó, nói có bao nhiêu khó chịu thì có bấy nhiêu khó chịu.

Nhưng mà khó chịu bao nhiêu vẫn phải tiếp tục đi tìm.

Cho dù Tranh Tranh thông minh như thế nào, trưởng thành sớm như thế nào, nhưng mà nó cũng chỉ là một đứa nhỏ, trong nội tâm đứa nhỏ đều sợ mất người nhà.

Cô đứng lên, lại bắt đầu tìm kiếm, mãi cho đến mười hai giờ.

Nhìn đồng hồ trên tay chỉ mười hai giờ, đột nhiên Phục Linh rơi nước mắt như mưa.

Ở giờ phút này, trong thời gian Tranh Tranh lạc đường này, thời gian cô sinh hạ nó vừa vặn năm năm, cũng là sinh nhật năm tuổi của đứa nhỏ kia.

“Tranh Tranh, Tranh Tranh, con ở đâu?”

“Tranh Tranh, con mau ra đây, đừng làm mẹ sợ.”

“Tranh Tranh, nếu con không ra, bị mẹ tìm được, sẽ không cho con ăn trái cây nữa.”

Không người nào trên bờ biển và đường phố, vẫn có người nào muốn chết không muốn sống bày ra âm thanh, mà ngay lúc này, Phục Linh cảm thấy sau lưng mình có âm thanh ho khan, cô có chút không thể tin giật giật lỗ tai, nghe được đó là tiếng ho khan hơi non nớt.

Sau đó, cô xoay người, nhìn đứa con của mình mặc đồ ngủ đơn sơ, mái tóc nhỏ nhắn bị gió thổi tung, nhìn thấy bộ dáng lo lắng của mẹ mình, sau đó ôm vào trong ngực.

“Mẹ đánh con.”

Xa cách mấy giờ, đặc biệt là Mạnh thiếu gia, nhìn thấy bộ dáng lo lắng của mẹ thì rất vui mừng, nhưng mà nghênh đón cậu không phải là cái ôm ấp ấm và nụ hôn vui mừng sau khi gặp lại, mà là trước bị đánh sau kéo về nhà làm tư tưởng giáo dục.

“Nói, rốt cuộc chạy đi đâu?”

Mạnh thiếu gia vô cùng đáng thương ngẩng đầu lên, bộ dáng làm người ta thương yêu: “Tuỳ tiện đi dạo một chút.”

“Con bao nhiêu tuổi, bây giờ mà ra ngoài đi dạo? Không biết bên ngoài có nhiều người xấu sao, nếu bị người Trường An bắt thì làm sao bây giờ?”

“Ở ngoài cũng không có người nào hư như mẹ.” Mạnh thiếu gia lầm bầm.

Phục Linh vừa nghe thấy, sắc mặt liền biến thành đen, cô nhéo lỗ tai nhỏ nhắn của Mạnh thiếu gia, lần nữa giáo dục sâu sắc nói: “Lớn rồi nên tạo phản phải không? Không nghe lời mẹ nữa phải không?”

“Không có.” Lần nữa lầm bầm, trong lòng Mạnh thiếu gia có chút mất mát nói: “Trong nhà bị cúp điện, con sợ bóng tối, liền chạy ra ngoài, sau đó liền lạc đường.”

Đột nhiên bàn tay nhéo lỗ tai cậu dừng lại, sau đó buông xuống, yên lặng.

Tranh Tranh sợ bóng tối, đây là chuyện cô vẫn luôn biết.

Nhớ đến chuyện một năm trước, cô và Hoa Chân đi ra ngoài làm nhiệm vụ, sau khi trở về liền nhìn thấy Tranh Tranh núp trong tủ quần áo, vẻ mặt ngốc trẻ, sau đó lấy rất nhiều phương pháp mới khôi phục được bộ dáng như bây giờ.

Cũng từ đó, các cô dời đến biệt thự gần bờ biển.

Một lần kia, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, cô và Hoa Chân trở về chỗ ở, vừa mở cửa liền nhìn thấy một người đàn ông máu chảy đầm đìa nằm dưới đất, một người sống sờ sờ bị chém đứt cổ tay, cảnh tượng đó hoà vào ánh trăng trông thật quý dị và đáng sợ.

134. Chương 134: Đính Hôn, Chưa Kết Hôn

Sáng sớm hôm sau, Mạnh thiếu gia dậy sớm, bắt đầu tắm rửa gội đầu, mặc vào một bộ tây trang thân sĩ số nhỏ liền đeo cặp sách trên lưng, sau đó về phòng đá giường.

Đúng, đá giường, chính là dùng chân đá giường mà Phục Linh ngủ.

Mục đích là làm cho cô tỉnh ngủ, sau đó ăn bữa sáng, sau đó đưa cậu đi học.

Nhưng cậu đánh giá thấp trình độ ngủ nướng của mẹ mình có bao nhiêu cao, sau đó mình rốt cuộc tốn bao nhiêu sức lực mới có thể kéo cô từ trên giường lên.

Đây là một nhiệm vụ vô cùng gian nan, có thể so với ám sát Tổng Thống quốc gia.

Đá lên một cước, chân nhỏ kia cũng đau rồi, giường cũng lắc lư một cái hơn nữa còn có tiếng vang, Phục Linh trên giường vẫn ngủ như cũ, không biết vì sao.

Mạnh thiếu gia dồn khí đan điền, nhịn tức giận trong lòng xuống giống như quả cầu tuyết càng lúc càng lớn, sau đó ngừng thở, hét lớn một tiếng.

“Hôm nay thứ hai, con đi học, rốt cuộc mẹ có muốn đưa con đi học hay không?”

Mặc dù giọng nói còn kèm theo thanh thúy, nhưng lại cực kỳ giống như sư tử hồng (sư tử gầm).

Phục Linh trên giường giật giật, ngay tiếp theo miệng cũng giật giật: “Bản thân con không tìm được đường sao?”

Sắc mặt Mạnh thiếu gia đen thui, nắm chặt quả đấm trong nháy mắt, xanh mặt đi ra ngoài, trong miệng còn ấp úng nói: “Thật không nên hi vọng mẹ mình thay đổi có lương tâm, hãm hại không nổi.”

Cậu vượt qua dọc đường đi xuống lầu ở trong than thở, thật ra thì trường học không xa, ở đường quốc lộ phía ngoài biệt thự bên bờ biển, cậu cũng tìm được đường, nhưng chỉ là muốn mẹ mình đưa đi sao lại khó như vậy đây?

Ngộ nhỡ mình là một kẻ ngu ngốc không tìm được đường đây? Mẹ nhất định sẽ đau long vì mình, sau đó đưa cậu đi học mỗi ngày.

Nghĩ như vậy sau đó cứ cho rằng là như vậy rồi, Mạnh thiếu gia cảm thấy bản thân mẹ mình sinh ra mình thông minh như vậy thật là nghiệp chướng!

Vội vã lấy bữa ăn sáng từ trong tủ lạnh ra ăn hết, Mạnh thiếu gia vô cùng u oán nhìn cửa phòng đóng kín một chút, than thở rồi đi học.

Dọc đường đi, mặt trời chiếu trên không, chim chóc hót to.

Tất cả đây đều là không tồn tại, mà chỉ có tiếng sóng biển ào ào vỗ vào bờ tồn tại, còn có gió có chút hơi thấu xương này.

Mà lúc này kết một tiếng, một chiếc xe đột nhiên dừng ở ven đường, dừng ở bên cạnh Mạnh Vân Tranh, Mạnh thiếu gia không nhìn tiếp tục đi về phía trước, cũng không đề phòng người trong xe kêu cậu lại.

“Người bạn nhỏ.”

Mạnh thiếu gia vừa nghe, giọng nói này rất quen thuộc, quay đầu nhìn lại, ngồi ở chỗ tài xế không phải là chú trai đẹp tối ngày hôm qua kia sao? Thấy thế, Mạnh thiếu gia cười ngọt ngào: “Chú, là chú sao?”

Kể từ tối ngày hôm qua sau khi Đồng Trác Khiêm trở về, ở ven đường nghe thấy giọng phụ nữ quen thuộc kia làm cho anh khó ngủ cả đêm, cho nên sáng sớm hôm nay liền lái xe tới nơi này, lại nhìn thấy đứa bé này, lúc này sắc trời sáng ngời, ngũ quan của đứa bé càng thêm rõ ràng, mà khuôn mặt này rõ ràng giống như bộ dáng của anh khi còn bé.

Tim của anh cuồn cuộn trong nháy mắt, hình như nghĩ tới loại khả năng nào đó, nhưng lại không dám khẳng định, nhìn đứa bé lại muốn rời đi, lập tức gọi lại: “Người bạn nhỏ.”

“Chú ơi, chú có chuyện gì sao? Chú nhất định phải nói nhanh lên, cháu sắp đi học rồi.” Mặc dù vốn có thiện cảm đối với chú này, nhưng cũng không thể bởi vì chú ấy mà đã trễ khiến giáo viên bất mãn.

Thành thật mà nói, Mạnh thiếu gia còn là một học sinh hoàn toàn khéo léo nghe lời.

“Vậy chú đưa cháu đi.”

Mạnh thiếu gia nhíu mày, rất nghiêm túc lắc đầu một cái, sau đó nhìn Đồng Trác Khiêm nháy mắt ra hiệu nói: “Chú à, có phải chú thấy bộ dạng của cháu đáng yêu hay không, muốn gặt cháu lên xe, sau đó bán cháu đi à?”

Đồng Trác Khiêm dở khóc dở cười, lại đột nhiên cảm thấy nghe qua những lời này, phong cách rất tương tự với một người nào đó.

Anh bắt đầu suy nghĩ thâm sâu, nhớ lại tối ngày hôm qua kinh ngạc trong nháy mắt gặp phải đứa bé này, sau đó lại giật mình khi nghe thấy giọng phụ nữ kia.

Đây có phải ông trời chậm rãi nói cho anh biết, Phục Linh đã trở lại hay không?

Giương mắt đang nhìn thời gian trôi đi, đã không thấy đứa bé, bóng dáng vội vàng vàng kia giống như thật sự rất gấp gáp, Đồng Trác Khiêm cười cười, mở ra bàn tay đột nhiên nắm chặt lại, giống như là muốn bắt được một chút hư không gì đó.

Thật lâu sau, anh bỗng nhiên mỉm môi cười một tiếng, lấy điện thoại di động ra bấm một số điện thoại.

” Liên lạc với Lạc Sâm giúp tôi, thì tôi muốn gặp anh ta.”

Lúc lấy được câu trả lời đã là xế chiều, sau khi biết địa chỉ nơi ở mới của Lạc Sâm, Đồng Trác Khiêm liền lái xe đi thẳng qua.

Bởi vì liên quan tới việc bây giờ Phó Trường An mang thai, nên chỗ ở mới của Lạc Sâm là một nhà trang viên nho, ở chỗ ấy có không khí và hoàn cảnh tốt nhất, rất thích hợp cho phụ nữ có thai ở cũng như dưỡng thai.

Khi xe dừng lại ở trang viên nho, mắt Đồng Trác Khiêm tinh nhìn thấy người mặc tây trang màu trắng, tay cầm sâm banh, dáng vẻ vừa lòng, anh xuống xe, nụ cười có chút lạnh nhạt: “Đã lâu không gặp cậu, ngược lại đến trốn ở chỗ này.”

Lạc Sâm hừ lạnh một tiếng: “Tôi đây dễ tìm, cậu trốn mới xem như lợi hại, cha cậu vận dụng quan hệ với trung ương nhưng đều không tìm được cậu.”

Đồng Trác Khiêm không biến sắc, nhìn Lạc Sâm ngăn trở ở cánh cửa một chút: “Mấy năm không thấy, ngay cả cửa cậu cũng không tôi vào rồi.”

Lạc Sâm vẫn cười, nhưng trong tươi cười có chút bất đắc dĩ: “Trường An nhìn thấy cậu nhất định sẽ nổi điên, cho nên cậu chịu uất ức thôi.”

Đồng Trác Khiêm hiểu gật đầu một cái, cũng hiểu dụng ý của Lạc Sâm.

Năm năm trước, đúng một ngày trước khi anh và Phục Linh kết hôn, ngay khoảnh khắc chỗ nhà họ Đồng bị bom bắn nổ phá hủy kia, Trường An chạy tới, lại nhìn thấy ngọn lửa bùng lên liên tục còn có mùi người bị đốt cháy.

Cô ấy té xỉu ở trong ngực Lạc Sâm, sau khi tỉnh lại vẫn khóc lóc suốt, mắng Đồng Trác Khiêm là tên lường gạt, sau khi khóc xong, ừ dột thật lâu cũng không khôi phục như cũ, sau đó cô ấy phát hiện mang thai, liền bị Lạc Sâm dẫn đến Italy định cư, hôm nay mang thai đứa thứ hai, đứa thứ nhất là con gái, đáng đáp khéo léo, cũng hơn bốn tuổi.

Đột nhiên Đồng Trác Khiêm lại nhớ lại Phục Linh mang thai đứa bé kia, tính toán thời gian cũng năm tuổi rồi sao, không biết có phải là giống như người bạn nhỏ làm người ta yêu thương hay không?

Nhưng rốt cuộc đứa bé kia còn sống hay là chết đi, đều là một ẩn số.

Nhưng Đồng Trác Khiêm cũng không cho rằng đứa bé kia chết rồi, ngược lại, anh cảm thấy đứa bé kia vẫn còn sống tốt, mỗi ngày trôi qua rất vui vẻ.

Trước khi gặp phải Mạnh thiếu gia, anh đã cảm thấy Phục Linh vẫn còn sống, trải qua thương tổn và đả kích nặng như vậy, đứa bé không phải chảy mất cũng là bị cô xóa sạch.

Nhưng khoảnh khắc khi nhìn thấy Mạnh thiếu gia kia, anh rõ ràng nghe tiếng tim đập của mình, giống như một loại huyết mạch tương liên kêu gọi.

Đó là một loại cảm giác như thế nào, Đồng gia cảm giác mình không nói nên lời.

Nhưng lại rất tốt đẹp, giống như chỉ cần nhìn thấy đứa bé kia chính là một sự hưởng thụ.

Lạc Sâm liếc bên trong một cái, sau đó nói: “Có chuyện gì sao?”

Đồng Trác Khiêm nheo mắt lại: “Cậu chột dạ cái gì?”

Lạc Sâm có chút không tự nhiên ho khan một cái: “Phụ nữ có thai tính khí lớn, cậu không phải không biết, nói nhanh lên, nếu không một lát nữa Trường An hỏi khó trả lời.”

Trong phút chốc, Đồng gia cảm thấy tâm tình rất tốt, một người đàn ông trước kia từng là không ai bì nổi như vậy thế nhưng lúc này lại là một người lỗ tai mềm sợ vợ, anh hắng giọng một cái nói: “Cậu biết, tôi tới tìm cậu, đơn giản vì một chuyện.”

“Tìm Mạnh Phục Linh giúp cậu?” Lạc Sâm nhúu mày nói: “Nhưng cô ấy đã.”

“Không, cô không có.” Đồng Trác Khiêm hung hăng cắt đứt lời nói của Lạc Sâm, sau đó nói: “Nếu như cậu có thời gian mà nói, hỏi Lạc Lịch một chút.”

“Lạc Lịch?”

Đồng Trác Khiêm gật đầu một cái: “Ở chỗ nhà họ Đồng nổ tung, tôi nhặt được cái này.” Nói xong, Đồng Trác Khiêm lấy ra một bình thuốc bằng sứ thanh hoa từ trong túi, liếc mắt nhìn qua, chính là hàng cao cấp thượng đẳng.

“Loại men sứ thanh hoa này, người bình thường không có, mà đúng lúc năm năm trước lúc tôi và cậu đi cứu Phục Linh và Trường An, Hoa Chân nơi đó cầm một chai thuốc có thể ức chế vi khuẩn (virus) phát tác, lúc ấy chính là dùng cái bình này.”

Lạc Sâm cũng suy tư thật sâu: “Ý của cậu nói, lúc ấy Hoa Chân có thể ở đây.”

“Không.” Đồng Trác Khiêm lắc đầu một cái: “Tôi đoán có thể là vừa mới đến, nếu như ở đây, chuyện kia sẽ không xảy ra, mà sau trận rủi ro năm năm trước, Hoa Chân liền biến mất, mà người của thế lực Âm Hắc khổng lồ ở Bắc Kinh vẫn luôn tìm cô ấy.”

“Cậu nói là Long Vạn Sương?”

Đồng Trác Khiêm gật đầu một cái: “Tôi không tìm được Hoa Chân, nhưng khi nhìn Lạc Lịch vẫn mạnh mẽ theo đuổi về phía Hoa Chân, anh ấy tuyệt đối biết Hoa Chân ở chỗ nào, mà chỗ ở của Hoa Chân, Phục Linh nhất định ở đây, ban đầu khi chỗ nhà họ Đồng biến thành phế tích, tôi đã từng cẩn thận tìm tòi qua hiện trường, xác định không có một chút dấu vết của Phục Linh, cho nên tôi cho là lúc ấy Phục Linh hoặc là trốn, hoặc là được người cứu đi, hơn nữa không hề chịu một chút thương tổn nào.”

“Anh nói là thật?”

Giọng nói mang theo chút khó có thể tin truyền đến, Lạc Sâm cuống quýt quay đầu, đã nhìn thấy Trường An mặc một bộ váy màu trắng đứng ở cửa trang viên, trong đôi mắt trong suốt xuất hiện nước mắt.

Cô nhìn thấy Đồng Trác Khiêm, hình như tâm tình đặc biệt kích động, lập tức bỏ chạy tiến lên ở dưới tròng mắt muốn nứt của Lạc Sâm, bắt được tay của Đồng Trác Khiêm: “Anh nói có phải sự thật hay không, có phải sự thật hay không?”

“Là thật.”

Trường An đột nhiên phun ra một hơi thật sâu, rốt cuộc vào lúc này biết được Phục Linh có thể vẫn còn hoặc tin tức khi đó, thì tâm tình chán nản ở trong lòng năm năm giống như được mở ra lớp sương mù lo lắng, cô đè ngực của mình xuống, đáy mắt đều là một mảnh may mắn vui sướng.

Mặc kệ tin tức này là thật hay giả, nhưng tóm lại có một ý nghĩ cũng là tốt.

“Thật tốt, Phục Linh không chết, thật tốt.”

Lạc Sâm ôm lấy Trường An, sau đó nhìn Đồng Trác Khiêm: “Cậu trở về đi, tôi sẽ giúp cậu hỏi thăm Lạc Lịch chỗ đó một chút.”

“Vâng cảm ơn.” Dứt lời, xoay người rời đi.

Sáng sớm trang viên nhỏ, không khí mát mẻ lan ra qua chóp mũi của Đồng Trác Khiêm, giống như một loại nước hoa tinh khiết bị đổ trên mặt đất, trong lúc bất chợt trí nhớ của Đồng Trác Khiêm trở về rất xưa.

Rất lâu đến lúc lần đầu tiên cùng Phục Linh gặp nhau, cô ấy phong tình say lòng người như vậy, mị hoặc vô biên như vậy, giống như một yêu tinh.

Lần thứ hai gặp mặt, mặc dù đồ trang sức của cô trang nhã hơn hẳn, nhưng cũng bị anh liếc mắt một cái liền nhìn thấu, sau khi trêu chọc, đóng gói đưa về nhà mình.

Về sau, còn có rất nhiều lần gặp nhau.

Sau đó bọn họ đính hôn, nhưng vẫn chưa kết hôn.

Nhớ tới một điểm này, Đồng Trác Khiêm chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy tiếc nuối vô hạn.

135. Chương 135: Đồng Trác Khiêm Tìm Tới

Ngày 16 tháng 4, là sinh nhật của Hoa Chân.

Sáng sớm liền nhận được điện thoại của Hoa Chân, nói là mang theo Tranh Tranh đi hội sở giải trí Tina vui chơi, khoe miệng Phục Linh co giật cúp điện thoại, mặc dù ngoài miệng nói không đi qua, nhưng nhất định là sẽ đi.

Nếu như nói hiện tại người nào quan trọng nhất trừ Tranh Tranh, nhất định là Hoa Chân rồi.

Năm năm trước cô ấy đã từng cứu mạng lqđ của mình, và tận tâm tận lực bồi dưỡng cô trong vòng năm năm, đối xử với cô giống như em gái ruột của mình, mà đối xử với Tranh Tranh còn thân hơn so với con ruột.

Phần ân tình này, không thể không nhớ kỹ trong lòng.

Cầm thẻ vàng của mình, ăn mặc một phen, Phục Linh liền ra ngoài, chuẩn bị đi chọn quà tặng cho Hoa Chân.

Tặng tiền, quá thô bỉ, tặng kim cương, vậy không đến lượt cô, phải là Lạc Lịch tặng, tặng quần áo, thôi, cho tới bây giờ phong cách thưởng thức của cô và Hoa Chân đều không hợp, như vậy tặng cái gì?

Phục Linh cảm thấy đây quả thực là vấn đề còn khó hơn gấp trăm lần so với làm sao sắp xếp kế hoạch hoá gia đình.

Toàn thân mặc áo khoác màu tro thuốc lá, Phục Linh đột nhiên dừng lại ở một cửa hàng đồ dùng người lớn cao cấp.

Sau đó đi vào.

Chủ cửa hàng thấy là một người phụ nữ lqđ phương đông có gương mặt vô cùng xinh đẹp, cũng không có quá mức kinh ngạc, mà nở nụ cười tiến lên: “Tiểu thư xinh đẹp, xin chào, xin hỏi có thể giúp cô gì sao?”

Phục Linh cũng cười, cảm thấy lúng túng, nhưng trong nháy mắt quăng những thứ xấu hổ gì gì đó, nhìn chủ cửa hàng nói: “Đem bao ngừa thai đắt tiền nhất, tốt nhất, sa hoa nhất, ừm, dĩ nhiên còn phải thoải mái nhất của các người tới đây, tới một va li.”

“Một va li?” Chủ cửa hàng ngẩn người, cho là mình nghe lầm.

Phục Linh mỉm cười: “Đúng, một va li.”

Mà kế tiếp đường phố Rome, liền nhìn thấy một cảnh tượng như vậy.

Người phụ nữ xinh đẹp cao quý ôm một va li đồ cười bỏ ỏ từ cửa hàng đồ dùng người lớn ra ngoài, không ít đàn ông đều cho rằng cái cảnh tượng này rất quái dị, thoạt nhìn lại rất hòa hài.

Đúng, hài hòa.

Đi dạo ở trên đường hơn nửa ngày, nhìn sắc trời cũng sắp lặn về phía tây rồi, đặt đồ vật ở phía sau xe, Phục Linh liền mở Lamborghini bánh bao ra đi đón con trai của mình.

Hiện tại chính là lúc sáu giờ, cực kì nhiều người đi tới đi lui ở cửa trường học, hơn nữa rất đông đúc, từng đội từng đội người lqđ bạn nhỏ bị giáo viên hòa ái đưa ra ngoài, sau đó cười giao mỗi người đến trong tay ba hoặc là mẹ.

Nơi này là trường tiểu học tư nhân, cũng không phải trường tiểu học quý tộc gì, mà khi chiếc Lamborghini kiêu ngạo ồn ào kia dừng ở cửa trường học thì vẫn không khỏi gây nên một trận rối loạn tưng bừng.

Mạnh thiếu gia vẫn còn nói chuyện với cô bé ở bên cạnh, lại nghe thấy tiếng xe quen thuộc này, trong nháy mắt nghiêng đầu, sau đó kinh ngạc há to miệng.

Hôm nay mặt trời rơi khỏi bầu trời rồi hả? Vậy là ai?

Mặc một áo khoác màu tro thuốc lá, một chiếc leggings màu đen xám, đi một đôi giày Martin, đeo trên mặt kính mắt Chanel bản giới hạn số lượng mới mua mấy ngày trước, nhìn vô cùng “đẹp trai”.

Nhìn mỗi người kể cả giáo viên của mình lqđ đều nhìn tới, Mạnh thiếu gia cảm thấy thật là mất mặt, mẹ phải tới đón mình thì sẽ tới đón mình, tại sao phải làm như vậy?

“Tranh Tranh, đi thôi.” Phục Linh đi tới, gỡ kính mắt xuống cười một tiếng đối với giáo viên.

Lúc này giáo viên mới cảm thấy nhìn có chút quen mắt, lập tức nhớ tới cười nói: “Cô là mẹ của Phỉ Tư Đình sao?”

Phục Linh cười gật đầu: “Cảm ơn cô giáo chăm sóc lâu như vậy, đoạn thời gian trước tôi ra khỏi nước, vẫn không thể tới xem tình trạng của đứa bé một chút, để cho cô giáo phải hao tổn tâm trí.”

Giáo viên được khen có chút ngượng ngùng, lập tức cười rục rịch: “Phỉ Tư Đình rất ngoan ngoãn, tôi vô cùng thích bé.”

“Phỉ Tư Đình, đó là xe nhà cậu sao?”

Mạnh thiếu gia vẫn cảm thấy bị nhìn giống như con khỉ, rất là mất mặt, nhưng Anna xinh đẹp lại ưu thương nói: “Nhà mình.”

Cặp mắt lolita lập tức sáng bừng lên: “Phỉ Tư Đình, chào cậu, hôm nào mình có thể ngồi xe của cậu một chút hay không?”

Mạnh thiếu gia bị nụ cười kia mê hoặc đến thất điên bát đảo, cảm thấy Anna xinh đẹp hơn so với Băng Kỳ Lâm hôm qua, nhất thời liền vung tay lên, khí phách nói: “Được.”

Sau khi thăm hỏi giáo viên dài dòng muốn làm thân một vạn lần ở trong lòng, Phục Linh lôi kéo Mạnh thiếu gia vẫn còn tán gái lên Lamborghini thì liền lái xe rời đi.

Mà Mạnh thiếu gia ngồi ở trên xe cũng không vui vẻ chu cái miệng nhỏ nhắn, đáng vẻ rất khó chịu.

“Con không thoải mái khi mẹ già tới đón con sao?”

“Anna vừa mới đồng ý với con, tuần tới đi ăn Pizza Hut, tại sao mẹ muốn kéo con đi?”

Phục Linh nhất thời bị sấm đánh trong khét ngoài sống, dường như không nói nên lời, sau đó lấy lại tinh thần, cô hét lớn một tiếng: “Con tán gái?”

Mạnh thiếu gia quay đầu, mờ mịt nhìn cô, hình như là không hiểu ý tứ gì.

“Con lại có thể tán gái?” Giọng nói của Phục Linh tăng cao đề xi ben, giống như là không thể tin.

Mạnh thiếu gia vẫn là bộ dáng sững sờ như cũ.

“Con lại dám đi tán gái, dám đi tán gái?” Tiếng nói từ từ thấp xuống, lại nghe được Phục Linh nói: “Con đi của sao, dù sao thua thiệt không phải là con trai của mẹ.”

Mạnh Hạo cũng vỗ trán làm vẻ choáng váng, quả nhiên suy nghĩ của mẹ già nhà mình không phải người bình thường có thể hiểu.

Nhưng tóm lại là câu nói về có ăn thiệt thòi hay không, cậu nghe hiểu.

Bỗng dưng, Mạnh thiếu gia giống như đột nhiên nghĩ đến một chuyện, lập tức nói đến: “Mẹ, hôm nay có phải sinh nhật dì Chân hay không?”

Phục Linh đột nhiên nở nụ cười bí ối, chỉ chỉ cái va li phía sau nói: “Quà sinh nhật cho dì Chân của con đều đã chuẩn bị xong.”

“Vậy không được, con cũng muốn đi mua quà sinh nhật.”

“Mua cọng lông, làm xong rồi, nhanh không lại tới trễ.”

Bởi vì từ chỗ Mạnh thiếu gia đi học lái xe đến hội sở Tina tốn hơn nửa giờ đồng hồ.

Phục Linh cảm thấy nhất định là Hoa Chân cố ý chọn chỗ xa như vậy, nếu không xung quanh biệt thự bên bờ biển không phải có rất nhiều chỗ ăn chơi hạng sang sao, tại sao phải đi chỗ xa?

Thật ra thì, Phục Linh chắc sẽ không biết Hoa Chân là bị Lạc Lịch kéo đi.

Bởi vì không biết từ nào mà Lạc Lịch biết phòng ở khách sạn quốc tế Wies gần hội sở Tina rất thú vị, chuẩn bị đi thử một lần, vốn cho rằng ý nghĩ của anh, chỉ có thể uất ức Phục Linh đốt thêm một chút dầu.

Lúc đến cửa quốc tế Tina, em trai ở bãi đậu xe thượng mở bãi đậu xe, Mạnh thiếu gia đã ngủ rồi, vốn mới điều dưỡng tốt xương cốt thân thể thì lại ngồi xe như vậy, a-xít-clo-hy-đric đau lưng.

Gương mặt Phục Linh u oán, trong lòng cực kỳ khó chịu.

Báo tên tuổi Lạc Lịch, được người dẫn đi, mãi cho đến khi dẫn tới tầng hai độc lập, kêu nhân viên phục vụ đi tới, ôm đồng chí Mạnh Vân Tranh trong tay, bùm... một tiếng liền đập cửa ra.

Trong nháy mắt, khước mắt Phục Linh co quắp.

Ai có thể nói cho cô biết, người mặc váy màu xanh lá cây, còn có người mặc quần áo thoải mái màu xanh dương ở trên ghế sofa, hai người hôn dữ dội đó là ai?

Từng tiếng vang lớn như vậy cũng không có thể làm cho bọn họ tách ra, nhìn thẳng Mạnh Phục Linh đến một chút, lại có thể còn hôn? Vẫn còn hôn? Chỉ là, thật sự hôn lên như vậy thoải mái sao?

Chỉ là nhìn bộ dáng Hoa Chân và Lạc Lịch rất hưởng thụ, thật sự giống như hai người đều hưởng thụ trong đó.

“Khụ khụ.” Phục Linh ôm Mạnh thiếu gia ngủ say ho khan một cái, Mạnh thiếu gia cũng tỉnh lại, xoa đôi mắt còn buồn ngủ nhìn xung quanh.

Hai người vẫn còn hôn.

“Khụ khụ.” Phục Linh lại ho.

Hai người vẫn còn ở hôn như cũ.

“Các người *** hôn chưa đủ hả, đến khách sạn Wies bên cạnh thuê phòng làm tình đi, tôi cô đơn lẻ loi xem các người thân thiết ở chỗ này, muốn diễn cảnh cấm cho tôi xem? Các người có ý tứ sao?”

Hoa Chân ôm lấy mặt của Lạc Lịch, vòng vo phương hướng một cái, đôi mắt xinh đẹp như tơ của Hoa Chân nhìn xung quanh rồi nói: “Không quen nhìn, cô có thể đi ra ngoài tìm trai.”

Phục Linh khinh thường hứ một hơi: “Lãng lơ.”

“Tốt hơn so với cô chỉ điên khùng không ổn định.”

Phục Linh im lặng, ai có thể nói cho cô biết, Hoa Chân tìm được ở đâu từ ngữ sâu sắc như vậy hả?

Sửa sang lại quần áo, Hoa Chân ôm tay đi tới trước mặt của Phục Linh nói: “Nhìn trên phần cô quấy rầy công việc tốt của chúng tôi, nói cho cô biết chuyện này.”

“Hả?” Phục Linh nheo mắt lại, trong lòng cảm giác rất không tốt.

“Đồng Trác Khiêm tới Italy.”

Tay Phục Linh ôm lấy Mạnh thiếu gia đột nhiên buông lỏng, Mạnh thiếu gia bị Hoa Chân ôm lấy trong nháy mắt, sau đó xoay người rời đi.

Từ đầu đến cuối trong đầu Phục Linh nghĩ tới đều là ba chữ Đồng Trác Khiêm kia.

Anh, làm sao có thể đến Italy? Là phát hiện ra cái gì?

Trong lòng lại có một cảm giác nói không ra lời, do dự, sợ hãi, hoảng hốt, rồi lại mừng thầm trong lòng.

Phục Linh đột nhiên thở dài một cái ở trong lòng, đã trải qua thử thách nhiều năm như vậy, thì ra đến cuối cùng, vẫn không thể nào quên anh, nghe tới tên của anh thì chỗ mềm mại nhất trong lòng lại vẫn đập lên như cũ.

“Di Chân, Đồng Trác Khiêm là ai hả?” Mạnh thiếu gia tò mò hỏi.

“Người cha ma quỷ của con.”

Nghe được từ cha này, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạnh thiếu gia cũng tái đi, từ cha giống như chỉ nhìn thấy qua từ bên trong cuốn sách, về phần trong cuộc sống hiện thực đúng là chưa hề gặp qua đây.

Nhiều năm như vậy đều là mình và mẹ trải qua. tại sao vẫn còn cha đây?

Mạnh thiếu gia cảm thấy tâm tình không tốt, thoát khỏi lồng ngực của Hoa Chân, ôm bóng ngó từ trên bàn trà liền hung tợn ăn hết.

“Cô biết tin tức của anh ấy từ chỗ nào?”

Hoa Chân giả bộ ngu: “Ai?”

“Anh ấy.”

“Người nào?”

“Đồng Trác Khiêm!” Phục Linh đóng cửa lại gào thét một tiếng, Hoa Chân ngoáy lỗ tai chỉ chỉ Lạc Lịch.

Lạc Lịch buông tay: “Ngày hôm qua Lạc Sâm tìm tới tôi.”

Mấy câu nói, nhưng Phục Linh cũng biết nguyên nhân chuyện này xảy ra.

Cô rót một ly rượu ỳnh, sau đó ngồi ở trên ghế sa lon: “Vậy anh có nói cho Lạc Sâm tung tích của tôi hay không?”

Lạc Lịch không bỏ mặc anh trai, đây không phải là biết rõ còn hỏi sao?

“Phục Linh, cô nói cho tôi biết cô ở đây sợ hãi cái gì?” Trong nháy mắt Lạc Lịch chuẩn bị nói ra tin tức, Hoa Chân đột nhiên hỏi.

Lòng của Phục Linh đột nhiên giật mình, không biết nên trả lời như thế nào.

“Cô chính là đang trốn tránh, rõ ràng theo thực lực và thủ đoạn đi thăm dò của cô bây giờ thì chân tướng sự việc nắm đó không tính là một chuyện khó, nhưng cô vẫn không đi thăm dò, chỉ sợ kết quả không tốt như trong dự đoán của cô vậy, mà tình nguyện trốn ở Italy, mỗi ngày ngây ngô đại đột trôi qua, cô nghĩ đến cảm nhận của Tranh Tranh sao? Dù sao một đứa bé đều hi vọng mình có một gia đình hoàn chỉnh, cho dù Tranh Tranh thông minh như thế nào, cũng không ngoại lệ.”

Trong nháy mắt, Phục Linh bị nói cho đến mức một câu cũng không nói ra được.

136. Chương 136: Anh Cho Rằng Em Đã Chết

Hoa Chân bị Lạc Lịch ôm đi, trong kế hoạch của anh là chuyển qua khách sạn Wies bên cạnh.

Tranh Tranh bị cô ôm vào trong ngực, đã ngủ thiếp đi, lông mi thật dài chạm ở trên mặt, đèn đường chiếu xuống hiện lên một bóng mờ đẹp đẽ.

Mặc dù mang theo non nớt nhưng xem ra bộ dáng anh tuấn đáng yêu, rất giống với Đồng Trác trong trí nhớ của Khiêm Phục Linh.

Trong phút chốc, đáy lòng Phục Linh như bị ghim đau.

“Cút ngay.” Đột nhiên một tiếng nũng nịu, khiến Phục Linh hồi hồn lại, sau đó cô liền nhìn một mỹ nữ tóc vàng mắt xanh trước mắt, mặc quần áo mát mẻ, bộ ngực lớn giống như dưa hấu, cặp chân thon dài lqđ thẳng tắp, giống như tác phẩm trong tay nhà nghệ thuật, Phục Linh nhìn một chút, nhưng mà đáng vẻ này lại như là mình cần con đường của người khác.

Nhưng chỉ là cần con đường của cô ta, cũng không thể có đáng vẻ vô lễ như vậy.

Phục Linh khinh thường hừ lạnh một tiếng, không nhìn cô ta.

“Bảo cô cút ngay, cần đường tôi rồi.”

“Nông trường nhà ai đóng cửa sao? Sao súc sinh đã chạy đến khắp nơi dọa người rồi hả?” Phục Linh tự nhủ, hình như là cực kỳ không thể lý giải.

Nhưng mỹ nữ không tức giận, neho mắt lại, sau đó cổ tay của cô ta vừa động, trong nháy mắt lấy ra một khẩu súng nhỏ màu bạc từ eo thon, nhắm ngay huyệt thái dương của Phục Linh.

“Tôi không thích người khác cản đường tôi.”

Trong lòng Phục Linh trầm xuống, lại cứng rắn nở nụ cười nói: “Khẩu súng của tiểu thư này thật là đẹp mắt.”

Hình như mỹ nữ tóc vàng vô cùng hài lòng, sau đó cô ta tiếp tục cười: “Nhìn thật là tốt, nhưng tôi tin tưởng nếu như viên đạn lqd trong khẩu súng này xuyên qua đầu cô, vậy càng đẹp mắt.”

“Mỹ nữ, La Mã cũng không phải là chỗ có thể tùy tiện giết người.”

“Thật xin lỗi, tôi có thể tùy tiện giết người ở La Mã.” Trong phút chốc, mùi khói thuốc súng dường như liền tràn ngập đến chớp mũi Phục Linh, tư vị bị người dùng súng chỉ vào đúng là không dễ chịu.

“Tôi không thích bị người khác dùng súng chỉ vào.”

Cô gái tóc vàng cười một tiếng: “Vậy thì mời tiểu thư đi với tôi một chuyến rồi.”

Người phụ nữ này căn bản là trực tiếp tới tóm cô đấy!

Rốt cuộc ý thức được vấn đề này, tay lqd Phục Linh ôm Mạnh thiếu gia nắm thật chặt: “Cô là người của ai?”

“Cô không có tư cách biết.”

Bảng súng đột nhiên chuyển đổi vị trí, bịch một cái, Phục Linh cảm thấy cái ót đau nhói, mắt lập tức bốc lên ánh sáng, đầu óc hỗn loạn rồi gục xuống, trước khi bất tỉnh, cô đang suy nghĩ, tại sao lúc nào mình cũng không dùng đánh nhau như vậy đây?

Lúc tỉnh lại lần nữa, trong mắt của Phục Linh phản chiếu một vùng tăm tối, nơi này tối tăm không có ánh mặt trời, hai tay hai chân của cô bị xiềng xích còng lại, từ trong hỗn độn tỉnh lại, Phục Linh lập tức liền ý thức được không thấy Tranh Tranh.

Cô bắt đầu hoảng hốt, bắt đầu hô hào xung quanh, nhưng không có tiếng vang.

Hồi lâu, có tiếng ủng quân nhân chạm đất, kèm theo là tiếng cửa lớn được mở ra, ánh sáng chói mắt đánh tới, khiến Phục Linh có chút không thích ứng neho mắt lại, hình như người nọ hong gió một mội lqd mà đến, trên người còn mang theo khí lạnh sáng sớm.

Câu nói đầu tiên mà người nọ mở miệng, lại làm cho Phục Linh khiếp sợ.

“Nó là cháu của ta, ta sẽ không làm gì nó cả.”

Người nọ, giọng nói kia, câu nói kia, đủ để cho Phục Linh biết người giật dây bắt cóc cô là ai.

Trong lòng lập tức nhảy ra hận ý ngập trời, Phục Linh cắn răng, lại cứng rắn ép mình bật cười.

“Đồng lão gia, đã lâu không gặp.” Tuy bị nhếch nhác cột vào trên kệ, nhưng giọng nói của Phục Linh lại không mất một chút phong độ.

“Là đã lâu không thấy, ta cho là cô đã chết.” Đồng lão gia lạnh lùng nói ra, Phục Linh nhìn đáng vẻ lạnh lùng của ông ta, hình như có chút hoảng hốt.

Rất nhiều năm trước khi mới gặp gỡ người đàn ông này, nụ cười trên mặt ông hòa ái nhìn thế nào cũng không giống như giả vờ, vậy mà hôm nay lại đi vào bẫy rập của ông ta,

thấy mọi chuyện ông ta làm, cô đột nhiên cảm thấy người đàn ông này cực kỳ đáng sợ.

Cho dù ông ta là cha chồng trên danh nghĩa của cô, là ông nội của con trai cô.

“Chẳng lẽ Đồng lão gia hi vọng tôi chết?”

Ông ta rất nghiêm túc: “Ta rất hi vọng cô chết, đáng tiếc cô không chết, ta vô cùng tiếc nuối.”

“Cho nên đây?” Phục Linh nhú mày hỏi.

“Cho nên lần này không thể để cho cô chạy.” Lời nói của ông ta nhẹ nhàng linh hoạt, lại làm cho lòng của Phục Linh rơi xuống trong nháy mắt, trên người hiện lên ý lạnh, thật giống như cả người cũng rơi vào trong hầm băng.

“Tranh Tranh đâu?”

“Ta nói rồi, nó là cháu của ta, ta sẽ không làm gì nó.”

“Rốt cuộc ông muốn làm gì?” Phục Linh giận dữ hét, vào giờ khắc này cô cũng không cần ngại trang phần bình tĩnh này nữa, không biết sau đó người đàn ông này sẽ làm gì đối với mẹ con cô, Phục Linh suy nghĩ một chút cũng cảm thấy hoảng hốt.

Cô là người, chết qua một lần cái gì cũng không sợ, nhưng Tranh Tranh đâu?

“Một người vốn đã chết nhưng vẫn còn sống, đây là một việc rất không hợp lẽ thường.” Đồng lão gia nói xong, rút ra một điều thuốc lá từ trong túi.

Đây cũng là lần đầu tiên Phục Linh thấy dáng vẻ Đồng lão gia hút thuốc lá.

Khói mù màu trắng tràn ngập bốn phía khuôn mặt của ông ta, giống như là một lớp sương mù xua đi không được, phía sau sương mù này che dấu gương mặt tâm tình chân thật của ông ta.

Phục Linh cười lạnh một tiếng, hình như rất không đồng ý những lời này của ông ta: “Vậy cha chồng muốn giết con dâu, đó chính là chuyện hợp lẽ thường sao?”

“Con dâu?” Đồng lão gia khinh thường nói: “Cô còn chưa có vào cửa nhà họ Đồng ta, không coi là vợ lão Đồng nhà ta, cho dù cô vì Trác Khiêm sinh đứa bé thì như thế nào? Cõi đời này chỉ cần là người phụ nữ ai không thể sinh con cho Trác Khiêm?”

Phục Linh bừng tỉnh hiểu ra: “Vậy tại sao ông không tùy tiện tìm một người phụ nữ trên đời, xem cô ta sinh ra được có phải đứa con trai Đồng Trác Khiêm này không, tại sao phải tìm Đồng phu nhân đây?”

“Câm miệng!” Không biết là câu nói kia nói đến vết thương trong lòng Đồng lão gia, gương mặt của ông ta lập tức dữ tợn: “Người đã chết thì không cần phải nói lời vô nghĩa.”

Ông ta đột nhiên đứng lên, dáng vẻ giống như muốn rời đi, bước chân lại dừng lại một chút.

“Cha của cô sắp chết.”

Trong phút chốc, thật giống như một đạo sấm sét từ trên bầu trời giáng xuống, đòn cảnh tỉnh đánh vào trên đầu Phục Linh, để cho thần trí của cô hỗn loạn lên trong nháy mắt.

Cha, cha.

Cha đã xảy ra chuyện gì đây?

Phục Linh đột nhiên giật mình, một đôi mắt tràn đầy phẫn hận nhìn về mặt của Đồng lão gia: “Có phải ông đã làm gì bọn họ hay không?”

Đồng lão gia cũng không trả lời cô, chỉ vẫy vẫy tay, sau đó dứt khoát rời đi.

Lòng của Phục Linh có chút lạnh, giống như là trái tim bị người sống sờ sờ mổ ra ngoài, sau đó ném vào trong hầm băng, nội tâm lạnh triệt để như vậy, bóng dáng người kia từ từ càng lúc càng xa ở trong con người của cô, cho đến khi biến mất.

Cô gào cũng gào qua, mắng cũng mắng qua, nhưng người kia vẫn không quay đầu lại.

Hiện tại cô cũng không lo lắng Tranh Tranh, Đồng lão gia nói như vậy, bé là cháu của ông ta, cuối cùng sẽ không đi hại cậu bé, nhưng cha đây? Rõ ràng hai tuần trước cô còn dò xét qua tin tức của bọn họ, mặc dù bọn họ vẫn còn ở trong bóng ma cô đã tử vong tìm không thấy lối ra, nhưng tóm lại cuộc sống không có vấn đề gì, cũng không tra được cha bị bệnh.

Vậy mà hôm nay, sao lại đột nhiên xảy ra chuyện như vậy?

Như vậy khẳng định chính là Đồng Hoa Diễm động tay chân rồi.

“Đồng Hoa Diêm, ông ta là tên cận bã, ngục quân tử.” Cửa bị đóng từ từ, trong nháy mắt Phục Linh gào thét ra tiếng sau cùng, tất cả oán khí và phần hận trong tim đều phát tiết ra ngoài.

“Đáng ghét!” Pằng một cái, trên mặt Phục Linh hiện lên dấu tay rõ ràng, người phụ nữ tóc vàng đứng ở trước mặt của Phục Linh, dáng vẻ dường như cực kỳ không nhịn được: “Thật sự muốn cắt đầu lưỡi của cô.”

“Tôi nhỏ vào.” Một ngụm nước bọt phun lên mặt của người phụ nữ tóc vàng, Phục Linh nhìn chăm chăm bộ ngực gần như sắp nhảy ra mà nói: “Lão nương thật sự muốn cắt mimi của cô.”

Sắc mặt của người phụ nữ tóc vàng tái xanh, muốn đánh Phục Linh một cái tát, đúng lúc này cửa chính bị người ngoài kéo ra.

Tạm thời quen với bóng tối, ánh sáng lại kéo tới lần nữa, Phục Linh và mỹ nữ tóc vàng Mạc Lạp không khỏi nhắm hờ hai mắt.

Đi vào là một người đàn ông dáng vẻ quê mùa mặc áo khoác quân phục đã lỗi thời bên ngoài, trên đầu mang mũ lưỡi trai, hình như trên tay cầm thứ gì.

“Lấy đồ ra rồi hả?” Mạc Lạp hỏi.

Người đàn ông gật đầu một cái, sau đó ném bình trên tay cho Mạc Lạp, đôi tay bắt lấy, tay Mạc Lạp lập tức nắm bình, sau đó mở ra, ở trong nháy mắt Phục Linh còn chưa lấy lại tinh thần nhét miệng bình vào miệng Phục Linh.

Ừng ực, ừng ực.

Hai cái uống xong.

Dùng đầu óc nghĩ cũng biết đây nhất định không phải là đồ gì tốt.

“Tiểu thư phương Đông xinh đẹp, ngủ một giấc thật ngon, sau đó đi tìm Thượng Đế nói chuyện phiếm thôi.”

Phục Linh không có bỏ rơi cô, mặc dù biết đây không phải là vật gì tốt, nhưng vẫn còn uống rất ngon, có chút giống rượu hay mùi vị nước trái cây gì đó.

“Tiểu thư Mạc Lạp, tôi đưa đồ tới.” Bên ngoài đột nhiên truyền đến giọng nói của một người đàn ông, mà tiếng bước chân cũng từ từ tới gần.

Mạc Lạp trong nháy mắt sắc mặt vừa, cặp mắt thật sự giống như đầm sâu, nhìn chăm chăm người đàn ông mặc áo khoác quân phục ở ngoài, đầu đội mũ lưỡi trai trước mắt: “Anh là ai?” Khi nói chuyện, súng bên hông đã bị cô ta móc ra.

Người đàn ông chuyển động, thân hình vọt lên thật giống như một tia chớp, cổ chân cong, trong nháy mắt liền đá lên cổ tay Mạc Lạp.

Khẩu súng rơi vào giữa không trung, bị một cổ tay tràn đầy mạnh mẽ chặn lại.

Trong nháy mắt, tình thế nghịch chuyển, khẩu súng đã đến bên trong tay của người đàn ông, chỉ thẳng vào Mạc Lạp.

Phục Linh vẫn còn ở trong hỗn độn, lại rõ ràng nhìn thấy bóng dáng người đàn ông kia quen thuộc như vậy, khi anh từ trên mặt đất nhảy lên cái kia trong nháy mắt, cô rõ ràng nhìn thấy nửa gương mặt bị che ở dưới mũ lưỡi trai.

Quen thuộc như vậy, để cho cô nhớ nhung ngày đêm như vậy, cũng không dám đi gặp người đó.

Hốc mắt Phục Linh từ từ tràn đầy ẩm ướt, giống như đứa bé không tìm được đường về đột nhiên gặp cọng cỏ cứu mạng, sau đó khóc nắm lấy không thả.

Một mình nhẩn nại nhiều năm như vậy, một người ở bóng tối nhiều năm như vậy, mỗi một lần ở trong phòng nhớ lại, sau đó một mình cười khúc khích, sau đó trong đầu lại hiện lên cảnh tượng lửa cháy hừng hực, cảnh tượng anh chạy đến.

Cô cũng không nhìn thấy lúc ấy đôi mắt anh muốn nứt và không thể tin.

Cô cũng không nhìn thấy lúc ấy hai chân của anh quỳ xuống đất, kiêu ngạo không ai bì nổi thật giống như thất bại thảm hại trong nháy mắt.

Cô cũng không nhìn thấy, thì ra trong lòng của anh cô quan trọng như thế.

Mà không để mắt đến những thứ này, giữa bọn họ năm năm không thấy.

Mà Phục Linh lại cảm thấy mỗi ngày mình đều thấy anh, mỗi lần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tranh Tranh, cô đều không thể kìm chế kích động, không thể kìm chế thương cảm, giống như lại nhìn thấy anh.

137. Chương 137: Mạnh Thiếu Gia Mất Tích

Trí nhớ ấy là hoang vu như vậy, cho nên Phục Linh giấu nó ở trong góc hoang vu, không nhìn tới không thêm nghĩ nữa, để cho tâm tư của mình từ từ theo nước lũ tản đi.

Cô có năng lực đi điều tra chân tướng, nhưng cô không làm, cô có năng lực đi gặp Đồng Trác Khiêm một lần, nhưng cô không làm, cô cũng từng nghĩ tới đi gặp cha mẹ của mình một lần, để cho bọn họ biết, thật ra thì con gái lqđ của bọn họ cũng chưa chết, chỉ là đang trốn tránh vài thứ thôi.

Mà cuối cùng, Đồng Hoa Diễm tìm tới, nói cho cô biết cha cô sắp chết, người mà cô muốn gặp cũng không dám thấy cũng xuất hiện, đường hoàng xuất hiện trước mặt cô như vậy.

Áo khoác quân phục bên ngoài, mũ lưỡi trai.

Không giống dáng vẻ mặc quân trang tự nhiên như năm đó vậy.

Phục Linh cười nhưng mà lại như là khóc, một giọt một giọt nước mắt rớt xuống, giống như là từng giọt mưa rơi trên mặt đất, hù dọa một đám bụi bặm.

Thì ra là, thì ra là.

Không phải thật sự đã quên, không phải không muốn lqđ gặp anh, mà là nhớ anh đã nhớ quá sâu, quá mức muốn gặp anh.

Phục Linh thừa nhận, cô thật sự là một tổng thể mâu thuẫn.

Mạc Lạp và Đồng Trác Khiêm đánh nhau, tiếng súng đột nhiên vang lên bốn phía, nhưng không có một phát nào bắn vào thân thể Đồng Trác Khiêm.

“Ngạch ——” Bỗng dưng, Phục Linh đột nhiên kêu một tiếng trầm thấp, quay đầu nhìn bả vai của mình, một cái lỗ máu đột nhiên xuất hiện ở trong tầm mắt của cô, máu tươi chảy róc rách.

Mà cũng chính là trong nháy mắt đó, Đồng Trác Khiêm liếc mắt nhìn Phục Linh, sau đó dừng đánh nhau với Mạc Lạp: “Bảo người của cô không được nổ súng.”

Không gian rộng rãi, âm thanh không lớn nghe lại đặc biệt lớn tiếng.

“Lúc này con lập tức rời đi cho ta thôi!” Có âm thanh rống giận truyền đến, cửa một căn phòng ở lầu hai được mở ra, người đàn ông bản lĩnh, năm tháng lưu lại dấu vết loang lổ ở tóc mai của ông, gương mặt Đồng Hoa Diễm suýt nữa bị tức giận thành màu đỏ tía, nhìn mặt con trai của mình long đong mệt mỏi dưới lầu, bộ dạng ăn mặc giống như một khách lang thang, tức giận ghê gớm.

“Ta cho là để mặc cho con rời đi, con có thể có chút tiền đồ, không ngờ thành bộ dáng này rồi hả ?”

Đồng Trác Khiêm không nói lời nào, yên lặng nghe, hồi lâu, anh mở miệng: “Để Phục Linh rời đi!”

“Không thể nào!” Vừa gầm lên giận dữ, người đàn ông trung niên lqđ cười nhạt một tiếng, hình như cực kỳ khinh thường đối với sĩ tâm vọng tưởng của anh.

Đồng Trác Khiêm nhíu mày, lại tách xa Mạc Lạp chạy thẳng tới chỗ Phục Linh, lấy ra dao găm Tam Lăng từ trong lòng ngực cắt đứt sợi dây trói Phục Linh, sau đó ôm lấy thân thể hơi yếu của cô.

“Năm năm trước, ông từng hại tôi thiếu chút nữa mất đi cô ấy, năm năm sau, ông cũng không thể tổn thương cô ấy.”

“Ta là cha con.” Đồng Hoa Diễm tức giận quát.

Đồng Trác Khiêm lại lạnh lùng lắc đầu nói: “Ông không phải.”

“Từ khi ông muốn giết chết thê vợ và đứa bé của tôi trở đi, ông liền không phải cha của tôi nữa.”

Phục Linh đột nhiên ôm lấy Đồng Trác Khiêm, vẻ mặt yếu ớt không có sức lực: “Dẫn em đi, lập tức.”

“Được.”

Âm thanh của anh trầm ổn có lực như vậy, giống như nhiều năm trước, để cho lòng của cô liền an ổn trong nháy mắt, cô nghĩ, cô có thể ngủ một giấc thật ngon ở trong lòng anh rồi, máu vẫn còn ở chảy róc rách trên bả vai lqđ, giống như suối nước không ngừng chảy, cô lại cảm thấy không đau.

Nhưng máu trong ánh mắt của Đồng Trác Khiêm lại xinh đẹp như hoa.

Anh ôm cô, vô số khẩu súng ở phía sau lưng anh, thế nhưng anh lại đi làm việc nghĩa không được chùn bước.

“Đồng Trác Khiêm!” Phía trên có người ở gào thét, Đồng Trác Khiêm lại giống như không nghe thấy, vẫn đi về phía trước, mang cô đi khỏi chỗ bắn thủ này.

“Lão gia.” Mặc Lạp nhìn bọn họ rời đi, Đồng Hoa Diễm lại chậm chạp không có hạ lệnh, cô cũng không dám nói gì, chỉ nhẹ nhàng kêu.

Có tiếng than thở vang lên, Đồng Hoa Diễm bất đắc dĩ phát phát tay: “Để cho nó đi.” Dứt lời, ông cũng xoay người rời đi, dù sao đó là con ông, ông tàn nhẫn vô tình thế nào, cũng sẽ không xuống tay với con trai mình.

Trời chiều hoàng hôn, có ánh sáng mờ phản chiếu ở trên mặt Phục Linh, sắc mặt của cô có chút tái nhợt, thật giống như nhìn thấy mạch máu chảy dưới da.

Đây là bao nhiêu năm không thấy vẻ mặt của cô? Đồng Trác Khiêm có chút hoảng hốt, sức lực trên tay cũng không khỏi nặng hơn một chút.

“Đau ——” Phục Linh rên rỉ nói, giọng nói vẫn tái nhợt không có sức lực như cũ.

Đồng Trác Khiêm cuống quýt buông lỏng tay, thân thể Phục Linh thiếu chút nữa sẽ phải hạ xuống, ngay khi cô lại muốn bắt đầu kêu rên, ngang hông được cánh tay có lực ôm lấy, cảm giác quen thuộc thiếu chút nữa khiến Phục Linh cho là mình nằm mơ.

“Lập tức đến vùng ngoại ô số mười tám.” Rút điện thoại ra nói chuyện, Đồng Trác Khiêm lạnh lùng nói.

10 phút sau, một chiếc xe con dừng lại ở bên cạnh hai người, Đồng Trác Khiêm lập tức ôm Phục Linh lên xe, sau đó mình cũng đi lên theo, lập tức hạ lệnh lái xe.

Đi không phải bệnh viện, mà là tập lqđ đoàn quốc tế của anh.

“Lập tức gọi Tô Mặc liên lạc bác sĩ giỏi nhất đi lâu 39, thì nói tôi lập tức đến.”

Anh không thể đưa cô đi bệnh viện, nếu như ông cụ muốn giết cô, cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Phục Linh như vậy, bệnh viện nhiều người phức tạp, ngộ nhỡ nếu như xảy ra một chút chuyện, anh không thể tiếp nhận.

Cho nên, không cần tồn tại ngộ nhỡ này.

Phục Linh cảm thấy không khí càng ngày càng mỏng manh, đầu cũng bắt đầu bởi vì mất nhiều máu mà choáng váng, cô rất muốn ngủ một giấc thật ngon, sau đó cũng liền ngủ.

Đồng Trác Khiêm nhìn thấy cô nhắm hai mắt lại, trong lúc cấp bách ngay cả mồ hôi lạnh cũng ra ngoài, khi đang muốn gọi cô, lại nghe thấy tiếng hít thở và nặng nề không quá đều đều của cô, đáy lòng mới chậm rãi bình thản xuống.

Cuối cùng là mình quá mức quan tâm cô, bả vai trúng đạn vốn không phải chuyện lớn gì, nhưng nhìn thấy cô ngủ mất như vậy, suýt nữa anh cho rằng cô lại rời khỏi mình lần nữa.

Xe chậm rãi lái vào bãi đỗ xe, xuống xe, Đồng Trác Khiêm lập tức ôm Phục Linh liền lên thang máy, chạy tới lầu 39, khi cửa thang máy mở, một cô gái trí thức cũng có vẻ mặt lo lắng, hai bác sĩ đi theo phía sau cô, nhìn thấy Đồng Trác Khiêm ra ngoài, lập tức nghênh đón, khi nhìn thấy người nào ở trong lòng anh thì giật mình kinh sợ.

“Chị Phục Linh?” Tô Mặc có chút không tin kêu lên, năm năm trước vụ nổ mạnh ở chỗ nhà họ Đồng, hầu hết người ở thủ đô đều biết, cũng bởi vì chuyện kia, tổng giám đốc và Đồng lão gia đoạn tuyệt quan hệ, Đồng phu nhân bị giam ở trong nhà mới của nhà họ Đồng cả ngày không đi ra cửa, không ai biết lý do vì sao Đồng Hoa Diễm lại đột nhiên có thay đổi lớn như vậy.

Thế nhưng chút chuyện đều không liên quan đến Tô Mặc, cô cũng chỉ là quan tâm tổng giám đốc mà thôi, từ đó về sau, chưa từng thấy qua dáng vẻ tươi cười của tổng giám đốc.

Vậy mà hôm nay, nhưng cũng tốt. Tô Mặc nghĩ lại chán nản cười.

Cô vẫn còn ở giữa hoảng hốt, thân thể đã bị người đột nhiên đụng ngã, tiếng hô mạnh mẽ của người đàn ông phía trước truyền đến, khiến cho cô lập tức khôi phục thần trí.

“Lập tức làm giải phẫu lấy đạn ra cho cô ấy.”

Đây là dùng 20' xây dựng phòng giải phẫu ở tầng 39, mặc dù thời gian vội vàng, nhưng mỗi một dụng cụ đều được chuẩn bị đầy đủ, bác sĩ tiến vào, rất tự nhiên gọi Đồng Trác Khiêm rời đi.

Người đàn ông lại hung hăng quay đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn bọn họ, giống như một con sói khát máu.

“Lập tức, giải phẫu!”

Các bác sĩ không dám chậm trễ thêm, lập tức bắt đầu tiến hành lấy đạn ra cho bệnh nhân.

Đồng Trác Khiêm nhìn thịt bị cắt ra, nhìn vật kia đưa vào giữa thịt của cô, mặc dù dùng thuốc mê, ở trong hôn mê cô vẫn cau mày như cũ, dáng vẻ giống như rất khổ sở.

Dáng vẻ cô ấy, Đồng Trác Khiêm nhìn cũng căng thẳng trong lòng, hận người nằm phía trên không là mình. Mặc dù nhìn động tác của những bác sĩ kia cẩn thận, nhưng vẫn làm cô đau đớn, Đồng Trác Khiêm vừa muốn lý do rằng bọn họ một trận.

Đúng là lúc này không thể, ngộ nhỡ anh vừa hô, lòng bọn họ hoảng hốt, phẫu thuật sai lầm cho Phục Linh làm thế nào?

Trong đầu suy nghĩ nhiều như vậy, Đồng Trác Khiêm đột nhiên cảm thấy mình giống như một người con trai, bởi vì mới vừa hẹn hò với bạn gái, vui sướng, lo lắng, rất nhiều cảm xúc không rõ đều vòng quanh ở trong đầu anh, giống như muốn nổ tung.

Một giờ, Đồng Trác Khiêm trôi qua trong dày vò.

Mà lúc này, điện thoại di động của anh lại vang lên, nhận điện thoại, cũng là một giọng nói nghe qua không tính là rất quen thuộc, lại giống như đã nghe qua.

“Tôi là Hoa Chân.”

Đối với điện thoại của Hoa Chân, Đồng Trác Khiêm không kinh ngạc chút nào, bởi vì anh đã biết mấy năm nay Phục Linh ở chung một chỗ với cô ấy, hơn nữa năm đó cũng là cô ấy cứu Phục Linh.

“Phục Linh được anh cứu đi đúng không?” Lúc Hoa Chân nói lời này, người đang ở vùng ngoại ô số mười tám, xung quanh hoang vu, giống như sa mạc, phía sau cô là một kho hàng rách nát, mà bên trong đã không có người, chỉ có một bãi khô máu trên mặt đất.

“Đúng”

“Cô ấy bị thương?” Hoa Chân nói gần như rất khẳng định.

“Ừ, bả vai trúng một phát đạn.”

“Trời ơi.” Hình như Hoa Chân cực kỳ khó chịu: “Tại sao có thể như vậy? Cô gái nhỏ ấy đi theo tôi mấy năm, cả móng tay cũng chưa từng đứt, sao gặp phải anh không phải nổ tung chính là bắt cóc trúng đạn hả?”

Đồng Trác Khiêm nhú chân mày, nhìn Phục Linh vẫn lqđ mê man một chút, nhưng cũng cảm thấy lời Hoa Chân nói rất thật.

“Người phải tới đây sao?”

“Tôi không tới, tôi xong rồi ——tôi còn phải chăm sóc con trai, hai người liền ôn chuyện đi.” Bùm ... một tiếng , Hoa Chân nhanh chóng cúp điện thoại, đầu kia liền truyền đến tiếng đô đô.

Con trai? Đồng Trác Khiêm rất nghi ngờ.

Anh chưa bao giờ nghe nói chuyện Hoa Chân từng có con trai ở chỗ nào cả? Chẳng lẽ mới sinh gần đây? Hẳn là không thể nào?

Mà Đồng Trác Khiêm không biết, sau khi Hoa Chân rời khỏi vùng ngoại ô số mười tám phải đi chăm sóc con trai của anh rồi.

Mà tới chỗ trường học, mấy ngày không thấy, ngay cả tiểu thiếu gia Mạnh Vân Tranh liên quan cũng không đi học vài ngày rồi.

Vừa bắt đầu chỉ chú ý tới Phục Linh mất tích, vốn cho rằng Mạnh thiếu gia bị để ở lại trường rồi, bởi vì để Mạnh thiếu gia ở lại trường là việc Phục Linh thường làm.

Cho nên Mạnh thiếu gia hai ba ngày không trở về nhà là chuyện rất bình thường.

Mà Phục Linh không trở về biệt thự chính là chuyện rất không bình thường.

Vừa bắt đầu cô chỉ nghĩ đến Phục Linh mất tích, cũng vội vã đi tìm, sau đó tìm được vùng ngoại ô số mười tám, phát hiện tung lqđ tích, nhìn tình huống cũng là Đồng Trác Khiêm làm.

Mà bây giờ, vấn đề lớn nhất là Tranh Tranh đi đâu?

Cô bắt đầu suy đoán ở trong lòng, vừa rồi từ trong điện thoại nghe được giọng nói của Đồng Trác Khiêm liền có thể kết luận anh hoàn toàn không biết chuyện này, nếu như biết mình có một đứa con trai, không chừng rất hưng phấn, mà còn lại kết quả duy nhất chính là, người bắt Phục Linh đi còn bắt cả Tranh Tranh.

Mẹ nó, dám bắt cóc cục cưng của cô, tìm chết!

Có thể nói như vậy, mỹ nữ Hoa Chân nổi giận.

..

138. Chương 138: Tổ Tình Là Bạn Là Say Tình Trường

Lúc Phục Linh tỉnh lại đã là xế chiều ngày hôm sau, trong mê man cô từ từ mở mắt nhìn thấy chính là phòng làm việc có phong cách đơn giản.

Mà phòng làm việc bị chia ra làm hai, Đồng Trác Khiêm bên ngoài yên lặng phê duyệt tài liệu, mà chỗ của cô mà nói trước kia hẳn là một thư phòng nhỏ, mà trong thời gian ngắn ngủi bị cải tạo thành một giường bệnh cao cấp.

Điều này làm cho Phục Linh thụ sủng nhược kinh.

Ngay khi cô muốn đứng dậy, Đồng Trác Khiêm cũng đã đẩy cửa ngăn cách đi vào, lập tức rót một chén nước cho cô uống xong, liền lqđ vội vàng hỏi: “Còn chỗ nào không thoải mái sao?”

Phục Linh không nói gì, chỉ lẳng lặng uống nước xong, sau đó nằm ngủ giống như đà điểu.

Hiện tại trong lòng cô vô cùng hỗn loạn, cô không biết mình nên lấy dáng vẻ gì để đối mặt với Đồng Trác Khiêm, nên tự nói với mình hiện tại cô và anh nói chuyện kiểu gì đây.

Đã nhiều năm không gặp, dáng vẻ anh vẫn như trước kia, chỉ có điều cõi quân trang ra, cô lại đã khác, đã từng mất đi quá nhiều, cũng không quay ngược lại nữa.

“Làm phiền anh giúp em sắp xếp lập tức trở về thủ đô.” Hiện tại cô chỉ muốn trở về gặp cha của mình một lần.

“Không được!” Gần như cũng không nghĩ, Đồng Trác Khiêm kiên quyết từ chối: “Em biết tình trạng thân thể của em bây giờ như thế nào sao? Mặc dù bả vai trúng đạn không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng hiện tại lqđ muốn mang thân thể này ngồi máy bay, giày vò mình, đến cuối cùng có còn mạng hay không thì anh cũng không biết.”

Giọng nói của anh hình như khàn khàn rất nhiều, Phục Linh nghe được thì trong lòng đau nhói.

“Cha anh nói cha em sắp chết.” Giọng nói của Phục Linh hơi nghẹn ngào, nghĩ đến một số chuyện có thể xảy ra, đáy lòng của cô bắt đầu không thể ức chế đau nhức, giống như bản thân không có năng lực.

Đồng Trác Khiêm còn muốn nói gì, điện thoại di động cũng vang lên đúng lúc này, nhận điện thoại, giọng nói của Hoa Chân lạnh nhạt vang lên ở đầu kia: “Gọi Mạnh Phục Linh nghe điện thoại.”

Đồng Trác Khiêm đưa di động cho Phục Linh: “Điện thoại của Hoa Chân.”

Phục Linh lập tức nhận lấy, còn chưa kịp nói một tiếng alo, Hoa Chân đầu kia liền tức giận rùm beng: “Có phải cô *** nhìn Đồng Trác Khiêm liền kích động hay không? Ngay cả tình trạng của Tranh Tranh cũng không trông nom?”

Tranh Tranh!

Điện thoại di động đột nhiên rơi xuống từ trên tay Phục Linh, thần trí của cô đột nhiên điên cuồng, không để ý vết thương trên bả vai, trực tiếp từ trên giường, vùng vẫy khỏi hai tay bắt được cô của Đồng Trác Khiêm .

Cô nên đi nơi nào?

Hiện tại thì không biết rốt cuộc cha xảy ra chuyện gì, cũng không biết tình huống bây giờ của Tranh Tranh.

Tại sao? Tại sao nhiều lựa chọn và khổ nạn đều xuất hiện ở trên đầu cô như vậy? Chẳng lẽ kiếp trước cô làm sai chuyện gì, tới trừng phạt cô sao?

“Mạnh Phục Linh, rốt cuộc em đang làm gì?”

Phục Linh quay đầu lại, nhìn Đồng Trác Khiêm, đôi mắt hồng hồng, bộ dạng hai mắt đắm lệ thật sự giống như trời sắp sụp xuống, cô nhìn anh, gần từng chữ: “Giúp em.”

“Em nói đi.”

“Giúp em liên lạc với cha anh.”

“Em biết, anh sẽ không liên lạc với ông ta.”

Phục Linh đột nhiên yên lặng lại, cô không biết lqđ bước kế tiếp mình nên làm những gì, nên nói cho Đồng Trác Khiêm tình hình thực tế hay là cái khác?

Trong đầu của cô đã hoàn toàn hỗn loạn, giống như ngay cả đường cũng không nhìn thấy rõ, bả vai đột nhiên xé rách đau đớn, có máu tươi phun ra ngoài, vết thương vừa mới khâu tốt lại bị vỡ ra lần nữa, Phục Linh lại thật sự giống như không cảm thấy đau một chút nào, cô có chút bị thương mà cười cười tình cảnh của mình, cười cười lại khóc.

Thân thể bị người ôm vào trong ngực, giống như báu vật được anh quý trọng.

“Lập tức gọi bác sĩ đi vào.”

Phục Linh cảm thấy mình đã vô cảm.

Cô giống như một con búp bê vải rách, bị Đồng Trác Khiêm ôm lên giường, sau đó bác sĩ đi vào, cởi bỏ áo cô, bôi thuốc lên vết thương, băng bó, cảm giác đau đớn đánh thẳng đại não, Phục Linh vẫn không rên rỉ cũng không nhăn lông mày, thật giống như không có linh hồn.

Đồng Trác Khiêm đau lòng, lập tức bấm điện thoại: “Lập tức phái người đưa một cái trục thẳng tới đây, ngoài ra bảo người tra hành tung của ông cụ một chút.”

Phục Linh nghe tiếng của anh, thân thể giật giật, nhưng hơi cứng ngắc, đôi môi hơi khạc ra mấy chữ.

“Cám ơn.”

Cô nói những lời này hơi nhỏ, vẫn bị Đồng Trác Khiêm nghe được, từ bóng lưng có thể thấy thân thể của anh đột nhiên chấn động, giống như không tiếp nhận nổi dáng vẻ cô dịu dàng như thế.

Đồng Trác Khiêm đột nhiên cười tự giễu, không phải mình đã sớm đoán được loại kết quả này sao? Tại sao mình còn làm cho tình hình lqđ thực tế đến mức này, trong lòng mơ hồ bị đau đây?

Anh nhìn Phục Linh hơi nhắm mắt lại, trong lòng như có ngàn vạn cái châm lăng trì trái tim của anh, thì ra, không nghĩ khủng hoảng vĩnh viễn vẫn kém hơn gặp mặt thì đau đớn và đau lòng.

Phục Linh, anh chấp nhận để em rống anh, mắng anh, thậm chí là đánh anh, anh đều không muốn nhìn em lạnh lùng với anh như vậy.

Phục Linh mơ một giấc mơ, một giấc mơ rất dài, ở trong mơ, Tranh Tranh bị người đánh hai tay hai chân trên thập tự giá, có người cầm gươm dao đâm nhắm vào, rất nhiều người âm thanh hỗn tạp ở chung một chỗ, nhiễu loạn tư tưởng của cô, sau đó cô cứ như vậy sưng sờ tro mắt nhìn dao găm kia bay về phía con trai của mình.

Cô muốn qua, dùng thân thể ngăn cản được dao găm kia, nhưng dao găm vẫn xuyên qua thân thể.

Phía sau có âm thanh thống khổ vang lên, Phục Linh từ từ quay đầu lại, đi nhìn thấy cha mình chắn trước mặt Tranh Tranh, dao găm thẳng tắp cắm vào trong ngực ông, sau đó có máu tươi từ bên trong thẩm ra ngoài, xem ra nhìn thấy mà ghê ——

“A ——” Phục Linh thét lên một tiếng, sau đó thức tỉnh, thân thể bị người ôm thật chặt vào trong ngực, giống như ngay sau đó liền muốn mất đi.

“Không sợ, không sợ, có anh ở đây.”

Âm thanh như vậy, trong năm năm một mình cô lqđ đối mặt với cuộc sống, cô suy nghĩ trở về trăm nghìn lần.

Vì vậy, những bàng hoàng, mềm yếu, hoảng sợ, sợ hãi và lo lắng giống như lá rụng ngày mùa thu, tuôn rơi xuống đất, cô từ từ khóc ra thành tiếng ở trong ngực anh, giống như thú nhỏ uất ức mất đi mẹ.

Phục Linh muốn phát tiết một lần, phát tiết tất cả những tâm tình làm cho người ta không thoải mái trong nội tâm ra ngoài, khiến những tâm tình không chỉ phổi được tư tưởng của cô.

Cứ như vậy khóc đi, khóc đi, khóc rơi tất cả mềm yếu, khóc rơi tất cả bàng hoàng, khóc rơi hỗn loạn suy nghĩ của chính mình, để ình từ từ tỉnh táo từ trong tiếng khóc.

Sau đó đi làm chuyện mình nên làm.

Trong lòng Đồng Trác Khiêm ướm mắng lớn, tay của anh vẫn ôm cô thật chặt không buông ra, giờ khắc này, anh cảm thấy ngôn ngữ có chút cứng nhắc, đúng là tỏ tình làm bạn say trong tình trường, cả đời này anh cũng không thể buông tay tình yêu cuồng dại và say đắm.

Cứ như vậy rất tốt.

Hồi lâu, tiếng máy bay truyền đến, một chiếc trục thẳng đường hoàng dừng ở cửa chính liên minh quốc tế, đôi tay Đồng Trác Khiêm bế ngang Phục Linh, cho phép cô tiếp tục yếu ớt ở trong ngực anh, làm người đàn ông, làm người yêu cô, bây giờ có thể cho cô, cũng chỉ là cánh tay mà cô cần nhất mà thôi.

“Lập tức lên đường về thủ đô lqđ đi.”

Đứng sững ở trên trời ênh mờ, Phục Linh tránh ra khỏi lồng ngực của Đồng Trác Khiêm, nhìn chỗ mình sống năm năm ở phía dưới, cảm giác giống như một giấc mơ gặp lâu đài Cam Lâm, làm cho người ta đau xót như thế.

Cùng thời gian đó, Hoa Chân chia tay Lạc Lịch, cũng bắt đầu đi thủ đô, bởi vì cô đã tra được, sau khi Đồng Hoa Triệu rời đi, ông ta đã bí mật trở về thủ đô.

Mà ông ta đi, không thể nào cho lưu Tranh Tranh lại.

Một thời gian, hai đoàn người, đồng thời chạy tới thủ đô, làm cho thủ đô phồn hoa nhất sẽ bởi vì mấy người trở về này, mà quấy lên một khoảng vòng xoáy màu đen.

Phục Linh không biết mình ngồi trên máy bay như thế nào, tất cả nóng nảy trong lòng cô ở đoạn thời gian đó bị thể hiện ra đều ở đây, khi máy bay dừng ở ngoại ô Thủ đô, thiện lương của cô giống như cũng điên cuồng sắp nhảy ra ngoài, không thể khống chế.

Năm năm trước, cô bị buộc rời đi.

Năm năm sau, cô bị buộc trở về.

Cô cười cười có chút tự giễu, cảm giác mình giống như một con rối trong tay Thượng Đế, cũng không thể yêu thích một người, cho nên cuộc sống của cô luôn tràn đầy bụi gai và không công bằng.

Khi tới ngoại ô, đã có lqđ người trông coi.

Không nhiều lắm, chỉ có ba người.

Cô gái mặc sườn xám bằng gấm màu tím vân mây, tóc được búi thật cao, một cây cái trâm cài đầu cố định, lộ ra cổ ưu nhã như thiên nga, giống như danh viện nhà giàu ưu nhã nhất thủ đô, nhưng cô ấy lại ngồi xe lăn, không hợp chút nào.

Hai người đàn ông cao lớn đứng phía sau cô ấy, Phục Linh nhìn bọn họ, chuyện cũ không bị khống chế sụp đổ trong đầu, gần như muốn cắn nuốt thần trí của cô.

Tề Tiểu Chấn, Tề Phàm.

Hai anh em họ đã từng bị cô lqđ giễu cợt.

“Bả vai của cô ấy chảy máu.” Thịnh Lam ngồi xe lăn, lẳng lặng nói, giọng nói ảm áp, lại thật sự giống như không mang theo một chút tình cảm nào.

“Lập tức thay băng cho cô ấy, sau đó điều tra tung tích hiện tại của vợ chồng nhà họ Mạnh.”

Phục Linh kinh ngạc xoay người: “Tại sao muốn điều tra? Bọn họ đã không còn ở thủ đô rồi hả?”

“Hai ngày trước, cha mẹ cô đồng thời bí mật biến mất ở thủ đô, nhưng, không có bất kỳ ghi chép xuất ngoại nào, sự thật chứng minh, bọn họ vẫn còn ở thủ đô, nhưng chỉ là không tìm được.” Thịnh Lam nói.

Tình huống như thế khiến Phục Linh bất ngờ, mà lqđ trong đầu cô nhất thời hiện lên bóng dáng một người: “Vậy Đồng Hoa Triệu thì sao?”

“Ông ta?” Thịnh Lam nhíu mày: “Hình như hôm qua mới về đến thủ đô, chỉ là lần này trở về ngược lại mang thêm một đứa bé về.”

Đứa bé? Trong lòng Phục Linh chấn động, gần như khẳng định đó chính là Tranh Tranh, không sai, theo phương thức làm việc của ông Đồng mà nói, ông ta bí mật mang Tranh Tranh vào thủ đô không để người ta biết là chuyện rất dễ dàng, vậy mà hôm nay Thịnh Lam tra được, vậy có thể chắc chắn là ông ta cố ý truyền tin tức ra ngoài, nhưng ông ta vì cái gì đây?

Mặc dù cha mẹ của mình ở trong giới chính trị mấy năm, nhưng vẫn chưa bao giờ đắc tội với ai, đầu tiên là chuyện vụ nổ năm năm trước, cuối cùng chuyện mất tích năm năm sau, Phục Linh càng ngày càng cảm giác mình đã khuấy vào một đầm sâu, mà bị dính chặt thật sâu, không thể nào rút người ra.

“Lập tức, đi thăm dò, tối hôm nay trước phải đưa cho tôi một đáp án.” Còn không đợi Phục Linh suy nghĩ cẩn thận, Đồng Trắc Khiêm lại đột nhiên hạ lệnh, sau đó bế ngang Phục Linh, trực tiếp nhét cô vào trong xe, để lqđ Tề Tiểu Chấn thay băng cho cô.

. .

139. Chương 139: Năm Tháng Đã Qua Lâu Như Vậy

Chương 139 — Năm tháng đã qua lâu như vậy

Lần nữa trở lại thủ đô, xe trực tiếp lái đến Tân Hà Uyển, đối mặt với cái nơi vừa quen thuộc vừa xa lạ này, Phục Linh không khỏi cảm thán thật sâu.

Thì ra thời gian đã qua lâu như vậy, nhưng cô lại cảm thấy nó nhanh giống như luồng suối lướt qua đầu ngón tay, làm cho cô có chút bất ngờ không kịp đề phòng.

Dọc theo đường đi, cô đều được Đồng Trác Khiêm ôm lên lầu, sau đó đặt ở trên giường, anh nói nghỉ ngơi cho tốt.

Nhưng cô phải làm thế nào mới có thể nghỉ ngơi cho tốt đây?

Trong lòng cô có nhiều chuyện còn chưa tháo xuống như vậy, còn có nhiều chuyện chưa hoàn thành như vậy, tung tích cha, tung tích con trai, tất cả đều giống như toà núi lớn đè trên đỉnh đầu cô, làm cho cô mệt mỏi không thở nổi.

“Em nghỉ ngơi một chút đi, anh đi lấy đồ cho em ăn.” Dứt lời, Đồng Trác Khiêm xoay người rời đi.

Phục Linh hoảng sợ gọi anh lại: “Đồng Trác Khiêm, em không ăn.”

“Sao có thể không ăn?” Anh phản bác lời nói của cô, sau đó không nhìn cô muốn nói gì, xoay người liền rời đi.

Nhìn bóng lưng anh từ từ rời đi, Phục Linh cảm thấy trong lòng thật mất mát, phảng phất giống như thứ gì đó muốn rời khỏi, muốn đi xa, nhưng mà, cô biết được, anh chỉ muốn xuống lầu nấu cơm ình mà thôi, nên cao hứng mới đứng.

Một lát sau, Phục Linh tự giễu cười cười, thì ra là trong lúc bất chợt, cô đã bị bệnh có tên là lo được lo mất.

Yên lặng nằm trong phòng, trong đầu không suy nghĩ thêm bất kỳ chuyện nào nữa, lại cảm thấy phiền não khác thường, giống như chuyện gì cũng không có đầu mối.

Khoảng hai mươi phút sau, trên cầu thang truyền đến tiếng bước chân, Đồng Trác Khiêm bưng một phần cháo ấm áp đặt ở đầu giường, sau đó đỡ Phục Linh dậy, chuẩn bị đút cho cô ăn.

Mùi thơm bay ra bốn phía, chỉ là mùi hương liền làm cho người ta cảm thấy đói bụng rồi.

Cứ như vậy, Phục Linh cười cười, xinh đẹp giống như hoa nở, cô nhớ lại lúc trước, những khi Đồng Trác Khiêm nấu cơm cho cô ăn, lúc đó toàn là những món khó coi lại khó ăn, đơn giản là không thể nuốt được.

Mà hôm nay, sau mấy năm từ biệt vội vàng, tài nghệ của anh lại trở nên tốt.

Nghe tiếng cười của cô, Đồng Trác Khiêm cũng cảm thấy nhẹ nhàng, múc một muỗng cháo thổi nguội đút tới bên miệng cô: “Anh lấy thời gian mấy năm rèn luyện được tài nghệ tốt như vậy, rốt cuộc cũng đợi được đến lúc em thưởng thức.”

“Làm sao em biết người khác có ăn hay chưa.” Những lời này của cô, cũng giống như đang làm nũng.

“Không có.” Anh chỉ thản nhiên nói.

Bắt đầu từ một phút này, Phục Linh thật sự nhận thức được, người đàn ông trước mắt cô đã hoàn toàn thay đổi, hoàn cảnh thê lương tuyệt vọng làm cho anh ám ảnh, nhưng không có đánh rơi lòng hăng hái của anh, cũng không còn bộ dáng trẻ người non dạ, râu ria không tính là rất dài, nhẹ nhàng nằm trên mặt cô, có một loại cảm giác đau nhói.

Cô nhẹ nhàng há miệng, sau đó ăn một hộp cháo, cảm giác tinh khiết và thơm nồng tràn đầy trên đầu lưỡi, làm cho cô vui vẻ, thật lòng khen ngợi: “Ăn ngon.”

Nhìn cô cười, Đồng Trác Khiêm cũng cười.

Sau khi ăn cơm xong, sắc trời cũng từ từ âm u xuống, mà lúc này, Thịnh Lam đi tới Tân Hà Uyển.

Cô thay đổi bộ sườn xám màu tím lúc ban ngày thành bộ sườn xám màu trắng viền hoa mẫu đơn, cổ áo chữ V, trên cổ mang theo dây chuyền trân châu tao nhã, cho dù là ngồi xe lăn, không ai có thể vượt qua phong thái tài hoa trên người cô.

“Tung tích cha Phục Linh, tôi đã tra được.”

Đoàng một cái, trong nháy mắt, Phục Linh từ trên giường ngồi dậy, chịu đựng đau đớn trên bả vai đè xuống hai vai Thịnh Lam: “Tìm được cha tôi rồi sao? Ông ấy đang ở đâu? Mẹ tôi có ở đó hay không?”

Đột nhiên vòng eo bị người ôm lấy, cô bị Đồng Trác Khiêm ôm vào trong ngực, nghe được anh nhẹ nhàng nói: “Em bình tĩnh một chút, nghe Thịnh Lam nói.”

Phục Linh hít một hơi thật sâu, bắt buộc mình bình tĩnh lại: “Cô nói đi.”

Thịnh Lam gật đầu, giọng nói êm tai vang lên: “Cha cô không phải bị bắt giấu ở nơi vắng vẻ, mà là bị giam lỏng trong phòng tổng thống quán rượu lớn nhất thủ đô, một ngày ba bữa đều được bác sĩ chăm sóc, mà mẹ cô bị nhốt trong phòng khách lầu dưới, nhưng mà mẹ cô cự tuyệt ở chung một chỗ với cha cô.”

Trong lòng Phục Linh khiếp sợ: “Vậy không phải nói——”

Thịnh Lam gật đầu một cái, cắt đứt lời cô: “Đúng vậy, đó chính là nói nếu bọn họ muốn mạng cha cô, thì có thể xảy ra ngay lập tức, dù sao bác sĩ tẩy máy tay chân làm cho bệnh nhân bỏ mình là chuyện rất bình thường.”

Buồng tim đột nhiên co rút lại, Phục Linh cảm giác được tim mình cuồng loạn.

Có thể nói nơi đó là nơi an toàn của Tranh Tranh, bởi vì nó là cháu trai Đồng Hoa Diễm, cho dù Đồng Hoa Diễm ác độc như thế nào cũng không ngoan độc hạ thủ với cháu trai của mình, mà cha của cô — Mạnh Thuộc Đình chắc chắn đã bị Đồng Hoa Diễm khống chế, đó chính là vũ khí tốt nhất để khống chế cô, có lẽ chỉ cần kêu cô tự sát trước mặt ông ta, cô cũng không phản kháng một câu, lập tức động thủ.

Đó là cha của cô, mà hôm nay bình nặng liệt giường, làm bạn với ông chỉ là dụng cụ lạnh lẽo và đám người không có ý tốt.

“Tại sao cô lấy được tin tức này?” Phục Linh nhìn Thịnh Lam nói, coi như bây giờ Thịnh Lam là người nổi tiếng ở thủ đô này, nhưng mà chỉ cần Đồng Hoa Diễm có lòng muốn lừa gạt, người bình thường không thể tra được.

Thấy Phục Linh nghi ngờ mình, Thịnh Lam cũng không tức giận, chỉ là cười cợt: “Lời này là cô gái tên Hoa Chân kêu tôi nói cho cô biết.”

“Hoa Chân?” Phục Linh hỏi: “Cô đã gặp cô ta?”

Thịnh Lam yên lặng một chút mới lên tiếng: “Nếu tôi đoán không lầm, bây giờ cô ấy đã đi vào quán rượu lớn nhất thủ đô.”

“Đồng Trác Khiêm, lập tức dẫn em đi.” Dứt lời, Phục Linh liền xoay người lên lầu, bắt đầu chuẩn bị trang bị.

“Thịnh Lam.” Biết mình không ngăn được Phục Linh, đột nhiên Đồng Trác Khiêm kêu lên.

“Ừ.” Thịnh Lam nhẹ nhàng đồng ý.

“Nếu như không phải là cô giúp tôi làm nhiều chuyện trong nhiều năm như vậy, tôi thật muốn làm thịt cô.”

Thịnh Lam vẫn không tức giận như cũ, còn cười, chuyển động xe lăn rời đi: “Anh để cho cô ấy sống ở nơi này với bộ dáng như vậy, sẽ làm cô nghĩ không ra mà tự sát hay là điên lên.”

“Đó là cha cô ấy.” Thịnh Lam nói xong liền dừng lại, đột nhiên trên gương mặt cô gái từng hô phong hoán vũ trên thường trường lộ ra vẻ thê lương: “Quan trọng giống như là chồng tôi vậy.”

Thịnh Lam nhẹ nhàng chuyển động xe lăn, sống lưng cao ngất, lạnh lẽo giống như đêm đó trong nhiều năm trước khi cô nhìn chồng mình rời đi, giống như là mất đi toàn bộ thế giới.

Hôm nay, cô có tiền, có quyền, có tất cả để đánh ngã nhà họ Thịnh, nhưng tại sao trong lòng lại trống rỗng như vậy?

Có phải bởi vì sau khi A Kiệt rời đi, cũng giống như lấy đi tất cả những thứ tốt đẹp trên đời này, chỉ còn lại một đồng cặn bã?

Có thể là vậy.

Thịnh Lam thở dài, giọt lệ trong suốt chảy xuống từ khoé mắt, sau đó rời đi dưới cái nhìn chăm chú của Đồng Trác Khiêm.

Cô vừa rời đi, Phục Linh liền mặc xong quần áo xuống lầu.

“Đi.”

“Được.” Lần này, Đồng Trác Khiêm không ngăn cản cô, mà chính là giống như Thịnh Lam nói như vậy, Mạnh Thuộc Đình là người thân Phục Linh, cô không có bất kỳ tư cách gì để cự tuyệt đi cứu cha mình, bởi vì đó là nghĩa vụ của cô.

Mà chuyện anh có thể làm là giúp cô hoàn thành mọi chuyện.

Lại một lần nữa lên đường rời khỏi Hà Uyển, hai người cũng suy nghĩ rất nhiều.

Nửa tiếng sau, chiếc xe vàng dừng trước cửa quán rượu lớn nhất thủ đô, nhân viên bãi đậu xe lập tức tiến lên ân cần lái chiếc xe Lamborghini vào bãi đậu.

Chiếc xe này là của Tô Mặc, bởi vì chiếc xe quân dụng Land Rover dành riêng cho Đồng Trác Khiêm thật sự quá ngang ngược, đi tới chỗ nào liền biết là người nào, không dễ dàng làm một vài chuyện, cho nên không thể làm gì khác hơn là lấy xe Tô Mặc sử dụng.

“Hai phòng.”

“Một phòng.”

Hai người đồng thời nói, tiểu thư tiếp tân mỉm cười nhìn hai người hỏi: “Xin hỏi hai vị muốn một phòng hay là hai phòng?”

“Hai phòng.” Đây là giọng nói Phục Linh.

“Một phòng.” Đây là giọng nói Đồng Trác Khiêm.

Tiểu thư tiếp tân vẫn cười, thoạt nhìn giống như cười khúc khích.

“Một phòng.” Đồng Trác Khiêm cười nói, sau đó ôm lấy Phục Linh: “Bà xã, đừng nổi nóng với anh.”

Giọng nói của anh dịu dàng khác thường, ầm ập lơ lửng bên tai cô, có một chút ngứa ngáy, làm cho thân thể cô cứng ngắc trong nháy mắt, cũng quên phản bác lời của anh.

Cầm thẻ mở cửa phòng, trực tiếp đến tầng hai mươi tám.

Mở cửa phòng, Phục Linh ngồi trên giường, việc đầu tiên là uống một chén nước, hỏi: “Tại sao chỉ muốn một phòng?”

Đồng Trác Khiêm nâng mày: “Tại sao chỉ muốn một phòng? Tiết kiệm tiền không tốt hơn sao?”

Tiết kiệm tiền? Thiếu chút nữa thì Phục Linh phun hớp nước trong miệng ra ngoài, đường đường là tổng giám đốc tập đoàn quốc tế cao nhất, cũng sẽ suy nghĩ chuyện tiết kiệm mấy ngàn tệ thuê phòng sao?

Đây là dấu hiệu trời tiết sắp biến đổi sao?

“Hai chúng ta tách ra, chẳng lẽ em không cảm thấy hành động khó khăn sao?”

Vừa nói anh vừa lấy điện thoại, cho cô thấy bản đồ trên màn hình: “Đây là kết cấu ba mươi chín tầng lầu, trung tâm quán rượu là phòng khách, ở bên trong này không phải là cán bộ thì chính là trùm thương mại, cho nên an toàn nhất định được xếp hàng đầu, em nhìn vị trí này.” Vừa nói, Đồng Trác Khiêm đưa tay chỉ vào vị trí giống như là cửa vào.

“Nơi này là lối vào lầu ba mươi chín, bất cứ lúc nào bất cứ khi nào cũng mười hai người bảo vệ đứng xếp hàng, chỉ cần có vật chuyển động, chẳng những mười hai người bảo vệ này có động tác, ngay cả người bảo vệ dự bị ở lầu bốn mươi cũng chạy đến lầu ba mươi chín trong vòng năm giây, cho nên, đi vào từ cửa chính là việc không thể nào.”

“Còn cửa sổ, toàn thể cao ốc này đều được bảo vệ bằng tia hồng ngoại quét quanh bốn phía, chỉ cần có một động tác nhẹ nhàng trên tường sẽ lập tức bị bắn xuống, cho nên, nhanh bỏ kế hoạch leo từ cửa sổ vào trong đầu em đi.”

Ký sinh trùng! Trong lòng Phục Linh hung ác nói, trong lòng cô đang nghĩ gì anh cũng biết được, thật con mẹ nó anh không phải là người.

“Vậy chúng Trường An phải làm sao mới có thể đi vào?”

“Chờ.” Đồng Trác Khiêm trầm giọng nói.

“Em không hiểu.”

“Hoa Chân đã vào.” Đồng Trác Khiêm thấp giọng nói, nhìn ánh mắt nghi ngờ của Phục Linh, lập tức giải thích: “Chẳng lẽ em không chú ý lúc mới vào đại sảnh, không nhìn thấy cái cô gái toàn thân ăn mặc kỳ lạ lại không nhận được đánh lộn sao?”

Phục Linh sửng sốt, hình như cô thật sự không chú ý đến!

140. Chương 142: Tự Mình Gạt Mình

Thủ đô, liên tục tối tăm, đúng như tâm tình của người ta, mây đen giăng đầy.

Từ khách sạn quốc tế năm sao trở lại Tân Hà Uyển, nhìn cha mẹ mình, một người hôn mê bất tỉnh, một người thần chí không rõ, quả thật một chút tâm tư làm những chuyện khác Phục Linh cũng không có, toàn bộ đều cố gắng nghĩ biện pháp chữa trị khỏi cho họ như thế nào.

Buổi tối, Hoa Chân dẫn Lạc Lịch tới Tân Hà Uyển, người nọ mặc vest trắng không dính một hạt bụi, giống như màu sắc sạch sẽ xinh đẹp nhất trên thế giới, nhưng cho tới bây giờ bộ dáng đều là cười nhẹ nhàng, giờ phút này lại cười không nổi.

Dọc theo đường đi, Hoa Chân đã nói chuyện rõ ràng, cũng bao gồm chuyện của Tranh Tranh.

Lạc Lịch cũng cực kỳ thích Tranh Tranh, lqd trước mắt biết Tranh Tranh xảy ra chuyện, lập tức phái người đi điều tra, làm chuyện đủ khả năng của mình.

“Tình trạng của Mạnh tiên sinh giống như bị tiêm thuốc vào tĩnh mạch, làm cho bộ phận toàn thân suy yếu dẫn đến hôn mê, còn Mạnh phu nhân lại bị kích thích quá lớn, từ từ điều dưỡng sẽ khá hơn.”

Nghe bác sĩ nói xong, Phục Linh cảm thấy tim của mình như muốn nhảy ra khỏi ngực, nội tâm bị đè nén quá nhiều nhưng phun ra không được, lại khiến cho cô cảm thấy có một loại cảm giác mây đen rợp trời.

“Vậy bệnh của cha tôi làm thế nào?”

Bác sĩ lắc đầu một cái: “Tôi bất lực rồi, xem ý trời thôi.”

“Con mẹ nó ý trời, ông là bác sĩ hay là thần côn* à? Học y nhiều năm như vậy, xác định ý trời, sao ông*** không đổi nghề đi xem dự báo thời tiết? Cút!” Rống to một trận, sắc mặt bác sĩ đen thui thu dọn đồ đạc cút đi.

*côn ở đây có nghĩa người xấu, kẻ xấu, kẻ vô lại, côn đồ

Đồng Trác Khiêm ôm lấy Phục Linh, sắc mặt cũng không phải rất đẹp mắt.

Lúc Hoa Chân tiến vào nhìn thấy chính là bác sĩ chạy trốn chết, nhìn thấy bộ dạng hai vợ chồng Phục Linh nửa chết nửa sống giống như dáng vẻ nửa chết nửa sống của người nằm ở trên giường, lập tức hiểu ra.

Cô hừ lạnh mấy tiếng nói: “Biết nhiều năm như vậy, cô lại quên sở trường của tôi!”

Sở trường! lqđ

Chỉ một thoáng, con mắt của Phục Linh sáng lên, lập tức xông lên kéo tay áo Hoa Chân lại: “Cô nhìn cha tôi giúp tôi đi.”

Xảy ra nhiều chuyện hao tổn tâm trí như vậy, cũng thiếu chút nữa khiến cô quên Hoa Chân chính là một bác sĩ kỹ thuật đứng đầu, mình lại có thể ngu đến mức đi gọi những thần côn kia đến xem.

”Bác sĩ kia nói không sai, cha cô thực sự bị thuốc nào đó khống chế thần kinh, về giải trừ loại thuốc này thế nào, đến lúc đó tôi tự có biện pháp, nhưng nguyên liệu rất khó lấy được.

“Nguyên liệu gì?”

Hoa Chân nhú mày: “Dung dịch nguyên chất nhất của cỏ Lavender ở Provence.”

Phục Linh không hiểu, vật kia có thể dùng làm thuốc sao? Thật sự có thể dùng làm thuốc sao? Dùng sẽ không xảy ra vấn đề chứ?

“Tôi vừa mới nhìn trạng thái của cha cô một chút, có thể Đồng Hoa Triệu sớm đoán được sau khi cô trở về sẽ tới cứu cha cô trước, cho nên ngừng thuốc cho ông ấy, thật lâu không có được thuốc làm dịu, có thể nói, hiện tại trạng thái của cha cô coi như đèn cạn dầu, ba ngày, nhiều nhất chỉ ba ngày, không có dung dịch nguyên chất để tôi chế biến thuốc, cha cô sẽ tử vong ngay lập tức.”

Tử vong!

Tại sao có thể? Tuyệt đối không có khả năng.

“Không được, tôi lập tức đến lqđ Provence.”

“Thời gian 3 ngày cộng thêm tìm kiếm, hoàn toàn không còn kịp nữa!” Lạc Lịch nói.

Về mặt Phục Linh đột nhiên điên cuồng: “Không được cũng phải được, chẳng lẽ anh muốn chính tôi ở nơi này nhìn cha tôi từ từ chết đi sao? Thật xin lỗi, tôi không làm được, tôi không làm được.”

Bị ôm vào trong lồng ngực Đồng Trác Khiêm lần nữa, anh an ủi tâm tình cuồng bạo của cô: “Em bình tĩnh một chút, nhất định sẽ có biện pháp.”

Bộp— Bộp—

Tiếng gõ cửa, đột nhiên vang lên, Lạc Lịch cách cửa gần nhất liền trực tiếp đi mở cửa, lại thấy người phụ nữ trước mắt hình như có chút quen thuộc.

Áo ba lỗ, quần short, người buông thông, gương mặt anh khí hướng lên trời, mà không mất khí phách.

“Ồ này, Đồng gia, sao lại mặt ủ mày ê như có người chết vậy hả?”

“Có chuyện thì nói.” Đồng Trác Khiêm lạnh lùng nói.

Nghe giọng điệu kỳ lạ của người phụ nữ này, tinh quang chớp lóe trong đầu Lạc Lịch, đột nhiên nhớ tới một màn kịch đánh nhau của Hoa Chân và Đồng Trác Khiêm năm năm trước, mà kết thúc nhanh như vậy tất cả đều bởi vì người phụ nữ bản lĩnh kì lạ khó lường trước mắt này.

“Đúng lúc tôi đi ngang qua, nghe tiếng vợ của anh muốn chết, liền thuận tiện đi vào xem xảy ra chuyện gì, nếu không, trai đẹp vẫn chờ tôi dưới lầu đấy.”

Nếu như không biết rõ Hương Oản, có thể tin tưởng cô nói chuyện hoang đường rồi, nhưng Đồng Trác Khiêm biết Hương Oản vài chục năm, mặc dù không thể nói rất hiểu thấu đáo, nhưng cơ bản nhất cũng biết toàn bộ, nghe Hương Oản nói chuyện, đốm lửa nhỏ trong mắt Đồng Trác Khiêm lập tức sáng lên, lqđ hỏi cô ấy: “Cô nói, ba ngày, hoàn thành thế nào?”

“Đợi.” Hương Oản đột nhiên nói ra những lời hư vô mờ mịt này, sau đó cô và Đồng Trác Khiêm đá lông nheo, liền vui vẻ xuống lầu, trong miệng ca hát, hình như rất vừa lòng.

Trong mắt Hoa Chân không hiểu, Lạc Lịch không hiểu, Phục Linh dừng lại đau thương, vẫn không hiểu.

*** cho là cứu tinh tới, không ngờ thật sự là đi ngang qua.

“Không được, tôi muốn lên đường đi Provence ngay lập tức.”

” Ai nói muốn có dung dịch nguyên chất thì phải đến đất nước của cỏ Lavender tìm?” Đồng Trác Khiêm đột nhiên lạnh lùng mở miệng.

Phục Linh sửng sốt: “Vậy ý của cô ta đây là gì?”

“Giống như Hường Oản nói như vậy, chờ!” Đồng Trác Khiêm trầm giọng nói, mặc dù Hường Oản xem như kỳ quặc ương ngạnh, nhưng lại chưa bao giờ dễ dàng nói ra một chút hành động với người khác, cho nên sẽ không dẫn đường sai cho người khác.

Vì vậy, Hường Oản nói chờ đợi, dù sao cũng có đạo lý.

“Anh thú lắm! Chờ cọng lông, em không muốn dài dòng lãng phí thời gian ở chỗ này với anh, còn không bằng bây giờ liền đi!” Dứt lời, Phục Linh liền đi thẳng cũng không dọn dẹp gì cả.

Cổ bỗng nhiên đau nhói, trong nháy mắt đại não mất đi ý thức, trước khi bất tỉnh, lòng của Phục Linh co quắp mãnh liệt, không biết cô là vì cái gì.

Ôm lấy Phục Linh té xỉu trong ngực, Đồng Trác Khiêm nói với Hoa Chân và Lạc Lịch: “Tin tưởng lời của tôi, thì nên tin tưởng lời nói của lqđ Hường Oản”.

Hoa Chân gật đầu một cái, nhưng trong lòng rất mờ mịt, vậy không biết kết quả sau cùng là cái gì.

Dù sao một chờ chờ, bao hàm thật sự quá nhiều, ai biết đến cuối cùng là chờ được hay bỏ lỡ.

Ba ngày qua lại cộng thêm thời gian đi tìm dung dịch nguyên chất, thời gian đối với bọn họ mà nói hoàn toàn không đủ, không bằng ngựa chết làm như ngựa sống mà chờ, cực một lần vào tỉnh nói chuyện chân thật của người phụ nữ gọi là Hường Oản đó.

Thủ đô, sân bay.

Bóng dáng một người phụ nữ lặng lẽ tiến vào, bà mặc sườn xám màu tím Lavender, gấm vóc thượng hạng sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời, đeo mắt kính cỡ lớn che hai mắt của bà, làm cho người ta chỉ nhìn thấy môi đỏ mọng kiểu diêm uớt át của bà ấy, bà đứng dưới ánh mặt trời màu vàng, thỉnh thoảng vẫy vẫy cổ, thoát nhìn không cảm thấy kiêu ngạo, lại làm cho người ta cảm thấy cảm giác vừa lòng.

Người bốn phía đi lại vội vã, cũng không chỉ quay đầu lại ngắm nhìn một cái, còn xem phong thái đó là như thế nào.

Ở cửa sân bay, người phụ nữ dừng lại, bà đeo túi xách, lấy mắt kính xuống, nhìn dưới máy bay cất cánh là từng ngọn từng ngọn núi, từng vùng từng vùng biển, nơi này vẫn như khi bà rời đi năm đó.

Bà thuê xe tiến vào nội thành, cao ốc xung quanh san sát hoàn toàn khác với biệt thự an bình ở Provence, ở chỗ này, tất cả tiếng động lớn ồn ào, ồn ào, âm thanh hỗn độn cũng từ từ rót vào trong lỗ tai của bà.

Buổi trưa ánh mặt trời hơi lớn, trước khi gần xuống xe, bà đội mũ che nắng màu tím và đeo mắt kính lên, che dung nhan chân thật của mình, lqđ thoát nhìn giống như một nhân vật lớn thần bí.

Một bước bước vào khách sạn quốc tế năm sao, chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, cô thu hồi bước chân, xoay người tránh khỏi cửa chính khách sạn, đi nhận điện thoại.

Mà lúc này, Đồng Hoa Triệu mặc áo khoác màu đen vừa mới mang người rời đi từ cửa chính quán rượu, trước khi ngồi lên xe, giống như nhìn thấy một bóng người màu tím, mang theo mùi vị của Lavender Provence, cực kỳ giống một người phụ nữ khiến cho trí nhớ của ông ta khắc sâu.

Là ảo giác sao, ông ta cười lạnh một tiếng, ngồi lên xe rời đi: “Trở về nhà họ Đồng!”

Tiếp điện thoại, người phụ nữ cũng không nói lời nào, chỉ lẳng lặng chờ đợi người đầu kia nói chuyện.

“Bà trở về rồi sao?”

“Đúng.”

“Tôi rất vui về.”

“Tôi cũng không vui về, nếu như không phải ông, tôi vẫn còn ở Provence trải qua những ngày xinh đẹp của mình.”

“Không, Lang Phàm, bà đang lừa gạt mình, bà đến nơi đó, chỉ muốn chạy trốn —”

“Được rồi, tôi mệt mỏi.” Không muốn lắng nghe người đàn ông kia nói tiếp, Lang Phàm cúp điện thoại xong, tiến vào khách sạn quốc tế năm sao, muốn ngủ một giấc yên ổn.

Đêm này bà mơ về chuyện đã lâu, mơ thấy người đàn ông tư thế oai hùng bồng bồng phần chân, đây là cảnh mà mười mấy năm qua bà chưa từng mơ thấy, bà từng hy vọng xa vời, từng hướng tới, rốt cuộc cũng mơ được.

Hình ảnh chuyển một cái, lại là một người đàn ông cực kỳ thích áo khoác màu đen, cầm súng nổ súng, đạn bắn vào huyết thái dương của người đàn ông kia, có máu tươi chảy xuống róc rách, giống như một vũng nước suối, sinh sôi không ngừng.

Lang Phàm đột nhiên hoảng hồn, giống như mất đi thứ tốt đẹp nhất trên thế giới thuộc về mình.

Trong giấc mơ của bà, ban đầu đang cười, sau đó bắt đầu khóc, âm thanh thê lương lại rất nhỏ, thật giống như em bé đáng thương lắng vô dụng mất đi món đồ chơi.

Lúc ban đêm, bà tỉnh lại từ trong một cảnh tượng máu thịt be bét, toàn thân đều là mồ hôi lạnh không dứt, giống như tắm nước lạnh, bà tìm ra rượu đỏ ở trong phòng, sau đó bắt đầu uống một ly lại một ly ..., đến cuối cùng trực tiếp cầm chai rót vào miệng, giống như muốn làm chính mình bất tỉnh nhân sự.

Sau đó quên mất.

Bà cười tự giễu, ít thứ nào dễ dàng quên như vậy.

Bà trải qua mười năm cô đơn vắng lặng yên tĩnh ở Provence, chỉ hi vọng thời gian có thể mài bằng tất cả chướng ngại ngăn cản trong lòng bà, bà từ bỏ tất cả, chỉ vì cuộc sống yên ổn của mình.

Đến cuối cùng, hẳn là càng ngày càng không yên ổn.

Bà cũng biết, làm sao người đàn ông kia sẽ dễ dàng bỏ qua ông ấy như vậy.

Dù sao, ông ta là một người vô tình như vậy, khi bà muốn gả cho ông ta, ông ta cưới người khác, khi ông ta muốn cưới bà, bà đi lắng theo người đàn ông khác, sinh một đứa bé vì người khác.

Cho nên, người đàn ông kia bắt đầu điên cuồng, nói bà phản bội ông ta, sau đó chém giết giống như mê muội, Lang Phàm cười thê thảm, tất cả cảnh tượng bên trong giấc mơ không chân thật lúc nửa đêm này, đến cuối cùng vẫn là chân chính tồn tại.

Chỉ có điều, vẫn luôn là tự mình lừa gạt mình thôi.

141. Chương 143: Thật Sự Đi Sao?

Cho dù năm tháng phí hoài, thì giờ giới hạn đã lâu, thiếu niên tóc mai đen nhánh từ từ trắng xóa, nhưng từ lúc mới bắt đầu dây dưa giống như một loại sợi tơ quấn quanh chưa từng cởi ra.

Đây giống như một điều bí ẩn, thật lâu không giải được.

Ông ta cho rằng bàn cờ của ông ta lật tay trong ngoài đều là càn khôn, nhưng không biết cuối cùng rơi vào trong cuộc chỉ có bản thân mình mà thôi.

“Đồng Hoa Triệu, Lang Phàm trở về gặp ông, đã lâu không gặp.”

Ánh mặt trời chiếu xuống, ánh mặt trời màu vàng từ ngoài cửa sổ xuyên qua thủy tinh, xuyên qua khe hở, chiếu trên mặt người phụ nữ chưa từng lưu lại dấu vết già nua của năm tháng ở trong phòng, lông mày kẻ đen che phủ mắt, môi đỏ mọng như lửa, xinh đẹp giống như một bụi hoa mẫu đơn sắp nở rộ.

Đúng, chính xác là hoa mẫu đơn.

Ban đầu cũng có người từng ví bà như vậy, nói bà là mẫu đơn, quốc sắc thiên hương, lại không thể như hoa mai đứng ngạo nghễ trong sương lạnh, cho nên, có người, có người được thích kia, chọn hoa mai, bỏ quên quốc sắc.

Bà mặc sườn xám, thêu cổ Lavender lqđ màu tím mà mình thích nhất, đeo lên một sợi dây chuyền đơn giản, cổ ưu nhã thật cao như thiên nga nhìn lên.

Sau đó rời đi.

“Đi Tân Hà Uyển.” Đi một chỗ xa lạ, gặp một người quen.

Lang Phàm suy nghĩ một chút, trong trí nhớ người đàn ông đó có muôn vàn điều tốt lại rất cứng chiều đối với bà, nhưng có chút mơ hồ không rõ, chỉ loáng thoáng nhớ ba chữ này: “Tôi ở đây”.

Sau nửa giờ, tắc xi dừng ở cửa chính của Tân Hà Uyển.

Đúng lúc này Mạnh Thiệu Đình được đón ngày thứ ba, Phục Linh vẫn còn ngủ mê man, trong biệt thự Tân Hà Uyển, Hoa Chân, Lạc Lịch, Đồng Trác Khiêm còn đang chờ, kỳ tích này đến.

Mà Lang Phàm giống như một kỳ tích.

Tòa 302, đây là người đàn ông kia cho bà địa chỉ, bà trầm mặt, hít một hơi thật sâu, sau đó nhấn chuông cửa.

Tiếng chuông cửa vang lên ở trong biệt thự, lại thật sự giống như một tiếng sét, Đồng Trác Khiêm gần như lập tức chạy tới cạnh lqđ cửa, kéo cửa ra, nhưng hơi kinh ngạc nhú mào.

Nếu như không phải biết bây giờ Phục Linh còn ngủ mê man đang trong phòng, anh sẽ cho rằng người đứng ở cửa là Phục Linh.

Người phụ nữ trước mắt mặc sườn xám màu tím, tóc vén lên thật cao, dáng vẻ kia cực kỳ giống Phục Linh khi Đồng Trác Khiêm mới gặp gỡ cô.

Lang Phàm cười cười, cũng không để ý quá mức đối với ánh mắt kinh ngạc của Đồng Trác Khiêm, mà nhẹ nhàng hỏi: “Xin hỏi Mạnh Thiệu Đình ở nơi này sao?”

“Vâng. ” Cũng không suy nghĩ quá nhiều, Đồng Trác Khiêm trực tiếp trả lời.

Lang Phàm cười cười, khóe môi hơi nâng lên, rõ ràng người phụ nữ đã hơn 40 tuổi, cười lên lại không có gì khác với con gái tuổi mười sáu, hồi lâu, bà lấy ra một cái bình nhỏ từ trong lồng ngực, đưa cho Đồng Trác Khiêm: “Đây là tôi đưa cho ông ấy, đối với mười mấy năm chăm sóc của ông ấy, tôi không gì báo đáp, tôi có thể làm thì tự nhiên sẽ cố gắng làm được.”

Nói xong, rời đi, khóe mắt có một giọt nước mắt chảy xuống, rơi vào trong bụi bậm, bị ánh mặt trời chiếu xạ qua, bốc hơi thành lqđ hơi nước, giống như đau thương rơi lệ chỉ là ảo giác trong nháy mắt.

“Dung dịch cổ Lavender nguyên chất!” Hoa Chân gần như run rẩy hô lên cái tên này, trong miệng không ngừng lẩm bẩm kỳ tích, kỳ tích, Hướng Oản *** thật thần tiên mà.

Thật ra thì đến sau đó suy nghĩ một chút cũng biết, người bình thường không tra được những chuyện này, nhưng đặt ở Hướng Oản nơi đó thì không phải việc gì khó, không sai biệt lắm chỉ là vấn đề thời gian.

Đợi đến khi tra được ngọn nguồn sự việc, chỉ đưa cho Đồng Trác Khiêm một chữ chờ.

Một lần đợi, thực sự chờ được vật cứu mạng.

Nhưng ở bên trong lòng của Đồng Trác Khiêm vẫn không yên ổn như cũ, người gương mặt phụ nữ kia khiến anh thấy quá quen thuộc, vừa rồi giống như Phục Linh tới gõ cửa.

Anh tin tưởng, đây tuyệt đối không phải trùng hợp hoặc do Hướng Oản sắp xếp.

Đây là chân tướng rõ ràng trước lúc dự đoán!

“Tốt lắm, hiện tại mọi người kiểm chế ở chỗ này, có vật này, thuốc rất nhanh sẽ có thể điều chế ra được rồi, về phần anh.” Hoa Chân nhìn Đồng Trác Khiêm: “Lại đi cứu tính Phục Linh đi.”

Đồng Trác Khiêm gật đầu một cái, trở về phòng cứu tỉnh Phục Linh, sau khi biết tất cả chuyện tình, Phục Linh thoáng an tâm, sau đó liền quyền đâm cước đá một hồi đối với Đồng Trác Khiêm.

Con mẹ nó, dám động thủ với bà đây?

Con mẹ nó, dám đánh cái ót bà đây, dẫn đến bà đây té xỉu?

Con mẹ nó, ngộ nhờ xuống tay chính xác lqđ, đánh cho bà đây thành chấn thương sọ não, làm thế nào? Làm thế nào?

Tức nhất vẫn là anh ngăn cản cô đi Provence, nếu không có kỳ tích đó xuất hiện thì làm thế nào? Cha cứ thế mà chết đi? Cứ như vậy mà rời khỏi rồi hả?

Không, Phục Linh dùng sức lắc đầu một cái, cô không thể tiếp nhận.

Vậy mà hôm nay, may mắn là, rốt cuộc cha của mình được cứu rồi, ông ấy có thể thoát khỏi giấc mơ khiến cho ông ấy thật lâu không thể tỉnh lại, để cho thân thể ông ấy cũng không cần bởi vì nằm lâu như vậy, mà sau đó lưu lại di chứng eo mỗi lưng đau.

Thật may, thật may.

Phục Linh không ngừng lẩm bẩm trong miệng, chờ lúc xuống lầu, Hoa Chân cũng đã dùng tốc độ cực nhanh phối thuốc tốt, bắt đầu tiêm vào cho Mạnh Thiệu Đình.

“Tốt lắm, nếu như không có gì ngoài ý muốn, ngày mai cha cô có thể tỉnh lại.” Nói xong, Hoa Chân cũng giống như thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ một thoáng mờ mắt Phục Linh cũng đã chảy ra, nhìn bộ dạng quân lính tan rã của Phục Linh, Đồng Trác Khiêm cười cười.

Hình như giống như nụ cười thỏa mãn.

Mà đối thành một đầu, Đồng phu nhân cũng ở trong phòng khách xem ti vi, cặp mắt hơi mờ mịt, thật sự giống như lại đang suy tư thứ gì.

“Các người buông tôi ra, buông tôi ra, lqđ mẹ tôi lập tức tìm tới, đánh không chết các người mới lạ.”

Bên ngoài đột nhiên truyền đến âm thanh nhốn nha nhốn nháo, hình như là tiếng của một đứa bé, những năm này bà cũng không trông nom bất kể chuyện gì liên quan với Đồng Hoa Triệu, mỗi ngày mỗi ngày đều trải qua mê man, mà hôm nay bên ngoài truyền tới tiếng đứa bé kia, lại làm cho bà cảm thấy trong lòng không khỏi ảm áp và thoải mái.

Đứa bé vẫn còn giương nanh múa vuốt lẩm bẩm ở bên ngoài, Đồng phu nhân cũng đã đứng lên, sau đó mở cửa, ánh mặt trời chiếu vào trong nháy mắt, để cho bà nheo mắt lại, cũng thấy rõ mặt đứa bé lo lắng, chảy đầy mồ hôi dưới ánh mặt trời.

Cái nhìn kia, lại thật giống như một tiếng sấm từ phía trên trời bổ xuống, nện thẳng ở trên trán trong lòng bà.

Nếu như không phải cuộc sống mấy năm qua này yên tĩnh khiến cho tâm tính của bà càng ngày càng thờ ơ, bà nghĩ bà nhất định sẽ rất kinh ngạc há to miệng quát lớn một tiếng.

Dáng dấp của đứa bé kia rất ngoan ngoãn, mặc quần jean và áo khoác nhỏ màu trắng, tóc bị cắt thành một đầu BOBO, thoát nhìn lqđ vô cùng tinh xảo mà xinh đẹp.

Nhưng gương mặt kia, Đồng phu nhân lại cảm thấy rất quen thuộc.

Là rất quen thuộc, tại sao có thể không quen thuộc, con trai của bà, khi còn bé dáng dấp Đồng Trác Khiêm gần như chính là gương mặt như vậy.

Bà kiểm chế lại tâm tình kích động trong lòng, lòng chết đi nhiều năm dường như được sống lại, bà ho khan một cái, muốn che giấu âm thanh run rẩy của mình, sau đó hỏi: “Đứa bé này là ai?”

“Đây là lão gia đưa tới bồi phu nhân.”

“À.” Không ngờ, Đồng phu nhân chỉ nhẹ nhàng à một câu, sau đó chính bà cũng bắt đầu cảm thấy kinh ngạc, nếu như nói đây là trước kia, bà sẽ rất vui vẻ, cho dù người phụ nữ sắp năm mươi tuổi, nếu nhận được quà tặng của chồng mình sẽ rất vui vẻ, nhưng, đây là hiện tại, bà cảm thấy trong lòng cũng không tạo nổi bất kỳ gợn sóng nào nữa.

Bà nhìn đứa bé kia, đứa bé kia cũng nhìn bà.

Hai người đột nhiên đồng thời nhếch miệng cười lqđ một tiếng, giống như tâm ý tương thông.

“Cháu tên là gì hả?” Ngồi ở trong phòng, Đồng phu nhân xếp tất cả đồ ăn vặt trong nhà ở trước mặt đứa bé.

Mà đứa bé này, chính là Mạnh thiếu gia mất tích đã lâu.

Cầm trên tay một bọc khoai tây chiên, lập tức mở ra, tiếng ăn giòn tan giòn tan vang lên, trong miệng nói mơ hồ không rõ: “Bà có thể gọi cháu là Tranh Tranh, một mình bà ở nơi này cũng không cảm thấy buồn bực sao?”

Đồng phu nhân cảm thấy đứa nhỏ này cực kỳ khiến mình thích, liền cười một cái rồi nói: “Hiện tại có Tranh Tranh theo bà rồi, bà không cảm thấy buồn nữa.”

Mạnh thiếu gia nghe xong lời này thì trong lòng không thoải mái, lập tức không có tâm tình ăn cái gì, liền trực tiếp nhét khoai tây chiên vào một bên, rũ đầu, một dáng vẻ yên tĩnh.

Nhìn bộ dáng này của cậu, Đồng phu nhân đã cảm thấy đau lòng, vội vàng ôm lấy cậu, dụ dỗ hỏi cậu: “Thế nào? Thế nào? Có phải bà chọc giận cháu mất hứng hay không?”

Mạnh thiếu gia lắc đầu lqđ một cái.

“Hay là bà đưa đồ ăn không ngon cho cháu.”

Mạnh thiếu gia lắc đầu một cái.

“Hay là ——”

“Là cháu nhớ mẹ.” Mạnh thiếu gia dùng giọng nói mềm nhũn nói chuyện.

Đồng phu nhân lập tức phạm vào khó khăn, không biết nên như thế nào cho phải, cửa biệt thự bị người mở ra, trong nháy mắt, vẻ mặt Đồng phu nhân trầm xuống, khôi phục dáng vẻ người lạ không thể gần gũi nữa.

“Chính là ông lão hư này, bắt được cháu, không để cho cháu thấy mẹ, bà đánh ông ta, đánh ông ta đi.”

Đồng phu nhân chỉ ôm lấy lqđ Mạnh Vân Tranh, dụ dỗ không tiếng động.

Đồng Hoa Triệu cũng không nói lời nào, chuông điện thoại di động vang lên không hề có điềm báo trước, hình như đầu kia truyền đến giọng nói không thể tin được.

“Lão gia, Mạnh Thiệu Đình tỉnh rồi.”

Trong phút chốc, nét mặt Đồng Hoa Triệu biểu lộ rất nhiều loại tâm tình, giống như vui sướng, giống như hưng phấn, giống như coi chừng gì đó rồi cuộc coi chừng được, mà ở trong nét mặt đó lại mang theo một loại phiền muộn, ông ta cúp điện thoại di động, lại nói một câu không liên quan chút nào.

“Cuối cùng bà cũng chịu trở lại.” Còn chưa có bước vào cửa thì bước trên bậc thang hơi chậm lại, xoay người mở cửa rồi đi lần nữa.

Có gió lạnh rì rào rót vào từ bên ngoài, Mạnh thiếu gia cũng cảm thấy bắt đầu lạnh, liêu mạng cạ trên người Đồng phu nhân.

Mặc dù chỉ mới thấy vài lần ngắn ngủn, thế nhưng bà lão này đối với cậu thật sự rất tốt, hơn nữa cũng có một loại cảm lqđ giác rất thân thiết nữa, về phần rốt cuộc là cảm giác gì, Mạnh thiếu gia không biết, cho nên tiếp tục ăn.

Bóng dáng ông ta lao đảo đi xa bóng dáng, không giống bình thường nhẹ nhàng chậm chạp như vậy, không hoảng hốt không vội vã, vậy mà hôm nay, lần đầu tiên bà thấy được bóng lưng vội vội vàng vàng của ông ta, trên mặt mang nụ cười, giống như cậu nhóc vội vã đi tham gia hẹn hò.

Không biết vì sao, Đồng phu nhân chỉ cảm thấy lần này ông ta đi, thật giống như tim của mình cũng trống rỗng rồi.

Cảm giác kia, giống như rất nhiều năm trước, nhưng kể từ khi bà sinh Trác Khiêm thì sau đó không còn loại cảm giác này, Đồng phu nhân dè tìm lại, đột nhiên hỏi mình.

“Là thật sự đi sao?”

Vấn đề này, không có người trả lời bà, cả phòng vắng vẻ, Đồng phu nhân đột nhiên cảm thấy rất mệt, cả trái tim giống như đầu cành tùng bách bị đè thấp trên núi tuyết mênh mông, bà chậm rãi nhắm mắt lại, buộc mình không cần suy nghĩ những chuyện này nữa.

142. Chương 144: Có Quan Hệ Như Thế Nào Với Tôi

“Em muốn gặp bà ấy!” Tiếng la truyền ra từ trong biệt thự Tân Hà Uyển, sau khi biết được dáng dấp người phụ nữ tới đưa đồ từ trong miệng Đồng Trác Khiêm, trong lòng Phục Linh giống như bị lửa thiêu đốt, hận không thể để người phụ nữ kia xuất hiện trước mặt mình ngay lập tức.

Dáng dấp giống em đến chín phần, nếu mà người phụ nữ còn trẻ tuổi, liền có thể có thể tưởng nhầm thành em.

Đây là nguyên văn Đồng Trác Khiêm nói.

Đầu tiên trong đầu Phục Linh nghĩ đến chuyện chỉnh dung, nhưng mà rất nhanh bỏ đi ý niệm này, cô cũng không phải là ngôi sao thiên vương đặc biệt nổi danh, cũng không có dáng dấp nghiêng nước nghiêng thành, chìm sa cá lặn, tại sao lại có gương mặt giống như cô?

Vậy là cái gì?

Phục Linh không biết, cô sẽ không cảm thấy người phụ nữ kia là cái gì mà người mẹ cầu huyết thất lạc nhiều năm, bây giờ mẹ cô vẫn còn đang bất tỉnh nhân sự trong Tân Hà Uyển.

Nhưng mà, cô thật sự vô cùng tò mò.

“Bây giờ anh có thể nói cho tôi biết, đứa bé kia ở đâu đi.”

Giọng nói nhàn nhạt của người phụ nữ vang lên trong quán cà phê, Lang Phàm bưng chén cà phê nhẹ nhàng uống một hớp, sau đó ánh mắt bất động nhìn người đàn ông không nói câu nào ở phía đối diện.

Ông ấy mặc tây trang màu đen, thoát nhìn đoan trang sạch sẽ chỉnh tề, mặc dù đã gần bốn mươi tuổi nhưng lại giống như thằng nhóc hơn hai mươi tuổi, chân mày tà mị, đôi mắt vi diệu, ẩn chứa phong thái thành thục trưởng thành.

Lang Phàm nhìn bộ dáng chuyên tâm của ông ấy, lại ngoài ý muốn cảm thấy không được tự nhiên, bà nhẹ nhàng ho khan một tiếng: “Tiểu Kính, ông cũng biết, nếu như không phải ông sẽ nói cho tôi biết tin tức đứa bé kia, tôi tuyệt đối không trở lại thủ đô, nếu như bây giờ không lấy được tin tức của đứa bé kia, tôi sẽ lập tức rời đi.”

“A Phàm.” Mông Kính đột nhiên kêu Lang Phàm, giọng nói kia vô cùng dịu dàng, giống như là nhúng vào mấy trăm năm tình yêu, Lang Phàm nhẹ nhàng nhíu mày: “Anh tình nguyện em gọi anh là Lăng Thư.”

Đúng vậy, Lăng Thư.

Người đàn ông trước mắt này nhỏ hơn bà chín tuổi, lúc hán hai mươi tuổi, còn là thiếu tướng trẻ tuổi trong quân đội, hăng hái, hướng ngoại, gương mặt mê người và gia thế hiển hách mang đến vô số người theo đuổi,

mà bà, khi ông ấy ở tuổi thanh xuân tràn đầy nhiệt huyết, bà đã hai mươi chín tuổi, đã từ từ bắt đầu đi theo năm tháng, bắt đầu từ từ tàn lụi.

Ông ấy là thiếu tướng, mà bà chỉ là thư ký trong căn cứ quân đội mà thôi, hai người có kiếp sống không giống nhau lại bị vận mạng dẫn dắt đi cùng nhau.

Có nhiều đoạn ngắn từ từ nổ tung trong đầu Lang Phàm, giống như quả cầu lửa, nóng rực lòng bà, làm cho bà giật mình.

Lúc gặp lại, ông ấy trẻ tuổi sáng ngời, ngay thẳng oai hùng, mặc dù số tuổi của bà lớn hơn ông ấy rất nhiều, nhưng nhìn qua lại giống cô gái mười tám tuổi, ông ấy lấy thân phận bạn tốt nhìn bà không ngừng theo đuổi một người đàn ông, cho dù người đàn ông kia khinh thường Lang Phàm bà, bà vẫn da mặt dày dính lấy.

Tất cả mọi người đều nói ký giả mặt trận chẳng tốt lành gì.

Chỉ có ông ấy nói: “Theo đuổi thứ mình thích, đó là dũng cảm, bọn họ không dám dũng cảm, cho nên không ăn được bồ đào thì nói bồ đào còn xanh.”

Mà còn có một người nói: “Làng Phàm, cuối cùng tôi cảm thấy cô cái gì cũng được, cho dù có ngày cô oanh tạc căn cứ quân đội.”

Rồi sau đó, người kia nằm trên giường, không biết sống chết như thế nào, chỉ hi vọng bình dịch cô mang về có thể cứu ông ấy.

“A Phàm, thật ra thì tôi rất muốn nhìn thấy cô, nhưng mà khi cô trở lại, tôi lại muốn cô lập tức rời đi, tôi không bao giờ muốn cô gặp Đồng Hoa Triệu.” Mông Kính giữ vững mục đích của bản thân.

Đột nhiên Lang Phàm run lên, sau đó nở nụ cười lạnh: “Ông làm nhiều chuyện như vậy, chẳng lẽ không phải muốn ép tôi ra ngoài sao? Có lẽ trên đời này không có người tôi quý trọng nhất, ông ta không dao động được ông, đương nhiên sẽ đánh vào Thiệu Đình, buồn cười nhất là, ông ta lấy loại thuốc nước tôi đưa cho ông ta nhiều năm trước tiêm vào trong cơ thể Thiệu Đình, không phải muốn buộc tôi lấy thuốc giải tới cứu Thiệu Đình sao, cũng may, tôi đã trở về, tâm cơ của ông ta cũng không uống phí.”

Mông Kính lấy một phần văn kiện từ trong túi xách, đưa cho Lang Phàm: “Nên tới thì không tránh được, tôi vẫn luôn đứng bên cạnh bà, cầm cái này đi.”

Lang Phàm cầm lên hỏi: “Đây là cái gì?”

“Đây là một phần hồ sơ y học hai mươi lăm năm trước, tôi phí hết tâm tư mới lấy được nó.”

Ôm lấy nghi ngờ, Lang Phàm chậm rãi mở văn kiện ra, sau đó đột nhiên run lên.

Tháng XX năm XX, bệnh viện quân sự thủ đô, Mẫn Văn Quân, phụ khoa, không mang thai được.

Mấy chữ này, phảng phất giống như sấm sét đánh vào đầu Lang Phàm, làm cho bà không phản ứng kịp, sự thật đang ở trước mắt, bà lại không dám tin tưởng một chút nào, giống như đây là màn hung ác khắc nghiệt mà lại dẫn điểm đến giấc mộng tuyệt vời.

“Đây. . . .” Lang Phàm không thể tin được.

Mông Kính thở dài than thở: “A Phàm, bà là người phụ nữ thông minh, thứ bà đoán thì chính là như vậy.”

Những năm bà rời đi, lúc lêu lổng bên Maxico, năm nào cũng nhận được tin nhắn của Thiệu Đình, ông ấy nói cho bà biết, sau khi ông ấy kết hôn, từ từ phát hiện bà xã của ông ấy là cô gái dịu dàng mạnh mẽ, rất cá tính, sau đó ông ấy bắt đầu gửi hình con gái của ông ấy cho bà xem, mỗi một năm đều có, chưa từng gián đoạn.

Lúc cô bé kia còn nhỏ, khóc, cười, bú sữa mẹ, ngủ, lúc một tuổi, học bước đi đầu tiên, không muốn dứt sữa, bộ dáng oa oa khóc lớn, sau đó thời gian trôi qua nhanh như vậy, đứa nhỏ biến thành cô bé bốn năm tuổi, gương mặt mập mạp đỏ đỏ, còn nhìn không ra sau này có phải đại mỹ nữ hay không, mỗi lần bà nhìn thấy hình cô bé kia, sẽ vui vẻ cho đến trưa.

Mà rất nhiều năm sau, đột nhiên bà rời khỏi Mexico, đi Seattle, đi tìm từng bước từng bước của người không bao giờ trở lại, sau đó cô đơn đến Provence, ở bà không nhận được tin nhắn của Thiệu Đình, bởi vì không ai biết Lang Phàm đi đâu, có người nói, tam đại công tử đã từng có danh tiếng kinh động thủ đô cũng thích phụ nữ, chết, có người nói, cô gái xinh đẹp tựa như thiên tiên và người đàn ông cô yêu cùng nhau ẩn cư .

Mà không ai biết, người đàn ông Lang Phàm yêu chết, con gái bà cũng chết, một mình cô lẻ loi đi qua từng nơi người bà yêu đã từng đi qua, cảm thụ âm áp đã từng tồn tại.

Sau đó đi Provence, nơi hai người gặp nhau,

Nhìn dòng chữ phía trên, đột nhiên Lang Phàm nghẹn ngào khóc rống, thật ra thì cho tới bây giờ bà vẫn luôn chứng kiến con gái mình lớn lên, nhưng mà vì một chút suy đoán hư ảo mờ mịt và khủng hoảng trong lòng, từng bước xâm chiếm lý trí của bà.

Bà còn có thể nói gì? Lang Phàm không biết, vẫn thấp giọng khóc, giống như tất cả đau khổ trên đời này đều phủ xuống người bà.

Nghe tiếng khóc của bà, đột nhiên trong lòng Mông Kính đau khò, đã từng, ông không muốn nhìn thấy bà gặp một chút xú đau khổ nào, chậm rãi đi tới bên cạnh bà, ôm bả vai bà, để cho bà tựa vào trong ngực mình.

“A Phàm, bà có thể khóc lớn ở trước mặt tôi.”

Lang Phàm có chút tự giễu, đã là phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, mặc dù bề ngoài được chăm sóc tốt mà trẻ hơn, không có quá nhiều biến hoá, nhưng cuối cùng vẫn già rồi, bà cũng muốn phóng túng một lần, bà đang suy nghĩ, mình làm nhiều việc ngốc như vậy, coi như bây giờ ở trong ngực Tiểu Kính khóc một ngày một đêm cũng được, như vậy cũng đáng giá.

Nhưng mà chỉ là khóc thôi, không có gì lớn, qua là tốt rồi.

“Tiểu Kính, có thể biết ông, là tôi có phúc ba đời.”

“Buông bà ấy ra!” Tiếng rống giận vang lên trong phòng cà phê, bốn phía bị âm thanh này làm cho giật mình, giọng nói kia có chút quen thuộc, lại mang theo chút già nua, Lang Phàm từ từ ngẩng đầu lên khỏi ngực Mông Kính, nhìn cái người bà hận nửa đời, lạnh lùng cười: “Hoa Triệu, đã lâu không gặp.”

Giọng nói kia, đúng là dịu dàng như vậy làm cho Đồng Hoa Triệu cảm thấy mình gặp ảo giác.

Vẫn là giọng nói kia, vẫn là thân hình kia, năm tháng không có lưu lại quá nhiều dấu vết trên gương mặt bà, chẳng qua trên gương mặt đó không có nụ cười xinh đẹp như lúc ban đầu, mà cô gái từ trước đến bây giờ luôn nhìn người khác cười lạnh, hôm nay, rốt cuộc cũng nhìn ông ta cười lạnh.

Đồng Hoa Triệu giống như không thể tin được, ông ta làm nhiều chuyện như vậy, nhưng mà đều vì có thể nhìn thấy bà, sau đó giành bà lại sao? Nhưng mà tại sao bây giờ, nhìn thấy bà ảm đạm khóc thút thít còn có nụ cười lạnh lùng, ông ta lại có cảm giác mình sai lầm rồi.

Không, ông ta không sai, ông ta— Đồng Hoa Triệu sẽ không có ngày làm sai, từ trước đến nay ông ta là một người hiểu chuyện, làm việc mạch lạc rõ ràng, tại sao có thể làm sai.

Mông Kính cũng không thay đổi nét mặt, bưng tách cà phê trên bàn từ từ uống, mới chậm rãi nói: “Đồng thủ trưởng mang theo binh lính đi dạo phố sao?”

Ông liếc mắt nhìn binh lính ngoài cửa, giống như cực kỳ khinh thường.

“Lang Phàm.” Đồng Hoa Triệu cắn răng nói lên cái tên làm ông ta vừa yêu vừa hận, lại thấy gương mặt bà không thay đổi đáp một tiếng, cực kỳ lạnh nhạt.

Đột nhiên ông ta bị kích thích, lập tức sải bước vọt tới trước mặt Lang Phàm, đôi mắt âm u nhìn chăm chăm đôi mắt bà, hung ác nói: “Bà cứ hận tôi như vậy sao?”

“Hận, sao lại không hận?” Lang Phàm đứng dậy, nhìn thẳng vào hắn: “Một người đàn ông, luôn miệng nói yêu tôi, lại hại chết chồng tôi.”

“Mạc Sâm không phải là chồng bà!”

“Ông hại chết chồng tôi, để cho tôi lưu lạc một mình nửa đời, hại chết con gái tôi, để cho cả đời tôi vượt qua trong áy náy, bây giờ ông làm hại Thiệu Đình không rõ sống chết như thế nào, ép tôi xuất hiện, tôi có thể hạnh phúc cả đời, nhưng ông lại phá vỡ từng chút một, mỗi ngày đều vượt qua trong đau đớn.”

“Ông như vậy, làm cho tôi có lý do gì để không hận!”

Phảng phất giống như phát tiết, Lang Phàm nặng nề rống lên, Đồng Hoa Triệu không thể tin được, sau đó cười: “Bà hận tôi? Nhưng mà tôi yêu bà, Lang Phàm, tôi *** yêu bà.”

Lang Phàm cười lạnh, chậm rãi nói: “Ông yêu tôi, có quan hệ với tôi sao?”

Trong phút chốc, Đồng Hoa Triệu không tìm được ngôn ngữ thích hợp.

“Đúng vậy, không có A Sâm không có con gái, tôi liền yên tĩnh núp ở Provence hết cả đời, vậy là xong, nhưng tại sao ông phải quấy rầy tôi? Tại sao lại hại những người quan trọng của tôi? Nếu như đây là yêu do ông nói, như vậy, thật xinh lỗi, tôi tiêu thụ không nổi phần tình cảm này.”

“Lang Phàm!” Đồng Hoa Triệu hỗn hển quát.

Đột nhiên Mông Kính đứng dậy, kéo tay Lang Phàm muốn rời đi, lại bị người lấy khẩu súng chặn lại.

“Tôi tin, thủ trưởng Đồng biết lấy súng uy hiếp quan chức nhà nước sẽ có kết quả gì.”

Lời của Mông Kính bị Đồng Hoa Triệu xem nhẹ, ông ta chỉ nhìn người phụ nữ làm cho ông ta suy nghĩ trong lòng: “Cùng tôi trở về.”

“Được.” Lang Phàm mỉm cười, nắm tay Mông Kính: “Tiểu Kính, mang tôi trở về.”

143. Chương 145: Ông Ta Không Quan Tâm

“Ngăn lại!” Đồng Hoa Triệu tức giận quát, bóng lưng xinh đẹp của người phụ nữ kia vẫn hiện lên rõ ràng trong con ngươi của ông ta, phảng phất như đoá hoa sen mới nở, làm ông ta kinh ngạc giống như những năm tháng đã từng trải qua.

Mặc dù bà ấy đang ở trước mắt ông ta, ở nơi không vượt qua hai mét, nhưng lại làm ông ta cảm thấy, bóng dáng hai người bọn họ cách xa nhau vạn dặm, hai mươi mấy năm không nhìn thấy bà ấy, ông ta ở thủ đô, bà ấy ở Provence xa xôi, mà mới vừa rồi ông ta mới biết người phụ nữ này vẫn ở Provence nhiều năm qua.

Ai cũng biết nơi đó có một thị trấn nhỏ, ở một phong tình vạn thiên người phụ nữ phương Đông, rất sớm liền đi ra cửa, sau đó buổi chiều sẽ trở lại, không ai biết bà ấy đi đâu, cũng chỉ suy đoán, chỉ là suy đoán mà thôi.

“Lang Phàm, đến cuối cùng bà muốn như thế nào?”

“Ha ha.” Lang Phàm cười lạnh, giống như nghe không hiểu những lời này của ông ta, bà ấy đưa lưng về phía ông ta, nhẹ nhàng nói: “Những lời này, phải là tôi hỏi ông, Đồng Hoa Triệu, đến cuối cùng ông muốn như thế nào?”

“Tôi tốn nhiều thời gian như vậy, tốn nhiều sức lực như vậy, mới làm cho bà xuất hiện, Lang Phàm, bà không cần nói cho tôi rằng bà không biết đây là cái gì, bà biết, tôi sẽ không tin, bà vẫn luôn là người phụ nữ thông minh.”

“Tôi cũng cảm thấy mình thông minh, nếu như tôi thông minh, chồng của tôi sẽ không bị người khác hại chết, con gái tôi sẽ không bị làm hại thất lạc nhiều năm, bây giờ tôi bốn mươi tám tuổi, tôi ở Provence trải qua hai mươi ba năm cô đơn một mình, tôi nói rồi, tôi trở lại, chỉ bởi vì tay chân của ông cho tới bây giờ chưa từng ngừng nghỉ, nhưng lại đi hại Thiệu Đình, Đồng Hoa Triệu, ông đã từng nói, không ép Lang Phàm làm bất kỳ chuyện gì bà ấy không muốn làm, đến cuối cùng, vẫn là nuốt lời.”

Thân thể Đồng Hoa Triệu đột nhiên run lên, trong đầu hiện lên hình ảnh hơn hai mươi năm trước, trên con đường tràn đầy mùi hoa sơn chi.

Cô gái kia cười có lúm đồng tiền như hoa, mặc quần dài màu trắng, đầu tóc dài đen nhánh thẳng tắp tới thắt lưng, trên mặt không có phấn trang điểm, đi ra khỏi đại học truyền thông đứng đầu thủ đô, phảng phất giống như đoá hoa phù dung nở rộ đến mức tận cùng.

Xinh đẹp tuyệt trần.

Ông ta đậu xe dưới bóng mát cây cổ thụ, tay cầm đoá hoa tươi cười chờ bà ấy đi tới.

Lại thấy bà ấy cực kỳ ngượng ngùng, lúc tới còn nhìn một chút, sau đó nhỏ giọng: “Thật may là Mạc Sâm không có ở đây.”

Một phút kia, sắc mặt ông ta biến đổi, giống như mưa to gió lớn muốn kéo tới.

Ông ta hung hăng vứt bỏ bó hoa trên tay, sau đó đi tới, kéo lấy bả vai cô gái ấy, nhìn gương mặt bà ấy bởi vì thời tiết mà trở nên hồng hào, giống như chú hươu con chờ làm thịt.

“Lang Phàm, đến cuối cùng em xem anh là cái gì?”

“Bạn.” Bà ấy nhẹ nhàng trả lời.

Giọng nói của bà ấy êm ái có lực, lại giống như bom đạn nổ dưới nước nổ trong đầu ông ta, lẫn lộn toàn bộ suy nghĩ của ông ta, không tìm được phương hướng.

Bạn? Bạn?

Thì ra thứ tàn nhẫn nhất trên thế giới này không phải là khoảng cách, mà là bạn yêu cô ấy, ở bên người cô ấy, đối xử với cô ấy tốt về mọi mặt, cô ấy lại xem bạn là bạn, sau đó yêu người khác.

Ngày đó, ông ta đập nát đoá hoa mới mua, chân đá vào chiếc xe jeep ông ta yêu quý, sau đó kéo Lang Phàm lại, hung hăng hôn bà ấy.

Về phần kết quả.

Đương nhiên là cầu huyết, bị đánh một cái tát, sau đó Lang Phàm cố nén uất ức bỏ đi.

Quả rất nhiều ngày sau, trời mưa to tầm tã, sau rất nhiều lần ông ta ảo não về cách làm của mình, Đồng Hoa Triệu đi đến nhà Lang Phàm nhận lỗi.

Bà ấy mặc rất nhiều quần áo, dáng vẻ tỉnh táo, giống như là mới vừa tỉnh lại, sau đó, ông ta phát hiện, bà ấy nóng sốt, bởi vì từ sau ngày đó, bà ấy về nhà tắm nước lạnh giúp mình bình tĩnh một chút, kết quả là ngã bệnh như vậy.

Ông ta ảo não, hối hận, nhưng không biết nên làm cái gì, chỉ có thể cam kết.

“Lang Phàm, cả đời này, anh tuyệt đối sẽ không ép em làm bất kỳ chuyện gì mà em không muốn.”

Mà nhiều năm sau, ông ta hại chồng của bà ấy — Mạc Sâm ngồi tù, chia cách nhau như mấy lần sông Trường Giang.

“Em trở lại gả cho anh, anh liền thả Mạc Sâm.”

Nhưng lời cam kết kia lại trôi qua, phảng phất như ngày hôm qua, lời nói còn văng vẳng bên tai, mà hôm nay lại bị ông ta vứt bỏ một lần, sau đó giẫm đạp trên mặt đất.

Đồng Hoa Triệu vẫn còn ngẩn người, Mông Kính đã dẫn Lang Phàm ra ngoài, Đồng Hoa Triệu muốn đuổi theo nhưng hai chân lại giống như mọc rễ, không hoạt động được.

Ông ta đúng là không đủ nhẫn tâm với bà ấy.

Đồng Hoa Triệu thở dài, sau đó mang người của ông ta rời đi, ông ta không rõ một phút đó mình buông tay là vì cái gì, đến cuối cùng là quá yêu hay là đã không còn thương bà ấy.

Từ từ ngồi lên xe, chấm dứt đi, ông ta không nên nhìn lại hình ảnh của bà ấy trong quá khứ, Lang Phàm, ông ta cho phép bà ấy trốn tránh một khoảng thời gian nữa.

Bây giờ, là thời gian trở về nhà họ Đồng.

Cửa nhà họ Đồng không đóng kín mít như ngày thường, mà là bị người mở ra, bên trong truyền đến một trận lại một trận tiếng cười vui vẻ.

Bên trong, là người vợ hơn hai mươi năm và cháu ruột của hắn.

Bước chân Đồng Hoa Triệu run rẩy, đối mặt với chuyện kế tiếp cần phải làm, có lẽ là có chút sợ sệt.

Ông ta từng bước từng bước bước vào bên trong, sau đó nhìn thấy Đồng phu nhân bưng bánh kem vừa mới làm xong dứt cho Tranh Tranh ăn, mà Tranh Tranh lại nghịch ngợm xoa bánh kem lên mặt Đồng phu nhân, hai người cười ha ha, thoạt nhìn vô cùng tức cười.

“Bà đi vào, tôi có chuyện muốn nói với bà.”

Đồng phu nhân không rời Tranh Tranh, tiếp tục chơi đùa cùng cậu, Tranh Tranh cũng học theo bà mình, không để ý đến ông ta, quyết định làm như không thấy.

Gương mặt Đồng Hoa Triệu lạnh lùng, trực tiếp vào phòng, sau đó lạnh lùng phân phó: “Mang bà ấy vào.”

Trong lòng Đồng phu nhân chưa xót cười một tiếng, bây giờ, ngay cả trước mặt người ngoài ông ta cũng không chịu thừa nhận sự thật bà là vợ ông ta, nhưng mà, có một số việc nên kết thúc sớm vẫn tốt hơn.

Trời buộc, cũng không phải là chuyện rất thú vị.

Ngồi trên ghế sa lon, Đồng Hoa Triệu nhìn sắc mặt không tốt của Đồng phu nhân, vẫn lấy một phần văn kiện từ trong túi xách, sau đó ném cho Đồng phu nhân.

“A Thiển, ký cái này đi.”

Thoả thuận ly hôn, bốn chữ thật lớn, giống như quả cầu lửa nóng rực, trong nháy mắt cuốn tới, thiêu đốt tất cả tư tưởng bà.

Thiêu đốt gần như không còn, chỉ còn một mảng hoang vắng thê lương.

A Thiển, ông ta kêu bà là A Thiển, là đang gọi bà sao? Đồng phu nhân không xác định được.

Nhiều năm ở chung một chỗ như vậy, ông ta chưa từng gọi bà là bà xã hay là tên bà, người ngoài cũng kêu bà là Đồng phu nhân, thiếu chút nữa làm bà quên mất tên mình.

Mạc Thiển Thiển.

Hơn hai mươi năm trước, danh viện nổi tiếng thủ đô, gia thế hiển hách, bản thân tài giỏi, sau đó gả cho kẻ có thể lực trong quân đội, tất cả mọi người đều hâm mộ cuộc sống của bà.

Bà cũng cảm thấy mình rất hạnh phúc, nhưng mà qua nhiều năm như vậy, bà trầm mê ở trong mặt trượt, đối với ông ta mà nói đây là chuyện không chính đáng, nhưng bà vẫn làm, chính là muốn ông ta nhớ về mình.

Chồng Mạc Thiển Thiển không thương bà.

Giờ phút này, giống như là cách biệt năm năm gặp lại, Mạc Thiển Thiển nhìn Đồng Hoa Triệu, gần từng chữ: “Lý do.”

“Bà còn muốn ở cùng tôi trong cuộc sống như vậy?” Đồng Hoa Triệu hỏi ngược lại bà.

Nước mắt Mạc Thiển Thiển không cầm được chảy xuống, lại bị bà ép trở về, hắng giọng nói: “Được, vậy tôi đi theo ông hơn hai mươi năm, ông cho tôi cái gì?”

“Cho bà biệt thự này, còn có ba trăm ngàn đô—la, tôi sẽ gửi vào tài khoản bà.”

Đột nhiên Mạc Thiển Thiển nở nụ cười thê lương, sau đó xoay người rời đi: “Ông cảm thấy tôi là người thiếu tiền sao? Đồng Hoa Triệu, đến cuối cùng ông vẫn xem thường người ngủ bên mình hơn hai mươi năm, ông cảm thấy cha mẹ tôi mất, sau khi rời khỏi ông, tôi không thể sống nữa sao? Tôi hối hận vì đời này đã gả cho ông, nhưng tôi không hối hận khi sinh Trác Khiêm, không có ông, tôi còn có Trác Khiêm.”

“Tôi không muốn những thứ này của ông, nhưng mà đứa bé này.” Mạc Thiển Thiển nói xong chỉ hướng Tranh Tranh: “Tôi muốn mang đi.”

“Không thể nào.” Bà vừa nói dứt lời, Đồng Hoa Triệu liền quát.

Mở hồ đoán được chuyện không đúng, nhưng Mạc Thiển Thiển cũng không dám kết luận, mà lấy ánh mắt nghi ngờ nhìn Đồng Hoa Triệu.

“Có phải nha đầu họ Mạnh chưa chết?”

“Nó đã chết, đã chết hết, những người liên quan đến cháu trai của bà đều chết hết.”

Cả người Mạc Thiển Thiển chấn động, đột nhiên truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, Tranh Tranh đứng ngoài cửa, sau đó lớn tiếng nói: “Bà nội Mạc, bà nói ai là nha đầu họ Mạnh? Mẹ con cũng họ Mạnh, gọi là Mạnh Phục——”

“A, chú làm gì? Làm gì vậy? Buông cháu ra.” Đột nhiên bị chú áo đen sau lưng ôm lấy, Tranh Tranh dùng sức giấy giữa.

Mà nghe Tranh Tranh nói câu kia, cả người Mạc Thiển Thiển sửng sò tại chỗ, bà cảm thấy mọi chuyện đã rõ ràng, lập tức đem thoả thuận đến trước mặt mình: “Tôi ký cái này, nhưng nhất định phải đưa Tranh Tranh cho tôi, nếu không, ông không cần nghĩ được thoả mái qua ngày với người đàn bà khác.”

Đôi mắt Đồng Hoa Triệu nhú lại: “Bà đang nói hươu nói vượn gì?”

Mạc Thiển Thiển nhìn thẳng vào ông ta: “Gả cho ông nhiều năm như vậy, tôi vẫn biết trong lòng ông có người khác, có một phụ nữ đã từng tới tìm tôi, nói cho tôi biết, bà ấy là Lang Phàm, là vợ anh Mạc, tôi không tin.”

“Mà bây giờ, tôi tin.”

“Nhưng mà Lang Phàm hận ông, Lang Phàm hận ông, ông biết không? Ông hại chết anh Mạc, anh Mạc là người tốt như vậy, tại sao ông lại hại chết anh ấy?”

“Bốp!”

Âm thanh vang lên, Tranh Tranh ngưng giấy giữa, đột nhiên đập một cước vào bụng dưới người sau lưng, người nọ bị đau lập tức buông cậu ra, lưng lay đôi chân nhỏ nhắn, Tranh Tranh chạy tới bên người Mạc Thiển Thiển, đôi tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt gương mặt Mạc Thiển Thiển.

“Bà nội Mạc, có đau hay không?” Dứt lời, Tranh Tranh cầm lên khay trà dùng sức đập vào trên người Đồng Hoa Triệu: “Người xấu.”

“Ông hại mẹ tôi còn chưa đủ, còn hại bà nội tôi.”

Nghe được giọng nói yếu ớt kia, Đồng Hoa Triệu lập tức cảm thấy giống như có cây kim sắc bén đâm vào lòng mình, loại cảm giác đó, trừ năm đó Lang Phàm cự tuyệt ông ta rồi đi, mới có cảm giác.

Một thoáng kia, ông ta cảm thấy mình đã làm sai điều gì, lại giống như mất đi cái gì giữa màn đêm tối tăm lạnh lẽo.

Buồn tim cũng giống như có cái gì đó xuyên qua.

Ngay sau đó, ông ta hồi hồn, vứt bỏ những thứ làm cho tâm tình mình bất an, ông ta không muốn tìm hiểu quá nhiều, bây giờ ông ta chỉ muốn giải quyết tất cả chứng ngại ngẩn cản ông ta và Lang Phàm ở chung một chỗ.

Những thứ khác, ông ta không quan tâm.

144. Chương 146: Suy Đoán Rõ Ràng Chính Xác Lúc Đầu

“Ký thôi.”

Nói lời này, đã đại biểu Đồng Hoa Triệu thỏa hiệp, ông lạnh lùng xoay người, lưu lại một bóng lưng cho Mặc Thiển Thiển.

Ngay khi ông xoay người, như có một con sông nhỏ rộng rãi bành trướng thành biển rộng trong nháy mắt, từ từ chia lìa ông và bà khi còn sống xa hơn.

Tốt lắm, cứ như vậy đi.

Mặc Thiển Thiển thấp giọng nói trong lòng mình, hơn hai mươi năm qua tay chưa từng viết qua tên mình, viết ra lqđ nét chữ phóng khoáng phiêu dạt trên giấy, cũng như người bà năm đó.

“Tôi sẽ sai người đưa bà đi Australia, bà mang theo đứa bé này an tâm ở đó thôi.”

“Đồng Hoa Triệu!” Mặc Thiển Thiển đột nhiên cao giọng quát lên: “Ông không chịu buông tha tôi sao?”

Ông ta xoay người, đã đổi dáng vẻ lạnh lùng khiến bà cảm thấy xa lạ: “Chẳng lẽ không phải tôi đây đã buông tha bà rồi hả?”

“Vậy tại sao ông còn muốn tôi đi Australia?”

“Đó là nơi ở cuối cùng trong đời bà.” Ông ta thản nhiên nói xong, sau đó cầm giấy thỏa thuận li hôn trên bàn, lqđ đi mất.

Mặc Thiển Thiển đột nhiên cảm thấy có chút sụp đổ, bà cảm thấy bà không có chồng, tối thiểu còn có một đứa con trai có thể dựa vào, nhưng hiện tại chồng bà phải đưa bà đi, cũng không có chỗ dựa.

Bà đã từng là thiên kim hào môn vạn người chú ý, vật cần tìm, cũng phải lấy được, có được sự vật, vĩnh viễn đều sẽ không mất đi, nhưng vì ông ta, vì người đàn ông bà yêu, bà cam tâm bỏ xuống tất cả kiêu ngạo, chỉ vì làm hiền thê lương mẫu ở bên cạnh ông ta.

Hai mươi mấy năm qua, bà buông tha của cải vật chất, buông tha năm tháng tốt đẹp tự do của người phụ nữ, buông tha xa hoa truy lạc, danh vọng bề ngoài của chúng sinh bên ngoài, bà buông tha tất cả mọi thứ có thể buông tha, đến cuối cùng, biến thành một người phụ nữ toàn tâm toàn ý yêu ông ta.

Nhưng, người khác lqđ không lạ gì.

Kiên trì hơn hai mươi năm, cũng đến lúc tan biến rồi.

Nhưng mà ngay cả khi rời đi, bà vẫn chờ, bà chờ người có thể làm cho bà cảm thấy có nơi chốn, tới đón bà trở về.

“Tranh Tranh, chúng ta đi thôi.”

Mạnh thiếu gia có chút không rõ lý do, hơi không hiểu, nhưng nhìn dáng vẻ bi thương của Mặc Thiển Thiển, trong lòng cũng không khỏi cảm thấy không dễ chịu, tay nhỏ bé lập tức dắt Mặc Thiển Thiển: “Vâng.”

Bước lên xe, cuối cùng nhìn nhà họ Đồng mình ở năm năm một cái, Mặc Thiển Thiển muốn khóc, lại cảm thấy một giọt nước mắt cũng thể không để lại.

Là khô cạn sao? Bà không biết, chỉ yên lặng nhắm hai mắt lại, đi mất.

“Mẹ tôi đi ra từ nhà họ Đồng?” Âm thanh trầm thấp, mang theo vẻ khàn khàn ý vị.

Tề Phàm gật đầu một cái: “Tôi tuyệt đối không nhìn lầm, bà ấy còn mang theo một đứa bé.”

Đứa bé?

Trong lòng của Đồng Trác Khiêm bỗng nhiên run lên.

“Bọn họ đi theo hướng lqđ nào rồi hả?”

“Sân bay.”

“Lập tức sắp xếp, chạy tới sân bay với tôi.”

Nếu như anh đoán không có sai, hẳn là mẹ anh hoàn toàn chấm dứt với cha anh, theo tính tình của Đồng Hoa Triệu, ông ta cướp Tranh Tranh đi, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Bây giờ mẹ anh và con trai anh cùng đi sân bay.

Như vậy chỉ có một khả năng.

Đồng Hoa Triệu muốn đưa bọn họ đến một chỗ xa lạ, coi như buông tay cũng coi như giam cầm, chỉ là đổi một loại phương thức.

Anh phải lập tức chạy tới ngăn cản tất cả xảy ra, ai biết sau khi đưa họ đi, Đồng Hoa Triệu sẽ làm bước gì kế tiếp, Đồng Trác Khiêm cảm thấy, cha của anh, hiện tại nhất định là vì gì đó, đã hoàn toàn điên rồi, mất đi lý trí.

Tiếng lộp cộp xuống lầu truyền đến, Phục Linh cũng thay quần áo xong, vội vàng đi xuống: “Đứa bé kia nhất định là Tranh Tranh, em muốn đi cùng.”

“Không được, nguy hiểm.”

Phục Linh cười cười, trực tiếp vượt qua Đồng Trác Khiêm mở cửa đi ra ngoài, liền mở một chiếc Porsche kiểu dáng mới vọt ra ngoài nhanh như tia chớp.

“Nhìn chúng ta xem, người nào tới trước.” Dứt lời, xe đã đi thật xa rồi.

Đồng Trác Khiêm khẽ nguyên rửa mặt một tiếng, lập tức lái xe đuổi theo, trong lòng xuất hiện cảm xúc không biết tên.

Năm năm qua đi, cô còn thay đổi, nhưng vì sao anh vẫn còn yêu cô như vậy?

Không biết, trong lòng Đồng Trác Khiêm tự hỏi, thật không biết, trong nháy mắt ở trên xe, bấm số điện thoại của Phục Linh.

“Nói.”

“Chúng ta cùng đi, em lqđ chờ anh đi.”

“Thật xin lỗi, em đã sắp đến sân bay rồi.” Nói xong, liền cúp điện thoại.

Mặc dù Tân Hà Uyển cách sân bay rất gần, nhưng cũng không nhanh như vậy, cảm thấy mình bị người phụ nữ này quăng ở phía sau Đồng Trác Khiêm lập tức hơi khó chịu, tốc độ lập tức nhanh hơn vượt qua, thuận tiện bấm một số điện thoại.

“Chuyện gì?” Giọng nói lười biếng của người phụ nữ đầu kia truyền đến, giống như vừa mới đứng lên từ trên giường.

“Tìm cô có chuyện, tới sân bay ở ngoại ô phía tây thủ đô một chuyến.”

“Gia.” Người đầu kia đột nhiên kêu một tiếng: “Buổi tối hôm qua bị phá rồi, phía dưới đau, không tiện lắm.”

Khụ khụ.

Đồng Trác Khiêm nhẹ nhàng ho một tiếng: “Đừng ở chỗ này lắm miệng với tôi, nhanh chóng lên.”

Hướng Oản ở một đầu, đôi tay nâng lên trên giường, xoa eo chua xót đau đớn, nhìn điện thoại bị cúp, sau đó ngó ngó bên ngoài, đúng lúc người đàn ông đi ra từ trong phòng tắm, giống như Apollon, vóc người khêu gợi còn có khuôn mặt anh tuấn không giống như người, cô hơi u oán nhìn người nọ một chút.

“Mẹ nó, không biết nhẹ lqđ một chút.”

“Khụ khụ, trời mới biết em chính là một đứa con nít hả?”

Hướng Oản trầm mặc, sau đó mặc quần áo vào muốn rời khỏi, lại bị người đàn ông kéo lại: “Đi đâu?”

“Làm người, anh đi hay không đi?”

Người đàn ông ngần ngừ, sau đó phản ứng kịp: “Đi, tại sao không đi?”

Vừa một đôi người xe, từ tiểu khu biệt thự hạng sang nhất thủ đô phồn hoa, lái xe rời đi, chạy tới sân bay.

Mà bên kia, ở trong nhà Mông Kính.

Mông Kính đi vào trong nhà, Lang Phàm mới chân chân chính chính cảm thấy người đàn ông này đơn giản, mặc dù ông ấy có tiền có thế, nhưng một mình ông ấy ở, chỉ là một chỗ không quá phồn hoa lại tương đối yên tĩnh, mua một căn hộ hơn một trăm mét vuông, lắp đặt cực kỳ đơn giản, lqđ vừa đi vào, Lang Phàm đã cảm thấy ấm áp.

Sau đó nước mắt của bà có chút không khống chế được rơi xuống.

“A Phàm, A Phàm, nếu về sau em có phòng ốc của mình, muốn sửa chữa thế nào?”

“Nhất định phải đơn giản, muốn cảm thấy ấm áp, không cần những biệt thự kia, trống rỗng, em muốn căn hộ hơn một trăm mét vuông là được rồi, ở chung một chỗ với chồng con của mình.”

Đây là nói khi nào? Lang Phàm cảm thấy hơi mơ hồ không rõ.

“Uống trà, em thích nhất hoa hồng Pháp.” Mông Kính rót một ly trà để xuống ở trước mặt của bà, sau đó mở ti vi, rất tự nhiên đưa điều khiển ti vi cho bà.

Điều này làm cho Lang Phàm có một loại ảo giác, thật giống như ông là người chồng thương yêu bà.

Giống như ấm áp mất đi hơn nhiều năm, lqđ lại trở về lần nữa, để cho tâm khô khốc của bà cũng từ từ ươn ướt.

“Tiểu Kính, cảm ơn.”

“Giữa bà và tôi không cần phải nói những lời này.”

Tất cả chuyện xưa hình như lại trở về điểm xuất phát.

“A Phàm, đối với chuyện chồng, bà muốn xử lý như thế nào?”

“Sống ở đâu thì ở yên đấy đi, từ trước đến giờ Đồng Hoa Triệu làm việc cực đoan, không nghe người khác nói, không ai khuyên giải được ông ta, chỉ có chờ ngày ông ta tạ hối hận, chỉ có điều, tôi thật sự không nghĩ ra cái gì có thể khiến cho ông ta hối hận.”

“Bà phân tích sai lầm rồi.” Mông Kính đột nhiên kinh ngạc nhìn bà nói: “A Phàm, tôi không tin bà không biết ông ta làm tất cả là vì cái gì, dù sao ông ta yêu bà yêu đến mức nổi điên, từ trước đến nay đều vậy.”

Lang Phàm đột nhiên run lên, bừng trà hoa lên, chậm rãi nhấp một ngụm, cũng không nói lời nào.

Điện thoại Mông Kính đột nhiên vang lên, ông vừa nhìn số điện thoại di động, vẻ mặt lập tức nghiêm túc: “Là tai mắt nằm lqđ vùng của tôi ở nhà họ Đồng bên kia.”

“Xảy ra vấn đề gì sao?”

Mông Kính nhận điện thoại, nghe bên kia nói một chút, sau đó cúp điện thoại, lập tức mặc áo khoác.

“Mặc Thiển Thiển mang theo một đứa bé đến sân bay, người của Đồng Hoa Triệu giám hộ, tôi nghĩ, bọn họ cũng đã chấm dứt.”

Chấm dứt?

Là ly hôn sao?

Ông ta làm những thứ này, chẳng lẽ thật sự chỉ vì ở chung một chỗ với bà sao?

Lang Phàm không biết, chỉ im lặng che mặt, cùng đi ra ngoài với Mông Kính, sau đó bà phản ứng kịp: “Đứa bé kia là ai?”

Đối với Đồng Hoa Triệu và Mặc Thiển Thiển, Mông Kính tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì phí sức vì bọn họ, như vậy thì chỉ có đứa bé kia rồi.

“Đứa bé kia là con trai ruột của Đồng Trác Khiêm và Phục Linh.”

Tay Lang Phàm đột nhiên run lên, lqđ giống như bản thân bất lực, là đứa bé của Phục Linh, như vậy không phải là cháu ngoại của bà sao? Nhưng cũng là cháu nội của Đồng Hoa Triệu.

Số mạng giống như một đôi tay quăn quít, vốn là một cây một cây quăn quanh rõ ràng có thứ tự ở cùng chỗ, đánh một nút chết, người muốn ở cùng nhau lại trải qua ly biệt, người không muốn ở cùng nhau, lại bị sợi dây vận mệnh sinh sôi nhăm lẩn cột chung dây dưa một chỗ.

Không giải được, liền rối loạn.

Lang Phàm muốn cười số mạng, khoe môi lại chỉ nâng lên một đường cong lạnh lẽo.

Bà nghĩ, đời trước bà nhất định làm quá nhiều chuyện xấu, mới có thể khiến ông trời trừng phạt bà như vậy, cho nên đời này số mạng bà bao nhiêu nhấp nhô, cuộc sống phần lớn không thuận, thời gian hai mươi năm, cũng chính là hai mươi năm trống rỗng phí hoài, trước giờ cũng chưa từng kết thúc qua.

Cũng may, con gái của bà còn sống, có gia đình, mặc dù con rể không nhất định là người bà có thể thích.

Chỉ cần nó hạnh phúc, vậy lqđ không phải đủ rồi sao?

“A Phàm, tôi ở đây.” Mông Kính nhỏ giọng nói ở bên cạnh bà, khiến Lang Phàm cảm thấy thật ra thì chuyện cũng không hồng hét như trong tưởng tượng vậy.

Cả đời này bà đều khổ nạn nhiều, chỉ có điều ông trời cũng coi như có lương tâm, để cho bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu bà đều có một người vẫn luôn bảo vệ bên người bà, mấy chục năm qua chưa từng thay đổi.

Có lúc bà suy nghĩ, Lang Phàm bà có tài đức gì có thể được nhiều người đàn ông ưu tú coi trọng đến mức này, mà trong đó, Thiệu Đình và Mông Kính khiến cho bà không thể dứt bỏ nhất.

Đối với Thiệu Đình, ông ấy có gia đình, cũng coi như lqđ vui vẻ, cho dù hiện tại nằm ở trên giường bệnh không thể đứng dậy.

Nhưng Mông Kính đây? Vì bà cự tuyệt hôn nhân của gia tộc, bỏ qua quyền thừa kế tài sản kếch xù, bởi vì bà thích quân nhân, liền dứt khoát đi đầu quân, mấy chục năm qua đều không xây dựng gia đình.

Đối với Mông Kính, bà ấy náy nhiều lắm.

“Tiểu Kính. Nếu như.”

“Hả?”

Câu nói phía sau này, Lang Phàm vẫn không nói ra, bà không biết mình làm đến cùng như vậy là đúng hay sai, là đền bù ấy náy đối với ông hay thật sự có tình cảm đối với ông.

Nếu như là ấy náy, nói câu nói kia, nói xin lỗi không phải với mình, mà là Tiểu Kính.

. .

145. Chương 147: Tôi Là Mẹ Ruột Của Mạnh Phục Linh

“Mạc phu nhân, xin ——” Tài xế mở cửa xe cho bà, từ trong tầm mắt không tính quá rộng lớn, bà nhìn sân bay thủ đô phồn hoa chật chội.

Ánh mắt kia quá mức đậm bạc, hình như xuyên thấu sân bay, xuyên thấu đất bằng phẳng hoang vu cần cỗi này, rơi vào phía xa xôi kia.

Bà ôm Tranh Tranh từ từ ra ngoài, bước chân có chút chậm, người phía sau mới thúc giục, quên mất chuyện bà đã từng là phu nhân của thủ lĩnh bọn họ, mà bây giờ bà, đối với đám người này mà nói, càng giống như một phạm nhân.

Hôm nay đến bước này, phu nhân quý tộc cũng tốt, phạm nhân cũng được, đối với bà mà nói cũng không tính là cái gì.

Đồng Hoa Triệu đã từng là giấc mơ tốt đẹp nhất của bà, vậy mà hôm nay cũng phá hủy giấc mơ cuối cùng của bà, cũng coi là nhân quả luân hồi.

Giấc mơ thời niên thiếu của bà, gả lqđ cho ông ta, gả cho Tướng quân trong quân đội.

Bà mơ khi lớn tuổi, thấy con trai, Trung tướng đã từng sinh sống mười tháng ở trong bụng của bà.

Bà ngẩng đầu lên, cực kỳ kiêu ngạo, đón lấy ánh mặt trời cuối cùng mà bà đã gặp ở thủ đô.

Ngay khi Mạc Thiển Thiển mang theo Tranh Tranh tiến vào sân bay, một chiếc xe con chạy tới, Phục Linh dẫn đầu chạy tới, cô vội vàng xuống xe, thị lực của cô cực tốt, cũng coi như vận khí tốt, vừa tới sân bay, đã nhìn thấy Mạc Thiển Thiển và Tranh Tranh sắp đi vào cửa chính sân bay.

Trong lòng cô lập tức vui vẻ, cũng thấy người áo đen đi theo phía sau bọn họ thì đáy mắt thoáng qua một tia sáng lqđ âm u.

Phục Linh xuống xe, bước nhanh đi về phía cửa chính sân bay, mà ngay vào lúc này, một người áo đen giống như thủ lĩnh đám người đi theo sau lưng Mạc Thiển Thiển đột nhiên tiến lên nói mấy câu, sau đó rời đi.

Mà một khúc nhạc đệm nhỏ, Phục Linh sơ ý cũng không nhìn thấy.

Cô chỉ vào đại sảnh sân bay, tìm đúng cơ hội xuống tay, nhưng bởi vì người ở sân bay thật sự quá nhiều, lắm thầy nhiều ma, rất khó xuống tay.

Khả năng cô còn chưa có động tác thực tế gì, có thể bị một đám đàn ông khiêng súng gắt gao nhìn chăm chú vào.

Có thể tiếp tục xuống tay, chỉ lqđ là chết trước một lần mà thôi.

Phục Linh ho nhẹ một tiếng, đánh rụng ý nghĩ này trong lòng mình, mình còn có ngày tháng tươi đẹp muốn trải qua, không cần tìm chết như vậy.

Chỉ một thoáng, một hồi tiếng quấy khóc ở sân bay, khiến tâm Phục Linh gắt gao nín chặt.

Bên cô mắt nhìn đi, liền phát hiện Tranh Tranh nằm khóc mãnh liệt ở trên người Mạc Thiển Thiển, giống như đứa bé đau lòng đáng thương khi bị đoạt đi món đồ chơi.

Mà ánh mắt của Tranh Tranh, lại nhìn cô chăm chăm.

Trong lòng Phục Linh thầm kêu không tốt, khi nào thì ánh mắt trách móc của đứa bé độc ác như vậy đây? Hiện tại nếu như bị người phát hiện, không chừng muốn ăn mất, mà cũng theo phương hướng Tranh Tranh đang khóc nhìn, một đám người áo đen cũng theo ánh mắt Tranh Tranh nhìn sang.

“A ——”

“Xin lỗi.” Âm thanh lạnh lùng truyền đến, người áo đen bên cạnh giả vờ nhìn về trước, trở về đội ngũ, mà Phục Linh lại lqđ như có điều suy nghĩ nhìn bóng lưng kia.

Có chút quen thuộc.

Hơn nữa đụng chạm vừa rồi cũng không phải là cái gì không giải thích được, mà thật sự cứu cô một mạng.

Phục Linh lâm vào trầm tư, mà lúc này đã xoát vé vào sân bay ——

Cũng không còn kịp suy nghĩ bị người bắt được nữa, bị người đánh chết gì nữa, Phục Linh xông tới ——

“Bùm ——” Tiếng súng vang lên ở đại sảnh sân bay trong nháy mắt, mọi người đột nhiên kinh hoảng chạy trốn chết ở trên mặt đất, nhanh chóng rời đi, Phục Linh nghe tiếng phát súng kia thì run lên, nhưng thấy người áo đen vừa rồi đụng cô, cầm súng trong tay hướng lên bầu trời nã một phát súng, rất nhanh sau đó ép buộc người áo đen thoát nhìn giống như thủ lĩnh trong đội ngũ.

Anh kẹp bả vai người, cũng không có uy hiếp gì, mà trực tiếp nổ súng bẻ đầu.

Mẹ nó, trâu bò.

Phục Linh không khỏi lớn tiếng kêu gọi ở trong lòng, lại cảm thấy bóng dáng lẩn lộn ở bên trong, bộ dáng kia và ngũ quan cực kỳ quen thuộc, sau đó cô hoang mang sợ hãi xông tới.

Ai có thể nói cho cô biết, tại sao lại tốc độ Đồng Trác Khiêm nhanh như vậy, chẳng lẽ cả đời cô đều phải chậm hơn anh sao?

“Đưa Mạc phu nhân vào sân bay, máy bay lập tức phải cất cánh.”

Đúng, hiện tại đại sảnh rất rối loạn, nhưng gần ba phút sau chuyển bay lên đường nhưng không nhận được một chút tin tức, vẫn tiếp tục cất cánh như cũ.

Mạc Thiển Thiển bị người kéo đi về phía trong sân bay, lại giật mình ngay tại chỗ, bà cố nén nước mắt thật lâu đột nhiên vội vàng chảy xuống mà không kịp chuẩn bị, rơi trên mặt đất, lưu lại một vết nước đọng, bà lại không dám lộ ra.

Mang dùng súng đã là tội phạm, càng không nói điên cuồng giết người đây?

Con trai của bà, giờ khắc này, bà lại không dám la một tiếng, bị người dùng sức lôi đi, bà ôm lấy Tranh Tranh yên tĩnh trong ngực lại, sau đó lắc đầu một chút, bị người vừa lôi vừa kéo lại gần sân bay.

“Tranh Tranh.” Giọng nói Phục Linh truyền ra ngoài, cô tiến lên thật nhanh, làm ngăn cản ở trước người đáng ghét, lập tức đuổi theo ——

Một thân thể cao lớn đột nhiên lại chắn lại trước mặt cô, khiến cho cô bất ngờ không kịp chuẩn bị lui về phía sau một bước.

“Tiểu thư xinh đẹp, xin dừng bước.”

Nhìn bóng dáng từ từ đi xa, Phục Linh đột nhiên hơi tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Sau đó vừa dứt mở mắt.

“Hôm nay bà đây không đá chết lão nhị của mày, mẹ kiếp bà đây theo họ mày!”

Nước mắt Mạc Thiển Thiển không cầm được chảy xuống, thậm chí càng ngày càng mãnh liệt, ánh mắt của bà nhìn chăm chăm đứa bé trong ngực không nhúc nhích, hình như muốn khắc ghi đáng về đứa bé vào trong lòng mình.

Người phụ nữ vừa rồi kia, dáng dấp người phụ nữ gọi đứa bé trong ngực y chang không khác con nhóc họ Mạnh, Trác Khiêm cũng tới, dáng dấp đứa nhỏ này lại giống Trác Khiêm như vậy.

Mạc Thiển Thiển vừa cười, vừa khóc vừa cười, xem ra rất tức cười, bị người xô đẩy dọc đường đi, sân bay rộng rãi đang ở trước mắt.

Bà lại không muốn đi chút nào.

Dùng sức giãy giụa, dùng sức giãy giụa, lại cũng không để ý có tác dụng gì.

“Như vậy cũng không tốt cho bà và đứa bé.”

Có giọng nữ lười biếng vang lên.

Ầm ầm ——

Tiếng nổ thật to vang lên, máy bay cất cánh, gần như tất cả mọi người nhìn chuyển bay một chút, Đồng Trác Khiêm vẫn không dừng lại động tác trong tay, cuối cùng một quyền quật ngã một người cuối cùng, mà Phục Linh nhìn máy bay bay lên thì đã mất hồn.

Sau đó nghẹn ngào khóc lớn.

“Họ đi, đi rồi, vẫn đi ——”

Chuyến bay này chỉ tiếp một người, mà người kia là Mạc Thiển Thiển, điểm xuất phát là thủ đô, mà đến nơi nào, không ai biết.

“Tôi thật sự thật sự thật sự , thật sự không thích bạo lực.” Người phụ nữ hạ thấp mũ lưỡi trai trên đầu xuống, nhìn một nhóm người trước mắt té xuống đất, sưng mặt sưng mũi, nặng hơn là xương cốt lồi lõm, giống lqđ như bị đánh thành tác phẩm nghệ thuật.

Trên đất máu tán loạn, xem ra rất đáng sợ, Mạc Thiển Thiển ôm đứa bé núp ở một bên, lại không sợ.

Bà từng thấy cô bé này, trước kia cùng đi qua nhà họ Đồng với Trác Khiêm.

Nhìn cô gái xa lạ này, Mạc Thiển Thiển lại cảm thấy an tâm, còn an tâm hơn nhìn thấy chồng của mình.

Ngay sau đó, bà cười cười tự giễu, mình còn có chồng ở đâu đây?

“Tiểu Kính, cô nhóc này thật bạo lực.” Âm thanh từ xa đến gần, Mạc Thiển Thiển xoay người, liền nhìn thấy một vị mặc sườn xám màu tím, dáng người thướt tha lại không quá quen thuộc với bà, đang chậm rãi đi tới.

Dường như Mạc Thiển Thiển trở lại một năm kia.

Bà và nữ sinh đại học trẻ tuổi ngồi chung một chỗ, bà hai mươi hai tuổi, đã tốt nghiệp hai học vị ở Harvard, cô bé kia 22 tuổi, vẫn còn học đại học ở trong nước trong nghèo khó, thỉnh thoảng kiêm chức một phóng viên quân sự.

Mà họ cũng không có quan hệ, có dính líu duy nhất chính là Mạc Thiển Thiển bà yêu người đàn ông của người phụ nữ trước mắt này.

Khi đó bà cao ngạo giống như một con lqđ khổng tước, bà ấy thấp đến trong bụi bậm.

Vậy mà hôm nay, nhiều năm gặp mặt lần nữa, bà liếc mắt nhận ra người phụ nữ này, mặc dù hôm nay bà ấy lớn tuổi giống như bà, nhưng bà ấy lại càng ngày càng có ý vị, thậm chí tuyệt đại phương hoa.

Nhưng trong lòng Mạc Thiển Thiển không có một chút hận ý, hoặc cái khác, chỉ nhẹ nhàng hô.

“Lang Phàm.”

“Uh.” Lúm đồng tiền của bà ấy như hoa, cũng nhẹ nhàng đồng ý, ngay sau đó nói: “Chúng ta cũng không gặp mặt hơn hai mươi năm rồi sao?”

“Đúng vậy.”

Tầm mắt Lang Phàm lại đột nhiên chuyển dời đến trên người đứa bé, trong ngực Mạc Thiển Thiển, hơi hiểu lầm không xác định hỏi “Đây là?”

“Cháu của tôi, Tranh Tranh.” Đúng, giờ khắc này, bà xác định, Tranh Tranh là con trai của Đồng Trác Khiêm, là con trai của Mạnh Phục Linh, lại là cháu nội của Mạc Thiển Thiển bà.

Sau khi Lang Phàm nghe xong một lời này, thậm chí lại run lên một cái, thật may sau lưng có Mông Kính đỡ, không đến nỗi lão đảo, bà lặp lại nói thầm: “Cháu nội, cháu nội.”

Một câu nói đọc mấy lần, giống như nhập ma.

“Chú Mông Kính, cháu giúp chú làm xong, cháu có việc bận nên đi trước, chờ một chút nữa khi Đồng Trác Khiêm tiến vào, lqđ thì nói cháu đã tới.” Dứt lời, Hướng Oản gấp dài liền đi, dáng vẻ cực kỳ tự nhiên.

Mà lúc này, Đồng Hoa Triệu chạy tới.

Tất cả kịch hay lúc này mới vừa bắt đầu.

“Đi sao?”

Thuộc hạ lắc đầu một cái: “Lấy được thông báo, không có một bóng người trên máy bay, phu nhân bị lưu lại sân bay, còn có đứa bé kia.”

“Có những ai ở đó?”

“Đồng thiếu gia, còn có một người phụ nữ, còn có Mông Kính tiên sinh ——”

“Mông Kính!” Đồng Hoa Triệu cắn răng nghiêng lợi nói ra cái tên này từ trong miệng, thật sự giống như hận không thể cắn nát, để dưới đất đập hai phát mới hết giận.

“Lập tức, phong tỏa sân bay, không để bất kỳ kẻ nào ra vào!” Tiếng ra lệnh yếu ớt truyền trong không khí, tất cả hành động khẩn trương mà lại có trật tự.

Đồng Trác Khiêm kéo tay Phục Linh muốn rời khỏi, Phục Linh cũng không đi, khuôn mặt anh lạnh xuống, dùng sức lực, bắt được cô đi.

Mông Kính đang đột nhiên lại nghe một tiếng vang rất nhỏ ở bên trong sảnh sân bay, sắc mặt của ông lập tức biến đổi.

“Đi nhanh, sân bay sắp bị phong tỏa.”

Mạc Thiển Thiển nghe vậy thì ngơ ngẩn, lập tức ôm lấy Tranh Tranh bắt đầu đi ra bên ngoài, tay mềm mại của Lang Phàm bắt được tay của bà: “Đi theo chúng tôi.”

Mạc Thiển Thiển nghe lời của bà..., lại cứng ở tại chỗ.

“Sợ tôi hại bà sao?” Vào giờ phút này, Lang Phàm còn có tâm tình bật cười.

“Tôi là mẹ ruột của Mạnh Phục Linh.”

Vừa nói như vậy xong, ba người ngơ ngẩn.

Một người là Mạc Thiển Thiển, hai người khác, còn lại là hai người Đồng Trác Khiêm và Phục Linh lẽ mà lẽ mẹ túm túm trốn trốn tránh tránh vào phòng riêng của sân bay.

“Lang Phàm, tôi đã dùng hết nửa đời đi mưu hại người khác để có thể lấy được bà, có lẽ ngay từ khi kế hoạch này vừa bắt đầu thì đã sai lầm rồi, nhưng tôi tuyệt đối không buông tha, cho dù lỗi thành hối hận ngập trời, tôi cũng quyết không hối hận.”

146. Chương 148: Đại Kết Cục 1

Phục Linh cảm thấy đây là một trò đùa giỡn, một trò đùa đã mở lớn rồi, nhưng khi người phụ nữ kia xoay người lại, dáng người ưu nhã tuyệt đại phong hoa ở trong mắt của cô thật sự giống như lửa khói đã tuôn ra một đóa hoa rực rỡ, ở trong lửa khói mịt mờ, cô nhìn thấy diện mạo bày ra không khác mình nhiều lắm.

Mà trong mắt của người kia, kinh ngạc, bàng hoàng, lo lắng, hiểu lầm không ngừng suy nghĩ lập tức hiện lên ở trong mắt.

Chỉ là một câu nói nhẹ nhàng bằng quơ như vậy, vốn có thể tính là lời nói vô căn cứ, nhưng đến cuối cùng cô lại thật sự giống như cứ dễ dàng tin như vậy.

Đây là vì cái gì? Phục Linh không biết, qđ cô thật sự không biết.

Cho nên, cô lựa chọn quên câu nói vừa mới nghe được kia, coi thường bóng lưng thẳng tắp, ánh mắt lại khẽ ướm của người phụ nữ.

“Tranh Tranh, Tranh Tranh, con có sao không?” Nhìn đứa bé té ở trong ngực Mạc Thiển Thiển, Phục Linh lập tức tiến lên ôm lấy cậu, Mạnh thiếu gia vừa mở mắt, đã nhìn thấy mẹ xinh đẹp thiện lương đáng yêu đứng ở trước mặt của mình, đôi tay ôm thân thể của mình, lập tức cảm thấy cho tới bây giờ cũng chưa từng có ấm áp như vậy, liền ôm lấy cô: “Mẹ, con nhớ mẹ muốn chết.”

Nghe những lời của Mạnh thiếu gia này, Phục Linh cảm thấy rất vui mừng, rõ ràng cậu còn là một đứa bé năm tuổi, rõ ràng phải nằm rạp khóc lớn ở trong lòng cô sau cảnh ngộ nguy hiểm, mà lúc này đây cậu chỉ vui mừng nhào vào trong ngực của cô.

Nói cho cô biết, Mạnh đại thiếu gia cậu rất nhớ cô.

Mục đích, cho tới bây giờ cô đều biết, từ nhỏ Mạnh thiếu gia đã là một đứa bé lập chí không để ẹ lo lắng.

“Mạnh. Con bé.” Nhìn con dâu xa cách năm năm, chỉ một thoáng nước mắt của Mạc Thiển Thiển liền rơi xuống, bà cảm thấy trong lòng hết sức đau lòng, vô số ngày ấy nấy, đau lòng, cảm giác hành hạ khó bề phân biệt mà đến, tiêu diệt một chút ý định tốt đẹp cuối cùng của bà.

Vậy mà hôm nay, bà cảm thấy hình như trong lòng được người rót ấm áp vào, cả trái tim cũng ấm áp, cũng không có bất kỳ một chút ý lạnh nào.

Bà mất đi người đàn ông bà yêu.

Nhưng bà có con trai, có con dâu, còn có cháu trai bảo bối mà bà mong nhiều năm.

Như vậy không phải rất tốt sao?

Đúng, xác thực đã rất khá, đến hôm nay lqđ, thật ra thì hy vọng xa vời của bà cũng lớn như vậy, cũng không có mạnh mẽ theo đuổi tình yêu như lúc tuổi còn trẻ, người đến chết chôn xuống một bãi đất, còn không bằng khiến cho khi còn sống mình khá hơn một chút?

“Mẹ.” Đồng Trác Khiêm gọi một tiếng, cũng lập tức tiến lên đỡ Mạc Thiển Thiển dậy, nhìn hai mắt mẹ mình đầm lệ, không còn dáng vẻ nụ cười lan tràn như lúc trước, anh đã cảm thấy trong lòng không phải tư vị gì.

Từ khi nhỏ, quan hệ của anh và cha cũng không giống như cha con, càng giống như quan hệ cấp trên và cấp dưới, mỗi khi ông bảo anh làm một chuyện, đều là ra lệnh.

Mà anh cũng coi như thực hiện mệnh lệnh.

Mà mỗi lần sau khi trở lại nhà họ Đồng, xem vết thương cho anh bằng bó cho anh nấu cơm cho anh đều là mẹ, anh không có cách nào có thể nhìn mẹ mình chịu khổ.

Anh ôm lấy mẹ mình, chỉ vào Phục Linh ôm Tranh Tranh nói: “Đó là Phục Linh, cô ấy không chết, trong tay cô ấy chính là đứa bé kia, gọi là Tranh Tranh, là cháu nội của mẹ, con trai của con.”

Trong phút chốc, nước mắt của Mạc Thiển Thiển giống như tuôn ra, đôi mắt bà đầm lệ, trong miệng vẫn nói không rõ ràng: “Mẹ biết rõ, mẹ đều biết.”

Nhìn một màn này, Lang Phàm cảm thấy trong lòng có chút đau đớn.

Người nhà đoàn tụ hài hòa cỡ nào, ở trong đó, bà chỉ là một người ngoài mà thôi, không có quyền nói chuyện, Mông Kính ở bên cạnh bà nắm bả vai của bà, để cho bà có thể yên tâm dựa vào xuống.

Mặc dù đau lòng, chỉ là Lang Phàm biết đây là bà nên được, cho dù nhiều năm trước bà cho rằng con gái mình chết rồi, mà vẫn đi theo bước chân Mạc Sâm đã đi qua năm đó, sau đó trở lại chỗ gặp nhau.

Trong thời gian nhiều năm như vậy, bà thật lqđ sự không ngờ con gái của mình còn sống, đây trong lòng tràn đều là đau thương và tuyệt vọng khi chồng mất.

Mà duy nhất có , chỉ là mấy năm trước đó, Thiệu Đình hình đến đây gửi cho bà mà thôi.

“Tiểu Kính, chúng ta đi thôi.”

Không được, cứ mặc cho bà đi thôi.

“Được.” Mông Kính bình tĩnh đáp lại, nặng nề nắm bả vai của bà rời đi, giống như trở về nhà người yêu.

Đồng Trác Khiêm nhìn bóng dáng Lang Phàm rời đi, không chút hoang mang nói: “Đó là người phụ nữ đưa dung dịch nguyên chất tới.”

Phục Linh khiếp sợ quay đầu lại: “Anh nói cái gì?”

Cô suy nghĩ tỉ mỉ một lần, đột nhiên sau đó để Tranh Tranh xuống, đi tới trước mặt Lang Phàm, nhìn khuôn mặt không kém mình bao nhiêu, cô lại không biết nên nói những gì, mà Lang Phàm cũng hơi sững sờ nhìn cô.

Một đôi mẹ con xa cách nhau hơn hai mươi năm, lần đầu tiên gặp mặt, lại dưới tình huống không tiếng động như vậy.

“Cha tôi muốn gặp bà.”

“Cha con là Mạnh Thiệu Đình sao?”

“Vâng.”

Lang Phàm cười cười: “Thân thể ông ấy lúc rất nhanh sẽ tốt hơn, mẹ cũng không đi được, con bảo trọng, mẹ đi đây.” Dứt lời, xoay người muốn rời khỏi.

“Này, dì.”

Lang Phàm không quay đầu lại, nếu như cẩn thận nhìn, lại phát hiện bóng dáng của bà run rẩy một chút.

“Làm sao lại đi? Thôi, Đồng Trác Khiêm, chúng ta cũng đi thôi.”

“Hôm nay ai cũng không đi được.” Giọng nói trầm thấp truyền đến trong nháy mắt, Lang Phàm và Mông Kính đồng thời dừng bước chân lại, quay người lại, nhìn Đồng Hoa Triệu cách đó không xa.

Ông ta mặc quân trang màu xanh lá cành tùng, quân đội đi theo ở đằng sau, người người cảm sùng dạn thật trong tay, Mặt lạnh của Đồng Hoa Triệu nhú lại, nhìn một nhóm người Mạnh Phục Linh bên trái còn có đoàn người Lang Phàm bên phải, khóe môi hơi nâng lên.

“A Thiển, bà thật sự không nghe lời.” Câu nói đầu tiên của ông ta trầm thấp khàn khàn, là nói với Mạc Thiển Thiển.

Đây không phải là lần đầu tiên Mạc Thiển Thiển nghe được Đồng Hoa Triệu nói chuyện kiểu như vậy, năm năm trước chính là trong buổi tối kia, sau khi bà tỉnh lại lấy được tin dữ của Phục Linh, câu nói đầu tiên nghe lúc được, cũng là loại giọng nói này.

“A Thiển, bà thật sự khiến người ta phiền lòng.”

Là phiền lòng, không phải quan tâm, vì vậy bà mới bị giam lỏng ở nhà họ Đồng năm năm.

“Mông Kính, ông vì Lang Phàm liên không tiếc đắc tội với tôi, thậm chí đắc tội cả quân bộ sao?” Lời nói xoay chuyển, giọng nói của Đồng Hoa Triệu nhắm ngay Mông Kính.

Mông Kính cười lạnh, hình như không thêm để ý chút nào: “Những đáp án này, ông cũng rõ ràng hơn ai khác.”

Ông ta nói đi nói lại chỉ là tới vì một người mà thôi.

Dường như Đồng Hoa Triệu cũng mệt mỏi, lúc nhìn ông ta nhìn Lang Phàm, sau đó nhìn khuôn mặt của bà nói: “Đi theo tôi.”

“Đi tới nơi nào?”

“Gả cho tôi.”

Vừa dứt lời, Mạc Thiển Thiển cười thê lương một tiếng, hình như sớm có dự liệu, khuôn mặt Đồng Trác Khiêm trầm xuống, Phục Linh vẫn kinh ngạc há to miệng, Mông Kính cũng nổi giận.

“Đồng Hoa Triệu, ông vọng tưởng hơn hai mươi năm còn chưa đủ sao?”

“Từ khi tôi bắt đầu đến đây, thì không phải là vọng tưởng.” Ông ta nhìn chằm chằm Lang Phàm: “Sân bay bị tôi phong tỏa, nếu như Mông Kính còn là Mông Kính hơn hai mươi năm trước, có thể ngăn cản tôi, hôm nay lúc, ông ta không thể, Lang Phàm, hoặc là bà đi theo tôi, hoặc là tôi giết sạch mọi người nơi này, cướp bà đi.”

“Bà tự chọn đi.”

Câu nói sau cùng, thật sự chính đáng, hình như cũng quên con trai ông ta và cháu nội cũng ở trong đó.

“Súc sinh!” Mạc Thiển Thiển hét lớn một tiếng, đôi mắt đầm lệ không cầm được chảy xuống: “Trác Khiêm là con trai của ông, Tranh Tranh là cháu nội của ông, ông cũng xuống tay được sao?”

Đồng Hoa Triệu không nói.

“Ông ta xuống tay được.” Lang Phàm nói chuyện, giọng nói của bà thanh nhiên, từ đầu đến cuối vẻ mặt chưa từng thay đổi, chỉ yên tĩnh đứng ở nơi đó, thật sự giống như một người ngoài cuộc.

“Hơn hai mươi năm trước, Mạc Sâm và ông ta tình đồng thủ túc, lớn lên cùng nhau từ nhỏ, cũng không kém anh em ruột, chiến dịch Lục Hải, liều mình cứu ông ta một lần, sa mạc hoang vu, khi ông ta té xỉu thì cho ông ta uống máu mình..., còn không phải ông ta cũng vì một người phụ nữ mà giết chết Mạc Sâm, Mông Kính và ông ta cũng lớn lên cùng nhau từ nhỏ, hai nhà thế giao, lqđ còn không phải vì một người phụ nữ, thiếu chút nữa ép Mông Kính chết đi, vậy mà hôm nay, cũng chỉ vì một người phụ nữ, giết chết mấy người mà thôi, ông ta còn có cái gì không làm được đây?”

Giọng nói của Lang Phàm vẫn lạnh nhạt như cũ, nói những chuyện kinh tâm động phách đó, thật sự giống như một người ngoài cuộc đang nói ra.

“Bà nói rất đúng, như vậy sự lựa chọn của bà là?”

Từ đầu đến cuối, Đồng Trác Khiêm cũng không nói câu nào, anh cảm giác lòng của mình có chút mất mát, từ nhỏ đến lớn, anh cảm thấy cha anh là thần, cho nên cha nghiêm túc ra lệnh với anh, để cho anh đi làm nhiệm vụ nguy hiểm, anh đều cảm thấy trong lòng không có gì, thế nhưng một khắc kia, ông ta có thể vì thứ ông ta muốn, buông tha tính mạng của anh.

Giống như ban đầu ông ta hạ lệnh sắp đặt mưu kế muốn giết chết vợ và con trai của anh.

Không có lương tâm, không có tính người.

“Đương nhiên tôi đi theo ông.” Lang Phàm hạ thấp giọng, Mông Kính lo lắng kéo cổ tay của bà, lại bị bà lạnh lùng bỏ rơi: “Tiểu Kính, chính lqđ tôi cũng không thể để mình sai tiếp nữa.”

Âm thanh của bà cực kỳ nhỏ, chỉ có một mình Mông Kính nghe thấy, câu nói kia, có ý gì, không phải ông rất rõ ràng, lại hiểu mơ hồ, đợi đến khi ông hồi hồn, Lang Phàm chạy tới cười trước mặt Đồng Hoa Triệu.

“Theo lời ông nói, tôi đi với ông, thả bọn họ.”

“Được.”

“Cha.” Đồng Trác Khiêm đột nhiên lên tiếng kêu, Đồng Hoa Triệu quay đầu lại lạnh lùng nhìn anh một cái.

“Trước kia khi về nhà những nghênh đón lqđ kia đều là giả sao?”

Đồng Hoa Triệu không nói lời nào.

“Trước kia chút yêu thương quan tâm đó cũng là giả sao?”

Đồng Hoa Triệu đột nhiên run lên, lập tức quay người rời đi.

“Như vậy nếu là giả, còn giữ ân tình cha con làm gì? Không bằng bây giờ cắt đứt, cũng tốt, đỡ cho ngày sau đổ mắt gặp mặt.”

“Được.”

Đồng Hoa Triệu cảm thấy, mặc dù chữ này nói rất đơn giản, lại thật sự giống như đã dùng hết hơi sức cả đời của chính mình.

Ông ta nhìn lại người phụ nữ bên cạnh mình, cổ thật cao nâng lên, ánh mắt lạnh nhạt, nhìn chằm chằm vào phía trước, hình như lqđ ngay cả nhìn ông ta một cái cũng khinh thường.

Ông ta hơi cười cười tự giễu, nhưng không biết vì cái gì.

Kết quả nào là đúng? Cái gì là sai? Đáp án này đã bị ông ta từ bỏ không tiếng động ở rất nhiều năm trước, vậy mà hôm nay, là muốn tìm về sao?

Không, đó không phải việc ông ta nên làm.

Hiện tại, ông ta nên chuẩn bị, chính là hôn lễ của ông ta và Lang Phàm.

Cách hơn hai mươi năm, giống như nằm mơ một thế kỷ, cũng không sai biệt lắm là thời điểm nên thực hiện.

Sẽ để cho tất cả âm mưu bày ra đạt được kết thúc kể từ thời khắc bây giờ, mà có ít thứ, hiện tại mới bắt đầu.

147. Chương 149: Đại Kết Cục 2

Ba ngày sau, Tân Hà Uyển.

Mông Kính long đong mệt mỏi mà đến, từ trước đến giờ đều là người đàn ông sạch sẽ chỉnh tề, giờ trước mắt vài người tuổi trẻ, xuất hiện có chút nghèo túng.

Hai người đàn ông và một người phụ nữ mặc ăn mặc hơi bảo thủ đi theo phía sau ông ấy, ông ấy ngửa đầu nhìn sắc trời một chút, lại lqđ phát hiện mặt trời từ từ lặn về phía tây, ông ấy dừng một chút, nói.

“Tôi cũng cần trợ giúp của mọi người.”

“Chuyện này khó làm.” Sau khi nghe Mông Kính giảng giải một loạt xong, Lạc Lịch lại dẫn đầu lắc đầu: “Chỉ bằng một cái ánh mắt của Lang Phàm, ông sẽ biết rõ phải làm những gì sau một khắc ấy, có lẽ ông đoán rất đúng, nhưng rất có thể là ảo giác, nếu như sai, chúng ta vội vàng tiến đến, tính là cái gì?”

Lạc Lịch nói, chữ chữ nghe có lý, sau khi Mông Kính nghe xong, cũng là đáng về sớm có dự liệu, ông ấy uống một hớp trà, không nhanh không chậm nói: “Trừ Mạc Sâm, tôi là người hiểu rõ A Phàm nhất trên thế giới này.”

“Chỉ dựa vào hiểu rõ, cũng không thể trở thành lý do ông thuyết phục chúng tôi.”

“Vậy nếu như. Giống như hôm đó từng nói, A Phàm là —— Phục Linh.”

trên lầu đột nhiên truyền ra tiếng vang nhỏ nhẹ, là tiếng cửa đóng lại thật chặt, Đồng Trác Khiêm nhìn sang, vừa vịn nhìn lqđ thấy mép váy màu đen.

Hôm nay, đúng lúc Phục Linh mặc váy màu đen, mà căn phòng kia lại là chỗ ở mới của Mạnh Thiệu Đình.

Nhớ tới chuyện kể tiếp, Đồng Trác Khiêm có chút lo lắng nhíu mày.

Bên trong gian phòng, Mạnh Thiệu Đình nhắm hai mắt vẫn nằm trên giường như cũ, mặc dù được tính trong cơ thể đã trừ, nhưng cuối cùng nằm trên giường quá lâu, thế cho nên khiến bắp thịt cũng hơi héo rút, hiện tại mới tỉnh lại có mấy ngày ngắn ngủn, cũng chỉ có thể sống yên ổn ở trên giường.

Phục Linh đi vào, lại đưa lưng về phía Mạnh Thiệu Đình, vấn đề đó giấu thật lâu ở trong lòng, cô rất muốn hỏi, nhưng nhìn thân thể cha cô từ từ già yếu và vẻ mặt từ từ sa sút khi nằm ở trên giường, cô đột nhiên cảm thấy, vấn đề kia giống như một con dao tàn nhẫn.

Vì vậy, cô cũng không dám xoay người sang chỗ khác, nhìn Mạnh Thiệu Đình.

“Con nhóc này.” Là xưng hô trong trí nhớ, chưa từng nghe thấy rất nhiều năm, hôm nay lời nói còn vang vọng bên tai, cũng là một lần phong cảnh khác.

“Dạ.” Phục Linh cúi đầu lên tiếng.

“Con nên đi cứu bà ấy, bà ấy là mẹ con——”

“không!” Phục Linh đột nhiên xoay người lại, ánh mắt hơi hồng hồng, nước mắt của cô đột nhiên rơi xuống mà không hề có điềm báo trước, giống như đứa bé sắp bị ném bỏ: “Bà ấy không phải, bà ấy tuyệt đối không lqđ phải là mẹ con, không có một người mẹ nào độc ác bỏ đứa bé đi hơn hai mươi năm như vậy, hơn nữa, bà ấy cũng không biết bà ấy từng có đứa bé này, bà ấy không phải, con nói bà ấy không phải, thì bà ấy không phải.”

Mạnh Thiệu Đình đột nhiên chậm rãi thở dài một cái, ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ, hình như nhớ lại chuyện cũ, đáy mắt đầy vẻ phiền muộn: “Thiếu chút nữa bà ấy đã từng chết đi, liên quan đến cha.”

Phục Linh không hiểu đây là ý gì.

Dường như cảm xúc thịnh nộ của cô được một câu nói này trấn an xuống, cô không có cảm giác mình bị vứt bỏ nữa, cho nên cảm thấy hận, cô chỉ cảm thấy, nếu là mẹ của cô là Lang Phàm, như vậy cha của cô là ai? Nếu như là Mạnh Thiệu Đình, như vậy Mẫn Văn Quân lại diễn dạng nhân vật gì ở trong này?

Hình như tiếng thở dài liên tiếp không ngừng, Mạnh Thiệu Đình trầm mặc hồi lâu, mới bắt đầu chậm rãi kể ra.

“Đó là hơn hai mươi năm trước, khi đó con vừa mới ra đời, Mạc Sâm mới trở về từ chiến trường, thì biết tin tức con chào đời, hưng phấn khác thường, quên mất nguy hiểm tiềm ẩn, Đồng Hoa Triệu nói, đã bị chết ở trên đường đi tới bệnh viện phụ sản.”

“Lúc ấy Lang Phàm sinh con thì cha chờ đợi ở bên ngoài, vẫn chờ đợi Mạc Sâm nhưng vẫn chờ không được. Đứa bé kia ra đời là một cô bé. Chính là con, mà trong nháy mắt đó, bệnh viện đột nhiên nổ tung. Rất nhiều binh lính ẩn núp bệnh viện, họ bắt Lang Phàm đang hôn mê đi mà con lại mất tích không thấy.”

“Cha cuống quýt lại quên mất phải cứu Lang Phàm bị mang đi, cũng chỉ cố tìm con. Khi cha tìm được con đã là ba tháng sau rồi. Ban đầu con sinh ở bệnh viện, bị san làm bình địa, cái gì cũng mất. Khi cha ôm con trở lại thủ đô, Lang Phàm mất tích, Đồng Hoa Triệu liều mạng tìm kiếm khắp nơi. Cha sợ Đồng Hoa Triệu biết sự tồn tại của con, sẽ xuống tay với con. không thể làm gì khác hơn là nói với bên ngoài, con là con gái của cha và A Mẫn.”

Chuyện xưa cũng không phải rất dài, nghe qua cũng không thấy kinh tâm động phách. Phục Linh lại cảm thấy rất kinh tâm. Ở nhiều năm trước như vậy, cô còn là một đứa con nít, cố chào đời, hình như chính là một tai nạn.

Cha ruột gặp tập kích, mẹ ruột bị bắt. Đợi được đến khi người cứu trở lại, cái gì cũng đã không còn.

“Cha.” Phục Linh hơi hô một tiếng, hình như đã dùng hết hơi sức toàn thân: “Nhưng bà ấy đã trở lại, cha biết tin tức bà ấy ở Provence, Mông Kính cũng biết tin tức bà ấy ở Provence. Vậy tại sao bà ấy cũng chưa từng mở miệng hỏi thăm đứa bé mà bà ấy đã từng sinh ra được?”

“Phục Linh.” Mạnh Thiệu Đình dừng một chút gọi cô lại, sau đó nói: “Con biết thứ đáng sợ nhất, tuyệt vọng nhất ở cõi đời này là cái gì không?”

không đợi Phục Linh nói chuyện, Mạnh Thiệu Đình tiếp tục nói: “Là chờ đợi không giới hạn và sinh mạng cô đơn. Còn có hi vọng mỏng manh từ từ biến thành tuyệt vọng, là tràn đầy hi vọng chờ đợi và tìm kiếm lại từ từ biến thành tuyệt vọng làm cho người ta chề cười.”

“A Phàm sợ, lúc bà ấy thoát khỏi Đồng Hoa Triệu, đi qua bệnh viện, tận mắt nhìn nơi đó bị san thành bình địa mà khi đó vừa lúc tin tức Mạnh gia thiếu gia mất tích truyền ra, cũng chính là cha. Lúc ấy cha ở ngoài phòng mổ, bà ấy biết, mà cha và đứa bé mất tích đại biểu cái gì? Mà cũng chính ngày đó tất cả bác sỹ y tá bệnh nhân trong bệnh viện đều tử vong hoặc mất tích.”

“Những năm này, bà ấy giữ vững chấp niệm cuối cùng trong lòng, đi khắp nơi mà Mạc Sâm từng đi qua. Sau đó sẽ dừng chân ở chỗ họ gặp nhau, chính là vài chục năm. Người ngoài cảm thấy bà ấy lạnh nhạt, tự nhiên, không kiềm chế được, đừng cảm chịu đựng tịch mịch vô biên, mà người nào lại biết, bà ấy sống trong giấc mơ do mình gieo dặt.”

Ở trong lòng của Phục Linh đã không ngừng khiếp sợ, môi cô giật giật, lại nói không ra một câu. Hồi lâu, mới tìm về âm thanh của mình.

“Bà ấy có bệnh!”

Những lời này của Phục Linh không phải chửi rủa và vũ nhục mà giọng điệu đã xác định và nhận thức.

“Bà ấy thật sự có bệnh. Từ sau khi Mạc Sâm chết thì bệnh này vẫn không tốt hơn.” Mạnh Thiệu Đình hơi buồn rầu nói: “Lúc bà ấy một mình, không có lúc nào là không ảo tưởng. Đây là Mông Kính nói cho cha

biết. Những năm này, ông ấy từ cấp cao ở trong quân chính chuyển tới bộ Ngoại giao, từ cán bộ cao cấp rơi xuống làm ở sứ quán nước ngoài, nhưng mà chỉ vì chăm sóc A Phàm mà thôi. Mỗi ngày bà ấy đều ngủ rất sớm: là năm giờ hoặc sáu giờ, sau đó tám giờ sẽ tỉnh lại, cũng không phải thật sự tỉnh lại mà đang mộng du.”

Mạnh Thiệu Đình chậm rãi nhắm hai mắt lại: “Ở trong mơ, bà ấy cười, bà ấy ôm một cái gối đầu cười. Bà ấy khóc, ôm ghế ngồi khóc, sau đó nhắm mắt lại nấu nước nấu món ăn, sau đó đi phòng trẻ đứng đưa xe em bé. Sau khi làm xong tất cả, trở về chăn ngủ, ngày thứ hai lại là một ngày tốt đẹp.”

Trong lòng hình như có đau đớn kịch liệt tràn lan lên, thậm chí Phục Linh có chút không kiềm chế được, hình như môi cô cũng run rẩy, không nói ra lời, đến cuối cùng, vẫn là Mạnh Thiệu Đình nói.

“Cho nên, con phải biết, qua nhiều năm như vậy, bà ấy trôi qua thế nào. Phục Linh, con không nên oán bà ấy.”

“Mà nay, con nhất định phải đi cứu bà ấy, A Phàm hẳn phải chết không thể nghi ngờ.”

“Tại sao?” Gần như trong cùng một nháy mắt, Phục Linh hỏi ra nghi vấn trong lòng mình.

Mạnh Thiệu Đình cười lạnh một tiếng: “Tâm tư của Đồng Hoa Triệu, cha còn không hiểu sao? Nhiều năm qua ông ta làm nhiều chuyện như vậy, thậm chí giết an hem của mình, nhưng chỉ vì A Phàm thôi sao? Tin tưởng cha, chỉ ba ngày, ông ta chắc chắn tổ chức buổi lễ đính hôn, hoặc kết hôn với A Phàm.”

“Cũng là lão già rồi, còn ảo tưởng kết hôn, chẳng lẽ thật là kim thương lão niên không ngã?” Buổi chiều, sau khi Hoa Chân nghe chuyện xưa kinh tâm động phách buồn triền miên đáng thương khác thường. Đối với phỏng đoán của Mông Kinh và Mạnh Thiệu Đình, tạo thành nhận định sau đó.

“Đồng Hoa Triệu hơn năm mươi chứ? nói không chừng, ngộ nhờ được đấy? Lang Phàm cũng sắp năm mươi rồi! Chỉ có điều chăm sóc tốt, không biết mãn kinh hay chưa. Lại nói, Đồng Hoa Triệu hành quân nhiều năm như vậy, thể chất khẳng định không tệ, hẳn là không ngã.”

Lạc Lịch ở phía sau nghe được thì cặp mắt xám ngắt, một đôi mắt mạo hiểm lóe sáng, hận không thể lập tức khiêng Hoa Chân lên lui tới trên giường để thử kim thương không ngã của anh.

Nghĩ như vậy, vì thế cũng liền làm như vậy.

một tay ôm lấy Hoa Chân nhanh chóng bước đi: “Chúng ta đến khách sạn quốc tế năm sao thuê phòng đi, kề cận không tách.” Dứt lời, nhanh chóng ném Hoa Chân lên xe, đi.

“Tại sao muốn đi khách sạn quốc tế năm sao? Xa như vậy, đắt tiền như vậy? Còn nguy hiểm như thế?” Hoa Chân tự nhiên nói, sau đó bản lĩnh lưu loát lần đến phía sau, mở miệng kêu:

“Vay mu axe mấy ngàn vạn làm gì? Quang cảnh thoáng đãng? Sạch sẽ? Có đèn hết sức? không không không! Có xe, tại sao còn phải đến khách sạn quốc tế năm sao, Lạc Lạc thân ái, đến đây, lăn ở đây thôi.”

Trong nháy mắt, Lạc Lịch dục hỏa đốt người, thật giống như người bị đồng lửa thiêu mất hết lý trí. Ket một tiếng, xe dừng ở bên cạnh, Lạc Lịch hóa thành sói nhào tới trong nháy mắt.

“yêu tinh chết người.”

Đây là ngày thứ năm sống ở nhà họ Đồng, Lang Phàm nhắm mắt ngủ say ở trong phòng, trên bàn có thức ăn nguội, không phải bà tuyệt thực mà bà thật sự không có khẩu vị gì. Nhớ tới chuyện sắp xảy ra ngày mai, bà đột nhiên cảm thấy trong lòng hơi run rẩy.

Hơn hai mươi năm xa cách thù hận giống như hoàn toàn bộc phát ra ngay giây phút gặp Đồng Hoa Triệu.

Kết quả Mạc Sâm sống không thấy người, chết không thấy xác.

Kết quả con gái ruột mất tích.

Còn có trong lòng bà tuyệt vọng, cô đơn chạy khắp nơi.

Hình như trong lòng rõ ràng bị người ta đào đi một khối, nhưng từ đầu đến cuối không cảm thấy đau đớn, Lang Phàm vẫn nghĩ, vậy rốt cuộc là một loại tuyệt vọng như thế nào? Cho dù xa cách nhiều năm như vậy, vẫn nhớ rõ ràng như trước.

Tất cả đây, bà vô tình đẩy lên gợn sóng, gợn sóng lại im hơi lặng tiếng mà khuếch đại, bao phủ mọi người, bao phủ hi vọng và lương tri cuối cùng của bà trên thế giới này.

Đi đi, cũng đi đi từ khắc này bắt đầu biến mất thôi.

Bà mở mắt ra lần nữa, ánh mắt đen nhánh trống rỗng, lại giống như muốn đẩy lên một vòng xoáy khổng lồ.

148. Chương 150: Đại Kết Cục 3

Trời chiều chiếu một tia sáng cuối cùng vào trên mặt Đồng Hoa Triệu, áng mây màu sắc rực rỡ lại có màu của máu, có loại cảm giác rung động lòng người.

Chiều tà từ từ ẩn lui vào phía dưới dãy núi, Đồng Hoa Triệu lại khẽ cong khóe môi lên, mang ánh mắt hả hê trên mặt, giống như dáng vẻ của người đã thắng lợi.

Ở dưới bầu trời, ông ta đột nhiên nghĩ đến một số chuyện cũ.

Nhớ lại bởi vì ông ta lập công mà Mạc Sâm vui mừng ra mặt, trên trán anh tuấn kích động cũng toát ra mồ hôi, thoải mái chèn chế bởi vì con đường thẳng thắn của ông ta, hình như còn vui mừng hơn ông ta.

Hình ảnh chuyển một cái, bước chân Mạc Sâm vội vã nhảy xuống từ trên máy bay trực thăng, chạy thẳng tới bệnh viện, lại gặp phải ám sát trên đường, súng đạn bắn trúng một lỗ trên thân thể cao lớn uy vũ của Mạc Sâm, xem ra cực kỳ tức cười, mà kinh ngạc nhất chính là vẻ mặt trước khi chết của Mạc Sâm, khi nhìn thấy ông ta xuất hiện.

Khiếp sợ, hiểu lầm, còn có không thể tin.

Sau đó lại một năm kia, cô gái vội vã đi qua từ bên cạnh ông ta, mang theo hương thơm của hoa sơn chi, chính nụ cười ấm áp khi vừa quay đầu lại, để cho từ đó cuộc sống của ông ta tới cũng vội vã, đi cũng vội vã, chỉ vì truy tìm bước chân của cô gái ấy.

Hình ảnh xoay chuyển một lần nữa, cô gái không còn lúm đồng tiền như hoa của năm đó nữa, mà quỳ gối trước mộ phần Mạc Sâm, khóc đến mức sống đi chết lại, từ đó đi lên con đường hoang vắng cô đơn.

Đồng Hoa Triệu đột nhiên thở dài lo lắng một cái, nhưng không biết mình tiếc hận cái gì, lập kế hoạch, mưu lược nhiều năm như vậy, tất cả kết quả, chỉ bởi vì một mình Lang Phàm.

Vậy mà hôm nay, khi bà ở lòng bàn tay ông ta, tim của ông ta vẫn trống rỗng như cũ.

“Chuẩn bị hôn lễ ngày mai một chút thôi.” Ông ta thản nhiên phân phó, sau đó xoay người rời đi, quay đầu lại thấy trời xanh, cổ hơi lỏng cứng ngắc, giống như đã dùng hết hơi sức toàn thân mình.

Đẩy cửa phòng ra, Lang Phàm đã dậy rồi, yên tĩnh ngồi ở trên ghế, hai mắt mở ra, lại trống rỗng đáng sợ.

“A Phàm.”

“Tôi không muốn nghe thấy ông gọi tôi như vậy.” Lang Phàm nói.

“Vậy bà nói cho tôi biết tại sao?” Đồng Hoa Triệu đột nhiên hung hãn nói, sải bước đi đến trước mặt bà, kéo lấy bả vai bà, lạnh lùng hỏi “rõ ràng là tôi gặp bà trước, tại sao đến cuối cùng cũng là Mạc Sâm cưới bà? Lang Phàm, tôi yêu bà, chẳng lẽ bà không nhìn thấy sao?”

Lang Phàm ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào ông ta: “Ông đang hỏi tôi sao?”

Thân thể Đồng Hoa Triệu đột nhiên run lên, đề tâm tình kích động xuống, trầm giọng nói: “Có phải trong mắt của bà, trừ Mạc Sâm, sẽ không có những người khác hay không?”

“Đúng.” Lang Phàm nói, lại đột nhiên nở nụ cười xa vời: “Phải nói không đúng, trong lòng của tôi còn có Tiểu Kính, còn có Thiệu lqđ Đình, còn có con gái Phục Linh của tôi.”

“Nhưng lại không có ông, Đồng Hoa Triệu.”

Đồng Hoa Triệu buông bỏ vai bà ra, nhắm mắt trầm giọng, che giấu tâm tình gần như sắp hỏng mắt của mình: “Ngày mai ——”

“Tôi gả.” Đồng Hoa Triệu vẫn chưa nói hết lời, Lang Phàm đã nhỏ giọng tiếp lời, chậm rãi trần thuật một chuyện giống như thật sự không liên quan đến bà một chút nào: “Nhiều năm qua ông làm nhiều chuyện táng tận lương tâm như vậy, đơn giản chỉ vì tôi, hôm nay đến tình cảnh này, tôi hoàn thành giấc mơ của ông một lần, lại không thể?”

“Mơ?” Đồng Hoa Triệu đọc một lần, cảm giác lạnh lẽo đánh tới đáy lòng trong nháy mắt, giống như tước đoạt tất cả không khí trong thân thể của ông ta.

“Được, được! Coi như đây là mơ, Đồng Hoa Triệu tôi cũng sẽ để cho cả đời bà sống ở trong mơ.”

Bùm ——

Cửa đập thật mạnh, tiếng vang vọng lại vang dội ở trong Lang Phàm, bà cười cười, xinh đẹp giống như nhiều năm trước, làm cho người ta thất hồn lạc phách.

“Tôi sớm đã sống ở trong mơ, không phải cả đời sao? Lang Phàm lại vẫn phụng bồi tiếp.”

Hôm sau, ánh mặt trời chiếu liên tục mấy tháng cũng tàn đi, mây đen tụ trên đầu, giống như một trận mưa lớn muốn xuống.

Có người đẩy cửa vào phòng, trong tay ôm áo cưới, giày, đồ trang sức, bông tai. Lang Phàm nghiêng mắt nhìn sang nhưng trong lòng không gợn sóng, giống như tham gia một bữa tiệc tầm thường không có gì lạ.

Bà mặc lên áo cưới do Đồng Hoa Triệu tự mình chọn lựa cho bà, một tầng lại một tầng lụa mỏng màu trắng xếp lên, giống như tiên nữ thuần khiết trên chín tầng trời, bà nhìn mình trong gương lại hơi hoảng hốt.

Cũng là nhiều năm trước, dáng vẻ bà hơn 20 tuổi, cũng là ở trong phòng, trước khi sắp kết hôn mấy giờ, bà không mặc áo cưới màu trắng, bà mặc chính là màu đỏ chói mắt như lửa nóng, giống như một đóa hoa mê hoặc lòng người sắp nở rộ. Bà nhìn Mạc Sâm mặc lễ phục màu trắng, đi từng bước từng bước về phía ông ấy. Giống như hoàng tử trong cổ tích, mang theo ánh mắt nóng rực nhìn bà, khiến bà cảm thấy cả đời này có thể trôi qua hạnh phúc như vậy.

Nhưng ý trời trêu người, mấy năm đi qua, ông ấy đã chết, lòng của bà cũng chết theo rồi.

Hôm nay lần thứ hai mặc áo cưới, mặc áo cưới màu trắng mà đời này chưa từng mặc qua, lại giống như một loại châm chọc.

Chỉ là, giống như Đồng Hoa Triệu đã nói, đây chính là một giấc mơ, một giấc mơ kéo dài cả đời.

“Phụ nhân, xin mời!” Nữ quản gia mà nhà họ Đồng mời tới là một phụ nữ hơn 40 tuổi, vẻ mặt bà ta lạnh lùng, sau khi nhìn Lang Phàm mặc váy tử tể, trang điểm tốt, giọng điệu cứng nhắc mời bà đi ra ngoài.

“Bà cản đường tôi rồi.” Lang Phàm cũng lạnh lùng nói ra, khi tránh khỏi thân thể cứng ngắc của người phụ nữ, nhẹ nhàng lướt qua bà ta: “Cho dù trong nội tâm bà rất không cam lòng, không phải cũng muốn giống con đường của tôi sao? Tề Khai Nhan, đã lâu không gặp.”

Toàn thân người phụ nữ trung niên đột nhiên run lên, giống như không kiềm chế được. Hồi lâu, bà ta mới tìm về giọng nói của mình, cố làm trấn định nói: “Phụ nhân, thay vì nói xằng nói bậy ở chỗ này, không bằng sớm đi tiền sảnh, lão gia vẫn chờ đấy.”

Lang Phàm cười lạnh một tiếng, cũng không chọc phá cảm kị của bà ta, liền xoay người rời đi. Áo cưới màu trắng giống như một lượt bọt sóng vỗ vào, làm cho người ta nhìn hoa cả mắt.

Tề Khai Nhan, bà cũng không quên được người này.

Năm đó, chính là người này trợ giúp Đồng Hoa Triệu cản Mạc Sâm ở đường vùng sương mù, người phụ nữ này, vì Đồng Hoa Triệu, trước kia không ngại phản bội dòng dõi quý tộc của nhà họ Tề trong quân đội, cũng chính là nhà mẹ của bà ta, toàn tâm toàn ý chỉ mong sống bên cạnh Đồng Hoa Triệu.

Bà ta là người phụ nữ thông minh, cam tâm tình nguyện làm việc cho Đồng Hoa Triệu hơn hai mươi năm, một câu oán hận cũng không có.

Mà bà ta hận nhất, cũng chỉ có Lang Phàm bà mà thôi.

Mà bà, sao không hận Tề Khai Nhan đây?

trên hành lang có chút yên tĩnh, bà đi trên giày cao gót bầy tám cm, phát ra tiếng vang thanh thúy. Trước mặt là một cánh cửa, quét sơn hồng, dường như đã có tuổi, bên trong cửa yên tĩnh như lúc ban đầu, ngoài cửa tiếng chúc mừng không ngớt.

Lang Phàm đứng ở cửa, hít một hơi thật sâu, sau đó tự mình đẩy cửa ra.

“Đây chính là cô dâu sao?”

“thật khí chất.”

“Thủ trưởng Đồng có phúc khí.”

Lại có người tinh mắt hô: “Hình như bà ấy là Lang...” Có người kịp thời che kín miệng ông ta, để cho ông ta tránh né họa từ miệng mà ra.

Đồng Hoa Triệu đưa đôi tay ra, tay của đàn ông tuổi gần 50 cũng không có dấu vết gì, trừ mấy vết thương và vết chai lâu năm bên ngoài, không còn gì khác. Nhìn đôi tay, cũng cảm thấy người đàn ông trước mắt này còn trẻ.

“A Phàm, cười một cái.”

Vậy thì cười thôi.

Cúi đầu nói một tiếng ở đáy lòng, Lang Phàm liền nở nụ cười, giống như ánh mặt trời chiếu xuống. Sóng biển thái bình, vạn dặm hoa nở, người phụ nữ ngoài bốn mươi, nhưng trên mặt lại không thấy một nếp nhăn.

Đồng Hoa Triệu nhìn bà xinh đẹp như vậy, thất thần, sau đó cũng cười theo.

Cũng tốt, cũng tốt, cuối cùng ngày lấy được bà cũng đến rồi.

Người chủ trì đang nói lễ nghi chính thức, Lang Phàm lại thật sự giống như cái gì cũng không nghe thấy. Hình như thời gian đã qua hồi lâu, lâu khiến cho chân bà thiếu chút nữa cũng đã tê rần. Sau đó bà nghe thấy Đồng Hoa Triệu nói: “A Phàm, còn dư lại mấy chục năm, tôi vẫn yêu bà như lúc trước.”

Có gì đó đeo vào ngón tay, man mát lạnh lạnh, nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc, Lang Phàm lại cúi đầu nở nụ cười, nhỏ giọng kêu: “A Sâm, ông thật tốt.”

Tay Đồng Hoa Triệu run lên, đang muốn lồng chiếc nhẫn vào tay bà thì nhẫn lại rơi xuống đất, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Có người vội vàng đi tới nhặt lên, Đồng Hoa Triệu vẫn cười, nhưng nụ cười lại không đến đáy mắt. Ông tay cầm chiếc nhẫn rơi xuống, tay dùng lực, sau đó đeo ở trên tay Lang Phàm.

Tiếng vui mừng đập vào mặt, tiếng vỗ tay ở phía sau giống như đinh tai nhức óc.

Ở trên trong ồn ào, đột nhiên có ánh mắt lạnh lẽo sắc bén thoáng hiện, từ phương xa bắn thẳng đến đây, giống như Viên Nguyệt Loan Đào thời cổ khúc xạ.

Đồng Hoa Triệu cảm thấy cả người sững sờ, tóc gáy giống như đều bị dựng lên, Lang Phàm ở bên cạnh ông ta dánh vẩy vẫn lạnh nhạt lại cười châm biếm như cũ. Mà một ít ánh sáng lạnh cũng bắn thẳng về phía Lang Phàm.

Trong mắt Đồng Hoa Triệu muốn nứt ra, trong nháy mắt ôm lấy Lang Phàm.

“Á...” Ở trong ồn ào, giọng nói chậm rãi vang lên Đồng Hoa Triệu nhìn người phụ nữ trong ngực, bà đã mất đi nụ cười ấm áp lúc trước, thay vào đó là một nụ cười lạnh lùng.

“A Triệu, đau không?” Lang Phàm nhẹ nhàng thổi hơi ở bên tai ông, sau đó kéo tay của ông ta ra, mà khi Lang Phàm rời khỏi ngực của ông ta thì rõ ràng có thể nhìn thấy trên bụng Lang Phàm, áo cưới trắng nõn đã bị máu tươi nhuộm đỏ.

“Anh Triệu.” Đây là giọng nói của Tề Khai Nhan, bà theo sát Lang Phàm ra ngoài cửa, vội vã mà lên, đúng lúc đó Đồng Hoa Triệu sắp sửa ngã xuống.

Mà lúc này, mọi người mới nhìn thấy, trên bụng Đồng Hoa Triệu cắm một con dao găm không tính là nhỏ, đâm thẳng đến cán. Có thể thấy được hung thủ muốn đẩy Đồng Hoa Triệu vào chỗ chết cỡ nào.

Mà cô dâu, gương mặt cười lạnh, áo cưới nhuộm máu, đã đủ nói rõ đó cũng không phải là một trò hề.

“Lang Phàm, tôi giết chết bà.” Trong nháy mắt, Tề Khai Nhan liền lấy ra một khẩu súng từ bên hông, muốn xông tới chỗ Lang Phàm, lại bị Đồng Hoa Triệu lạnh lùng ngăn lại. Cặp mắt ông ta đỏ bừng, cũng không để ý vết thương của mình, mà là ánh mắt màu đỏ tươi nhìn Lang Phàm, từng chữ từng câu mà hỏi:

“Bà đồng ý gả cho tôi, chính là vì hôm nay?”

“Đúng.”

“Lang Phàm, bà lừa tôi.”

“Chẳng lẽ ông chưa từng gạt tôi?”

Đồng Hoa Triệu nhìn người phụ nữ ông yêu gần cả đời ở trước mắt, thế nhưng lúc này cảm thấy vô cùng buồn cười, ông ta cười cười trào phúng: “Cho dù bà không yêu tôi, thậm chí hận tôi, nếu muốn giết tôi, Lang Phàm, cả đời cũng không nghĩ thoát khỏi tôi.”

“Tôi cũng không muốn thoát khỏi ông.” Lang Phàm thản nhiên nói: “Tôi chỉ muốn, trong cuộc đời này, tôi và ông cùng ở trong địa ngục.”

149. Chương 151: Đại Kết Cục 4

“Bắt lấy người phụ nữ này.” Tề Khai Nhan lạnh lùng ra lệnh, gần như chính là ở một phút Lang Phàm nói lời kia, bốn phía đột nhiên xông lên hàng loạt người, người người cầm súng trong tay, mắt lạnh nhìn Lang Phàm liền xông tới.

“Đứng lại.” Đồng Hoa Triệu quát lên: “Tôi còn chưa có chết.”

“Nhưng nếu anh tiếp tục như vậy nữa, cách cái chết cũng không xa.” Tề Khai Nhan hung hãn nói, lúc trước là cô gái xinh đẹp động lòng người, từ từ qua đi, còn dư lại chỉ là người phụ nữ trung niên thô lương gánh vác trách nhiệm.

“Bắt lấy Lang Phàm, lấy tội danh ám sát chính khách trong quân đội, bắt đưa tòa án quân sự.”

“Tề Khai Nhan!” Hai mươi mấy năm qua, lần đầu tiên Đồng Hoa Triệu kêu người tên người phụ nữ này, mà trong nháy mắt đó, lqd Tề Khai Nhan cảm thấy hơi hoảng hốt, giống như cái tên đó rất xa lạ.

“Anh Điềm, bà ta muốn giết anh à? Chẳng lẽ anh còn muốn bỏ qua cho bà ta sao?”

Đồng Hoa Triệu đột nhiên sững sờ, tầm mắt của ông ta từ từ bắt đầu mơ hồ, bỏ qua cho? Trong cuộc đời này, ông ta từng thật sự buông tha cho Lang Phàm sao?

“A Phàm!” Bên ngoài có âm thanh truyền đến, tiếng bước chân vội vàng.

Khóe miệng Lang Phàm đột nhiên hiện lên nụ cười, giống như năm ấy mới gặp gỡ với Mông Kính lúc mùa xuân hoa nở rực rỡ, xinh đẹp khiến cho ông mất đi hồn phách.

Bà đột nhiên rút ra một cây trâm cài tóc trên đầu, đối diện ánh mắt đột nhiên kinh hoàng của người nọ, trong giây lát Mông Kính đột nhiên xông tới, đâm vào trong bụng của mình.

Trong cuộc đời này, cuối cùng là lỗi, chỉ là cũng may, tất cả đây cũng sắp kết thúc.

Tròng mắt Đồng Hoa Triệu muốn nứt ra, trong bụng giống như dờn sông lấp biển trong nháy mắt, ông ta bắt đầu đột nhiên lqđ khủng hoảng, vết thương của mình hình như cũng tê dại, ông ta hơi run rẩy đi tới, tiếp được người phụ nữ chậm rãi ngã xuống.

“A Phàm ——” Câu này, giống như nói mới.

“A Sâm.” Lang Phàm cười hô, hình như nhìn thấy người trong giấc mơ của mình: “Em rốt cuộc nhìn thấy anh rồi, nhưng từ nay em lại không nhìn thấy Tiểu Kính, không nhìn thấy con gái của em rồi.”

“Khụ khụ ——” Lang Phàm đột nhiên ho kịch liệt, máu tươi từ trong miệng của bà không ngừng trào ra, giống như mẫu đơn nhuộm máu khiến người ta rung động lòng người.

Thân thể Mông Kính run rẩy, ông đột nhiên tăng nhanh bước chân, ngay trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một tay nặng nề đỡ Đồng Hoa Triệu ra, ông ta vẫn nửa nằm trên mặt đất, vẻ mặt si ngốc.

Tề Khai Nhan ôm lấy Đồng Hoa Triệu, nhìn một đám người si ngốc, rống to một tiếng: “Lập tức gọi bác sĩ.”

Trong cánh tay là cảm giác ấm áp, Lang Phàm nghĩ tới như thế.

Thân thể đột nhiên bay lên không, Mông Kính ôm lấy thân thể của bà, vội vàng xông ra ngoài, Tề Khai Nhan thấy thế rống to lqđ một tiếng: “Ngăn lại!”

“Ngăn cản em gái bà ấy!”

“Bốp ——”

Mạnh Phục Linh đột nhiên xuất hiện, một tiếng mắng đến, người vừa đến, bóng dáng nhanh chóng tiến lên, một cái tát hồi thẩm ở trên mặt Tề Khai Nhan.

“Đừng tưởng rằng bà già thì tôi phải tôn trọng bà.”

“Chú Mông, mang Lang ——” nhìn người toàn thân đầy máu này, Phục Linh đột nhiên run rẩy, trong lòng đột nhiên không khống chế được đau đớn: “Nhanh chóng mang mẹ cháu đi bệnh viện.”

Thân thể Lang Phàm đột nhiên cứng ngắc, hình như không thể tin được lời nói trong miệng Phục Linh.

Mông Kính đáp một tiếng, liền muốn đi ra bên ngoài, mà lúc này đây, Lạc Lịch và Hoa Chân thấy cùng lúc, lập tức hồi lqđ thẩm toàn bộ đám người của Tề Khai Nhan.

“Nơi này giao cho chúng tôi, cô an tâm đi.”

“Được.”

Ôm bà ấy, Mông Kính liền vội vã chạy ra ngoài.

Ánh sáng chói mắt chiếu rọi ở trong đôi mắt của Lang Phàm, người phụ nữ cho tới bây giờ đều rất kiên cường ít khóc, giờ khắc này cũng đang khóc.

“Tiểu Kính, ông nghe —— nghe con bé gọi tôi cái gì sao?”

“Tôi nghe thấy, con bé gọi bà là mẹ, Mạnh Phục Linh gọi Lang Phàm là mẹ.”

”Bống

Nhiên, tôi không muốn chết đấy.” Lang Phàm lẳng lặng nói, hình như một chuyện rất dừng dừng, ai có thể lại biết trong lòng của bà đã kinh hãi lật ra sóng lớn ngập trời đây?

“Vậy cũng không nên chết.”

Lang Phàm không nói gì, trong phút chốc Mông Kính cho rằng mình đã mất đi, ở trong cuống quýt, ông cuối đầu nhìn Lang Phàm, lại thấy bà mặt mày tươi cười, khoé môi cong lên, nhìn không trung, hình như đang suy tư.

“A Phàm, bà không thể chết, có lẽ cho tới bây giờ tôi cũng không nói cho bà biết, tôi tưởng rằng bà biết, bà thật sự cũng biết, Mông Kính tôi, yêu bà, cho nên bà không thể chết, bà còn có con gái còn có tôi, bà quên cháu ngoại đáng yêu của mình sao? Cứ như vậy chết rồi, bà đi qua cùng với Sâm ca, lại thật sự vui vẻ sao?”

Lang Phàm nhú mồm, hình như hô hấp cũng nặng nề, giống như trên người cực kỳ khổ sở, bà nói chuyện đứt quãng, lại kiên trì hỏi.

“Tiểu Kính, ông biết không? thật ra thì tôi oán A Sâm, tôi oán ông ấy sớm đã ném lại một mình tôi bơ vơ không chỗ nương tựa không công việc ở trên thế giới này, tôi vẫn luôn nằm mơ, trong mơ có A Sâm, có con gái chúng tôi, người một nhà chúng tôi thật vui vẻ còn sống cuộc sống hạnh phúc ở Provence, nhưng sáng sớm mỗi ngày, tôi đều sẽ tỉnh lại, tôi tìm kiếm khắp nơi, hô to khắp nơi, thì ra là trong biệt thự to như vậy chỉ có một mình tôi, thật là một loại đáng sợ như thế nào?”

“Bà đừng nói nữa, chịu đựng, lập tức đến bệnh viện.”

“Tôi muốn nói, nếu không nói, không có cơ hội.”

Mông Kính không nói, Lang Phàm vẫn còn nói, nhưng bà lại không nghe lọt.

Khoảnh khắc đưa bà vào phòng giải phẫu kia, người đàn ông chưa bao giờ hút thuốc lá trong đời lại đốt một điếu, giống như người cha nóng nảy chờ đợi đứa bé ra đời ở ngoài phòng sinh.

“Tiểu Kính.” Ở một phút trước khi vào phòng giải phẫu, Lang Phàm yếu đuối gọi Mông Kính lại.

Ông cuống quýt đi tới, sợ lãng phí thời gian từng giây từng phút, sau đó đặt lỗ tai ở bên miệng của bà, nghe bà nói gì.

“Nếu như, nếu như mà tôi còn sống ra ngoài, gả cho ông được chứ?”

Sau đó, bà vào phòng giải phẫu.

Mông Kính sững sờ ở bên ngoài, thuốc lá trên tay sắp đốt tới ngón tay, mà ai biết ở bên trong khuôn mặt bình tĩnh của ông, nội tâm của ông cũng đã loạn tứ tung, suy nghĩ đã không rõ ràng.

“Còn chưa –“

“Còn chưa chết sao? Làm sao bà ta còn chưa chết hả? Đúng là tiện nhân sống lâu trăm tuổi! Nhưng chúc mừng bà ta... bây giờ bà ta chết, có thể thoát khỏi danh hiệu tiện nhân này rồi.”

Đồng Hoa Triệu không để ý tới bà ta, có bác sĩ gia đình vội vàng vàng đến, Tề Khai Nhan mang theo Đồng Hoa Triệu vào nội thất, lại ra lệnh đoàn người đi sơ tán đám người.

“Cứ để cho ông ta được cứu sống như vậy?” Hoa Chân lặng lẽ xuất hiện ở bên người Phục Linh rồi hỏi.

“Tôi rất muốn ông ta chết đấy.” Phục Linh hung hãn nói sau đó hai chân đạp đất, hình như cực kỳ khó chịu: “Nhưng lão già kia lại là cha của Đồng Trác Khiêm, coi như bà đây không thừa nhận, con mẹ nó ông ta còn là ông nội của Tranh Tranh.”

Mẹ nó, đây là gia đình gì hả?

Cha chồng muốn giết con dâu, muốn ép vợ của mình đi, muốn đoạn tuyệt quan hệ với con trai của mình, quay đầu lại còn bắt cóc cháu trai ruột của mình.

Tất cả đây đều là vì mẹ của con dâu, trước đó lại giết chồng của mẹ của con dâu, cũng chính là cha của con dâu, làm nhiều như vậy, chính là muốn kết hôn với mẹ của con dâu.

Từ đó về sau.

Con dâu là con dâu, cũng là con gái, con trai là con trai, cũng là con rể, cháu nội là cháu nội, cũng là cháu ngoại.

Phục Linh cảm thấy hồ đồ.

cô nhìn qua, Đồng Trác Khiêm vẫn không thấy đột nhiên lại xuất hiện.

Anh mặc lễ phục tây trang màu trắng, thân hình cao lớn khác thường, diện mạo anh tuấn, giống như bút tích kiêu ngạo của Thượng Đế, anh đi tới trong nắng sớm, phía sau lại mang theo một chút xíu mưa phùn rả rích mờ mờ, giống như bôi dầu vào đáy lòng của Phục Linh.

“Cha của anh đâu?” Anh vừa mở miệng, chính là làm cho người ta khiếp sợ như vậy, liên quan còn có Phục Linh.

Sáng sớm hôm nay không ăn cái gì à? Sao đầu óc hồng rồi? Chẳng lẽ tôi ngày hôm qua ăn cái gì, dẫn đến đầu óc không dùng tốt rồi hả?

Nhưng tối ngày hôm qua ăn sườn và củ cải hầm cách thủy, còn là cô tự mình cầm dao, sao lại có vấn đề đây?

“Thiếu gia, lão gia mời cậu qua.”

Mà ngay vào lúc này, Tề Khai Nhan đột nhiên xuất hiện, giọng nói của bà ta hơi khàn khàn trầm giọng nói, sau đó tay cánh tay duỗi một cái: “Thiếu gia, xin mời.”

“Chờ anh.”

Lưu lại những lời này, Đồng Trác Khiêm rời đi.

Đây gọi là chuyện gì? Trong lòng đặt mấy con dao găm Thụy Sĩ, bên hông giắt hai cây súng lục, Phục Linh buồn bực trong phút chốc, như vậy liền coi như xong rồi hả? Một cho cô còn trang bị toàn thân, nặng chết người.

Chết người, chết người.

Nét mặt cô đột nhiên kinh hoảng chạy ra ngoài.

cô muốn đi thăm Lang Phàm, phải, lập tức, lập tức.

Nghĩ đến chuyện mình có thể đối mặt kế tiếp, Phục Linh đã cảm thấy tim cũng muốn nhảy ra ngoài, nghênh đón tin tức của bà, kết quả là Lang Phàm chết hay sống?

Phục Linh không dám tưởng tượng, cho dù cô có chút không thể tiếp nhận chân tướng Lang Phàm là mẹ ruột cô, nhưng sự thật Lang Phàm chính là mẹ cô, không thể nào phủ nhận.

Khi vừa mới biết được, cô đột nhiên hận người phụ nữ này, hận bà ấy vứt bỏ con gái ruột thịt của mình, vừa đi hai mươi mấy năm, thậm chí không biết sự tồn tại của cô.

Sau lại, nghe Mạch Thiệu Đình nói nhiều như vậy, cô cảm thấy thương tiếc.

cô cũng từng trải qua nhiều chuyện tê tâm liệt phế, rung động lòng người như vậy, nhưng so với bà ấy, hoàn toàn không tính là gì.

cô cũng chỉ hiểu lầm bị người mình thích nhất phản bội mà thôi, mà Lang Phàm cũng mất đi tình cảm chân thành cả đời, từ đó cô độc, cô đơn mờ mịt ở nơi xa xôi, không tìm được mục đích trong lòng mình.

Chạy thật lâu, lúc này cô mới thở hổn hển ngừng lại, lại mới phát hiện ra, mình còn không biết Mông Kính đưa Lang Phàm đến bệnh viện nào.

Đôi tay đỡ trán, đuôi mắt Phục Linh đột nhiên nhìn thấy chiếc xe thể thao dừng ở phía ngoài ngôi biệt thự để kết hôn kia.

Đó không phải là xe thể thao của Mông Kính sao?

Mông Kính cũng không phải là người có chuyện gì quýnh lên liền quên hết mọi việc, chắc là xung quanh đây có bệnh viện, cho nên ông ấy không lái xe, trực tiếp ôm Lang Phàm đi qua rồi.

Kết quả, Phục Linh tìm kiếm khắp nơi, oán hận nghĩ lại sao mình không lưu một số điện thoại.

Chỉ có điều, vẫn tìm được.

Bệnh viện Thánh mẫu Maria.

Cũng không quản tên kia khó nghe như thế nào, quê mùa như thế nào, lắm miệng như thế nào, dù sao bây giờ Phục Linh không có nhiều tâm tư như vậy.

Vừa xông vào bệnh viện, kéo một cô y tá hỏi.

“Mới vừa rồi có một người đàn ông rất tuấn tú ôm một người phụ nữ mặc áo cưới rất đẹp hay không có người đàn ông máu me khắp người hay không bác sĩ có đi cấp cứu hay không thoát nhìn dáng vẻ người phụ nữ kia có chuyện gì hay không bây giờ khi bác sĩ các người đi làm thì không nghỉ đúng không cô không cần si ngốc ngơ ngác nói cho tôi biết đi.”

Phục Linh nói lung tung một hồi, cô y tá đã hôn mê.

150. Chương 152: Đại Kết Cục 5

“Rốt cuộc cô có thấy hay không?” Phục Linh đột nhiên tăng lớn tiếng, dùng sức rống lên một tiếng, thần trí cô y tá mới từ chóng mặt tỉnh táo lại. .

“Không có.”

“Đi em gái cô.” Khẽ nguyên rủa một tiếng, Phục Linh liền vượt qua cô y tá, trực tiếp nhìn tầng lầu, đi tới phòng giải phẫu lầu 7.

Lang Phàm bị thương nặng như vậy, cũng không thể làm giải phẫu xong ở trong khoảng thời gian ngắn, vừa rồi bởi vì nóng lòng không nghĩ tới một điểm này, bây giờ nghĩ lại, nhất định ở phòng giải phẫu rồi, hơn nữa theo thể lực của Mông Kính, làm giải phẫu cho Lang Phàm bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu, thật sự rất dễ dàng.

Tiếng giầy lộp cộp thanh thúy ở trên bậc thang, Phục Linh chưa từng cảm thấy ông trời lừa bịp như vậy, thang máy hư mất, may nhờ tầng lầu không cao lắm, theo tốc độ của cô một phút cũng đuổi đến được.

Mới vừa chạy đến lầu bảy, liền nhìn thấy Mông Kính từ trong khe hở cửa cửa kia.

Người đàn ông đều trầm tĩnh lạnh lùng cho tới bây giờ, vào giờ phút này lại ngồi ở phía ngoài phòng giải phẫu, vẻ mặt hơi ảo não mà hút thuốc, giống như nội tâm cực kỳ lo lắng.

Nếu như còn không nhìn ra tâm ý của Mông Kính đối với Lang Phàm, Mạnh Phục Linh cũng không còn là Mạnh Phục Linh rồi.

Cô cất bước chậm rãi đi tới, bước chân chậm chạp, hình như bởi vì sợ quấy rầy đến Mông Kính, mà có vẻ hơi rón rén.

“Chú Mông.” Chần chờ hồi lâu, Phục Linh rốt cuộc nghĩ ra xưng hô như thế nào với người ở trước mắt này.

Mông Kính giương mắt vừa nhìn, đột nhiên có chút kinh ngạc nói: “Sao cháu lại tới đây?”

Lời ra khỏi miệng, người đàn ông luôn luôn làm việc cẩn thận chưa làm gì sai lại hỏi một vấn đề sai lầm.

“Bà ấy. Vẫn khỏe chứ?”

Mông Kính mím môi, sắc mặt lại hơi trắng bệch: “A Phàm ở bên trong.”

Lúc này tiếng động thật giống như cũng chợt yên tĩnh lại, Phục Linh nhìn Mông Kính, Mông Kính nhìn Phục Linh, sau đó hai cặp mắt đều nhìn về phía phòng giải phẫu.

A Phàm, bà không thể có chuyện gì.

Chỉ mong bà không có chuyện gì.

Hai âm thanh cũng đồng thời nổ tung ở đáy lòng hai người.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Phục Linh cảm thấy lòng ngứa ngáy khó nhịn, trong cuộc đời này chưa từng cảm thấy chờ đợi là chuyện khủng hoảng như vậy.

Mà Mông Kính ở bên cạnh cô, hình như dáng vẻ rất bình tĩnh, nhưng Phục Linh biết, ông ấy không bình tĩnh chút nào, thuốc lá trong tay ông ấy một điếu lại một điếu, cho tới bây giờ cũng chưa từng dứt đoạn, chỉ hơn bốn mươi phút, toàn bộ một gói thuốc lá biến thành tàn thuốc.

Thật ra thì nội tâm của ông ấy không chỉ khủng hoảng thôi.

Phục Linh nghĩ tới như thế, nhưng cũng không nói một câu.

Đình một tiếng, cửa phòng giải phẫu mở ra, bác sĩ mặc áo choàng dài trắng đi ra, mà anh ta vừa đi ra của một bước, Mông Kính đã nhanh chóng đến trước mặt của anh ta.

“Như thế nào? Bà ấy như thế nào?”

Bác sĩ lắc đầu một cái, sắc mặt của Mông Kính trắng bệch trong nháy mắt, lại nghe thấy bác sĩ chậm rãi nói ra: “Đưa đến kịp thời, đã không có gì nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng nhịp tim của bệnh nhân rất yếu, hình như trong tiềm thức không muốn tỉnh lại, đợi lát nữa sẽ đưa bà ấy đến trong phòng chăm sóc đặc biệt, hai người đi sắp xếp một chút thôi.”

Bác sĩ đã đi rồi, nhưng Mông Kính vẫn còn ngây ngốc tại chỗ.

Trong tiềm thức bà ấy không muốn tỉnh lại, tại sao không muốn tỉnh lại? Không phải bà ấy nói hiện tại bà ấy đột nhiên không muốn chết sao? Bà ấy muốn con gái hơn hai mươi năm mới xuất hiện ở trước mặt bà ấy, kêu bà ấy một tiếng mẹ.

Sau đó, sau đó là một khắc cuối cùng khi bà ấy gần tới phòng giải phẫu, kéo tay của ông.

“Nếu như, tôi sống ra ngoài, gả cho ông được chứ?”

Tại sao hiện tại, rõ ràng đã không có nguy hiểm tính mạng, bà lại không chịu tỉnh lại đây? Là sợ phải thực hiện cam kết của mình sao?

Mông Kính đột nhiên cười trào phúng, xoay người trực tiếp tiến vào phòng giải phẫu, tự mình đẩy Lang Phàm đi ra.

A Phàm, cho dù bà lừa tôi, an ủi tôi cũng tốt, cuối cùng tôi vẫn nguyện ý tin bà, cho dù bà không muốn hết lòng tuân thủ, dù sao tôi vẫn theo bà.

Phục Linh đột nhiên cảm giác một loại gọi là thích đập đồ vào mặt.

Có chua xót, có khổ cực, có lo lắng, nhưng cũng có hạnh phúc, có thỏa mãn, không hề tính toán tất cả, tâm không bị gò bó.

Mông Kính yêu Lang Phàm, có lẽ từ vài chục năm trước đến bây giờ chưa từng thay đổi.

Phục Linh đột nhiên cảm thấy hơi hoảng hốt, cô đang suy nghĩ năng lượng tình yêu gì kiên trì lâu như vậy, cho dù người phụ nữ kia gả cho người khác, đã sinh đứa bé, có lẽ đầu óc còn hơi bệnh, mà tâm người phụ nữ kia cũng chết ở rất nhiều năm trước, sao ông ấy còn có thể kiên trì lâu như vậy?

Đồng Hoa Triệu yêu là tranh đoạt, là phá hủy, bắt chấp tất cả âm mưu và đoạt lấy.

Mà Mông Kính, ông ấy yêu là bảo vệ, chỉ cần nhìn bà ấy hạnh phúc, yên lặng nhìn bà ấy là tốt rồi.

Phục Linh có phần kính nể ông ấy, một người đàn ông như vậy đáng giá để tất cả những người đã từng yêu phải kính nể.

Cô chậm rãi đi tới, cũng giúp Mông Kính, sau đó nhẹ nhàng nói: “Chú Mông, thật ra thì mẹ cháu rất hạnh phúc, bởi vì bà ấy có một người đàn ông yên bà như vậy.”

Toàn thân Mông Kính đột nhiên run lên, thân thể cương cứng, sau đó ông nhếch miệng cười cười: “Yên A Phàm, là chuyện tốt đẹp nhất trong đời chú.”

“Vâng.”

Như nam sinh nhỏ tuổi thổ lộ, ánh mắt Mông Kính dịu dàng nhìn Lang Phàm: “Nếu như ban đầu, sớm một chút thì đã tốt hơn rồi.”

“Chú Mông, khi mới bắt đầu đều không thể dự liệu tất cả mọi chuyện trên thế giới này, sau này phải dựa vào chính mình đi thay đổi tất cả mới phải, giống như mang về một cây nhỏ từ sa mạc, có vài người biết rõ không thể nuôi sống, lại phí hết tâm tư để nuôi sống, thời gian, tinh lực thậm chí tiền bạc, coi như nuôi không sống cũng sớm có dự liệu, nhưng nếu như nuôi sống thì sao? Thật sự là một loại vui mừng và thỏa mãn như thế nào đây?”

Mông Kính không nói ra lời.

Nhiều năm như vậy, ông không dám vượt qua giới hạn, ông cảm thấy chỉ cần nhìn Lang Phàm sống thật khỏe mạnh là tốt rồi, không thèm nghĩ đến những thứ khác nữa, mỗi đêm khi bà ấy mộng du thì đi theo bà ấy, sau khi bà ấy ngủ thì giúp bà ấy đắp chăn, vì bà ấy mà từ chối chức vụ trong quân đội, dứt khoát đi đến đất nước xa xôi làm việc.

Nói là làm việc không bằng nói là bảo vệ Lang Phàm.

Mà nhiều năm qua, ông chưa bao giờ hối hận.

“Tiểu Kính, trời lạnh rồi, nên mặc thêm quần áo.” Đó là khi ông rời khỏi Provence, sẽ phải đi một địa phương rất lạnh.

Lần đầu tiên bà ấy chủ động rời khỏi thị trấn nhỏ xinh đẹp đó, mặc sườn xám màu tím hoa văn hình mây tìm đến ông, đưa cho ông một cái áo khoác ấm áp chống lạnh.

Cuộc đời này ông chưa từng cảm thấy thảo mãn như thế, giống như chuyện và sự vật tốt đẹp nhất trên đời này đều đập vào đỉnh đầu của ông, để cho ông vui mừng mà quên hết tất cả.

Cho dù ông đến chỗ dưới mười mấy độ, mặc quần áo chưa tính là rất dày mà bà ấy đưa, Mông Kính cũng cảm thấy vô cùng ấm áp.

Thật là kỉ niệm ấm áp.

Ông cúi đầu nhìn Lang Phàm đang nhắm mắt lại, sắc môi và sắc mặt trắng bệch như nhau.

Sau khi đưa Lang Phàm vào phòng chăm sóc đặc biệt, Mông Kính yên lặng ngồi ở bên giường không đi, mắt không nhúc nhích nhìn Lang Phàm, hình như muốn khắc dáng vẻ bà ấy vào trong đầu của mình.

“Đời này A Phàm luôn không như ý.” Ngồi bên cạnh Phục Linh, Mông Kính đột nhiên nói, sau đó lời nói đột nhiên chuyển đề tài một cái: “Thiệu Đình vẫn khỏe chứ?”

“Cha cháu khá tốt.”

“Những năm nay ông ấy cũng cực khổ.”

Phục Linh suy tư một chút nói: “Cha cháu có thể cảm thấy không khổ cực chút nào, ông ấy đối đãi với cháu như con gái ruột vậy, không có so sánh giữa con gái ruột và con gái nuôi, cháu chính là con gái của ông ấy, không ai có thể phủ định.”

“Thiệu Đình đảm đương nổi lời nói của cháu.”

“Chú Mông,” Phục Linh đột nhiên hỏi “Cháu có thể hỏi chú một chút, chả ruột cháu là một người như thế nào sao?”

“Cháu nói anh Sâm hả?” Mông Kính đột nhiên cúi đầu nở nụ cười trong ánh mắt bắt đầu hiện lên vẻ kính nể.

“Ông ấy là anh hùng, ít nhất ở trong cuộc đời chú, chú chưa từng gặp qua người nào có năng lực và sức quyền rũ đều nổi bật như vậy, A Phàm yêu ông ấy, chú cũng không cảm thấy kỳ lạ.”

Hình như đánh giá rất cao rồi, Phục Linh nghĩ kĩ, hình như cha cũng đánh giá rất cao cha ruột cô đấy.

“Người khác đều nói thế gian này không có ai thập toàn thập mỹ, nhưng A Sâm chính là một người đàn ông thập toàn thập mỹ.” Đây là Mạnh Thiệu Đình đánh giá Mạc Sâm.

“Cháu đi ra ngoài chuẩn bị cơm cho chú.”

“Được.” Mông Kính cũng không cự tuyệt.

“Bà ấy hận tôi.” Đồng Hoa Triệu dùng giọng khẳng định nói, ông nhìn con trai của mình đứng đối diện, ánh mắt thản nhiên bình tĩnh, vết thương vừa mới được băng bó tốt, còn có máu đang chảy ra ngoài, sắc mặt Đồng Hoa Triệu tái nhợt, vẻ mặt lại thật sự lạnh lùng.

Đồng Trác Khiêm đứng ở trước người ông ta, lắc đầu một cái: “Không.”

Về mặt Đồng Hoa Triệu thay đổi một cái: “Tại sao?”

“Ông đã từng dạy tôi, nói là làm người ở vị trí cao vĩnh viễn không thể đi hỏi người khác tại sao, mà tôi, không trả lời vấn đề của ông đã phạm sai lầm, tôi chỉ muốn xác nhận mấy chuyện.”

Đồng Hoa Triệu nhắm hai mắt lại, hình như đã ngầm cho phép.

“Eric là người của ông sao?”

“Đúng.”

“Ông sắp xếp để Phục Linh bị bắt cóc đúng không, mục đích chính là muốn cho Phục Linh gả cho tôi.”

“Tôi không muốn hỏi ông tại sao, nhưng lại không thể không hỏi.”

Khóe môi Đồng Hoa Triệu giật giật, bắt đầu chậm rãi nói: “Không làm ra lời đồn đó, Mạnh Phục Linh vĩnh viễn sẽ không xuất hiện ở dưới mí mắt của ta.”

Đồng Trác Khiêm cười lạnh một tiếng, sau đó im lặng xoay người sang chỗ khác.

“Tôi thật sự rất muốn hận ông, nhưng ông để cho tôi lấy được Phục Linh, tôi lại nên cảm ơn ông, cha.” Anh gọi một tiếng, sau đó xoay người rời đi. “Tự mình giải quyết cho tốt.”

Nghe xưng hô đã lâu này, Đồng Hoa Triệu đột nhiên cảm thấy trong lòng có một loại cảm giác khác thường, nhưng không biết diễn đạt ra ngoài như thế nào, đợi đến khi ông lấy lại tinh thần, Đồng Trác Khiêm đã đi rồi, mà Tề Khai Nhan đang đứng ở cửa.

“Anh Triệu.”

“Tôi mệt mỏi, bà cũng vất vả cả ngày, đi nghỉ ngơi đi, tôi muốn yên tĩnh.”

“Được.”

Xoay người rời đi, ánh mắt của Đồng Hoa Triệu mơ hồ.

Nhiều năm như vậy, từ đầu đến cuối Tề Khai Nhan chưa từng thay đổi, vẫn coi Đồng Hoa Triệu là trời trong lòng bà, ông ta nói gì, bà ta liền tin cái đó, ông ta bảo làm cái gì, bà ta liền làm cái đó, không một câu oán hận.

Đi ở trên cầu thang, sắc mặt Tề Khai Nhan đột nhiên nặng nề, anh Triệu, cho dù lần này tôi không dựa theo suy nghĩ trong lòng anh mà làm việc, nhưng Tề Khai Nhan vẫn chỉ vì anh.

Đột nhiên, đáy mắt bà ta lóe lên một ánh sáng sắc bén, nham hiểm.

Bà ta đi tới chỗ người áo đen đang ở ngoài cửa, phân phó. “Lập tức tăng thêm người, bảo vệ nói này, không cho bất kỳ ai vào.”

Mà bà ta.

Còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Editor: tử đình hương

151. Chương 153: Đại Kết Cục (thượng)

Ánh mặt trời đầy sức sống, tất cả đều tốt.

Mạnh thiếu gia nhìn người xa lạ quen thuộc trước mắt, cảm thấy khó tin.

Đẹp trai như vậy, cao lớn như vậy, uy vũ như vậy, như vậy, như vậy.

Nói ngắn lại, nói tóm lại, là tốt rồi, thật tốt.

Tình cảnh này giống như cảnh tượng trong phim truyền hình mà mẹ mình xem ngày ngày.

Người cha thất lạc nhiều năm đột nhiên xuất hiện ở trước mặt của cậu.

Mạnh thiếu gia bẹt cái miệng nhỏ nhắn, đột nhiên cảm thấy uất ức, giống như cô dâu nhỏ xoay người sang chỗ khác, không để ý tới Đồng Trác Khiêm.

“Tranh Tranh.” Đồng Trác Khiêm khẽ hô, sợ âm thanh của mình hù dọa đứa bé, thấy đứa bé vẫn không để ý tới anh như cũ, liền tiến lên một bước rồi bế Tranh Tranh lên, dự đoán nói: “Con không nên tức giận có được hay không?”

“Vì sao con phải tức giận?” Tranh Tranh hỏi ngược lại, dáng vẻ không ai bì nổi, cực kỳ giống bộ dáng Đồng Trác Khiêm trước kia.

“Giận cha không tới gặp con nhiều năm như vậy.”

Nói chưa dứt lời, lửa giận trong lòng Mạnh thiếu gia lại bùng lên, khua lên cá quai hàm hăm hăm liền từ trên người của Đồng Trác Khiêm xuống, ngón tay út mập mạp chỉ Đồng Trác Khiêm nói.

“Cha có biết nhiều năm như vậy mẹ con có bao nhiêu khổ cực hay không? Cha có biết nhiều năm qua bởi vì con không có cha nên chịu nhiều chèn ép ở trường học hay không? Cha có biết mỗi ngày mẹ con đều đi làm cả ngày đêm để nuôi con hay không, cha có biết mỗi đêm mẹ con đều vá quần áo rách nát của con ở dưới ánh đèn lờ mờ hay không, cha có biết anh Tiểu Xuân cách vách thăm mền mẹ con rất lâu hay không, nhưng mẹ con vẫn luôn không đồng ý anh? Qua nhiều năm như vậy.” Mạnh thiếu gia đột nhiên dừng một chút, thật giống như lúc này mới phát hiện ra lời thoại không đúng.

“Ai là anh Tiểu Xuân?” Đồng Trác Khiêm từ mới bắt đầu đau lòng bởi lời nói của Tranh Tranh từ từ trở nên hoài nghi, sau đó là lạnh lùng, sau đó đủ loại ánh mắt vẻ mặt không đúng nhìn Tranh Tranh.

Trong lòng Mạnh thiếu gia báo động một hồi, hận không thể đập đầu vào tường một cái, rất muốn đi tìm chết.

Đi theo mẹ xem phim truyền hình lâu như vậy, cậu chẳng những say mê thật sâu trong đó, ngay cả lời thoại cũng nhớ rõ như vậy sao?

“Tranh Tranh, con.”

“Đồng thiếu gia, không xong.” Bên ngoài đột nhiên có người vội vã xông vào Tân Hà Uyển, đầu đầy mồ hôi, dáng vẻ hình như chạy rất gấp.

Đồng Trác Khiêm lập tức cảm thấy lo lắng trong lòng, quay đầu hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi hả?”

“Đồng lão gia, Đồng lão gia tự sát ——”

“Không thể nào!”

“Không thể nào!” Mạc Thiển Thiển đứng lên từ trên ghế salon, sắc mặt tái nhợt trong nháy mắt, không có chút huyết sắc nào, bà nhìn người báo tin trước mắt, đột nhiên lạnh lùng quát.

“Tuyệt đối không thể nào, ông ấy là một người kiêu ngạo như vậy, ông ấy không làm được loại chuyện như vậy!”

Nhưng, coi như trên đầu lưỡi nói không tin thế nào, có thể nhìn đáng vẻ người báo tin trước mặt, Mạc Thiển Thiển cũng không khỏi tin mấy phần, mà khi người báo tin nói ra một chuyện.

Mạc Thiển Thiển hoàn toàn tin.

“Tề Khai Nhan đến bệnh viện muốn ám sát Lang Phàm, Lang Phàm trọng thương bây giờ đang ở phòng giải phẫu, Tề Khai Nhan bị đánh gục tại chỗ, mà tin tức Lang Phàm chết truyền đến chỗ ở của nhà họ Đồng.”

Chỉ một thoáng Mạc Thiển Thiển thật giống như toàn thân không có sức lực, lập tức ngã ở trên ghế sofa, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

“Tôi vẫn không muốn tin tưởng. Nhưng cuối cùng chuyện kia vẫn là về Lang Phàm đó.” Mạc Thiển Thiển cúi đầu nỉ non, Đồng Hoa Triệu vì Lang Phàm làm nhiều chuyện mất hết tính người như vậy, hơn nhưng huống táng mạng của mình đây?

Thời gian trở về năm giờ trước đó.

Sau khi sắp xếp xong xuôi chuyện trong nhà, Tề Khai Nhan bắt đầu lái xe của mình lao nhanh tiến về phía bệnh viện Maria, về mặt của bà ta lạnh lùng, mang theo liều lĩnh điên cuồng, sau hồi lâu, bà ta cười lạnh một tiếng, tốc độ xe tăng nhanh trong chốc lát.

Sáu giờ sáng, sắc trời bắt đầu sáng dần.

Y tá đẩy xe tiến về phía phòng bệnh chăm sóc đặc biệt.

Lúc đi ngang qua thang máy, sắc mặt cô ấy đột nhiên hoảng sợ kịch liệt, một bóng người phụ nữ trung niên sắc mặt dữ tợn trên cửa thang máy màu bạc trắng, cô ấy cảm thấy đột nhiên cổ đau nhói, trong nháy mắt nên cái gì cũng không biết.

Nhanh chóng đổi quần áo trên người y tá, về mặt Tề Khai Nhan tỉnh táo, học y tá bước đến, tới phòng của Lang Phàm.

“Cộp cộp——” giống như tiếng chuông tử vong.

Bên trong có tiếng bước chân rất nhỏ truyền ra, cửa mở, liền thấy gương mặt Mông Kính hơi tiều tụy thể diện.

“Xin chào, tôi tới đổi thuốc.”

Mông Kính nhìn kỹ bà ta một chút, cảm thấy không có gì đó không đúng, liền tránh bước chân nhường cho y tá tiến vào.

Lúc này Tề Khai Nhan mới nhìn thấy Lang Phàm.

Mặc dù vẫn chưa tỉnh lại, nhưng xem ra sợi tóc của bà ta nhẹ nhàng khoan khoái khác thường, mặt mũi như ngọc, cũng không dính vào một chút bụi bẩn, Tề Khai Nhan đột nhiên cảm thấy hận, bà không biết người phụ nữ này rốt cuộc có chỗ nào tốt? Tại sao nhiều người yêu bà ta đều yêu chết đi sống lại như vậy, là Mạc Sâm, là Mông Kính, ngay cả Đồng Hoa Triệu cũng thế, mà năm đó trong bốn người xuất sắc của thủ đô, có ba người yêu bà ta, một người khác vẫn là người có chung huyết thống với bà ta, vậy làm sao có thể không làm cho lòng người sinh ghen tỵ ?

Mông Kính cũng hơi mệt mỏi, mấy ngày liên tiếp không ngủ nghỉ, cho dù thân thể ông khá hơn nữa, cũng có phần không chịu đựng được nữa, ông nhìn y tá khom lưng, rút ống tiêm ra, làm tất cả chuyện y tá nên làm, cũng không có gì khả nghi, nhưng bởi vì mệt mỏi, tính cảnh giác của ông cũng hạ thấp hơn.

Mà cũng hính là trong khoảnh khắc đó, ánh sáng hiện ra, Mông Kính cảm thấy hơi lạ, một thanh dao găm sáng loáng đột nhiên xuất hiện ở trong tay y tá, sắp cắm vào ngực Lang Phàm.

Tròng mắt Mông Kính muốn nứt ra, trực tiếp xông lên, giống như dùng toàn bộ sức lực trên người, muốn đẩy giường bệnh chế tạo đặc biệt ra.

Thời điểm buổi sáng, Đồng Hoa Triệu từ từ tỉnh lại, sắc mặt của ông ta vẫn rất yếu ớt trắng bệch như cũ, sắc môi tái nhợt giống như sắp chết, ông ta cảm thấy rất khát, ho khan một cái, ông ta liền hô: “A Nhan.”

Không ai trả lời ông ta.

“A Nhan.”

Ông ta gọi Tề Khai Nhan, bà ta cũng không trả lời ông ta.

Ông ta đột nhiên cảm thấy trong lòng có bất an mãnh liệt xông lên đầu, ông ta tăng độ lớn âm thanh kêu, vẫn không có ai đáp lại ông ta như cũ, lo lắng hình như càng thêm mãnh liệt, bắt đầu từ năm năm trước, một năm trước Tề Khai Nhan liền bắt đầu, Tề Khai Nhan vẫn gần ông ta, chỉ cần khi ông ta phải cần, bà ta sẽ xuất hiện, nhưng bây giờ đột nhiên không thấy bà ta, điều này đại biểu cái gì?

Bỗng nhiên ông ta nghĩ tới Lang Phàm, nhớ lại người phụ nữ như gió thổi qua cuộc đời ông ta, mang theo rất nhiều hạt bụi rơi xuống, đi vào cuộc sống của ông ta, lại lặng lẽ rời đi, lưu lại hình ảnh lần đầu tiên ông ta gặp bà ấy mà không cất bỏ hết được.

Từ sau khi có người thay nước truyền buổi sáng có người cho ông ta, thì không còn người đến, ông ta cảm thấy đầu đột nhiên choáng váng, từ trước tới nay, ông ta đều làm việc thận trọng nhiều năm, rốt cuộc ông ta phát hiện có gì đó không đúng, nhưng cho tới bây giờ tất cả đều là uống công.

Có người mặc bộ tây trang trắng tắp màu đen, chuyển động xe lăn đến gần, nhìn khuôn mặt dần dần già yếu không thể tả, chậm rãi nở nụ cười.

Bên trong nụ cười có tang thương, có đau đớn không tiêu tan nhiều năm.

“Ông, vẫn khỏe chứ?” Âm thanh kia, hẳn là dịu dàng thiếu chút nữa làm cho người ta muốn say.

“Cô là ai?” Ông ta di chuyển đôi môi hồi lâu, mới chấp vá xong chính ba chữ.

“Người tìm ông đòi mạng.” Lời nói êm ái rơi xuống, ông ta lại cảm thấy đầu ngày càng mê man, giống như đã không kiểm chế được.

Giữa mơ hồ, ông ta nhìn thấy hai chân người phụ nữ trống rỗng, ngồi liệt ở trên xe lăn, cổ nhỏ dài cao cao nhìn lên, giống như tư thế cường giả (người mạnh mẽ kiên cường) không ai bì nổi.

Trong cuộc đời này, tính toán bày ra âm mưu, hại vô số người, cuối cùng ở một khắc cuối cùng này bình tĩnh hơn mấy phần, ánh mắt của ông ta từ từ phủ một tầng sương trắng, ông ta thấy trên đầu Lang Phàm cài một đóa hoa hướng dương, vẻ mặt hài hước với bà ấy, sau đó tim của ông ta lơ lửng ở trong vô định, hoàn toàn đắm chìm, vùi lấp mấy chục năm, cũng không đập lên nữa.

Ông ta nhìn thấy Mạc Sâm cầm dao găm sáng loáng trong tay, thất vọng cắm vào lồng ngực của ông ta, máu tươi giống như suối nước phun mạnh ra ngoài, giống như suối nước tuyệt vọng, sinh sôi không ngừng.

Ông ta thấy đôi mắt đầm lệ mờ lung của Mạc Thiển Thiển, tố cáo tất cả không đúng trong cả đời của ông ta.

Ông ta thấy con trai của mình, từ đầu tới cuối đứa con trai này đều cười lạnh đối với người khác, rốt cuộc cũng cười lạnh với ông ta một lần.

Trong cuộc đời này, giống như sai lầm không ngừng, nhưng ông ta chưa bao giờ hối hận.

Bởi vì trong lầm lỗi có bà ấy.

Thời gian qua đi từng chút một, ý chí của Đồng Hoa Triệu càng ngày càng yếu đi, sau đó chậm rãi tiêu tan, cuối cùng hóa thành cổ tay vung một cái, buông tay khỏi nhân gian.

Cuối cùng này, tất cả cội nguồn tội ác, tiêu tan.

“A Kiệt, cuối cùng em đã báo thù cho anh.....”

Nhưng đó là giường chế tạo của bệnh viện, coi như Mông Kính đã dùng hết toàn lực, nhưng chỉ dời một chút, dao găm vững vàng cắm vào vai và giữa lồng ngực của Lang Phàm, Tề Khai Nhan hung hăng cắm vào, hung hăng rút ra, ngoài phòng bệnh có tiếng giày cao gót, Phục Linh đã trở lại.

Cũng không thể bị chậm trễ nữa, nghĩ như vậy, Tề Khai Nhan đột nhiên lộn thân thể, đá một cước vào trên bụng Mông Kính, sau đó cầm dao găm hung hăng nhắm ngay Lang Phàm lần nữa.

“Bà tám kia.”

Người chưa tới, tiếng đã tới trước.

Phục Linh nhìn cảnh tượng đó, tròng mắt muốn nứt ra, bỏ đồ trên tay xuống, khi nhìn thấy vết thương Lang Phàm run rẩy không ngừng ứa máu, tròng mắt cô hoàn toàn đỏ, sau đó thân thể bay lên, liền đá ở trên người Tề Khai Nhan.

Tập trung toàn bộ tinh thần muốn giết Lang Phàm nên Tề Khai Nhan không kịp phòng bị nữa, bị Phục Linh đá một cước vào trên lưng, tiếng xương sống lưng gãy lìa thanh thúy truyền vào trong tai bà ta, bà ta lại hoàn toàn không thêm để ý, liều mạng muốn giết Lang Phàm

“Pằng——” Tiếng súng vang lên, tay cầm dao chỉ cách ngực Lang Phàm một tấc, sau đó dừng lại ở trong phút chốc.

Mông Kính cầm súng trong tay, vẫn còn bốc khói lên.

Trên lưng của Tề Khai Nhan có một lỗ, run run chảy máu, sau đó bà ta mang theo tất cả không cam lòng trong cuộc đời này nặng nề ngã xuống.

Mà lúc này, có người chậm rãi vào phòng bệnh, đi xe lăn, nhẹ nhàng nói.

“Đồng Hoa Triệu chết rồi.”

“Không thể nào.” Người phụ nữ sắp chết đi thật sự giống như hồi quang phản chiếu, hơi sức toàn thân đều tới đây, đựng ngả Thịnh Lan vừa mới tới trước mặt.

“Không thể nào, không thể nào.”

Thịnh Lan cười nhìn bà ta, giống như đang nhìn một con kiến hôi nhỏ bé: “Chờ bà đi xuống, bà sẽ biết.”

Nụ cười của cô ấy, hẳn là Phục Linh chưa từng thấy quá, lạnh lẽo kì lạ.

Phục Linh nhắm mắt lại, mặc kệ người khác có tin hay không, dù sao cô tin.

Đối mặt với kẻ thù nhiều lần muốn hại chết cô như vậy, sau khi biết được tin tức ông ta chết, cô không kích động một chút nào, chẳng qua là trong lòng cảm thấy nặng nề, tại sao nặng nề?

Là bởi vì Đồng Trác Khiêm sao?

152. Chương 154: Đại Kết Cục (hạ)

Con người của Tề Khai Nhan trợn tròn, hình như muốn phát ra âm thanh trong cổ họng, nhưng rốt cuộc không phát ra được bất kỳ âm thanh nào, câu nói cuối cùng nghẹn ngào ở bên trong cổ họng, mang theo tất cả không cam lòng trong cuộc đời bà ta nặng nề tản đi.

Tới chết, cũng không nhắm mắt.

Mà ở sau khi Mông Kính nổ súng, lập tức nhanh chóng ôm lấy Lang Phàm trên giường rồi chạy đến phòng giải phẫu, lúc đó cửa phòng giải phẫu chuẩn bị đóng lại, lại bị Mông Kính hung hăng một cước đá văng.

“Lập tức cứu bà ấy.”

Chủ nhiệm bệnh viện cũng biết Mông Kính, biết thế lực khổng lồ đại biểu sau lưng vị này, trong lúc nhất thời lập tức phản ứng kịp, bắt đầu triệu tập người cấp cứu cho Lang Phàm.

“Mông tiên sinh, ông đi ra ngoài trước đi.”

“Không.” Mông Kính lạnh lùng cự tuyệt: “Hơn hai mươi năm trước, tôi không có tư cách theo ở bên người bà ấy, hơn hai mươi năm sau, cũng chính là mấy ngày trước bà ấy ở phòng giải phẫu, tôi mặc ột mình mình chờ đợi trong khủng hoảng vô tận ở bên ngoài phòng giải phẫu, lần này tôi muốn ở cùng với bà ấy, bất kể sống chết!”

Giọng nói kia kiên cường bất khuất, giống như quyết định dũng cảm nhất trong cuộc đời ông ấy, chủ nhiệm chậm rãi thở dài một hơi, cũng biết không ai có thể khuyên bảo người trước mắt, đành phải gọi người lấy đồ khử trùng và khẩu trang ra, sau đó bắt đầu cấp cứu Lang Phàm.

Phục Linh ở ngoài cửa.

Lúc này cảnh sát cũng xuất hiện đúng lúc, vì giờ khắc yên ổn của Mông Kính và Lang Phàm, cô vô cùng tiêu sái đi theo cảnh sát đến đồn cảnh sát một chuyến.

Mà thi thể Tề Khai Nhan cũng bị chở đi lặng lẽ.

Ra khỏi bệnh viện, bắt đầu trở trời, thời tiết âm u này, sương mù đầy trời, thật giống như đuổi như thế nào cũng xua không đi.

“Cút!”

Trước cửa nhà họ Đồng, Đồng Trác Khiêm hét to, đối mặt với giữ người ở ngoài cửa, liền đánh tới một quyền, nhẹ nhàng phun ra mấy cái răng cửa, mang theo một mùi máu tanh khó ngửi.

Lúc anh đi tới, vừa đúng lúc Đồng Hoa Triệu được người mang xuống.

Tay rũ, sắc mặt tái nhợt.

Giống như là đáng vẻ đã rất giận.

Mà đáng vẻ Đồng Hoa Triệu thực sự cũng đã rất giận.

Băng ca đi qua bên cạnh anh, không có dừng lại, thế nhưng anh lại đột nhiên vươn tay ra, kéo lại phần đuôi của băng ca.

“Vị tiên sinh này, anh làm gì đấy?”

Có người cầm vải trắng đến đòi đắp lên cho người chết, lại bị Đồng Trác Khiêm lạnh lùng gạt đi, sau đó anh cúi đầu, nhìn không còn vẻ hăng hái năm đó nữa, bây giờ cũng đã dần dần già đi, chặt đứt sức sống.

Nói hận? Anh nên hận ông ta, ông ta vọng tưởng muốn giết vợ và con trai của anh.

Nói oán? Anh nên oán ông ta, ông ta khiến cho trong lòng mẹ anh trống rỗng mấy chục năm, mà trong lòng của ông ta lại chứa đầy một người phụ nữ khác, tràn đầy nhiệt huyết cũng hiến tặng cho người phụ nữ kia, làm vô số chuyện thất đức trong cuộc đời này, thậm chí là chuyện vứt bỏ vợ con, đều bởi vì người phụ nữ bên ba khắp nơi kia.

Nói đến cùng, anh còn nên hận người phụ nữ kia.

Nếu như là đã từng, anh sẽ.

Mà bây giờ, anh không biết.

Người phụ nữ kia tạo ra Phục Linh, khiến cho anh có thể đến được với Phục Linh, anh cảm thấy đây chính là chuyện tuyệt vời nhất trên thế giới này.

Cho tới bây giờ đều là người đàn ông thiết huyết thâm nghiêm* đột nhiên hết than lại thở, giống như muốn một lần phun ra tất cả nên và không nên cả đời này.

*thiết huyết sâm nghiêm: thiết huyết có nghĩa ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh, sâm nghiêm có nghĩa nghiêm nghị; nghiêm khắc

Thời niên thiếu, khuôn mặt cha nghiêm nghị, khiến c anh cảm thấy Đồng Hoa Triệu không có một chút yêu thương nào với anh, nếu có trừ nghiêm nghị vẫn là nghiêm khắc.

Năm ấy, lần đầu tiên anh nhận nhiệm vụ nguy hiểm ra cửa, cha của anh mở ra đôi mắt mênh mông mịt mù, thật sự giống như nhìn thấy mình trước đây.

“Không thể thua.” Đây là lời khuyên lâu dài mà trước kia ông ta ỉnh con trai.

Lại năm ấy, anh mang theo Phục Linh trở về nước, lần đầu tiên ông ta lấy khuôn mặt tươi cười chào đón, Đồng Trác Khiêm cảm thấy cảm động, vậy mà hôm nay nghĩ kỹ lại, thì ra ông ta chỉ vui mừng khi cách Lang Phàm gần hơn một bước.

Cũng từ khi đó, tất cả kế hoạch của ông ta chính thức khởi động.

Băng ca bị người khiêng đi, Đồng Trác Khiêm không cản, mà lại có những người khác ngăn lại.

“Hoa Triệu.”

Đồng Trác Khiêm quay đầu lại, đã nhìn thấy mẹ mình lệ rơi đầy mặt dừng ở trước băng ca, gắt gao ngăn trở đường đi của người khác.

“Cuối cùng tôi không tin ông cứ dễ chết như vậy.” Bà nói, hần là muốn đưa tay vén vải trắng lên, Đồng Trác Khiêm đưa tay chặn lại tay của bà: “Mẹ, ông ta đã chết.”

“Không thể nào.” Mạc Thiển Thiển lại thật sự giống như vẫn còn ở trong trạng thái hỗn độn.

Trong cuộc đời này, có hai người yêu Đồng Hoa Triệu.

Một là Tề Khai Nhan, một là Mạc Thiển Thiển, mà bây giờ một chết không nhắm mắt, một còn sống rơi lệ đau lòng.

Trời chiều vô hạn, từ từ đi xuống, điện thoại của Đồng Trác Khiêm lại đột nhiên vang lên.

“Phục Linh bị dẫn đến đồn cảnh sát rồi.”

“Mẹ, con đến đồn cảnh sát một chuyến.”

“Con đi đi, mẹ bồi ông ấy.”

Khi Đồng Trác Khiêm chạy tới cục cảnh sát, nhìn thấy là cảnh tượng.

Một cái bàn đơn giản, hai người cảnh sát ngồi một bên, Phục Linh ngồi một bên, trên bàn có một ly đồ uống, có một đĩa hạt dưa, hai chân Mạnh đại tiểu thư třeo nguẩy, cắn hạt dưa khinh bỉ nhìn hai người trước mắt.

“Tôi nói, không phải chết người sao? Đến mức chuyện bé xé to như vậy sao? Nhanh chóng hỏi đi, tôi sẽ nhanh chóng trả lời, chồng tôi còn chờ tôi trở về nấu cơm.”

“Không biết sống chết!”

“Không biết sống chết?” Cảnh sát mới nói một câu, Đồng Trác Khiêm vẫn lạnh lùng đi vào cắt đứt lời của anh ta: “Cậu nói người phụ nữ của tôi không biết sống

chết, ý tứ chính là tôi không biết sống chết rồi hả?”

Hai người cảnh sát cao lớn chưa tính là rất tuần tú hóa lô-cốt trong nháy mắt.

Con mẹ nó.

Ai đây hả?

Đây không phải Đồng đại thủ trưởng thường xuyên được nhìn thấy ở lễ duyệt binh trên TV trước đây kia, sau đó lại biến mất mấy năm sao?

Mặc dù bây giờ Đồng Trác Khiêm không có nhậm chức ở quân đội, nhưng uy nghiêm vẫn như cũ, không trách được vừa rồi người phía trên gọi điện thoại tới, nói là chăm sóc cô gái xinh đẹp này thật tốt.

Trước kia nói chăm sóc, chính là nhốt vào trong tù đi sáng tạo à?

Hội này mẹ nó, thật sự là chăm sóc, lại không chăm sóc, chờ một lát nữa không chừng còn bị vị đại gia trước mắt chăm sóc.

“Đồng gia, hiểu lầm, hiểu lầm.”

Đồng Trác Khiêm thần nhiên liếc hai người kia một cái, cũng không giống nói thêm cái gì, dù sao hiện tại cũng không phải là lúc lãng phí thời gian, kéo Phục Linh vẫn còn cần hai đứa, vội vã đi ra ngoài.

“Thịnh Lan, cô ấy_____”

“Anh biết rõ.” Đồng Trác Khiêm chỉ lạnh nhạt đáp lại một câu, tiếp theo sau đó nói: “Phạm Kiệt đối với cô ấy mà nói, ví như ông trời của cô ấy, nên có một ngày ông trời của cô ấy sụp xuống, làm sao cô ấy sẽ không biết tìm nguyên nhân đây?”

Đồng Trác Khiêm ngồi lên xe, đang lái đi hướng bệnh viện, mà tâm tư Phục Linh lại hoàn toàn đã trôi dạt đến phương xa.

Lúc này cô cũng hiểu tâm tư của Đồng Trác Khiêm, cho dù ai biết cha mình đã mất, trong lòng đều khổ sở cực độ, mà anh rõ ràng biết hung thủ là ai, cũng không dám tùy tiện ra tay báo thù.

Một người sinh ra anh, có công ơn nuôi dưỡng, một người cứu vợ của anh, có ân cứu mạng, lựa chọn như vậy, đặt ở trước mặt của người nào cũng rất khó.

Sau khi trải qua mười mấy phút đường xe, xe vững vàng dừng ở cửa bệnh viện, Phục Linh đang định mở cửa xuống, lại đột nhiên nghe được một tiếng bịch, giống như có đồ rơi xuống đất, sau đó là tiếng người thét chói tai.

“Người chết.... người chết á.....á!”

Trong phút chốc, Phục Linh đột nhiên quay đầu lại, trái tim không chịu khống chế nhảy lên một cái, hai chân thật sự giống như không nghe sai khiến, chạy về hướng nguồn gốc âm thanh kia.

Phía sau, Đồng Trác Khiêm đi theo.

Nhìn thấy là một vũng máu như đầm sâu ghê người, giống như đồ quyên nở rộ trăm dặm, một ảo ảnh màu hồng kinh hãi xuất hiện như thế, chợt xuất hiện trong ánh mắt của Phục Linh.

Người ngã trên mặt đất đã bỏ mình, mặt hướng xuống, sườn xám màu tím hoa văn hình mây trên người cũng đã bị máu tươi nhuộm đỏ, có một loại mỹ lệ xinh đẹp rung động lòng người.

Phục Linh cảm giác hô hấp có chút không có thể thuận lợi, cô hít một hơi thật sâu, sau đó bước chân nặng nề tiến lên, đỡ người đã ngã xuống trong vũng máu đây.

Có người sau lưng đi lên ngăn cản, bị Đồng Trác Khiêm ngăn lại.

Phục Linh ôm lấy người nọ, sau đó nhẹ nhàng chậm chạp lật thân thể cô ấy qua, nước mắt giống như dòng chảy rơi xuống trong phút chốc.

“Thịnh Lan, cô cần gì.....” Run run rẩy rẩy nói xong, Phục Linh phát hiện, cô rốt cuộc không nói ra một câu nữa.

Đồng Trác Khiêm nhìn thi thể người phụ nữ đã mất hơi thở, không nói gì.

Toàn bộ đất, nên kết thúc như vậy.

Kết cục như vậy, vốn nên nghĩ đến được, người phụ nữ mạnh mẽ, trong mắt không chấp nhận được một hạt cát như thế, làm sao sẽ chỉ vì đánh ngã nhà họ Thịnh, mà đến bên cạnh anh đây?

Chỉ là như vậy cũng tốt, anh đỡ phiền não.

“Trác Khiêm, cô ấy chết rồi.”

“Ừ.” Anh đáp lại lạnh nhạt, trong mắt không dao động.

Phục Linh cảm thấy lòng hơi lạnh trong nháy mắt, nhưng không biết nên nói cái gì, cảm xúc của anh như vậy cũng rất bình thường, Thịnh Lan giết chết cha của anh, anh lạnh nhạt như vậy vẫn không tính là cái gì, cô chậm rãi thở dài một hơi lần nữa, thật giống như trừ bất đắc dĩ vẫn là bất đắc dĩ.

Thế gian này có ngàn vạn chuyện, sao mọi chuyện có thể như ý? Mọi chuyện hài lòng?

Chuyện đã đến tình thế như vậy, còn có thể trách móc?

Muốn trách chỉ có thể trách tâm mình không thấu đáo sự thật.

Phục Linh đột nhiên nghĩ tới đứa bé kia, đứa bé của Thịnh Lan và Phạm Kiệt, đứa bé kia đã bị Thịnh Lan đưa đi nước ngoài du học từ rất sớm, mà một ngày nay, chắc hẳn Thịnh Lan cũng đã sớm tính toán rất tốt lắm rồi.

Phục Linh hơi mệt chút, cảm thấy trải qua mấy ngày nay, nghĩ chuyện hơi nhiều hơn.

Đợi đến khi di thể Thịnh Lan bị chở đi, Mông Kính đột nhiên gọi điện thoại nói Lang Phạm tỉnh.

Hai người lại vội vã lên lầu, đi vào liền nhìn thấy Mông Kính đang đút cho Lang Phạm ăn gì đó, Phục Linh hơi do dự đẩy cửa ra, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của bà ấy mang bệnh cũng đã tái nhợt, dừng một chút, nhẹ nhàng gọi.

“Mẹ.....”

Trong phút chốc Lang Phạm có một loại mờ ảo khiến cho nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

Thế gian này vốn nhiều chuyện không như ý như vậy, có một số việc làm hay một vài lời nói, có thể khiến người ta thoải mái trong lòng, cần gì phải keo kiệt?

“Mẹ.....” Lại là một tiếng la lên, đến từ chỗ hai người mang Mạnh thiếu gia đến, là Mạnh Thiệu Đình vừa mới có thể rời giường, còn có Mẫn Văn Quân được Hoa Chân điều dưỡng gần như hoàn toàn khôi phục.

Hôm nay Mạnh thiếu gia vô cùng đẹp trai, tây trang đeo caravat, hồn nhiên có một cổ nãi phụ chi phong, nhìn thấy Lang Phạm ngủ ở trên giường bệnh, tay chân dài bắt đầu chạy chậm đến bên người Lang Phạm.

“Bà ngoại.”

Âm thanh ngọt ngào yếu ớt, hình như lập tức gọi đến trong tâm khảm Lang Phạm.

Bà ấy lại chỉ là cười, không có trả lời, thậm chí cho rằng đây cũng là một giấc mơ chưa xong, nửa phút sau, bà ấy nhìn Mông Kính nói: “Tiểu Kính, tôi rất vui về.....”

Mông Kính cười một tiếng để đáp lại bà ấy: “Cuối cùng tôi cũng làm cho vui vẻ rồi, bà vui vẻ, tôi cũng thế.”

“A Phạm”/

Mạnh Thiệu Đình đột nhiên gọi bà ấy lại, khước môi giật giật lại nói không ra bất kỳ lời gì, Mẫn Văn Quân cười ở một bên, thần nhiên đối mặt, cũng không cảm thấy có cái gì.

“Anh Thiệu Đình, cảm ơn anh.” Thiên ngôn vạn ngữ chỉ hòa thành một câu này.

Bên trong vẫn còn ôn chuyện, cảm ơn, tình cảm triền miên, anh anh em em, sau đó là tiếng Mạnh thiếu gia trên chộc tất cả mọi người cười to.

Phục Linh và Đồng Trác Khiêm cũng chạy tới bên ngoài.

“Anh nói, có phải Tranh Tranh phát hiện sẽ làm âm ĩ hay không?”

“Những ngày qua em rất mệt mỏi, chúng ta cần đi ra ngoài giải sầu, con sẽ hiểu.”

“VẬY NGỘ NHỜ KHÔNG HIỂU ĐÂY?”

“KHÔNG SAO, CON KHÔNG TÌM ĐƯỢC CHÚNG TA.”

“VẬY..... THỊNH LAN.....”

Lúc này đang ở trên xe.

“PHỤC LINH ANH NHỚ EM!”

“EM NÓI.....”

“HÌNH NHƯ TRỞ NÊN LỚN HƠN KHÔNG ÍT, NHƯNG LẠI MỀM MẠI HƠN, SINH ĐỨA BÉ XONG THÌ KHÔNG GIỐNG TRƯỚC NỮA.”

Người nào đó gầm thét: “LẤY BÀN TAY BẮN THỦ CỦA ANH RA.”

“ĐƯỢC.” Người đàn ông cười trầm thấp một tiếng, quả nhiên lấy tay ra, sau đó đặt ở một địa phương càng khiến cho người ta tim đập đổ mặt.

“PHỤC LINH, Ở CHỖ NÀY THÔI.”

Mạnh tiểu thư nhìn trái nhìn phải, phát hiện bốn phía không người nào, cũng biết mình chạy không thoát, rút cuộc đầu hàng, ôn lại chuyện ở trong xe nhiều năm trước một lần nữa.

Chẳng qua bây giờ, càng thêm mạnh mẽ điên cuồng, càng nhiều tình cảm hơn.

Bởi vì bọn họ đều yêu đối phương, sẽ luôn luôn yêu, vẫn yêu, yêu đến thiên trường địa cửu, vật đổi sao dời.

A, khi đó cũng không thay đổi.

Hết trọn bộ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-nhan-manh-me-sep-tha-cho-toi-di>